

Алън Фолсъм

Денят след утре

1.

*Париж, понеделник, 3 октомври
17:40 кафене „Стела“, ул. Сен Антоан*

Седнал сам сред пушека и гълчавата на току-що излезлите от работа хора, Пол Озбърн се взираше в чаша червено вино. Чувстваше се уморен, измъчен и объркан. Без сам да знае защо, той надигна глава. И в същия миг дъхът му излетя от гърлото с глухо хриптене. Насреща седеше човекът, който бе убил баща му. Изглеждаше немислимо, но нямаше никакво съмнение. Никакво. Лицето се бе отпечатало завинаги в паметта му. Очите бяха дълбоко хлътнали, ушите стърчаха настрани почти под прав ъгъл, назъбеният белег под лявото око се спускаше стръмно надолу през скулата към горната устна. След всички тия години белегът не личеше чак толкова, но все пак можеше да се забележи. Също като Озбърн, човекът беше сам. В дясната си ръка държеше цигара, с лявата бе обхванал чашка кафе и съсредоточено четеше вестника край лакътя си. Трябва да беше поне на петдесет, а може би и по-възрастен.

От това разстояние Озбърн не успя точно да прецени ръста му. Предположи, че е около метър и седемдесет и пет. Човекът беше широкоплещест, набит. Навярно тежеше към осемдесет килограма. Масивна шия, мускулеста фигура. Бледо лице, късо подстригана черна къдрава коса с по някое бяло косъмче тук-там. Като загаси цигарата си в пепелника, човекът запали нова и разсеяно се озърна към Озбърн. После духна клечката и пак се приведе над вестника.

Озбърн усети как сърцето му спира за миг, сетне кръвта плъзна по вените с удвоена мощ. Изведнъж отново се озова в Бостън и годината беше 1966. Едва навършил десет години, крачеше по тротоара заедно с баща си. Беше ранен пролетен следобед – слънчев, но все още прохладен. Облечен в строг делови костюм, баща му бе излязъл от работа малко по-рано, за да се срещне със сина си край метрото на Парк стрийт. Оттам завиха зад ъгъла и поеха по Уинтър стрийт сред навалищата от купувачи. Отиваха на разпродажба в спортния магазин Грогинс. Цяла зима момчето бе пестило пари за нова бейзболна ръкавица. Мечтаеше за модел „Трапер“. Баща му бе обещал да удвои спестеното – до последния цент. Общата сума възлизаше на трийсет и два долара. Вече приближаваха магазина и баща му се усмихваше, когато човекът с белега и масивната челюст замахна. Просто изскочи от тълпата и заби касапски

нож в корема на жертвата. Същевременно той се озърна през рамо и зърна момчето, което все още не разбираше какво става. В този миг погледите им се срещнаха. После човекът отстъпи назад и бащата на Пол се свлече на плочките.

Онзи момент беше жив и до днес – още усещаше как стои ужасяващо сам на тротоара, наоколо се сбират непознати зяпачи, баща му го гледа с безпомощно недоумение и кръвта вече се стича между пръстите, които инстинктивно са посегнали да издърпат оръжието, но вместо това застиват безжизнено около острието.

Двайсет и осем години по-късно, на съвсем друг континент, споменът оживя с чудовищна сила. Пол Озбърн усети как го обзема ярост. В следващия миг той скочи и се хвърли напред. Преди да бе минала и секунда, двамата мъже се стовариха на пода сред трясъка на преобърнати столове и масички. Озбърн усети под напрегнатите си пръсти гърлото на врага, в дланта му се впи наболата четина под брадата. Същевременно другата му ръка се стовари надолу в свиреп замах. Юмрукът му блъскаше като обезумял парен чука, размазвайки плът и кост с твърдата решимост да изтръгне от тях и сетната искрица живот. Наоколо се раздадоха писъци, ала това не го интересуваше. Единствената му цел бе да унищожи веднъж завинаги съществото, над което най-сетне имаше власт.

Внезапно усети как някой го сграбчи под брадата, друг го прихвана за раменете и с общи усилия го дръпнаха нагоре. Загубил равновесие, той се люшна назад. След миг се блъсна в нещо твърдо и рухна на пода, осъзнавайки смътно, че наоколо с трясък се сипят чинии. После чу как някой крещи на френски да повикат полиция. Надигна глава и зърна над себе си трима келнери с бели ризи и черни сака. Зад тях убиецът неуверено се надигаше от пода и дишаше с широко отворена уста, а от разбития му нос шуртеше кръв. Когато най-сетне стъпи на крака, той сякаш осъзна какво му се бе случило и с ужас хвърли поглед към своя напада тел. Някой му подаде салфетка, но човекът бутна ръката настрани и внезапно се втурна през тълпата към изхода.

Озбърн тутакси скочи на крака.

Келнерите свиха юмруци.

– Пръждосвайте се от пътя ми! – изрева той.

Те не помръдваха.

Ако се намираще в Ню Йорк или Лос Анджелис, би могъл да изкрещи, че онзи човек е убиец и трябва да повикат полиция. Ала сега беше в Париж и езиковите му познания стигаха само колкото да си поръча

кафе. Лишен от възможността да обясни, той стори единственото, което му оставаше. Втурна се напред. Първият келнер опита да го сграбчи. Но Озбърн беше с петнайсет сантиметра по-висок, с десет килограма по-тежък и тичаше с приведена глава като през футболно меле. Извивайки рамо, той блъсна противника в гърдите, отхвърли го върху другите и тримата шумно се сгромолясаха близо до служебната маса между изхода и вратата за кухнята. Останаха да лежат там като в някаква стара комедия, безпомощно приковани един върху друг, а Озбърн изхвъркна от заведението и се озова на улицата.

Навън бе дъждовно и мрачно. В този вечерен час тротоарите бяха задръстени от забързани тълпи. С разтуптяно сърце Озбърн се провираше между хората, без да откъсва нито за миг поглед от улицата пред себе си. Човекът бе тръгнал нататък, защо не го виждаше, по дяволите? Щеше да го загуби, знаеше си. И сетне изведнъж го видя на половин пресечка пред себе си да крачи към Сена по рю дьо Фурси.

Озбърн ускори ход. Кръвта му още кипеше, но избликът на насилие бе дал отдушник за част от убийствената ярост и сега разумът започваше да надделява. Баша му беше убит в Съединените Щати, където нямаше давност за подобно престъпление. Но дали същото се отнасяше и за Франция? Имаха ли двете страни договор за екстрадиране на престъпниците? И ако човекът се окажеше французин, щеше ли френското правителство да изпрати свой гражданин пред американски съд по обвинения в убийство?

В далечината непознатият се озърна. Озбърн веднага отскочи назад сред тълпата от пешеходци. Нека онзи да си помисли, че е успял да избяга, нека да се успокои и да загуби бдителност. А после, когато най-малко очаква, Озбърн щеше да го сграбчи в някое закътано местенце.

Светофарите примигаха и движението спря. Озбърн стоеше зад някаква жена с чадър само на четири-пет метра от своя човек. Отново зърна ясно лицето му. Нямаше никакво съмнение. Цели двама и пет години бе сънувал това лице. Можеше да го нарисува и посред нощ. Застанал неподвижно на тротоара, той усети как яростта отново се надига в гърдите му.

Светна зелено и непознатият изтича през улицата, изпреварвайки другите пешеходци. Когато пресече, той се озърна, не забеляза нищо и продължи напред. Намираха се на Понт Мари, водещ към остров Сен Луи. Отдясно се извисяваше Нотр Дам. След няколко минути щяха да прекосят Сена и да се озоват на Левия бряг.

Засега Озбърн беше в по-изгодна позиция. Той се загледа напред,

търсейки някоя тясна пресечка, където да дръпне противника далече от хорските погледи. Нямахше да е лесно. Ако се разбързаше, рискуваше да привлече вниманието на околните. Но все пак трябваше да действа незабавно, иначе рискуваше да изпусне човека, ако онзи ненадейно свърнеше настрани или спреше такси.

Дъждът се засили и вече не се виждаше почти нищо освен жълтеникавите отблясъци от фаровете на парижките автомобили. Човекът пред Озбърн зави по булевард Сен Жермен и внезапно мина на отсрещния тротоар. Накъде се бе запътил, по дяволите? И изведнъж Озбърн разбра. Метрото. Ако врагът се добереше дотам, тълпата щеше да го погълне за миг. Разблъсквайки безогледно хората, Озбърн се втурна напред и прекоси улицата, без да обръща внимание на колите. Звукът на клаксони накара непознатия да се обърне. За момент той застина на мястото, после побягна. Озбърн разбра, че е забелязан – човекът вече знаеше за преследването.

Прескачайки по няколко стъпала наведнъж, Озбърн се спусна в метрото. Видя, че непознатият вече взима билет от автоматичната каса. После се отправя през навалищата към турникетите.

Човекът се озърна и забеляза Озбърн да тича към него откъм стълбището. Протегна ръка напред и пхна билета в процепа на контролния автомат. Турникетът се завъртя и непознатият мина отвъд. Свърна налясно и изчезна зад ъгъла.

Вече нямаше време за билет. Озбърн блъсна с лакът някаква млада жена, прескочи турникетите, заобиколи един висок негър и се втурна към релсите.

Влакът бе на перона. Озбърн видя непознатия да се качва. Внезапно вратите се затвориха и влакът потегли. Озбърн изтича още няколко крачки напред, после спря, задъхан и изтощен. Пред него имаше само лъскави релси и пуст тунел. Човекът бе изчезнал.

2.

Мишел Канарак го погледна през масата, после протегна ръка. Очите ѝ блесяха от обич и нежност. Анри Канарак положи ръка върху нейната и отвърна на погледа. Днес беше петдесет и вторият му рожден ден; тя бе едва на трийсет и четири. Бяха женени вече почти осем години, а днес тя му бе казала, че чака първото им дете.

– Тази вечер не е като другите – прошепна тя.

– Да. Днес е празник. – Той лекичко я целуна по ръката и наля в чашите червено бордо.

– За последно – каза Мишел. – Докато се роди бебето. Щом съм бременна, край на пиенето.

– Значи и аз няма да пия – усмихна се Анри.

Навън се сипеше пороен дъжд. Вятърът разтърсваше прозорците и керемидите по покрива. Живееха в таванското апартаментче на една пететажна сграда, разположена на авеню Вердие в квартал Монруж. Анри Канарак беше хлебар – всяка сутрин излизаше в пет и се прибираще едва към шест и половина вечерта. Налагаше му се да пътува почти час до пекарната, която се намираще близо до Гар дю Нор в северната част на Париж. Това удължаваше работния ден. Но Анри не се оплакваше. Беше доволен от своя живот и най-вече от мисълта, че ще става татко на петдесет и втората си година. Или поне смяташе, че е доволен – до тази вечер, когато чужденецът го нападна в кафенето и сетне го преследва чак до метрото. Изглеждаше американец. Възраст около трийсет и пет години. Добро телосложение, здрава мускулатура. Облечен като бизнесмен във ваканция – с джинси и скъпо спортно сако.

Кой беше той, дявол да го вземе? Защо бе сторил това?

– Добре ли си?

Откри, че Мишел го гледа втренчено. Накъде бе тръгнал Париж, щом вече и един скромен хлебар не можеше да си изпие кафето, без да го нападне някакъв непознат? Мишел настояваше да отидат в полицията. После да наемат адвокат и да съдят собственика на заведението.

– Да – промърмори Анри. – Добре съм.

Не искаше нито да се обажда в полицията, нито да съди заведението, макар че с лявото око едва виждаше, а горната му устна беше подпухнала и посиняла там, където юрукът на онзи безумец я бе размазал върху предните зъби.

– Хей, ама аз ще ставам татко! – възкликна той, опитвайки да смени темата. – Да не съм видял повече тъжни физиономии! Тая вечер са забранени!

Мишел стана от масата, мина зад него и го прегърна през врата.

– Искам да се любим. Да отпразнуваме чудесния нов живот за трима ни – младата Мишел, стария Анри и нероденото бебе.

Анри извърна глава, погледна я в очите и се усмихна. Как да не се усмихне? Обичаше я.

По-късно, докато лежеше в тъмното и слушаше равномерното дишане на Мишел, той се помъчи да прогони от съзнанието си образа на тъмнокосия непознат. Но споменът не изчезваше. И заедно с него в душата на Анри се надигаше дълбок, почти първобитен страх – страхът, че каквото и да прави, където и да избяга, един ден ще го открият.

3.

Озбърн ги гледаше как разговарят в коридора. Не беше съвсем сигурен, но предполагаше, че става дума за него. После дребосъкът си тръгна, а високият се върна през стъклената врата с цигара в едната ръка и картонена папка в другата.

– Желаете ли кафе, доктор Озбърн?

Млади и самоуверен, инспектор Метро говореше с тих, любезен глас. Беше рус и висок – нещо необичайно за французин.

– Желая да разбера колко още възнамерявате да ме държите тук.

Бяха го арестували в метрото за нарушаване на обществения ред. При разпита бе излъгал, че гони човека, защото преди няколко часа онзи го нападнал и се опитал да му отнеме портфейла. По чиста случайност скоро след това го забелязал в кафенето.

За инцидента вече беше съобщено на цялата градска полиция. След като стана ясно, че виновникът е Озбърн, полицаите го отпратиха в Централния затвор за нов разпит.

– Вие сте лекар – констатира Метро, като разлисти папката. – Американски хирург-ортопед, пристигнал на посещение в Париж след медицински конгрес в Женева. Живеете в Лос Анджелис.

– Да – потвърди уморено Озбърн.

Вече бе разказвал историята няколко пъти – на полицаите от метрото, на един униформен полицай в някаква друга канцелария, после на цивилния полицай, който го фотографира и взе отпечатъци от пръстите му. Сега в тая тясна стъклена кабинка Метро го караше да повтаря всичко отначало. Дума по дума.

– Не приличате на лекар.

– И вие не приличате на полицай – пошегува се Озбърн, опитвайки да разведри атмосферата.

Метро не реагира на шегата. Може би просто не я бе разбрал, защото английският явно го затрудняваше. Във всеки случай имаше право – Озбърн не приличаше на лекар. При ръст метър и осемдесет и пет, той тежеше около осемдесет килограма. Беше тъмнокос, с кафяви очи и имаше хлапашката физиономия и мускулестото телосложение на спортист от елитен колеж.

– Как се наричаше този конгрес, на който присъствахте?

– Не просто присъствах, а изнесох доклад. Световен конгрес на

хирурзите.

Искаше му се да добави: „Колко пъти да ви повтарям едно и също; не говорите ли помежду си?“

Би трябвало да изпитва страх и може би наистина се боеше, но все още беше прекалено възбуден, за да го осъзнава. Нищо че непознатият му се изплъзна – важното бе, че най-сетне го намери. Тук, в Париж! Навярно в момента седеше у дома си или в някоя кръчма, опипваше синините и се чудеше какво го е сполетяло.

– На каква тема беше докладът?

Озбърн затвори очи и бавно преброи до пет.

– Вече ви казах.

– Не сте го казал на мен.

– За нараняванията на предната кръстна връзка. Става дума за коляното.

Устата му бе пресъхнала и той помоли за чаша вода. Метро не го разбра, или се направи, че не разбира.

– На колко години сте?

– Знаете вече.

Метро го изгледа строго.

– На трийсет и осем.

– Женен?

– Не.

– Хомосексуалист?

– Разведен съм, инспекторе. Да имате нещо против?

– От колко време работите като хирург?

Озбърн не отговори. Метро повтори въпроса. Димът от цигарата му лениво се провлочваше към вентилатора на тавана.

– От шест години.

– Смятате ли се за особено добър хирург?

– Не разбирам защо ми задавате тия въпроси. Те нямат нищо общо с онова, за което ме арестувахте. Можете да се обадите в клиниката и оттам ще потвърдят всичко, което ви казах.

Озбърн се чувстваше изтощен и започваше да губи търпение. Но в същото време разбираше, че ако иска да се измъкне оттук, трябва да внимава какво говори.

– Слушайте – изрече той колкото можеше по-спокойно и почтително. – Оказах ви съдействие. Направих всичко, което поискахте. Дадох ви отпечатъци от пръстите, позволих да ме фотографирате, отговорих на всички въпроси. А сега моля да ме освободите или да ме свържете с

американския консул.

– Вие сте извършил нападение над френски гражданин.

– Откъде знаете, че е френски гражданин? – запита Озбърн и веднага прехапа устни, но Метро не обърна внимание на думите му.

– Защо го направихте?

– Защо ли?

Озбърн го изгледа смяно. Та имаше ли поне един ден от неговия живот, в който да не бе чувал отново и отново звука, с който касапският нож се връза в корема на жертвата? А после ужасяващата въздишка на изненада. И ужаса в очите на баща му, докато се оглеждаше, сякаш искаше да запита: „Какво стана?“, макар че отлично го разбираше. И бавното подгъване на коленете, докато рухваше на тротоара. И страховития, пронизителен писък на някаква непозната жена. И протегнатата към детето ръка с една безмълвна молба: да я докосне, за да облекчи непосилния товар на страха. И погледът, който говореше без думи, че винаги ще го обича.

– Да. – Метро се приведе и смачка цигарата в пепелника върху масата. – Защо го направихте?

Озбърн се облегна назад и отново повтори лъжата. Внимаваше да не се отклони от предишните показания.

– Днес пристигнах на летище Шарл де Гол със самолета от Лондон.

Онзи човек ме нападна в тоалетната и се опита да ми отнеме портфейла.

– Струвате ми се в добра форма. Едър ли беше човекът?

– Не особено. Просто искаше да ме ограби.

– Успя ли?

– Не. После избяга.

– Съобщихте ли за произшествието?

– Не.

– Защо?

– Не ми беше откраднал нищо, а и както виждате, не съм много добре с френския.

Метро запали нова цигара и хвърли клечката в пепелника.

– А после, съвършено случайно, го срещнахте в кафенето, където влязохте да си поръчате чаша вино?

– Да.

– Какво смятахте да направите? Да го задържите докато повикат полиция?

– Право да ви кажа, инспекторе, нямам представа какво щях да сторя. Просто така се случи. Избухнах. Загубих самообладание.

Докато Метро записваше нещо в папката, Озбърн се изправи и извърна глава. Какво можеше да му каже? Че човекът, когото преследваше, е убил баща му с нож на 12 април 1966 година в Бостън, Масачузетс, Съединени Американски Щати? Че е станало пред собствените му очи и че не е виждал повторно този човек допреди няколко часа? Че бостънските полицаи изслушаха с дълбоко съчувствие ужасяващия разказ на малкото момче, а после години наред търсиха дирята на убиеца, докато накрая признаха, че повече нищо не могат да сторят? О, да, всички техни действия бяха образцови. Проучване на местопрестъплението, технически анализи, аутопсия, разпити. Но момчето не бе виждало човека преди, а и майка му не се сещаше за никого с подобна външност. И тъй като нямаше никакви отпечатъци, а самото оръжие представляваше обикновен кухненски нож, полицаите трябваше да разчитат на единственото, с което разполагаха – свидетелствата на още двама очевидци. Кетрин Барнс, касиерка на средна възраст, и Лерой Грийн, пазач в Бостънската обществена библиотека. По време на нападението двамата бяха на тротоара и с незначителни разлики повтаряха показанията на детето. Но в крайна сметка полицията стигна дотам, където се намираще в началото. Доникъде. След време Кевин О'Нийл, нахаканият млад детектив, който водеше следствието от самото начало и се бе сприятелил с Пол, загина от куршума на престъпник, срещу когото бе свидетелствал в съда. Случаят „Джордж Озбърн“ се превърна в още едно неразгадано убийство, забутано между стотици други в централния полицейски архив. А днес, трийсет години по-късно, Кетрин Барнс отдавна бе прехвърлила осемдесетте и тихо гаснеше под грижите на един старчески дом в Мейн. Лерой Грийн беше мъртъв. Обективно погледнато, Пол Озбърн беше единственият оцелял свидетел. Дори и най-храбрият прокурор би сметнал за чисто безумие опитите да се осъди един човек само според свидетелството на сина на жертвата, който по онова време е бил десетгодишен и е зърнал заподозрения за някакви си две-три секунди. Истината бе, че убиецът чисто и просто щеше да мине между капките. И тази истина продължаваше да господства тук, в парижкия затвор, защото дори ако Озбърн успееше някак да убеди полицаите, че трябва да издирят и арестуват човека, дело все едно нямаше да има. Нито във Франция, нито в Америка, нито където и да било. Тогава защо да им казва истината? Това нямаше да помогне, а можеше да обърка много неща, ако по волята на съдбата Озбърн успееше да го срещне отново.

Внезапно той осъзна, че Метро продължава да говори.

– Днес сте били в Лондон. Тази сутрин.

– Да.

– Казахте, че пристигате в Париж от Женева.

– През Лондон.

– Защо бяхте там?

– Обикновено туристическо пътуване. Но се разболях. Хванах някакъв скоротечен грип.

– Къде отседнахте?

Озбърн отново седна. Какво искаха от него? Крайно време беше да го приберат или да го пуснат на свобода. Какво ги засягаше посещението му в Лондон?

Метро го гледаше втренчено.

– Попитах ви къде отседнахте в Лондон.

Озбърн бе заминал за Лондон с жена – лекарка от парижка болница, за която по-късно бе узнал, че е любовница на виден френски политик. Още преди пътуването тя го бе помолила да бъде дискретен, без да пита защо. Приемайки молбата, той бе избрал един хотел, известен със своята грижа за спокойствието на гостите. Стаята беше наета само на негово име.

– В „Коноут“ – призна Озбърн с надеждата, че хотелът наистина ще се окаже на висота.

– Сам ли бяхте?

– Добре, стига толкова. – Озбърн бутна стола назад и се изправи. – Настоявам за среща с американския консул.

Зад стъклената врата дежурният полицаи с автомат на рамо се озърна към него.

– Не се вълнувайте, доктор Озбърн – спокойно каза Метро и се наведе да запише още нещо. – Седнете, моля ви.

Озбърн седна и се загледа настрани, очаквайки Метро да прескочи лондонските истории и да се захване с нещо друго. Стрелките на стенния часовник приближаваха единайсет. Това правеше три следобед в Лос Анджелис... или може би два? През лятото часовите зони в разните европейски страни скачаха напред-назад. Дявол да го вземе, имаше ли познат, към когото да се обърне в подобно положение? През целия си живот само веднъж се бе сблъсквал с полицията. Станало бе след особено тежък ден, когато се нахвърли върху нехайното и нагло момче от паркинга на един ресторант край Бевърли хилс, което бе смачкало предната броня на новата му кола. Тогава всичко се размина – само го поддържаха малко в участъка, сетне го освободиха. И изведнъж си спомни, че бе имало още един случай. На петнайсетгодишна възраст го бяха

задържали по Коледа заедо замеряше училищните прозорци със снежни топки. Когато го запитаха защо прави така, каза чистата истина. Просто защото нямаше друга работа.

Защо? Винаги това питаха. В училище. В полицията. Даже пациентите в болницата. Защо боли. Защо трябва или не трябва да оперира. Защо продължава да ги боли, когато смятат, че всичко е минало. Защо не бива да взимат лекарства, когато са убедени, че трябва. Защо да правят едно и да не вършат друго. И сетне чакаха обяснения. „Защо?“ – сякаш самата съдба му бе отредила да отговоря на този въпрос, но никога да не го задава. Макар че си спомняше два конкретни случая, когато бе запитал „Защо?“, първата си жена, а по-късно и втората, след като му казаха, че го напускат. Но сега, в тази стъклена полицейска клетка наред Париж, изправен пред френския детектив, който драскаше своите бележки и пушеше цигара подир цигара, той изведнъж осъзна, че защо е най-важният въпрос в неговия живот. И искаше да го зададе само веднъж. На човека, когото бе преследвал до метрото.

– Защо, копеле гадно, защо уби баща ми?

В същия миг му хрумна, че ако полицаите са разпитали келнерите от кафенето, може би знаят името на човека. Особено ако е редовен клиент, или е платил с чек или кредитна карта. Озбърн изчака Метро да привърши със записките. После изрече с цялата учтивост, на която бе способен:

– Мога ли да ви задам един въпрос?

Метро вдигна глава и кимна.

– Този френски гражданин, когото нападнах... Знаете ли кой е?

– Не – отвърна Метро.

В този момент вратата се отвори и още един цивилен инспектор се настани срещу Озбърн. Казваше се Бара и хвърли поглед към Метро, който леко поклати глава. Бара беше дребен и тъмнокос, с печални черни очи. Ноктите му бяха изрязани идеално, а по опакото на китките му растяха гъсти черни косми.

– Тук, във Франция, не гледаме с добро око на побойниците, та били те и лекари – категорично заяви Бара. – Депортираме ги без много церемонии.

„Депортиране! – помисли Озбърн. – Не, Господи! Моля те, не сега! Не и след толкова години! Да знам, че е жив, да знам къде е!“

– Съжалявам – изрече той, като се мъчеше да прикрие ужаса. – Много съжалявам... Бях възбуден, това е всичко. Моля ви, повярвайте ми, защото е истина.

Бара го огледа внимателно.

– Още колко възнамерявате да останете във Франция?

– Пет дни – каза Озбърн. – Искам да разгледам Париж...

Бара се поколеба, после бръкна във вътрешния си джоб и извади паспорта на Озбърн.

– Ето паспорта ви, докторе. Когато решите да отпътувате, елате при мен да ви го върна.

Озбърн се озърна към Метро. Значи така уреждаха нещата. Без депортиране, без арест, но му даваха да разбере, че ще го държат под око.

Метро се изправи.

– Късно е вече. Au revoir¹, доктор Озбърн.

Когато Озбърн напусна участъка, вече минаваше единайсет и двадесет и пет. Дъждът бе спрял и над града сияеше пълната луна. Той се нагани да спре такси, после реши да се разходи до хотела. Така щеше да обмисли как да постъпи с човека, който вече не бе само детски спомен, а живо същество нейде в пределите на Париж. С малко повече търпение този човек можеше да бъде открит. И разпитан. А сетне – унищожен.

1. Довиждане (фр.), бел. пр.

4.

Лондон

Същата пълна луна огряваше една затънтена уличка в театралния квартал недалече от Чаринг крос роуд. Уличката беше тясна, крива и преградена в двата края с полицейска пластмасова лента. Любопитни минувачи надничаха между униформените полицаи, опитвайки да разберат какво се е случило отвъд загражденията.

Но Маквей не се интересуваше от физиономите на зяпачите. Цялото му внимание бе насочено към едно друго лице – лицето на бял младеж между двайсет и двайсет и пет години със зловещо изхвъркнали от орбитите очи. Открито бе в кофа за смет от един театрален разпоредител, излязъл да изхвърли скъсаните билети след представлението. При други обстоятелства това би било работа за отдел „Убийства“ на лондонската полиция, но случаят беше необичаен. Началник-отделът Джеймсън се свърза със старши инспектор Йън Нобъл от Специалните служби, а той на свой ред разбуди Маквей от неспокойна дрямка в хотелската стая.

Всъщност интересът на лондонските полицаи бе предизвикан не толкова от лицето, колкото от главата, с която бе свързано. Първо, защото липсваше съответното тяло. И второ, защото главата изглеждаше отделена от трупа с хирургически методи. Никой нямаше представа къде може да се намира „останалото“, но така или иначе с цялата оскъдна наличност трябваше да се нагърби Маквей.

Докато гледаше как двама полицейски служители внимателно вдаят главата от кофата за смет, прибират я в прозрачен найлонов плик и после в картонена кутия, Маквей разбра без сянка от съмнение, че детективите на Джеймсън имат право: операцията беше извършена от професионалист. Ако не хирург, то поне човек с остър хирургически инструмент и стабилни познания по анатомия.

Доказателство: в основата на шията, там където тя се съединява с клавикула или просто казано ключицата, е разположена връзката между трахеята и хранопровода, водещи съответно към стомаха и белите дробове; с тях е свързан и долният констрикторен мускул, който се прикрепва странично към пръстеневидния и щитовидния хрущял...

И точно на това място главата бе отделена от тялото – нито Маквей, нито капитан Нобъл се нуждаеха от нечие потвърждение по

въпроса. Трябваше им обаче помощта на специалист, за да разберат дали обезглавяването е станало преди или след смъртта. А ако е вярно второто – то каква е била причината за смъртта.

Аутопсията на глава не се различава от аутопсия на цял труп, само работата е по-малко.

Лабораторните изследвания можеха да отнемат от едно до три-четири денонощия. Но Маквей, Нобъл и младоликият полицейски патолог доктор Евън Майкълс, викнат от къщи по спешност, споделяха едно и също мнение. Главата беше отрязана от мъртвец, а причината за смъртта несъмнено бе фатална доза барбитурат, най-вероятно нембутал. Оставаше обаче въпросът защо очите са изхвъркнали от орбитите и какво е предизвикало тънката струйка кръв в ъгълчето на устните. Това бяха симптоми за дихателно отравяне с циановодород, но нямаше допълнителни доказателства за подобна хипотеза.

Маквей се почеса зад ухото и заби поглед в тротоара.

– Кани се да те пита за времето на смъртта – сухо подхвърли Йън Нобъл на Майкълс.

Старши инспектор Нобъл беше петдесетгодишен, женен, с две дъщери и четири внучета. Късо подстриганата прошарена коса, квадратната челюст и стройната фигура му придаваха вид на военен от старата школа – нещо съвсем нормално за един бивш полковник от армейското разузнаване, завършил Кралската военна академия в Сандхърст през 1965 година.

– Трудно е да се каже – промърмори Майкълс.

– Опитайте – настоя Маквей, без да изпуска Майкълс от погледа на сивозелените си очи. Държеше да получи отговор. Би се задоволил дори с правдоподобни догадки.

– Кръвта е съвсем малко, почти липсва. Сам виждате, трудно можем да преценим времето на съсирване. Бих казал, че главата е лежала на това място доста дълго, защото температурата ѝ почти съвпада с тази на околната среда.

– Няма ли вкочаняване?

Майкълс го изгледа втренчено.

– Не, сър. Изглежда, че няма. Както знаете, вкочаняването обикновено настъпва пет-шест часа след смъртта, като започва от долната част на трупа, обхваща я към дванайсетия час и завършва около осемнайсетия.

– Само че не разполагаме с целия труп – каза Маквей.

– Така е, сър. Не разполагаме.

Въпреки цялата си преданост към служебния дълг Майкълс започваше да съжالياва, че не си бе останал у дома, предоставяйки на някой друг удоволствието да общува с този застаряващ и сприхав американски детектив, който сякаш знаеше отговора на всеки въпрос още преди да го е задал.

– Маквей – обади се Нобъл с безизразна физиономия, – нека изчакаме резултатите от лабораторията, а междуременно да пуснем горкия доктор да си довърши сватбената нощ.

– Какво? – слиса се Маквей. – Това да не би да ви е първата брачна нощ?

– Беше – мрачно уточни Майкълс.

– И за какъв дявол вдигнахте слушалката? Ако не ви бяха намерили, щяха да пратят някой друг. – Маквей бе не просто изумен, а дълбоко потресен. – Какво рече жена ви?

– Не е за цитиране.

– Радвам се да чуя, че поне един в семейството има глава на раменете.

– Сър! Знаете, че това ми е работата.

Маквей се постара да прикрие усмивката си. От младия патолог щеше да излезе или отличен професионалист, или смачкан чиновник. Кое от двете – само бъдещето можеше да покаже.

– Ако сте свършили, какво да правя с главата? – рязко запита Майкълс. – Досега не съм работил с лондонската полиция, още по-малко пък с Интерпол.

Маквей сви рамене и погледна Нобъл.

– И аз мога да кажа същото. Не съм работил нито с лондонската полиция, нито пък с Интерпол. Какво правите с главите по тия места?

Ставаше прекалено късно и Нобъл не бе в настроение да се шегува.

– Каквото правим с трупове или парчетата от тях, Маквей. Слагаме етикет, прибираме ги в найлонов плик и ги държим в хладилник.

– Чудесно.

Маквей отново сви рамене. Стигаше му толкова за тази вечер. Призори полицаите щяха да тръгнат от къща на къща, за да разпитат всички, които биха могли да забележат нещо необичайно около кофата за смет в часовете преди откриването на главата. След ден, най-много два, щяха да получат лабораторните данни за тъканите и космите. С помощта на антрополози щяха да установят точната възраст на жертвата.

Като оставиха на доктор Майкълс грижата да надпише етикет и да прибере главата в личната си камера в моргата с изрични указания да не

бъде отваряна без присъствието на старши инспектор Нобъл или детектив Маквей, двамата полицаи напуснаха уличката. Нобъл се отправи към своята наскоро ремонтирана четириетажна къща в Челси; Маквей пое към стаичката си в един малък, но удобен хотел на Хаф муун стрийт срещу Грийн парк в квартал Мейфър.

5.

Бяха го кръстили Уилям Патрик Кавън Маквей в католическата църква „Дева Мария“ на Леи роуд в Рочестър, щат Ню Йорк през един мразовит февруарски ден на 1928 година. През детството и юношеството в енорийското училище „Кардинал Манинг“ и гимназията „Дон Боско“ всички го знаеха като Пади Маквей, първороден син на кварталния сержант Мърфи Маквей. Но от деня, в който двайсет и девет годишният полицаи разкри загадката на „мъчителя от хълма“ в Лос Анджелис, всички започнаха да го наричат само Маквей – и началството, и колегите, и пресата, и даже жена му.

Работеше като детектив в отдел „Убийства“ от 1955 година и през дългия си живот бе успял да погребее две съпруги и да изучи трима потомци. В деня, когато навърши шейсет и пет, опита да се пенсионира. Не успя. Телефонът продължаваше да звъни. „Обадете се на Маквей, той е печен в тия истории.“ „Намерете Маквей, нали си няма друга работа, сигурно ще дойде да хвърли едно око.“ „Де да знам, питайте Маквей.“

Накрая той се пресели в планинската хижа, която бе построил край Голямото мечо езеро и отрязал телефона. Но едва бе успял да разтовари багажа и да включи кабелната телевизия, когато тъпни от стари приятели се юрнаха на риболов. Не след дълго взеха да му задават същите въпроси, които чуваше и по телефона. Накрая той вдигна ръце, заключи хижата и се върна на работа.

В отдел „Убийства“ го настаняха на същия скърцащ стол зад нащърбеното метално бюро, но още в края на втората седмица старшият детектив Бил Удуорд дойде да го запита дали би желал да посети Европа на държавни разноски. На негово място всеки друг би хукнал за шлифера си. Маквей само сви рамене, после запита защо и колко време ще му отнеме. Не си падаше по екскурзиите, а когато му се налагаше да пътува, предпочиташе топлите страни. Беше началото на септември. В Европа застудяваше, а той мразеше студа.

– Колко ще ти отнеме, зависи само от тебе. А по въпроса „защо“ мога да ти кажа, че в Интерпол имат шест обезглавени трупа и се чудят какво да ги правят.

С тия думи Удуорд тръсна на бюрото една папка и си излезе.

Маквей го изпроводи с поглед и се озърна към колегите в стаята,

после отпи глътка студено кафе и разгърна папката. В горния десен ъгъл имаше черно етикетче, което според класификацията на Интерпол означаваше молба за идентифициране на труп с неизяснена самоличност. Етикетчето беше старо. Имената на жертвите вече бяха известни.

От седемте трупа два бяха открити в Англия, два във Франция, един в Белгия, един в Швейцария и един изхвърлен от вълните близо до германското пристанище Кил. Всички бяха мъже на възраст от двайсет и две до петдесет и три години. Нямаше нито един цветнокож и по всяка вероятност всички бяха упоени с голяма доза транквиланти преди главите им да бъдат отрязани с хирургическа точност на едно и също място.

Убийствата бяха извършени в месеците от февруари до август и изглеждаха напълно хаотични. Приликата помежду им категорично отхвърляше възможността за обикновено съвпадение. Но това бе всичко, подробностите не съпадаха в нито един от случаите. Между жертвите не бе открита връзка или поне обикновено познанство. Нямаха полицейски досиета и бяха водили съвсем безобиден живот. Различаваха се дори по произход и икономическо положение.

От статистическа гледна точка нещата стояха още по-зле: при над петдесет процента от убийствата след идентифициране на жертвата, била тя обезглавена или не, полицията открива убицеца. В тези седем случая липсваше даже що-годе приемлив заподозрян. С две думи – полицейските експерти от пет страни, включително Интерпол и Специалния отдел на Скотланд ярд, тъпчеха на едно място за радост на жълтата преса. Тъкмо това бе причината да измолят от полицейското управление на Лос Анджелис един от най-добрите специалисти в сумрачната зона на неизяснените убийства.

Първоначално Маквей замина за Париж, където се среща с старши инспектор Алекс Лебрюн от Първи отдел на Парижката полицейска префектура – ухилен тарикат с неизменна цигара между зъбите. Лебрюн на свой ред го запозна със старши инспектор Нобъл от Скотланд ярд и капитан Ив Каду, заместник-директор на Интерпол. Четиримата заедно посетиха местопрестъпленията във Франция. Първото място бе в Лион, на два часа път с влака-стрела от Париж... и по ирония на съдбата, само на километър от седалището на Интерпол. Второто бе в алпийския курорт Шамони. По-късно Каду и Нобъл придружиха Маквей до останалите места: в Белгия – една малка фабрика край Остенде; в Швейцария – луксозен хотел над Женевското езеро в Лозана; и в Германия – скалисто заливче на двайсет минути с кола северно от Кил. После отпътуваха за

Англия. Там най-напред посетиха малко апартаментче срещу катедралата в Солсбъри на сто и трийсет километра югозападно от столицата, а след това, вече в самия Лондон, разгледаха един частен дом в изискания квартал Кенсингтън.

През следващите десет дни, сврян в една студена канцелария на третия етаж на Скотланд ярд, Маквей подробно проучи полицейските доклади за всяко престъпление, като отскачаше час по час за една или друга консултация при Йън Нобъл, който разполагаше с по-голям и далеч по-топъл кабинет на първия етаж. Имаше късмет, че разследването бе прекъснато от покана да се върне в Лос Анджелис за двудневни свидетелски показания по делото на един виецнамец, пласъор на наркотици, когото бе арестувал при опита да убие някакъв шофьор в ресторанта, където обядваше Маквей. Всъщност тогава не бе сторил нищо героично – просто пхна дулото на служебния си револвер в ухото на виецнамеца и бащински го посъветва да кротува.

След процеса му се полагаха два дни за лични дела и после връщане в Лондон. Но Маквей се изхитри да обедини наведнъж всички възможни зъболекарски процедури и превърна двата дни в две седмици, прекарани главно на терена за голф недалече от стадион „Роз боул“, където въпреки гъстия смог топлите слънчеви лъчи съществено подпомогнаха неговите разсъждения върху убийствата между два удара със стика.

Засега изглеждаше, че единствената обща черта между жертвите, единствената свързваща нишка, е хирургичното отстраняване на главите. Това подсказваше още от пръв поглед личността на извършителя – хирург или човек с хирургическа дарба и достъп до необходимите инструменти.

Оттук нататък не съвпаднаше нито една подробност. Три от жертвите бяха изоставени на местопрестъплението. Останалите четирима бяха убити другаде, а после изхвърлени – в три от случаите край някое шосе, а четвъртия – в Килския залив. Въпреки дългите си години в отдел „Убийства“ Маквей не помнеше по-странно и загадъчно престъпление.

Най-сетне той прибра стиковете, завърна се в лондонската мъгла изтощен от дългия полет и едва бе положил глава върху онова, което в хотела минаваше за възглавница, когато телефонът извънтя и Нобъл го уведоми, че вече освен с трупове разполагат и с глава.

Сега в Лондон бе три и петнайсет след полунощ. Седнал с два пръста уiski пред неудобното писалище в тясната хотелска стая, Маквей водеше едновременно разговор с Нобъл и капитан Каду по телефонната

линия на Интерпол от Лион.

Каду, енергичен широкоплещест мъжага, който сякаш нямаше друга работа, освен да засуква огромните си мустаци, в момента четеше факса от предварителния доклад на младия патолог Майкълс. Между другото там бе посочено точното място, където главата бе отделена от трупа. И то напълно съвпаднаше с обезглавяването на останалите седем тела.

– Знаем, Каду – уморено каза Маквей. – Но това не стига, за да твърдим категорично, че между убийствата има връзка.

– Възрастта съвпада.

– Пак не е достатъчно.

– Маквей, не мога да не се съглася с капитан Каду – учтиво заяви Нобъл, сякаш разговаряха по време на следобедния чай.

При тази мисъл Маквей неволно погледна часовника си. Вече нямаше представа дали е ден или нощ.

– Ако не е връзка, дявол да го вземе, то поне имаме работа с такова съвпадение, че не можем да си затваряме очите – довърши Нобъл.

– Е, добре... – промърмори Маквей и изрече мисълта, която го бе мъчила през цялата вечер. – Да се чуди човек що за смахнат тип сме подгонили.

От Интерпол и Скотланд ярд реагираха мигновено.

– Смяташ ли, че е един и същ човек? – изрекоха двамата в хор.

– Не знам. Да... Да, смятам, че е един и същ.

Като се извини с умората от пътуването и помоли да довършат по-късно, Маквей остави слушалката. Би могъл да попита какво мислят, но не го стори. В края на краищата, те го бяха помолили за помощ. Пък и ако смятаха, че греша, нямаше да си траят. Засега всичко беше в сферата на догадките.

Той взе чашата и надникна през прозореца. Отсреща имаше друг, по-малък хотел. Повечето прозорци бяха тъмни, но на четвъртия етаж мъждукаше светлинка. Навярно някой четеше, или бе задремал с книга в ръка, или пък просто бе забравил да загаси на излизане и още не се бе прибрал. А може би в стаята лежеше труп, който чака да бъде открит на сутринта. Това й е лошото на детективската професия – почти навсякъде се разкриват безкрайни възможности за догадки. Рано или късно у полиция се развива някакъв вторичен усет за нещата, чувство за онова, което е ставало в стаята преди него или което може да намери на влизане, що за човек е бил там и с какво се е занимавал.

Но около отрязаната глава нямаше стая с мъждукаща светлинка.

Ако имаха късмет, щяха да стигнат и дотам. До стаята, която да ги насочи към друга стая и най-сетне към мястото, където е убиецът. Само че първо трябваше да установят личността на жертвата.

Маквей допи уискито, избърса очи и погледна бележката, която бе надраскал преди час и вече бе привел в изпълнение. ГЛАВА-ХУДОЖНИК-СКИЦА-ВЕСТНИЦИ-САМОЛИЧНОСТ.

6.

В пет часа сутринта парижките улици бяха пуси. Метрото се отваряше в пет и половина, тъй че за пристигане в пекарната Анри Канарак разчиташе на счетоводителката Анес Демблон. И тя добросъвестно спираше своя старичък бял ситроен пред жилищния блок всяка сутрин в пет без петнайсет. А Мишел Канарак гледаше всяка сутрин от прозореца на спалнята как нейният мъж излиза на тротоара, качва се в ситроена и потегля с Анес. После се загръщаше с пеньоара и отиваше пак да си легне, но мислите за Анри и Анес не й даваха да заспи. Анес беше стара мома на четирийсет и девет години, очилата счетоводителка, лишена от какъвто и да било чар. Нима Анри откриваше в нея нещо, което да липсва на Мишел? Та Мишел беше много по-млада, имаше сто пъти по-хубаво лице и безупречна фигура, а колкото до секса, Анри получаваше повече от достатъчно – нали тъкмо затова най-сетне бе успяла да забременее.

Мишел не знаеше и никога нямаше да узнае, че именно Анес бе настанила Анри на работа в пекарната. Навремето тя бе убедила собственика да го наеме въпреки пълната липса на опит в занаята. Собственикът, дребен и нервен човечец на име Льобек, нямаше никакво желание да наема нов работник, особено пък такъв, който ще го вкара в разходи за обучение. Но настроението му веднага се промени, когато Анес заяви, че в противен случай ще напусне. Не се намираха лесно счетоводители с нейния талант да заобикаля данъчните закони. И тъй, Анри Канарак бе нает, бързо изучи занаята, държеше се кротко и не припираше непрекъснато за повишение като някои други. С две думи, Анри беше идеален работник и Льобек не упрекваше Анес, че го е довела. Единственият въпрос, който й зададе по онова време, бе защо си залага работата заради някакъв скучен и грозноват мъж, а Анес му отвърна с кратко: „Да или не, мосю Льобек?“. Останалото не представлява интерес.

Пред мигащия светофар Анес намали скоростта и се озърна към Канарак. От самото начало бе забелязала синините по лицето му, но в неясната светлина на таблото те изглеждаха още по-грозни.

– Пак ли взе да пиеш? – Гласът ѝ бе хладен, почти жесток.

– Мишел е бременна – отвърна той, като се взираше към жълтите лъчи на фаровете сред мрака.

– От радост ли се натряска, или от мъка?

– Не съм се натряскал. Един човек ме нападна.

Тя го стрелна с поглед.

– Какъв човек?

– Никога не го бях виждал.

– И после?

– Избягах – отвърна Анри, без да откъсва очи от уличното платно.

– На стари години най-сетне си взел да поумняваш.

Анри извърна глава към нея.

– Тоя път беше различно... Бях в кафене „Стела“. Онова, на улица Сен Антоан. На прибиране след работа седнах да изпия едно кафе и да почета вестника. Изневиделица някакъв тип връхлетя, повали ме на пода и почна да ме бърти. Келнерите го дръпнаха и аз избягах.

– Защо е избрал точно теб?

– Не знам. – Канарак отново се загледа напред. Нощта отстъпваше място на утрото. Уличните лампи автоматично се изключваха. – После ме проследи. През Сена, в метрото... Успях да го изпреваря и скочих в един вагон, преди да ме настигне. И...

Отреща някакъв минавач с куче пресичаше улицата. Анес намали скоростта, после отново превключи.

– И какво стана после?

– Погледнах през прозореца. Видях как двама полицаи го спипаха.

– Значи е бил луд. Поне веднъж и от полицията да има полза.

– Може да не е бил луд.

Анес го погледна. Усещаше нещо недоизказано.

– Какво има?

– Беше американец.

В един без десет след полунощ Пол Озбърн стигна до хотела на авеню Клебер. Петнайсет минути по-късно той се свърза от стаята си с Лос Анджелис. Адвокатът му го насочи към друг адвокат, който обеща да провери как стоят нещата. В един и двайсет телефонът извънтя. Обаждаше се парижанин на име Жан Пакар.

След малко повече от пет часа и половина Жан Пакар седеше срещу Пол Озбърн в хотелския ресторант. Изглеждаше в изключително добра форма за своите четирийсет и две години. Беше късо подстриган и костюмът висеше хлабаво върху костеливото му тяло. Не носеше вратовръзка и разкопчаната яка на ризата разкриваше може би нарочно дългия крив белег, който пресичаше диагонално гърлото му. Пакар беше бивш легионер, а по-късно наемник в Ангола, Тайланд и Салвадор. Сега работеше за „Колб интернешънъл“, рекламирана като най-

голямата детективска фирма в света.

– Не гарантираме нищо, но правим каквото е по силите ни и за повечето клиенти това се оказва достатъчно – обясни той с изненадващо топла усмивка.

Сервитьорът донесе горещо кафе и поднос с кифлички, после се отегли. Жан Пакар не посегна към масата. Гледаше Озбърн право в очите.

– Искам да обясня – продължи той. Английският му беше приличен, макар и със силен акцент. – Всички детективи на „Колб интернешънъл“ са щателно проверени и имат безупречни препоръки. Ние обаче работим не като служители на фирмата, а като независими предприемачи. Получаваме задачите си от местните клонове и делим хонорара с тях. Във всички останало сме независими. Работим самостоятелно, освен ако решим да потърсим помощ. Може да се каже, че тайната на клиента е свещена за нас. А това става най-лесно, когато нещата се уреждат на четири очи между детектив и клиент. Сигурен съм, че ще го оцените, особено в днешно време, когато и най-деликатната информация е достъпна за всеки, готов да плати.

Жан Пакар махна с ръка на минаващия келнер и помоли на френски за чаша вода. После отново се обърна към Озбърн и продължи да говори за обичайната практика в „Колб“.

След приключване на анкетата, обясни той, всички досиета с писмени, откопирани или фотографски материали, включително и негативите, се връщат на заинтересованото лице. Детективът представя в местния клон отчет за разходите и свършената работа, а фирмата от своя страна праща сметката на клиента.

Сервитьорът се приближи. Пакар благодари на френски, отпи глътка вода, после остави чашата и погледна Озбърн.

– Тъй че разбирате колко чиста, дискретна и проста е нашата процедура.

Озбърн се усмихна. Харесваше не само процедурата, но и стила на частния детектив. Трябваше му човек, на когото да се довери, а Жан Пакар изглеждаше точно такъв. Един погрешен избор можеше да подплаши убиеца и да провали всичко. Оставаше още един проблем и Озбърн просто нямаше представа как да го преодолее. Но следващите думи на Жан Пакар премахнаха затруднението.

– Бих ви запитал защо желаете да открием този човек, но усещам, че предпочитате да не засягам темата.

– Лични дела – тихо каза Озбърн.

Жан Пакар кимна с разбиране.

През следващите четирийсет минути Озбърн разказа с пълни подробности малкото, което знаеше за търсения човек. Кафенето на улица Сен Антоан. По кое време го е видял там. На коя маса е седял. Какво е поръчал. Факта, че е пушил цигара. По кой път е тръгнал след инцидента, когато не е подозирал, че го наблюдават. Бягството към метрото на булевард Сен Жермен, след като бе разбрал за преследването.

Озбърн затвори очи, представи си го и подробно описа външността на Анри Канарак – такъв, какъвто го бе видял преди часове в Париж и такъв, какъвто го помнеше от онзи далечен миг в Бостън. През цялото време Жан Пакар не каза почти нищо, само вмъкваше тук-там по някой въпрос или молеше за уточнение. Не водеше записки, просто слушаше. Накрая Озбърн му даде портрета на Канарак, който бе нарисувал върху лист за писма с емблемата на хотела. Дълбоко хлътнали очи, масивна челюст, назъбен белег под лявото око, прорязващ скулата косо към горната устна, щръкнали почти под прав ъгъл уши. Скицата беше надраскана на грубо, като от десетгодишно хлапе.

Жан Пакар сгъна листа и го прибра в джоба на самото си.

– След два дни ще ви се обадя – каза той. После допи водата и излезе.

Пол Озбърн дълго гледа след него. Не знаеше нито какво да изпитва, нито какво да мисли. По чиста прищявка на съдбата случайният избор на кафене в един непознат град бе променил всичко и бе настанал денят, който Озбърн не вярваше да дочака. Внезапно се бе появила надежда. Не само за мъст, но и за избавление от дългото и ужасно робство, на което го бе обрекъл убиецът. Защото в течение на почти три десетилетия от юношеството до зрялата възраст животът му беше непрестанна мъка, изпълнена със самота, страх и кошмари. Въпреки волята му онзи миг се повтаряше отново и отново в неговото съзнание. Глождеше го безмилостното чувство за вина, породено от убеждението, че по някакъв начин е причинил смъртта на баща си, че би могъл някак да я предотврати, ако беше по-добър син, ако бе проявил повече бдителност, за да забележи ножа, да извика или дори да се изпречи на пътя му. Но това не изчерпваше всичко. Останалото бе още по-мрачно и мъчително. По целия си жизнен път през кабинетите на психолози и психоаналитици, даже в привидната крепост на професионалните успехи, той се бе сражавал безуспешно с друг, далеч по-трагичен демон: вцепняващият, унизителен ужас на самотата, породен от категоричното доказателство на убиеца колко е мимолетна всяка обич.

Такава бе истината в онзи страшен момент, такава си оставаше и до днес. Тя се повтаряше – отначало, по волята на обстоятелствата, с майка му и леля Дороти, а по-късно с любимите жени и приятелите. След края на детството вината беше изцяло негова. Макар че отлично разбираше причината, той просто не можеше да овладее чувствата си. Още в мига щом усетеше приближаването на истинска обич или дружба, изневиделица го обгръщаше бурна вълна от страх, че някой може отново да му ги отнеме. А след това изникваха недоверието и ревността, срещу които беше безсилен да стори каквото и да било. Простичкият инстинкт за самосъхранение го заставяше незабавно да унищожи всяка възможност за радост, любов и вяра.

Ала днес, почти трийсет години по-късно, причинителят на болестта беше открит. Той се намирал тук, в Париж. И след откриването нямаше да има нито жалба в полицията, нито постъпки за екстрадиране и съдебен процес. Просто човекът щеше да бъде заловен и унищожен безмилостно, както се полага на болест. Имаше само една разлика – този път жертвата щеше да познава своя убиец.

7.

Един ден след погребението Пол Озбърн и майка му се преселиха при леля Дороти в двуетажната къщичка на Кейп Код.

Майка му се казваше Беки – навярно съкращение от Ребека, макар че така и не бе посмял да попита, нито пък бе чувал някой да я нарича другояче. Беше се омъжила за баща му още двайсетгодишна, преди да завърши курсовете за медицински сестри.

Джордж Дейвид Озбърн беше красив, но кротък и мечтателен мъж. Родом от Чикаго, той бе пристигнал в Бостън като студент в Масачузетския технологичен институт и веднага след завършването постъпи на работа в „Рейтеон“, а по-късно се прехвърли в „Майкротаб“ – малка фирма за инженерен дизайн на 128-ма улица. За работата му Пол знаеше само това, че проектира хирургически инструменти. По онова време беше прекалено малък, за да запомни нещо повече.

От мъглявите дни след погребението си спомняше как събраха багажа и напуснаха голямата къща в бостънските предградия, за да се заселят в далеч по-малката къщичка на Кейп Код. Помнеше още, че майка му почти незабавно започна да пие.

Имаше вечери, в които тя приготвяше вечеря за двамата, но не докосваше чинията си и пиеше коктейл подир коктейл, докато загубеше съзнание. Пол помнеше как страхът му растеше с всяка нова чаша и как се опитваше да я накара да хапне нещо, но тя отказваше. Алкохолът я правеше избухлива. Отначало започваше с дребни неща, но рано или късно гневът се насочваше срещу него. Той беше виновен, че не бе сторил нещо – каквото и да било – за да спаси баща си. Ако баща му беше жив, щяха да си бъдат пак в хубавата къща край Бостън, вместо да се свират при сестра ѝ в тая барака на Кейп Код.

А после яростта се обръщаше към убиенца и съдбата, която ѝ бе отредил. След това към некадърната полиция и накрая – срещу самата нея, задето не е добра майка и няма представа как да преодолее подобна трагедия.

По онова време леля Дороти беше на четирийсет, с осем години по-възрастна от сестра си. Неомъжена и възпълна, тази простичка, добродушна жена ходеше всяка неделя на църква и взимаше активно участие в общинските дейности. След като прие Пол и Беки в своя дом, тя положи всички усилия да върне сестра си към живота. Съветваше я да

посещава църквата, да постъпи отново в медицинските курсове и някой ден да има професия, с която да се гордее.

– Дороти е чиновничка от градската управа – почваше да мърмори майка му след третата чаша коктейл от уиски и джинджифилово пиво. – Какво знае тя за ужаса да отглеждаш дете без баща? Може ли изобщо да си представи, че майката на едно десетгодишно момче трябва да си е у дома всеки ден, за да го посреща след училище?

Иначе кой щеше да му помага с домашните? Кой щеше да му готви вечеря? Кой щеше да следи дали не е тръгнал с лоши другари? Дороти не разбираше тия неща. Не беше способна да ги разбере. Само бръщолевеше за църква, професия и нормален живот. Беки се кълнеше, че някой ден ще напусне. С малко повече пестеливост парите от застраховката щяха да им стигнат за самостоятелен живот докато Пол завърши гимназия.

Беки не разбираше едно: че Дороти нямаше предвид нито църквата, нито професията или нормалния живот. Всъщност ставаше дума за пиенето. Дороти искаше тя да се отскубне от алкохола. Само че Беки нямаше намерение да го стори.

Осем месеца и три дни по-късно Беки Озбърн изхвъркна с колата си в залива Барнстейбъл и не помръдна докато купето се пълнеше с вода. Току-що бе навършила трийсет и три. Погребалната служба се състоя на 15 декември 1966 година в Първа презвитерианска църква в Ярмаут. Денят беше сумрачен, ръсеха се първите снежинки. Освен Пол и леля му присъстваха още двама души. Повечето бяха приятели на Дороти.

На 4 януари 1967 година леля Дороти стана настойница на единайсетгодишния Пол. Седмица по-късно го записа в „Хартуик“ – частно училище за момчета в Трентън, щат Ню Джърси. Следващите седем години щеше да прекара там, с по два месеца ваканция годишно.

8.

Във вторник лондонските всекидневници отпечатаха портрета, направен по отрязаната глава. Поясняваше се, че става дума за изчезнал човек и се умоляваха всички, които знаят нещо за него, незабавно да уведомят полицейските служби. Даден бе телефонен номер заедно с изричното уверение, че източниците на информация могат да останат анонимни. Според текста полицията се интересуваше само от местонахождението на въпросния човек по молба на дълбоко разтревожени роднини. Не се споменаваше, че става дума за глава с липсващо тяло.

До вечерта не дойде нито едно обаждане.

В Париж една друга рисунка имаше малко повече късмет. Срещу скромния подкуп от сто франка Жан Пакар успя да размърда паметта на един от келнерите, които бяха предотвратили схватката между Пол Озбърн и Анри Канарак в кафене „Стела“.

Дребничкият келнер с изящни ръце и женствени маниери бе видял Канарак преди месец, докато работеше в друго кафене, затворено няколко дни по-късно поради пожар. Също като в „Стела“, Канарак бе дошъл сам, бе поръчал чаша еспресо и бе изпушил една цигара, преглеждайки вестника. Времето съвпаднаше – около пет следобед. Кафенето се наричаше „Льо боа“ и бе разположено на булевард Мажента, между Източната гара и Площада на републиката. Правата линия от „Стела“ до „Льо боа“ минаваше край няколко станции на метрото. И тъй като непознатият не приличаше на човек, който се вози с такси, можеше да се предположи, че е пристигнал с кола или пеш. Впрочем, едва ли бе вероятно да търси място за паркиране в най-натовареното време, само за да изпие чаша кафе. Простата логика подсказваше, че е дошъл пеш.

Също като Озбърн, келнерът споменаваше за набола „вечерна брада“. Това съвпаднаше с описанието за външност и поведение на трудов човек, водейки към правдоподобното предположение, че се е прибирил след работа. А щом бе постъпил два пъти по един и същ начин, навярно имаше навика да спира попътно за кратка почивка.

На Пакар му оставаше само да обиколи заведенията в района между двете кафенета. Ако не постигнеше успех, щеше да продължи в кръг, докато открие трето кафене, където някой да разпознае скицата на Пол Озбърн. Всеки път щеше да показва служебната си карта и да обяснява, че става дума за изчезнал човек, търсен от неговите близки.

На четвъртия опит Пакар откри жена, която разпозна грубоватата рисунка. Беше касиерка в едно бистро на улица Люсиен, близо до булевард Мажента. Твърдеше, че вече трета година човекът наминавал от време на време.

– А случайно да знаете как му е името, мадам?

Жената го изгледа подозрително.

– Нали казахте, че разследвате по молба на роднини, как тъй не знаете името му?

– О, ако днес ви се представи с една фамилия, утре може да е съвсем друга.

– Значи престъпник?

– Болен е...

– Извинявайте. Не, не го познавам.

– А да знаете къде работи?

– Не. Мога само да кажа, че по самото му има някакъв фин прашец. Запомнила съм, защото вечно си отупва раменете. Като нервен тик.

– Строителните фирми отпаднаха, тъй като строителите по принцип нямат навика да ходят на работа със спортни костюми. А още по-малко да работят с тях.

Малко след седем вечерта Жан Пакар и Пол Озбърн седяха в сенчестия ъгъл на хотелския бар. Пакар бе обещал да се обади след два дни. Първите резултати идваха предсрочно.

– Изглежда, че нашият човек работи на място, където върху сваленото му сако се събира прах. След проучване на фирмите в радиус от километър и половина, което е дори прекалено за разходка в края на работния ден, можем да стесним кръга на професиите: козметика, склад за химикали или пекарна.

Жан Пакар говореше тихо. Информацията му бе кратка и ясна. Но Озбърн го слушаше като насън. Само преди седмица беше в Женева и се тревожеше за доклада пред Световния конгрес на хирурзите. А сега, седем дни по-късно, седеше в полумрачен парижки бар и чуваше потвърждение, че човекът е жив. Че крачи по улиците на Париж. Че живее тук, работи тук, диша тук. Че наистина е видял лицето му. Кожата, която бе докоснал, животът, който бе усетил под пръстите си, докато се мъчеше да го удуши – всичко това беше истина.

– Утре по същото време ще мога да ви представя име и адрес – довърши Пакар.

– Добре – чу Озбърн собствения си глас. – Много добре.

Преди да стане от масата, Жан Пакар го изгледа за миг. Не беше

негова работа да пита Озбърн какво ще прави с информацията, след като я получи. Но и преди бе виждал същия поглед в очите на други хора. Унесен, тревожен и решителен. Изобщо не се съмняваше, че човекът, когото не след дълго щеше да предаде на този американец отсреща, скоро ще срещне смъртта.

Когато се върна в стаята, Озбърн смъкна дрехите и повторно влезе под душа. Мъчеше се да не мисли за утре. Щом научеше името на човека, щом узнаеше кой е и къде живее, щеше да обсъди останалото. Как да го разпита и как да го убие след това. В момента подобни мисли биха били прекалено болезнени и тежки. С тях идваха спомените за всичко мрачно и ужасяващо в неговия живот. Раздяла, гняв, вина, ярост, загуба и самота. Боязън от всяка обич – заради страха, че могат да му я отнемат.

Тъкмо бе взел самобръсначката и бършеше запотеното огледало, когато телефонът иззвъня.

– Да – рязко изрече той, очаквайки да чуе от Жан Пакар някоя пропусната подробност.

Но не беше Пакар. Вера се обаждаше от фойето. Удобно ли е да го посети в стаята? Да не би да има гости или някакви други планове? Такава си беше винаги. Учтива и деликатна до наивност. Когато се любиха за пръв път дори бе поискала разрешение, преди да докосне penisа му. Сега идваше да се сбoguва.

Само с кърпа около кръста той отвори вратата и я зърна в коридора – разтреперана, с просълзени очи. Влезе. Пол затвори вратата и я целуна, тя отвърна на целувката и изведнъж се озоваха вкопчени в отчаяна прегръдка. Дрехите ѝ се пръснаха на всички страни. Устните му откриха гърдите ѝ, ръката му плъзна в сянката между краката. Сетне тя разтвори крака, той възторжено проникна в нея и всичко бе само смях, сълзи и неопикуема страст.

Никой и никога не се сбoguва така.

Никой.

9.

Името ѝ бе Вера Монере. Запознаха се в Женева – малко след като бе изнесъл доклада си, тя просто дойде и се представи. Каза, че е завършила Медицинския институт в Монпелие и сега стажувала в парижкия болничен комплекс „Света Ана“. Била сама и нямала с кого да отпразнува двајсет и шестия си рожден ден. Не знаела защо се държи толкова прямо, просто той бил привлякъл вниманието ѝ още от първите думи на доклада. Нещо в него я теглело да се запознае, да разбере кой е. Да бъде в компанията му поне за малко. Нямала представа дали е женен или не. И не я интересувало. Ако кажел, че е семеен и обича жена си, или че просто е зает, щяла само да му стисне ръката, да изрази възхищение от доклада и да си тръгне. Точка.

Но той не каза нищо подобно.

Излязоха от хотела, минаха по пешеходния мост над Рона и се отправиха към стария град. Вера беше лъчезарна и жизнена. Дългата, почти черна коса беше заресана на една страна и грижливо наместена зад ухото, тъй че да си остава на място дори при най-енергични движения. Също тъй черни бяха и очите ѝ, блеснали от младежки копнеж по предстоящия дълъг живот.

Преди да са минали двајсет минути от запознанството, двамата вече се държаха за ръце. Вечеряха заедно в малко италианско ресторантче на две крачки от квартала с червените фенери. Странна бе мисълта, че и Женева си има свърталище за проститутки. Градът се славеше със своите шоколади и часовници, а трезвата репутация на световен финансов център изглеждала сякаш несъвместима с тесните цепнати поли на уличните професионалистки, но въпреки това те скитаха невъзмутимо по няколкото тесни улички, където им бе разрешено да съществуват. На минаване покрай тях Вера внимателно наблюдаваше Озбърн. Какви чувства го вълнуваха – смущение, свян, скрито възжеление или безмълвно примирение с живота? Всичко това едновременно, помисли тя. Всичко.

Също като по-голямата част от следобедата, вечерята бе посветена на онова нежно, потайно разузнаване между мъж и жена, усетили инстинктивно взаимно привличане. Докосване на ръцете, обменени погледи и накрая дългото, пронизателно виждане очи в очи. На няколко пъти Пол усети, че се възбужда. Първият път това стана докато разглеждаха

хлебарския щанд в голям универсален магазин. Наоколо гъмжеше от купувачи и той имаше чувството, че всички са се вторачили в слабините му. Веднага грабна една погача и небрежно се прикри с нея, като се преструваше, че зяпа наоколо. Вера го забеляза и се разсмя. Сякаш бяха отдавнашни любовници, търсеци потайна тръпка в интимна игра сред тълпата.

След вечеря се разходиха по рю дез Алп и спряха да погледат как луната изгрява над Женевското езеро. Зад тях беше „Бо риваж“, хотелът на Пол. Той бе планирал да си тръгне след вечерята и разходката, но сега, когато мигът на раздялата приближаваше, внезапно усети, че съвсем не е толкова самоуверен, колкото предполагаше. Беше разведен едва от четири месеца – твърде малко, за да се почувства отново привлекателен ерген, при това лекар. Опита да си припомни как го правеше някога. Как успяваше да подмами жените в стаята си? Не си спомняше нищо, в главата му царуваше пустота. Но Вера го изпревари.

– Пол – каза тя с усмивка, като го хвана под ръка и се притисна по-близо, защото откъм езерото полъхваше хлад, – когато си с жена, никога не забравяй, че за да я привлечеш в леглото, решението трябва да бъде нейно.

– Наистина ли? – запита той, потискайки вълнението в гласа си.

– Абсолютно.

Той бръкна в джоба си, извади ключ и го протегна към нея.

– От хотелската ми стая.

– Трябва да хвана влака – небрежно подхвърли тя, сякаш казваше нещо, което би трябвало да му е известно. – Скоростния за Париж в десет часа.

– Не те разбирам – промърмори Пол със свито сърце. Досега не бе ставало дума нито за влак, нито за напускане на Женева.

– Пол, днес е петък. През уикенда имам работа в Париж, а в понеделник трябва да съм в Кале за осемдесет и първия рожден ден на баба.

– Какво толкова имаш да вършиш в Париж, че не можеш да го отложиш за другия уикенд?

Вера само го изгледа, без да отговори.

– Кажй де, какво? – настоя той.

– Ами ако ти кажа, че си имам приятел?

– Значи хубавите стажантки зарязват приятелите си, за да гонят бройки по други градове. Това ли са ви парижките лекарски нрави?

– Не съм гонила бройки! – възмутено се дръпна Вера. Но в гълчелото на устните ѝ трептеше усмивка. Пол забеляза това, а и тя не се

стараеше да го прикрие.

– Кацат ли самолети в Кале? – запита той.

– Защо?

– Толкова ли е трудно да отговориш? – усмихна се Пол. – Да, кацат.

Не, не кацат.

В очите на Вера искряха лунни отблясъци. Ветрецьт откъм езерото леко разроши косата ѝ.

– Не съм сигурна...

– Обаче в Париж има летище.

– Даже две.

– Щом е тъй, в понеделник можеш да отлетиш до Париж и да хванеш влака за Кале.

Беше готов да планира нещата вместо нея, стига само тя да го желаше.

– И какво ще правя тук до понеделник?

Този път усмивката ѝ бе малко по-широка. Да, наистина го оставяше да планира вместо нея.

– Решението трябва да бъде твое – тихо изрече той и отново подаде ключа.

Погледите им се срещнаха. В същото време пръстите ѝ посегнаха напред и бавно обхванаха ключа.

10.

На следващата сутрин Пол реши, че два дни са твърде малко. Вера току-що бе станала и той с удоволствие я гледаше как заобикаля леглото, за да се отправи към банята. С отменати рамене, изпъчила без свян малките си изящни гърди, тя прекоси стаята грациозно като полуопитомено зверче, което даже не подозира собственото си великолепие. Мина му мисълта, че нарочно не е наметнала нищо – нито тениската с емблемата на „Лос Анджелис кингс“, която така и не влезе в употреба, макар че я бе предложил вместо нощница, нито някоя от пръснатите по пода хавлии, неми свидетели на трикратно любовна игра под душа. По този начин му казваше без думи, че отминалата нощ не е била мимолетна прищявка и че тази сутрин не се срамува от нея.

Малко преди разсъмване, в един от миговете на отдих, бяха решили днес да обиколят Швейцария с влак. Женева, Лозана, Цюрих, Люцерн. Пол искаше да посетят и Лугано на границата с Италия, но времето нямаше да им стигне. Преди да го погълне дълбокият сън на изтощението бе помислил, че Лугано ще остане за следващия път. И Италия.

Докато откъм банята долиташе шумът на душа, внезапно му хрумна нещо ново. Днес беше събота, 1 октомври. В понеделник Вера трябваше да бъде в Кале. Същия ден Пол излиташе от Лондон за Лос Анджелис. Ами ако зарежеха обиколката на Швейцария и вместо това хванеха самолет за Англия? Щяха да разполагат с тази вечер, цялата неделя и нощта срещу понеделник в Лондон или който и да било друг английски град. В понеделник можеше да я качи на влака за Дувър, а оттам фериботът щеше да я прехвърли през Ламанша право в Кале.

Всичко това прелетя през главата му за секунда и без повече да се колебае, той посегна към телефона. Вече бе набрал номера на централата и молеше телефонистката да го свърже с билетния център, когато осъзна, че все още е гол. И отгоре на всичко – възбуден, както почти през цялото време от снощи насам. Внезапно се почувства като гимназист, предприел таен любовен излет. Само че в гимназията никога не бе имал подобно приключение. Тия неща се случваха с другите, не с него. Макар да бе едър и симпатичен – даже по онова време – загуби девствеността си едва на двайсет и две години в медицинския колеж. Никога не бе вършил лудориите, които вършеха останалите момчета. Хвалеше се с измислени подвизи само за да не го смятат за глупак. Причината бе пак

онзи дълбок, неподвластен на волята страх, че сексът води към привързаност, а тя на свой ред – към обич. И шом веднъж се поддаде на обичта, не след дълго някой ще я унищожи.

Отначало Вера сметна пътуването до Англия за прекалено скъп каприз. Но Пол я притегли към себе си и заглуши възраженията с целувка. Каза, че няма по-скъп каприз от самия живот. И че за него няма нищо по-важно от това, да прекара с нея колкото се може по-дълго, а за целта ще е най-добре да отлетят до Лондон. Говореше сериозно. Тя зърна това в очите му, когато се отдръпна за миг; усети го в ласката, когато той се усмихна и нежно плъзна длан по лицето ѝ.

– Да – усмихна се тя на свой ред. – Добре, да заминем за Англия. Но след това – край, разбрахме ли се? – Усмивката ѝ изчезна и Пол за пръв път я видя сериозна. – Ти трябва да мислиш за кариерата си, Пол. Аз също и не желая да променям нищо.

– Добре.

Той се усмихна широко и приближи устни към нейните, но тя го отблъсна.

– Не. Първо да се разберем. След Лондон няма повече да се срещаме.

– Толкова ли държиш на професията си?

– Твърде много труд положих, за да завърша колежа. И още повече ми предстои. Да, държа на професията. И нямам намерение да се извилям за това.

– Щом е тъй... – Той се поколеба. – Съгласен.

В Лондон нещата не потръгнаха. Вера искаше да отседнат в някой дискретен хотел, където не би рискувала да срещне бивш съученик или преподавател (или почитател, подкачи я Пол) и после да се чуди как да отклони нежелана покана за чай или вечеря. Озбърн предложи „Коноут“, един от най-добрите лондонски хотели – скъп, малък, отличен охраняван и типично „английски“.

Можеха и да си спестят труда. В събота вечерта гледаха новата постановка на „Опасни връзки“ в театър „Амбасадор“, вечеряха отсреща в „Айви“ и се разходиха хванати за ръце из театралния квартал, спирайки със смях за чаша шампанско във всяко попътно заведение. Накрая хванаха такси до хотела и по дългия път взаимно се подканваха с конспираторски, чувствен шепот да предприемат нещо повече, без да усети шофьорът. Сториха го и той наистина не усети. Поне така си мислеха.

Остатък от трийсет и шест часовия престой в Лондон прекараха в леглото. Не за да се любят или да почиват. Пол пръв се оплака от

натравяне или внезапен пристъп на грип, малко след него същото сполетя и Вера. Оставаше им само да се надяват, че пристъпът ще отmine скоро. Така и стана. Когато в понеделник сутринта потеглиха с такси за гара Виктория, двамата се чувстваха малко изнемощели, но напълно здрави.

– Страхотно си прекарахме в Лондон – промърмори Пол, докато я водеше под ръка към вагона.

Тя го погледна и се усмихна.

– В болест и в здраве...

По-късно щеше да се пита дали не е вложила в думите скрит смисъл. Без да желае, бе натъртила върху тях. Искаше репликата да изглежда шеговита, но разбираше, че не е прозвучала така. Сама не знаеше дали го е сторила нарочно и не й се мислеше по въпроса. Помнеше само, че после Пол я грабна в прегръдките си и я целуна. Никога нямаше да забрави тази целувка – великолепна, възбуждаща и в същото време изпълнена със сила и самоувереност, каквато не бе изпитвала с нито един мъж досега.

Помнеше още как гледаше Пол през прозореца на потеглящия влак. Той стоеше самотен сред огромната гара, изпълнена с влакове, коловози и хора. Бе скръстил ръце на гърдите си, взираше се подир нея с тъжна, недоумяваща усмивка и ставаше все по-малък с всяко потракване на колелата, докато накрая изчезна от поглед.

Разделиха се в седем и половина сутринта на 3 октомври. Два часа и половина по-късно Пол Озбърн убиваше времето в безмитния магазин на летище Хийтроу, чакайки да обявят дългия полет до Лос Анджелис.

Докато разглеждаше тениски, халби и кърпи с отпечатана схема на лондонското метро, той внезапно осъзна, че мисли за Вера. Сетне полетът бе обявен и Озбърн се отправи към изхода сред тълпа от пътници. През стъклените стени се виждаше как забързани служители товарят багаж в боинга на „Бритиш Еъръеиз“.

Той обърна гръб на самолета и погледна часовника си. Наближаваше единайсет и Вера сигурно вече пътуваше с ферибота за Кале. Докато пристигне при баба си, щяха да й останат само деветдесет минути, после трябваше да хване влака в два следобед за Париж.

С неволна усмивка си представи как тя помага на старата дама да разопакова подаръците, после весело разговарят на чаша кафе... и се запита дали няма да спомене за него. Как ли би реагирала баба й на това? Видя във въображението си прощалните прегръдки, сбогуването, упреците за краткото посещение и таксито, идващо да откара Вера до гарата.

Нямаше представа къде точно живее бабата, не знаеше нито фамилията ѝ, нито дали са роднини по майчина или по бащина линия.

И изведнъж осъзна, че няма значение. Всъщност мислеше за съвсем друго – че в два следобед Вера потегля от Кале за Париж.

След по-малко от четирийсет минути багажът му бе свален от самолета и той чакаше да се освободи място за Париж.

11.

От прозореца на първокласното купе Вера гледаше как влакът намалява скорост и навлиза в гарата. През изминалите няколко часа се бе опитала да отпочине или да почете, но мислите ѝ летяха другаде и накрая бе затворила книгата. Що за импулс я бе тласнал да се приближи към Пол Озбърн на конгреса? Защо бе спала с него в Женева и защо после го бе придружила в Лондон? Дали само от скука и внезапен каприз се бе поддала на мъжката му привлекателност или още от първия миг бе усетила нещо повече – сроден дух, с който да сподели разбирането какво представлява животът в действителност, какъв може да бъде и къде би могъл да ги отведе, ако са заедно?

Изведнъж тя осъзна, че влакът е спрял. Хората ставаха, сваляха куфарите си от багажниците и излизаха на перона. Беше пристигнала в Париж. Утре щеше да се върне на работа, а Лондон, Женева и Пол Озбърн щяха да се превърнат в спомен.

С куфар в ръката тя слезе от влака и тръгна напред из навалицата по перона. Въздухът бе натежал от влага, като че щеше да вали.

– Вера!

Тя стреснато надигна глава.

– Пол?

– В болест и в здраве.

С широка усмивка той се провря през тълпата и пое куфара от ръката ѝ. След кацането на самолета от Лондон бе хванал такси до Северната гара, където се намираха в момента. Междувременно бе успял да си резервира място за полета от Париж до Лос Анджелис. Щеше да остане в Париж пет дни. Пет дни, през които нямаше да се разделят нито за миг.

Искаше да отидат в нейния апартамент. Знаеше, че Вера ще трябва да тръгне на работа, но дотогава можеха да се любят през цялото време. И когато тя се прибереше у дома след смяната, щяха да започнат отново. Не го интересуваше нищо друго, освен да бъде до нея и да я обича.

– Не мога – рязко отвърна тя, ядосана от появата му. Как си позволяваше да я поставя пред свършен факт?

Пол не бе очаквал подобна реакция. В прекараните заедно часове имаше толкова близост и свършенство. Толкова обич. И тия чувства не идваха само от него.

– Ти сам се съ согласи след Лондон всичко да свърши.

Той се усмихна широко.

– Ако изключим театъра и ресторанта, в Лондон нямаше кой знае какво. Стига да не броиш повръщането и температурата.

Вера помълча, сетне истината изплува на бял свят с няколко кратки и ясни думи. Наистина имаше друг.

Не било предпазливо да разкрива името му – той бил видна френска личност и не бивало никога да узнае за съвместния им престой в Женева и Лондон. Това щяло да го нарани дълбоко, а Вера в никакъв случай не искала да стане така. Онова, което се случило между нея и Пол през последните няколко дни, вече принадлежало на миналото. Той сам трябвало да го разбира. Вече имали уговорка. Колкото и да било мъчително, тя не можела и не желала да го вижда повече.

Изкачиха се по ескалатора и тръгнаха към такситата. Пол й каза, че се е настанил в хотел на авеню Клебер и ще остане там пет дни. Искаше да я види отново, та макар и само за да се сбогуват.

Вера извърна глава. Никога не бе срещала мъж като Пол Озбърн – нежен, внимателен и готов да я разбере дори сега, въпреки болката и разочарованието. Но дори и да желалаше, не можеше да му отстъпи. В живота й нямаше място за него.

– Съжалявам – каза тя и го погледна за миг. После влезе в таксито и затвори вратата.

– Колко просто било – чу Пол собствения си глас.

След по-малко от час той седеше в едно кафене на улица Сен Антон и се мъчеше да скърпи някакъв смисъл в цялата тази история. Ако се бе придържал към първоначалния си план и не бе долетял в Париж, скоро щеше да кацне в Лос Анджелис. Щеше да хване такси до къщата си на океанския бряг, да прибере хрътката от приюта за кучета, после да огледа дали сърните не са прескочили пак живия плет, за да опасат розите. А утре щеше да тръгне на работа. Такъв би бил естественият ход на събитията, ако бе спазвал плана си. Само че не го бе спазил.

В този момент за него бе важна само Вера и чувствата, които изпитваше към нея. Нищо друго не струваше пукната пара. Нито настоящето, нито миналото или бъдещето. Или поне така си мислеше до мига, когато надигна глава и зърна човека с назъбения белег.

12.

5 октомври, сряда

Малко след десет сутринта Анри Канарак влезе в малката бакалия недалеч от пекарната. Инцидентът с американеца все още го безпокоеше, но през изминалите два дни не се бе случило нищо и той започваше да се присъединява към мнението на жена си и Анес Демблон, че онзи тип или е сбъркал, или просто е бил ненормален. Тъкмо слагаше в кошницата няколко бутилки минерална вода, за да ги отнесе в пекарната, когато дебелият и ужасно късоглед бакалин внезапно го придърпа за ръка към задната стаичка.

– Какво има? – възмутено запита Канарак. – Плащам си сметката редовно.

– Не става дума за това – отвърна мосю Фодор, като се озърташе през дебелите очила да провери дали на касата не чакат клиенти. Той беше не само собственик, но и счетоводител, касиер, доставчик и па-зач. – Днес ме посети един човек. Каза, че е частен детектив и носеше ваш портрет.

– Какво? – възкликна Канарак и сърцето му заподскача.

– Показваше го на всички. Питаше хората дали ви познават.

– Не му казахте нищо, нали?

– Разбира се. Веднага усетих, че крои нещо. Данъчните служби, а?

– Не знам – смънка Анри Канарак и погледна настрани. Значи частен детектив бе успял да се добере дотук. Как? Внезапно той пак завъртя глава към бакалина. – От коя компания беше? Запомнихте ли му името?

Фодор кимна и отвори чекмеджето на вехтата маса, която му служеше вместо бюро. Извади визитна картичка и я подаде на Канарак.

– Молеше всички да се обадят, ако ви забележат.

– Всички ли? Кой всички?

– Купувачите. Разпитваше наред. За щастие хората не бяха от квартала и никой не ви позна. Нямам представа къде е отишъл след това и с кого е говорил. На ваше място бих внимавал, като изляза оттук.

Анри Канарак нямаше намерение да се връща на работа. Поне днес, а може би и завинаги. Хвърляйки от време на време поглед към визитката в ръката си, той се свърза по телефона с пекарната и помоли да повикат Анес.

– Американецът. Пуснал е подир мен частен детектив. Ако се появи, гледай първа да говориш с него. Останалите да си затварят устата. Името му е... – Анри отново погледна картичката – Жан Пакар. Работи за компанията „Колб интернешънъл“. – Внезапно го обзе гняв. – Как тъй какво да му кажеш? Кажи, че отдавна не работя там. Ако пита къде живея, не знаеш и толкоз. Пратила си ми някакви документи, обаче от пощата ги върнали поради отсъствие на адресата.

След тия думи той обеща да позвъни пак и тресна слушалката.

Преди да бе минал и час, Жан Пакар влезе в пекарната и се огледа. Насам го бяха насочили други двама бакали и едно случайно срещнато хлапе. Отпред имаше малка хлебарница и канцелария. Затворената врата отстрани навярно водеше към помещението с пещите.

Възрастна жена плати две франзели и тръгна да излиза. Широко усмихнат, Пакар ѝ отвори вратата.

– Merci beaucoup² – каза тя, минавайки край него.

Жан Пакар кимна и се обърна към момичето зад щанда. Вече знаеше, че търсеният човек работи тук. Нямаше да показва скицата. Така само щеше да го подплаши. Трябваше му списък на служителите. От пръв поглед личеше, че предприятието е малко, с не повече от десет-петнайсет работници. Навярно всички бяха регистрирани в Централната данъчна служба. Една поименна проверка в компютъра щеше да му осигури домашните адреси. А петнайсет човека се пресяват лесно. Чрез просто елиминиране щеше да открие онзи, който му трябваше.

Девојката зад щанда беше с къса, прилепнала поличка, високи токчета и черни чорапи, подчертаващи стройните ѝ крака. Носеше косата си стегната на опашка, имаше грамадни обици и промишлено количество грим около очите. Изглеждаше от ония полужени-полумомичета, които през целия ден очакват да дойде вечерта. Работата в хлебарница едва ли стоеше начело в списъка на любимите ѝ занимания, просто си докарваше по някоя пара докато намери нещо по-свястно.

– Добър ден – усмихна се Жан Пакар.

– Добър ден – отвърна тя, също с усмивка. Изглежда, смяташе флиртуването за нещо напълно естествено.

Десет минути по-късно Жан Пакар си тръгна с шест кифлички и списък на работещите в пекарната. Беше ѝ казал, че ще открива нощно заведение в квартала и държи да покани на първата вечер всички околни търговци заедно със служителите им. За създаване на добри отношения.

2. Много благодаря (фр.), бел. пр.

13.

Маквей потръпна и наля вряла вода в голяма керамична халба, украсена с британското знаме. Навън се ръсеше студен дъжд и откъм Темза прииждаше рядка мъгла. Нагоре-надолу сновяха шлепове, а крайбрежният булевард гъмжеше от коли.

Той се озърна, откри пластмасова лъжичка върху зацапана книжна салфетка и сипа в халбата малко захар и две лъжички безкофеиново нескафе „Тейстърс чойс“. Беше открил кафето в една малка бакалница близо до Скотланд Ярд. Топлейки длани върху халбата, той отпи глътка и пак се загледа в отворената папка с данни от Интерпол за известни или предполагаеми масови убийци в континентална Европа, Великобритания и Северна Ирландия. Общо се събираха около двеста имена. Някои бяха излежали присъди за по-дребни престъпления, други още лежах в затвора и само шепа се намираха в неизвестност. Всички щяха да бъдат проверени. Не от Маквей, а от местни полицейски служители. Веднага след това докладите щяха да бъдат изпратени по факс в Лондон.

Маквей рязко бутна папката настрани, изправи се и закрачи из стаята, разтривайки разсеяно палеца си с малкия пръст. Отново си мислеше за същото, което го тормозеше от самото начало – инстинктивното усещане, че онзи, който реже главите на жертвите с хирургически инструменти, едва ли има полицейско досие. Тук мисълта му спря. Защо непременно трябваше да е „онзи“? Не можеше ли със същия успех да се окаже жена? В днешно време жените имаха свободен достъп до медицинската професия. Понякога дори ги предпочитаха. А с тая модерна мания за спортуване много жени бяха в отлична физическа форма.

Догадката на Маквей бе, че престъпленията са извършени от един и същ човек. Ако не грешеше, това стесняваше кръга на издирваните от осем до един-единствен убиец. Обаче второто му предположение – че престъпникът има известен медицински опит и може да бъде както мъж, така и жена – свеждаше шансовете почти до нула.

Не разполагаше със статистика, но ако човек се опиташе да изброи всички лекари, медицински сестри, санитарни, настоящи и бивши студенти по медицина, съдебни лекари, болнични служители и университетски преподаватели с известен медицински опит, да не говорим за хилядите мъже и жени, преминали медицински курсове в армията, то цифрата би била зашеметяваща, дори ако се ограничи само с Европа и

Великобритания. Това вече не беше дирено на игла в купа сено. Напомняше по-скоро безкрайна житна нива, раздухвана от вятъра, а Интерпол не разполагаше с огромна армия от жетвари, които да отделят зърното, докато най-сетне открият убицеца.

Налагаше се да стеснят кръга на издирването и тъкмо това трябваше да стори Маквей, преди да се обърне към когото и да било. За тази цел се нуждаеше от допълнителна информация. Първата му мисъл бе, че може би е пропуснал някоя свързваща нишка между първото и последното убийство. В такъв случай нямаше друг изход, освен да се върне назад и да започне всичко отначало с най-твърдите факти: докладите от аутопсията на главата и седемте обезглавени тела.

Тъкмо се канеше да ги поръча, когато телефонът иззвъня.

– Маквей слуша – автоматично изрече той.

– Здравейте, Маквей! Лебрюн, на вашите услуги!

Маквей веднага си спомни старши инспектор Лебрюн от Първи отдел на Парижката полицейска префектура – онзи дребен, вмирян на цигари детектив, който го бе посрещнал с прегръдки и целувки при първото му стъпване на френска земя.

– Не знам какво може да означава и дали изобщо означава нещо – продължи Лебрюн на английски. – Но като преглеждах дневните отчети на моите детективи, открих оплакване за нападение. Извършено с жестокост и злоба, но без оръжие, тъй че случаят не изглежда сериозен. Обаче не е там работата. Заинтригува ме това, че нападателят е американски хирург-ортопед, който случайно се намирал в Лондон точно през онзи ден, когато нашият младеж от театралната уличка останал без глава. Знаем го, защото разполагам с паспорта му. Кацнал е на летище Гатуик в петнайсет и двайсет и пет на двайсет и девети, събота. А нашият човек по всяка вероятност е убит на трийсети вечерта или през нощта срещу първи. Прав ли съм?

– Прав сте – каза Маквей. – Но откъде да знаем, че е бил в Англия през следващите два дни? Доколкото си спомням, френските власти не подпечатаха паспорта ми след кацането в Париж. Този тип може да е пристигнал във Франция още същия ден.

– Маквей, нима виден детектив като вас ще се срещне от някаква дребна проверка?

Маквей се усмихна на закачката и отвърна в тон:

– Нямам представа. Вие как мислите?

– Маквей, мъча се да ви помогна. Ще говорим ли сериозно или да затварям.

– Хей, Лебрюн, не прекъсвайте. Наистина се нуждая от помощ. – Маквей въздъхна. – Извинявайте.

Чу как отсреща Лебрюн поръчва на френски да му донесат някаква папка.

– Името му е Пол Озбърн – съобщи след малко Лебрюн. – Дал е домашен адрес в Пасифик Палисейдс, Калифорния. Знаете ли къде е това?

– Знам. Скъпо място, не е за такива като мен. Нещо друго?

– Към протокола за арест е приложен списък на личните му вещи при постъпването в полицията. Споменава се сметка от хотел „Коноут“ в квартал Мейфъър с дата на напускане първи октомври. Освен това...

– Момент! – Маквей се приведе и придърпа една папка от купчината на бюрото. – Продължавайте...

– Бордна карта за полет на „Бритиш еъруейз“ от Лондон до Париж със същата дата.

Слушайки Лебрюн, Маквей разлистваше огромна компютърна разпечатка на поръчките за таксите в течение на четирийсет и осемте часа преди намирането на главата, която лондонската полиция бе събрала от местните таксиметрови компании. Данните засягаха само театралния квартал и съдържаха име на шофьора, номер на таксито, час на поръчката, адрес и направление.

– Това не означава, че е престъпник.

Маквей прехвърли няколко страници докато откри хотел „Коноут“, после бавно плъзна пръст надолу. Търсеше нещо необичайно.

– Така е, но човекът се държал странно. Не искал да каже какво е вършил в Лондон. Твърдял, че бил болен и не напуснал хотела.

Маквей изпъшка. Щом станеше дума за убийство, нещата винаги се объркваха.

– Колко време е боледувал? – запита той с пресилен ентузиазъм и вдигна крака на бюрото.

– От събота вечерта до понеделник сутринта, когато напуснал хотела.

Маквей огледа обувките си и реши, че се нуждаят от поправка.

– Срещнал ли е някого там?

– Не споменава подобно нещо.

– Подложили ли са го на кръстосан разпит?

– В момента не изглеждало необходимо, освен това почнал да настоява за връзка с посланика. – Лебрюн помълча и Маквей го чу как издишва цигарен дим. – Искате ли да го приберем за допълнителен разпит?

Внезапно Маквей откри онова, което търсеше. 29 септември, събота, 23:11. Двама пътници взети от Лейсисътър скуеър. Откарани до хотел „Коноут“ 23:33. Името на шофьора беше Майк Фишър. Лейсисътър Скуеър се намираше в самия център на театралния квартал, само на две пресечки от мястото, където бе намерена главата.

– Искате да кажете, че в момента е на свобода?

Маквей смъкна крака от бюрото. Възможно ли бе Лебрюн по случайност да е открил убиеца и след това да го е пуснал?

– Маквей, мъча се да ви направя услуга, тъй че не ми говорете с такъв тон. Нямахме повод да го задържим, след като пострадалият не беше подал оплакване. Но паспортът му е у нас и знаем кога ще напусне Париж. Тук е до края на седмицата, после заминава за Лос Анджелис.

Всъщност Лебрюн беше свестен човек и си гледаше работата. Едва ли му бе по вкуса да работи като свръзка между Парижката префектура и Интерпол, под строгото ръководство на капитан Каду. Едва ли му се нравеше и да говори английски с някакво шантаво холивудско ченге, но както отлично знаеше Маквей, държавният служител трябва да си трае и да върши каквото му наредят.

– Лебрюн – изрече той с грижливо отмерен тон, – изпратете ми снимките му по факса и после изчакайте. Моля ви...

Час и десет минути по-късно лондонската полиция бе открила Майк Фишър и достави слисания шофьор при Маквей. Без да губи време, Маквей го помоли да си припомни дали в събота вечер е взимал пътници от Лейсисътър скуеър до хотел „Коноут“.

– Точно така, сър. Мъж и жена. Щури-пощурели; мислеха, че не забелязвам какви ги вършат на задната седалка. Обаче всичко видях.

– Това ли е мъжът? – запита Маквей и му показа получената от Франция снимка на Озбърн.

– Да, сър. Той е, без съмнение.

Три минути по-късно телефонът върху бюрото на Лебрюн иззвъня.

– Искате ли да го приберем? – запита Лебрюн.

– Не, не предприемайте нищо – отвърна Маквей. – Пристигам.

14.

Когато след три часа кацна на летище Шарл де Гол, Маквей вече знаеше къде живее и работи Пол Озбърн, каква професионална квалификация има, номера на шофьорската му книжка и дори това, че на два пъти се е развеждал в Калифорния. Знаеше още, че преди време е бил задържан за побой на момче от паркинга на някакъв ресторант, което смачкало предната броня на новото му БМВ. Очевидно Пол Озбърн бе избухлив човек. А Маквей отлично разбираше, че онзи, когото търси, едва ли реже главите в изблик на гняв. И все пак даже най-лудите глави не са обладани от страсти по двайсет и четири часа в денонощието. Човек може да извърши убийство в пристъп на ярост, а после хладнокръвно да отдели главата и да изостави трупа в някоя уличка, край магистралата, в океана или върху кушетка в студен едностаен апартамент. При това Пол Озбърн беше професионален хирург, тъй че за него отрязването на главата не представляваше никаква трудност.

Но положението имаше и обратна страна – според печатите от паспорта Пол Озбърн не бе припарвал до Великобритания или Стария континент по време на другите убийства. Това можеше да означава много неща: че е невинен, че се представя под чуждо име, че има няколко паспорта, или дори че е подхвърлил главата в театралния квартал, но няма нищо общо с останалите убийства, което би опровергало теорията на Маквей за връзка между престъпленията.

Тъй че засега Озбърн беше само случайна съмнителна фигура, заподозряна във връзка с последното престъпление единствено поради съвпаденията на време, място и професия.

И все пак в момента имаха нещо повече, отколкото в началото. Досега не разполагаха с нищо.

За миг Пол Озбърн извърна глава, сетне пак стрелна поглед към Жан Пакар. Двата се седяха на предната тераса на „Ла купол“ – оживено и шумно заведение на булевард Монпарнас край Сена. Говореше се, че било любимо място на Хемингуей и мнозина други писатели. Озбърн поръча на минаващия келнер две чаши бяло бордо. Пакар поклати глава и помоли за чаша доматен сок. Той не пиеше алкохол.

След като келнерът се отдалечи, Озбърн отново погледна книжната салфетка, която му бе подал Жан Пакар. Върху нея беше изписано име и адрес: г-н Анри Канарак, квартал Монруж, авеню Вердие 175,

апартамент 6.

Желнерът донесе виното и сока. Озбърн пак прочете адреса, после грижливо сгъна салфетката и я прибра в джоба на самото си.

– Сигурен ли сте? – запита той, гледайки втренчено французина.

– Да.

Жан Пакар се облегна назад, праметна крак върху крак и също се втренчи в Озбърн. Изглеждаше силен, педантичен и много опитен. Озбърн се запита какво ли би отговорил на въпроса, който го мъчеше в момента. Той беше само лекар и първият му опит да убие Канарак в пристъп на ярост бе завършил с провал. Но Жан Пакар беше професионалист. Сам го бе казал при първата им среща. Имаше ли разлика между професионален наемник в Третия свят и наемен убиец в голяма европейска столица? Може би в самочувствието, но иначе – едва ли. В крайна сметка и двамата вършат едно и също, нали? За пари. Убиват и получават възнаграждение. По какво могат да се различават тогава?

– Питам се – предпазливо изрече Озбърн – дали понякога не работите на своя глава.

– Какво имате предвид?

– Искам да кажа, не работите ли понякога самостоятелно? Не приемате ли поръчки извън компанията?

– Зависи от поръчката.

– Но можете да приемете.

– Защо питате?

– Значи се досещате за какво става дума...

Озбърн усети, че дланите му са влажни. Внимателно остави чашата, взе салфетка и избърса потта.

– Доктор Озбърн, смятам, че изпълних обещаното. Сметката ще получите чрез компанията. Беше ми приятно да работя с вас и ви желая всичко най-хубаво.

Жан Пакар остави на масата банкнота от двайсет франка и се изправи.

– Au revoir – каза той, заобиколи младежа на съседната маса и тръгна към изхода.

Озбърн проследи с поглед как детективът минава пред широките прозорци и изчезва във вечерната тъпа по тротоара. После разсеяно прокара пръсти през косата си. Току-що бе помолил един човек да извърши убийство и бе получил отказ. Какво правеше, какво се канеше да направи? За миг му се прииска никога да не бе идвал в Париж, никога да не бе срещал човека на име Анри Канарак.

Той затвори очи и потърси някаква мисъл, с която да се разсее. Но вместо това зърна гробовете на майка си и баща си. После се озова до прозореца на директора в Хартуик, а навън леля Дороти с проскубано енотово манто се качваше в таксито и изчезваше сред снежната виелица. Ужасното чувство за самота беше непоносимо. Такова оставаше и до днес. Парещата болка бе все тъй жестока.

Изтръгна се от видението и отвори очи. Наоколо хората се смееха, пиеха, отърсваха умората от деня и се готвеха за вечеря. Отсреща една симпатична жена с делово кафяво костюмче бе положила ръка върху коляното на събеседника си и говореше бързо, без да го изпуска от поглед нито за секунда. Весел смях откъм друга маса го накара да завърти глава. В този момент някой почука по стъклото. Една млада жена надничаше с усмивка откъм тротоара. За миг Озбърн помисли, че гледа него, после младежът от съседната маса скочи, махна с ръка и изтича да я посрещне.

На десетгодишна възраст един човек бе изтръгнал сърцето му. Сега знаеше кой е този човек и къде живее. Нямахше път назад. Нито днес, нито когато и да било.

Трябваше да го стори – заради майка си, заради баща си, заради самия себе си.

15.

Сукцинилхолин: препарат за отпускане на мускулатурата със свръхкратко действие. Предаването на невромускулни импулси бива потискано докато в организма се поддържа достатъчна концентрация на сукцинилхолин. След мускулна инжекция парализата трае от седемдесет и пет секунди до три минути, като общото отпускане започва в края на първата минута.

Сравним по ефект с препарата кураре, синтетичният сукцинилхолин не оказва влияние върху съзнанието и чувството за болка. Той просто отпуска мускулатурата, започвайки от клепачите, след това челюстта, крайниците, коремните мускули, останалата скелетна мускулатура и накрая дробовете.

Използва се по време на операции за цялостно отпускане на мускулатурата, чрез което дава възможност за по-умерено дозиране на упойката.

Чрез непрекъснато венозно подаване на сукцинилхолин нивото на парализа се поддържа постоянно по време на цялата операция. Единична инжекция от 0.3 до 1.1 милиграма (в зависимост от индивидуалните особености) има същия ефект, но с трайност само от четири до шест минути. Веднага след това препаратът се разлага в организма без да причини вреда и без патологични ефекти, тъй като продуктите от разлагането – сукцинилова киселина и холин – са част от обмяната на веществата в човешкия организъм.

Следователно една грижливо отмерена доза сукцинилхолин, приложена чрез инжекция, би предизвикала временна парализа – например достатъчно дълга, за да предизвика удавяне – и после би изчезнала безследно.

А съдебният лекар би сметнал удавянето за нещастен случай, освен ако си направи труда да прегледа цялото тяло на покойника с лупа, търсейки една-единствена дупчица от игла.

Още през първата си година като стажант Озбърн бе видял приложението на препарата и неговия ефект в операционната. От тогава се бе зародила и мечтата му какво би сторил, ако най-сетне настъпеше очакваният ден и по някакво чудо убиецът застанеше пред него. Бе експериментирал върху лабораторни мишки, а по-късно и върху себе си. Още преди да започне самостоятелна практика, вече знаеше точно с каква

доза сукцинилхолин може да парализира човек за шест-седем минути. А без контрол върху скелетната и дихателна мускулатура шест-седем минути в дълбока вода са предостатъчни, за да предизвикат удавяне.

Нападението срещу Канарак беше чиста глупост, извършена под влияние на вълнението; взрив на трупаната с години ярост. По този начин само бе привлякъл вниманието на полицията към себе си и убиец. Но сега вълнението затихваше. Трябваше много да се пази от нов подобен изблик, като например неотдавна, когато тъй необмислено бе потърсил помощ от Жан Пакар. Сам не знаеше защо го бе сторил – може би от страх. Убийството не е лесна работа, но това не е убийство, повтаряше си той, също както не би било убийство, ако съдът пратеше Канарак в газовата камера. Кое то навярно би станало при други обстоятелства. Но обстоятелствата не бяха други и приемайки най-сетне реалността, Озбърн спокойно и уверено осъзнаваше колко личен е този въпрос между тях двамата с Канарак. Вече никой друг освен него не можеше да поеме отговорността.

Знаеше къде да намери убиец. Дори и да подозираще нещо, Канарак не би могъл да знае, че вече са го открили. Сега трябваше да го изненада на някоя тясна уличка или друго безлюдно място, да му инжектира сукцинилхолин и да го натовари в предварително подготвена кола. Разбира се, Канарак щеше да окаже съпротива и Озбърн трябваше да се съобразява с това. Инжекцията беше основното в неговия план. После трябваше само да изчака шейсет секунди и Канарак щеше да рухне. Най-много след три минути жертвата щеше да бъде напълно парализирана и безпомощна.

Ако действаше нощем и по грижливо подготвен план, тия три минути биха му стигнали, за да натовари Канарак в колата и да потегли от мястото на отвлечането към някое извънградско езеро, или за предпочитане бързотечаща река. Там щеше да извлече от колата безпомощния, но все още жив Канарак и просто да го хвърли във водата. Ако разполагаше с време, можеше даже да налее в гърлото му малко уиски. Така след откриването на трупа полицията и съдебните лекари биха стигнали до извода, че човекът е бил пиан и случайно е паднал в реката.

А дотогава доктор Пол Озбърн щеше да бъде у дома си в Лос Анджелис или поне в самолета на път за там. Дори ако полицаите скърпеха някакви изводи и си направеха труда да дойдат да го разпитат, в какво биха могли да го обвинят? Че има пръст в случайното удавяне на човека, с когото се е сбил преди няколко дни в едно парижко кафене?

Едва ли.

Озбърн нямаше представа нито колко път е изминал пеша – от булевард Монпарнас през Айфеловата кула, по Йенския мост над Сена и покрай двореца Шайо до хотела на авеню Клебер – нито кое време е и откога седи пред махагоновия плот в барчето на хотела, загледан в недокоснатата чаша коняк пред себе си. Когато най-сетне погледна часовника си, минаваше единайсет. Изведнъж се почувства изтощен. Не помнеше друг път да е изпитвал подобна умора. Стана, подписа сметката и тръгна към вратата, но се сети, че е забравил да остави бакшиш на бармана. Върна се и сложи върху плота банкнота от двайсет франка.

– Merci beaucoup – каза барманът.

– Bonsoir³ – кимна Озбърн, после се усмихна измъчено и излезе.

В същото време друг клиент вдигна пръст и барманът направи няколко крачки към него. Човекът седеше кротко, забил поглед в почти празната чаша – третата за час и половина, откакто бе влязъл. Беше блед, с прошарена коса, скучен и самотен – един от многото, които седят незабелязани из баровете с надеждата за нещо вълнуващо, макар че тая надежда почти никога не се сбъдва.

– Oui, monsieur.⁴

– Още едно – каза Маквей.

3. Лека нощ (фр.), бел. пр.

4. Да, господине (фр.), бел. пр.

16.

– Ти ми кажи защо!

Анри Канарак беше пиян. Но с онова пиянство, което не засяга мозъка и езика, тъй че човек продължава да говори и мисли свързано. Беше пиян, защото така трябваше, защото нямаше къде другаде да избяга.

До полунощ оставаше половин час и Канарак ту седнаше на стола, ту скачаше и почваше да броди напред-назад из тясното апаратментче на Анес Демблон близо до Орлеанската порта, само на десет минути с кола от собственото му жилище в Монруж. Тази вечер бе съобщил на Мишел по телефона, че шефът на пекарната мосю Льобек го е помолил да отпътуват заедно до Руан и да потърсят подходящо помещение за откриване на нова хлебарница. Тъй че да не го чака по-рано от ден-два. Мишел прие новината с възторг. Дали това означава, че ще го повишат? Дали мосю Льобек ще му повери ръководството на пекарната в Руан? Ще се преселят ли там? Колко хубаво би било да отгледат детето далече от това смахнато парижко гъмжило!

– Не знам – грубо отвърна той и затвори телефона.

Сега гледаше втренчено Анес Демблон и я чакаше да каже нещо.

– Какво искаш от мен? – запита тя. – Да ти кажа, че американецът наистина те е разпознал и е пратил частен детектив да те търси? И че след като онзи вече е бил в пекарната и оная глупачка му е дала списъка на служителите, значи скоро ще те открие? Да предположим още, че сигурно е докладвал на американеца. Добре, тъй да бъде. И какво сега?

Очите на Канарак проблеснаха и той тръсна глава, докато отиваше да вземе нова бутилка вино.

– Едно не разбирам, как може американецът да ме е познал. Трябва да е поне с десет-двайсет години по-млад от мен. Напуснах Щатите преди двайсет и пет години. Петнайсет в Канада, десет тук.

– Анри, може и да е грешка. Може да се е припознал.

– Не е грешка.

– Откъде знаеш?

Канарак отпи глътка вино и се загледа настрани.

– Анри, ти си френски поданик. Тук нищо не си извършил. Поне този път законът е на твоя страна.

– Открит ли ме, законът не значи нищо. Сама знаеш, че ако са те, с мене е свършено.

– Невъзможно. Албърт Мериман е мъртъв. Ти нямаш нищо общо. Как може някой да открие връзката след толкова време? Особено човек, който е бил на десетина години, когато ти напусна Америка.

– Тогава за какъв дявол ме е подгонил, а? – Студеният поглед на Канарак я пронизваше като с нож. Трудно бе да се разбере какво изпитва – страх, гняв или двете едновременно. – Те имат мои снимки от онова време. Полицията и другите. Не съм се променил чак толкова. И едната, и другата страна може да е пустила тоя копой подир мен.

– Анри... – тихо изрече Анес. Трябваше да го накара да разсъждава. – Откъде накъде ще търсят един мъртвец? И дори да го търсят, защо именно тук? Мислиш ли, че са пратили тоя тип да обикаля по целия свят с надеждата случайно да те срещне на улицата? – Тя помълча и се усмихна, после потупа с длан протритото канапе. – Правиш от нищо нещо. Ела, седни до мен.

Този поглед и този глас му напомниха отминалите времена, когато Анес не бе тъй грозна като днес. Времената преди тя нарочно да се занемари, за да не го привлича повече. Времената преди тя да го изпъди от леглото си, за да охладят желанията му. Най-важното беше той да изчезне напълно, да възприеме френската култура и да се превърне във французин. За тази цел му трябваше френска съпруга. А това налагаше Анес Демблон да напусне живота му. Тя се завърна едва когато Анри не успя да си намери работа и трябваше да убедят мосю Льобек да открие ново място в пекарната. От тогава до днес връзката им беше напълно платонична, поне така я виждаше той.

Но за Анес нямаше нито ден, без сърцето ѝ да се къса щом го зърне. Всеки час, всеки миг копнееше да го върне в прегръдките и леглото си. Бяха заедно от самото начало. Тя му помогна да инсценира смъртта си, представи се за негова съпруга на канадската граница, уреди му фалшив паспорт и накрая го убеди да се преселят при роднините ѝ във Франция, където сякаш да изчезнат завинаги. Беше готова на всичко, дори да го отстъпи на друга. Само защото го обичаше безкрайно.

– Анес, слушай ме.

Той не дойде да седне до нея; все тъй стоеше сред стаята и я гледаше, само чашата бе изчезнала от ръката му. В апартамента царуваше мъртвешка тишина. Не се чуваше нито бръмчене на коли, нито глъчка от съседните жилища. За момент Анес си помисли, че тази вечер съседите може по изключение да са отложили постоянните шумни скандали и да са отишли на кино. Или пък вече да са в леглото.

Неволно забеляза, че ноктите ѝ са дълги и нащърбени; отдавна се

нуждаеха от изрязване.

– Анес – повтори той. Този път говореше съвсем тихо, почти шепнешком. – Щом не знаем нещо, трябва да го открием. Разбираш ли?

Тя още дълго не откъсна поглед от ноктите си, но най-сетне вдигна глава. Както бе очаквала, в Анри вече нямаше и следа от страх, паника и гняв. Оставаше само ледено спокойствие.

– Трябва да го открием.

– Je comprends – промърмори тя и отново сведе очи към ноктите си. – Je comprends.

Разбирам.

17.

8:00

Днес беше 6 октомври, четвъртък. Точно според прогнозите, от ниските облаци се ръсеше ситен, студен дъжд. Озбърн си взе чаша кафе, намери свободна масичка и седна. Кафенето беше пълно с мъже и жени, откраднали няколко свободни минути по пътя за работа, преди да се гмурнат в скучното всекидневие. Наоколо пиеха кафе, замислено дъвчеха кифлички, пушеха или преглеждаха утринните вестници. През една маса двама бизнесмени бърбеха скорострелно на френски. До тях мъж с черен костюм и още по-черна коса се подпираше на лакът, задълбочен в съдържанието на вестник „Монд“.

Озбърн имаше резервация за самолета на „Ер Франс“, който излиташе от аерогара „Шарл де Гол“ в 17:00 на 8 октомври, събота, и без междинни кацания пристигаше в Лос Анджелис същата вечер в 19:30 по тихоокеанско време. Според плана му най-подходящото бе сега да се обади на инспектор Бара, да съобщи за резервацията и учтиво да запита кога би могъл да получи паспорта си. След това можеше да се заеме с останалото.

Непременно трябваше да убие Канарак в петък вечерта. Нуждаеше се от мрак не толкова заради самото действие, колкото за да не бъде открит трупът прекалено рано и прекалено близо до града. След кратко проучване бе решил да се придържа към първоначалната си идея – Сена. Тя пресичаше Париж, после лъкатушеше над двеста километра на северозапад през френските равнини и накрая се вливаше в залива Ламанш. Стига да не се случеше нещо непредвидено, можеше да хвърли Канарак в реката западно от града и трупът щеше да бъде открит най-рано в събота сутринта. Дотогава бързото течение би трябвало да го отнесе поне на шейсетина километра. При щастливо стечение на обстоятелствата дори повече. Властите щяха да се нуждаят от няколко дни, докато открит самолетичността на подпухналия труп без документи.

За всеки случай Озбърн трябваше да си осигури алиби, доказателство, че е бил другаде в момента на убийството. Най-просто изглеждаше посещението на филм. Можеше да си купи билет, после да предизвика спречкване с контролора, тъй че при евентуален разпит човекът да си припомни за него. Скъсаният билет с часа и датата на прожекцията щеше да послужи за доказателство. Щом заемеше място в тъмния салон,

щеше да изчака началото на филма и незабелязано да се измъкне през някой страничен изход.

Точното разпределение по часове зависеше от навиците на Канарак. С едно телефонно обаждане Озбърн бе установил, че пекарната работи от седем до седем и последната фурна се вади около четири следобед. Предния път бе срещнал Канарак в кафенето на улица Сен Антоан малко преди шест. От пекарната дотам имаше поне двацет минути пеша и тъй като след нападението Канарак бе избягал с метрото, можеше спокойно да се приеме предположението на Жан Пакар, че той няма кола или не ходи с нея на работа. Щом последната фурна се вадеше в 16:00, а Канарак бе пристигнал в кафенето преди 18:00, изглеждаше логично да напуска работа някъде между 16:30 и 17:30. Макар че октомври едва започваше, дните вече намаляваха. Един поглед към прогнозите във вестника потвърждаваше, че дъждът няма да спре в близките няколко дни. Това означаваше, че ще се смрачава още по-рано, със сигурност около 17:30.

Първата задача на Озбърн бе да наеме кола и да потърси западно от Париж усамотено кътче край Сена, където би могъл незабелязано да хвърли Канарак в реката. След това щеше да измени маршрута до пекарната и обратно, за да бъде сигурен, че знае пътя.

Накрая щеше да се върне при пекарната и да паркира отсреща, не по-късно от 16:30. Там щеше да изчака Канарак и да проследи накъде отива.

При първата им среща Канарак беше сам и Озбърн се надяваше, че човекът няма навика да си тръгва заедно с колегите. Ако случайно в петък вечер се окажеше другояче, резервният план бе да го проследи докато остане сам и после да пристъпи към действие на първото подходящо място. Ако компанията придружеше Канарак чак до метрото, Озбърн просто щеше да избърза до жилището му и да го изчака там. Към последния вариант щеше да прибегне само в краен случай, тъй като имаше риск на прибиране Канарак да срещне познати. И все пак, ако не останеше друг избор, Озбърн бе готов да поеме риска. В момента не би желал нищо друго, освен да разполага с повече от една вечер, но положението не можеше да се промени, тъй че каквото и да се случеше, трябваше да използва единствения си шанс.

– Здравей.

Озбърн стреснато вдигна глава. Унесен в размисли, не бе забелязал идването на Вера. Той бързо скочи, придърпа стол и тя седна срещу него. Докато се връщаше на мястото си, Озбърн хвърли поглед към

стенния часовник. Беше 8:25. Озърна се и видя, че кафенето е опустяло.

– Да ти поръчам ли нещо?

Тя се усмихна.

– Да, еспресо.

Той стана, отиде да поръча и изчака пред тезгяха, докато кафето стане готово. Озърна се към Вера, после отклони поглед, опитвайки да се концентрира върху мисълта защо е тук, защо я бе поканил да се срещнат след нощната смяна в болницата.

Сукцинилохолин.

Тази сутрин вече на два пъти бе опитал да закупи препаратата от местни аптеки със собствена рецепта, но и в двата случая получи отговора, че със сукцинилхолин разполагат само болниците и ще му трябва разрешение от местен лекар. Едно телефонно обаждане до най-близката болнична аптека потвърди факта. Да, разполагат със сукцинилхолин. Съвършено вярно, необходимо е разрешение от парижки лекар.

Отначало му хрумна да се свърже с лекаря на хотела, но сукцинилхолинът не беше от препаратите, които се ползват всеки ден. Можеха да възникнат въпроси и положението ставаше неудобно. Не бе изключено разтревоженият доктор да се обади на полицията. Вероятно имаше и други начини, но те изискваха време, а сега тъкмо времето бе негов противник. Мислите му неохотно се насочиха към Вера.

Веднага набра номера на аптеката в болничния комплекс „Света Ана“, където стажуваше Вера. Да, разполагаха със сукцинилхолин, но както и на другите места, беше необходимо разрешение от местен лекар. Озбърн реши, че ако завърти нещата както трябва, в аптеката може да приемат и устно потвърждение от Вера. Не искаше да забърква нейни познати, защото можеха да възникнат въпроси. Беше подготвил обяснение за нея, но пред всеки друг лекар то би изглеждало объркано и неясно.

След като колебливо обмисли всичко още веднъж, в 6:30 той позвъни в болницата и помоли Вера да се срещнат в близкото кафе. В слушалката настана тишина и изведнъж го обзе страх, че ще получи отказ под някакъв измислен претекст, но след кратко колебание тя се съгласи. Смяната ѝ привършвала в седем, но после имала заседание, което щяло да продължи около час. Можели да се срещнат към осем.

Крачейки обратно с чашата кафе, Озбърн огледа Вера. След трийсет и шест часа без сън плюс още един час заседание, тя бе все тъй жизнерадостна и лъчиста. Продължи да я гледа, докато сядаше срещу нея. Тя забеляза това и му се усмихна с любов. В нея имаше някаква магия,

която прогонваше всички негови мисли, всички планове и го пренасяше другаде. Обземаше го неудържимо желание да останат насаме, да се погълнат без край и завинаги. Каквото и да стореха, никога нямаше да има нещо по-важно от това. Лошото бе, че първо трябваше да се погрижи за Анри Канарак.

Той се приведе и положи ръка върху нейната. Вера веднага я дръпна в скута си.

– Недей – прошепна тя, и стрелна поглед наоколо.

– От какво се боиш? Че ще ни видят?

– Да.

Вера извърна глава, после вдигна чашката и отпи от кафето.

– Помниш ли, че дойде при мен? – запита Озбърн. – Да се сбогуваш... Той знае ли?

Вера рязко остави чашката и се надигна.

– Извинявай – бързо изрече Озбърн. – Не биваше да го казвам. Дай да се поразходим някъде.

Тя се поколеба.

– Вера, просто разговаряш с приятел, познат от Женева, който те е поканил на кафе. После излизаш на малка разходка с него. Той заминава за Щатите и всичко свършва. Колегиален разговор между лекари. Простичка история с добър край. Нали?

Озбърн бе склонил глава настрани и вените по шията му изпъкваха. За пръв път Вера го виждаше ядосан. Кой знае защо това ѝ достави удоволствие.

– Добре – съгласи се тя с дяволита, почти хлапашка усмивка.

Навън продължаваше да ръми и Озбърн разтвори чадъра си. Тичешком пресякоха пред някакво червено пежо и закрачиха по рю дьо ла Санте нагоре към болницата.

Не забелязаха, че минават покрай паркиран бял форд. Зад волана беше инспектор Лебрюн; до него седеше Маквей.

– Сигурно не познавате момичето – каза Маквей, гледайки как Озбърн и Вера се отдалечават по тротоара.

– Всъщност питате не дали я познавам, а дали знам коя е, нали така? Френските и английските изрази понякога се различават по смисъл.

Маквей просто се чудеше как може човек да говори с тая вечна цигара в устата. Лично той бе пушил само два месеца -след смъртта на първата си жена. Тогава се опитваше чрез цигарите да измести алкохола. Не беше особено приятно, но свърши работа. После престана да пуши.

Денят след утре

– С английския сте по-добре, отколкото аз с френския. Да, питам дали знаете коя е.

Лебрюн се усмихна и посегна към микрофона на радиостанцията.

– Отговорът, драги приятелю, е: засега не.

18.

Дърветата покрай булевард Сен Жак започваха да пожълтяват в очакване на идващата зима. Тук-там вече имаше нападали листа и мокрият паваж беше хлъзгав. Докато пресичаха улицата, Озбърн прихвана Вера за лакътя. Тя се усмихна, но щом достигнаха тротоара, го помоли да я пусне.

Озбърн се огледа.

– Кой те плаши, жената с бебешката количка или старецът с кучето?

– Не знам. И двамата. Никои – отвърна безизразно тя и се отдръпна още повече, макар сама да не знаеше защо. Може би наистина се боеше, че ще ги видят. А може би не искаше да бъде с него, или пък напротив, искаше, но държеше решението да бъде негово.

Внезапно той спря.

– Не ми облекчаваш задачата.

Вера усети, че сърцето ѝ спира. Когато завъртя глава към него, погледите им се кръстосаха и останаха приковани един в друг както онази вечер в Женева или както в Лондон, докато чакаха да потегли влакът за Дувър. Както в хотела на авеню Клебер, когато той отвори вратата и застана пред нея само с кърпа около кръста.

– За какво намекваш?

Този път думите му я смаяха.

– Нуждая се от твоята помощ и просто нямам представа как да помоля.

Тя откровено призна, че не го разбира.

Под чадъра царуваше мек, тайнствен полумрак. Озбърн смътно различаваше ивица от бялата престилка под разкопчаната яка на синия анок, с който Вера приличаше по-скоро на планински спасител, отколкото на парижка лекарка. Увиснали като дъждовни капчици на ушите ѝ, чифт златни обички подчертаваха тясното ѝ лице, превръщайки очите в огромни изумрудени езера.

– Всъщност цялата работа е пределно глупава. Току-виж се оказала и незаконна. Като гледам как реагират всички...

– Какво има?

За какво говореше той? Съвсем я объркваше. Какво общо имаха тия приказки с тях двамата?

– Вчера си изписах едно лекарство, обаче ми казват, че го има само в болничните аптеки и то задължително с разрешение от местен лекар. Не познавам нито един лекар в Париж и затова...

– Какво лекарство? – запита тя, без да крие тревогата си. – Да не си болен?

– Не – усмихна се Озбърн.

– За какво ти е тогава?

– Ами... нали ти казах, че е глупаво – колебливо започна той, сякаш наистина се смущаваше. – Като се върна, ще трябва да изнеса научен доклад. Веднага след завръщането. Обаче по една причина на име Вера си взех допълнителна седмица отпуск, вместо да се хвана на работа...

– Слушай, защо не вземеш да си кажеш направо какво те тормози? – прекъсна го Вера с усмивка и се поотпусна. Всичко преживяно заедно с този човек беше изпълнено с истинска романтика и дълбока лична връзка – дори когато си помагаша да преодолеят разстройствата на елементарните телесни функции по време на скоротечния грип в Лондон. Но ако се изключеше първоначалният разговор в Женева, не бяха споделили почти нищо за професионалния си живот, а ето че сега Пол й задаваше съвсем обикновен въпрос, свързан тъкмо с тази област.

– Един ден след като се върна в Лос Анджелис, ще трябва да изнеса доклад пред група анестезиолози. Бях предвиден чак за третия ден, обаче са изменили програмата и сега съм пръв. Докладът разглежда предварителната анестезиологична подготовка с употреба на сукцинилхолин и възможностите за нейното приложение в полеви условия при спешни случаи. Повечето лабораторни опити вече са извършени. Когато се върна, няма да имам време, но ми остават още два дни в Париж. Оказва се, че ако искам да получа сукцинилхолин, ще ми трябва разрешение от местен лекар. А не познавам друг лекар освен теб.

– Ще експериментираш върху себе си?

Вера искрено се смая. Бе чувала, че някои лекари го вършат от време на време. Като студентка веднъж сама се бе накарала да опита, но в последния момент изгуби кураж и предпочете да препише резултатите от готово изследване.

– Още в колежа започнах да експериментирам – широко се усмихна Озбърн. – Затова съм малко странен.

Изведнъж той се изплези, опули очи и разпери ушите си с палци. Вера се разсмя. Досега не бе забелязвала тази страна от характера му, даже не бе подозирала, че умее да бъде смешен.

Озбърн пусна ушите си и веселието веднага изчезна.

– Вера, трябва ми сукцинилхолин, а не знам как да си набавя. Ще ми помогнеш ли?

Говореше извънредно сериозно. Навярно животът и професията го бяха направили такъв. Внезапно Вера осъзна колко малко знае за него и същевременно колко много би искала да научи. В какво вярва и не вярва. Какво харесва и не харесва. Какво обича, от какво се бои, на какво завижда. Какви тайни не бе споделял нито с нея, нито с когото и да било. Какво бе провалило двата му брака.

Негова ли бе вината или на непознатите жени? Или пък просто не умееше да ги подбира? Или... или може би имаше нещо друго в самия него, което довеждаше всяка връзка до пълна разруха? От самото начало бе доловила, че нещо измъчва Пол, ала не знаеше какво е то. Не можеше нито да го определи точно, нито да го разбере. То беше нейде дълбоко и през повечето време оставаше скрито. Но въпреки всичко съществуваше. А сега Вера го усещаше по-силно от всеки друг път, виждаше го как обгръща изцяло Пол, докато той моли за помощ, свит под чадъра. Внезапно я обзе неудържимо желание да узнае, да утеши и да разбере. Това не бе съзнателна мисъл, а сляпо чувство и криеше заплаха, защото я увличаше нейде, където не я бяха канили; нейде, където – сигурна бе в това – не е бил канен никой.

– Вера?

Тя изведнъж откри, че все още стоят на мокрия тротоар и Озбърн продължава да говори.

– Попитах те дали ще можеш да ми помогнеш.

Вера го погледна и се усмихна.

– Да. Ще опитам.

19.

Когато Вера взе рецептата и мина към дъното на болничната аптека, Озбърн остана до първото гише и се загледа в рафта с поздравителни картички. Веднъж надигна глава и видя, че аптекарят оживено говори нещо, размахвайки ръце, а Вера стои с юмрук на кръста и го чака да свърши. Озбърн веднага отклони поглед. Дали не бе сгрешил, че я забърка в тази история? Ако го хванеха и истината излезеше наяве, можеха да я обвинят в съучастие. По-добре да ѝ каже, че ще мине без препаратата. Сигурно имаше и други начини да се справи с Анри Канарак. С изтръпнали пръсти той върна на рафта картичката, която разглеждаше и тъкмо се канеше да тръгне към Вера, когато я видя, да се задава насрещна. Минавайки край него, тя лекичко намигна.

– То било по-лесно, отколкото да си купиш презервативи. И не те гледат накриво.

Две минути по-късно крачеха надолу по булевард Сен Жак, а ампулите със сукцинилхолин и няколко спринцовки за еднократна употреба лежах в джоба на Озбърн.

– Благодаря – тихо каза той, докато разтваряше чадъра. После джъдът се засили и Озбърн предложи да хванат такси.

– Имаш ли нещо против да се поразходим пеша? – запита Вера.

– Щом казваш...

Хванати под ръка, двамата пресякоха на червено. Когато достигнаха отсрещния тротоар, Озбърн побърза да я пусне. Вера се усмихна широко и през следващите петнайсет минути двамата просто вървяха мълчаво под дъжда.

Озбърн се бе унесъл в мисли. Донякъде изпитваше облекчение. Набавянето на сукцинилхолина се бе оказало по-лесно, отколкото предполагаше. Но не можеше да забрави, че бе излъгал Вера, че я бе използвал за своите цели. Угризенията на съвестта го мъчеха с изненадваща сила. От всички хора в своя живот тъкмо с нея не би желал да злоупотребява или да укрива пълната истина. Но друг избор просто нямаше, напомни си той.

Днешният ден не беше като другите, а и онова, което се канеше да предприеме, нямаше нищо общо с делата от нормалния живот. В съдбата му се бяха намесили отдавна отминали мрачни събития. Трагични събития, за които знаеха само той и Канарак. И само двамата с Канарак

можеха да уредят старите сметки. Отново му мина тревожната мисъл, че ако нещо се объркаше, можеха да обвинят Вера в съучастие. Едва ли би попаднала в затвора, но това щеше да съсипе кариерата, за която бе работила толкова години. Сега той съжаляваше, че не е помислил по-рано, преди да я забърка в делата си. Трябваше да помисли, но не го бе сторил и вече нямаше път назад. Оставаше му само да мисли за предстоящото. Да не допусне провал, който би застрашил и него, и Вера.

Внезапно тя хвана ръката му и го завъртя към себе си. Озбърн откри, че вече не са на булевард Сен Жак, а пресичат Ботаническата градина около Националния природонаучен музей и приближават Сена.

– Какво има? – изненадано запита той.

Вера видя как очите му бавно се насочват към нейните и разбра, че го е изтръгнала от някакво странно видение.

– Искам да те покая в апартамента си – каза тя.

– Какво? – слиса се Озбърн.

Отляво и отдясно подтичваха минавачи. Без да обръщат внимание на дъжда, градинарите се подготвяха за работа.

– Казах, че искам да те покая в апартамента си.

– Защо?

– Искам да те изкъпя.

– Да ме изкъпеш ли?

– Точно така.

Той се ухили като хлапак.

– Значи първо изобщо не искаше да се видим, а сега ме каниш в апартамента си?

Вера се изчерви.

– Че какво лошо има в това?

– Наясно ли си какво правиш?

– Да. Хрумнало ми е да те изкъпя, а пък онова, дето в хотела го представят за вана, няма да побере и кученце.

– Ами твоят „френчо“?

– Престани да го наричаш така.

– Кажки как му е името и ще престана.

Вера помълча, после отсече:

– Не ми пука за него.

– Тъй ли? – усмихна се той, убеден, че всичко е на шега.

– Тъй.

Озбърн я погледна по-внимателно.

– Ти май говориш сериозно.

Вера решително кимна.

– И откога?

– Откакто... Не знам. Откакто реших и толкоз!

По гласа ѝ личеше, че не желае да обсъжда въпроса.

Озбърн не знаеше нито какво да мисли, нито дори какво да чувства. В понеделник тя бе казала, че не желае повече да го вижда. Имала си любовник, изтъкната обществена фигура. Днес беше четвъртък. Любовникът отпаднаше, на негово място идваше Озбърн. Нима Вера наистина изпитваше толкова дълбока привързаност към него, за да постъпи така? Или любовникът беше нейна измислица, колкото да го пропъди и да сложи край на една мимолетна авантюра?

Ветрецът откъм реката разроши косата ѝ и тя енергично намести кичура зад ухото си. Да, знаеше какво рискува, но не даваше пукната пара за това. Разбираше само едно: че в момента желае да се люби с Пол в своя апартамент, в собственото си легло. Искаше да бъде изцяло с него през всичкото време, с което можеха да разполагат. До следващото дежурство оставаха четирийсет и осем часа. Франсоа – онзи, когото Озбърн наричаше „френчо“ – беше в Ню Йорк и не се бе обаждал от няколко дни. Какво пък, тя беше свободен човек и имаше пълното право да върши каквото си иска, когато си иска и където си иска.

– Уморена съм. Идваш ли? Да или не?

– Сигурна ли си?

– Сигурна съм – каза тя.

Часът беше десет без пет.

20.

Събуди я телефонен звън. В първия момент нямаше представа къде се намира. През стъклата на откренатата балконска врата нахлуваше мътна светлина. Над Сена обедното слънце бе прекратило напразните си опити да разкъса тежките облаци и унило се криеше зад тях. Все още сънena, Вера се надигна на лакът и огледа стаята. Навсякъде се търкаляха дрехи. Чорапите и бельото й лежах на пода, останалото май беше под леглото. Мислите постепенно се проясниха и тя осъзна, че е в спалнята и телефонът звъни. Като се прикри с края на чаршафа, сякаш отсреща можеха да я видят, тя посегна към слушалката.

– Oui?⁵

– Вера Монере?

Мъжки глас. Никога не го бе чувала.

– Oui... – озадачено повтори тя.

Отсреща се чу щракване и връзката прекъсна.

Вера остави слушалката и се огледа.

– Пол? – подвикна тя. – Пол?

Този път в гласа й се прокрадваше тревога. Пол не отговори и тя разбра, че е излязъл. Ставайки от леглото, зърна голотата си отразена в старинното огледало на тоалетната масичка. Отдясно вратата на спалнята беше широко разтворена. Няколко смачкани кърпи се валяха в мивката и на пода край бидето. Смъкнатата найлонова завеса покриваше половината вана. В другия край една от нейните обувки се мъдреше тържествено върху затворения капак на тоалетната. Всеки би разбрал от пръв поглед, че в банята, спалнята и Бог знае още къде из апартамента се е разигравало истинско любовно сражение. Почти цялото тяло я болеше, а останалото беше ожулено до кръв. Имаше чувството, че е сключила съюз с див звяр и така е пуснала на свобода някаква първобитна стихия, нарастваща миг след миг, тласък след тласък, докато се превърне в титаничен взрив на телесна и емоционална жажда, от която няма друг начин за бягство, освен пределното физическо изтощение.

Тя извърна глава, видя отражението си в огледалото и пристъпи на-там. Не беше сигурна какво точно вижда, но усещаше, че е някак променено. Стройната фигура и малките гърди си оставаха същите. Косата, макар и безобразно разрошена, изглеждаше непроменена. Имаше още

5. Да (фр.), бел. пр.

нещо. Нещо бе изчезнало и на негово място бе дошло друго.

Внезапно телефонът зазвъня отново. Леко раздражена, Вера погледна натам. Звънът не спираше и накрая тя вдигна слушалката.

– Oui...

– Един момент – долетя от телефона далечен глас.

Той се обаждаше.

– Вера! Bonjour!⁶ – заподскача в слушалката гласът на Франсоа. Звучеше весело, настоятелно.

Тя помълча за секунда. И в тази секунда осъзна, че онова изчезнало нещо всъщност бе детското в нея, че е пресякла граница, от която няма завръщане. Вече не беше същата, каквото и да означаваше това. За добро или за зло, животът ѝ се променяше изцяло.

– Bonjour – изрече тя най-сетне. – Bonjour, Франсоа.

Малко след пладне Пол Озбърн напусна апартамента на Вера и се върна с метрото в хотела си. Два часа по-късно, облечен с поло, джинси и маратонки, вече караше наетото тъмносиньо пежо по авеню дьо Клиши. Ориентирайки се внимателно по картата, която бе получил заедно с колата, той свърна надясно от улица Мартр и излезе на северозападната магистрала край Сена. През следващите двацет минути спря на три пъти, за да огледа страничните пътища и местата за отбивка. Нито едно не изглеждаше подходящо.

В три без двацет и пет Озбърн отмина някакъв обграден с дървета път, който навярно водеше към Сена. Веднага зави обратно и подкара по него. Половин километър по-нататък се озова в безлюден парк, разположен по хълмистия източен бряг на реката. Доколкото можеше да прецени, паркът не представляваше нищо повече от просторна ливада, оградена с дървета, покрай които обикаляше черен път. Продължи напред, докато пътят постепенно взе да завива обратно към магистралата. И тук най-сетне видя онова, което търсеше – рампа от утъпкан чакъл, слизаща до самата вода. Спря, излезе от колата и се огледа. Шосето беше почти на цял километър и изобщо не се забелязваше зад гъсталака от дървета и храсти.

През лятото този парк край реката навярно гъмжеше от посетители, но сега, в три следобед през дъждовния октомврийски четвъртък, наоколо не се мяркаше жива душа.

Озбърн се отдалечи от пежото и тръгна надолу по рампата. В пролуките между преплетените дървесни корони под него смътно се

6. Добър ден (фр.), бел. пр.

мяркаше реката. Оловното небе и неспирният ръмеж пораждаха странно чувство за самота, сякаш бе последният човек на този свят. Стръмната рампа беше набраздена от колелата на автомобили – навярно през лятото хората слизаха до брега, за да се повозят на лодки.

Когато наклонът взе да намалява, той зърна край самата вода да стърчат ниски прогнили стълбове и предположи, че преди години на брега е имало нещо като пристанище. Кога, защо, в каква епоха? Кой знае... Какви ли армии и преди колко века бяха минавали оттук? Колко хора бяха стъпвали по пътя, където вървеше сега?

На три-четири метра от реката чакълът свършваше, отстъпвайки място на сив пясък, който по-близо до водата се превръщаше в червеникава кал. Озбърн предпазливо пристъпи напред, като изпробваше с крак терена. Пясъкът беше стабилен, но щом достигна калта, маратонките му веднага затънаха. Той отскочи назад, изтръска се доколкото можеше и пак огледа реката. На това място Сена течеше лениво, блискайки по брега едва забележими вълнички. Но трийсетина метра по-надолу стърчеше неголям скалист нос, обрасъл с дървета и там течението рязко се отклоняваше към средата на реката.

Озбърн дълго гледа скалите, осъзнавайки пределно ясно какво върши. После рязко обърна гръб на реката и се отправи към група дървета в подножието на хълма. Намери голям откършен клон, върна се и го хвърли във водата. За момент не се случи нищо. Клонът просто плаваше на повърхността. После водата бавно го понесе напред и след няколко секунди парчето дърво се стрелна покрай скалите към средата на течението. Озбърн погледна часовника си. Бяха изминали десет секунди. След още двамайсет клонът изчезна от поглед зад дърветата по малкия нос. Общо половин минута от мига, в който го бе хвърлил.

Пак се обърна и тръгна към дърветата. Трябваше му нещо по-масивно, нещо наподобяващо по тежест човешко тяло. След малко откри дънера на изкоренено дърво. С усилие метна дървото на рамо, върна се към водата, отново нагази в калта и го хвърли навътре. Също както предния път, за момент дънерът остана неподвижен, после течението го повлече покрай брега. Щом наближи скалите, дървото ускори ход и се насочи право към средата на реката. Озбърн пак погледна часовника. Трийсет и две секунди докато се изгуби от поглед. Дънерът тежеше около двамайсет и пет килограма. Канарак вероятно беше някъде към осемдесет. Съотношението в тегло между клона и дънера беше далеч по-голямо, отколкото това между дънера и Канарак. Не се забелязваше обаче съществена разлика във времето, за което течението ги бе отнесло отвъд

скалите.

Когато постепенно започна да схваща положението, Озбърн усети как пулсът му се ускорява и под мишниците му избива пот. Щеше да успее, нямаше никакво съмнение! Върна се малко назад, после изтича покрай дърветата по брега към онова място, където скалите навлизаха в реката. Тук беше дълбоко и водата течеше безпрепятствено. След като нямаше какво да го спре, парализираният от сукцинилхолина Канарак щеше да се носи все по-бързо към главното течение. Преди да са минали и шейсет секунди от хвърлянето му във водата, тялото вече щеше да поеме надолу по Сена.

Сега трябваше да се увери. Озбърн нагази във високата трева и вървя почти километър през храсталаци и горички. Колкото повече се отдалечаваше, толкова по-стръмен ставаше брегът, а и течението набираше сила. Най-сетне Озбърн спря на едно малко възвишение. Докъдето му стигаше погледът, реката беше чиста. Нямаше нито островчета, нито пясъчни плитчини или заседнали дънери. Само бързата, широка река сред пусти ниви и полета. Нещо повече – не се виждаха села, фабрики, къщи или мостове. Доколкото можеше да прецени, изобщо нямаше откъде случаен свидетел да зърне, че нещо плава надолу по течението.

Особено в мрачна, дъждовна нощ.

21.

Лебрюн и Маквей проследиха Озбърн и спътницата му до градина на Националния природонаучен музей. Оттам друга полицейска кола продължи следенето до апартамента на Вера.

Щом двамата влязоха, Лебрюн се свърза с централата и съобщи адреса. След четирийсет секунди получи на факс списъка на живеещите в тази сграда, изваден от компютрите на Пощенската служба.

Лебрюн прегледа листа, после го подаде на Маквей, който бавно надяна очилата си. Според списъка и шестте апартамента в сградата на Кей дьо Бетюн 18 бяха заселени. Пред две от фамилиите имаше само инициали, което навярно означаваше, че са на неомъжени жени. Едното име беше М. Сейриг, другото В. Монере. Данните от архива за *permis de conduire* – френското название на шофьорските книжки – изясниха, че става дума за Моник Сейриг, шейсетгодишна, и Вера Монере, възраст двайсет и шест години. След по-малко от минута факсът в невзрачния форд на Лебрюн им подаде копие от шофьорската книжка на Вера Монере. Снимката потвърждаваше, че това е спътницата на Пол Озбърн.

В този момент от централата внезапно наредиха да се свалят наблюденията. Лебрюн бе уведомен, че доктор Пол Озбърн предизвиква интерес от страна на Интерпол, а не на Парижката полицейска префектура. Ако ония от Интерпол държат някой да виси на отсрещния тротоар, докато Озбърн се забавлява с госпожицата, нека бъдат тъй добри да поемат разноските, защото местните власти не могат да си ги позволят.

Маквей имаше печален опит от работа с градските бюджети и знаеше как общината кастри разходите с голямата секира, а самозвани политици вдигат олелия за всеки похарчен долар. Затова след половин час, когато сконфузеният Лебрюн го сваля от колата пред префектурата, той само сви рамене и се отправи към бежовия опел, който му бяха дали от Интерпол. Нямахме друг изход, освен да поеме следенето лично.

Трябваше да обикаля цели четирийсет минути, докато налучка пътя към Ил Сен Луи, но все пак накрая се озова на паркинга зад сградата, където живееше вера Монере. Каменната ограда около зданието беше добре поддържана и измазана съвсем наскоро. На равни интервали в нея се отваряха изходи, но дебелите железни врати превръщаха двора в добре охраняван гарнизонен плац.

Маквей излезе от колата и се отправи по паважа към страничната

уличка. За беда продължаваше да вали и студът се засилваше. Отгоре на всичко старите павета под краката му бяха адски хлъзгави. Той се изсекна, после грижливо сгъна кърпата и я прибра в джоба си. Най-печалното бе, че из главата му се въртяха неканени мисли за голф в Ранчо парк срещу студиото на „Туенти сенчъри фокс“. Представяше си как някъде около осем сутринта слънчицето започва да припича, а той започва играта с четирима колеги от отдела за разследване на убийства, твърдо решили да зарежат всякакви домашни грижи в почивния ден.

Когато достигна пресечката, Маквей свърна надясно и излезе пред сградата. С изненада откри, че се е озовал досами Сена. Имаше чувството, че ако протегне ръка, може да пипне минаващите шлепове. Отсреща Левият бряг се гушеше мрачно под тежките облаци, които пълпеха от хоризонт до хоризонт. Като вирна глава към фасадата, той разбра, че от всички апартаменти се разкрива същата живописна гледка.

„Колко ли ги дерат за наема?“ – помисли той, после се усмихна. Нещо подобно би казал на втората си жена, Джуди – единственият истински спътник в живота му. За първата, Валери, се бе оженил веднага след гимназията. И двамата бяха прекалено млади. Валери работеше на каса в супермаркет, докато той си пробиваше път през полицейската академия и първите униформени години. За Вал работата и кариерата нямаха никакво значение, интересуваха я единствено децата. Искаше също като родителите си да има две момчета и две момичета. С това се изчерпваха всичките ѝ амбиции. Когато тя забременя, Маквей караше трета година в полицейското управление на Лос Анджелис. Четири месеца по-късно, докато той разследваше кражба на кола, Валери получи спонтанен аборт в дома на майка си и умря от кръвоизлив по пътя към болницата.

За какъв дявол му идваха всички тия мисли?

Озърна се към решетката от ковано желязо пред главния вход. Иззад нея униформеният портиер го гледаше подозрително и той разбра, че няма начин да влезе без заповед за обиск. А дори да намереше заповед, какво би могъл да открие? Да спипа Озбърн и госпожица Монере в леглото? И защо си въобразяваше, че още са тук? Бяха минали почти два часа откакто екипът на Лебрюн прекрати наблюдението.

Маквей се завъртя и тръгна обратно към колата. Пет минути по-късно седеше зад волана на опела и се мъчеше да открие път от Ил Сен Луи към хотела си. Тъкмо бе взел колебливото решение след поредния стоп да завие надясно, когато зърна на ъгъла телефонна кабина. Веднага му хрумна идея. Засичайки някакво такси, той отби до тротоара. Влезе в кабината, откри в указателя В. Монере и набра номера. Дълго време не

отговори никой. Маквей вече се канеше да затваря, но изведнъж в слушалката прозвуча женски глас.

– Вера Монере? – запита той.

За момент жената помълча, после...

– Oui – каза тя.

Маквей затвори телефона. Поне един от двамата все още беше там.

– Вера Монере, Кей дьо Бетюн 18. Име и адрес. – Маквей затвори папката и се вторачи в Лебрюн. – Това ли е цялото досие?

Лебрюн смачка цигарата в пепелника и кимна. Часът беше малко след шест вечерта и двамата се намираха в тясната му канцеларийка на шестия етаж на полицейското управление.

– Е, десетгодишно хлапе от църковния хор да беше, пак щяхте да изровите нещо повече – възкликна Маквей с нетипична за него острота.

Днес бе проникнал незаконно в хотелската стая на Озбърн и бе посетил значителна част от следобода на ровене из личните му вещи, без да открие каквото и да било освен куп мръсно бельо, туристически чекове, витамини, антихистамини, хапчета против главоболие и презервативи. С изключение на последното, всичко останало би могъл да намери и в своята стая. Не че имаше нещо против презервативите, просто след смъртта на Джуди бе загубил интерес към секса. Някога, през дългите години на съпругеска връхност, непрестанно го навестяваха изумителни видения какво би могъл да стори с жени от всякакъв калибър – и крехки девойчета, и пищни попрезрели вдовици. При това неведнъж бе попадал на дами, които охотно биха катурнали първия срещнат детектив от отдела за убийства, но така и не се поддаде на изкушението. А откакто Джуди го напусна преди четири години, вече нищо не беше същото, дори и виденията. Чувстваше се като човек, който мисли, че умира от глад и после внезапно загубва апетит.

Единствената що-годе приемлива находка сред вещите на Озбърн се оказаха две сметки от ресторант, пхнати между кориците на джобното му календарче. Бяха с дати 30 септември, петък и 1 октомври, събота. Петъчната беше от Женева, съботната от Лондон. Личеше, че са вечеряли двама души. И нищо повече. Значи Озбърн бе вечерял с компания в тия два града. Като стотици хиляди други хора. Беше казал на парижките полицаи, че е бил сам в хотела. Те навярно изобщо не бяха питали за вечерята. Най-вече защото нямаха причина да го сторят. Както и Маквей нямаше причина да свързва Озбърн с обезглавените трупове.

Виждайки болезненото му разочарование, Лебрюн се усмихна.

– Приятелю, вие забравяте, че сте в Париж.

– Какво означава това?

– Означава, mon ami⁷, че десетгодишно хлапе от църковен хор... –

Лебрюн направи драматична пауза – едва ли ще спи с министър-председателя.

Маквей зяпна.

– Шегувате се.

– Не се шегувам – каза Лебрюн и запали нова цигара.

– Озбърн знае ли?

Лебрюн мълчаливо сви рамене. Маквей се ухили.

– Значи госпожицата кръшка, така ли?

– Оуі – лекичко се усмихна Лебрюн. Един ветеран от отдел за убийства, та бил той дори и американец, не би следвало да се изненадва от „l'amour“⁸. Или поне трябваше да е наясно как отчайващо могат да се забъркат нещата в подобна история.

Маквей се изправи.

– Ако не възразявате, смятам да мина през хотела и после потеглям за Лондон. Попаднат ли ви и други блестящи находки, първо ги проверете самостоятелно, бива ли?

– Доколкото си спомням, и в този случай предложих същото – усмихнато напомни Лебрюн. – Едва ли сте забравил, че идеята да пристигнете в Париж беше ваша.

– Другия път ме посъветвайте да не върша шуротии – изръмжа Маквей и тръгна към вратата.

– Маквей. – Лебрюн се пресегна да изгаси цигарата. – Днес следобед не успех да ви откроя.

Маквей не отговори. В детективската работа често използваше свои собствени методи, които не винаги бяха законни и поради това избягваше да замесва в тях колеги – все едно дали са от Париж, Интерпол, Лондон или Лос Анджелис.

– Жалко, че не се чухме тогава – добави Лебрюн.

– Защо? – троснато запита Маквей, като се питаше дали французинът знае какво точно е вършил.

Лебрюн извади от чекмеджето нова папка и му я подаде.

– Мъчехме се да изясним тази история. С вашия богат опит можехте да ни помогнете.

7. Приятелю мой (фр.), бел. пр.

8. Любовта (фр.), бел. пр.

За момент Маквей го изгледа втренчено, после разгърна папката. Вътре имаше снимки от мястото на изключително жестоко убийство, извършено вероятно в хола на малък апартамент. Отделни фотографии показваха коленете в едър план. И двата крака бяха простреляни с едрокалибрени куршуми.

– Американски колт 38-ми калибър със заглушител – тихо поясни Лебрюн. – Намерихме го до трупа. Дръжката е омотана с лейкопласт. Никакви отпечатьци. Номерът е изпилен.

Маквей погледна следващите две снимки. Първата показваше лицето на жертвата. То изглеждаше подпухнало три пъти над нормалните си размери. Ужасените очи бяха изхвъркнали от орбитите. Около шията беше стегната примка от дебела тел, може би закачалка за дрехи. На втората снимка се виждаха слабините. Те също бяха простреляни.

– Божичко – едва чуто прошепна Маквей.

– Направено е със същото оръжие – добави Лебрюн.

Маквей надигна глава.

– Някой се е опитвал да изтръгне нещо от него.

– Ако бях аз, щях да призная каквото искат – каза Лебрюн. – Просто за да ме убият.

– Защо ми показвате всичко това? – запита Маквей. Парижката полицейска префектура се славеше с блестящи специалисти по разследване на убийства. В случая неговите съвети бяха просто излишни.

– Защото не искам да ни напуснете толкова скоро – усмихна се Лебрюн.

Маквей отново се втренчи в папката.

– Нещо не ви разбирам.

– Името на човека е Жан Пакар. Частен детектив от парижкия клон на „Колб интернешънъл“. Във вторник е бил нает от доктор Пол Озбърн, за да издири някого.

– Озбърн?

Лебрюн пак запали цигара, духна клечката и кимна.

– Не го е направил Озбърн, това е работа на професионалист – възрази Маквей.

– Знам. Техниците намериха размазан отпечатък върху парче стъкло. Не беше на Озбърн и не го открихме в нашите компютри. Затова пратихме отпечатъка в лионската централа на Интерпол.

– И какво?

– Маквей, трупът бе открит едва тази сутрин.

– Така или иначе, не е бил Озбърн – твърдо заяви Маквей.

– Да, не е бил той – съгласи се Лебрюн. – Може пък да е съвпадение и да няма нищо общо с него.

Маквей придърпа стола и седна. Лебрюн прибра папката в чекмеджето.

– Сега си мислите, че нещата и без това са объркани, а тая история около Жан Пакар няма нищо общо с обезглавените трупове. Но в същото време си казвате, че дойдохте в Париж заради Озбърн, защото има някакъв нищожен шанс той да е свързан с престъпленията. Сега шансът е налице. И вие се питате дали пък връзката няма да излезе наяве, ако дълбаем достатъчно търпеливо и достатъчно дълго... Прав ли съм, Маквей?

Маквей вдигна глава.

– Оуі – каза той.

22.

Черната лимузина чакаше отвън.

Вера бе забелязала пристигането ѝ от прозореца на спалнята. Колко ли пъти бе стояла до този прозорец, очаквайки познатия автомобил да се покаже иззад ъгъла? А сега ѝ се искаше да няма нищо общо с това, да гледа от друг апартамент и цялата интрига да засяга съвсем непознати хора.

Беше облечена с черна рокля, черни чорапи, перлени обици и семпла перлена огърлица. На раменете си бе наметнала късо манто от сребърна норка.

Шофьорът отвори задната врата и тя седна в колата. След малко потеглиха.

В 16:55 Анри Канарак се изми в тоалетната за служители и перфомира работната си карта на стенния часовник. Когато излезе в коридора да си вземе връхната дреха, откри, че Анес Демблон го чака.

– Да те откарам ли? – запита тя.

– Защо? Кога си ме откарвала след работа? Нали винаги оставаш да прегледаш оборота.

– Така е. Но тази вечер...

– Особено пък тази вечер – натърти Канарак. – Днес. Тази вечер. Нищо не трябва да бие на очи. Разбираш ли?

Без да я поглежда, той навлече якето, бутна вратата и излезе под дъжда. От служебния изход до улицата имаше двадесетина крачки през вътрешния двор. Когато зави зад ъгъла, Канарак вдигна яка и енергично закрачи по тротоара. Часът беше точно пет и две минути.

Край отсрещния тротоар дъждът барабанеше по лъскавата тъмносиня каросерия на едно спряло пежо. В мрака зад волана седеше Пол Озбърн.

На ъгъла Канарак свърна наляво по булевард Мажента. В същия миг Озбърн завъртя ключа и потегли след него. Докато завиваше наляво, той сведе очи към часовника си. Само седем минути след пет, а вече се мръкваше. Когато отново погледна напред, зърна само непознати фигури и за момент се изплаши, че е изпуснал Канарак, после го забеляза да крачи енергично, но не прекалено бързо по другия тротоар. Движеше се спокойно, сякаш не допускаше, че могат да го следят; сякаш бе решил, че онова нападение и гонитбата по улиците са били нелепа

случайност, дело на някакъв смахнат тип.

На ъгъла Канарак спря да изчака светофара. Озбърн също. Усети в гърдите си нарастващо вълнение. Защо не го сториш сега, запита някакво тънко гласче. Изчакай го да стигне до средата на платното. После натискаш педала, прегазваш го и изчезваш! Никой няма да види. Пък и да те видят, какво толкова? Ако полицията те спипа, ще кажеш, че тъкмо си тръгнал да се предадеш. Че май си прегазил някого в тъмното. Не знаеш със сигурност. Погледнал си назад, но не си видял нищо. Какво ще кажат? Откъде могат да знаят, че е същият човек? Нали нямат представа кой е бил онзи в кафенето.

Не! Хич недей да си мислиш за това. Миналия път емоциите едва не те провалиха. Освен това ако го убиеш така, никога няма да узнаеш отговора, а той е по-важен дори от убийството. Затова се стегни, спазвай плана и всичко ще бъде наред.

Първата доза сукцинилхолин има най-силен ефект, дробовете му ще пламнат от недостиг на кислород, защото ще загуби контрол над дишателните мускули. Ще се задушава – безпомощен и изплашен както никога през живота си. Би ти казал всичко, но не ще може да говори.

После малко по малко ефектът ще отслабне и той ще започне да диша. Ще се усмихне с облекчение и ще реши, че те е надхитрил. Но внезапно ще разбере, че се готвиш да му инжектираш втора доза. Много по-силна, така ще му кажеш. И той вече не ще е в състояние да мисли за друго, освен за тази втора доза и за ужаса да преживее всичко отново, само че по-зле, много по-зле, ако изобщо е възможно подобно нещо. Тогава ще отговори на твоя въпрос, Пол. Тогава ще ти каже всичко, което искаш да знаеш.

Озбърн сведе очи към пръстите си около волана и видя, че кокалчетата са побелели от стискане. Имаше чувството, че още малко и воланът ще се разпадне в ръцете му. Дълбоко пое дъх и опита да се отпусне. Импулсът за действие постепенно отмина.

Светна зелено и Канарак пресече улицата. Предполагаше, че трябва да го следят – или американецът, или полицията, макар че не вярваше вече да са се добрали до него. Така или иначе, не биваше да върши нищо извън нормалните навици, трупани пет пъти седмично, по петдесет седмици през всяка от десетте изминали години. Да напусне пекарната в пет, да спре за малко в някое попътно заведение, после да се прибере с метрото.

Малко преди следващата пресечка беше кафене „Льо боа“. Канарак продължи натам с равномерна, спокойна крачка; всеки наблюдател би

го сметнал за обикновен работник, който се прибира след дълъг и тежък ден. Като заобиколи някаква млада жена с кученце, той бутна масивната стъклена врата и влезе в кафенето.

Просторната зала откъм улицата беше шумна и задимена от множеството, дошло да се разтовари след работа. Канарак се озърна за маса край витрината, където да го виждат от тротоара, но всички места бяха заети. Неохотно се настани на табуретка пред бара. Поръча еспreso с перно и се озърна към входа. Ако влезеше цивилен полицай, щеше да го познае веднага по стойката и по начина да се оглежда наоколо. Цивилни или униформени, шефове или подчинени, всички ченгета на света носеха черни обувки и бели чорапи.

С американеца беше по-сложно. Онова нападение бе толкова внезапно, че Канарак почти не забеляза лицето му. А когато онзи го догони в метрото, наоколо гъмжеше от народ и не му беше до наблюдения. Помнеше само, че нападателят беше висок над метър и осемдесет, тъмнокос и много силен.

Кафето се появи на плота пред него, но за момент Канарак го остави недокоснато. После взе чашката, отпи малка глътка и усети как надолу по гърлото му плъзва топлата смес от кафе и алкохол. Спомни си как пръстите на Озбърн обхващаха шията му, как свирепе се впиваха и го душаха. Точно това не разбираше. Ако Озбърн бе решил да го убие, защо трябваше да го прави по този начин? Нож или пистолет – да, естествено. Но с голи ръце на оживено място... Пълна безсмислица.

И Жан Пакар не бе успял да го обясни.

Не беше трудно да открие адреса на детектива, макар че телефонният му номер липсваше в указателя. Говорейки развълнувано, с подчертан американски акцент, Канарак позвъни в нийоркската централа на „Колб интернешънъл“ малко преди края на работното време. Каза, че се обажда от колата си, близо до Форт Уейн, Индиана и трябвало на всяка цена да се свърже с доведения си брат Жан Пакар, служител на „Колб“, от когото нямал вести откакто се бил преселил в Париж. Престарялата майка на Пакар била на смъртно легло в болницата на Форт Уейн и лекарите не вярвали да доживее до сутринта. Има ли начин да го открие на домашния адрес?

По това време на годината часовата разлика между Париж и Ню Йорк беше пет часа. Шест вечерта в Ню Йорк означаваше единайсет в Париж, местният клон на „Колб“ беше затворен. Дежурният в Ню Йорк се консултира с началството. Нещастен случай в семейството. Парижкият клон не работи. Как да постъпи? Началството, както всички останали,

бързаше да се прибира. След кратко колебание шефът набра кода за достъп до международната компютърна мрежа и разреши телефонният номер на Жан Пакар да бъде предаден на брат му от Индиана.

Братовчедът на Анес Демблон работеше в архивите на противопожарната служба. Телефонният номер се превърна в адрес без никакви затруднения.

Два часа по-късно, в 1:15 след полунощ, Анри Канарак стоеше пред една сграда близо до Катедралната порта в северната част на Париж. След двацет кървави минути той напусна сградата по черното стълбище, оставяйки в хола обезобразения труп на Жан Пакар.

В крайна сметка бе успял да изтръгне името на Пол Озбърн и хотела, където е отседнал. Но с това се изчерпваше всичко. Останалите въпроси – защо е нападнал Канарак в кафенето, защо е наел човек от „Колб“, сам ли работи или изпълнява поръчка – така и не получиха отговор. Сигурен бе, че Пакар не е скрил нищо. Човекът беше костелив орех, но не чак дотам. Канарак помнеше добре уроците, усвоени с гордост и удоволствие в специалните части на американската армия. Като командир на взвод за далечно разузнаване в началото на вьетнамската война той беше обучен да изтръгва всякаква информация даже от най-твърдоглавите пленници.

Само че след всички усилия разполагаше единствено с име и адрес. Точно толкова, колкото знаеше и Озбърн за него. Следваше логичният извод, че Озбърн може да бъде само представител на Организацията, пратен да го ликвидира. Друга причина просто не можеше да има, въпреки цялата мърлявост на първия опит. Никой друг не би го разпознал, пък и не би имал защо.

Лошото беше, че даже и да убиеше Озбърн, ония щяха да пратят друг човек. Разбира се, ако знаеха. Оставаше му да се надява, че Озбърн е волна птичка, един вид ловец на глави със списък от имена, срещу всяко от които му е обещано богато възнаграждение. Ако Озбърн го бе открил случайно и бе наел Жан Пакар за своя сметка, нещата все още можеха да се оправят.

Внезапно отвън лъхна хладен въздух и той надигна глава. На отворената врата стоеше висок мъж с шлифер и широкопола шапка. Огледаше се през рамо. Най-напред погледът му плъзна из препълнения салон, след това отскочи към бара. За момент срещна очите на Канарак. После прекрачи прага и изчезна навън. Канарак се отпусна. Човекът не беше нито ченге, нито Озбърн. Просто някой си.

Край отсрещния тротоар Озбърн видя иззад волана на пежото как

същият човек отвори вратата, озърна се към заведението и излезе. Озбърн сви рамене. Не знаеше кой е, но във всеки случай не беше Канарак.

Пекарят бе влязъл в пет и петнайсет. Сега приближаваше шест без четвърт. На връщане от крайбрежния парк Озбърн бе минал маршрута в най-натовареното време само за двацет и пет минути и малко след четири вече чакаше пред пекарната. Даже бе успял да обиколи пеш из квартала и да се върне в колата преди излизането на Канарак.

В радиус от пет-шест пресечки бе открил три подходящи улички и два входа към затворени складове. Всяко от петте места можеше да му свърши работа. Ако и утре Канарак тръгнеше по същия път, щеше да мине край най-удобното от тях – тясна неосветена пресечка, оградена с високи стени и то само на няколко крачки от пекарната.

Пак със същите джинси и маратонки плюс вълнена шапка, прихлупена ниско над лицето, Озбърн щеше да изчака Канарак в тъмното. После щеше да го нападне изотзад със спринцовка в ръката и още една в джоба за всеки случай. С лявата ръка през гърлото щеше да дръпне Канарак заднешком към пресечката и същевременно с дясната щеше да забие иглата през дрехите дълбоко в бедрото му. Несъмнено Канарак щеше да окаже яростна съпротива, но за инжекцията трябваха не повече от четири секунди. После Озбърн трябваше само да отскочи и да остави врага да върши каквото си иска. Дали щеше да нападне или да бяга, нямаше никакво значение. След по-малко от двацет секунди краката му щяха да загубят чувствителност. След още двацет вече нямаше да се държи прав. Щом паднеше, Озбърн щеше да се заеме с него. Ако случайно дойдеха минувачи, щеше да каже на английски, че приятелят му е американец и трябва да го откара в болница с пезото на ъгъла. А парализираният „приятел“ не би могъл да възрази. След потеглянето с колата Канарак щеше да е напълно безпомощен и обзет от ужас. Цялото му съзнание щеше да бъде съсредоточено върху усилията да диша.

Сетне, на път през Париж към реката и безлюдния парк, ефектът от препаратa щеше да поотслабне и Канарак отново щеше да си поеме въздух. И тъкмо когато започнеше да се чувства малко по-добре, Озбърн щеше да извади втората спринцовка, да му разкрие кой е и да го заплаши с нова, по-мощна и по-незабравима доза. Тогава и само тогава щеше да се облегне спокойно и да запита Канарак защо е убил баща му. А Канарак със сигурност щеше да отговори.

23.

Пет минути след шест Анри Канарак излезе от кафенето и с небрежна походка се отправи към метрото срещу Източната гара.

Озбърн го проследи с поглед, после шракна лампата и се приведе над разгърнатата карта. Трийсет и пет минути по-късно бе изминал почти дващест километра и приближаваше познатия жилищен блок в Монруж. Спря на една странична улица, излезе от колата и отиде да се прикрие в сянката срещу дома на Канарак. След четвърт час Канарак се зададе по тротоара и влезе в сградата. През целия път от пекарната до вкъщи не бе подал признак, че се чувства застрашен или под наблюдение. Нито веднъж не се бе отклонил от старите навици. Озбърн се усмихна. Всичко вървеше точно по план.

В осем без дващест той спря пезото пред хотела, подаде ключовете на служителя от гаража и влезе. Докато пресичаше фоайето, хвърли поглед към рецепцията.

– Съжалявам, мосю, няма вести за вас – усмихна се дребничката брюнетка.

Озбърн благодари и продължи напред. Беше се надявал на вест от Вера, но в същото време се радваше, че не го е потърсила. Не биваше да се разсейва. Сега трябваше да избягва усложненията и да насочи цялата си мисъл към главната задача. Питаше се защо ли бе казал на инспектор Бара, че ще напусне Париж след пет дни. Със същия успех би могъл да посочи седмица, десет дни или дори две седмици. Петте дни концентрираха всичко до границите, отвъд които рискуваше да загуби контрол. Събитията се развиваха прекалено бързо. Всяко нарушение в ритъма означаваше провал. Не оставаше място за грешки или непредвидени случайности. Ами ако Канарак внезапно се разболееше и утре си останеше у дома? Тогава какво? Да нахълта в апартамента с взлом и да свърши всичко там? Ами другите хора? Жената на Канарак, роднини, съседи... Нямахше място за подобна случайност, той сам бе определил рамките. Нямахше свободно пространство. Никакво. Сякаш държеше динамитна шашка със запален фитил. Какво можеше да стори, освен да продължава по плана и да се надява, че всичко ще свърши добре?

Озбърн пропъди тия мисли и вместо да продължи към асансьора, влезе в сувенирното магазинче, за да купи вестник на английски. Взе сгънатия брой от щанда и зачака реда си на касата. За момент се запита

какво ли би станало, ако Жан Пакар не бе открил Канарак толкова бързо. Какво щеше да прави тогава? Може би да напусне страната и да се върне по-късно? Но кога? Откъде би могъл да знае, че номерът на паспорта му не е въведен в полицейските компютри с препоръка да бъде държан под наблюдение, ако се завърне в определен срок? Ами ако детективът изобщо не бе успял да открие Канарак? Как би се чувствал тогава? Но за щастие всичко бе станало другояче. Жан Пакар бе изпълнил успешно своята част от задачата и за Озбърн оставаше само да я доведе до край. Престани да се стягаш, каза си той и докато пристъпваше пред касиерката, разсеяно хвърли поглед към първата страница на вестника.

Онова, което видя, беше същинско безумие. Нищо не го бе подготвило да зърне лицето на Жан Пакар под огромно заглавие: **ЗВЕРСКО УБИЙСТВО НА ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ!**

Отдолу имаше подзаглавие: „Преди смъртта си бившият наемник е бил варварски измъчван“.

Магазинчето се завъртя наоколо. Отначало бавно. После все по-бързо и по-бързо. Накрая Озбърн трябваше да положи ръка върху щанда с бонбони, за да се удържи на крака. Сърцето му биеше лудо, чуваше собственото си хрипкаво дишане. След като се подпря, той отново погледна вестника. Да, лицето си беше на място, както и заглавието над него.

Сякаш от безкрайна далечина чу касиерката да го пита дали е добре. Той кимна с усилие и бръкна в джоба си за дребни пари. После намери сили да прекоси магазинчето и да продължи към асансьорите. Сигурен бе, че Анри Канарак е засякъл Пакар и обръщайки ролите е убил детектива. Набързо прегледа текста. Името на Канарак не се споменаваше. Пишеше само, че частният детектив е бил убит късно снощи в апартамента си и че засега полицията отказва да назове вероятния убиец или мотивите за престъплението.

Пред асансьорите чакаха няколко души, но Озбърн почти не ги забеляза. Трима вероятно бяха японски туристи, малко по-настрани стоеше невзрачен мъж с омачкан сив костюм. Озбърн извърна глава и се помъчи да разсъждава. После вратата се отвори и от кабината излязоха двама бизнесмени. Озбърн прекрачи напред заедно с другите. Единият от японците натисна бутона за пети етаж. Човекът със сивия костюм натисна деветия, а Озбърн седмия.

Вратата се затвори и асансьорът потегли.

Какво да прави сега? Първата му мисъл бе за архивите на Жан Пакар. Те щяха да насочат полицията право към него, а после към Анри

Канарак. После той си спомни обясненията на Пакар за обичайната процедура в „Колб“. За гордостта им, че закрилят своите клиенти. За пълната поверителност в работата между детектив и клиент. Пакар бе казал, че след края на разследването клиентът получава всички писмени материали, без да се правят копия. И че самата централа служи само като гарант за професионализма на своите сътрудници и като посредник при плащането. Но Озбърн не бе получил никакви писмени материали. Къде бяха те?

Внезапно той си припомни колко го бе изненадал фактът, че Пакар не записва нищо. Може би изобщо не съществуваха писмени материали. Може би в днешно време частните детективи залагаха тъкмо на това – да не допускат попадането на информация в чужди ръце. Озбърн бе получил едва в последния момент името и адреса на Канарак, записани върху книжна салфетка. Тази салфетка все още лежеше в джоба на самото му. Може би с нея се изчерпваше цялото досие по случая.

На петия етаж асансьорът спря и японците излязоха. Вратата се затвори и кабината продължи нагоре. Озбърн се озърна към човека със сивия костюм. Изглеждаше му смътно познат, но не можеше да се сети откъде. След малко достигнаха седмия етаж. Вратата се отвори и Озбърн прекрачи навън. След него излезе и човекът с костюма. После двамата тръгнаха в противоположни посоки.

Докато вървеше към стаята си, Озбърн усети, че диша малко поспокойно. Първоначалното потресение от смъртта на Жан Пакар започваше да отслабва. Сега се нуждаеше от време, за да обмисли следващия ход. Ами ако Пакар бе разказал на Канарак за него? Ако бе дал името и адреса му? След като Канарак бе убил детектива, нищо не му пречеше да убие и Озбърн.

Изведнъж той усети, че някой върви след него. Озърна се и видя човека със сивия костюм. В същия миг си спомни, че онзи бе натиснал бутона за деветия етаж. Малко по-напред се отвори врата и някакъв човек изтика в коридора количка, отрупана с мръсни чинии. Той извърна глава към Озбърн, после затвори вратата и резето щракна отвътре.

Сега двамата бяха сами в коридора. В съзнанието на Озбърн отекна тревожен сигнал. Той рязко спря и се обърна.

– Какво искате?

Отговорът прозвуча спокойно, без следа от заплахата.

– Да ми отделите няколко минути. Казвам се Маквей. Земляци сме, аз също идвам от Лос Анджелис.

Озбърн го огледа внимателно. Човекът беше на около шейсет и пет

години, висок към метър и седемдесет и пет и сигурно тежеше около осемдесет килограма. Зелените му очи бяха изненадващо сърдечни, а прошарената кестенява коса започваше да оредява на темето. Носеше обикновен сив костюм, навярно от магазин за конфекция. Вратовръзката съвсем не подходеше на бледосинята полиестерна риза. Имаше вид на добродушно старче, навярно така би изглеждал и собственият му баща, ако бе доживял до днес. Озбърн се поуспокои.

– Познаваме ли се? – запита той.

– Аз съм полицай – каза Маквей и извади значката си.

Озбърн усети как сърцето му подскочи в гърлото. За втори път през последните няколко минути имаше чувството, че ще припадне. Неиде в далечината чу собствения си немощен глас:

– Не разбирам. Случило ли се е нещо?

По коридора се зададе възрастна двойка във вечерно облекло. Маквей отстъпи до стената. Мъжът се усмихна и му благодари. Маквей го изчака да отmine, после отново погледна Озбърн и кимна към стаята му.

– Защо да не поговорим вътре? Или долу в бара, ако предпочитате.

Нарочно се държеше небрежно, почти безразлично. Нямаше значение дали ще говорят в стаята или в бара, важното беше Озбърн да се отпусне. Все едно, докторът нямаше да избяга, поне засега. Пък и Маквей вече бе видял каквото имаше за гледане в стаята.

Озбърн полагаше отчаяни усилия да прикрие тревогата си. В края на краищата до момента не бе сторил нищо. Даже набавянето на сукцинилхалин чрез Вера не беше кой знае какво нарушение. Най-много да го упрекнат, че е потърсил вратичка в законите. Освен това Маквей беше от американската полиция – с каква власт можеше да разполага тук? Стегни се, каза си той. Бъди любезен и разбери какво иска. Може да се окаже някаква дреболия.

– Добре – каза той, после отключи и покани Маквей да влезе. Затвори вратата и остави ключовете и вестника на масата. – Седнете, моля. Ако нямате нищо против, ще ида да си измия ръцете.

– Разбира се.

Докато Озбърн беше в банята, Маквей седна на ръба на креслото и огледа стаята. Всичко беше същото както днес следобед, когато показва значката си на чистачката и срещу двеста франка получи разрешение да влезе.

– Ще пийнете ли? – запита Озбърн, след като си избърса ръцете.

– Ако ми правите компания.

– Имам само скоч.

– Чудесно.

Озбърн излезе от банята с начената бутилка „Джони Уокър“, черен етикет. Взе две чаши от имитацията на старинно френско писалище, махна целофановите обвивки и наля уиски.

– За жалост не разполагам и с лед.

– Не съм придирчив.

Маквей закова поглед върху маратонките на Озбърн. Целите бяха облепени със засъхнала кал.

– Поддържате формата, а?

– Какво имате предвид? – запита Озбърн и му подаде чашата.

Маквей кимна надолу.

– Обувките ви са кални.

– Аз... – Озбърн се поколеба за миг, после продължи с широка усмивка – ... бях излязъл да се разходя. Паркът пред Айфеловата кула е разкопан. С тоя дъжд няма как да мине човек, без да се изкаля.

Маквей отпи от уискито. В паузата Озбърн се запита дали лъжата е проличала. Всъщност не беше лъжа. От вчерашната разходка си спомняше, че паркът наистина е ужасно разкопан. За всеки случай предпочете да смени темата.

– И тъй? – каза той.

– И тъй... – проточи Маквей. – Бях във фойето, когато отидохте да си купите вестник. Забелязах реакцията ви.

Той кимна към вестника върху масата. За да спечели малко време, Озбърн надигна чашата. Рядко пиеше. Едва след онази първа вечер с преследването на Канарак и разпита в полицията бе поръчал по телефона да му донесат бутилка скоч. Сега се радваше, че го е сторил.

– Значи затова сте тук...

Погледите им се кръстосаха. Добре де, знаят, каза си Озбърн. Дръж се открито, без емоции. Разбери какво друго са изروвили.

– Както знаете, господин Пакар работеше за една международна детективска компания. Имах съвсем друга работа с парижката полиция, когато изникна този случай. И тъй като сте един от последните клиенти на господин Пакар... – Маквей с усмивка отпи глътка уиски. – С две думи, парижките колеги ме помолиха да поговоря с вас. Като сънародник. Да разбере дали имате някаква представа кой би могъл да го стори. Сам разбирате, че тук не разполагам с никаква власт. Просто помагам.

– Разбирам. Но едва ли ще мога да ви бъда полезен.

– Стори ли ви се, че господин Пакар е разтревожен от нещо?

– И да е бил, не спомена подобно нещо.

- Ще разрешите ли да попитам защо го наехте?
- Не съм го наел. Свързах се с „Колб интернешънъл“. Оттам изпратиха него.
- Питам за друго.
- Ако не възразявате, въпросът е личен.
- Доктор Озбърн, става дума за убийство – изрече Маквей тържествено, сякаш стоеше пред съда.

Озбърн остави чашата. Не бе сторил нищо, а имаше чувството, че го обвиняват. Това не му допаднаше.

– Слушайте, господин полицай. Жан Пакар работеше по моя поръчка. Дълбоко съжалявам, че е убит, но нямам ни най-малка представа кой и защо го е извършил. Ако това е причината да дойдете, значи само си хабите времето!

Озбърн гневно пхна ръце в джобовете на самото си. Внезапно напипа пликчето с ампулите и спринцовките. Бе възнамерявал да го извади още докато се преобуваше за обиколката край реката, но явно бе забравил. Настроението му рязко омекна.

– Вижте какво... Съжалявам, не исках да бъда рязък. Сигурно е от изненадата, като разбрах как са го убили... Малко съм нервен.

– Позволете само да запитам дали господин Пакар успя да изпълни задачата.

Озбърн отново се поколеба. Накъде биеше Маквей? Знаеха ли вече за Канарак? Ако кажеше „да“, какво щеше да последва? Ако кажеше „не“, оставяше място за бъдещи разпити.

- Изпълни ли я, доктор Озбърн?
- Да – изрече най-сетне той.

Маквей го поогледа, после надигна чашата и допи уискито. За момент задържа празната чаша, сякаш се чудеше какво да я прави. Погледът му отново се върна към Озбърн.

- Познавате ли някой си Петер Хосбах?
- Не.
- Джон Кордъл?
- Не – повтори Озбърн, искрено озадачен. Нямаше представа за какво говори Маквей.
- Фридрих Рустов?

Маквей преметна крак върху крак. Между чорапите и крачолите на панталона се мярнаха бледи, неокосмени прасци.

- Не – пак поклати глава Озбърн. – Заподозрени ли са?
- Изчезнали са, доктор Озбърн.

– Не съм чувал за нито един от тях.

– Нито един?

– Да.

Хосбах беше германец, Кордъл англичанин, а Рустов белгиец. Тримата от обезглавените. Маквей отметна в едно дълбоко кътче на компютърния си мозък, че Озбърн не трепна, даже не се поколеба при споманаването на имената. Фактор на разпознаване – нула. Разбира се, човекът можеше просто да се окаже талантлив актьор и лъжец. Докторите непрекъснато лъжат, стига да смятат, че за пациента е по-добре да не знае истината.

– Е, свят широк, какво ли не става по него – въздъхна Маквей. – От мен се иска да разплитам нишките докато стигна до общия възел.

Той се пресегна, сложи чашата на масата до ключовете и стана от креслото. Мимоходом забеляза, че освен от ключа от хотелската стая има и ключове за кола на верижка с лъвче. Емблемата на „Пежо“.

– Благодаря, че ми отделихте време, доктор Озбърн. Извинявайте за безпокойството.

– Няма нищо – отвърна Озбърн, като се мъчеше да прикрие облекчението си. Значи всичко беше обикновена полицейска формалност. Маквей просто помагаше на френските ченгета и нищо повече.

Маквей вече бе хванал дръжката на вратата, когато внезапно се обърна.

– На трети октомври бяхте в Лондон, нали?

– Какво? – изненада се Озбърн.

– Било е... – Маквей извади от портфейла си пластмасово календарче. – Било е миналия понеделник.

– Не ви разбирам.

– Бяхте ли в Лондон?

– Да.

– Защо?

– Ами... прибрах се от медицински конгрес в Женева.

Озбърн откри, че е взел да заеква. Откъде знаеше Маквей? И какво общо имаше Лондон с Жан Пакар и изчезналите непознати?

– Колко време останахте там?

Озбърн се поколеба. За какъв дявол бяха тия приказки. Какво целеше Маквей?

– Не разбирам какво общо има това – отвърна той, опитвайки да прикрие тревогата си.

– Просто питам, докторе. Такава ми е работата – да задавам

въпроси.

Очевидно Маквей нямаше да си тръгне преди да получи отговор. Озбърн сви рамене.

- Около ден и половина.
- И отседнахте в хотел „Коноут“.
- Да.

Озбърн усети как под мишницата му плъзна струйка пот. Изведнъж Маквей бе загубил всякаква прилика с добродушно старче.

- Какво правихте по време на престоя си там?

Лицето на Озбърн пламна от гняв. Не разбираше нищо, освен че го притискат до стената и това не му харесваше. Може би знаят за Канарак, помисли той. Може би се мъчеха да го вкарат в капана по заобиколен път. Но нямаше да им се даде. Ако Маквей знаеше за Канарак, трябваше сам да повдигне темата.

– Господин полицаи, какво съм правил в Лондон е личен въпрос. Нека спрем дотук.

– Слушай, Пол – тихо каза Маквей. – Нямам намерение да ти се бъркам в личния живот. Издирвам неколцина изчезнали. Ти не си единственият, с когото разговарям. Искам само да знам как е протекъл престоят ти в Лондон.

- Може би трябва да потърся адвокат.
- Ако смяташ, че ти трябва, не възразявам. Ето телефона.

Озбърн извърна глава.

– Пристигнах в събота следобед и вечерта отидох на театър – глухо изрече той. – После се почувствах зле. Върнах се в хотела и не напуснах стаята до понеделник сутринта.

- Включително през цялата неделя?
- Точно така.
- Изобщо ли не напуснахте стаята?
- Изобщо.
- Поръчахте ли храна?

– Хващал ли ви е някога скоротечен грип? Имах висока температура и диария, комбинирана с антиперисталтика. По-просто казано – повръщах. Не ми беше до ядене.

- Сам ли бяхте?

Отговорът на Озбърн бе бърз и категоричен:

- Да.
- Видя ли ви някой?
- Не, доколкото знам.

Маквей помълча, после тихо запита:

– Защо ме лъжете, доктор Озбърн?

Днес беше четвъртък вечер. Преди да потегли за Париж в сряда следобед, Маквей бе помолил Нобъл да провери престоя на Озбърн в хотел „Коноут“. И малко след седем тази сутрин Нобъл бе позвънил по телефона, за да съобщи, че Озбърн е наел стая в събота следобед и напуснал в понеделник сутринта. Записал се като доктор Пол Озбърн от Лос Анджелис, без придружител. Малко по-късно в стаята му влязла жена.

– Моля? – възкликна Озбърн, прикривайки уплахата си под маската на гняв.

– Не сте бил сам. – Маквей не му остави време да възрази. – Млада жена. Тъмнокоса. Възраст около двацет и пет години. Името ѝ е Вера Монере. В събота вечер сте правили любов с нея в таксито от Лейсисъър скуеър до „Коноут“.

– Боже Господи!

Озбърн бе зашеметен. Не бе в състояние даже да си представи откъде и как полицията е узнала всичко това. Накрая бавно кимна.

– Заради нея ли дойдохте в Париж?

– Да.

– Предполагам, че и тя е боледувала заедно с вас.

– Да, така е...

– Отдавна ли я познавате?

– Миналата седмица се запознахме в Женева. Тя ме придружи до Лондон. После замина за Париж. Стажува тук.

– Стажува ли?

– Завършила е медицина. Скоро ще стане лекарка.

Значи лекарка! Маквей любопитно огледа Озбърн. Интересна работа, трябваше само малко да поразмърда нещата и подробностите се сипеа една след друга. Много здраве на Лебрюн с неговата празна папка!

– Защо не я споменахте?

– Казах ви, че въпросът е личен.

– Докторе, тя е вашето алиби. Може да потвърди как е протекъл престоят ви в Лондон.

– Не искам да я замесвам.

– Защо?

Озбърн усети, че отново му накупява. Маквей започваше да става досаден с тия непрекъснати обвинения, а Озбърн никога не бе проявявал особена търпимост към намесата в личния му живот.

– Вижте какво. Сам казахте, че тук нямате никаква власт. Изобщо не съм длъжен да ви отговарям.

– Прав сте – кротко се съгласи Маквей. – Но мисля, че ще проявите желание. Паспортът ви е в местната полиция. Освен това, стига да поискат, могат да ви обвинят в предумишлено нападение. Аз им върша услуга. Ако си въобразят, че ми създавате трудности, може да се поколебаят дали да ви оставят на свобода. Особено пък след като името ви е свързано с убийство.

– Вече ви казах, че нямам нищо общо с това!

– Сигурно – съгласи се Маквей. – Но може да прекарате доста време в някой френски затвор, докато властите решат да ви повярват.

Озбърн имаше чувството, че след безкрайно въртене в перална машина са го прехвърлили в центрофугата. Не му оставаше нищо друго, освен да отстъпва.

– Ако кажете направо какво целите, може би ще успее да ви помогне – промърмори той.

– По време на престоя ви в Лондон е бил убит човек. Трябва да ми докажете какво сте вършил през това време. А госпожица Монере, изглежда е единствената, която може да потвърди. Но вие очевидно изпитвате крайна неохота да я замесите... и тъкмо чрез това я замесвате. Ако предпочитате, бих се обадил на тукашните колеги да я приберат, за да си побържим в полицията.

До този момент Озбърн бе правил всичко възможно, за да не забърква Вера. Но ако Маквей изпълнеше заплахата си, вестникарите щяха веднага да научат. Тогава всичко щеше да изскочи на първите страници за развлечение на широката публика – и връзката му с Жан Пакар, и тайното пътуване до Лондон, и интимният живот на Вера. Политиците могат да вършат каквото си искат, било то с актриси или малки момченца, при което рискуват най-много да загубят изборите или поста си. Любовниците им се появяват върху кориците на жълтата преса из всички вестникарски щандове на света – обикновено по бикини. Но една жена, която се готви да стане лекарка, е нещо съвсем различно. Обществеността не одобрява когато лекарите проявяват човешки слабости, тъй че ако играта загрубееше, Вера можеше да загуби завинаги професията си. Подобен натиск силно напомняше шантаж, но засега Маквей даваше да се разбере, че всичко ще остане между него и Озбърн.

– Това е... – Озбърн се изкашля. – Това е...

Изведнъж осъзна, че Маквей неволно му е отворил вратичка. Можеше не само да се измъкне от историята с Жан Пакар, но и да разбере

какво точно знае полицията.

– Какво? – подкани го Маквей.

– Това е причината, поради която наех частен детектив – довърши Озбърн.

Лъжеше, но трябваше да поеме риска. Полицията сигурно бе прегледала всяка хартийка в дома на Пакар, но Озбърн знаеше, че детективът не записва почти нищо. Навярно се хващаха за всяка сламка и не подбираха методите, дори ако се налагаше да потърсят помощ от американски полицаи.

– Тя има любовник. Не искаше да узная. И нямаше да разбере, ако не я бях последвал в Париж. Попитах я кой е, но не ми каза. Затова реших да открия сам.

Ако хитрец като Маквей повярваше на тази история, значи полицията не знаеше за Канарак. И в такъв случай нищо не пречеше на Озбърн да продължи по плана.

– Значи Пакар откри кой е любовникът.

– Да.

– Ще ми кажете ли?

Озбърн изчака колкото да покаже на Маквей, че не му е лесно да говори. После тихо прошепна:

– Тя се чука с френския министър-председател.

Маквей се вгледа в Озбърн. Точно това бе очаквал – да чуе верния отговор. Ако Озбърн криеше още нещо, Маквей просто нямаше представа какво може да бъде.

– Е, ще го преживея някак. – Озбърн говореше бавно, развълнувано. – Някой ден сигурно даже ще се смея, като си спомня. Но не днес. А сега ще се съгласите ли най-сетне, че въпросът е личен?

24.

Маквей напусна хотела и пресече улицата към паркираната си кола. Някакво шесто чувство му подсказваше две нещо за Озбърн: първо, че няма нищо общо с лондонското убийство и второ, че искрено обича Вера Монере, независимо с кого спи тя.

След като затвори вратата на Опела, Маквей си сложи колана и включи двигателя. Пусна чистачките, направи обратен завой и подкара към хотела. Реакцията на Озбърн не бе по-различна от тази на повечето хора, изправени пред полицейски разпит, особено когато са невинни. Махалото на емоциите им обикновено се люшка от изненада към страх, възмущение и най-често завършва с гняв – придружен от заплахи за съдебен процес срещу детектива, а понякога и цялото полицейско управление – или пък с любезен разговор, в който полицаят обяснява, че няма нищо против своя събеседник, просто си върши работата, после се извинява за безпокойството и си тръгва. В дадения случай бе станало точно така.

Озбърн не бе онзи, когото търсеха. Вера Монере би могла евентуално да попадне в списъка на заподозрените, тъй като имаше медицинско образование и навярно известен хирургичен опит. В това отношение тя отговаряше на условията, а и бе посетила Лондон по време на убийството, но двамата с Озбърн взаимно си осигуряваха алиби за целия престой. Може би наистина бяха боледували, както казваше Озбърн, или пък през цялото време се бяха чукали. Така или иначе, дори да бе излязла за час-два, нямаше очевидци, а влюбеният Озбърн щеше да я прикрива на всяка цена. Нещо повече, Маквей беше сигурен, че и да задълбае около нея, ще открие само чиста биография и пълна липса на полицейско досие. С подобно проучване можеше най-много да представи Лебрюн в лоша светлина и да изложи не само полицията, но вероятно и цяла Франция.

Дъждът се засили и Маквей унило помисли, че сега знае за убийствата точно толкова, колкото преди три седмици. Но обикновено така ставаше, когато нещата се проточат. Това беше най-неприятното в разследването на убийства. Безброй подробности, стотици нишки, които трябва да се проследят напред, назад, отново напред. Отчети, доклади, безброй разпити и бъркане в личния живот на непознати хора. Понякога имаш късмет, друг път – не. Хората ти се сърдят и не можеш да ги

осъждаш за това. Колко пъти го бяха питали защо се занимава с това? Защо посвещава живота си на тази грозна, вбесяваща и зловещо извратена професия? Обикновено той вдигаше рамене и казваше, че един ден просто се събудил с идеята така да си изкарва хляба. Но дълбоко в себе си знаеше защо. Нямаше представа откъде е дошло и как го е прихванало. Но знаеше точно какво е. Чувството, че и убитите имат права. Както и техните приятели и роднини. Убийството е постъпка, която не бива да остане безнаказана. Особено ако имаш нагласа, опит и власт да сториш нещо против него.

Маквей зави надясно и се озова на някакъв мост над Сена. Не бе имал намерение да идва насам. Вече не знаеше накъде кара. Неочаквано откри, че потокът от коли го води покрай Айфеловата кула. И точно в този миг от подсъзнанието му изникна като досадна игличка една от ония дреболии, които често го тормозеха след разпит. Също такава дреболия като онази, която днес го бе накарала да позвъни на Вера Монере, за да види дали ще отговори.

Той мина в лявото платно, изчака следващата пресечка, отби по нея и след малко зави обратно. Сега се движеше покрай някакъв парк, през чиито дървета в далечината се виждаше осветената желязна грамада на Айфеловата кула. Малко по-напред една кола се отдели от тротоара и потегли напред. Маквей бавно отмина свободното място, после даде заден ход и паркира опела. Излезе под дъжда, вдигна яката на шлифера и зиморничаво разтърка ръце. След малко вече крачеше през парка Шан дьо Марс право към далечната кула.

В тъмния парк не се виждаше почти нищо. Надвисналите дървета спираха донякъде дъжда и Маквей се стараше да върви под тях. Забеляза, че дъхът му оставя облачета пара в студения нощен въздух и опита да стопли ръцете си с него, но накрая се отказа и ги пхна в джобовете на шлифера.

Забикаляйки предпазливо купища плочки, подготвени за поставяне, той измина още петдесетина метра към по-осветената част на парка, откъдето вече можеше ясно да види силуета на кулата в нощното небе. Внезапно се подхлъзна и едва не падна. В последния момент обаче успя да запази равновесие и продължи към скамейката под най-близкия уличен фенер. Неясните лъчи откъм кулата осветиха мястото, където бе минал току-що. Изглежда, че щяха да засадят нещо, защото всичко беше разкопано. Като се подпря на пейката, той вдигна крак и огледа обувката си. Цялата беше мокра и облепена с кал. Другата също. Доволен, Маквей се завъртя и тръгна към колата. Затова бе дошъл. Проста

проверка на един елементарен въпрос.
Озбърн не бе излъгал за калта.

25.

Мишел Канарак никога не бе виждала съпруга си толкова студен и затворен.

Само по тениска и американски долни гащета той седеше край кухненския прозорец и гледаше навън. Беше девет и десет вечерта. В седем Анри се прибра от работа, смъкна дрехите и незабавно ги метна в пералнята. Първото, към което посегна след това, беше бутилката с вино, но спря да пие още наред първата чаша. След това поиска да вечеря, нахрани се мълчаливо и повече не обели дума.

Мишел го гледаше и се чудеше какво да каже. Сигурна бе, че е уволнен. Как и защо – нямаше представа. Нали бе казал, че с мосю Любек отиват в Руан да потърсят място за нова хлебарница. А сега, само след малко повече от двайсет и четири часа, седеше в кухнята по бельо и гледаше нощта.

Нощта бе нейното наследство. Мишел беше късно дете – когато се роди, баща ѝ бе навършил четирийсет и една. По време на германската окупация бе работил като автомеханик в един парижки сервиз. По поръчение на съпротивата всяка вечер след работа бе прекарвал по три часа върху покрива на жилищния блок, събирайки данни за движението на нацистки военни автомобили.

Седемнайсет години след края на войната той отведе четиригодишната Мишел на предишния си адрес и заедно се качиха на покрива, за да ѝ покаже какво е вършил през окупацията. И като по вълшебство колите долу се превърнаха в германски танкове, джипове и мотоциклети. Вместо пешеходци по тротоара крачеха фашисти с пушки и автомати. Тогавашната Мишел не разбра защо е трябвало да го върши, но това нямаше значение. Важното бе, че като я доведе по тъмно върху покрива на тази сграда, той не само показа какво е правил, но и сподели с нея своето тайно, опасно минало. Беше я включил в нещо дълбоко лично и то бе най-ценното, когато си спомняше за него.

Загледана в своя съпруг, тя неволно съжали, че той няма нищо общо с баща ѝ. Какво толкова, че носеше лоши новини? Нали се обичаха, нали бяха женени, нали чакаха дете! Мракът навън само правеше пропастта помежду им още по-неразбираема и болезнена.

В другия край на стаята пералнята привърши цикъла и спря. Анри стана, отвори вратичката и измъкна работните дрехи. Огледа ги, изруга

и гневно дръпна вратата на килера. След малко вече бе натъпкал още мокрото пране в найлонов чувал за смет и го запечатваше с тиксо.

– Какво правиш? – запита Мишел.

Той рязко надигна глава.

– Искам да се махнеш. Иди при сестра си в Марсилия. Върни си монтинската фамилия и казвай на всички, че съм те зарязал, че съм мръсник и нямаш представа накъде съм се запилял.

– Какво говориш? – смаяно възкликна тя.

– Прави каквото ти казвам. Искам да си тръгнеш още сега. Тази вечер.

– Анри, моля те, кажи ми какво се е случило.

Вместо отговор Канарак захвърли чувала на пода и мина в спалнята.

– Анри, моля те... Нека да ти помогна...

Изведнъж Мишел осъзна, че мъжът ѝ не се шегува. Изплашена едва ли не до смърт, тя пристъпи след него и остана на прага, докато той вдеше двата очукани куфара изпод леглото. После ги бутна към нея.

– Вземи. Ще ти стигнат за багажа.

– Не! Аз съм ти жена. Какво става, по дяволите? Как можеш да ми говориш така без никакво обяснение?

Канарак се загледа в нея. Искаше да ѝ каже нещо, но не знаеше как. После отвън долетя звука на клаксон – веднъж, два пъти... Мишел присви очи и изтича край него към прозореца. Белият ситроен на Анес Демблон чакаше долу с включен двигател и пушекът от ауспуха бавно се разсейваше из влажния нощен въздух.

Анри продължаваше да я гледа.

– Обичам те – каза той. – Сега заминавай за Марсилия. Ще ти изпратят пари.

Мишел отскочи от него.

– Изобщо не си ходил в Руан. Бил си при нея!

Канарак мълчеше.

– Пръждосвай се по дяволите, копеле! Върви си при гадната Анес Демблон.

– Ти трябва да напуснеш – напомни Канарак.

– Защо? Тя ли ще се нанася тук?

– Ако това искаш да чуеш... Е, добре, тя ще се нанася.

– Тогава върви по дяволите. Върви по дяволите, кучи сине и дано Господ да те накаже!

26.

– Разбирам – изрече Франсоа Кристиан тихо и без вълнение.

Въртейки разсеяно чашата коняк между пръстите си, той извърна глава към огъня в камината.

Вера мълчеше. Трудно ѝ бе да го напусне, дължеше му много и не искаше да оскърби нито него, нито себе си с едно безмълвно измъкване като евтина уличница, защото не беше такава.

Наближаваше десет. Току-що бяха привършили вечерята и седяха в просторния хол на луксозния апартамент на улица Пол Валери между авеню Фош и авеню Виктор Юго. Вера знаеше, че Франсоа има къща в провинцията, където живее жена му с трите деца. Подозираше, че той поддържа и други апартаменти в столицата, но никога не бе питала. Както не бе питала и дали е единствената му любовница, в което се съмняваше.

Отпи глътка кафе и го погледна. Той продължаваше да седи неподвижно. Косата му беше черна, грижливо подстригана и леко прошарена на слепоочията. С тъмния двуреден костюм на тънки райета, от чиито ръкави се подаваха с математическа точност колосани бели маншети, той приличаше на аристократ, какъвто си беше всъщност. Венчалната халка на лявата му ръка проблесна в светлината на пламъците, докато Франсоа небрежно отпиваше от коняка, все тъй загледан към камината. Колко пъти я бяха галили тези ръце? Колко пъти я бяха докосвали тъй, както само той умееше да я докосва?

Баща ѝ, Александър Батист Монере, беше висш кадрови офицер от военния флот. Като дете заедно с майка си и по-малкия си брат Вера бе обикаляла по света, следвайки неговите назначения и задачи. Когато навърши шестнайсет, баща ѝ се пенсионира, стана независим консултант по военните въпроси и семейството се засели в една голяма къща в Южна Франция.

Именно там сред многото гости се появи Франсоа Кристиан – по онова време заместник-министър на отбраната. Там започна и връзката им. Франсоа често повеждаше с нея дълги разговори за изкуствата, за живота и любовта. А в един незабравим следобед стана дума за бъдещата ѝ професия. Когато му каза, че е избрала медицината, той бе изумен.

Истина е, разпалено му заяви тя. Не само желаше, но и твърдо бе решила да стане лекар, та макар и само заради предизвикателното

обещание, което бе дала пред баща си на шестгодишна възраст в една неделна вечер, докато родителите ѝ обсъждаха край трапезата подходящите професии за жена. Ни в клин ни в ръкав малката Вера бе изтърсила, че ще стане лекарка. Тогава баща ѝ я запита дали говори сериозно и тя потвърди. Спомняше си леката му усмивчица към майка ѝ, докато одобряваше избора. За нея тази усмивка беше предизвикателство. И двамата не вярваха, че може и желае да го постигне. Тогава бе решила да им докаже, че грешат. И в онзи миг на решителност се случи нещо странно – около нея припламна бяло сияние. Макар да знаеше, че никой друг не го вижда, изпълни я топлина, мека радост и сила – по-мощна от всичко, което би могла да си представи. Невръстната Вера прие това като доказателство, че ще удържи обещанието пред баща си и че съдбата ѝ вече е решена.

В онзи следобед, когато разказа тази история на Франсоа Кристиан, пред нея се появи същата светлина и тя му каза. С усмивка, сякаш разбираше напълно, той хвана ръката ѝ в своята и я окуражи да следва мечтите си.

На двайсетгодишна възраст тя завърши Парижкия университет и незабавно бе приета да следва медицина в Монпелие. По онова време баща ѝ най-сетне омекна и даде своята благословия. Една година покъсно, след като бе прекарала коледните празници при баба си в Кале, Вера отскочи до Париж да се срещне с приятели. Внезапно и съвсем безпричинно ѝ хрумна да навести Франсоа Кристиан, с когото не се бяха виждали почти от три години.

Разбира се, това бе просто прищявка. Нямаше друго намерение, освен да му каже здрасти. Но Франсоа вече беше видна политическа фигура, председател на Френската демократическа партия и тя нямаше представа как да се добере до него през безбройните инстанции, освен просто да отиде в кабинета му и да помоли за прием. За нейна изненада, въвежда я почти веднага.

Още в мига, когато влезе и той се надигна от бюрото, за да я посрещне, тя усети, че става нещо необикновено. Франсоа поръча чай и двамата седнаха до френския прозорец с изглед към градината. За пръв път я бе срещнал едва шестнайсетгодишна; сега тя приближаваше двайсет и две. За по-малко от шест години дяволитото девойче се бе превърнало в поразително красива, изключително умна и привлекателна млада жена. Дори да не го бе знаела досега, неговото поведение можеше да я увери в това. През време на целия разговор двамата не откъсваха очи един от друг. Същата вечер той я доведе тук, в този апартамент.

Вечеряха, после той я съблече на канапето край камината, където седяха сега. Да се люби с него бе най-естественото нещо на света. И продължаваше да бъде, въпреки че той беше министър-председател вече от четири години. После Пол Озбърн нахълта в нейния живот и за броени мигове всичко се промени.

– Добре – тихо каза той и се обърна към нея. Когато погледите им се срещнаха, в очите му имаше само безкрайна обич и уважение. – Разбирам.

С тия думи Франсоа остави чашата и се изправи. Мимоходом я погледна, като че искаше да запечата навеки образа ѝ в паметта си. Няколко безкрайни секунди той просто стоя неподвижно. Накрая се завъртя и излезе.

27.

Озбърн седеше на ръба на леглото и слушаше как Джек Бъргър се оплаква от сennата хрема и трийсетградусовата жега, която превръщала Лос Анджелис в парна баня под тежкия похлупак на смога. Бъргър бръщолевеше без да спира по телефона от колата си нейде между Бевърли хилс и великолепния си офис в Сенчъри сити; изглежда, изобщо не го интересуваше, че клиентът му е на десет хиляди километра от него и си има предостатъчно проблеми. Приличаше по скоро на разглезено хлапе, отколкото на един от най-добрите адвокати в Лос Анджелис – същият, който бе насочил Озбърн към „Колб интернешънъл“ и Жан Пакар.

– Джек, моля те, изслушай ме – прекъсна го най-сетне Озбърн и набързо описа последните събития: убийството на Жан Пакар, неочакваното посещение на Маквей, разследването на Интерпол, въпросите за личния му живот. Не спомена за лъжата, че е натоварил Жан Пакар да открие любовника на Вера. Предпочиташе изобщо да не става дума защо е помолил Бъргър да го насочи към частен детектив.

– Сигурен ли си, че беше Маквей? – запита Бъргър.

– Познаваш ли го?

– Дали познавам Маквей? Че кой адвокат няма да го познава, ако поне веднъж е имал работа с дело за убийство в Лос Анджелис? Тоя тип е як, упорит и издръжлив като питбул. Захапе ли нещо, не го пуска преди да е свършил. Не ме изненадва, че е в Париж – от години насам полицейски управления по цял свят търсят помощта му в най-заплетените случаи. Въпросът е друг: защо се интересува от Пол Озбърн?

– Не знам. Просто се появи и взе да задава въпроси.

– Пол! – гласът на Бъргър вече бе сериозен и пряк. – Става дума за Маквей и Интерпол. Не го усуквай. Какво става?

– Не знам – повтори Озбърн без колебание.

След кратко мълчание Бъргър го посъветва да не разговаря с никой друг, а ако Маквей пак се появи, да му препоръча да се свърже по телефона с адвокатата Бъргър от лос Анджелис. Междувременно обеща да потърси връзки в Париж, за да му издейства паспорта обратно, след което Озбърн трябвало веднага да изчезва от Франция.

– Не – рязко възрази Озбърн. – Не прави нищо. Просто исках да разбера нещо повече за Маквей, това е. Благодаря, че ми отдели време.

Сукцинилхолин.

Озбърн огледа шишенцето под светлината на лампата в банята, сетне бързо го прибра в несесера за бръснене заедно с пакета спринцовки, затвори несесера и го пхна в куфара под ризите, които така и не бе извадил до днес.

След като си изми зъбите, той изпи две хапчета приспивателно, после заключи вратата и отиде до леглото да дръпне завивките. Докато сядаше, осъзна колко е изморен. Всяко мускулче го болеше от напрежението.

Нямаше съмнение, че разговорът с Маквей го е стреснал и обаждането до Лос Анджелис беше всъщност вик за помощ. Ала докато задъхано изреждаше какво се е случило, той внезапно бе осъзнал, че е избрал погрешен събеседник – висококвалифициран специалист по юридическите въпроси, но не и по проблемите на човешката душа. Истината бе, че молеше Бъргър да го измъкне от Париж, както неотдавна почти бе помолил Жан Пакар да убие Канарак. Вместо Бъргър, би трябвало да потърси своя психолог в Санта Моника и да помоли за съвет как да преодолее емоционалната криза. Само че не можеше да го стори, без да признае намеренията си да извърши убийство, а при това положение законът задължаваше психолога да уведоми полицията. Оставаше му само възможността да поговори с Вера, но не искаше да я замесва в тази история.

Всъщност нямаше значение на кого ще се изповяда, защото в крайна сметка решението бе негово и само негово. Или да избяга от Канарак, или да го убие.

Появата на Маквей бе затегнала гайките. Опитният полицай не бе споменал нито веднъж за Канарак, но можеше ли Озбърн да бъде сигурен? Откъде да знае, че ако продължи с изпълнението на плана, полицията няма да го държи под око?

Протегна ръка, изгаси нощната лампа и се отпусна назад в мрака. Навън дъждът тихо почукваше по прозореца. Лъчите на уличните лампи осветяваха пълзящите по стъклото капки и хвърляха върху тавана увеличените им сенки. Озбърн затвори очи и остави мислите си да се зареят към Вера и днешния любовен следобед. Виждаше я над себе си гола, с отнетната глава и извит гръбнак, тъй че дългата ѝ коса докосваше глезените му. Бе застинала неподвижно, само слабините ѝ се движеха бавно и чувствено нагоре-надолу по цялата му дължина. Напомняше скулптура. Вълпъщение на всичко женствено. Момиче, жена, майка. Едновременно твърда и течна, безкрайно силна и все пак крехка до ефирност.

Истината бе, че я обичаше и държеше на нея тъй, както никога

досега. Това можеше да се случи само когато човек тръгне към чувството от дълбините на душата си, изпълнен с желание, жажда и изумление, че все пак наистина може да има безпределна любов между две човешки същества. Не се съмняваше, че ако бяха умрели в онзи миг, духовете им незабавно щяха пак да се срещнат сред необятното пространство и под някаква нова форма да продължат напред, преплетени завинаги.

Нямаше никакво значение дали тази представа е романтична, детинска или мистична, важното бе, че Пол Озбърн вярваше в нея. Знаеше, че по свой начин и Вера изпитва същото. Бе го доказала днес, когато покани Озбърн в апартамента си. А това проявяваше още нещо – че ако иска чувствата помежду им да продължат, не бива да разреши на демона в себе си да стори онова, което бе сторил с всяка негова обич от детството насам. Да я унищожи. Не, този път трябваше да бъде унищожен самият демон. Безмилостно и завинаги. На всяка цена, въпреки трудностите, опасностите и рисковете.

Докато хапчетата най-сетне започваха да оказват ефект и дрямката го обгръщаше, демонът внезапно се появи пред него. Беше заплашителен и прегърбен, облечен с прашно палто. Въпреки мрака Озбърн го видя как изправя глава. Дълбоко хлътналите очи гледаха втренчено, а ушите стърчаха настрани. Главата бе леко извита, тъй че Озбърн не можеше ясно да види лицето, но инстинктивно усещаше, че челюстта е масивна и от устната надолу се спуска назъбен белег.

Нямаше съмнение. Никакво.

Виждаше Анри Канарак.

28.

Щрак.

И без да извърща глава, Маквей знаеше, че е 3:17 през нощта, защото когато бе погледнал преди малко, часовникът показваше 3:11. Смята се, че електронните часовници са безшумни, но ако се вслушаш внимателно, можеш да ги чуеш. А Маквей се вслушваше и броеше всяко щракване, без да прекъсва размислите си.

Около единайсет без десет се бе прибрал в хотела след посещението при Озбърн и обиколката под дъжда из градините пред Айфеловата кула. Малкото ресторантче беше затворено, а обслужване по стайте просто нямаше. Какво да се прави, друго просто не можеше да си позволи с командировъчните от Интерпол. Мизерен хотел с протрити килими, издънено легло и храна само от шест до девет сутрин и вечер.

Не му оставаше друго, освен отново да излезе под дъжда в търсене на отворен ресторант, или да прибегне към „минибара“ – микроскопичното хладилниче, забутано между жалкото подобие на гардероб и вратата на банята, която се наводняваше при всяко пускане на душа.

Маквей нямаше никакво желание да излиза под дъжда, тъй че трябваше или да хапне нещо от минибара, или да си легне гладен. Отвори го с ключето, прикрепено към ключа от стаята и откри малко сирене, бисквити и парче швейцарски шоколад. Като порови малко, измъкна и бутилчица бяло вино, което се оказа доста приятно. След малко, когато разсеяно дръпна чекмеджето на масата, за да погледне ценоразписа на минибара, той разбра, че виното нямаше как да не е приятно. Струваше 150 френски франка, тоест около 30 долара – може би дреболия за някой изтънчен ценител, но истинско състояние за един беден полицаи.

Около единайсет и половина той престана да се ядосва, съблече се и тъкмо отиваше към банята, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Нобъл от дома си в Челси.

– Маквей, изчакайте за момент, ако обичате. По другия телефон разговарям с Майкълс, патолога от лондонската полиция и тъкмо се чудя как да свържа двете линии.

Маквей се омота в хавлията и седна край евтината маса срещу леглото.

– Ало, Маквей! Чувате ли ме?

– Да.

– Доктор Майкълс?
 – Тук – чу Маквей гласа на младия съдебен лекар.
 – Добре тогава. Доктор Майкълс, разкажете на нашия приятел Маквей онова, което ми обяснихте преди малко.
 – Става дума за отрязаната глава.
 – Открихте ли на кого е? – зарадва се Маквей.
 – Още не – каза Нобъл. – Може би след като чуете доктор Майкълс, ще разберете защо идентифицирането е толкова трудно. Моля ви, доктор Майкълс.

– Да, разбира се. – Майкълс се изкашля. – Както си спомняте, мистър Маквей, кръвта по отрязаната глава беше съвсем малко. Всъщност почти нямаше кръв. Затова бе толкова трудно да определим по съсирването часа на смъртта. Обаче предполагах, че с малко повече работа ще успея да ви дам правдоподобна преценка за времето, когато е станало убийството. Е, оказва се, че не мога.

– Не разбирам – каза Маквей.
 – След като си тръгнахте, измерих температурата на главата и взех образци от тъканите за лабораторен анализ.

– И какво?
 Маквей се прозина. Беше късно и в мислите му леглото започваше да измества всичко останало.

– Главата е била замразена. А по-късно размразена, преди да я изхвърлят.

– Сигурен ли сте?
 – Да, сър.
 – Не мога да кажа, че ми е за пръв път – промърмори Маквей. – Но обикновено личи от самото начало, защото мозъчните тъкани се размразяват доста бавно. При аутопсията вътрешността на черепа се оказва по-студена от външните слоеве.

– В случая не беше така. Главата е била напълно размразена.
 – Довършете, доктор Майкълс – подкани Нобъл.
 – Когато лабораторният анализ на тъканите установи, че главата е била замразена, силно ме смути фактът, че кожата на лицето подаваше под пръстите ми, както би станало при нормални обстоятелства.

– Накъде биете?
 – Изпратих цялата глава на доктор Стивън Ричардс, експерт по микропатология в Кралския патологически колеж, за да си каже мнението относно начина на замразяване. Щом установи какво се е случило, той веднага ми позвъни.

– И какво се е случило? – нетърпеливо запита Маквей.

– В черепа на нашия приятел имаше метална плочка. Навярно резултат от някогашна мозъчна операция. Мозъчните тъкани нямаше да разкрият нищо, но металът го стори вместо тях. Главата не е била просто замразена. В определен момент температурата ѝ е достигнала близо до абсолютната нула.

– Докторе, по това време на денонощието съобразявам трудничко. Опитайте да слезете до моето равнище.

– Абсолютната нула е студ, които според хладилните специалисти не може да се постигне по никакъв начин. По-просто казано, това е теоретичната температура при пълната липса на топлина. За доближаване до нея са необходими изключително сложни лабораторни методи с използване на течен хелий или магнитно охлаждане.

Маквей никога не бе чувал за абсолютната нула.

– И колко студено е това?

– В технически термини ли?

– В каквито щете.

– Минус двеста седемдесет и три цяло, точка петнайсет градуса по Целзий или минус четиристотин петдесет и девет по Фаренхайт.

– Божичко, ами че това са почти петстотин градуса под нулата!

– Да, нещо такова.

– Какво става, ако се постигне абсолютната нула?

– Току-що проверих, Маквей – намеси се Нобъл. – Смята се, че в този момент линейното движение на молекулите една спрямо друга би спряло напълно.

– Всеки атом от структурата на веществото ще бъде абсолютно неподвижен – добави Майкълс.

Щрак.

Този път Маквей погледна часовника. Беше 3:18 през нощта срещу 7 октомври, петък.

Нито Нобъл, нито доктор Майкълс имаха каквато и да било представа защо някой ще вземе да замрази главата до подобна температура, а после да я изхвърли. Маквей също. Имаше известна вероятност нещата да са свързани с някоя от многото организации за криотроника, които замразяват телата на покойници с надеждата, че в далечно бъдеще, когато медицината открие лекарство против болестта им, труповете ще могат да бъдат размразени, излекувани и върнати към живота. Световната наука смяташе това за напразна илюзия, но отчаяните хора се хващаха за сламка и напълно законни компании им осигуряваха тази услуга.

Във Великобритания имаше две подобни компании. Едната беше в Лондон, другата в Единбург и още на следващата сутрин Скотланд ярд щеше да ги провери. Можеше да се окаже, че неизвестният мъртвец изобщо не е бил убит, че главата му е отрязана след смъртта и съвсем законно прибрана на склад за далечното бъдеще. Понякога хората вършат и по-смахнати неща.

В края на разговора Маквей обеща утре да пристигне в Лондон и заръча всички обезглавени трупове да минат на рентген, за да се установи дали някой от тях не е претърпял операция за вграждане на метални протези по костите. Изкуствени бедрени стави, винтове, скоби – каквото и да е метал, който да бъде анализиран както плочката в черепа на неизвестния. И ако има метал, трупът незабавно да се изпрати на доктор Ричардс от Кралския патологически колеж, който да определи степента на замразяване.

Може би това щеше да се окаже търсеният пробив – онази пропуснатата, „случайна“ дреболия под носа на детектива, която остава съвсем незабелязана и от пръв, и от втори поглед; дреболията, която почти винаги преобръща хода на най-тежките разследвания – разбира се, ако полицаят е достатъчно упорит, за да прегледа всичко още веднъж.

Щрак.

3:19.

Маквей стана от стола, дръпна завивките и се тръшна на леглото. Вече беше утре. Спомняше си четвъртъка като нещо далечно. Не му плащаха за подобно работно време. Но кое ли ченге на този свят може да се похвали с нормално заплащане?

Може би замразената глава щеше да ги отведе някъде, но не беше изключено цялата работа да се окаже задънена улица, също както в случая с Озбърн. Озбърн беше свестен човек, малко объркан и влюбен. Ама че история – тръгваш на делово пътуване и изведнъж хлътваш до уши в любовницата на френския министър-председател.

Канеше се да загаси лампата и да се завие, когато зърна калните си обувки да съхнат под масата, където ги бе захвърлил. С въздишка стана от леглото, взе обувките и бавно се отправи да ги остави в банята.

Щрак.

3:24.

Маквей се пхна под завивките, извъртя се на една страна и изгаси лампата, после отпусна глава върху възглавницата.

Ако Джуди бе още жива, сигурно щеше да го придружи на това пътешествие. Ако не се броят рибарските му излети, само веднъж бяха

пътували заедно – до Хавай. Две седмици през седемдесет и пета. Едно пътуване до Европа просто не им беше по джоба. Е, този път биха могли да си го позволят. Нямахше да е в първа класа, но нали щеше да е за сметка на Интерпол.

Щрак.

3:26.

– Кал! – внезапно изрече Маквей и се надигна. Включи лампата, отметна завивките и изтича към банята. Наведе се, вдигна едната обувка и я огледа. После другата. Засъхналата кал по тях беше сива, почти черна. А по маратонките на Озбърн бе забелязал червеникава кал.

29.

Докато влакът за Марсилия се отделяше от перона, Мишел Канарак погледна часовника. Беше 6:54 сутринта. Не носеше друг багаж освен дамската си чанта. Петнайсет минути след като бе забелязала долу ситроена на Анес Демблон, тя напусна апартамента. На гарата си купи билет втора класа до Марсилия, намери свободна скамейка и седна. Трябваше да чака почти девет часа, но това не я вълнуваше.

Не искаше от Анри нищо, дори детето, заченато с любов само преди осем седмици. Всичко бе станало тъй внезапно, че се чувстваше зашеметена. Най-вече защото бе връхлетяло изневиделица.

След като напусна гарата, влакът ускори ход и парижките сгради се превърнаха в размазани петна. Само преди двайсет и четири часа светът около Мишел беше топъл и жив. Всеки ден бременността я изпълваше с нова и нова радост – така бе и в деня, когато Анри се обади, че заминава с мосю Лъобек до Руан да търсят място за нова пекарна. Тогава дори си бе помислила, че това крие надежда за повишение. А после всичко рухна в един-единствен миг. Всичко. Оказа се, че е била лъгана, мамена. Нещо повече, беше пълна глупачка. Трябваше от самото начало да разбере каква власт има над нейния мъж онази кучка Анес Демблон. А може би наистина знаеше, но до снощи отказваше да го приеме. В такъв случай нямаше кого да обвини, освен себе си. Коя друга би приела съпругът ѝ всеки ден да отива на работа в компанията на неомъжена жена, пък била тя и грозна? Но колко пъти Анри я успокояваше: „Анес е просто приятелка, любов моя, най-обикновена стара мома. С какво би могла да ме заинтересува?“

„Любов моя.“ Отново чу гласа му и усети, че ѝ призлява. В сегашното си състояние би ги убила и двамата без колебание. Зад прозореца градът бе отстъпил място на ниви и ливади. Насрещен влак прелетя с грохот към Париж. Мишел Канарак вече никога нямаше да стъпи в Париж. С Анри и всичко около него беше свършено. Край. Сестра ѝ трябваше да разбере и да не я разубеждава.

Как го бе казал? „Върни си моминската фамилия.“

Точно това щеше да направи. Още щом успееше да си намери работа и да събере пари за адвокат. Тя се облегна назад, затвори очи и се вслуша в трakanето на влака, устремен към Южна Франция. Днес беше 7 октомври. След месец и два дни щяха да се навършат осем години от

сватбата им.

В Париж Анри Канарак спеше, свит на кълбо върху креслото в хола на Анес Демблон. В пет без четвърт бе откарал Анес на работа, после се бе върнал със ситроена в нейното жилище. Собственият му апартамент на авеню Вердие 175 беше пуст. Който и да се вмъкнеше там, нямаше да открие нито хора, нито нещо, което да му подсказва къде са се дянали. Зеленият найлонов чувал с неговите работни дрехи, белъо, обувки и чорапи бе хвърлен в пещта на парното и за броени секунди се бе превърнал в дим. Всяка дреха, която бе носил при убийството на Жан Пакар, сега се рееше на микроскопични частици из въздуха или лежеше разпръсната върху покривите на Монруж.

На петнайсет километра разстояние, от другата страна на Сена, Анес Демблон седеше зад бюрото си в пекарната и попълваше известията за неплатени сметки, както правеше на всяко пето число. Вече бе предупредила мосю Лъобек и работниците, че Анри Канарак е трябвало спешно да замине за провинцията по семейни дела и вероятно ще отсъства поне седмица. Около шест и половина тя остави до телефона и на касата в хлебарницата бележки с препоръката всички въпроси относно Канарак да бъдат отправяни към нея.

Почти по същото време Маквей предпазливо пристъпваше из парка Шан дьо Марс пред Айфеловата кула. Навъсеното утро разкриваше пред погледа му същата разкопана правоъгълна градина, която бе напуснал снощи. По-нататък имаше още разровени алеи. Зад тях други, все още незасегнати от реконструкцията, се пресичаха на всеки петдесет метра. След като заобиколи парка от едната страна, Маквей прекоси към отсрещната и пое обратно, оглеждайки непрекъснато земята. Никъде не забеляза друго, освен сивкаво-черната кал, която отново покриваше обувките му.

Най-сетне спря и се обърна да види дали не е пропуснал нещо. В този момент забеляза един градинар да се задава към него. Човекът не говореше английски, а френският на Маквей беше направо окаян. И все пак той реши да опита.

– Червена пръст. Разбираш ли? Червена пръст. Има ли наоколо? – запита Маквей, сочейки земята.

– Жервен Прест? – обърка се градинарят.

– Не. Червена! Червен цвят. ЧЕР-ВЕ-НО.

– ЧЕР-ВЕ-НО – повтори човекът и го изгледа тъй, сякаш си имаше работа с луд.

Часът бе прекалено ранен за подобни разговори. Трябваше да

намери Лебрюн и да го доведе тук.

– Pardon⁹ – изрече Маквей с най-добрия си френски акцент и се ка-
неше да си тръгне, когато забеляза от задния джоб на градинаря да се
подава червена кърпа. Посочи я и натърти: – Червено!

Човекът кимна с разбиране, извади кърпата и му я подаде. Маквей
отблъсна протегнатата ръка.

– Не. Не. Цветът.

– Ah! – Върху лицето на градинаря цъфна усмивка. – La couleur!¹⁰

– La couleur! – победоносно потвърди Маквей.

– Rouge¹¹ – каза човекът.

– Rouge – повтори Маквей, опитвайки да търкаля звуците върху
езика си като парижанин. После се наведе, загреба шепа кал и запита: –
Rouge?

– Le terrain?¹²

Маквей кимна и размаха ръка към околния парк.

– Rouge terrain?

Човекът го изгледа втренчено, после също размаха ръка.

– Terrain rouge.¹³

– Oui! – засия Маквей.

– Non – отсече градинарят.

– Non?

– Non!

Щом се прибра в хотела, Маквей позвъни на Лебрюн, за да съобщи,
че си събира багажа за Лондон и че има все по-неприятни предчувствия
за Озбърн, който може да се окаже далеч не толкова невинно агънце,
колкото изглежда от пръв поглед, тъй че би било добре да го държат под
око докато утре си вземе паспорта и излети за Лос Анджелис.

– А, и още нещо – добави той. – Озбърн има ключове от пежо.

Трийсет минути по-късно, в 8:05, една съвсем обикновена кола
спря срещу хотела на авеню Клебер. Цивилният полицаи в нея разкопча
колана, облегна се назад и започна да наблюдава. Ако Озбърн излезе-
ше – пеш или с автомобил – полицаят щеше да забележи. Едно „погреш-
но“ телефонно обаждане бе потвърдило, че той все още е в стаята си.
След бърза проверка по компаниите за коли под наем бяха установили

9. Извинете (фр.), бел. пр.

10. Цветът (фр.), бел. пр.

11. Червено (фр.), бел. пр.

12. Теренът (фр.), бел. пр.

13. Червен терен (фр.), бел. пр.

номера, цвета и модела на пежото.

В 8:10 друга полицейска кола дойде да откара Маквей до аерогарата с най-сърдечни поздрави от инспектор Лебрюн и Първа парижка полицейска префектура.

Петнайсет минути по-късно все още се бореха с гъмжилото по улиците. Маквей вече познаваше Париж достатъчно добре, за да се досети, че шофьорът не кара по най-правия път. И имаше право. След пет минути приближиха гаража на централното полицейско управление.

В 8:45, облечен със същия смачкан сив костюм, който за беда започваше да се превръща в негова униформа, Маквей седеше срещу бюрото на Лебрюн и разглеждаше увеличена фотография на отпечатък от пръст. Отпечатъкът беше цял и съвършено ясен, макар че за основа му бе послужило едно размазано петно, открито от техническия екип върху парче стъкло в апартамента на Жан Пакар. Стъклото бе изпратено в лионската дактилоскопична лаборатория на Интерпол, където компютърни специалисти изчистиха петното докато се превърне в отчетлив образ. Отпечатъкът бе сканиран, увеличен, фотографирани и върнат на Лебрюн в Париж.

– Познавате ли доктор Хуго Клас? – запита Лебрюн и запали цигара, гледайки празния екран на компютъра.

– Германски експерт по дактилоскопия – каза Маквей и прибра фотографията обратно в папката. – Защо?

– Канехте се да запитате доколко е точна възстановката, прав ли съм?

Маквей кимна.

– Сега Клас работи в централата на Интерпол. Лично е стоял до компютърния специалист докато получат съвършено ясни линии. След това Рудолф Халдер от виенския клон направил проверка с новия оптичен сравнител, който разработиха двамата с Клас. Всичко е точно като вашите американски лазерни бомби.

Лебрюн отново се загледа в екрана. Чакаше резултат от молбата си за идентифициране до централния информационен център на Интерпол в Лион. Първото запитване бе получило отговор „нерегистриран в Европа“. Второто – „нерегистриран в Северна Америка“. Третата молба беше под кода „автоматично издирване“ и означаваше, че компютърът трябва да провери всички архивни данни.

Маквей се пресегна и взе от бюрото чаша черно кафе. Макар че полагаше всички усилия да бъде съвременен ченге и да използва всевъзможните високотехнологични системи, които му предлагаша, той просто

не можеше да прогони от кръвта си старата школа. Според него един детектив просто трябваше да обикаля и да дири, докато открие виновника и уликите срещу него. После да го разпитва докато се пречупи. И все пак знаеше, че рано или късно ще трябва да приеме новостите, та макар и само за да си облекчи живота.

Стана, пристъпи зад Лебрюн и също се загледа към екрана. Точно в този момент един компютърен файл подаде сигнала „открит“ от клона на Интерпол в Ню Йорк. Седем секунди по-късно върху монитора се появи името МЕРИМАН, АЛБЪРТ ДЖОН, издирван за убийство, опит за убийство, въоръжен грабеж, изнудване – Флорида, Ню Джърси, Род Айланд, Масачузетс.

– Симпатяга – подхвърли Маквей.

Екранът изгасна и след миг върху него се появи един-единствен ред. ПОЧИНАЛ В НЮ ЙОРК СИТИ НА 22 ДЕКЕМВРИ 1967.

– Починал? – възкликна Лебрюн.

– Вашият прехвален компютър праща един покойник да върши убийства в Париж – ухили се Маквей. – Как ли ще го обясните на вестниците?

Лебрюн го прие като оскърбление.

– Очевидно Мериман е инсценирал собствената си смърт и е напуснал Щатите под чуждо име.

Маквей отново се усмихна.

– Или пък Клас и Халдер вече не ги бива толкова, както едно време.

– Вие да не би да имате нещо против европейците, Маквей? – сериозно запита Лебрюн.

– Само когато не им разбирам езика. – Маквей отстъпи назад и огледа тавана, после се върна зад бюрото. – Добре, да приемем, че вие с Клас и Халдер имате право и убиецът е Мериман. Защо ще излиза от сянката след толкова години, за да очисти някакъв частен детектив?

– Защото нещо го е принудило. Вероятно онова, върху което е работил Жан Пакар.

На монитора се появи текст: ОПИСАНИЕ – ПОЛИЦЕЙСКА СНИМКА – ОТПЕЧАТЪЦИ – ДА/НЕ?

Лебрюн даде потвърждение. Екранът изгасна и след миг върху него изникна нов въпрос: САМО ПО ФАКС – ДА/НЕ?

Лебрюн отново потвърди. След две минути от принтера изпъзля лист със снимката, описанието и отпечатъците от пръстите на Албърт Мериман. На снимката Анри Канарак беше с почти трийсет години по-млад.

Лебрюн се усмихна и подаде листа на Маквей.

– Не го познавам – каза американецът.

Изтръсквайки цигарената пепел от ръкава си, Лебрюн вдигна телефонната слушалка и поръча на някого да претърсят наново, само че този път по-щателно, дома на Жан Пакар и кабинета му в „Колб интернешънъл“.

– Освен това бих ви посъветвал да видите дали някой от вашите художници не може да направи предполагаем портрет на сегашния Албърт Мериман – каза Маквей. После вдигна изтръканата кожена чанта, която му служеше едновременно за куфар и за портативна полицейска лаборатория, благодари на Лебрюн за кафето и добави: – Знаете как да се свържете с мен, ако нашият приятел Озбърн направи някоя пакост преди да отпътува за Лос Анджелис.

И той се отправи към вратата. Вече бе хванал дръжката, когато Лебрюн подхвърли зад гърба му:

– Маквей, Албърт Мериман е починал... в Ню Йорк.

Маквей спря, бавно преброи до десет и се обърна тъкмо навреме, за да види как по лицето на Лебрюн се разлива хитра усмивчица.

– Заради полицейското братство, Маквей. Обадете им се, *s'il vous plait*.¹⁴

– Значи заради братството, а?

– Oui.

14. Ако обичате (фр.), бел. пр.

30.

Докато в сградата на рю дьо ла Сите Маквей седеше зад телефона на Лебрюн и опитваше да узнае от нюйоркското полицейско управление нещо за покойния Албърт Мериман, само на хвърлей камък от същата сграда Вера Монере крачеше покрай Турнелската порта и разсеяно се вглеждаше в шлеповете по Сена.

Смяташе за разумно решението си да прекрати връзката с Франсоа Кристиан. Знаеше, че разрывът му е причинил болка, но бе сторила всичко по най-мекия и достоен начин. Повтаряше си, че не е зарязала един от най-видните френски държавни мъже заради някакъв ортопед от Лос Анджелис. Истината бе, че нито тя, нито Франсоа можеха да останат същите – и двамата продължаваха да растат. А живот без растеж означаваше залиняване и смърт.

Онова, което бе сторила, представляваше най-обикновен акт на самозащита. Франсоа би постъпил по същия начин един ден, когато най-сетне признаеше факта, че истинската обич принадлежи на жена му и децата.

Когато достигна върха на стръмната улица, тя се обърна и огледа Париж. Сякаш за пръв път виждаше завоя на Сена и величествените кули на Нотр дам. Дърветата, покривите, движението по булевардите, романтичната глъчка на минавачите – всичко ѝ се струваше ново и непознато. Франсоа Кристиан беше чудесен човек и тя изпитваше благодарност към съдбата, че е бил част от живота ѝ. Но сега бе също тъй благодарна, че всичко е свършило. Може би защото за пръв път в своя живот се чувстваше необременена и напълно свободна.

Зави наляво и се отправи по моста към дома си. Съзнателно се опитваше да не мисли за Пол Озбърн, но въпреки това съзнанието ѝ непрестанно се връщаше към него. Искаше да вярва, че той ѝ е помогнал да се освободи. Със своята обич, дори обожание, Озбърн бе обновил нейната вяра в себе си като независима, интелигентна и привлекателна жена, напълно способна да води собствен живот. А това ѝ вдъхна необходимата самоувереност и храброст, за да скъса с Франсоа.

Но имаше още нещо и би било чисто самозалъгване да не го признае. Доктор Озбърн страдаше и неговото страдание я вълнуваше. От една страна бе склонна да мисли, че грижата и тревогата са част от прастария женски инстинкт. Всички жени изпитват същото, когато усетят

болка у ближния. Ала отлично разбираше, че не е толкова просто. Желаше да го обсипва с обич докато болката престане – и сетне отново да го обича.

– Bonjour, mademoiselle¹⁵ – весело подхвърли кръглоликият униформен портиер, докато отваряше изящната врата от ковано желязо.

– Bonjour, Philippe – усмихна се тя, после пристъпи покрай него във фойето и бързо се изкачи по полираните мраморни стъпала към своя апартамент на втория етаж.

След като влезе, тя затвори вратата и мина в столовата. На масата имаше ваза с две дузини червени рози. И без послание знаеше от кого са, но все пак погледна картичката.

Au revoir, Francois.¹⁶

Беше изписано с неговия почерк. Франсоа бе казал, че я разбира и явно говореше искрено. Бележката и цветята бяха знак, че завинаги ще си останат приятели. Вера подържа картичката, после отново я прибра в плика и мина в хола. В ъгъла имаше малък роял. Срещу него, под прав ъгъл едно към друго, бяха разположени две канапета с масичка за кафе от абанос и кристално стъкло. Отдясно беше коридорът към двете спални и кабинета. Отляво – столовата. През нея се минаваше към килера и кухнята.

Навън ниските облаци хвърляха тежка сянка над града. В сивия навъсен ден всичко изглеждаше печално. За пръв път апартаментът ѝ се стори нелепо грамаден, лишен от уют и топлина – жилище за някоя далеч по-стара и претенциозна жена.

Обгърна я чувство за самота, мрачно като небето над Париж и тя неволно закопня за Пол. Искаше да го докосва и да усеща докосването му както вчера. Искаше да бъде с него в спалнята, под душа или където я пожелае. Искаше да го усеща в себе си, да се любят отново и отново – до болка.

Искаше го колкото заради себе си, толкова и заради него. Той трябваше да разбере, че тя знае за мрака. И макар че все още не знаеше какво точно се крие там, макар че Пол не искаше да ѝ каже, тя заслужаваше неговото доверие. Дойдеше ли му времето, Пол щеше да проговори и заедно щяха да сторят нещо. Но засега най-важното бе той да узнае, че тя ще бъде до него винаги, когато се нуждае от нея.

15. Добър ден, госпожице (фр.), бел. пр.

16. Довиждане, Франсоа (фр.), бел. пр.

31.

Филмът „Уестсайдска история“, заснет през 1961 година с участието на Натали Ууд, се прожектираше без френски превод в един малък киносалон на булевард дез Италиен. Беше дълъг 151 минути и Пол Озбърн смяташе да посети втората дневна прожекция, започваща в четири следобед. Като студент бе изкарал два семестъра във факултативния курс по история на киното и бе написал подробен доклад за екранизацията на театрални мюзикъли. Тъй като „Уестсайдска история“ заемаше централно място в доклада му, Озбърн все още помнеше филма достатъчно добре, за да убеди когото и да било, че го е гледал наскоро.

Киносалонът на булевард дез Италиен се намираще на половината път между неговия хотел и пекарната, където работеше Канарак. Наоколо имаше три станции на метрото, до всяка от които можеше да се стигне пеш за не повече от пет минути.

Озбърн огради с химикалка името на киносалона, затвори вестника и стана от масата. Докато пресичаше ресторанта, за да плати закуската си, той хвърли поглед навън. Продължаваше да вали.

Излезе във фойето и се огледа. На рецепцията имаше трима служители, а отвън някакво семейство се гушеше под навеса, докато портирът опитваше да спре такси. Това бе всичко, нямаше други хора.

Отиде до асансьора, натисна бутона и вратата се отвори веднага. Влезе в кабината и потегли нагоре сам. Мъчеше се внимателно да прецени положението с Маквей. Не се съмняваше, че Канарак е убил Жан Пакар. Въпросът бе: знаеше ли полицията? И по-конкретно, знаеха ли, че частният детектив е бил нает, за да открие Канарак? Както бе успял да се убеди на практика, обикновените хора като него трудно можеха да разберат какво знае полицията и как го е научила.

Ако допуснеше най-лошия вариант – че полицията не знае за Канарак, но подозира Озбърн в укриване на сведения около убийството на детектива – Маквей или някой друг щеше да наблюдава отвън и да го проследи веднага щом излезе. Тази възможност изглеждаше твърде неприятна и трябваше някак да се справи с нея.

Асансьорът спря и Озбърн пристъпи в коридора. След малко влезе в стаята си и затвори вратата. Часът беше 11:25. След четири часа трябваше да потегли към киносалона.

Той метна вестника на леглото и отиде да си измие зъбите, после

влезе под душа. Докато се бръснешеш му хрумна, че най-добре ще се справи с проблема, ако играе ролята, в която би искал да повярват полицаите – ролята на опечален любовник, прекарващ самотно последния си ден в Париж. И колкото по-рано започнешеш, толкова по-добър шанс би имал да се измъкне от наблюдението. А няма имаше по-подходящо място за начало на самотната му обиколка от Лувъра с гъмжилото от туристи и безбройните изходи?

Озбърн наметна шлифера, изключи лампата и тръгна към вратата. Мимоходом зърна в огледалото мрачното си отражение и за част от секундата през главата му прелетяха безброй мисли. Полицейското наблюдение само щеше да затрудни неговата задача. Ако бяха арестували Канарак и имаше надежда да го осъдят в близко време, нещата биха стояли другояче. Но не беше така. След почти трийсет години, на съвсем друг континент, престъплението на Канарак беше недоказуемо и никакъв закон не бе в състояние да наложи справедливото наказание. Поради безсилието на закона Озбърн трябваше да стори каквото може. И се надяваше, че ако Бог съществува, ще го разбере.

Смятайки, че пеш ще има повече възможности за изплъзване, Озбърн остави пежото в гаража и помоли портиера да му повика такси. Пет минути по-късно пътуваше по Шан-з-Елизе към Лувъра. Струваше му се, че е забелязал как някаква тъмна кола потегля подир таксито, но не беше напълно сигурен.

След малко спряха пред Лувъра. Озбърн плати на шофьора и излезе под ситния дъжд. Докато таксито се отдалечаваше, го обзе изкушението да се огледа. Но ако наистина беше под полицейско наблюдение, не биваше да издава подозренията си. Той небрежно пхна ръце в джобовете на шлифера, изчака колите да отминат, после пресече рю дьо Риволи и влезе в музея.

Двайсетина минути разглежда творбите на Джото, Рафаел, тициан и Фра Анджелико, преди да се отправи към мъжката тоалетна. Пет минути по-късно се присъедини към група американски туристи, бързащи за автобуса, който щеше да ги откара до Версай. Веднага след излизането се отдели и тръгна към метрото.

След час беше отново в хотела и чакаше да му докарат пежото от гаража. Ако наистина го следяха, как можеха да допуснат, че вече не е в музея? Все пак докато потегляше, той през цялото време държеше огледалото под око. За по-сигурно зави в най-близката пресечка, после пропусна две и направи нов завой. Доколкото можеше да прецени, нямаше преследвачи.

Двайсет минути по-късно той паркира пежото на една странична уличка недалече от киносалона, заключи го и се отдалечи. Върна се с метрото до хотела, изчака служителят от гаража да изкара нова кола, вмъкна се незабелязано и побърза към асансьора.

На влизане в стаята си той хвърли поглед към часовника върху нощното шкафче. Беше точно 13:15. Съблече шлифера и погледна телефона. Тази сутрин бе почнал да набира номера на пекарната, за да провери дали всичко е наред. После му бе хрумнало, че ако нещо се обърка, полицията може да проследи обаждането. Веднага бе оставил слушалката. Сега, докато гледаше телефона, отново го обзе нетърпението да узнае, но той прогони съблазнителната мисъл.

Предпочиташе да се довери на съдбата, която го бе довела дотук и да предположи, че през днешния ден Канарак ще постъпи както през вчерашния, вероятно както през всеки друг работен ден от години насам – кротко ще си върши работата и ще се старае да не привлича чуждите погледи.

Озбърн свали кафявия панталон и черното вълнено поло, с които бе пътувал до Лувъра и се преоблече с невзрачни вехти джинси, фланелена риза и раздърпан пуловер. Докато грижливо завързваше маратонките и прибираще в джоба си тъмносинята вълнена шапка, купена тази сутрин в един магазин с намалени цени, докато подготвяше най-важните инструменти: три спринцовки със сукцинилхолин – докато вършеше всичко това и часовникът отброяваше минутите до неговото потегляне към киносалона на булевард дез Италиен, Анри Канарак вече бе спрял белия ситроен на Анес Демблон само на няколко крачки от хотела.

32.

Сресан и грижливо избърснат, Анри Канарак беше облечен със светлосин комбинезон на техник по климатичните инсталации. Не представляваше никаква трудност да влезе през задния вход и да се изкачи със служебния асансьор до таванските инсталации. Жан Пакар му бе казал името на Озбърн и хотела, в който е отседнал. Ако знаеше номера на стаята, би казал и него. Но хотелите не обичат да разкриват в кои стаи са техните гости – особено хотели с пет звезди като този на авеню Клебер, където клиентелата се състоеше предимно от богати чужденци и трябваше да бъде грижливо опазвана от евентуално нахлуване на лични или политически врагове.

Между инсталациите Канарак откри сандъче с инструменти, взе го и се спусна по пожарната стълба до фоайето. Бутна служебната врата, спря и се огледа. Фоайето беше малко, украсено с антики и ламперия от бронз и тъмно дърво. Отляво беше входът на бара, а отсреща имаше ресторант и магазинче за сувенири. Отдясно бяха асансьорите. Служителят на рецепцията разговаряше с невероятно висок африкански бизнесмен, който очевидно наемаше стая. За да разбере къде е настанен Озбърн, Канарак трябваше да мине зад рецепцията. Той пресече фоайето с решителна крачка и щом наближи дежурния, незабавно премина в настъпление.

– Поправка на климатиците – заяви той на френски. – Имало нещо по електроинсталацията. Мъчим се да открием повредата.

– Не съм чувал нищо подобно – възмутено отвърна дежурният.

Още от първия си ден в този град Канарак бе намразил това нахално парижко високомерие, особено когато идваше от страна на прости наемни работници като него, които едва свързваха двата края от заплата до заплата.

– Хубаво, щом искате, ще се махна – отвърна той и пресилено сви рамене. – Проблемът си е ваш.

Вместо да влезе в спор, дежурният небрежно махна с ръка и докато се обръщаше към африканеца, подхвърли през рамо:

– Вършете каквото трябва.

– Благодаря – каза Канарак и мина зад бюрото, за да огледа няколко електрически ключа точно над книгата за гости.

Докато се привеждаше към тях, той усети как в корема му се връзва

скритият под комбинеzona пистолет. Късият заглушител опираше в бедрото му. Пистолетът беше зареден, а в джоба на Канарак имаше резервен пълнител.

– Пардон – каза той, вдигна книгата за гости и я премести настрани.

В същия момент телефонът иззвъня и дежурният вдигна слушалката. Канарак бързо прегледа регистъра. На буквата „О“ намери каквото търсеше. Пол Озбърн беше настанен в стая 714. Канарак бързо върна книгата на място, взе сандъчето с инструменти и се измъкна иззад бюрото.

– Благодаря – повтори той.

Ядосан и изморен, Маквей се вглеждаше в мъглата зад прозорците. Летище Шарл де Гол беше затворено и всички полети се отлагаха. Маквей се чудеше дали навън става по-светло или по-тъмно. Ако знаеше, че мъглата няма да се вдигне до вечерта, щеше да хукне към най-близкия хотел и да си отспи. Но ако имаше шанс да излети, трябваше да постъпи като всички останали – да чака.

Преди да напусне кабинета на Лебрюн, бе успял да се свърже с Бени Гросман от Нюйоркското полицейско управление в Манхатън. Въпреки младежката му възраст – едва трийсет и пет години – Маквей смяташе Бени за един от най-добрите детективи, с които някога е работил. Бяха се срещали два пъти. Най-напред когато Бени пристигна в Лос Анджелис да прибере заловен беглец от нюйоркския затвор, а по-късно когато Маквей бе поканен в Ню Йорк да си опита силите в едно заплетено убийство, с което местната полиция не можеше да се справи. Оказа се, че и той не е в състояние да разнищи случая, но докато водеха разследването, двамата с Бени прекараха няколко весели вечери на чашка. Веднъж Бени даже го покани на гости в Куинс по случай еврейския празник на Бягството от Египет.

Като разбра, че се обажда Маквей, Бени тутакси грабна слушалката.

– Ой, Маквей! – изрева той обичайното си приветствие, после подхвърли няколко общи приказки, преди изведнъж да стане деловит. – Е, побала, с какво мога да ти бъда полезен?

Маквей отдавна се чудеше дали с тия приказки Бени се прави на ченге от старите холивудски филми или просто така говори на всички които го търсят по работа. Във всеки случай смяташе, че ако си има работа с неудовлетворен романтик, най-добре е да не засяга комплексите му, затова и този път отговори в тон:

– Привет, Бени, душо бедна.

След това встъпление побърза да обясни, че не се обажда от Лос Анджелис или Манхатън, а от Парижката полицейска префектура.

– Кой Париж, в Тексас или другия, дето е във Франция? – заинтересува се Бени.

– Дето е във Франция – отвърна Маквей и предвидливо дръпна слушалката от ухото си. Когато оглушителното подсвирване отсреща затихна, той премина към подробностите. Интересуваше го дали Бени ще може да открие сведения за някой си Албърт Мериман, който се бил гътнал при разчистване на сметки в Ню Йорк през 1967 година. Тъй като по онова време едва бе навършил осем години, Бени нямаше представа кой е този Мериман, но обеща да провери и да се обади.

– По-добре аз да те потърся – каза Маквей, защото не знаеше къде ще бъде когато Бени събере информацията.

Четири часа по-късно той отново позвъни в Ню Йорк.

След първия им разговор Бени бе посетил централния архив на нюйоркската полиция и бе събрал солидно количество информация за Албърт Мериман. Оказа се, че през 1963 година Мериман напуснал американската армия и почти веднага се свързал с един стар приятел на име Уили Ленард – банков грабител, излязъл наскоро от затвора в Атланта. Двамата се заели със съвместна дейност и скоро полицейските служби на няколко щата ги търсели за въоръжен грабеж, убийство, опит за убийство и изнудване. Според слуховете имали пръст и в няколко убийства по поръчка на организираната престъпност в Ню Джърси и Нова Англия.

На 22 декември 1967 година в един изгорял автомобил в Бронкс бил открит застрелян и овъглен до неузнаваемост човек, идентифициран по-късно като Албърт Мериман.

– По всяка вероятност дело на Мафията – подхвърли Бени.

– А какво е станало с Уили Ленард? – запита Маквей.

– Още го издирват. Как е бил идентифициран трупът на Мериман?

– Не пише. Може и да не знаеш, бубала, обаче ние тук не държим подробни досиета за покойниците. Прекалено много място заемаат.

– Случайно да имаш представа кой е прибрал трупа?

– Случайно имам. Чакай малко. – Маквей чу как Бени прелиства страниците. – Ето го. Мериман май не е имал роднини. Трупът бил прибран от някаква жена, която се представила за приятелка от детинство. Анес Демблон.

– Дала ли е адрес?

– Никакъв.

Маквей надраска името върху плика от бордната карта и го прибра в джоба си.

– А пише ли къде е погребан Мериман?

– Не.

– Е, обзалагам се на десет долара срещу една Кока Кола, че ако изровите ковчега, ще откриете вътре Уили Ленард.

В далечината чу високоговорителите да обявяват полета за Лондон. Трепна и се направи да остави слушалката.

– Маквей!

– Да.

– Досието на Мериман. Не е докосвано от двайсет и шест години.

– Е?

– Аз съм вторият, който го търси през последните двайсет и четири часа.

– Какво?

– Вчера сутринта е дошло запитване от централата на Интерпол във Вашингтон. Един сержант от архивите извадил досието и им пратил копие по факса.

Маквей обясни, че случаят е свързан с разследване на Интерпол в Париж и навярно това е причината. Докато говореше, високоговорителите обявиха последно повикване за неговия полет. Той се сбoguва набързо и затвори телефона.

Няколко минути по-късно Маквей закопча колана, докато самолетът се отдалечаваше от аерогарата. Отново погледна името Анес Демблон върху плика, въздъхна и се облегна назад. Самолетът с бучене се носеше по пистата.

Маквей хвърли поглед през прозорчето към дъждовните облаци, прелитащи над мокрия френски пейзаж. Влагата отново му напомни за калта по маратонките на Озбърн. Сетне самолетът се откъсна от пистата и потъна в облаците.

Стюардът му предложи вестник и Маквей си взе, но не го разтвори. Погледът му остана прикован върху датата: 7 октомври, петък. Едва тази сутрин Лебрюн бе получил известие от лионската централа на Интерпол, че отпечатъкът вече е годен за идентифициране. И в негово присъствие лично Лебрюн бе издирил самоличността на Мериман. А вашингтонската централа на Интерпол бе подала запитване до нюйоркската полиция още в четвъртък. Това означаваше, че ония от Лион са прояснили отпечатъка, издирили Мериман и поръчали данни за него цяло денонощие по-рано. Кой знае, може би в Интерпол имаха такава

практика, но изглеждаше малко странно Лион да разполага с цялото досие далеч преди да уведоми разследващия полицай. Всъщност защо ли си блъскаше главата над това? Вътрешните процедури на Интерпол не го засягаха. И все пак трябваше да го провери, та макар и само за да прогони неясното душевно безпокойство. Само че преди да разговаря с Каду от Лион или с Лебрюн, би било добре да е наясно с всички факти. Реши, че ще е най-сигурно да започне от точния час, в който запитването на Интерпол е било прието от нюйоркската полиция. За целта щеше пак да се обади на Бени Гросман от Лондон.

Внезапно в лицето му блиснаха ярки слънчеви лъчи и той осъзна, че вече са напуснали облаците и летят над Ламанша. За пръв път от седмица насам виждаше слънцето. Маквей погледна часовника си.

Беше 14:40.

33.

Петнайсет минути по-късно в хотелската си стая Пол Озбърн изключи телевизора и пхна трите пълни спринцовки в десния джоб на якето. Тъкмо го бе облякъл и крачеше към вратата, когато телефонът иззвъня. Трепна и сърцето му заподскача бясно. По тази реакция осъзна, че е далеч по-напрегнат, отколкото предполагаше и това съвсем не му хареса.

Телефонът продължаваше да звъни. Озбърн погледна часовника. Беше 14:57. Кой го търсеше? Полицията ли? Не. Вече се бе обадил на Бара и полицаят го увери, че утре следобед при регистрацията за полета паспортът му ще го чака на гишето на „Ер Франс“. Инспекторът се държа любезно, даже подхвърли някаква шега за лошото време. Значи не беше полицията, освен ако си играеха на котка и мишка, или пък Маквей имаше някакъв нов въпрос. Но точно сега нямаше желание да разговаря нито с Маквей, нито с когото и да било.

Телефонът замлъкна. Неизвестният отсреща бе оставил слушалката. Може би грешен номер. Или Вера. Да, Вера. Озбърн смяташе да й позвъни по-късно, когато всичко свърши, но не преди това – иначе тя би могла да долови нещо в гласа му или да настои, че трябва непременно да се видят.

Пак погледна часовника. Наближаваше 15:05. „Уестсайдска история“ започваше в 16:00, тъй че трябваше да се добере до киносалона най-късно към 15:45, за да има време за спречкването с контрольора. А предпочиташе да отиде пеш, като излезе през страничния изход, за в случай, че някой го дебне. Освен това разходката щеше да прогони нервното напрежение и мрачните мисли.

Докато изключваше лампата, той опипа за последно спринцовките в джоба си, после завъртя дръжката и започна да отваря вратата. Внезапно тя отхвъркна насреща му. Силата на удара го отхвърли настрани, между вратите на банята и спалнята. Преди да се опомни, един човек със син работен комбинезон нахълта от коридора и затвори вратата зад себе си. Беше Анри Канарак. С пистолет в ръката.

– Само да си гъкнал и те застрелвам на място – изрече той на английски.

Озбърн беше зашеметен от изненада. Отблизо Канарак изглеждаше по-мургав и по-набит, отколкото си го спомняше. Гледаше свирепо, а

пистолетът, сякаш сраснал с ръката му, сочеше право между очите на Озбърн. Нямаше никакво съмнение, че е готов да изпълни заплахата си.

Без да се обръща, Канарак щракна резето на вратата и пристъпи напред.

– Кой те изпраща? – запита той.

Озбърн усети, че гърлото му пресъхва и се опита да преглътне.

– Никой – избъбри той.

Сетне всичко стана толкова бързо, че Озбърн изобщо не схвана как е било. В един миг стоеше прав, в следващия се озова проснат на пода, с глава притисната към стената и с пистолета на Канарак под носа си.

– За кого работиш? – запита Канарак.

– Аз съм лекар. Не работя за никого.

Сърцето му биеше толкова силно, че се изплаши да не получи удар.

– Лекар? – изненадано повтори Канарак.

– Да – потвърди Озбърн.

– Тогава какво искаш от мен?

По слепоочието на Озбърн протече струйка пот. Всичко се размаваше пред очите му и почваше да губи връзка с реалността. Ненадейно чу собствения си глас да изрича онова, което за нищо на света не биваше да казва:

– Знам кой си.

При тия думи очите на Канарак сякаш хлътнаха още по-дълбоко. Предишната ярост се превърна в лед и пръстът се присви около спусъка.

– Знаеш какво стана с детектива – изсъска Канарак и плъзна дулото към долната устна на Озбърн. – Имаше го по телевизията и във вестниците.

Озбърн трепереше неудържимо. Трудно му бе да мисли, а да говори изглеждаше почти невъзможно.

– Да, знам – процеди най-сетне той.

– Тогава разбираш, че не само ме бива в занаята... но щом започна, харесвам каквото върша.

В черните очички на Канарак припламна нещо като усмивка. Озбърн се отдръпна и стрелна поглед из стаята в търсене на изход. Нямаше друго, освен прозореца. Седем етажа. Дулото притисна бузата му и го принуди да извърне лице към Канарак.

– Зарежи прозореца. Гадно е и прекалено бързо. Ще ни трябва повече време. Освен ако решиш да ми кажеш веднага за кого работиш и откъде идваш. Тогава можем да свършим съвсем бързо.

– Не работя за ни...

Внезапно се раздаде телефонен звън. Канарак трепна и Озбърн помисли, че ще натисне спусъка.

Телефонът иззвъня още три пъти, после престана. Канарак отново огледа Озбърн. Тук беше прекалено опасно. Може би в този момент дежурният администратор се обаждаше да пита дали е имало проблеми с климатичната инсталация и получаваше отговор, че няма нищо подобно, никой не е викал техник. Това би ги накарало първо да се чудят, после да почнат проверки. Или даже да повикат полицията.

– Слушай ме много внимателно – каза той. – Излизаме. Колкото повече се дърпаш, толкова по-зле за теб.

Канарак се отдръпна и стана, после направи на Озбърн знак да се изправи.

В съзнанието на Озбърн почти не останаха следи от следващите няколко минути. Смъртно си спомняше как излиза от стаята и върви пред Канарак към пожарния изход, после стъпките им къртят по желязната стълба. Някаква врата ги извежда към служебен коридор между кабели и тръби. Малко по-късно Канарак отваря друга стоманена врата и двамата се озовават навън, на някакво бетонно стълбище. Вали, въздухът е прохладен и свеж. На последното стъпало спират.

Постепенно чувствата му се възвърнаха и Озбърн разбра, че стоят на тясна уличка зад хотела. Отляво Канарак се притискаше плътно до него. После тръгнаха напред и Озбърн усети с ребрата си твърдото дуло на пистолета. Докато крачеше, опита да се стегне, да измисли някакъв ход. Никога през живота си не бе изпитвал подобен страх.

34.

В края на уличката бе паркиран бял ситроен и Озбърн смътно чу Канарак да казва, че отиват натам.

Неочаквано голям товарен камион зави от главната улица и се зададе насреща им. Ако останеха един до друг както сега, камионът не можеше да мине, без да ги закачи. Имаха две възможности: да се разделят, или да отстъпят до стената и да изчакат. Камионът забави ход и шофьорът натисна клаксона.

– Кротко – прошепна Канарак и придърпа Озбърн към стената. Шофьорът превключи и отново подкара напред.

Докато се притискаха към стената, Озбърн усети как пистолетът се впива отляво в ребрата му. Това означаваше, че Канарак държи оръжието в дясната ръка, а с лявата скришом го стиска за лакътя. В някакво просветление Озбърн успя да пресметне, че камионът ще мине край тях за шест-седем секунди. Същото просветление му подсказа изхода. Спринцовките бяха в десния джоб на якето. Ако успееше да измъкне една от тях с дясната си ръка, докато Канарак следи камиона, щеше да разполага с оръжие, без врагът да знае.

Предпазливо завъртя глава и погледна Канарак. Вниманието на убицеа беше насочено изцяло към приближаващия камион. Озбърн зачака, отброявайки всяка секунда. После, когато предницата на камиона ги достигна, той наблегна върху пистолета с цялата си тежест, като че искаше да се притисне още по-плътнo към стената. Същевременно пхна дясната ръка в джоба на якето и потърси спринцовките. Камионът вече отминаваше, когато най-сетне напипа една.

– Добре – каза Канарак.

Продължиха към края на уличката, където ги чакаше белият ситроен. В движение Озбърн измъкна спринцовката от джоба си и здраво я стисна в юрук.

До колата оставаха не повече от двайсет метра. Тази сутрин Озбърн бе сложил гумени предпазители върху иглите на спринцовките. Сега пръстите му трескаво се мъчеха да смъкнат предпазителя, без да извадят иглата.

Някак изведнъж се озоваха в края на уличката, само на три-четири метра от ситроена. Предпазителят упорито стоеше на място и Озбърн бе убеден, че Канарак ще го види какво прави.

– Къде ме водите? – запита той, опитвайки да отклони вниманието на противника.

– Млъквай – изсъска Канарак.

Вече бяха до самата кола. Канарак огледа уличката в двете посоки, после избута Озбърн отляво и отвори предната врата. Предпазителят най-сетне се изхлузи и тупна на земята. Канарак го забеляза да отскача и изненадано сведе очи. В същия миг Озбърн рязко се дръпна надясно, блъсна с левия лакът дулото на пистолета и през комбинезона заби иглата дълбоко в дясното бедро на Канарак. Нуждаеше се от четири секунди, за да инжектира цялото съдържание на спринцовката. Канарак му остави само три, преди да отскочи и да завърти оръжието. Но Озбърн вече си бе възвърнал самообладанието. Хладнокръвно блъсна вратата на ситроена срещу него и Канарак се просна върху паважа, изпускайки пистолета.

Само след секунда той скочи отново на крака, но вече бе късно; видя пистолета в ръката на Озбърн и застина на място. Иззад ъгъла със скърцане излетя такси, раздаде се вой на клаксон, после таксито профуча край тях и изчезна. Отново настана тишина. Двамата мъже стояха един срещу друг на безлюдната улица.

Очите на Канарак бяха разширени, но не от страх, а от твърда решителност. Край на дългите години, изпълнени с въпроса дали ще го докопат. По неволя бе променил живота си и бе станал друг, обикновен човек. По своему даже бе станал нежен и дълбоко обичаше жената, която днес носеше неговото дете. Дълги години се бе надявал, че някак е успял да им се изплъзне, но дълбоко в душата си знаеше, че това е невъзможно. Те бяха прекалено опитни и ефикасни, разполагаха с прекалено голяма мрежа.

Невъобразимо тежко бе да живее ден след ден, без да полудее от случайните погледи, от стъпките зад гърба си, от всяко почукване на вратата. А и болката от онова, което бе длъжен да крие от Мишел, го тласкаше почти до ръба. Все още си разбираше от занаята, както бе доказал с Жан Пакар. Но сега знаеше, че е дошъл краят. С Мишел беше свършено. С живота му също. Смъртта нямаше да е трудна.

– Направи го – прошепна той. – Сега!

– Няма нужда.

Озбърн отпусна пистолета и го прибра в джоба си. От инжекцията бе минала вече цяла минута. Дозата не беше пълна, но щеше да свърши работа и той забеляза, че Канарак започва да се чуди какво му става. Защо му е толкова трудно да диша и да се удържа на крака.

По лицето на Канарак се изписа изумление.

– Какво ми е? – запита той.

– Ще разбереш – каза Озбърн.

35.

В Лувъра парижката полиция изгуби следата на Озбърн.

Лебрюн вече бе превишил правата си, тъй че към два следобед трябваше или да измисли някакво ново оправдание за наблюдението, или да оттегли своя екип. Колкото и да му се искаше да помогне на Маквей, калните обувки не бяха доказателство за престъпление, особено пък когато ставаше дума за американски лекар, който напускаше Париж на следващия ден и за целта най-учтиво бе помолил да му върнат паспорта.

След като нямаше възможност да оправдае пред своите началници наблюдението на Озбърн, Лебрюн прехвърли хората си към някои други дейности, препоръчани от Маквей – например повторната проверка около смъртта на Жан Пакар. Междувременно бе поръчал да се изработи предполагаем съвременен портрет по архивната снимка на Албърт Мериман. Сега младата полицейска художничка стоеше до него и надничаше през рамото му, докато той разглеждаше произведението ѝ.

– Значи така смятате, че трябва да изглежда след двайсет и шест години – реторично запита той. После вдигна глава към художничката. Тя беше само на двайсет и пет и имаше дяволита, искряща усмивка.

– Да.

Лебрюн не беше сигурен.

– Трябваше да покажете това нещо на съдебния антрополог. Може би той щеше да ви даде по-ясна представа как остарява човек.

– Показах му го, инспекторе.

– И според вас това е човекът?

– Да.

– Благодаря – каза Лебрюн.

Художничката кимна и излезе. Лебрюн отново погледна портрета. Позамисли се, сетне посегна към телефона и набра номера на отдела за връзки с пресата. Щом като това бе най-добрият предполагаем портрет на Мериман, с който разполагаха, защо пък да не го пуснат в ранните издания на утрешните вестници, както бе сторил Маквей в Лондон със скицата на отрязаната глава? В Париж живееха почти девет милиона души, стигаше само един да разпознае Мериман и да уведоми полицията.

В същия момент Албърт Мериман лежеше по гръб върху задната седалка в ситроена на Анес Демблон и отчаяно се бореше да диша.

Пол Озбърн превключи скоростите, рязко натисна спирачката, после даде газ и се измъкна от кръговото движение около Триумфалната арка, за да поеме по авеню дьо Ваграм. Малко по-късно зави надясно по булевард дьо Курсел и се отправи към авеню дьо Клиши, откъдето щеше да достигне уединения парк край Сена.

Беше загубил почти три минути за да вкара ужасения и безпомощен Канарак в колата, да открие ключовете и да потегли напред. Прекалено много време. Знаеше, че почти веднага след тръгването ефектът на сукцинилхолина ще почне да се разсейва. А после щеше да си има работа с един побеснял противник на задната седалка. Не му оставаше друг изход, освен да инжектира французина още веднъж и действието на двете застъпващи се дози повали Канарак в несвяст. За момент Озбърн се изплаши, че е прекалил, че Канарак ще загуби контрол над дробовете си и ще се задуши. Но след малко в колата се раздаде дрезгава кашлица, последвана от звуците на мъчително дишане. Значи всичко беше наред.

Проблемът бе, че сега му оставаше само една спринцовка. Ако колата се повредеше или попаднеше на задръстване, тази спринцовка щеше да бъде неговата последна отбранителна линия. След това можеше да разчита само на собствените си сили.

Наближаваше 16:15 и дъждът се засилваше. Стъклото взе да се запотява. Озбърн включи отоплението и избърса стъклото с ръка. Сигурен бе, че в такъв ден няма да има жива душа из парка. Е, поне времето беше на негова страна.

Озърна се през рамо към задната седалка. За Канарак всяко свиване и разпускане на дробовете бе нечовешко усилие. В очите му се четеше ужасът който изпитва, когато при всяко вдишване се пита дали ще има сили за още едно.

Отпред се появи червен светофар и Озбърн спря зад едно черно ферари. Отново се озърна през рамо. Не знаеше какво точно изпитва в този момент. Колкото и да бе невероятно, в сърцето му нямаше и помен от очаквания победоносен възторг. Виждаше само едно безпомощно, неопикуемо изплашено човешко същество, което няма ни най-малка представа какво го е сполетяло и се бори със сетни сили за глътка животворен въздух. В този момент сякаш нямаше значение, че съществото беше пропито от зло до мозъка на костите, че бе причинило смъртта на двама души и чудовищно бе обезобразило живота на Пол Озбърн. Стигаше и това, че бе успял да докара звяра дотук. Ако Озбърн изпълнеше плана си докрай, между двама им вече нямаше да има разлика, а той не желаше да бъде като Канарак. И ако с това се изчерпваше всичко, би могъл

да спре колата и просто да си тръгне, дарявайки живота на жертвата. Но не беше така. Трябваше да се пребори с още нещо.

Оставаше едно ЗАЩО. Защо Канарак бе убил баща му?

Светна зелено и колите потеглиха напред. Мракът се сгъстяваше с всяка минута и шофьорите включваха фаровете. Отпред се появи авеню дьо Клиши. Озбърн зави наляво и подкара към крайбрежния път.

На петстотин метра зад него един нов тъмнозелен форд се вмъкна в движението и започна да изпреварва колите. Зави по авеню дьо Клиши, бързо мина в дясното платно и намали скоростта така, че да остане на три коли зад ситроена на Озбърн. Шофьорът беше висок, със сини очи и бледо лице. Облечен бе с кафяв шлифер, вълнено спортно сако, тъмносив панталон и сиво поло. На седалката до него имаше широкопола шапка, метално дипломатическо куфарче и сгъната карта на Париж. Казваше се Бернхард Офен и днес навършваше четирийсет и две години.

36.

– Чуваш ли ме? – запита Озбърн, когато подкара ситроена на северо-запад по крайбрежния път.

Валеше все по-силно и чистачките равномерно се плъзгаха по стъклото. Отляво Сена едва се различаваше през тъмните корони на крайпътните дървета. Оставаха не повече от два километра до отклонението към парка.

Канарак лежеше по гръб, забил поглед в тавана. Дишаше малко по-свободно.

– Ъ-хъ – изпъшка той.

Озбърн отново се извърна напред.

– Одеве ме попита дали знам какво е станало с Жан Пакар. Казах, че знам. Може би те интересува какво стана с теб. Инжектирах ти препарат, наречен сукцинилхолин. Той парализира скелетната мускулатура. Дозата беше малка, само колкото да разбереш какъв е ефектът върху човешкото тяло. Имам друга спринцовка, заредена с далеч по-голяма доза. От тебе зависи дали ще те инжектирам.

Канарак гледаше тапицерията по тавана. Мъчеше се да не мисли, че ще трябва отново да изтърпи онова, което бе преживял преди малко. Не, втори път просто нямаше да го понесе.

– Името ми е Пол Озбърн. На 12 април 1966, вторник, вървах по една улица в Бостън, Масачузетс, заедно с баща си Джордж Озбърн. Бях десетгодишен. Отивахме да купим нова бейзболна ръкавица. Внезапно от тълпата излезе някакъв човек и заби нож в корема на баща ми. После избяга. Баща ми падна на тротоара и умря. Искам да чуя от теб каква бе причината.

„Господи! – помисли Канарак. – Значи това била цялата работа! По дяволите, толкова лесно можех да се справя. И вече всичко щеше да е свършило.“

– Чакам – изрече гласът откъм предната седалка.

Изведнъж Канарак усети, че колата забавя ход. Зад прозореца се мярнаха дървета; ситроенът зави и заподскача по дупките. После пак ускори и наоколо прелетяха нови дървета. Минута по-късно колата рязко спря и Канарак чу как Озбърн превключва скоростите. Ситроенът се люшна, вирна преднича и започна да слиза заднешком. След няколко секунди се изравни и спря.

В тишината се раздаде скърцането на ръчната спирачка. После предната врата се отвори, след нея изсрака вратата до Канарак и Озбърн надвисна над него със спринцовка в ръката.

– Зададох ти въпрос, но не получих отговор – изрече той.

В дробовете на Канарак все още бушуваше огън. Всяко вдишване беше непоносима болка.

– Чакай, ще ти помогна да разбереш.

Озбърн се отдръпна настрана. Канарак не помръдна.

– Искам да погледнеш натам!

Изведнъж Озбърн сграбчи Канарак за косата и жестоко изви глава-та му тъй, че да вижда през рамо. Опитваше се да овладее гнева, но това не му се удаваше. Канарак бавно завъртя очи и се напрегна да разбере какво има в мрака зад Озбърн. После погледът му се фокусира върху реката, която течеше само на десетина метра от ситроена.

– Ако си въобразяваш, че това преди малко е било ад – тихо каза Озбърн, – представи си как ще се чувстваш там с парализирани ръце и крака. Ще останеш на повърхността десет... може би петнайсет секунди. Дробовете ти и без това хич не ги бива. Какво ли ще е като вземеш да потъваш?

Канарак неволно си спомни за Жан Пакар. Частният детектив разполагаше с информация, която му бе необходима и той стори каквото трябваше, за да я получи. Сега друг човек изпитваше също тъй силно желание да получи информация от него. И също като Жан Пакар той нямаше друг изход, освен да говори.

– Аз... бях... наемен... убиец – избъбри Канарак с едва доловим дрезгав шепот.

За момент Озбърн помисли, че не е чул добре. Или че Канарак се опитва да го забаламоса. Стисна кичурите коса още по-здраво и дръпна с всичка сила. Канарак изпищя. Усилието тласна въздух в дробовете му. Проряза го ужасна болка и той изпищя отново.

Лицето на Озбърн увисна пред него.

– Хайде да опитаме пак.

– Направих го срещу заплащане... За пари!

Канарак се закашля. Въздухът пареше като огън в пресъхналото му гърло.

– За пари?

Озбърн бе поразен. Не това бе очаквал, нищо подобно! Винаги бе смятал смъртта на баща си за произволно дело на някой безумец. Друг мотив просто липсваше, така смятаха и в полицията. Казаха, че го е

извършил човек, мразещ собствения си баща, или майка си, или братята и сестрите си. Взрив на непоносим гняв и дълго трупана ярост, стоварен безумно върху първата срещната жертва. Баща му просто бе попаднал на неподходящо място в неподходящо време.

Но не, сега Канарак казваше съвсем друго. И в това нямаше никакъв смисъл. Баща му беше проектант на хирургически инструменти. Обикновен, кротък човечец, който никому не дължеше нито цент и никога през живота си не бе повишавал глас. Едва ли би имало кой да плати за убийството на подобен човек. Изведнъж му хрумна, че Канарак лъже.

– Казвай истината! Казвай, копеле лъжливо!

Обезумял от гняв, Озбърн изтегли Канарак навън за косата. Канарак изкрещя и викът проряза като нож гърлото и дробовете му. След миг бяха нагазили в реката до коляно. Спринцовката изникна в ръката на Озбърн, после той изведнъж натисна Канарак под водата. Преброи до десет и го измъкна.

– Каж ми истината, дявол да те вземе!

Слисаният Канарак се задави от кашлица. Защо не му вярваше този човек? Добре де, нека да го убие, но не така, за Бога!

– Аз... – глухо изграчи той. – Баща ти... и още... трима... във Уайоминг... Ню Джърси... един в Калифорния. Все за едни и същи хора. После те... се опитаха... да ме убият.

– Какви хора? За какво ми говориш, по дяволите?

– Няма да ми повярваш – изгъгна Канарак, като се мъчеше да изплюе погълнатата вода.

Течението се носеше край тях, валеше все по-силно и в мрака наоколо не се виждаше почти нищо. Озбърн стисна още по-здраво яката на Канарак и вдигна спринцовката пред очите му.

– Каж да видим.

Канарак поклати глава.

– Казвай! – изкрещя Озбърн и отново го блъсна под водата. После го вдигна, разкъса ръкава на ризата и притисна върха на иглата към бичеца му. – Хайде пак – прошепна той. – Истината.

– Божичко! Недей! – изплака Канарак. – Моля те...

Изведнъж Озбърн омекна. Бе зърнал в очите на Канарак нещо, което му подсказваше, че човекът говори истината, че никой не би могъл да лъже в подобно положение.

– Искам име – каза той. – Кой ти даде поръчката? Все някой трябва да те е насочил към тия хора.

– Шол... Ервин Шол. Пише се с „Е“.

В паметта си Канарак отчетливо виждаше лицето на Шол. Висок, атлетичен мъж с екип за тенис. През 1966 година Канарак бе попаднал в имението на Лонг Айланд по препоръка на един полковник от запаса. Шол го посрещна любезно. Предложи му джентълменско споразумение. Четири удара, по двайсет и пет хиляди долара за всеки. Петдесет процента в аванс, останалото – при изпълнение на задачата. След убийствата той се върна да получи парите. Шол плати без пазарлъци, благодари му и го изпрати да си върви. Минути по-късно, докато Канарак караше към града, една грамадна лимузина го изтласка от пътя. Отвътре изскочиха двама души с автомати. Когато приближиха, Канарак успя да ги застреля и избяга. Последваха още три бързи опита да го очистят: в апартамента, в ресторанта и на улицата. И трите пъти му провървя, но ония сякаш винаги знаеха къде ще бъде, значи смъртта му беше само въпрос на време. Затова с помощта на Анес Демблон той пое нещата в свои ръце. Уби партньора си и го изгори в собствената си кола, така че да прилича на гангстерска екзекуция. После изчезна.

– Какъв е тоя Ервин Шол, къде живее?

Озбърн държеше Канарак само на сантиметри от мътната вода. Настояваше да получи доказателства.

– Лонг Айланд... голямо имение на Уестхамптън бийч – изпъшка Канарак.

– Боже мой, копеле проклето!

От очите на Озбърн се стичаха сълзи. Струваше му се, че е останал без почва под краката си. Канарак съвсем не беше онзи въображаем безземец, убил баща му от безпричинна злоба. Оказваше се професионален убиец с ясна и конкретна задача. Убийството мигом се превръщаше в абстракция. Човешките чувства нямаха нищо общо. Всичко бе най-обикновена сделка.

И изведнъж въпросът изникна отново. Чудовищното ЗАЩО? После дойде и отговорът. Било е грешка. Разбира се. Трябва да е било грешка. Озбърн стисна юмрук.

– Искаш да кажеш, че си сбъркал човека, нали? Припознал си се в баща ми...

Канарак поклати глава.

– Не. Той беше. Другите също.

Озбърн се втренчи в него. Това беше безумно! Невъзможно!

– Господи! – изкрещя той. – ЗАЩО?

Канарак бе надигнал глава доколкото можеше над мътното течение.

Вече дишаше по-леко, започваше да усеща ръцете и краката си. Противникът все още стискаше спринцовката. Може би имаше шанс да се измъкне. Внезапно Озбърн рязко извърна глава, сякаш стреснат от нещо. Канарак също погледна натам. По склона се задаваше висок мъж с шлифер и широкопола шапка. Държеше нещо в ръка. Надигна го.

След част от секундата се раздаде трясък, сякаш десетки кълвачи атакуваха едновременно сухо дърво. Водата наоколо закипя. Озбърн усети как нещо го блъсна в бедрото и полетя назад. Водата продължаваше да кипи. Докато опитваше да се надигне, видя как човекът с шапката нагазва в реката, а предметът в ръката му продължава да трещи.

Озбърн се отблъсна назад, гмурна се и заплува настрани. От повърхността над него долиташе глухо чаткане, напомнящо пръскането на препечени пуканки. Под водата неясната светлина изчезваше напълно и той нямаше представа накъде плува. Нещо го блъсна и се вкопчи в него. После течението го повлече заедно с неизвестния предмет. Дробовете му бяха готови да се пръснат от недостиг на въздух, но водата го теглеше към речното дъно. Нещото отново го блъсна и той разбра, че се е закачило здраво. Протегна ръка и опита да се изтръгне. Предметът беше масивен като прогнил дънер и продължаваше да го стиска. Задушаването мачкаше дробовете му. Трябваше да си поеме въздух. Нямаше време да се занимава с неизвестния предмет, сега най-важното бе да се добере до повърхността. Озбърн отчаяно заблъска с крака, размаха ръце и се устреми нагоре.

След миг главата му изскочи над водата. Задъхан, той жадно пое глътка чист въздух. И в същото време осъзна, че се движи доста бързо. В далечината едва се различаваше стръмният бряг. Като извърна глава, той забеляза фаровете на коли по шосето и разбра, че бързото течение на Сена го влечи към средата на реката.

Когато изплува на повърхността, нещото сякаш се бе откачило от него – поне така му се струваше, защото вече не го усещаше до себе си. Завъртя се и зърна наблизко голям тъмен предмет със закачена туфа трева. Посегна да го блъсне настрани. Преди да бе довършил жеста, изпод водата изскочи човешка ръка и се вкопчи в неговата. С писък на ужас той опита да се освободи. Но ръката стискаше здраво. Изведнъж Озбърн разбра, че онова, което бе сметнал за трева, всъщност е човешка коса. Неиде в далечината тътнеха гръмотевици. Дъждът се лееше като из ведро. Докато трескаво се мъчеше да изтръгне ръка от вкопчените пръсти, тъмният предмет се люшна към него. Озбърн изкрещя и се опита да го отблъсне. Не успя. В мимолетния блясък на светкавица пред погледа му

се появи окървавена очна кухня, запълнена с парчета от натрошени зъби. От другата страна изобщо нямаше око, а само кървава каша там, където куршум бе отнесъл половината глава. Нещото нададе глух стон и подскочи нагоре. После пръстите лекичко, почти нежно отпуснаха ръката на Озбърн и останките на Анри Канарак се отдалечиха по течението.

Когато Анри Канарак, или по-точно Албърт Мериман, надникна през рамото на Пол Озбърн и зърна високия човек с шлифера да се задава надолу по склона, мина му мисълта, че го е виждал някъде. После се сети – това беше онзи, който влезе в кафене „Льо боа“ вечерта след убийството на Жан Пакар. Спомняше си, че го бе видял да стои на входа и да оглежда вътрешността на заведението. После онзи бе обърнал очи към бара, където седеше той и за миг погледите им се бяха срещнали. Канарак си спомняше какво облекчение бе изпитал, като разбра, че не е нито Озбърн, нито някой от полицията. Просто някой си, така бе помислил.

И бе сгрешил.

37.

7 октомври, петък

Ню Мексико

В два без пет следобед, което правеше девет без пет сутринта по парижко време, Елтон Либаргер седеше в креслото заметнат с одеяло и гледаше как триста метра по-долу из долината плъзват първите сенки на планините Сангре де Кристо. Беше облечен със светлокафяви панталони и син пуловер. На главата си имаше малки жълти слушалки, свързани с уокмен „Сони“, който лежеше в скута му. Беше на петдесет и шест години и слушаше събраните речи на Роналд Рейган.

Швейцарецът Елтон Либаргер бе пристигнал в скъпия санаториум „Ранчо де пиньон“ от Сан Франциско на 3 май, седем месеца след като бе получил тежък инсулт по време на делово пътуване в Съединените щати. Ударът го бе оставил частично парализиран и неспособен да говори. Сега, почти година по-късно, той можеше да се движи с помощта на бастун и да говори сравнително ясно, макар и бавно.

На десет километра от него едно сребристо волво напусна ослепителния слънчев блясък на пустинята и навлезе в сенките на боровете край шосето Пасео дел норте, водещо нагоре към „Ранчо де пиньон“. Зад волана седеше Джоана Марш, невзрачна и възпълна рехабилитаторка на трийсет и две години, която през последните пет месеца всеки делничен ден изминаваше двучасовия маршрут от жилището си в Таос дотук. Това беше последното ѝ посещение при Елтон Либаргер в санаториума. Днес щяха да заминат за Санта Фе, откъдето чартърен хеликоптер щеше да ги прехвърли в Албукерк. След това щяха да продължат със самолет за Чикаго и оттам да хванат полет 38 на „Американ еърлайнз“ за Цюрих. Придружен от квалифицираната рехабилитаторка Джоана Марш, тази вечер Елтон Либаргер щеше да се прибере у дома.

След сбогуванията Джоана затвори вратата на колата, махна с ръка на пазача и потегли обратно по Пасео де норте. Като извърна глава надясно, видя, че Либаргер гледа с усмивка околния пейзаж. От пет месеца насам не го бе виждала да се усмихва нито веднъж.

– Знаете ли къде отиваме, мистър Либаргер? – запита тя.

Либаргер кимна.

– Къде? – настоя Джоана.

Вместо отговор Либаргер мълчаливо се взираше в боровата гора,

прорязана от стръмния, криволичещ път.

– Хайде, кажете, мистър Либаргер. Къде отиваме?

Джоана не бе сигурна дали я е чул първия път и дали е разбрал за какво става дума. Макар че се възстановяваше от инсулта учудващо добре, все още имаше моменти, когато не успяваше да проумее какво му говорят.

Либаргер съвсем лекичко се приведе напред и опря ръка върху таблото, докато волвото се накланяше на остриите завои. Продължаваше да мълчи.

Когато стигнаха дъното на каньона, Джоана зави по щатска магистрала номер три към Таос. Нагласи автоматичния контрол на сто и десет километра в час и махна с ръка на група велосипедисти с шарени якета.

– Мои приятели от Таос – обясни тя с усмивка, после хвърли поглед към Либаргер, предполагайки, че мълчанието му се дължи на вълнение от внезапната свобода.

Той се бе привел напред доколкото му позволяваше предпазният колан и я гледаше объркано, сякаш току-що се бе събудил от дълъг сън.

– Добре ли сте? – запита тя. Изведнъж ѝ мина ужасната мисъл, че може би пациентът е получил нов удар и трябва веднага да бъде върнат в санаториума.

– Да – тихо отговори той.

Джоана го огледа внимателно, после се усмихна.

– Защо не се облегнете назад мистър Либаргер? Почивайте, чака ни тежък следобед.

Либаргер послушно се облегна, но веднага пак завъртя глава към нея. Лицето му бе все тъй озадачено.

– Къде е моето семейство? – запита той.

– Къде е моето семейство? – отново запита Либаргер.

– Сигурна съм, че ще ви посрещнат.

Джоана огледа първокласния салон, после се подпря на възглавницата и затвори очи. Летяха по-малко от три часа, а Либаргер задаваше въпроса вече за единайсети път. Чудеше се дали това повтаряне не е някакъв остатъчен ефект от инсулта, или човекът внезапно се бе почувствал самотен извън „Ранчо де пиньон“ и под думата „семейство“ имаше предвид персонала, който се грижеше за него. А може би наистина се вълнуваше дали ще го чакат на летището в Цюрих. Истината бе, че през цялото време, докато го лекуваше, тя не бе чувала да го е посещавал друг освен личния му лекар, някакво австрийско старче на име Залетл, което всеки месец пристигаше със самолет чак от Залцбург. Нямахше

представа дали след кацането в Цюрих наистина ще ги чака семейство. Можеше само да се надява. Но освен Залетл единственият познат на Либаргер, за когото знаеше, бе личният му адвокат, който ѝ се обади с молба да придружи пациента до Швейцария.

Само по себе си това обаждане бе изненада и я завари напълно неподготвена. Джоана почти не бе напускала Ню Мексико, още по-малко Съединените щати и просто нямаше сили да откаже щедрото предложение: двупосочен билет първа класа и пет хиляди долара хонорар. Освен това адвокатът обеща да плати за наемането на волво, а подобна кола едва ли щеше да кара друг път през живота си. Но дори и без тая щедрост, Джоана би приела с удоволствие. Тя се гордееше, че проявява личен интерес към своите пациенти и мистър Либаргер не представляваше изключение. Когато започнаха терапията, той едва можеше да се държи на крака и не искаше нищо друго, освен да слуша уокмена или да гледа телевизия. Днес, макар че не бе загубил прекомерния интерес към записите и телевизията, той с лекота изминаваше цял километър, като се подпираше само на бастуна.

Унесена в тия мисли, Джоана не бе усетила кога осветлението в салона е изгаснало. Повечето пътници спяха, макар че на екрана отпред прожектираха филм. За пръв път от толкова време насам Елтон Либаргер мълчеше и тя помисли, че може също да е задремал. После разбра, че греша. Беше си сложил бордните слушалки и с увлечение следеше филма. Кино, телевизия, записи, блудкави сериали и класически постановки, спорт и политика, опера и рокендрол – Елтон Либаргер поглъщаше всичко в някаква неутолима жажда за знания или развлечение, а може би и двете едновременно. Джоана просто не бе в състояние да си представи какво толкова го интригува. Само допускате, че това е един вид бягство. От какво или към какво – нямаше ни най-малка представа.

Тя придърпа одеялото около раменете на Либаргер и се облегна назад. Съжаляваше само за едно – че се бе наложило за известно време да остави в кучкарник десетмесечния си санбернар Хенри. Тъй като живееше сама, нямаше на кого да го повери, а би било просто неприлично да моли приятелите си да приемат това петдесеткилограмово кълбо от неуморен ентузиазъм. Но нали щеше да отсъства само пет дни. Хенри все никак щеше да издържи толкова.

38.

От три следобед Вера неуспешно опитваше да се свърже с Озбърн. Бе звъняла четири пъти, без да получи отговор. Петия път набра номера на рецепцията и запита дали случайно господин Озбърн не се е изнесъл. Не, няма такова нещо. А дали някой го е виждал днес? Дежурният администратор я свърза с портиера, комуто зададе същия въпрос. Той също не знаеше, но помощникът му съобщи, че бил видял за последно господин Озбърн днес следобед, докато минавал през фойето, вероятно на път за стаята си.

Изведнъж тревогата, която Вера съзнателно се мъчеше да потиска, прерасна в отчетлив страх.

– Вече няколко пъти опитвам да се обадя в стаята му, но той не отговаря. Бихте ли изпратили някого да провери дали е добре? – помоли тя.

Опитваше се да не мисли за експериментите на Озбърн със сукцинилхолина, защото знаеше, че той е извънредно способен лекар, който отлично разбира какво върши. Но всеки би могъл да сбърка, а подобен препарат не прощава грешките. Случайно превишение на дозата можеше лесно да предизвика смърт от задушаване.

Вера остави слушалката и погледна часовника. Беше 18:45.

Десет минути по-късно телефонът извъня. Обаждаше се портиерът да съобщи, че господин Озбърн не е в стаята си. После със странно колеблив глас я запита дали е роднина. Сърцето на Вера подскочи.

– Не, но съм близка приятелка. Какво има?

– Изглежда, че... – Портиерът се запъна. Търсеше подходящата дума. – ... че е имало някакви... неприятности... в стаята на господин Озбърн. Част от мебелите и обзавеждането са повредени.

– Повредени? Неприятности? За какво намекувате?

– Госпожице, ако обичате, кажете ми името си. Повикахме полиция; може би ще поискат да ви разпитат.

Инспекторите Бара и Метро от Първа парижка полицейска префектура приеха обаждането на хотелската управа, че са открити следи от борба в стаята на един от гостите – американски лекар на име Пол Озбърн. Слисаните служители се чудеха какво да мислят. Вътрешното резе на вратата беше изкъртено, явно при нахлуване откъм коридора. В стаята цареше пълен хаос. Голямата двойно легло беше изблъскано

настрани, масата лежеше преобърната. На пода се търкаляше почти празна, но оцеляла по чудо бутилка „Джони Уокър“. Съборена от нощното шкафче лампа висеше на късия си шнур.

Всички вещи на Озбърн бяха все още в стаята: дрехи, тоалетни принадлежности, куфар със служебни записки, туристически чекове, самолетен билет и сувенирно тейфтерче на хотела с няколко телефонни номера в него. На пода под телевизора лежеше днешен вестник, разтворен на забавната страница, където някой бе оградил с химикалка името на един киносалон на булевард дез Италиен.

Бара седна и огледа номерата в тейфтерчето. Единият разпозна веднага – беше служебният му телефон. Другият беше на „Ер Франс“. Третият – на агенция за коли под наем. Оставаха още четири телефона, които трябваше да се проверят. Първият се оказа частната детективска фирма „Колб интернешънъл“. Вторият – на киносалон за прожекция на американски и английски филми без превод, същият, който беше отбелязан във вестника. Третият номер беше в частния апартамент на някоя си Вера Монере и съвпаднаше с онзи, който им съобщи портиерът. Последният телефон беше на малка пекарна недалече от Северната гара.

– Знаеш ли какво е това?

Бара надигна глава. Метро току-що бе излязъл от банята и държеше с два пръста малко аптекарско шишенце. Макар че нямаше доказателства за извършено престъпление, стаята принадлежеше на Пол Озбърн и царуващото безредие бе предизвикало подозренията на полицаите. Двата предвидливо бяха надянали гумени хирургически ръкавици, за да не обръкват евентуалното разследване със собствените си отпечатаци.

Бара пое шишенцето и внимателно го огледа.

– Сукцинилхолинов хлорид – прочете той етикета. Върна шишенцето и поклати глава. – Нямам представа. Обаче е местна поръчка. Провери я.

В този момент един униформен полицаи въведе в стаята портиера и Вера.

– Господа. Това е младата дама, която се обади.

Пол Озбърн не усещаше нищо друго освен мрак и влага. Лежеше по очи върху подгизнал пясък. Нямаше представа нито къде се намира, нито дори колко е часът. Някъде наблизо бучеше вода и той благодари на Бога, че не е в нея. Беше напълно изтощен и чувстваше, че сънят го обгръща с мрак, по-черен от околната нощ. Мина му мисъл, че това е смъртта и че ще загине, ако веднага не предприеме нещо.

Надигна глава и извика за помощ. Но наоколо царуваше тишина,

нарушавана само от бученето на водата. Пък и кой ли би го чул в непрогледната нощ на това забравено от Бога място? И все пак ужасът от смъртта и усилието да вика бяха засилили пулса му. Съзнанието му бавно се проясни. За пръв път усети дълбока, тръпнеща болка в горната част на лявото бедро. Пресегна се и напипа топла, лепкава кръв.

– По дяволите – дрезгаво изруга той.

Надигна се на лакти и опита да разбере къде е попаднал. Почвата под него беше мека – пясък, обрасъл с мъх. Когато посегна наляво, ръката му докосна вода. Завъртя се надясно и с изненада откри само на сантиметри от лицето си нещо като паднал дънер. Някак бе успял да се измъкне на брега – или със собствени сили, или по волята на течението. В мозъка му отново изникна ужасната гледка на обезобразения труп, вкопчен в него наред реката, после откънат от мощните талози. И веднага се сети за човека на склона. Високият човек с широкополата шапка, който очевидно стреляше и по двамата.

Изведнъж му хрумна, че може би онзи го е проследил и сега чака нейде наблизко първите лъчи на утрото, за да довърши започнатата работа. Озбърн не знаеше колко зле е ранен, колко кръв е изгубил и дали ще има сили да се изправи. Но трябваше да опита. Дори високият мъж да си бе отишъл, не можеше да остане тук, защото рискуваше да умре от загуба на кръв.

Пролази напред и посегна към падналото дърво. Вкопчи пръсти и се издърпа напред. В същия момент го прониза непоносима болка и той изкрещя, без да мисли за риска. Когато се опомни, остана да лежи неподвижно, напрегнал сетива. Ако непознатият беше наблизко, викът щеше да го привлече право насам. Озбърн затаи дъх и се вслуша, но не чу нищо освен шума на течението.

Разкопча токата на колана, издърпа го и пристегна лявото си бедро над раната. После намери пръчка, пхна я отдолу и завъртя няколко пъти, докато коланът се превърна в примитивен турникет. Мина почти цяла минута, преди да усети изтръпване. Болката поотслабна. Придържайки турникета с лявата си ръка, Озбърн подпря дясната върху дървото. С усилие подви здравия крак под себе си и след минута успя да се изправи. Отново се ослуша. И отново не чу нищо освен бурното течение.

След кратко опипване в тъмното той откри дебел сух клон и го отчупи. При раздвижването усети в джоба си нещо тежко. Подпря се на дървото, бръкна и пръстите му се свиха около твърдия метал на пистолета, който бе взел от Анри Канарак. Напълно го бе забравил и се чудеше как ли не е изпаднал при плуването по реката. Нямаше представа

дали все още е годен за употреба. Но така или иначе самото показване на оръжието би му осигурило предимство пред повечето хора. Може би даже щеше да стресне поне за миг убиеца с шлифера.

Използвайки клона като нещо средно между бастун и патерица, той обърна гръб на бучащата вода и тръгна през мрака.

39.

Събота, 6 октомври, 3:15 през нощта

Седнала в хола на своя апартамент, Анес Демблон пушеше вече втора кутия „Житан“ от полунощ насам и гледеше втренчено телефона. Все още не бе съблякла омачканото костюмче, с което изкара целия работен ден в канцеларията. Не бе вечеряла, даже не си бе измила зъбите. Анри вече трябваше да е пристигнал, или поне да се обади по телефона. Трябваше да има някаква вест, каквато и да било. Но нямаше. Сигурна бе, че нещо се е объркало. Обаче какво? Дори да се окажеше, че американецът е професионалист, Канарак би го очистил също тъй ефикасно, както бе сторил с Жан Пакар.

Колко години бяха минали откакто той я дръпна за косата и вдигна полата ѝ пред всички хлапета в двора на Второ общинско училище в Бриджпорт, щат Кънектикът. Тогава Анес беше едва в първи клас, а Анри Канарак – не, Албърт Мериман! – в четвърти. След онзи подвиг той се изхили, после поведе с небрежна походка тайфата си към нова жертва – едно дебело момче, което скоро щеше да се разплаче от подигравките и ударите им. Още същия следобед Анес му го върна тъпкано. След училище проследи Албърт, изчака го да се наведе над нещо и се прокрадна изотзад. Като се изпъна в цял ръст, тя вдигна ръце високо нагоре и стовари върху главата му огромен камък. Спомняше си как той рухна на паважа, облян в кръв. Спомняше си, как мислеше, че наистина го е убила, докато накрая Албърт посегна да я сграбчи за глезена и тя побягна. Това бе началото на една връзка, траяла повече от четирийсет години. Така е, даже в най-ранно детство хората от един и същ тип се привличат.

Анес се изправи и смачка цигарата в препълнения пепелник. Вече наближаваше три и половина през нощта. В събота пекарната беше отворена до обяд. След по-малко от два часа трябваше да тръгва за работа. Изведнъж тя се сети, че Анри бе взел колата. Значи трябваше да пътува с метрото, ако го отваряха толкова рано. Не знаеше точно. Отдавна не бе отивала на работа с градския транспорт.

Реши, че може и да хване такси. Мина в спалнята, свали дрехите и си облече нощницата. После нагласи будилника за 4:45 и си легна. Все пак седемдесет и пет минути сън бяха по-добре от нищо, стига да успееше да заспи.

* * *

В паркирания отсреща зелен форд високият мъж на име Бернхард Офен погледна часовника си. Беше 3:37.

На седалката до него лежеше неголям черен предмет, напомнящ дистанционно управление за телевизор. В горния ляв ъгъл имаше електронен циферблат. Той взе предмета и нагласи брояча на три минути и трийсет секунди. После включи двигателя на колата и натисна червения бутон в долния десен ъгъл на кутийката. Циферблатът се включи и започна да отброява назад с точност до една стотна от секундата.

Бернхард Офен хвърли един последен поглед към тъмния жилищен блок, сетне подкара напред.

3:32:16

На различни места в претъпканото с вехтории мазе на жилищния блок бяха скрити седем съвсем малки вързопчета с извънредно компактен пластичен експлозив, свързани с общ електронен детонатор. Малко след 2:00 Офен се бе вмъкнал през един счупен прозорец. За по-малко от пет минути бе напъхал зарядите между купища стари мебели и вързопи с дрехи, като обърна особено внимание на огромния резервоар с четири хиляди литра нафта за парното отопление. След това излезе по същия път и се върна в колата. В 2:40 вече бяха изгаснали всички прозорци освен един. В 3:35 Анес Демблон също изключи лампата.

В 3:39 и трийсет секунди пластичните заряди избухнаха.

40.

Полет 38 на „Американ еърлайнз“ от Чикаго за Цюрих кацна на летище Клотен в 8:35, двайсет минути преди разписанието. От авиолинията предложиха да осигурят инвалидна количка, но Елтон Либаргер настоя сам да слезе от самолета. Предстоеше му да се срещне със семейството, което не бе виждал цяла година и държеше да се покаже като напълно възстановен мъж, а не като безпомощен инвалид, който ще бъде само излишен товар.

Джоана взе ръчния багаж и изчака зад Либаргер докато другите пътници слязат от самолета. След това му подаде бастуна, посъветва го да внимава и той рязко пристъпи напред.

Когато достигна изхода, Либаргер енергично подпря бастуна до вратата на самолета, без да обръща внимание на усмихнатата стюардеса. Дълбоко пое дъх, прекрачи прага и изчезна в подвижния ръкав.

– Малко е нервен, но ви благодаря от негово име – извинително подхвърли Джоана, докато бързаше да го настигне.

В аерогарата им се наложи да изчакат на опашка пред митницата. Когато минаха, Джоана намери количка, прибра багажа и двамата тръгнаха по коридора към имиграционните служби. Изведнъж тя се запита какво ще правят, ако никой не ги посрещне. Нямаше представа нито къде живее Елтон Либаргер, нито на кого да се обади. После стъклената врата в дъното ги изведе към чакалните. Изведнъж насреща им шестчленен духов оркестър засвири швейцарски вариант на „Той е чудесен момък“ и наоколо избухнаха ръкоплясканията на двайсетина изключително добре облечени мъже и жени. Малко по-назад ръкопляскаха четирима униформени шофьори.

Либаргер спря и впи поглед в посрещачите. Джоана се запита дали ги е познал. Някаква едра жена с кожено манто и воалетка се втурна напред, грабна Либаргер в прегръдките си и като го обсипваше с целувки, заповтаря:

– Чичо. О, чичо! Колко ни липсваше! Добре дошъл у дома!

Останалите също тъй бързо обкръжиха Либаргер, оставяйки Джоана да стои самотно отстрани. Това посрещане я озадачаваше. За пет месеца напрегната терапия Елтон Либаргер нито веднъж не й бе споменавал за богатството и властта, с които очевидно разполагаше. Къде бяха близките му през това време? Цялата работа й се струваше абсурдна. Но

в края на краищата това не я засягаше.

– Мис Марш? – запита един извънредно красив мъж, който се бе отделил от групата. – Името ми е Фон Холден. Работя в компанията на мистър Либаргер. Ще разрешите ли да ви придружа до хотела?

Фон Холден изглеждаше на трийсет и няколко години. Беше строен, висок над метър и осемдесет, с късо подстригана кестенява коса и рамене на плувец. Облечен бе в безупречен двуреден костюм на ситно райе, бяла риза и тъмна вратовръзка.

Джоана се усмихна.

– Много ви благодаря. – Като се озърна към групата, тя видя, че някой е докарал инвалидна количка и двама от шофьорите помагат на Либаргер да се настани в нея. – Би трябвало поне да кажа някоя дума на мистър Либаргер.

– Сигурен съм, че той няма да ви се сърди – любезно я успокои Фон Холден. – Освен това ще се видите на вечеря. А сега насам, ако обичате.

Той пое багажа на Джоана и я изведе в някакъв страничен коридор, където ги чакаше асансьор. Пет минути по-късно двамата бяха на задната седалка на мерцедес, устремен по магистралата към Цюрих.

Джоана никога не бе виждала толкова много зеленина. Навсякъде имаше дървета и ливади с великолепен изумруден цвят. В далечината се мерзелееха призрачните върхове на Алпите, увенчани със сняг дори по това време на годината. Родното ѝ Ню Мексико беше пустинен щат, където въпреки небостъргачите и огромните супермаркети все още живееше недосялемият, тревожен дух на граничните области. Земите там принадлежах на койотите, пумите и гърмящите змии, а пустините и затътените каньони все още приютяваха хора, предпочитайщи да живеят сами. Напролет из планините и високите пасища избуяваха диви цветя, но по това време на годината всичко се превръщаше в суха, кафеникава прахан.

Швейцария беше съвсем различна. Джоана бе забелязала това през прозорчето още по време на полета, а още по-силно го усети сега, докато лимузината навлизаше в Цюрих през Стария град. Тук имаше кътчета, напоени с исторически спомени за римляните и Хабсбургите. Това бе свят на средновековни улички, оградени от сиви, ранноготически каменни сгради, съществували векове преди първата газена лампа да светне из мините на Ню Мексико.

Джоана си представи какво ще стане, когато пристигнат. Малко, но задружно и любящо семейство, което очаква да посрещне Либаргер. Прегръдка за сбогом с бившия пациент, може би даже целувка по

бузата. После приятна стая в туристически хотел. Обиколка из града преди утрешния обратен полет. Времето беше малко, но щеше да положи усилия да го използва колкото се може по-добре. И да не забрави сувенирите! За приятелите си от Таос и за Дейвид, логопеда от Санта Фе, с когото се срещаша вече цяла година, но още не бяха спали заедно.

Фон Холден я гледаше с усмивка.

– Не сте била в нашата страна, нали?

– Не, никога.

– Ако нямате нищо против, като се настаните в хотела, бих ви показал тукашните места преди вечеря – любезно предложи той. – Освен ако предпочитате да си починете.

– Не. Моля ви. Би било ужасно. Искам да кажа, с най-голямо удоволствие.

– Добре.

Лимузината зави надясно по Банхофшрасе и продължи през квартал, изпълнен с безброй модни магазини и скъпи кафенета, от които се излъчваше подчертана атмосфера на огромно, небрежно богатство. В края на Банхофшрасе искреше тюркоазена водна шир, гъмжаща от малки парадочета, зад които дълги ивици бяла пяна блестяха под яркото слънце.

– Цюрихското езеро – обясни Фон Холден.

Изведнъж Джоана се почувства омагьосана като в детска приказка. Щеше да разказва на всички, че Швейцария е пищна, омайна и вечна. Отвсякъде се излъчваше топлина, гостоприемство и невероятно чувство за сигурност. Освен това сякаш самият въздух носеше мириса на пари.

Тя рязко се извърна към Фон Холден.

– Как ви е малкото име?

– Паскал.

– Паскал? – Никога не бе чувала подобно име. – Испанско ли е или италианско?

Фон Холден с усмивка сви рамене.

– Едното или другото, а може би нито едно от двете. Роден съм в Аржентина.

41.

Озбърн гледаше телефона и се питаше дали ще има сили да опита отново. Вече три пъти бе набирал номера без никакъв резултат. Не вярваше да издържи още толкова.

Когато на разсъмване излезе от гората, бе попаднал сред нещо, което в неясната светлина му заприлича на пасище. Наблизо имаше чешма и заключена барака. Той завъртя крана и жадно отпи няколко глътки. После смъкна панталона и се постара да измие раната. Кръвотечението бе почти спряло и не се поднови, когато махна турникета.

След това навярно бе припаднал, защото изведнъж откри, че двама младежи със стикове за голф го гледат отвисоко и питат на френски дали е добре. Оказа се, че онова, което бе помислил за пасище, всъщност е игрище за голф.

Сега седеше в клуба и гледаше телефона на стената. Не бе в състояние да мисли за друго, освен за Вера. Къде беше тя? Под душа? Не, едва ли би се къпала толкова дълго. На работа? Може би. Не беше сигурен. Отдавна бе изтървал нишката на нейните дежурства и почивни дни.

Управителят на клуба, дребен и сух като клечка човечец на име Левин, бе поискал да повика полиция, но Озбърн го бе убедил, че става дума за нещастен случай и скоро ще дойдат да го приберат. Боеше се от високия мъж. Но също тъй се боеше и от полицията. Най-вероятно вече бяха открили колата на Канарак. Засега щяха да я сметнат за открадната или изоставена. Но когато трупът изплуваше нейде надолу по брега, щяха да огледат всеки сантиметър под лупа. Колата бе пълна с отпечатьци на Озбърн, а полицията разполагаше с отпечатьците му. Лично инспектор Бара ги бе взел вечерта, когато го арестуваха за побоя на Канарак и преследването в метрото.

Колко време бе минало от тогава?

Озбърн погледна часовника си. Днес беше събота. В понеделник бе зърнал Канарак за пръв път. Шест дни. Само толкова ли? След почти трийсет години? А сега Канарак беше мъртъв. И след сложните планове, след полицията и Жан Пакар... След всичко това пак нямаше отговор. Смъртта на баща му си оставаше все тъй загадъчна, както и преди.

Тих звук го накара да се озърне. Някакъв едър мъж бе дошъл да използва телефона. Навън играчите отиваха към първата дупка. Мътната дрезгавина бе отстъпила място на слънчево утро. Първият ясен ден

откакто бе пристигнал във Франция. Клубът се намираше близо до Вернон, на трийсетина километра от Париж. По лъкатушното течение на Сена из равнините навярно бе двойно повече. Питаше се колко ли време бе останал във водата и колко бе вървял през нощната гора.

На масата пред себе си забеляза чашата от кафето, което управителят Левин му бе предложил безплатно. Придърпа я с пръсти и допи утайката. Изведнъж се почувства изтощен дори от това нищожно усилие.

Отреща едрият мъж остави слушалката и излезе. Ами ако убиецът нахълташе внезапно? Озбърн все още пазеше пистолета на Канарак. Имаше ли сили да го измъкне от джоба си, да се прицели и да стреля? От години тренираше стрелба с пистолет и беше доста добър. Посещаваше стрелбищата в Санта Моника, Сан Фернандо и Конехо. Сам не знаеше защо. За изразходване на потиснатата агресивност? Заради самия спорт? Заради все по-нарастващата градска престъпност? Или заради нещо друго? Нещо свързано с деня, когато ще се нуждае от това.

Пак погледна телефона. Опитай. Още веднъж. Длъжен си!

Кракът му се бе вдървил и той се боеше, че движението може да възобнови кръвоизлива. Освен това първоначалният шок започваше да отслабва и с изчезването на естественото обезболяване в крака му тръпнеше тъй жестока болка, че скоро нямаше да издържи без лекарство.

Озбърн подпря длани върху масата и се изправи. От внезапното движение му се зави свят и той дълго стоя неподвижно, като се молеше да не припадне.

Няколко играчи влязоха, видяха го и се отдръпнаха. Видя как единият разговаря с Левин и ръкомаха към него. Какво друго можеше да очаква в този вид? Изцъклен, неспособен да се държи на крака, облечен в кални и изподрани дрехи, вонящи на речна тиня, сигурно им приличаше на беглец от ада.

Но сега нямаше да мисли за играчите. Не можеше да си го позволи.

Отново погледна телефона. Дотам нямаше и десет крачки, но същия успех би могъл да опита да се добере до Калифорния. Той взе клона, с който бе стигнал дотук, подпря се с цяла тежест и закуцука напред. Дясната ръка измества клона, десният крак я следва. Левият крак се повдига. Дясна ръка, десен крак. Ляв крак. Стоп. Дълбоко вдишване.

Телефонът беше малко по-близо.

Готов ли си? Хайде пак. Дясна ръка, десен крак. Ляв крак. Макар да се бе съсредоточил изцяло върху движението и целта, към която се

стремеше, Озбърн отчетливо усещаше как всички наоколо го гледат. Лицата им се размазваха пред очите му.

Изведнъж чу глас. Собствения си глас! Говореше ясно и отчетливо.

– Куршумът е забит някъде в бедрения мускул. Не знаем точно къде, но трябва да се извади.

Дясна ръка, десен крак. Ляв крак. Дясна ръка, десен крак.

– Правим централен вертикален разрез по задната част на бедрото, започвайки от долния край на седалищния мускул.

Внезапно се озова в медицинския колеж. Цитираше „Анатомията“ на Грей. Как можеше да си я спомня дума по дума?

Дясна ръка, десен крак. Ляв крак. Стоп, почивка. Отсреща лицата продължават да зяпат. Дясна ръка, десен крак. Ляв крак.

Телефонът вече е съвсем близо.

Изтощен, Озбърн бавно посегна да вдигне слушалката.

– Пол, имаш куршум в бедрения мускул. Трябва да се извади незабавно.

– Знам, по дяволите. Знам. Вади го!

– Излезе. Не мърдай сега. Знаеш ли коя съм?

– Естествено.

– Кой ден е днес?

– Ами... – Озбърн се поколеба. – Събота.

– Самолетът ти вече е излетял.

Вера смъкна гумените ръкавици, завъртя се и излезе от стаята.

Озбърн се отпусна и хвърли поглед наоколо. Беше гол и лежеше по очи върху леглото в гостната на Вера. След малко тя се завърна със спринцовка в ръката.

– Какво е това? – запита Озбърн.

– Мога да ти кажа, че е сукцинилхолин – саркастично отвърна Вера. – Обаче няма да е вярно.

Като мина зад него, тя забърса бедрото му със спирт и заби иглата на спринцовката.

– Антибиотик. Сигурно ще ти трябва и тетанусна ваксина. Един Господ знае какво е имало в оная река освен Анри Канарак.

През главата му изведнъж прелетяха спомените за отминалата нощ.

– Откъде знаеш?

Вера се пресегна и внимателно го зави с одеяло. Чак до раменете, за да бъде на топло. После отиде да седне на коженото кресло отсреща.

– Беше припаднал в някакъв голф-клуб на четирийсет километра от Париж. Свестил си се за момент, колкото да им дадеш моя номер. Взех

назаем кола от една приятелка. Хората в клуба се държаха много любезно. Помогнаха ми да те кача. Не носех нищо, освен успокоителни и те натъпках с тях.

– Много ли бяха?

Вера се усмихна.

– Под упойка говориш непрекъснато. Главно за мъже. Анри Канарак. Жан Пакар. Баща ти.

В далечината се раздаде сирената на линейка и усмивката ѝ помръкна.

– Бях в полицията – каза тя.

– В полицията ли?

– Снощи. Ужасно се изплаших. Претърсиха стаята ти и откриха сукцинилхолина. Не знаят какво представлява и защо ти е трябвал.

– Но ти знаеш.

– Да, сега знам.

– Нямаше как да ти кажа, нали?

Клепачите на Озбърн натежаваха. Започваше да се унася.

– Ами полицията? – немошно избъбри той.

Вера стана, прекоси стаята, щракна нощната лампа в ъгъла и изключи централното осветление.

– Не знаят, че си тук. Поне така мисля. Когато открият трупа на Канарак и колата му с твоите отпечатащи, ще дойдат да питат дали си се обаждал.

– Какво ще им кажеш?

Вера го усети как се мъчи да сглоби фактите, да реши дали е допуснал грешка като я потърси, дали може да ѝ се довери. Но беше прекалено изтощен. Клепачите му се склопиха и той бавно отпусна глава върху възглавницата.

Тя се наведе, докосна с устни челото му и прошепна:

– Никой няма да узнае. Обещавам ти.

Озбърн не я чу. Вихрено падаше надолу. Не беше цял. Никога не бе осъзнавал тази истина тъй ясно, с цялата ѝ сила и грозота. Бе станал лекар, за да прогонва болката и страданието, знаейки през цялото време, че не е способен да стори същото за себе си. Хората виждаха в него само образа на лекаря. Грижлив и сърдечен към тях. Не забелязваха останалата част от личността му, защото тя не съществуваше. Просто нямаше нищо друго и нямаше да има, докато не убиеше демоните в себе си. Онова, което знаеше Анри Канарак, можеше да ги унищожи, ала не бе успяло. Откриването на убиеца се оказваше само ирония на съдбата, от

която всичко ставаше още по-лошо. Изведнъж падането спря и Озбърн отвори очи. Двамата с баща му стояха сред есенните гори на Ню Хампшър. Смееха се и хвърляха плоски камъчета по водата на езерото. Небето беше синьо, въздухът свеж и листата пламтяха в ярки багри.

Озбърн беше на осем години.

42.

– Ой, Маквей! – възкликна Бени Гросман, после веднага го помоли да изчака и затвори телефона.

В Ню Йорк беше събота сутрин, в Лондон отдавна минаваше плад-не. Седнал в миниатюрната хотелска стаичка, която Интерпол тъй щедро му осигуряваше, Маквей си наля два пръста „Феймъс граус“ без лед – защото стаята не разполагаше с хладилник – и зачака Бени да се обади.

Беше прекарал сутринта в компанията на Йън Нобъл, младия полицейски патолог доктор Майкълс и доктор Стивън Ричман – специалистът по микропатология, който бе открил, че отрязаната глава е била подложена на извънредно ниски температури.

След грижлива проверка по молба на Скотланд Ярд двете официално регистрирани крионични дружества във Великобритания – „Крионично погребение“ в Единбург и „Крио-мастаба“ в Лондон – бяха съобщили, че не е установено да липсва глава или цял замразен труп на „наемател“ в техните инсталации. Следователно трябваше да отхвърлят вероятността за доброволно замразяване, освен ако допуснеха съществуването на нелегално крионично дружество, или ако някой притежаваше преносима крионична капсула, с която да размъква из Лондон парчета от трупове, замразени почти до триста градуса под нулата по Целзий.

След като закусиха заедно, Маквей, Нобъл и доктор Майкълс пристигнаха в лабораторията на Ричман, който вече бе прегледал обезглавеното тяло на Джон Кордъл, открито преди време в малък апартамент недалече от катедралата в Солсбъри. Рентгеновите снимки показваха два метални винта, крепящи тънка пукнатина в долната част на таза. Ако Кордъл бе доживял до пълното зарастване, тези винтове вероятно щяха да бъдат свалени.

Металургичните тестове на Ричман бяха установили, че винтовете изцяло са покрити с микроскопична паяжина от пукнатини – категорично доказателство, че Кордъл е бил замразен при температури, близки до абсолютната нула, също като главата на неизвестния покойник.

– Защо? – запита Маквей.

– Обаче не е там въпросът, нали? – отвърна доктор Ричман, отваряйки вратата на задръстената лаборатория, където се бяха сврели, за да видят сравнителните фотографии на разрушения метал от винтовете на

Кордъл и плочата в черепа на неизвестния.

Отправиха се към кабинета на Ричман по тесен коридор с жълтозелени стени.

Стивън Ричман бе на възраст малко над шейсетте, с набита, но стегната фигура, каквато имат хората, които на младини са се занимавали с тежък физически труд.

– Извинявайте за безпорядъка – каза той, докато ги въвеждаше. – Не чаках да ми дойде каре за покер.

Работният му кабинет беше два пъти по-малък от хотелската стая на Маквей и по-скоро приличаше на килер. Сред купищата книги, списания, писма, картонени кутии и видеокасети бяха натъпкани десетки стъкленици с консервирани органи от Бог знае колко животински видове, понякога по три-четири в една стъкленица. Неиде сред безпорядъка се мерзелееха прозорец, бюро и стол. Други два стола бяха затрупани с папки и книги, но Ричман веднага ги разчисти за гостите. Макар че Маквей доброволно предложи да стои прав, стопанинът не го остави да довърши и хукна да дири четвърти стол. След петнайсетминутна експедиция той се завърна победоносно, влачейки секретарски стол с едно липсващо колело, който бе открил в мазето.

Когато най-сетне всички се настаниха, Ричман спокойно подхвана разговора оттам, където бяха прекъснали преди половин час.

– Истинският въпрос, мистър Маквей, не е „защо“, а „как“.

– Какво искате да кажете? – запита Маквей.

– Иска да каже, че става дума за човешки тъкани – намеси се Майкълс. – Първоначално експериментите при температури, близки до абсолютната нула, са били правени със соли и някои метали, например мед. – Изведнъж той осъзна, че постъпва нелюбезно и побърза да се извини. – Простете, доктор Ричман. Не исках да...

– О, няма нищо, докторе – усмихна се Ричман, после огледа Маквей и Нобъл. – Трябва да ви предупредя, че на научен жаргон всичко става ужасна каша. Но основният въпрос е в Третия закон на термодинамиката, който най-общо казано гласи, че науката никога не ще достигне абсолютната нула по ред причини, между другото и защото това би означавало създаване на абсолютен порядък. Порядък на атомно ниво.

Нобъл гледаше безизразно. Маквей също.

– Всеки атом се състои от електрони, обикалящи около централно ядро, съставено от протони и неутрони. Когато охлаждаме веществото, нормалното движение на тия атоми и техните частици намалява, или ако предпочитате, се забавя. Колкото по-ниска е температурата, толкова

по-бавно става движението. Е, ако създадем мощно магнитно поле и го фокусираме върху тия забавени атоми, бихме могли да управляваме техните частици едва ли не както си искаме. Теоретично погледнато, ако можехме да достигнем абсолютната нула, бихме постигнали още повече – бихме ги управлявали точно както си искаме, тъй като тяхната активност ще бъде напълно прекратена.

– Това само ни връща към въпроса на Маквей – каза Нобъл. – Защо някой ще вземе да замразява глави и обезглавени тела при подобна температура, ако абсолютната нула изобщо е достижима?

– За да ги съедини – отвърна Ричман без ни най-малък признак на вълнение.

– Да ги съедини? – смаяно повтори Нобъл.

– Това е единствената причина, която смътно прозирам.

Опипвайки разсеяно ухото си, Маквей извърна глава и хвърли поглед през прозореца. Навън грееше ясно, слънчево утро. В сравнение с него кабинетът на Ричман напомняше мухлясал сандък. Когато отново се завъртя, зърна досами носа си стъклена чаша с дребен мозък в някаква консервираща течност и етикетче, поясняващо, че органът принадлежи на малтийска котка. Побърза да отпрати очи към Ричман.

– Говорите за хирургия на атомно ниво, така ли?

Ричман се усмихна.

– В известен смисъл. Просто казано, при абсолютната нула чрез прилагане на мощно магнитно поле всички атомни частици ще бъдат напълно подредени и достъпни за цялостен контрол. Ако го постигнем, ще можем да осъществим атомна криохирургия. Невъобразима микрохирургия.

– Малко по-подробно, ако обичате – обади се Нобъл.

Очите на Ричман блеснаха и Маквей почти физически усети как пулсът на учения се ускорява. Самата идея, която обсъждаха, го възбуждаше неимоверно.

– Това означава, господин инспектор, че ако можехме да замразим хората до подобна температура, да ги оперираме и пак да ги размразим без увреждане на тъканите, атомите биха били свързани. Между тях би се образувала химическа връзка, при която два отделни атома споделят даден електрон. Така би се получило безшевно съединение. Или идеалният шев, ако предпочитате. Сякаш пациентът е бил създаден така от самата природа. Като дърво, което е израсло без чужда намеса.

– Значи някой се опитва да го постигне? – запита Маквей.

– Невъзможно – подхвърли Майкълс.

Маквей се завъртя към него.

– Защо?

– Заради принципа на Хайзенберг. Ако разрешите, доктор Ричман.

Ричман кимна и Майкълс се обърна към Маквей. По някаква причина младият патолог държеше да докаже на американеца, че си разбира от работата и не говори празни приказки. От една страна това бе важно за общата им задача. Но същевременно по този начин се самоутвърждаваше и настояваше да получи необходимото уважение.

– Става дума за принцип на квантовата механика, който гласи, че е невъзможно едновременно да се измерят с безкрайна точност две свойства на квантов обект – например атом или молекула. Може да се измери едното или другото, но не и двете наведнъж. Може да се определи скоростта и направлението на даден атом, но не може да се каже къде е бил разположен в същото време.

– А възможно ли е при абсолютната нула? – запита Маквей с полагаемия респект.

– Естествено. Защото при абсолютната нула всяко движение спира.

– Мистър Маквей – намеси се Ричман. – Възможно е да се постигнат температури само с една милионна от градуса над абсолютната нула. Вече е правено. Сама по себе си абсолютната нула не е нищо друго, освен термин. Тя не може да бъде достигната. Невъзможно е.

– Въпросът ми, докторе, не беше дали може или не може. Питам дали някой не се опитва да го постигне.

Маквей не криеше нетърпението в гласа си. Стигаше му толкова теория, сега искаше факти. Очаквайки отговор, той безмилостно се втрени в Ричман.

Нобъл никога не бе виждал американския детектив в подобно настроение. Едва сега разбираше откъде идва репутацията на Маквей.

– Мистър Маквей, досега сме доказали замразяването на едно тяло и една глава. Рентгеновите снимки откриха метал само в още два от останалите шест трупа. Когато анализираме този метал, може да стигнем до по-категорични изводи.

– А какво казва вашият нюх, докторе?

– Моят нюх ще си остане между тия четири стени. Ако приемете това условие, бих предположил, че имате работа с неуспешни опити за изключително сложна криохирургия.

– Тоест, глава от един човек да се присади върху тялото на друг.

Ричман кимна.

Нобъл завъртя глава към Маквей.

– Значи някой опитва да създаде съвременен Франкенщайн?

– Франкенщайн е бил създаден от мъртви тела – сухо отбеляза Майкълс.

– Мили Боже! – Нобъл се опита да скочи на крака и едва не събори на пода една стъкленница с хипертрофираното сърце на професионален футболист. Като подпря стъкленницата, той недоверчиво стрелна поглед от Майкълс към Ричман. – Да не би тия хора да са били замразени живи?

– Така изглежда.

– Тогава защо има следи от отравяне с циановодород? – запита Маквей.

Ричман вдигна рамене.

– Може да е частично отравяне. Или част от процедурата. Кой знае...

Нобъл погледна Маквей, после се изправи.

– Много благодарим, доктор Ричман. Няма да ви отнемаме повече време.

– Само секунда, Йън – помоли Маквей и се обърна към Ричман. – Още един въпрос, докторе. Когато бе намерена, главата на неизвестния тъкмо се размразяваше. След пълното размразяване би ли имало някакво значение кога е замразена, що се отнася до вида и патологичните изменения?

– Нещо не ви разбирам – каза Ричман.

Маквей се приведе напред.

– Имаме затруднения със самоличността на убития. Не можем да открием кой е той. Дали не сме поели по грешен път, като търсим само сред изчезналите през последните дни и седмици? Ами ако са месеци или даже години? Възможно ли е?

– Хипотетичен въпрос... но бих казал, че ако някой наистина е открил начин да замразява до абсолютната нула, тогава на молекулярно ниво няма да има никакви изменения. Тъй че след размразяването не би имало начин да се определи дали главата е замразена преди месец или преди век, пък ако щете и десет века.

Маквей стрелна поглед към Нобъл.

– Вашите детективи май пак ще трябва да се захванат на работа.

– Сигурно сте прав.

Телефонният звън изтръгна Маквей от спомените и той грабна слушалката.

– Ой, Маквей!

– Здравсти, Бени и ако обичаш, смени си репертоара. Започваш да се повтаряш.

– Открих.

– Кое откри?

– Онова, за което питаше. Дежурният сержант от архивите е отбелязал върху запитването от вашингтонската централа на Интерпол за Албърт Мериман, че е получено в единайсет и трийсет и седем сутринта на шести октомври, четвъртък.

– Бени, единайсет и трийсет и седем сутринта в Ню Йорк означава четири и половина следобед в Париж.

– И какво?

– Запитването е било само за тази папка, така ли?

– Аха.

– Инспекторът, който води случая в парижката полиция, получи фотокопие от отпечатъка едва в петък сутринта. Само отпечатъка. Нищо повече. Обаче петнайсет часа по-рано някой в Интерпол не само е разполагал с отпечатъка, но отгоре на това е знаел името на престъпника и къде да потърси данни за него.

– Значи колегите май си имат вътрешни неприятности. Двоен агент. Или частни канали. Кой знае... Обаче ако се случи нещо, водещият инспектор ще опере пешкира, защото бас държа, че никъде няма черно на бяло кой е подал запитването.

– Бени...

– Кажу, бубала.

– Благодаря ти.

Вътрешни неприятности, двоен агент, частни канали. Маквей ненавиждаше тия думи. Нещо ставаше в Интерпол и Лебрюн без да знае бе налетял право на него. Едва ли щеше да хареса новината, но трябваше да я чуе. Само че когато след двацет минути Маквей най-сетне успя да се свърже с Париж, Лебрюн не го остави да обели и дума.

– Маквей, top amé – развълнувано съобщи французинът. – Тъкмо се канех да ви звъня. При нас работата изведнъж стана много дебела. Преди три часа открихме Албърт Мериман да плува по Сена. Приличаше на пита швейцарско сирене – целият надупчен с куршуми от автомат. Колата, която е карал, бе намерена около деветдесет километра нагоре по течението, близо до Париж. Пълна с отпечатъци на вашия доктор Озбърн.

43.

След час Маквей пътуваше с такси за летище Гатуик. Оставяше на Нобъл и неговите хора от Скотланд ярд да ровят из списъците на безследно изчезнали хора с надеждата да открият човек, който да отговаря по описание на намерената глава и да е претърпял черепна операция с вграждане на метална пластина. Същевременно полицейските служби щяха да проверят всички болници и медицински институти в Южна Англия за лекари, експериментиращи качествено нови хирургически методи. Маквей се чудеше дали да не помоли лионската централа на Интерпол да проведе същата проверка из цяла Европа. Но след случая с досието на Мериман бе решил да изчака. Не знаеше какво става в Интерпол и дали изобщо има нещо тревожно, но ако имаше, не би желал същото да се повтори и с неговото разследване. От всичко на този свят най-много мразеше нещо да става зад гърба му. По личен опит знаеше, че най-често тия истории са дребнави, заядливи, досадни и трудни за разплитане, но обикновено се оказват безвредни. Този път обаче не беше сигурен. По добре да си трае, докато Нобъл приключи с проучванията.

По парижко време приближаваше 17:30. Самолетът на „Ер Франс“ за Лос Анджелис бе потеглил от летище „Шарл де Гол“ точно по разписание, в 17:00. Доктор Озбърн трябваше да пътува с него, но не беше на борда. Изобщо не бе стъпвал на летището, което означаваше, че паспортът му все още е в ръцете на парижката полиция.

Маквей все по-малко вярваше на собствената си преценка за този човек. Озбърн бе излъгал за калта по маратонките. Колко ли още лъжи бе наговорил?

По време на разпита Озбърн изглеждаше точно това, за което го взимаше Маквей – образован мъж на средна възраст, влюбен до уши в далеч по-млада жена. Нищо подозрително. Ала сега двама души бяха загинали от насилствена смърт и „образованият влюбен мъж“ се оказваше свързан и с двамата.

Но дори и без убийствата на Албърт Мериман и Жан Пакар, имаше още нещо, което гризеше Маквей далеч преди разговора с Лебрюн: предпазливото предположение на доктор Стивън Ричман, че замразените обезглавени трупове може да са следствие от неуспешни опити за невероятна криохирургична операция по съединяването на отрязана глава с чуждо тяло. А доктор Озбърн бе не само хирург, но и ортопед,

специалист по скелетната структура, напълно способен да съобрази как се вършат тия неща.

От самото начало Маквей смяташе, че търси не група хора, а отделен човек. Дали пък не го бе пропуснал между пръстите си?

Озбърн се събуди и за момент нямаше представа къде се намира. После Вера изплува пред погледа му с удивителна яснота. Седнала на леглото до него, тя бършеше челото му с влажна кърпа. Беше облечена със свободен черен панталон и широк черен пуловер. От тъмното облекло и слабото осветление лицето ѝ изглеждаше нежно и крехко като изящна порцеланова фигура.

– Имаше треска, но мисля, че температурата спадна – тихо каза тя.

В очите ѝ блестяха същите искрици, както при първата им среща – Озбърн неволно пресметна – само преди девет дни.

– Колко време бях в безсъзнание? – запита той със слаб глас.

– Не много. Около четири часа.

То опита да се надигне, но остра болка проряза бедрото му. Прехапа устни и се отпусна в леглото.

– Ако беше разрешил да те откарам в болница, щеше да се чувстваш малко по-удобно.

Озбърн се загледа в тавана. Не помнеше, но сигурно наистина ѝ бе забранил да го откарва в болница. После се сети, че е говорил за Канарак, за баща си и частния детектив Жан Пакар.

Вера се изправи, остави кърпата в легенчето и пристъпи към масата, над която имаше тясно прозорче, закрито с тъмна завеска.

Озбърн озадачено се огледа. Отдясно беше вратата на стаята. Отляво друга врата водеше към тясна тоалетна. Таванът беше силно скосен, тъй че стените в единия край бяха много по-ниски, отколкото в другия. Не помнеше кога е попаднал в тази стая. Приличаше на таванско помещение.

– Тук сме под самия покрив. Стаичката е била построена от Съпротивата през 1940 година. Почти никой не знае за нея.

Взимайки от масичката закрит поднос, Вера се върна да седне до него. Върху подноса имаше паница топла супа, салфетка и лъжица.

– Трябва да се храниш – каза тя.

Озбърн я гледаше мълчаливо.

– От полицията идваха да питат за теб. Затова те преместих тук.

– Сама ли?

– С портиера Филип, той е стар и верен приятел.

– Открили са тялото на Канарак, нали?

Вера кимна.

– И колата. Казвах ти, че ще дойдат, щом я открият. Пристигнаха около час, след като беше заспал. Исаха да се качат в апартамента, но аз им казах, че излизам. Разговаряхме във фойето.

Озбърн безпомощно въздъхна и се загледа настрани. Вера посегна към лъжицата.

– Искаш ли да те нахраня?

– Все някак ще се справя и сам – мрачно се усмихна Озбърн.

Той хвана лъжицата, загреба супа и започна да се храни. Соленият вкус на бульона беше приятен и за няколко минути Озбърн му посвети цялото си внимание. Накрая остави лъжицата, избърса устни със салфетката и се облегна назад.

– В това състояние май няма да избягам далече.

– Прав си.

– Ще си имаш неприятности задето ми помагаш.

– Ти ли уби Анри Канарак?

– Не.

– Тогава как мога да си имам неприятности? – Вера стана и вдигна подноса от леглото. – Сега искам да си почиваш. По-късно ще дойда да ти сменя превръзката.

– Не е само до полицията.

– Какво искаш да кажеш?

– Как ще обясниш на... него? На Френчо.

Вера подпря подноса върху бедрото си като професионална сервитьорка и сведе поглед към него.

– Френчо – заяви тя, – вече не е на дневен ред.

– Тъй ли? – смая се Озбърн.

– Тъй – лекичко се усмихна тя.

– И откога?

– Откакто те срещнах. – Вера го гледаше право в очите. – А сега спи. Ще се върна след два часа.

Когато тя затвори вратата, Озбърн се отпусна на възглавницата. Беше изтощен както никога през живота си. Погледна часовника. Беше 19:35 на 8 октомври, събота.

А навън, зад плътната завеса на малкото прозорче, Париж започваше да танцува.

44.

Точно по същото време, на около четирийсет километра по магистрала А1, самолетът на „Ер Юроп“ се спускаше към летище „Шарл де Гол“. Петнайсет минути по-късно един от униформените сътрудници на Лебрюн потегли обратно към Париж с Маквей на задната седалка.

Маквей вече имаше чувството, че е опознал всяко кътче на парижката аерогара. И как иначе, щом напоследък минаваше през нея по два пъти в денонощието.

Когато приближиха Париж, полицаят прекоси Сена и подкара към Орлеанската порта. С известно усилие той обясни на развален английски, че Лебрюн разследва нещо ново и иска да се срещне с Маквей на местопрестъплението.

Дъждът отново заваля, докато си пробиваха път през пожарникарски коли и тълни зяпачи, удържани от верига униформени полицаи. Пред тлеещите останки от жилищен блок шофьорът спря колата и поведе Маквей през хаоса от маркучи и опушени пожарникари, които все още поливаха димящите места.

Сградата беше напълно разрушена. Покривът бе изчезнал заедно с целия последен етаж. Изкривени и полуразтопени от изключително висока температура, пожарните стълби се протягаха настрани като части от недовършен мост, закрепени в несигурно равновесие към разбитите тухли на горните етажи. Самите етажи сега можеха да се различат само по дупките от прозорци, а между тях стърчаха обгорели греди – част от подове и тавани на отделните апартаменти. И въпреки проливния дъжд навсякъде се носеше тежката миризма на изгоряла човешка плът.

Заобикаляйки куп обломки, шофьорът изведе Маквей зад сградата, където под блясъка на преносими прожектори Лебрюн, Бара и Метро разговаряха с едър мъж в пожарникарска униформа.

– А, Маквей! – подвикна Лебрюн, когато пристъпиха в осветената зона. – Мисля, че вече познавате инспекторите Метро и Бара. Това е капитан Шевалие, заместник-началник на районния пожарен батальон.

– Здравейте, капитан Шевалие. – Маквей протегна ръка на пожарникаря, после се озърна към развалините. – Умишлено ли е било?

– Оуі – кимна Шевалие и добави няколко думи на френски.

– Всичко е изгоряло много бързо и при извънредно висока температура – преведе Лебрюн. – Използвано е някакво сложно устройство,

заредено по всяка вероятност с армейски запалителни експлозиви. Никой не е имал шанс да се измъкне. Двайсет и трима души. Всички са мъртви.

Маквей дълго мълча. Накрая запита:

– Имате ли представа защо?

– Да – решително потвърди Лебрюн, без да крие яростта си. – Тук е регистрирана колата, която карал Мериман, преди да го докопа вашият приятел Озбърн.

– Лебрюн – гласът на Маквей беше тих, но твърд. – Първо, Озбърн не ми е приятел. Второ, разрешете да предположа, че въпросната кола е била собственост на жена.

– Добро попадение – обади се Бара на английски.

– Името ѝ е Анес Демблон.

Лебрюн вдигна вежди.

– Изумявате ме, Маквей.

Маквей не обърна внимание на комплиментата.

– С какво разполагате за Озбърн?

– Пезото, което е наел, бе открито в една уличка на два километра от хотела. Имаше три квитанции за неправилно паркиране, значи е било изоставено вчера в ранния следобед.

– И никакви други следи?

– Търсим го из цялата столица, а провинциалните управления претърсват цялата област между мястото, където бе открито тялото на Мериман и пътя, където намерихме колата му.

Наблизо двама навъсени пожарникари изнесоха през задния вход обгоряла детска люлка и я захвърлиха до почернял скелет от матрак. Маквей ги изгледа, после се обърна към Лебрюн.

– Да вървим там, където сте открили колата на Мериман.

Белият форд на Лебрюн прорязва мрака с фаровете си, докато зави- ваха по пътя към крайбрежния парк, където полицията бе открила ситроена на Анес Демблон.

– Живял е под името Анри Канарак. От десет години работел в една пекарна близо до Северната гара. Анес Демблон водела счетоводството. – Лебрюн измъкна запалката от таблото и я поднесе към цигарата си. – Очевидно двамата имат общо минало. Трудно ще е да разберем какво точно, защото той е бил женен за францужойка на име Мишел Шалфур.

– Мислите ли, че пожарът е нейна работа?

– Не бих го изключил, докато не я разпитаме. Но ако е била само

домакиня, както изглежда, едва ли би имала достъп до този тип запалителни материали.

Детективите Бара и Метро претърсиха апартамента на Анри Канарак в Монруж без никакъв резултат. Жилището беше почти празно. Няколко рокли на Мишел Канарак, купчинка каталози за бебешки дрешки, пет-шест неплатени сметки, малко храна в шкафовете и хладилника – с това се изчерпваше всичко. Очевидно семейството бе изчезнало набързо заедно с целия си багаж.

Засега знаеха със сигурност само едно: че в моргата лежи трупът на Анри Канарак, или по-точно Албърт Мериман. От Мишел Канарак нямаше никаква следа. Проверката по хотели, болници, морги и затвори не бе дала резултат – нито за новата, нито за моминската ѝ фамилия. И под двете имена не откриха шофьорска книжка, паспорт или поне библиотечна карта. Не бяха намерили нейна снимка в апартамента или в портфейла на Мериман. Така че засега разполагаха само с името. Независимо от това Лебрюн я обяви за национално издирване. Може би местните полицейски управления щяха да открият нещо.

– С какво е убит Мериман? – запита Маквей, без да откъсва очи от околностите, докато напредваха по калния път към парка.

– „Хеклер и Кох МР-5К“. Напълно автоматичен. Вероятно със заглушител.

Маквей се навъси. „Хеклер и Кох“ беше смъртоносна играчка. Деветмилиметров автоматичен пистолет с трийсет патрона в пълнителя – любимо оръжие за терористи и сериозни контрабандисти на дрога.

– Намерихте ли го?

Лебрюн изгаси цигарата и подкара съвсем бавно през дълбоките локви.

– Не, чакаме резултата от балистичната лаборатория. През целия следобед водолазите претърсваха дъното, но засега няма резултат. Тук течението е силно. Затова открихме Мериман толкова далече.

Лебрюн намали още и спря пред дърветата.

– Нататък ще продължим пеша – каза той и измъкна изпод седалката голям полицейски фенер.

Дъждът бе престанал и луната надничаше иззад облаците, докато двамата полицаи слизаха по чакълестата рампа към реката. Маквей се озърна през рамо. В далечината смътно се мержелееха светлините на товареното съботно движение по магистралата край Сена.

– Внимавайте, тук е хлъзгаво – предупреди Лебрюн, когато стигнаха долу. После завъртя лъча към размитите следи от ситроена на Анес

Демблон. – Напоследък валя прекалено много. И да е имало стъпки, изчезнали са преди да намерим колата.

– Може ли? – Маквей протегна ръка и взе фенера от Лебрюн. Насочи го към реката, за да прецени скоростта на течението край брега. После върна лъча обратно, клекна и огледа земята.

– Какво търсите? – запита Лебрюн.

Маквей загреба шепа кал и за по-сигурно я освети отблизо.

– Това.

– Кал?

Маквей надигна глава.

– Не, mon ami. Terrain rouge. Червена кал.

45.

В сравнение с бурното посрещане на летище Клотен вечерята с Елтон Либаргер бе тиха и интимна. Гостите заемаха четири маси около дансинга. За Джоана това бе не само среща с един съвсем непознат свят, но и фантастична, просто невероятна сцена. Седнала сред балната зала на частна яхта, плаваща лениво покрай стръмните брегове на алпийското езеро, тя се чувстваше като героиня в някаква пишно-елегантна пиеса от края на миналия век.

Бяха я настанили на маса за шестима, близо до Паскал фон Холден, който изглеждаше изумително елегантен в тъмносин смокинг и ослепително бяла колосана риза. Макар че се усмихваше и водеше любезни разговори със своите съседи, полагайки усилия да не изпуска нишката, тя просто не можеше да откъсне очи от околния пейзаж. Слънцето клонеше към залез и на изток, над живописното селце с вили край самата вода, се издигаха стръмни гористи склонове, преливащи постепенно в дивото величие на Алпите, а още по-горе последните лъчи на гаснещия ден обагряха снежните върхове в нежно розово и златисто.

– Сантиментално, нали? – усмихна се Фон Холден.

– Сантиментално? Да, вероятно сте прав. Но аз бих казала, че е красиво.

За част от секундата Джоана задържа поглед върху Фон Холден, после пак се обърна към другите. От другата ѝ страна седеше красива и явно преуспяла двойка – Конрад и Маргарете Пайпер от Берлин. Доколкото бе успяла да разбере от разговора, Конрад Пайпер ръководеше голяма търговска компания, а съпругата му Маргарете се занимаваше с шоу-бизнес. Какъв точно – не беше ясно, а и нямаше как да я запита, защото Маргарете почти през цялото време говореше по радиотелефона.

Отсреща седяха Хелмут Залетл и сестра му Берта, пристигнали днес със самолет от Австрия. И двамата изглеждаха над седемдесетте. Доктор Хелмут Залетл беше личният лекар на Елтон Либаргер и Джоана го бе срещала при четири от шестте му посещения в „Ранчо де Пиньон“. На масата докторът и сестра му се държаха затворено и мрачно; през повечето време мълчаха, задавайки само от време на време по някой конкретен въпрос, свързан със здравето и общото състояние на Либаргер. Макар че всекидневно работеше с богати и знаменити пациенти, идващи в „Ранчо де пиньон“ за тайно възстановяване след лечение от

наркомания или алкохолизъм, Джоана никога не бе срещала личност като Залетл. Неговото хладно, сдържано високомерие просто я ужасяваше. Но вече бе разбрала, че всичко ще е наред, стига да се държи професионално и да отговаря на въпросите му. Пък и той щеше да остане в Цюрих само двайсет и четири часа.

През една маса от тях Елтон Либаргер разговаряше с пухкавата жена, която го бе обсипала с целувки на аерогарата. Предишните му тревоги очевидно се бяха разсеяли; сега той изглеждаше напълно доволен и със спокойна усмивка приемаше благопожеланията на гостите, които през цялата вечер наминаваха да му стиснат ръката и да подхвърлят по някоя окуражителна дума.

До Либаргер седеше едра, непривлекателна жена на около трийсет години. Доколкото си спомняше Джоана, името ѝ бе Гертруде Бирман, активистка от зелената партия, която явно изпитваше най-голямо удоволствие, когато успееше да прекъсне разговора на Либаргер и да привлече вниманието му към себе си. Постепенно това взе да дразни Джоана и тя дори се запита дали да не ѝ направи забележка, защото виждаше, че мистър Либаргер започва да се изморява. Интересно, откъде ли му бе хрумнало да завързва приятелство с тая раздърпана политическа активистка? Та тя изглеждаше толкова нелепо сред всички тия представители на едрия бизнес.

Над третата маса властваше Ута Баур, наричана „най-германската моделиерка в Германия“, която след първоначалния си триумф по мострените панаири в Мюнхен и Дюселдорф през седемдесетте години днес имаше модни къщи в Париж, Милано и Ню Йорк. Мършава и облечена изцяло в черно, тя почти не носеше грим, а подстриганата ѝ почти до корен коса явно беше платиненоруса по рождение. Ако не бяха оживените жестове при всяка дума и веселите искрици в очите ѝ, Джоана би я сметнала за женски вариант на Джек Изкормвача. Както щеше да научи по-късно, Рита Баур не криеше, че е на седемдесет и четири години.

В дъното, близо до вратата, стояха двама мъже, сменили шофьорските униформи със смокинги. Бяха стройни, късо подстригани и нито за миг не изпусаха залата от поглед. Джоана бе сигурна, че са телохранители и се канеше да зададе въпроса на Фон Холден, когато сервитьор с тиролски костюм я запита дали може да прибере остатъка от вечерята.

Тя побърза да кимне. Основното ястие беше „Бернско блюдо“ – кисело зеле, изобилно размесено със свински ребра, задушена сланина, говеждо, наденички, език и шунка; при ръст метър и шейсет Джоана беше с десет килограма над нормата и трябваше грижливо да спазва диетата.

Особено напоследък, откакто бе взела да забелязва, че повечето ѝ приятелки във велосипедния клуб са станали кльощави като клечки и ластичните трика им стоят като излети. И горе, и долу.

От известно време Джоана имаше тайна, която споделяше само със своя единствен приятел, санбернара Хенри. Беше започнала да се вглежда в слабините на велосипедистите.

Израснала бе като единствено дете на скромни, благочестиви родители в малко тексаско градче. Майка ѝ работеше в книжарница и когато роди, приближаваше четирийсет и две години. Баща ѝ, пощенски раздавач, по онова време приближаваше петдесетте. Както става в подобни случаи, и двамата бяха решили, че детето ще бъде като тях – трудолюбиво, скромно и благодарно за всичко, което има. И дълги години Джоана беше точно такава – участничка в църковния хор и момичешкия скаутски отряд, средна ученичка, а след гимназията – студентка в школата за медицински сестри, както я бе посъветвала най-добрата ѝ приятелка. Ала макар да изглеждаше и дори сама да се смяташе за простичко, прилежно момиче, дълбоко в душата си тя бе бунтарка.

За пръв път опозна секса на осемнайсет години с помощника на пастора. А сетне, ужасена и уверена, че е забременяла, избяга в Колорадо, казвайки на всички – роднини, приятели и дори на самия виновник – че са я приели в медицинската школа към Денвърския университет. И двете неща бяха неверни – нито я приеха в школата, нито беше бременна. Но тя остана в Колорадо и с упорит труд успя да получи диплом за рехабилитатор. Когато баща ѝ заболя, Джоана се върна в Тексас, за да помага на майка си. А след като двамата починаха само с няколко седмици разлика, тя веднага си събра нещата и замина за Ню Мексико.

На 1 октомври, събота, една седмица преди вечерята с Елтон Либаргер, Джоана навърши трийсет и шест години. Не бе докосвала мъж от онази вечер в Западен Тексас с помощника на пастора.

Сред бурно ръкопляскане двама сервитьори внесоха огромна торта, отрупана със свещи и я сложиха пред Елтон Либаргер. В този момент Фон Холден докосна лакътя на Джоана.

– Можете ли да останете? – запита той.

Тя отклони поглед от масата на Либаргер и се обърна към него.

– Какво казахте?

– Попитах ви дали можете да останете в Швейцария, за да продължите работата си с господин Либаргер.

Джоана нервно приглади наскоро измитата си коса.

– Аз? Да остана тук?

Фон Холден кимна.

– За колко време?

– Седмица, може би две. Докато господин Либаргер се почувства напълно у дома си.

Внезапното предложение разтърси Джоана. През цялата вечер гледаше часовника и се питаше кога ще успее да се върне в хотела, за да събере в куфара всички сувенири и дреболии, които Фон Холден ѝ бе помогнал да купи при днешната обиколка из Цюрих. Кога щеше да си легне? По кое време да стане, за да не закъснее за утрешния полет?

– К-кучето ми – запъна се тя.

Изобщо не ѝ бе хрумвало, че може да остане в Швейцария. Мисълта да прекара толкова дълго извън убежището на домашното гнездо я изпълваше едновременно с ужас и възхищение.

– Естествено, вашето куче ще получи необходимите грижи, докато отсъствате – усмихна се Фон Холден. – А вие ще разполагате с апартамент в имението на господин Либаргер.

Джоана не знаеше какво да мисли, как да реагира. Наоколо отново избухнаха ръкопляскания, докато Либаргер духаше свещите. Познатият духов оркестър изникна сякаш от въздуха и подхвана „Той е чудесен момък“.

Започнаха да поднасят кафе, ликьори и блокчета швейцарски шоколад. Пълната дама помогна на Либаргер да разреже тортата и сервитьорите разнесоха парчетата по масите.

Джоана изпи кафето и опита глътка великолепен коняк. От алкохолата ѝ стана топло и весело.

– Джоана, той ще се чувства тревожен и неуверен без вас. Нали ще останете?

Фон Холден се усмихваше искрено и сърдечно. Нещо повече, говореше тъй, сякаш не Либаргер, а сам той я молеше да остане. Джоана отпи още глътка коняк и усети, че поруменява.

– Да, добре – чу тя собствения си глас. – Разбира се, ще остана, щом е важно за мистър Либаргер.

В дъното на залата оркестърът засвири виенски валс и младата германска двойка тръгна към дансинга. Като се огледа, Джоана видя, че и други гости стават от масите.

– Джоана?

Обърна се и видя Фон Холден зад стола си.

– Ще разрешите ли? – запита той.

На лицето ѝ неволно изгря широка усмивка.

– Разбира се. Защо не?

Тя се надигна и Фон Холден придържа стола назад. След миг вече я водеше покрай Елтон Либаргер към дансинга. Под вълшебните звуци на оркестъра тя пристъпи в прегръдката му и започна да танцува.

46.

– Винаги уверявам децата, че няма да боли. Само едно боцване под кожата – каза Озбърн, гледайки как Вера пълни спринцовката с пет милилитра ваксина против тетанус. – Те знаят, че ги лъжа, аз също знам. Чудя се защо ли им го разправям.

– Защото това ти е работата – усмихна се Вера. Тя сръчно го инжектира, после счупи иглата, омота спринцовката и шишенцето в салфетка и ги прибра в джоба си. – раната е чиста и зараства нормално. Утре ще започнем упражненията.

– А после какво? – мрачно запита Озбърн. – Не мога да стоя тук цял живот.

– Кой знае, може и да поискаш. – Вера подхвърли пред него сгънат вестник. Беше новият брой на „Фигаро“. – Виж втора страница.

Озбърн разгърна вестника и видя две едрозърнести снимки. Едната беше негова, направена в парижката полиция. На другата униформени полицаи се изкачваха по стръмен бряг, носейки омотан в одеяло труп. Над двете снимки имаше заглавие на френски: „Американски лекар заподозрян в убийството на Албърт Мериман“.

Е, добре, значи бяха открили отпечатъците му в ситроена. Знаеше, че рано или късно ще стигнат дотам. Нямахте от какво да се изненадва. Но... Албърт Мериман! Откъде бяха измъкнали това име?

– Истинското име на Анри Канарак – поясни Вера. – Бил е американец. Знаеше ли го?

– Трябваше да се досетя. Говореше като американец.

– Бил е и професионален убиец.

– Да, каза ми...

Изведнъж Озбърн отново видя лицето на Канарак сред бурната вода, изкривено от ужас, че може пак да му инжектират сукцинилхолин. В същото време чу треперещия глас съвършено ясно, сякаш Канарак беше в стаята: „Платиха ми...“

Отново го разтърси онова изумление – че убийството на баща му е било просто хладнокръвна, безстрастна сделка.

„Ервин Шол...“ – изрече гласът на Канарак.

– Не! – изкрещя Озбърн.

Вера стреснато извърна глава. Стиснал зъби, Озбърн гледаше решително в пустотата.

– Пол...

Озбърн се извъртя и спусна крака до леглото. После несигурно се изправи. Залитайки, той остана така – пребледнял като мрамор, с безжизнени, празни очи. По челото му се стичаше пот, гърдите му подскачаха при всяко вдишване. Всичко започваше отначало. Знаеше, че е пред припадък, но нищо не можеше да стори.

– Пол! – Вера пристъпи към него. – Няма нищо. Няма нищо...

Той рязко въртна глава към нея и присви очи. Тая жена беше луда. Мислите ѝ идваха от външния свят, където никой не го разбираше.

– Няма нищо, ама друг път! – В гласа му клокочеше ярост. Но това бе безсилната ярост на страдащо дете. – Мислиш, че мога да го направя, нали? Е, не мога и толкоз.

– Какво не можеш? – кротко запита Вера.

– Знаеш какво имам предвид.

– Не знам...

– Не знаеш, ама друг път!

– Наистина...

– Значи искаш аз да го кажа?

– Кое?

– Че... Че... – Той се запъна. – Че мога да намеря Ервин Шол! Е, не мога! Това е! Не мога! Нямам сили да почна отново! Тъй че недей да молиш повече. Ясно ли е? – Продължавайки да крещи, той се подпря на нея. – Ясно ли е, Вера? Не ме моли, защото няма да го направя! Няма, защото не мога!

Изведнъж Озбърн забеляза панталона си върху облегалката на стола до масата и се хвърли натам. Раненият му крак се подгъна и той изкрещя. За миг зърна тавана. После подът го блъсна в гърба. Една-две секунди лежа неподвижно. Сетне чу нечии ридания и погледът му се замъгли. „Просто искам да си ида у дома. Моля ви.“ – изрече някой. Тук обаче нещата се объркваха, защото гласът беше неговият, само че много по-млад и задавен от плач. Той отчаяно завъртя глава, търсейки Вера, но не видя нищо освен сива мъгла.

– Вера... Вера... – извика Озбърн, обзет от внезапен ужас, че нещо става с очите му. – Вера!

Някъде съвсем наблизко отекваше глухо туптене. Звукът го озадачи. После нечия ръка се плъзна по лицето му и той осъзна, че Вера го притиска към гърдите си и звукът, който чува, идва от нейното сърце. След малко усети и собственото си равномерно дишане. Стори му се, че Вера отдавна седи на пода до него. Че го люлее нежно в прегръдките си.

Мъглата продължаваше да виси пред очите му и той се запита защо. Едва тогава осъзна, че плаче.

– Сигурен ли сте, че това е човекът?

– Oui, monsieur.

– И вие ли?

– Oui.

Лебрюн захвърли върху бюрото полицейските снимки на Озбърн и погледна Маквей.

Когато им се обадиха, двамата бяха напуснали крайбрежния парк и се връщаха към града. Сред пороя от френски думи Маквей разпозна имената на Озбърн и Мериман, но не успя да разбере какво говорят за тях. Когато съобщението свърши, Лебрюн прекъсна връзката и му преведе.

– Пуснахме снимката на Озбърн във вестниците заедно с историята на Мериман. Управителят на един голф-клуб я видял и си спомнил, че тази сутрин американец с подобно лице излязъл от реката близо до клуба. Дали му чаша кафе и разрешили да използва телефона. Управителят предполага, че става дума за същия човек.

Сега, след проверката по снимки, вече нямаше съмнение, че именно Озбърн е излязъл от реката.

Пиер Левин, управителят на клуба, бе отстъпил твърде неохотно пред настояването на своя приятел да се замеси в тази история. Не искаше да има нищо общо, но приятелят му твърдеше, че щом имат работа с убийство, може да си докара големи неприятности, ако мълчи.

– Къде е сега? Какво стана с него? На кого се обади? – запита Маквей и Лебрюн преведе на френски.

Левин все още не искаше да говори, но неговият приятел го притисна. Накрая управителят омокна, но само при условие да не споменават името му във вестниците.

– Знам само това, че една жена дойде да го вземе и той замина с нея.

Две минути по-късно, похвалени за гражданската си доблест, Левин и неговият приятел си тръгнаха, придружени от униформен полицай. Докато вратата се затваряше зад тях, Маквей погледна Лебрюн.

– Вера Монере.

Лебрюн поклати глава.

– Бара и Метро вече разговаряха с нея. Не е виждала Озбърн и изобщо не е чувала за Албърт Мериман или Анри Канарак.

– Е, хайде сега, Лебрюн. Какво друго очаквахте да ви каже? –

цинично се ухили Маквей. – Не са ли огледали апартамента й?

Лебрюн помълча, после небрежно поясни:

– Тя се канела да прекара вечерта навън. Разговаряли са във фойейто на сградата.

Маквей изпъшка и заби поглед в тавана.

– Лебрюн. Прощавайте ако ви нарушавам правилата за работа, обаче снимката на Озбърн е във вестниците и половин Франция го дири под дърво и камък, а вие ми разправяте, че никой не си е направил труда да надникне в апартамента на неговата приятелка.

Отговорът на Лебрюн бе ледено мълчание. След малко той вдигна телефона и поръча на група инспектори да потърсят оръжието по брега, където е излязъл Озбърн. Остави слушалката и бавно запали цигара.

Маквей се помъчи да потисне нетърпението.

– Не са ли я попитали поне къде отива?

Лебрюн го изгледа с недоумение.

– Нали казахте, че излизала. Къде е отишла, по дяволите?

Лебрюн дълбоко въздъхна и затвори очи. Ето ти сблъсък на две цивилизации! Американците бяха ужасни дървеняци! И отгоре на това нямаха капчица чувство за такт!

– Позволете да ви го обясня по следния начин, mon ami. Намирате се в Париж и сега е събота вечер. Госпожица Монере може да е имала среща с министър-председателя, а може и да е отивала на съвсем друго място. Така или иначе, допускам, че моите подчинени са сметнали за не съвсем деликатно да разпитват по въпроса.

Маквей въздъхна на свой ред, после прекрачи към бюрото, опря здраво длани и се втренчи отблизо в Лебрюн.

– Mon ami, искам да знаете, че отлично разбирам положението.

Омачканото му сако беше разтворено и Лебрюн зърна от кобура на бедрото му да се подава дръжката на револвер 38-ми калибър с предпазно ремъче върху ударника. Вместо като повечето нормални полицаи на този свят да носи деветмилиметров автоматичен пистолет с десет или петнайсет куршума, Маквей се пъчеше с шестзаряден „Смит енд Уесън“. Шестзаряден! Въпреки пенсионната възраст тоя Маквей си беше – Mon Dieu!¹⁷ – същински каубой!

– Лебрюн, при цялото ми уважение към вас и към Франция, държа да намеря Озбърн. Искам да си поговоря с него за Мериман. За Жан Паркар. И най-вече за нашите обезглавени приятели. А ако ми речете:

17. Боже мой! (фр.), бел. пр.

„Маквей, вече разговаряхте с него и го пуснахте“, аз пък ще ви кажа: „Лебрюн, искам да повтора!“ След всичко това ще сваля шапка пред рицарските ви чувства и отново ще заявя, че най-прекият път към това копеле минава през Вера Монере, независимо с кого се шибва тя. Comprenez-vous?¹⁸

18. Разбирате ли? (фр.), бел. пр.

47.

Половин час по-късно, в дванайсет без четвърт, двамата детективи седяха във форда на Лебрюн пред сградата на Кей дьо Бетюн 18.

Дори в най-натоварените часове пътят от Парижката полицейска префектура до Кей дьо Бетюн не отнемаше повече от пет минути. В единайсет и половина двамата влязоха в сградата и разговаряха с портиера. Той съобщи, че не е виждал госпожица Монере, откакто излязла рано привечер. Маквей запитва дали има начин тя да е влязла, без да минава през фойето. Да, потвърди портиерът, можело през задния вход и нагоре по служебното стълбище. Но не било твърде вероятно.

– Госпожица Монере не използва служебното стълбище – категорично заяви той.

– Попитайте го дали би имал нещо против, ако се обадя горе – подхвърли Маквей на Лебрюн и посегна към домофона.

– Нямам нищо против, мося – високомерно отвърна портиерът на английски. – Номерът е две-четири-пет.

Маквей набра номера и изчака. След като чу десет пъти сигнала, той остави слушалката и се завъртя към Лебрюн.

– Няма я или не вдига. Да се качим ли?

– Хайде да поизчакаме, а? – Лебрюн се обърна към портиера и му подаде визитната си картичка. – Ако обичате, щом се върне, предайте ѝ да ми позвъни. Мерси.

Маквей погледна часовника си. До полунощ оставаха пет минути. Отреща прозорците на Вера бяха все тъй тъмни. Лебрюн го погледна с лукава усмивка.

– Усещам как американското ви сърце изгаря от нетърпение да се качите. По служебното стълбище. Пъхате кредитна карта под езичето на ключалката и се вмъквате като рецидивист.

Маквей откъсна очи от прозореца и се обърна към Лебрюн. За пръв път тази вечер му се отваряше възможност да сподели онова, което бе узнал от Бени Гросман.

– Какви са връзките ви с лионската централа на Интерпол? – тихо запитва той.

– Същите като вашите – усмихна се Лебрюн. – Аз съм вашият човек в Париж. Осигурявам ви връзка с Интерпол по случая с обезглавените трупове.

– Обаче случаят Мериман-Канарак е съвсем отделен, нали? Няма нищо общо.

Лебрюн се запита накъде бие Маквей.

– Правилно. Както знаете, тяхната роля в случая беше само да ни осигурят технически средства за превръщане на едно размазано петно в ясен отпечатък.

– Лебрюн, вие ме помолихте да се свържа с полицията в Ню Йорк. Най-сетне получих информация.

– За Мериман ли?

– Донякъде. Но чрез колегите във Вашингтон, лионската централа е подала запитване до Ню Йорк цели петнайсет часа, преди да ви уведомят, че вече разполагат с четлив отпечатък.

– Какво? – поразено възкликна Лебрюн.

– Добре чухте.

Лебрюн поклати глава.

– В Лион нямат какво да правят с подобна информация. По принцип Интерпол е посредник за размяна на информация между полицейските централи, но не води собствени разследвания.

– И аз си рекох същото, докато излитах от Лондон. Интерпол поръчва и получава с предимство секретна информация часове преди разследващият полицай изобщо да узнае, че един размазан отпечатък може да изведе до тези сведения. Ако изобщо узнае. Звучи малко грубо, но добре, да речем, че такъв е редът. Може да проверяват как работят информационните им системи. Може би искат да разберат дали колегата от Париж си знае работата. Или пък някой внедрява нова компютърна програма. Кой знае? Ако е само това, чудесно, нека го забравим. Обаче неприятното е, че ден по-късно същият този тип, който се смята за мъртъв от двайсетина години, внезапно попада в Сена, надупчен с автомат „Хеклер и Кох“. И искрено се съмнявам да го е сторила ядосаната му жена.

Лебрюн го гледаше като втрещен.

– Приятелю, искате да кажете, че някой в Интерпол е узнал за Мериман, открил е парижкия му адрес и е поръчал да го убият?

– Казвам, че петнайсет часа преди да разберете каквото и да било, някой в Интерпол се е докопал до отпечатъка. От него – до името и останалите сведения. Може би чрез компютърната система на Интерпол или по някакъв друг начин. А когато въпросната система е сравнила Албърт Мериман с някой си Анри Канарак и е потвърдила, че човекът води здравословен живот в Париж, събитията са се развили ужасно бързо.

Защото Мериман е бил очистен само няколко часа след установяването на самоличността.

– Но защо да убиват човек, който и без това се смята за мъртъв? И защо ще бързат толкова?

Маквей автоматично погледна нагоре. Прозорецът на Вера Монере все още не светеше.

– Страната си е ваша, Лебрюн. Вие ми кажете.

– Вероятно за да не проговори, когато го спипаме.

– И аз бих казал същото.

– Но след цели двайсет години... От какво са се страхували? Че знае нещо за високопоставени личности?

– Лебрюн. – Маквей помълча. – Може и да съм луд, но нека все пак да го кажа. Всичко това просто случайно е станало тук, в Париж. Може да е било съвпадение, може да няма нищо общо с човека, когото вече следяхме, а може и да има. Да допуснем, че това не е първият случай. Да допуснем, че е замесен някой с черен списък на изчезнали стари врагове и всеки път, когато в най-голямата полицейска централа Интерпол пристига нов отпечатък, косъм или някаква друга улика, този списък автоматично се проверява. И ако някое име излезе наяве, това става известно. По цял свят, защото такъв е обхватът на Интерпол.

– Намекват за организация. С таен агент в лионската централа на Интерпол.

– Казах, че може и да съм луд...

– И подозирате, че Озбърн е сътрудник или наемник на тази организация.

Маквей се ухили.

– Недейте, Лебрюн. Мога да разсъждавам до посиняване, но никого не обвинявам без доказателства. А засега доказателства липсват.

– Но Озбърн би бил добра отправна точка.

– Затова сме тук.

– Не по-зле – усмихна се Лебрюн – би било да узнаем в Лион кой точно е дал заявка за досието на Мериман.

Маквей не успя да отговори, защото внезапно една кола свърна по Кей дьо Бетюн и се зададе към тях, прорязвайки с фаровете си две жълти дупки сред дъжда, който отново бе завалил.

Колата се оказа такси. Облегнати назад, двамата го проследиха как спира пред номер 18. След миг портиерът излезе от сградата с чадър в ръката. Вратата на таксито се отвори и Вера пристъпи навън. Бързо се мушна под чадъра и портиерът я поведе към входа.

– Да влезем ли? – запита Лебрюн и сам си отговори. – Да, май ще трябва.

Докато посягаше да отвори, Маквей го потупа по рамото.

– Mon ami, на този свят има доста автомати, а не липсват и юнаци, които умеят да си служат с тях. На ваше място бих бил крайно предпазлив при проверката в Лион.

– Албърт Мериман беше престъпник, утайка от най-мръсните слоеве. Мислите ли, че биха рискували да убият полицай?

– Защо не идете да погледнете още веднъж тленните му останки? Пребройте дупките от едната и другата страна, полюбувайте се на шарката, която образуват. После пак си задайте същия въпрос.

48.

Вера чакаше асансьора, когато двамата влязоха във фойето и се отпавиха към нея.

– Вие трябва да сте инспектор Лебрюн – каза тя, гледайки цигарата. – Напоследък почти всички американци са зарязали пушенето. Портърът ми предаде картичката. Мога ли да ви бъда полезна?

– Oui, mademoiselle – каза Лебрюн, после смутено остави цигарата в мраморния пепелник до вратата на асансьора.

– Parlez-vous anglais?¹⁹ – запитва Маквей.

Беше късно, вече минаваше полунощ. Очевидно Вера знаеше кои са и защо идват.

– Да – каза тя, като го погледна право в очите.

Лебрюн представи Маквей като американски колега, работещ по съвместно разследване с Парижката полицейска префектура.

– Много ми е приятно – усмихна се Вера. – Как сте?

– Доктор Пол Озбърн – изръмжа Маквей, пренебрегвайки формалностите. – Мисля, че го познавате.

– Да.

– Кога го видяхте за последен път?

Вера стрелна поглед към Лебрюн, после отново към Маквей.

– Вероятно ще е по-добре да разговаряме горе в апартамента.

Асансьорът беше малък и стар, с лъскави медни инкрустации. Приличаше на тясна стаичка с огледални стени. Докато Вера натискаше бутона, Маквей внимателно я наблюдаваше. Вратата се затвори, отгоре долетя глухо бучене, после зъбните колела се завъртяха и тримата мълчаливо потеглиха нагоре. За Маквей не бе изненада нито красотата на Вера, нито нейното невъзмутимо посрещане във фойето. В края на краищата тя беше любовница на най-високоставения мъж във Франция. Само по себе си това би трябвало да е цяла школа за хладнокръвие. Но поканата да се качат в апартамента бе проява на истинска храброст. Независимо как стояха нещата в действителност, тази жена им даваше да разберат, че няма какво да крие. Поне едно ставаше ясно. Пол Озбърн вече не беше тук.

Асансьорът спря на втория етаж. Вера отвори вратата и ги поведе по коридора към вратата на апартамента. Часовникът показваше

19. Говорите ли английски? (фр.), бел. пр.

петнайсет минути след полунощ.

Преди по-малко от час, в единайсет и трийсет и пет, Вера най-сетне дръпна завивките върху изтощения Пол Озбърн, включи малката електрическа печка и напусна тайната стаичка под стряхата. Тясна и стръмна стълба между водопроводните тръби водеше надолу към едно килерче, разположено в ниша на четвъртия етаж.

Вера тъкмо бе излязла от килера и се обръщаше да затвори вратата, когато си спомни за полицията. Щом веднъж бяха идвали, можеха да се върнат пак, след като никъде не откриеха дирята на Озбърн. Щяха да я разпитват отново, да се интересуват не го ли е виждала междувременно, да душат дали не са пропуснали нещо.

При първото идване тя им бе казала, че излиза. Ами ако сега я чакаха отвън? Ами ако я откриеха заспала в апартамента, без да се е прибираща? В такъв случай първата им работа би била да претърсят сградата. Вярно, таванската стаичка беше прикрита добре, но не чак толкова, че някои от по-старите полицаи да не си спомнят разказите на бащи и чичовци за съществуването на подобни скривалище по време на Съпротивата. Тогава щяха да огледат всичко под лупа.

За да провери предположението си, Вера слезе по служебното стълбище, измъкна се от сградата и изтича до телефонната кабина на ъгъла. Филип не само потвърди опасенията ѝ, но и прочете картичката на Лебрюн. Като го предупреди да не казва нищо, Вера пресече Кей де Селестен, зави по рю дьо л'Отел дьо Вил и влезе в метрото близо до Пон Мари. Измина само една спирка, слезе на Сюли Морлан и хвана такси до Кей дьо Бетюн. Всичко това ѝ отне по-малко от трийсет минути.

– Заповядайте, господа, влезте – каза тя, след като отвори вратата и щракна ключа на лампата.

Маквей влезе последен и затвори вратата. В полумрака отляво зърна нещо като столова. Отдясно коридорът водеше към стая с отворена врата в дъното. Накъдето и да погледнеше, виждаше антикарни мебели и ориенталски килими. Даже пътеката в дългия коридор беше ориенталска.

Холът беше много широк и почти двойно по-дълъг. Голям постер от началото на века в златна рамка – Алфонс Муха, доколкото си спомняше Маквей от курса по история на изкуствата – заемаше почти цялата отсрещна стена. От него просто се излъчваше една-единствена дума: „оригинал“. Отстрани, срещу дългото бяло канапе, имаше старомодно, изцяло обновено кресло. С пъстрите завъртулки по тапицерията и подлакътниците, то сякаш бе изскочило направо от „Алиса в страната на

чудесата“. Но личеше, че не е имитация или играчка, а стопроцентов оригинален шедевър.

По-нататък холът нарочно бе оставен празен, ако не се брояха пет-шест грижливо разположени антики и разкошният ориенталски килим. Стенната тапицерия от брокат на златни и сребристи шарки изглеждаше недокосната от всепроникващата мръсотия, която в огромен град като Париж рано или късно се добира навсякъде. Таванът и дървената ламперия бяха прясно боядисани в цвят на слонова кост. Целият хол, както навярно и останалите помещения, издаваше нечии ежедневни, старателни грижи.

Като надникна през един от двата големи прозореца откъм Сена, Маквей забеляза до отсрещния тротоар белия форд на Лебрюн. Значи и друг би могъл да види оттук как колата спира и гаси фаровете, но отвътре не излиза никой. Разбира се, до пристигането на госпожица Монере.

Вера включи няколко лампи, после се обърна към гостите.

– Да ви предложи ли нещо за пиене? – запита тя на френски.

– Бих предпочел да пристъпим направо към въпроса, ако не възразявате, госпожице Монере – възрази Маквей.

– Разбира се – каза Вера на английски. – Седнете, моля.

Лебрюн отиде да седне на бялото канапе, Маквей предпочете да стои прав.

– Ваш ли е този апартамент? – запита той.

– На семейството ми.

– Но живеете тук сама.

– Да.

– Днес сте се срещали с Пол Озбърн. Взели сте го с кола от един голф-клуб близо до Вернон, на трийсетина километра от Париж.

Вера бе седнала в креслото от Страната на чудесата и Маквей не я изпускаше от поглед. Вече знаеше, че тя е достатъчно умна, за да не оспорва онова, което знае полицията.

– Да – тихо потвърди Вера.

Беше на двайсет и шест години, красива, самоуверена, бъдеща лекарка. Защо рискуваше една скъпо платена бъдеща кариера заради някакъв си Озбърн? Или наистина беше влюбена, или ставаше още нещо, за което Маквей нямаше ни най-малка представа.

– При днешния разговор с полицията сте заявила обратното.

– Да.

– Защо?

Вера изви глава към Лебрюн, после отново погледна Маквей.

- Ще си призная честно, че се страхувах. Не знаех какво да правя.
– Той е бил в апартамента, нали? – настоя Маквей.
– Не – хладнокръвно отвърна Вера. – Не е идвал тук.

Лъжеше, но нямаше как да я хванат. Ако им кажеше истината, веднага щяха да запитат къде е сега и как е напуснал сградата.

– В такъв случай сигурно няма да възразите, ако огледаме апартамента? – запита Лебрюн.

– Ни най-малко.

В гостната всичко беше изчистено и подредено. Кървавите чаршафи и кърпи, които бе използвала при операцията, лежаха сгънати горе в таванското скривалище; стерилизираните инструменти бяха прибрани в медицинската чанта.

Лебрюн стана и напусна хола. В коридора спря да запали цигара, после изчезна.

Маквей седна на стола срещу Вера.

– От какво се страхувахте?

– Доктор Озбърн беше ранен. Плувал е по реката почти цяла нощ.

– Той е убил един човек на име Албърт Мериман. Знаехте ли това?

– Не, не го е убил.

– Той ли ви каза?

– Господин полицаи, казах ви, че беше ранен. Не от нещо в реката, а от куршум. Прострелял го е същият човек, който убил Албърт Мериман. Раната беше отзад на бедрото.

– Наистина ли?

За момент Вера го изгледа втренчено, после стана и пристъпи към масичката до вратата. В това време се върна Лебрюн. Поглеждайки Маквей, той леко поклати глава. Вера извади нещо от чекмеджето, затвори го и се върна обратно.

– Извадих това от бедрото му – каза тя и пусна в шепата на Маквей смачкан куршум.

Маквей търкулна куршума по дланта си, после го хвана с два пръста.

– Мек връх. Може би деветмилиметров – подхвърли той към Лебрюн.

Лебрюн само кимна едва забележимо. Подсказваше на Маквей, че е съгласен – куршумът навярно съвпаднаше с ония, които бяха извадили от трупа на Мериман.

Маквей отново се завъртя към Вера.

– Къде извършихте операцията?

Казвай каквото ти хрумне, помисли тя. Не се паникьосвай. Говори съвсем просто.

– Край пътя, на връщане към Париж.

– Кой път?

– Не си спомням. Озбърн кръвеше, беше почти в безсъзнание.

– Къде е сега?

– Не знам.

– И това не знаете... Вие май не знаете повече неща, отколкото знаете.

Вера го изгледа остро, но не отвърна на подигравката.

– Исках да го докарам тук. Откровено казано, предпочитях да го откарам в болница. Но той не се съгласи. Страхуваше се, че ако узнае за него, убиецът ще го потърси отново. В болница би бил уязвим, а тук не искаше да дойде, защото се боеше, че ще пострадам покрай него. Затова настоя да оперирам на място. Раната не беше дълбока. Операцията е сравнително проста. Като лекар той знаеше това...

– Откъде взехте вода? Нали знаете, за почистване на раната.

– Използвах минерална вода. Почти винаги нося бутилка в колата. В днешно време мнозина го правят. Мисля, че и при вас е така.

Маквей я погледна втренчено, но не каза нищо. Лебрюн също. Чакаха я да продължи.

– Днес следобед го оставих на гара Монпарнас. Не знам дали постъпих добре, но той не прие нищо друго.

– Къде искаше да отиде? – запита Маквей.

Вера мълчаливо поклати глава.

– Значи и това не знаете.

– Съжалявам. Казах ви, че той се тревожеше за мен. Не искаше да се замесвам повече.

– Можеше ли да върви?

– Когато го качих в колата, носеше бастун. Стар, но вършеше работа. Той има здрав организъм. Подобни рани заздравяват бързо.

Маквей стана, пресече хола и надникна през прозореца.

– Къде бяхте тази вечер? От излизането до момента, в който ви видяхме.

Досега Маквей се държеше прямо, но сравнително дружелюбно. С този въпрос тонът му внезапно се промени. Говореше твърдо, дори грубо, без да крие обвинителните нотки. Вера никога не бе срещала подобно държане. Това не беше герой от холивудски филм, а истинско, живо ченге, което я плашеше до смърт.

И без да поглежда към Лебрюн, Маквей знаеше, че колегата му е изпаднал в ужас.

Имаше право. Лебрюн наистина бе изпаднал в ужас. Та Маквей чисто и просто питаше госпожицата дали не е имала тайна среща с Франсоа Кристиан. Лошото бе, че не успя да скрие реакцията си от Вера. Това ѝ подсказа две неща. Първо – че знаят за връзката с Франсоа. И второ – че не знаят за скъсването.

– Предпочитам да не засягам тази тема – студено отвърна тя. После праметна крак върху крак и погледна Лебрюн. – Трябва ли да си потърся адвокат?

Отговорът му бе светкавичен.

– Не, госпожице. Поне тази вечер. – Той стана и се обърна към Маквей. – Всъщност вече е неделя сутрин. Смятам, че става крайно време да си вървим.

Маквей дълго гледа Лебрюн, сетне отстъпи пред дълбоко вкорененото му чувство за благоприличие.

– Само да си довърша мисълта – помоли той и се завъртя към Вера. – Знаеше ли Озбърн кой го е ранил?

– Не.

– Каза ли ви как е изглеждал?

– Спомена само, че бил висок – любезно отговори Вера. – Много висок и слаб.

– Виждал ли го е друг път.

– Мисля, че не.

Лебрюн кимна към вратата.

– Само още един въпрос, инспекторе – настоя Маквей, без да откъсва очи от Вера. – Става дума за Албърт Мериман или Анри Канарак, както се е наричал тук. Знаете ли защо доктор Озбърн е проявил такъв интерес към него?

Вера се поколеба. Щеше ли да навреди, ако им кажеше? Всъщност така би им помогнала да разберат какво напрежение е преживял Озбърн, би ги убедила, че той само е искал да разпита Канарак и не е имал нищо общо със стрелбата. Но от друга страна полицията бе открила сукцинилхолина в хотелската стая. Ако им кажеше, че Канарак е убил бащата на Озбърн, вместо да проявят съчувствие, те веднага щяха да заподозрат план за отмъщение. А ако свържеха тази мисъл с препарата и откриеха за какво служи, можеха да прегледат отново трупа и да открият следи от спринцовките.

Засега Озбърн бе само беглец, но ако нещо ги насочеше обратно

към трупа и убожданията, вероятно щяха да го обвинят в опит за убийство.

– Не – каза тя най-сетне. – Нямам представа.

– Ами реката? – не отстъпваше Маквей.

– Не ви разбирам.

– Какво са търсили там Озбърн и Албърт Мериман?

Лебрюн гледаше отчаяно и Вера би могла да потърси помощ от него, но не го направи.

– Както вече ви казах, мистър Маквей, нямам представа.

Шейсет секунди по-късно Вера ги изпрати до вратата и заключи. Като се върна в хола, тя изгаси лампите и пристъпи към прозореца. Видя ги как излизат и тръгват към белия форд, паркиран до отсрещния тротоар. Качиха се, затвориха вратите и потеглиха. Когато колата се отдалечи, тя въздъхна дълбоко. Тази вечер за втори път лъжеше полицията.

49.

Джоана лежеше разтреперана в мрака. Никога не си бе представяла, че сексът може да бъде такъв. Какво бе изпитала, какво изпитваше и сега! Паскал Фон Холден бе излязъл преди час, но мъжкият му мирис на пот и одеколон още обгръщаше нейното тяло и тя не искаше да го загуби. Опита да си спомни как бе станало всичко. Как нещата се нижеха едно подир друго.

Когато яхтата акостира, мъжете със смокинги отидоха да проверят дали мостът е сложен и дали лимузината на Елтон Либаргер чака до него. След танца с Паскал Джоана бе побързала да съобщи на мистър Либаргер добрата новина, че остава, за да продължи терапията.

Когато застана до него, той ѝ направи знак да дръпне количката му настрани. Тя погледна към Фон Холден, който чакаше отвън на палубата. Не искаше да го напуска нито за миг, но той кимна с усмивка и Джоана хвана дръжките на количката. След като се отдалечиха от групата, Либаргер внезапно посегна и я стисна за ръката. Изглеждаше изморен, объркан, даже мъничко изплашен. Тя се усмихна окуражаващо и обясни, че ще остане още малко, за да му помогне да свикне с новото обкръжение. В този момент той я дръпна към себе си и отново зададе познатия въпрос:

– Къде е семейството ми? Къде е моето семейство?

– Всички са тук, мистър Либаргер. Посрещнаха ви на летището. И тази вечер са тук, мистър Либаргер, около вас. Вече сте си у дома, в Швейцария.

– Не! – натърти той, като я гледаше гневно. – Не! Моето семейство. Къде е?

Внезапно мъжете със смокинги се появиха на палубата. Време бе да качат мистър Либаргер в колата. Тя му каза да тръгне с тях без да се тревожи и обеща, че утре ще поговорят пак.

Докато гледаха как мъжете спускат Либаргер по мостчето и му помагат да седне в лимузината, Фон Холден я прегърна през рамото. Подхвърли, че сигурно е много изморена. Часовата разлика с Ню Мексико не се преодолява лесно.

– Да, така е – усмихна се тя, благодарна за грижата.

– Може ли да ви придружа до хотела?

– Да. Много мило от ваша страна. Благодаря.

Никога не бе срещала тъй искрен, сърдечен и нежен човек.

След това смътно си припомняше обратния път по магистралата към Цюрих. В паметта ѝ изплуваха разноцветни светлини и тя си спомни как Фон Холден спомена, че утре щял да ѝ прати кола, за да се прехвърли в имението на Либаргер.

Кой знае защо, най-ясен бе споменът как отвори вратата на хотелската стая, после Фон Холден взе ключа и заключи отвътре. Помогна ѝ да свали мантията и внимателно го закачи в гардероба. После се завъртя и двамата пристъпиха един срещу друг през мрака. Усети устните му върху своите. Нежни и в същото време могъщи.

Спомняше си как той я съблече и целуна гърдите ѝ една след друга. В мекия пръстен на устните му връхчетата им ставаха по-твърди от когато и да било. После той я вдигна на ръце и я сложи върху леглото. Без да я изпуска от поглед, започна да се съблича. Бавно, сладострастно. Връзката, самото, обувките, чорапите, ризата. Косъмчетата по мускулестите му гърди бяха руси като косата. При тази гледка Джоана усети как се навлажнява, гърдите ѝ се напрягаха до болка. Не искаше, смяташе го за грубо и неприлично, но очите ѝ неволно се приковаха в ръцете му, докато той разкопчаваше колана и бавно сваляше ципа на панталона си.

Изведнъж Джоана отметна глава и се разсмя в тъмнината. Беше сама, но продължаваше да се смее буйно и дрезгаво. Не я интересуваше, че някой може да чуе в съседната стая. Тази вечер бе видяла на живо старата неприлична шега, която си шушукаха момичетата в гимназията.

„Мъжете биват три размера. Малък, среден и ОЛЕЛЕ БОЖЕ!“

50.

Париж, 3:30 след полунощ

Същият хотел, същата стая, същият часовник както предния път.

Щрак.

3:31

Все по същото време го спохождаха тия мисли – три и половина плюс-минус двайсет минути. Маквей беше изтощен, но не можеше да заспи. Мислите го изморяваха до болка, но мозъкът му нямаше бутон за изключване. Или ако бе имал, този бутон бе изчезнал в далечния ден, когато за пръв път видя труп с пръсната глава на една кална уличка. Оттогава милионите подробности, които могат да отведат от жертвата до убица, го поддържаха в непрестанно напрежение.

Лебрюн бе пратил свои хора да потърсят следите на Озбърн на гара Монпарнас. Труд на вятъра, откровено бе заявил Маквей. Вера Монере лъжеше, че е оставила Озбърн на гарата. Беше го отвела другаде и знаеше точно къде е в момента.

Беше предложил на сутринта да се върнат и да й кажат, че предпочитат да продължат разговора в управлението. Официалната стая за разпити често постигаше истински чудеса и с най-мълчаливите свидетели.

Лебрюн бе отвърнал с категоричен отказ. Можеха да подозират Озбърн в каквото си искат, но приятелката на министър-председателя не бе обвинена в убийство!

Напрегнат до краен предел, Маквей бавно бе преброил до десет, преди да предложи нов вариант – детектор на лъжата. Приборът не бе в състояние да изтръгне истината от свидетеля, но създаваше добра емоционална обстановка за разпит веднага след тестовете. Особено ако изследването се води старателно, а заподозреният е малко нервен, както става в повечето случаи.

Но Лебрюн пак бе отказал и в крайна сметка Маквей не бе успял да изкопчи друго, освен съгласие за наблюдение в срок от трийсет и шест часа. А дори и това не беше сигурно, защото струваше скъпо и Лебрюн трябваше да изрови отнякъде три двойки цивилни полицаи, които да я следят непрекъснато за денонощие и половина.

Щрак.

Този път Маквей не погледна часовника. Изгаси лампата, легна си в тъмното и се загледа в неясните сенки по тавана. Питаше се дали

изобщо го интересува някой от всички тия хора: Вера Монере, Озбърн, онзи незнаен „висок мъж“, за който твърдяха, че е убил Албърт Мери-ман и ранил Озбърн, замразените обезглавени трупове и замразената глава, която някой невидим, свръхмодерен доктор Франкенщайн се опитваше да присади. Слабо го засягаше и възможността този доктор да се окаже самият Озбърн, защото в момента Маквей изпитваше подчер-тан интерес само към едно нещо – съня – и се питаше кога ли ще дойде.

Щрак.

Четири часа по-късно, седнал зад волана на бежовия опел, Маквей караше към крайбрежния парк. Утрото беше ясно и му се наложи да спусне козирката, за да засенчи слънчевия блясък, докато пътуваше покрай Сена, дебнейки за отклонението. Не си спомняше дали е успял да заспи.

Пет минути по-късно той разпозна групичката дървета край входа на парка. Зави нататък и спря. По цялата обиколка на тревистото поле минаваше кален път, ограден с дървета, в чиито корони вече жълтееха първите есенни листа. Върху влажната земя личаха следи от автомобил, навлязъл в парка и напуснал по същия път.

Предположи, че следите са от форда на Лебрюн, защото двамата с французина бяха дошли след дъжда; всяка друга кола би оставила още един чифт следи.

Маквей бавно подкара покрай парка към горичката на възвишението, откъдето започваше рампата. Когато стигна там, спря и излезе. Пред него два чифта размити стъпки слизаха към реката. Неговите и на Лебрюн. Той огледа склона и площадката долу, представи си къде е бил спрян белият ситроен на Анес Демблон и опита да проумее какво са търсили там Озбърн и Албърт Мери-ман. Заедно ли са работили? Защо са свалили колата на брега? Дали не са разтоварвали нещо във водата? Наркотици? Или целта им е била самата кола? Да я потопят? Да я разглобят на части? Но защо? Озбърн беше сравнително заможен лекар. Всички предположения изглеждаха пълна безсмислица.

Ако тукашната червена кал се окажеше същата, която бе забелязал по маратонките на Озбърн вечерта преди убийството, Маквей трябваше да допусне, че лекарят е идвал и предния ден. Като се прибавеше и фактът, че в колата бяха открити отпечатъци от трима души: Озбърн, Мери-ман и Анес Демблон, можеше уверено да се предположи, че именно Озбърн е избрал мястото, за да доведе Мери-ман тук.

Лебрюн бе установил, че през целия петък Анес Демблон е била на работа в пекарната и все още се е намирала там по време на убийството.

Засега Лебрюн все още очакваше да получи от балистичната лаборатория доклад за куршума, който Вера Монере твърдеше, че е извадила от бедрото на Озбърн. Но и без този доклад Маквей бе склонен да приеме нейното твърдение за високия стрелец. Освен това трябваше да предполага, че човекът е дошъл в парка с друга кола, освен ако допуснеш невяроятното – че е носил ръкавици, упражнявал е пълен контрол над другите двама и още една кола го е чакала на шосето. Толкова далече от Париж нямаше градски транспорт, а неизвестният едва ли би тръгнал пеш по магистралата. Беше възможно, но твърде невероятно, да се е прибрал на стоп. Човек, който си служи с „Хеклер и Кох“ и току-що е очистил двама души, просто не би вдигнал палец край пътя, та да осигури на полицията свидетел.

Ако се тръгнеше по нишката, свързваща лионската централа на Интерпол с полицейския архив в Ню Йорк, главната мишена на високия мъж би трябвало да е Мериман, а не Озбърн. Означаваше ли това, че Озбърн е свързан с него? В такъв случай следваше изводът, че след убийството на Мериман високият е обърнал автоматa срещу своя съдружник. А може би просто бе проследил Мериман от хлебарницата и ненадейно се бе натъкнал на Озбърн?

Ако се доразвиеше тази теория и ако се допуснеш, че пожарът в жилищния блок на Анес Демблон е целял да унищожи единствено нея, изникваше логичната догадка, че високият мъж е имал заповед да унищожи не само Мериман, но и всички, които може да са го познавали отблизо.

– Жена му! – изведнъж възкликна Маквей.

Той обърна гръб на реката и забърза към опела направо през горичката. Нямаше представа къде е най-близкият телефон и мислено ругаеше Интерпол, че не са му осигурили радиостанция. Трябваше да предупреди Лебрюн, че където и да се намира, жената на Мериман е под сериозна заплаха.

Вече бе стигнал края на дърветата и му оставаха само няколко метра до колата, когато рязко спря и се обърна. Бързайки да напусне мястото на убийството, бе поел по пътека през горичката. Точно както би сторил и убиецът след стрелбата. На слизане снощи двамата с Лебрюн бяха заобиколили дърветата. Инспекторите и техниците на Лебрюн не бяха открили никаква следа от присъствието на трети човек. Но дали бяха търсили и горе, толкова далече от склона?

След цяла седмица дъждове беше настанало слънчево неделно утро. Маквей се подвоуми. Ако побързаше да предупреди Лебрюн за

жената на Мериман, рискуваше в парка да нахлуят нетърпеливи любители на природата и неволно да унищожат всички следи. След кратка борба със съвестта си Маквей реши, че щом френската полиция все още я издирва, навярно и високият мъж ще срещне трудности. Значи нищо не му пречеше да открадне малко време и да се задържи тук.

Обърна се и внимателно тръгна по същата пътека през горичката. Под дърветата земята беше покрита с дебел слой мокри борови иглички. Те пружинираха под краката му като килим, което означаваше, че човешката тежест е недостатъчна, за да остави следи върху тях.

Когато стигна до рампата, Маквей пое обратно. Отново нищо. Мина десетина метра на изток и повтори маршрута. Никакъв резултат.

Като се прехвърли няколко крачки на изток, той застана между пътеката и току-що изминатия маршрут, после отново тръгна сред дърветата. И почти веднага спря. Заровена между боровите иглички, пред него лежеше пречупена клечка за зъби. Маквей се наведе и я прибра с кърпичката си. Счупеното място изглеждаше малко по-светло, а това означаваше, че е захвърлена неотдавна. Маквей зави клечката, прибра я в джоба си и тръгна към колата. Сега вървеше бавно, оглеждайки внимателно почвата. Вече излизаше от дърветата, когато нещо привлече погледа му. Спря и приклезна.

Точно пред него боровите иглички имаха малко по-светъл оттенък. Под дъжда биха се сливали с околните, но сега, съхнейки под ранното слънце, създаваха впечатлението, че някой ги е разхвърлял нарочно. Маквей намери откършен клон и лекичко ги разбута настрани. Отначало не забеляза нищо и това го разочарова. Но след малко пред него се появи нещо като отпечатък от автомобилна гума. Изправи се, продължи напред и в самия край на горичката се натъкна на ясен отпечатък върху пясъчливата почва. Някой бе спирал колата си под дърветата. След известно време бе потеглил на заден ход, при което бе забелязал следите. Веднага бе излязъл да ги покрие с борови иглички, но при това бе забравил да отбележи точно къде е спрял. Отвъд дърветата дъждът бе размил всичко. Обаче в началото на горичката клоните бяха защитили почвата и малък, но ясен отпечатък върху нея. Нищо особено – десетина сантиметра дълъг и един сантиметър дълбок. Но за техническия екип щеше да бъде достатъчно.

51.

– Шол!

Озбърн току-що бе спрял да уринира и пускаше водата в тоалетната, когато името изневиделица изскочи в паметта му. Хапейки устни от болката в наранения крак, той неловко се завъртя и посегна към бастуна, който бе подпрял на мивката. После тръгна към стаята, като се стараеше да прехвърля тежестта върху здравия крак. Всяка стъпка изискваше усилие и трябваше да върви съвсем бавно, но той осъзна, че болката идва не толкова от самата рана, колкото от схващането след мускулната травма. А това означаваше, че започва да оздравява.

Когато изкуцука от килийката, служеща за тоалетна, стаята му се стори далеч по-малка, отколкото преди. Плътната завеса пред единственото прозорче създаваше мрачна, задушна атмосфера, наситена с дъх на дезинфекция. Озбърн спря, остави бастуна и дръпна завесата. В стаята веднага нахлу ярката светлина на есенния ден. Стиснал зъби от тръпнещата болка в бедрото, той се напрегна, отвори прозорчето и надникна навън. Видя само поредица от покриви, слизачи постепенно надолу, а отвъд тях утринното слънце огряваше кулите на Нотр Дам. Но най-силно го порази свежият въздух, полъхващ откъм Сена. Очарован и ободрен, той вдъхна с пълни гърди.

По някое време през нощта Вера бе дошла да смени превръзките. Бе опитала да му каже нещо, но Озбърн се чувстваше толкова изтощен, че не разбра нищо и веднага заспа. По-късно, когато се събуди и чувствата му постепенно се завърнаха, той започна да размишлява какво да прави с полицията и високия мъж. Но сега цялото му съзнание бе насочено към Ервин Шол. Обзет от ужас пред сукцинилхолина, Анри Канарак се кълнеше, че именно този човек го е наел, за да убие баща му. Доколкото си спомняше, почти в същия момент високият мъж изскочи от мрака и започна да стреля по тях.

Ервин Шол. Къде живееше? Канарак му бе казал и това.

Озбърн се дръпна от прозореца, докуца до леглото, приглади одеялото и седна. Не му харесваше изтощението, което изпитваше след краткото пътешествие до тоалетната и обратно. Сега нямаше сили за друго, освен да седи на ръба на леглото и да диша.

Кой беше Ервин Шол? И защо бе поръчал да убият баща му?

Изведнъж той затвори очи. Все същия въпрос си задаваше от

трийсет години насам. Болката в крака бе истинска дреболия в сравнение с онази, която разкъсваше душата му. Спомняше си какво чувство го проряза, когато Канарак призна, че е бил наемен убиец. За миг един цял живот, изпълнен с болка, самота и гняв, се бе превърнал в нещо неразбираемо. Когато се натъкна на Анри Канарак, когато откри къде живее и работи, той вярваше, че Бог най-сетне се е смилил над него и му дава възможност да сложи край на страданията. Но се оказа другояче. Избавлението му бе отнето. Жестоко. Изтънчено. Като майсторско подаване на футболното игрище. И той беше единственият, когото не допускаха до топката от години насам.

Само течението на реката не го излъга. И по-добре да го бе отнесло към смъртта, отколкото обратно към живота, който не му даваше нито миг покой, ден след ден раздухваше яростта и не му позволяваше да обича без ужасния страх, че сам ще унищожи своята обич. Чудовището не бе изчезнало. Просто сменяше формата си. Анри Канарак се превръщаше в Ервин Шол. Този път нямаше даже лице – само име. Колко време трябваше да го търси? Още трийсет години? И ако все пак намереше сили и смелост, за да стори това, ако най-сетне го намереше – тогава какво?

Нова врата, водеща незнайно къде?

Тих шум зад стената го откъсна от размислите. Някой идваше. Той бързо се огледа, търсейки скривалище. Не нямаше къде да се скрие. А pistolетът на Канарак? Къде го бе прибрала Вера? Той пак погледна вратата. Дръжката се завърташе. Нямаше друго оръжие, освен бастуна. Озбърн го стисна и в този момент вратата се отвори.

Вера беше облечена с бяла престилка.

– Добро утро – каза тя. Отново носеше поднос, този път с горещо кафе, кифлички и пластмасова кутия от хладилник, в която имаше плодове, сирене и хляб. – Как се чувстваш?

Озбърн въздъхна и пусна бастуна върху леглото.

– Чудесно. Особено след като вече знам кой ми идва на гости.

Вера остави подноса на масата под прозорчето и се обърна.

– Снощи идваха двама от полицията. Единият беше американец и май те познава доста добре.

– Маквей! – подскочи Озбърн. Боже Господи, значи все още беше в Париж!

– Явно и ти го познаваш.

Усмивката на Вера беше тъничка, почти заплашителна, сякаш всичко това ѝ доставяше някакво безумно удоволствие.

– Какво искаха? – бързо запита той.

– Знаеха, че съм те взела от голф-клуба. Признах за операцията. Питаха къде си. Казах им, че съм те оставила на гарата и че не си искал да ми кажеш къде отиваш. Не знам дали ми повярваха.

– Маквей сигурно дебне като ястреб и чака кога ще се свържеш с мен.

– Знам. Затова отивам на работа. Имам трийсет и шест часа дежурство. Дано дотогава им омръзне и решат, че съм казала истината.

– Ами ако не им омръзне? Ако решат да претърсят апартамента ти и после цялата сграда?

Изведнъж Озбърн се изплаши. Нямахше изход, беше заклещен в ъгъла. Дори и без раната в крака, ако опиташе да излезе и сградата се окажеше под наблюдение, щяха да го спипат на първия ъгъл. А ако предприемеха сериозно претърсване, рано или късно щяха да стигнат до тавана.

– Нищо друго не можем да направим. – Вера бе все тъй уверена и невъзмутима. Не само го защитаваше, но и владееше положението. – В банята имаш вода, а храната ще ти стигне докато се върна. Искам да започнеш физически упражнения. Ако можеш, опитай клякане. Ако не – през четири часа обикалай из стаята до пълно изтощение. Когато се измъкнем оттук, ще трябва да го сторим пеш. И още нещо, като се стъмни, не забравяй да дръпнеш завесата. Стряхата закрива прозорчето, но ако някой наблюдава, светлината може да те издаде. Ето, вземи...

Вера пусна в ръката му ключ.

– От апартамента... за в случай, че трябва да се свържеш с мен. Ще откриеш номера в бележника до телефона. Стълбата води към килер на долния етаж. После мини по служебното стълбище. – Вера помълча и се вгледа в него. – Излишно е да ти казвам, че трябва да внимаваш.

– Сигурно е излишно и аз да ти казвам, че все още можеш да се измъкнеш. Отиваш при баба си и заявяваш, че не си имала представа какво става тук.

– Не – отсече тя и тръгна към вратата.

– Вера?

Тя спря и се обърна.

– Какво?

– Имах пистолет. Къде е?

Вера трепна и Озбърн разбра по лицето ѝ, че не харесва въпроса.

– Вера... – Той помълча. – Какво да правя, ако високият мъж ме открие?

– Как ще те открие? Няма откъде да разбере за мен. Коя съм, къде живея...

– Той не знаеше и за Мериман. Обаче това не му попречи.

Тя се колебаеше.

– Вера, моля те.

Озбърн я погледна в очите. Оръжието му трябваше, за да се отбраниява, не за да стреля по полицаи.

Най-сетне тя кимна към масата под прозорчето.

– В чекмеджето.

52.

Марсилия

Мариан Шалфур-Руже неохотно напусна сутрешната литургия десет минути след началото, защото риданията на сестра ѝ караха другите богомолци – все съседни и познати – любопитно да извържат глави. Мишел Канарак бе пристигнала преди две денонощия и през цялото това време сълзите ѝ течаха неудържимо.

Мариан беше с три години по-възрастна от сестра си и имаше пет деца, най-голямото на четиринайсет. Съпругът ѝ Жан Люк беше рибар и в зависимост от сезоните прекарваше дълги периоди далеч от семейството. Но когато се връщаше у дома, той държеше да бъде с жена си и децата.

Особено с жена си.

Жан Люк имаше неутолим сексуален апетит и не се срамуваше от това. Но от време на време ѝ ставаше неудобно, дори малко неприятно, когато мераците го хващаха изведнъж и той поваляше жена си на пода или я отнасяше в спалнята на малкия тристаен апартамент, където се любеха бурно, шумно и безкрайно дълго, сякаш часове наред.

За него бе просто неразбираемо откъде накъде Мишел внезапно пристига при тях и колко време ще остане. Всички семейства си имаха проблеми. Но обикновено ги изглаждаха с помощта на свещеника. Затова бе уверен, че всеки момент Анри ще пристигне да моли Мишел за прошка и да я върне в Париж.

Ала Мишел също тъй уверено твърдеше през сълзи, че това няма да стане. Вече две нощи опитваше да спи на кушетката в кухничката сред гъмжилото от дечурлига, които непрестанно се караха коя програма да гледат по малкия черно-бял телевизор. А междувременно в съседната спалня съпрузите шумно се любеха, без да привлекат ничие внимание, освен това на Мишел.

В неделя сутринта на Жан Люк вече му бе писнало от сълзи и той откровено го заяви на Мариан в присъствието на Мишел. Нека я заведе на църква и там, пред Бога, да я накара да спре! Или ако не пред Бога, поне пред свещеника.

Но и това не помогна. Когато напуснаха църквата и тръгнаха по булевард д'Атен под мекото средиземноморско слънце, Мариан хвана сестра си за ръката.

– Мишел, ти не си единствената жена на тоя свят, зарязана от мъжа си. Нито пък си първата бременна. Разбирам, че те боли. Но животът продължава, затова престани! Ние сме с теб. Хвани се на работа и роди детето. После ще си намериш някой приличен мъж.

Мишел погледна сестра си, после сведе очи. Разбира се, Мариан беше права. Но това не облекчаваше нито болката от самотата, нито чувството за празнота. Какво пък, мислите никога не помагаха срещу сълзи. Само времето имаше тази власт.

След като бе казала каквото трябваше, Мариан спря пред откритото магазинче на Кей де Белж да купи пиле и пресни зеленчуци за вечеря. Въпреки ранния час, магазинът и тротоарите гъмжаха от народ. Глъчката от коли, стъпки и гласове, беше почти оглушителна.

Внезапно сред всички други звуци Мариан чу някакво странно „пук“. Обърна се да попита Мишел какво е това и видя, че сестра ѝ се подпира на сергията до купчина пъпеша, а върху лицето ѝ е застинало изражение на искрена изненада. После видя как върху бялата якичка на Мишел разцъфна червено петно. В същото време усети нечие присъствие и надигна очи. Високият мъж отсреща се усмихваше. После нещо трепна в ръката му и тя отново чу същото „пук“. Високият мъж светкавично изчезна в тълпата и денят изведнъж помръкна. Мариан се огледа наоколо и видя изумени лица. След това всичко потъна в странна мъгла.

53.

Бернхард Офен можеше да напусне Марсилия също както бе пристигнал, но един самолетен билет в двете посоки по време на убийството би привлякъл вниманието на полицията. Свърхскоростният влак – TGV, както го наричаха французите – стигаше до Париж за малко повече от четири часа. Офен се нуждаеше от това време, за да обмисли спокойно в първокласното купе какво бе станало и какво предстоеше да се случи.

Не беше трудно да открие Мишел Канарак при сестра ѝ в Марсилия – Офен просто я проследи сутринта, когато напускаше Париж и забеляза на кой влак се качва. След като разполагаше с влака и направлението, Организацията свърши останалото. На слизане я проследиха от гарата до дома на сестра ѝ в квартал Льо Пание. От този момент тя бе под непрекъснато наблюдение, като същевременно се съставяше и списък на хората, на които би могла да се довери. Осигурен с тази информация, Офен взе самолета на „Ер Ентер“ от Париж за Марсилия. На летище Прованс го чакаше наета кола. В резервната гума бе скрит чешки автоматичен пистолет CZ с комплект резервни патрони и заглушител.

– Bonjour. Ah, le billet, oui.²⁰

Офен подаде билета си на кондуктора и размени с него няколко шеговити думи, както се полага на един преуспяващ бизнесмен. После се облегна назад и загледа пейзажа, докато влакът летеше през зелената долина на Рона. Движеха се с около триста километра в час.

Беше доволен, че е успял да ликвидира жените от първия опит. Ако някак ги бе изтървал и двете се бяха добрали до апартамента... е, истеричните хора винаги са по-трудна мишена. А макар че там бе работил сравнително чисто, гледката на Жан Люк и петте деца, застреляни у дома си, несъмнено би докарала жените до лудост и писъците им биха събрали целия квартал.

Естествено, съпругът и децата щяха да бъдат намерени рано или късно и това щеше да вдигне на крак цялата полиция. Но Офен нямаше друг избор. Съпругът се канеше да отиде при компанията си в местното кафене, а това би означавало да чака поне до пладне, когато всички щяха да се съберат у дома. Не можеше да си позволи подобна отсрочка, защото в Париж го чакаше далеч по-неотложна задача, за която Организацията все още не бе успяла да ми помогне.

20. Добър ден. А, да, билетът. (фр.), бел. пр.

Държавната телевизия Антен-2 бе излъчила интервю с управителя на някакъв голф-клуб близо до Вернон. Според него калифорнийският лекар, когото полицията подозираше в убийството на бившия американец Албърт Мериман, бил изпъзлял от реката в събота сутринта и прекарал известно време в кабинета на управителя, преди да бъде откаран от тъмнокоса францужойка.

Досега Бернхард Офен бе елиминирал бързо и ефикасно всички близки на Албърт Мериман. Но американският лекар на име Пол Озбърн някак бе успял да оцелее. А сега се оказваше замесена и жена. Двамата трябваше да бъдат открити и премахнати, преди полицията да се добере до тях. Нямаше да е толкова трудно, ако времето изведнъж не се бе превърнало във враг. Днес беше 9 октомври, неделя. Всичко трябваше да се изчисти най-късно до 12 октомври, петък.

– Случвало ли ви се е да работите с господин Либаргер, когато е без дрехи, госпожице Марш?

– Разбира се, че не, докторе – отвърна Джоана, изненадана от въпроса. – Няма причини за това.

Залетл ѝ се струваше все тъй неприятен, независимо дали са в Цюрих или в Ню Мексико. Неговото рязко, високомерно държание бе не просто заплашително. Испитваше истински ужас от този човек.

– Следователно не сте го виждала съблечен.

– Не, сър.

– По бельо, може би.

– Доктор Залетл, не разбирам какво говорите.

Точно в седем сутринта Фон Холден бе събудил Джоана по телефона. Снощният нежен и страстен любовник сега бе станал рязък и деловит. След четирийсет и пет минути щяла да дойде кола, за да я откара в имението на мистър Либаргер; дотогава следвало да бъде готова с багажа. Озадачена от тази сдържаност, тя само потвърди, че ще бъде готова. После, сякаш между другото, запита какво да прави с кучето си в Таос.

– Вече се погрижихме за него – отвърна Фон Холден и затвори телефона.

Един час по-късно, все още малко замаяна от часовата разлика, вечерята, напитките и сексуалния марафон с Фон Холден, Джоана седеше в лимузината на Либаргер. Не след дълго мерцедесът отби от магистралата и спря пред висока метална врата. Шофьорът натисна един бутон върху таблото, страничното стъкло се спусна и отвън надникна униформен пазач. След като ги огледа, човекът махна с ръка и лимузината потегли по дълга, сенчеста алея към нещо, което по-късно Джоана не би

могла да нарече другояче, освен замък.

Усмивната възрастна икономка ѝ показа стаята – голяма спалня на партера с отделна баня и изглед към просторна морава, отвъд която се тъмнееше гъста гора.

Десет минути по-късно на вратата се почука и същата жена я придружи до кабинета на доктор Залетл, разположен на втория етаж в съседната сграда, където разговаряха сега.

– По вашите отчети съдя, че също като всички нас сте дълбоко впечатлена от възстановяването на господин Либаргер.

– Да, сър. – Джоана бе решила да не се стряска от маниерите на Залетл. – Когато в началото започнах да работя с него, той едва владееше двигателните си функции. Трудно му бе даже да проследи съвсем прости разговор. Но с всяка нова стъпка непрекъснато ме смайваше. Той има изключително силна воля.

– И здрав организъм.

– Да, това също.

– Чувства се нормално сред хората. Умее да води свободен, интелигентен разговор.

– Ами... – Джоана се запъна. Искеше да спомене, че Либаргер непрекъснато разпитва за семейството си.

– Забележки ли имате?

Джоана продължаваше да се колебае. Имаше ли смисъл да изтъква нещо, което си оставаше между нея и Либаргер? Освен това той задаваше въпроса само когато се чувстваше изморен, или ако нещо прекъсваше нормалния му режим.

– Не, просто бързо се изморява. Затова исках снощи да му осигурят инвалидна количка на кора...

– Бастунът, с който си служи – прекъсна я Залетл. Той си записа нещо и пак погледна Джоана. – Може ли да стои изправен и да се движи без него?

– Свикнал е да го използва.

– Моля, отговорете на въпроса. Може ли да върви без бастун?

– Да, но...

– Какво?

– Не задълго и не съвсем уверено.

– Облича се сам. Бръсне се сам. Използва тоалетната без чужда помощ, нали?

– Да.

Джоана започваше да съжалява, че бе приела поканата на Фон

Холден, вместо да си заминете още днес.

– Може ли да държи писалка и да пише името си четливо?

Джоана се усмихна насила.

– Повече от четливо.

– А другите му функции?

Джоана сбръчка чело.

– Не разбирам какви функции имате предвид.

– Може ли да има ерекция? Да извърши полов акт?

– Аз... аз... не знам – измънка тя. Чувстваше се ужасно неудобно.

Никога не ѝ бяха задавали подобен въпрос за пациент. – Смятам, че въпросът излиза извън медицинската сфера.

Няколко секунди Залетл я гледа мълчаливо, после продължи:

– От ваша гледна точка кога би могло да се каже, че е възстановил изцяло физическите си способности и организъмът му функционира както преди инсулта?

– Само... само ако говорим за основните двигателни функции. Да стои, да ходи, да разговаря, без да се изморява – това е всичко. Както вече казах, другото не е по моята част...

– Добре, само двигателните функции. Колко време ще му трябва според вас?

– Ами... не съм съвсем сигурна.

– Предположенията ви, ако обичате.

– Аз... наистина не съм в състояние...

Залетл я изглежда свирепо, сякаш пред него стоеше непослушно дете, а не дипломираната рехабилитаторка на неговия пациент.

– Това не е отговор.

– Ако... ако работя повече с него и той се старее както досега...

Бих казала още един месец... Но трябва да разберете, че това е само предположение. Всичко зависи от...

– Ще ви дам цел. До края на тази седмица искам да го видя без бастун.

– Не знам дали е възможно.

Залетл натисна бутона до ръката си и сухо изрече в микрофона:

– Госпожица Марш е готова за работа с господин Либаргер.

54.

Маквей гледаше през прозореца. Пет етажа под кабинета на Лебрюн площад Парви гъмжеше от туристи, дошли да разгледат отсрещната катедрала Нотр Дам. Наближаваше пладне и есенният ден беше топъл, сякаш лятото се завръщаше.

– Осем убити, пет от тях деца. Всички простреляни в главата с куршум 22-ри калибър. Никой нищо не е видял. Нито съседите, нито хората в магазина.

Лебрюн захвърли върху бюрото си факса от марсилската полиция и посегна към големия хромиран термос.

– Професионалист със заглушител – каза Маквей, без да крие гнева си. – Още осем точки от списъка на високия.

– Ако е бил той.

Маквей рязко завъртя глава.

– Вдовицата на Мериман, нали? Как мислите.

– Мисля, че вероятно сте прав, mon ami – тихо отвърна Лебрюн.

Маквей се бе прибрал в хотела малко преди осем часа и веднага бе позвънил в дома на Лебрюн. Той от своя страна бе поръчал полицейските поделения в цялата страна спешно да бъдат уведомени, че животът на Мишел Канарак е под заплаха. Оставаше очевидният проблем – как да я намерят. Не разполагаха почти с нищо, освен описание – инспекторите Метро и Бара най-сетне го бяха изкопчили от наемателите на съседните апартаменти – тъй че предупреждението увисваше във въздуха. Трудно се осигурява охрана на призраци.

– Откъде можем да знаем, приятелю? Преди вас моите хора обикаляха реката цял ден и не откриха никакви доказателства за присъствието на трети човек.

Лебрюн се мъчеше да го утеши, но това не прогонваше горчивото чувство за вина и безпомощност, което изгаряше стомаха на Маквей. Осем души бяха загинали, а можеха да са живи, ако той и френските полицаи си вършеха работата малко по-добре. Мишел Канарак бе застреляна само няколко минути след като той предупреди Лебрюн, че животът ѝ е застрашен. Ако беше разкрил истината и дал това предупреждение три, четири, пет часа по-рано, щеше ли да се промени нещо? Може би, но най-вероятно не. Тя пак щеше да си остане игла в купа сено.

„Да защитавам и да служа“ – гласеше девизът върху герба на

полицията в Лос Анджелис. Хората се смееха на тия думи, подиграваха се или изобщо не им обръщаха внимание. „Да служа.“ Кой знае какво означаваше това. Но защитата на хората бе нещо друго. Ако човек се вълнуваше като Маквей. Ако страдаше дълбоко, когато хората загиват, защото колегата или отделът не е бил на нужната висота. Човек не говори за тия чувства и те остават скрити. Не ги вижда никой, освен лицето от дъното на бутилката, когато човек опитва да забрави. Това не е идеализъм – идеализмът се изпарява още щом видиш за пръв път какво е куршум в лицето. То е нещо друго. То обяснява защо толкова дълго си влачил хомота и продължаваш да го влачиш.

Мишел Канарак и близките на сестра ѝ не бяха стрoшено видео, което може да се поправи. Хората в блока на Анес Демблон не бяха смачкана кола, за която да се пазариш в гаража. Те бяха живи хора, богатството, което полицията опазва добре или зле през всеки работен ден от своя живот.

Маквей кимна към термоса в ръката на Лебрюн.

– Кафе ли е това?

– Oui.

– Предпочитам го черно – каза Маквей. – Да подхожда на деня.

В 9:30 Лебрюн бе изпратил технически екип до парка да вземе отпечатъци от следите и да претърси боровата горичка за в случай, че Маквей е пропуснал нещо.

В 10:45 Маквей бе пристигнал в кабинета и двамата бяха отишли в лабораторията да проверят какъв е резултатът. Завариха един техник да се върти със сешоар около затвърдяващия гипс. Пет минути по-късно отпечатъкът беше достатъчно сух, за да го изкарат върху хартия.

После дойде ред на колекцията от шарки, която бяха осигурили производителите на автомобилни гуми. След четвърт час имаха резултат. Мазиленият отпечатък от гипсовата форма съвпаднаше с шарките на италианска автомобилна гума „Пирели“, размер P205/70R14, пригодена за джанта с ширина четиринайсет и диаметър трийсет и пет сантиметра. В понеделник сутринта специалист от фабриката „Пирели“ щеше да разгледа отпечатъка и да каже дали могат да се определят още подробности.

На връщане към кабинета Маквей запита за клечката.

– Там ще ни трябва повече време – отговори Лебрюн. – Може би утре или вдругиден. Честно казано, не вярвам да ни разкрие много.

– Зависи от късмета. Може онзи да си е разранил венците с клечката и по нея да има кръв. Или да е имал някакво заболяване, което се

пренася в слюнката. При всяко положение ще е повече от това, с което разполагаме в момента, инспекторе.

Лебрюн отвори вратата на кабинета.

– Няма как да разберем дали високият мъж е използвал клечката. Може да е Мериман, Озбърн или някой съвсем страничен човек.

– Тоест, евентуален свидетел – отбеляза Маквей, докато влизаше.

– Не това имах предвид. Но идеята е добра, Маквей. Даже много добра. Един на нула за вас.

Точно тогава на вратата се почука и униформен полицаи донесе факса от Марсилия.

Маквей допи кафето и закри из стаята. Върху таблото за обяви бе забодена изрезка от „Фигаро“ с голяма фотография на Левин пред журналистите. С яростно ръмжене Маквей заби пръст в снимката.

– Ако нещо ме въбесява, то е идиотът от голф-клуба, дето се боеше да не му раздрънкаме името пред вестниците, а пък сега взе, че го стори сам. С което уведомява нашия приятел, че има още един жив свидетел. – Той обърна гръб на изрезката и замислено взе да подръпва ухото си. После се втрени във френския детектив. – Цялото кралско войнство, Лебрюн. Ние не можем да я открием, но той може. Откъде е разбрал, че трябва да отиде в Марсилия, когато никой друг не знаеше? И как е разбрал къде точно да я намери?

Лебрюн събра връхчетата на пръстите си.

– Мислите за интерполската връзка. Човекът от Лион, който поръча досието на Мериман, вероятно разполага със средства да я открие.

– Да, и аз така смятам.

Лебрюн остави чашата, запали цигара и погледна часовника си.

– За ваше сведение, смятам да си взема свободен ден – тихо каза той. – Кратък, самотен излет. Потеглям с влака за Лион. Никой не знае къде отивам. Дори жена ми.

Маквей се навъси.

– Извинете, не ви разбирам. Сигурно мислите, че щом изникнете в Лион и почнете да задавате въпроси, виновникът само ще вдигне ръка и ще каже: „Да, аз бях“. Ами тогава по-добре свикайте пресконференция.

– Mon ami – усмихна се Лебрюн. – Казах, че заминавам за Лион. Не съм рекъл, че ще е в централата на Интерпол. Всъщност съм поканил на тиха вечеря един стар приятел.

– Продължавайте.

– Както знаете, отдел D, който бе натоварен да разследва обезглавените трупове, представлява клон на Втора дивизия в Интерпол.

Въпросната Втора дивизия е специализирана в областта на следенето и анализа. Онзи, който подаде заявка за досието на Мериман, трябва да е член на Втора дивизия, най-вероятно с висок пост. От друга страна, Първа дивизия е общата администрация, която се занимава с финансите, персонала, оборудването, опазването на тайната и още куп всекидневни въпроси – лични дела, счетоводство, поддръжка на сградите... Една от тия дейности е задача на отдел „Безопасност“, който се грижи между другото и за охраната на самата централа. Ръководителят на този отдел има достъп до данните, чрез които ще определим кой точно е поръчал досието на Мериман.

Доволен от своя план, Лебрюн се усмихна широко. Маквей продължаваше да се мръщи.

– Mon ami, не искам да прозвучи цинично, но какво би станало, ако човекът, когото тъй любезно каните на вечеря, се окаже тъкмо онзи, който е подал заявката? Не осъзнавате ли, че именно от вас укрива тази информация? За да имат време да отстранят Мериман. Наскоро ме попитахте дали смятам, че тия типове биха убили ченге. Ако не вярвате, прегледайте пак доклада от Марсилия.

– Ах, каква прелестна кървава метафора под формата на предупреждение. – Лебрюн се усмихна и изгаси цигарата. – Приятелю, оценявам високо вашата загриженост. И при други обстоятелства от все сърце бих се съгласил, че подходът ми е малко неблагоприятен. Обаче дълбоко се съмнявам, че началникът на вътрешната охрана ще стори зло на по-големия си брат.

55.

Новият тъмнозелен форд сиера с гуми „Пирели“ P205/70R14 и джанти четиринайсет на трийсет и пет сантиметра бавно мина покрай сградата на Кей дьо Бетюн 18, зави по моста Сюли и спря зад открит бял джагуар на улица Сен Луи ан л'Ил. След миг вратата се отвори и високият мъж излезе. Беше топъл есенен следобед, но въпреки това той носеше ръкавици. Гумени хирургически ръкавици с цвета на кожата.

Бернхард Офен бе слязъл от влака в дванайсет и четвърт. От гарата бе хванал такси до летище Орли, където го чакаше зеленият форд. В 14:50 вече паркираше близо до сградата, където живееше Вера монере.

В 15:07 той успешно се справи с ключалката, пристъпи в апартамента и затвори вратата зад себе си. Никой не го бе видял да пресича улицата и да използва новичкия ключ за служебния вход. След като проникна в сградата, той се изкачи по служебното стълбище и атакува апартамента откъм задния коридор.

Цяла Франция приемаше като сочна и романтична интрига излъчената от Антен-2 и скоро повторена във всички вестници история за тайнствена тъмнокоса жена, която откарала американския убиец от голф-клуба след неговото излизане от Сена. Около нейната самоличност и въпроса кой е американецът избуяваха безброй хипотези – ту знаменитата френска актриса, режисьорка и писателка, ту звезда от международния тенис, ту американска рок-певица с черна перука; шушукаше се, че докторът не е никакъв доктор, а знаменит холивудски артист, пристигнал наскоро в Париж за новия си филм; още по-мрачни хипотези намекваха, че е престарял американски сенатор, разиграващ поредната трагедия в своята биография.

Когато Бернхард Офен взе колата си от Орли, в жабката лежеше картичка с името и адреса на Вера Монере, ключ за служебния вход и ключ за апартамента. За петте часа след неговото потегляне от Марсилия Организацията отново бе доказала своята ефикасност. Също както в случая с Албърт Мериман.

* * *

Старинният часовник върху масичката до леглото на Вера Монере показваше три и единайсет минути.

Офен знаеше, че в седем сутринта госпожица Монере е заминала на

работа и смяната ѝ свършва едва в седем вечерта на следващия ден. Това означаваше, че може спокойно да претърси апартамента, стига чистачката да не се появи изневиделица. Освен това означаваше, че ако американецът случайно е тук, ще бъде съвсем сам.

След пет минути Офен разбра, че американецът не е тук. Апартаментът беше празен и безупречно чист. Той излезе, грижливо заключи вратата, спусна се по служебното стълбище и спря на площадката край изхода. Но вместо да излезе, Офен продължи надолу, към мазето.

Откри ключа на лампата, щракна го и се огледа. Намираще се в дълъг коридор под сградата с множество странични врати и мрачни ниши. Отдавна под ниския таван се отваряха шахтите на сметопроводите.

Колко невинно и удобно за висшата парижка класа – всеки апартамент имаше отделни контейнери за смет, белязани със съответния номер. След внимателен оглед Офен установи, че от четирите контейнера на Вера е пълен само един.

Той вдигна капака, разпъна на пода стар вестник и започна да вади парче по парче. По ред на номерата пред него се появиха: четири празни кутии от диетична Кока Кола, празно пластмасово шише от гел за коса „Желав“, празна кутийка от дражета „Тик-так“, празна опаковка от противозачатъчни тампони „Тудей“, четири празни бутилки от светла бира „Амстел“, стар брой на списание „Пипъл“, празна и смачкана кутия от консервирана говежда супа, жълто пластмасово шише от течен сапун „Джой“ и... тук Офен спря. Нещо тракаше в празното шише.

Канеше се да развинти капачката, когато чу как горе вратата се отваря и някой слиза по стъпалата. За момент стъпките спряха на площадката до служебния изход, сетне продължиха надолу. Измъквайки изпод колана си автоматичен валтер 25-ти калибър, Офен изгаси осветлението и се вмъкна в сянката под стълбището.

След малко някаква пълна жена със зацапана черно-бяла престилка слезе по стъпалата, мъкнейки препълнен найлонов чувал за смет. Като щракна лампата, тя вдигна капака на единия контейнер, пхна вътре чувала, затвори и пое обратно към стълбището. Едва сега забеляза боклуците върху разпнатия вестник. Мърморейки нещо на френски, жената се върна, събра всичко и го хвърли в контейнера на Вера. После рязко изгаси лампата и се затътри нагоре по стъпалата.

Офен чу как стъпките ѝ затихват. Успокоен, той пхна пистолета под колана си и отново включи осветлението. Отвори контейнера, намери пластмасовото шише, развинти капачката и го разтръска с отвора надолу. Нещото вътре продължаваше да трака, но не излизаше. Като

измъкна от ръкава си дълъг и тънък сгъваем нож, Офен го разтвори и измъкна от пластмасовата бутилка малко шишенце, омазано със сапунена пена. Той го избърса и пристъпи под лампата. Върху етикета беше написано: 5 ML TETANUS TOXOID.

По устните на Офен заигра едва забележима усмивка. Вера Монере беше лекар-стажант. Можеше да разполага с лекарства и умееше да бие инжекции. Ранен човек, прекарал доста време в замърсена вода, задължително трябва да бъде инжектиран с тетанусна ваксина, която предпазва не само от тетанус, но и от дифтерит. А онзи, която я прави, едва ли би донесъл шишенцето у дома си, за да го крие в бутилка от течен сапун. Не, инжекцията беше направена тук, в апартамента на Вера. И след като в момента американецът не беше там, можеше да се предположи, че е някъде наблизо – в тази или някоя съседна сграда.

На пет и половина етажа над мазето, където стоеше Бернхард Офен, Пол Озбърн се бе покатерил върху масата и гледаше през прозорчето как следобедните сенки пълзят по кулите на Нотр Дам.

В будните си часове той ту крачеше напред-назад из миниатюрната стаичка, защото знаеше, че се нуждае от упражнения, ту мрачно гледаше през прозореца и се опитваше да мисли.

Бе стигнал до извода, че няма как да избяга от няколко очевидни истини.

Първо: полицията продължаваше да го търси във връзка с убийството на Албърт Мериман. Чрез Вера знаеше, че са прибрали останалия сукцинилхолин от хотелската му стая. Ако... не, когато откриеха за какво служи, вероятно щяха отново прегледат трупа на човека, когото той продължаваше да нарича Канарак. В такъв случай щяха да открият следите от спринцовката. Ако още не го бяха сторили, Маквей щеше да ги накара. Нямахше значение, че Озбърн не е убил Мериман. Щяха да го обвинят в опит за убийство. И ако докажеха това – а те сигурно щяха да го докажат – щеше да прекара Бог знае колко години в някой френски затвор и отгоре на всичко да загуби лекарските си права.

Второ: не бе излязъл от реката без да го забележат. Рано или късно високият мъж щеше да узнае и да го потърси.

Трето: дори да се измъкнеше някак от Париж, паспортът му все още беше в полицията. На практика се оказваше пленник, защото без паспорт не можеше да отиде в никоя друга страна, дори в своята собствена.

Четвърто – и може би най-жестоко и болезнено от всички неща, които прехвърляше непрестанно в ума си – бе ясното, неоспоримо

разбиране, че смъртта на Албърт Мериман не е променила нищо. Личният му демон само бе станал още по-загадъчен и неуловим. Ако подобно нещо изобщо бе възможно след дългите години на ужас.

НЕ! – крещеше нещо в него с хиляди гърла. Не започвай преследването отново. Към какво може да те изведе следващата врата с надпис „Ервин Шол“? Само към нова врата! А ако доживееш дотогава, зад нея ще срещнеш лудостта. По добре си признай, Пол Озбърн, че никога не ще получиш отговор. Такава е твоята карма – да осъзнаеш, че там, където търсиш, може би няма приемливи за теб отговори. Едва след като разбереш това, ще намериш мир и покой в следващото прераждане. Приеми тази истина и опитай да се промениш.

Но той знаеше, че тия разсъждения са само увъртане, или по-просто казано – лъжа. Не можеше да се промени – нито днес, нито като десетгодишно момче. Смъртта на Канарак-Мериман беше жесток емоционален удар. Но тя бе проявила и опростила бъдещето. Сега разполагаше с име. Ако откриеше този Ервин Шол и той го насочеше към някой друг... какво пък, тъй да бъде. Независимо от цената щеше да продължава напред, докато открие истината за убийството на баща си. Защото ако не го стореше, нямаше да има нито Вера, нито изобщо за какво да живее. Както през всичките години от детството до днес. Щеше да извоюва мир и покой в сегашния живот или никога. Това бе неговата истинска карма.

Навън сянката бе обгърнала изцяло кулите на Нотр Дам. Скоро щяха да светнат уличните лампи. Време бе да дръпне завесата пред прозорчето и да включи крушката в скривалището. След като направи това, той изкуцука до леглото и се просна върху него. Предишната му решителност се бе изпарила, сега на нейно място отново нахлуваше болката – все тъй непоносимо жестока.

– Защо трябваше да се случи тъкмо на моето семейство... и на мен? – изрече той на висок глас.

Казвал го бе като момче, като юноша, като зрял мъж и преуспяващ хирург. Хиляди пъти. Понякога въпросът идваше под формата на спокойна мисъл или част от задълбочен разговор с неговия психотерапевт; друг път, сред внезапни пристъпи на вълнение, избликваше като гръмогласен рев, който стряскаше бившите му съпруги, приятели и непознати.

Той вдигна възглавницата, измъкна пистолета на Канарак и го претегли върху дланта си. После завъртя оръжието и зърна отвора, от който излизаше смъртта. Изглеждаше толкова лесно. Дори съблазнително.

Най-простият изход. Край на страха от полицията, от високия мъж. И най-важното – болката щеше да изчезне мигновено.

Чудеше се как не му бе хрумнало досега.

56.

Петнайсет минути по-късно, в шест без четвърт, Бернхард Офен натисна звънеца на предния вход и зачака. Беше решил да започне издирването от сградата на Кей дьо Бетюн 18 и едва след като елиминира тази възможност, да продължи, ако се налага.

Отвътре резето шракна и Филип отвори вратата, закопчавайки яката на зелената униформа под двойната си брадичка.

– Bonjour, monsieur – кимна той и се извини, че е накарал господина да чака.

– Доктор Монере ме изпраща с доставка от аптеката на болница „Света Ана“ – каза Офен на френски. – Поръча да предам, че е спешно.

– На кого? – изненада се Филип.

– На вас, предполагам. На тукашния портиер. Друго не знам.

– Сигурен ли сте, че е от аптеката?

– Приличам ли ви на доставчик? Разбира се, че съм сигурен, мосю. Лекарството трябваше да се достави спешно. Затова аз, заместник-управителят, хукнах през половин Париж в неделната вечер.

Филип мълчеше. Предния ден бе помогнал на Вера да измъкне Пол Озбърн от колата на задната улица и да го изкачи по служебното стълбище. След операцията пак бе помогнал за пренасянето му до таванското скривалище.

Знаеше, че Озбърн все още се нуждае от лекарства. Иначе защо Вера щеше да праща тази доставка от болничната аптека в неделя вечерта?

– Merci, monsieur – каза той.

Офен му подаде аптечен регистър и химикалка.

– Подпишете, моля.

– Oui – кимна Филип и се разписа. Bonsoir – каза Офен и се отдалечи.

Като затвори вратата, Филип огледа пакетчето, после бързо се отправя към телефона. Вдигна слушалката и набра служебния номер на Вера.

Пет минути по-късно Бернхард Офен отвори телефонната кутия в мазето на сградата, включи слушалката към миниатюрния касетофон, който вече бе свързан с телефона на портиера и натисна бутона за запис. Чу Филип да обяснява какво се е случило, после от слушалката долетя разтревожен женски глас, принадлежащ вероятно на госпожица

Монере.

– Филип! Не съм пращала никакъв пакет, никакво лекарство. Отвори го и виж какво има вътре.

Раздаде се шумолене на хартия, неясно сумтене, после портиерът отново се обади.

– Не е съвсем ясно. Прилича... прилича на аптекарско шишенце. Нали знаете, дето докторите...

– Какво пише на етикета? – прекъсна го Вера.

Офен долови тревожните нотки и се усмихна.

– Пише... Извинявайте, само да си взема очилата. – Слушалката изтрака върху масата. След малко отново се раздаде гласът на Филип. – Пише... 5 ml tetanus toxoid.

– Боже мой! – ахна Вера.

– Какво има, госпожице?

– Филип, познаваш ли човека? От полицията ли е?

– Не, госпожице.

– Висок ли беше?

– Tres.²¹

– Остави шишенцето в твоята кофа за боклук и не прави нищо. Веднага напускам болницата. Когато пристигна, ще трябва да ми помогнеш.

– Oui, mademoiselle.

Раздаде се шракане и връзката прекъсна.

Бернхард Офен спокойно свали слушалката и откачи касетофона от жиците. След това затвори телефонната кутия, изгаси лампата и се изкачи по стъпалата.

Часът бе 18:15. Оставаше му само да чака.

Само на осем километра от Кей дьо Бетюн Маквей седеше сам в откритото кафене на площад Виктор Юго. Отдясно млада жена с джинсов костюм се подпираше на лакти и гледаше в пустотата, без да докосва чашата вино пред себе си. До краката ѝ дремеше кученце.

Отляво две възрастни, изключително добре облечени и явно богати матрони пиеха чай, бърбейки скорострелно на френски. Бяха весели, оживени и изглеждаха тъй, сякаш идваха всеки ден по това време поне от половин век насам.

Отпивайки глътка бордо, Маквей неволно им завидя. Би желал в свободното си време да бъде като тях – не непременно богат, но весел, оживен и напълно доволен от околния свят.

21. Много (фр.), бел. авт.

Внезапно по улицата прелетя полицейска кола с мигащи светлини и той осъзна, че мисли не толкова за своята последна и окончателна оставка, колкото за Озбърн. Озбърн бе излъгал за калта по маратонките, защото нямаше друг изход. Той беше влюбен мъж, турист и навярно наистина бе минавал край Айфеловата кула, за да знае, че паркът е разкопан и кален. При неочаквания въпрос бе имал присъствие на духа да измисли цялата история. Само че калта беше червена, а не черна.

Всъщност в четвъртък вечер – само преди четири дни – Озбърн бе посетил крайбрежния парк. Същото място, където на следващия ден Мериман бе убит, а Озбърн – ранен.

Какво точно бе планирал и къде се бе провалил? Дали бе възнамерявал да убие Мериман сам, или просто го бе доставил на високия? Ако бе искал да го убие сам, какво общо имаше третият човек? Ако бе помагал на високия, как тъй се бе превърнал в жертва? И откъде накъде се замесваше в подобна история човек като Озбърн – малко избухлив, но иначе почтен и прилично подстриган ортопед от Калифорния?

А оставаше и въпросът за лекарството, което френската полиция бе открила в стаята на Озбърн. Сукцинилхолин.

Доктор Ричман от Кралския патологически колеж в Лондон му бе обяснил по телефона, че сукцинилхолинът е обезболяващо средство за предоперационни процедури – синтетичен препарат от типа на кураре, използван за отпускане на мускулатурата. Освен това предупреди, че в ръцете на дилетант препаратът можел да бъде много опасен. Напълно отпуснал скелетната мускулатура и при неточна дозировка можел да предизвика задушаване.

– Необичайно ли е един хирург да разполага с подобен препарат? – запита Маквей без увъртания.

Ричман отвърна също тъй прямо:

– В хотелската стая по време на отпуск? Мътните да ме вземат, ако кажа „да“!

Маквей се позамисли и зададе решителния въпрос.

– Бихте ли го използвал, ако трябва да отрежете глава?

– Може би. В комбинация с други обезболяващи средства.

– А преди замразяването? Бихте ли го използвал?

– Маквей, трябва да разберете, че с тази област не съм се сблъсквал нито аз, нито някой от колегите, които разпитах. Не разполагаме с достатъчно информация за онова, което са опитвали да извършат, тъй че не можем дори да си представим евентуалната процедура.

– Направете ми услуга – помолите Маквей. – Предайте на доктор

Майкълс отново да прегледа труповете.

– Ако търсите сукцинилхолин, трябва да ви кажа, че той се разлага в тялото броени минути след инжектирането. Няма да откриете и следа.

– Но може да открием убеждения, които да ни подсказат, че хората са инжектирани с нещо, нали?

В паметта си Маквей отново чу целия разговор до момента, в който Ричман се съгласи с него и затвори телефона. И изведнъж проумя.

– Ах, кучият му син! – възкликна той.

Двете възрастни дами, които явно разбираха английски, го изгледаха възмутено. Кученцето под масата подскочи и се разля.

– Пардон. – Маквей стана и остави върху масата двайсет франка. – Извинявай и ти – подхвърли той към кученцето и се отдалечи.

От другата страна на площада Маквей си купи жетон и слезе в метрото. „Лебрюн – чу той собствения си глас съвършено ясно, сякаш все още беше в кабинета на инспектора, – досега не ни е хрумвало да предположим тристранна връзка, нали?“

Като огледа таблото с разклоненията на парижкото метро, Маквей избра маршрут и тръгна към перона. В главата му продължаваше въображаемият разговор с Лебрюн.

„Открихме Мериман само защото беше оставил отпечатък при убийството на Жан Пакар, прав ли съм? Знаехме, че Озбърн е наел Пакар да издири някого. Той ми каза, че става дума за любовника на госпожица Монере и по онова време отговорът изглеждаше правдоподобен. Ами ако е лъгал, както лъжеше за калта по маратонките? Ами ако се е опитвал да открие Мериман? Дявол да ни вземе, как можахме да изтървем този момент?“

Маквей се провря в претъпкания вагон и стисна тръбата над главата си. Кипеше от яд, че е пропуснал очевидното, а мислите продължаваха да прелитат стремително.

„Озбърн забелязва Мериман в кафенето, може би по чиста случайност и го разпознава. Опитва да се хвърли в атака, но келнерите го сграбчат и Мериман избягва. Озбърн хуква към метрото, там бива арестуван и попада при вас. Набързо скалпва историята, че Мериман бил джебчия и вашите хора го пускат. Звучи приемливо. После Озбърн се обръща към «Колб интернешънъл», откъдето му изпращат Жан Пакар. След два дни Пакар открива, че Мериман се спотайва под името Анри Канарак.“

Вагонът намали ход и плавно спря на нов перон. Маквей погледна името на станцията и се отдръпна да стори път на шумна група хлапаци.

Вратите се затвориха и вагонът потегли. Маквей продължаваше да не чува нищо освен вътрешния си глас.

„Според мен е разумно да предположим, че Мериман е разкрил издирването и сам се е заел с Пакар, за да узнае за какъв дявол го търсят. А Пакар, бивш наемник и следователно костелив орех, никак не обича да го безпокоят в собствения му дом. Следва оживен спор, завършил в полза на Мериман. Поне така му се струва, само че е оставил отпечатък. И колелото се завърта. Оттук нататък става малко мъгляво. Но ако не греша, ключът се крие там, че онази първа вечер в кафенето Озбърн се е нахвърлил върху Мериман. Вашите хора са доказали, че виновникът е Озбърн, обаче никой не е определил жертвата. Освен ако Жан Пакар е стигнал по този начин до следата на Мериман. Но ако Озбърн наистина е нападнал Мериман и ако узнаем защо, нищо чудно да се доберем и до високия мъж.“

Вагонът пак намали ход. Маквей отново погледна името на станцията. Точно така! Тук трябваше да се прехвърли: Шарл де Гол – Етоал.

Той излезе сред навалищата от забързани пътници, изкачи се нагоре, мина край продавач на варена царевица и изтича надолу по стъпалата. На долната площадка последва тълпата към нова станция, търсейки с поглед нужния перон.

Двайсет минути по-късно той излезе от метрото и тръгна към улица Сен Антоан. Отсреща вдясно се намираше кафене „Стела“.

Беше 19:10 на 9 октомври, неделя.

57.

Бернхард Офен стоеше до прозореца в затъмнената спалня на Вера Монере и гледаше как долу таксито спира пред сградата. След миг Вера излезе и тръгна към входа. Офен се канеше да отстъпи назад, когато зърна иззад ъгъла да завива кола с изгасени фарове. Той се притисна към рамката и продължи да гледа. Колата – пежо последен модел – наближи по тъмната улица и също спря. Офен измъкна от джоба си миниатюрен далекоглед и го насочи надолу. На предната седалка имаше двама мъже.

Полиция.

Значи те правеха същото – използваша Вера, за да открият американеца. Държаха я под наблюдение и бяха последвали таксито. Трябваше да го предположи от самото начало.

Той отново надигна далекогледа и видя, че единият полицаи говори по радиостанцията. Вероятно чакаха указания. Офен се усмихна; не само полицията знаеше за личната връзка на госпожица Монере с министър-председателя. Организацията бе открила това още когато Франсоа Кристиан се кандидатира за поста. С оглед на възможните политически неприятности при една по-категорична намеса, полицаите едва ли биха получили разрешение да влязат в сградата, независимо от подозренията си. Или щяха да останат на място и да продължат наблюдението отвън, или да чакат докато дойде началството. За Офен отсрочката бе достатъчна.

Той бързо напусна спалнята, мина по коридора и влезе в тъмната кухня тъкмо когато външната врата се отвори. Дочу гласове и лампата в хола светна. Не можеше да различи какво точно говорят, но беше сигурен, че гласовете са на Вера и портиера.

Изведнъж двамата излязоха от хола и тръгнаха право към кухнята. Офен заобиколи масата, вмъкна се в килера, стисна валтера и зачака.

Вера влезе в кухнята и щракна лампата. След миг се появи и портиерът. На половината път към задния изход Вера спря.

– Какво има, госпожице? – запита портиерът.

– Аз съм глупачка, Филип – мрачно отвърна тя. – А полицаите са много хитри. Открили са шишенцето и ти изпратиха подобно, очаквайки да ми съобщиш и аз да постъпя точно както постъпих. Предполагат, че знам къде е Пол, затова са изпратили високия полицаи, та да го

помисля за убиеца и в страха си да ги отведе до Пол.

– Откъде знаете? – усъмни се Филип. – Никой, дори мосю Озбърн, не е виждал високия мъж отблизо. А ако онзи е бил полицай, щях да го позная.

– Да не би да познаваш цялата парижка полиция? Не ми се вярва...

– Госпожице, помислете за другата възможност. Ами ако не е бил полицай, а онзи, който стреля по мосю Озбърн?

Офен чу как стъпките им се връщат към кухненската врата. Лампа-та изгасна и гласовете взеха да заглъхват.

– Може би трябва да съобщим на мосю Кристиан – подхвърли Филип, докато влизаха в хола.

– Не – тихо отвърна Вера.

Засега само Пол Озбърн знаеше, че е скъсала с министър-председателя. Все още не бе решила дали да осведоми за тази промяна малцината посветени в тяхната връзка и как да го стори. Освен това последното нещо, което би желала, бе да забърка Франсоа в подобна история. Франсоа Кристиан беше един от тримата бъдещи кандидати за президентския пост, а жестоката конкуренция пред приближаващите избори вече бе прераснала в нещо, което коментаторите наричаха „политическа касапница“. Един скандал, особено свързан с убийство, би означавал пълна катастрофа. А независимо от края на връзката им, Вера все още дълбоко обичаше Франсоа и за нищо на света не би рискувала да провали кариерата му.

– Изчакай ме тук – каза Вера и мина в спалнята.

Филип се загледа подир нея. Дългът му повеляваше да служи на госпожица Монере и при необходимост да я защити. Е, не чак с цената на живота си, но поне с информация. На бюрото във фойето беше записан частният номер на министър-председателя. Филип имаше заповед да набере този номер по всяко време на денонощието, ако госпожицата изпадне в затруднение.

– Ела тук, Филип – обади се тя от тъмната спалня.

Той влезе и я видя да стои до завесата на прозореца.

– Видж сам.

Филип пристъпи до нея и надникна навън. Отсреща бе спряло пежо с изгасени фарове. В светлината на уличните лампи различи два силуета на предната седалка.

– Слез долу – нареди Вера. – Гледай си работата, като че нищо не се е случило. След няколко минути повикай такси. До болницата. Ако дойдат от полицията, кажи им, че съм се прибрала, защото не ми е било

добре. После ми е минало и съм решила да се върна на работа.

– Както кажете, госпожице.

От затъмнената кухня Офен видя как Филип излиза от хола и тръгва насреща му. Той бързо вдигна валтера и отстъпи назад. След миг външната врата се отвори и отново се затвори. Настана тишина.

Това означаваше едно. Портиерът бе излязъл и Вера Монере оставаше сама в апартамента.

58.

От тъмното купе на пежото инспекторите Бара и Метро виждаха светлина в хола на Вера. Лебрюн бе инструктирал строго всички участници в операцията: ако напусне болницата, последвайте я и докладвайте; намесвате се само при необходимост. Под „необходимост“ се разбираше появата на Озбърн или трети човек, който би могъл да ги отведе до него.

Засега разполагаха единствено с писмена заповед за арестуване на Озбърн и нищо повече. Проследяването на Вера се оказа детска играчка. Рано сутринта тя напусна апартаментата си, в седем и пет постъпи на дежурство в болничния център „Света Ана“ и остана там. До четири следобед, когато Бара и Метро смениха колегите си, Все още не бе станало нищо.

В шест и петнайсет пред главния вход спря такси. Вера изтича навън и се качи в него. Бара и Метро докладваха, че тръгват след нея, а от централата им изпратиха втора кола.

Но преследването ги доведе обратно до Кей дьо Бетюн, където Вера слезе от таксито, оставяйки полицаите да оплакват измамените си надежди и да се взират към светещия прозорец в очакване да се случи нещо.

Два етажа над тях Вера пусна завесата и се обърна към тъмната спалня. Старинният часовник върху нощното шкафче показваше 19:20. Беше напуснала болницата преди около час в сравнително слабо натоварено време, като се оправда с менструални болки. Обеща при спешен случай да се върне веднага.

Ако имаше работа само с парижката полиция, всичко щеше да е много по-лесно. Доказваше го и снощната реакция на Лебрюн пред настоятелните въпроси на Маквей. Но Маквей нямаше подобни задръжки. Бе разбрала по очите му още при първата среща. А това го правеше извънредно опасен противник. Макар и американец, той бе подчинил на чара си цялата парижка полиция, или поне инспекторите по случая. Може би те не го осъзнаваха, но по един или друг начин щяха да извършат онова, което им нареди. Именно затова Вера смяташе, че високият мъж с шишенцето е част от полицейска измама. Опит да я сплашат, да ѝ внушат, че Озбърн е в опасност, за да ги отведе до скривалището му. И сега полицаите – сигурна бе, че онези в колата са полицаи – доказваха, че е

права.

Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

– Oui? Merci, Philippe.

Таксито чакаше долу.

Вера мина в банята и отвори кутия „Тампакс“. Разопакова един тампон, хвърли го в тоалетната и пусна водата. После остави смачканата опаковка в кошчето под мивката. Ако полицаите се вмъкнеха да проверят и после дойдеха да ѝ задават въпроси, щеше да има доказателство, че причината за връщането ѝ у дома е бил месечният цикъл. Знаеха с кого си имат работа, тъй че не биха разпитвали повече.

Обърна се към огледалото да оправи косата си и за момент остана неподвижна. Всичко, което ѝ се случваше с Пол Озбърн, изглеждаше напълно естествено – дори и сега. Първия път, когато го видя на катедрата в Женева, изведнъж я обзе чувството за някаква съдбоносна промяна. Първия път, когато прекара нощта с него, нямаше никакви угризения, че изневерява на Франсоа – сякаш спеше с брат си. Досега бе опитвала да се убеди, че не е напуснала Франсоа заради Озбърн. Но грешеше, това бе самата истина. Именно затова всичко, което вършеше в момента, беше правилно. Озбърн се намираше в опасност и законите просто нямаха значение.

Вера изгаси лампата в банята, прекоси тъмната спалня и за момент надникна отново през прозореца. Полицейската кола беше на същото място, а до отсамния тротоар чакаше таксито.

Тя взе чантата си, мина в коридора и спря. Уличните лампи хвърляха танцуващи сенки по тавана на хола и коридора.

Нещо не беше наред.

Преди малко лампата в хола светеше. Но сега не. Вера не я бе изгасила. Нито пък Филип. Сигурно крушката беше изгоряла. Да. Разбира се. Крушката. Внезапно ѝ мина мисълта, че греша. Хората отвън не бяха полицаи. Бяха бизнесмени на делови разговор, приятели или влюбени хомосексуалисти. Може би високият мъж не беше полицай. Може би инстинктивната ѝ реакция беше правилна. Убиецът бе открил шишенцето от ваксина и бе донесъл пратката на Филип. Точно той искаше от нея да го отведе при Озбърн.

О, Боже! Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Къде беше той сега? Някъде в сградата? Или дори тук! В нейния апартамент. Защо бе толкова глупава да отпрати Филип? Телефонът! Трябваше да повика Филип. Бързо!

Тя се завъртя и посегна към ключа на лампата. Внезапно нечия

силна длан се залепи върху устата ѝ. Усети, че я притискат към мъжко тяло и в същия момент острието на нож се впи в кожата под брадичката.

– Искрено не желая да ви наранявам, но ще го сторя, ако не постъпвате точно както наредя. Разбирате ли?

Гласът беше изключително спокоен. Говореше на френски, но с холандски или германски акцент. Ужасена, Вера се помъчи да мисли, но мозъкът ѝ не работеше.

– Попитях разбирате ли.

Острието натисна още малко и тя кимна.

– Добре. Ще напуснем апартамента по служебното стълбище зад кухнята. – Човекът говореше съвършено отчетливо и ясно. – Сега ще сваля ръка от устата ви. Ако издадете звук, ще ви прережа гърлото. Разбирате ли?

Мисли, Вера! Мисли! Ако тръгнеш с него, той ще те принуди да го отведеш при Пол. Таксито! Шофьорът ще стане нетърпелив! Ако се забавиш, Филип ще позвъни отново. И ако не отговориш, ще се качи.

Изведнъж откъм входната врата долетя шум. Вера усети как човекът зад нея се напрегна и ножът слезе надолу към гърлото ѝ. В този момент вратата се отвори и Вера нададе приглушен вик зад разперената длан.

На прага стоеше Озбърн. В едната си ръка държеше ключ за апартамента, в другата – пистолета на Канарак. Беше напълно осветен. Вера и високият мъж стояха в гъстата сянка. Но това нямаше значение. Дватамата вече се бяха видели.

По устните на Офен трепна едва доловима усмивка. Той мигновено блъсна Вера настрани и надигна ножа. В същия миг Озбърн насочи пистолета, крещейки на Вера да залегне. Офен вече бе метнал ножа към гърлото му. Озбърн инстинктивно опита да се предпази с лявата ръка. Тънкият кинжал я улучи със страхотна сила и прикова дланта му към вратата.

Озбърн нададе вик и се сгърчи от болка. Офен отново блъсна Вера, ровейки под колана си за валтера. В мрака припламна огнен език и страхотна експлозия заглуши нейния писък. Офен се търкулна настрани. Все още прикован към вратата, Озбърн стреля отново. Грамадният автоматичен пистолет избълва поредица от три бързи гърмежа, превръщайки коридора в сцена на ураган с огнени блясъци и оглушителен трясък.

Простряна на пода, Вера зърна как Офен бяга по коридора към кухнята. Сетне Озбърн изтръгна ръка от вратата и закуцуква след него.

– Стой тук! – изкрещя той.

– Пол! Недей!

Докато Офен бягаше през кухнята, по лицето му се стичаше кръв. Той блъсна някаква етажерка с тенджери и тигани, ритна задната врата и хукна надолу по стълбището.

Една-две секунди по-късно Озбърн изскочи на мрачната площадка и се ослуша. Пълна тишина. Той протегна глава над парапета и огледа стъпалата под себе си.

Нищо.

Къде се е дянал, по дяволите? Озбърн дишаше тежко. Внимавай. Много внимавай.

Внезапно отдолу долетя едва доловимо скърцане. Погледна натам и му се стори, че е зърнал вратата към улицата да се затваря. Отстрани зееше мрачен отвор, по който стъпалата завиваха към мазето.

Озбърн насочи пистолета към вратата и предпазливо пристъпи надолу. После още веднъж. И още веднъж. Дървеното стъпало под крака му изскърца и той рязко спря, впили очи в мрака край вратата.

Излязъл ли е? Или чака долу в мазето? И сега слуша как слизам по стълбата.

Неволно се зачуди защо лявата му длан е студена и лепкава. Погледна надолу и видя, че кинжалът на високия все още стърчи от нея. Но в момента нищо не можеше да се направи. Ако извадеше ножа, щеше да потече кръв, а нямаше с какво да я спре. Оставаше му само да търпи.

Още една крачка и той се озова на площадката пред вратата. Затаи дъх и наклони глава към мазето. Все още не чуваше нищо. Стрелна очи към външната врата, после пак към мрака до нея. Усети как в дланта му кръвта пулсира около ножа. Скоро шокът щеше да се разсее и да отстъпи място на болката. Озбърн прехвърли тежестта си и пристъпи надолу. Нямаше представа нито колко е дълга стълбата, нито какво има в мазето. Спря и отново се вслуша с надеждата да чуе дъха на противника.

Внезапно в мъртвешката тишина нахлу откъм улицата рев на двигател и скърцане на гуми. Озбърн мигновено се отблъсна със здравия крак и скочи към вратата. Докато излизаше, в лицето го блъснаха светлините на фарове. Той изпъна ръка и стреля напосоки по размазаното зелено петно на прелитацията автомобил. После колата свърна на ъгъла, проблесна под уличната лампа и изчезна сред воя на гумите.

Отпуснал пистолета, Озбърн гледаше подир нея, без да чува как вратата зад него бавно се отваря. Внезапно звукът проникна в съзнанието му. Обзет от ужас, той се завъртя и вдигна оръжието за стрелба.

– Пол!

На прага стоеше Вера. Озбърн разбра едва в последния миг.

– Боже Господи!

От далечината долетя вой на сирена. Вера го дръпна навътре и затвори вратата.

– Полицайте. Чакай отвън.

Озбърн се люшкаше като замаян. Едва сега Вера забеляза кинжала в ръката му.

– Пол! – възкликна тя.

Над тях се отвори врата. После отекнаха стъпки.

– Госпожице Монере! – долетя отгоре гласът на Бара.

Появата на полицайте върна Озбърн към реалността. Той прихвана пистолета под мишница и дръпна кинжала със здравата си ръка. По пода блисна кръв.

– Госпожице!

Гласът на Бара приближаваше. Ако се съдеше по звука, слизаха поне двама души.

Вера смъкна сребристия шал от врата си и плътно омота китката на Озбърн.

– Дай ми пистолета. После върви в мазето и чакай там.

Стъпките звучаха все по-ясно. Инспекторите бяха достигнали горния етаж и тръгнаха надолу.

Озбърн се поколеба, после протегна пистолета. Искеше да каже нещо, но погледите им се срещнаха и внезапно го обзе страх, че вече никога няма да я види.

– Върви! – прошепна тя.

Той се обърна, закуца надолу по сенчестото стълбище и изчезна сред мрака на мазето. Секунда и половина по-късно Бара и Метро стъпиха на площадката.

– Госпожице, добре ли сте.

Стискайки пистолета на Анри Канарак, Вера се завъртя към тях.

59.

Маквей узна за събитията едва в 21:20. Два часа по-рано посещенията му в кафене „Стела“ започна с гаф, прерасна в провал и завърши с грандиозен успех.

Когато пристигна там в 19:15, завари заведението претърпано. Келнерите търчаха като мравки. Салонният управител – явно единственият, който имаше смътни познания по английски – го уведоми, че за маса се чака минимум час, а може би и повече. Когато Маквей се опита да обясни, че не търси маса, а само иска да поговори с директора, човекът безнадеждно впи поглед в тавана, размаха ръце и заяви, че тази вечер даже директорът не може да му осигури маса, защото собственикът има празник и е заел големия салон. След това обяснение салонният управител изчезна в тълпата.

Маквей остана да стои с полицейската скица на Албърт Мериман в джоба и се помъчи да измисли нов подход. Навярно изглеждаше самотен или изгубен, а може би и двете едновременно, защото преди да се опомни, една нисичка, леко пийнала францужойка го грабна за ръката и го откъсна на масата в главната зала, където тържеството беше в разгара си. Не след дълго тя вече го представяше на всички с титлата „мой приятел от Америка“. Докато опитваше деликатно да се измъкне, някой го попита на развален английски откъде точно пристига. А щом спомена Лос Анджелис, други двама го обсипаха с въпроси за бейзболистите от „Рамс“ и „Рейдърс“. Някой се заинтересува от университета в Лос Анджелис. После невероятно мършава млада жена с вид и облекло на манекенка се провря до Маквей и с изкусителна усмивка го запита дали познава някой от „Доджърс“. Един негър преведе въпроса и се вторачи насреща, очаквайки отговор. Маквей вече не искаше нищо друго, освен да се изпари час по-скоро, но дяволът го дръпна за езика да каже:

– Познавам Ласорда.

Беше си чиста истина, защото шефът на „Доджърс“ Томи Ласорда редовно участваше в благотворителните прояви на полицията и с времето двамата бяха станали сравнително добри приятели. Чувайки името на Ласорда, някакъв човек се завъртя и заяви на съвършено ясен английски:

– И аз го познавам.

Човекът се оказа собственик на кафене „Стела“ и след петнайсет

минути двама от тримата келнери, които бяха предотвратили боя между Озбърн и Анри Канарак, пристигнаха в кабинета му да разгледат портрета на Албърт Мериман.

Първият се втренчи в скицата.

– Оуи – каза той и я подаде на колегата си.

Вторият се позагледа в листа, после го върна на Маквей.

– L'homme.

Маквей кимна. Това означаваше „човекът“.

Лос Анджелис.

– Отдел „Убийства“, Ернандес – изрече гласът.

Рита Ернандес беше млада и секси. Дори прекалено секси за полицейска служителка. Със своите двайсет и пет години, три деца и съпруг в архитектурния колеж тя беше най-новата и вероятно най-умната сътрудничка на отдела.

– Buenas tardes²², Рита.

Рита се облегна назад и на лицето ѝ изгря широка усмивка.

– Маквей! Къде пак те мъкнат рогатите?

– Напоследък рогатите ме мъкнат из Париж, Франция.

Маквей седна на леглото в хотелската стая и свали едната си обувка. Девет без петнайсет вечерта в Париж означаваше един без четвърт след пладне в Лос Анджелис.

– Париж? Искаш ли да ти нося куфарите? Веднага зарязвам мъж, деца, всичко. Моля ти се, Маквееееей!

– Тук няма да ти хареса.

– Защо?

– Вече толкова обикалям и още не съм видял поне една сваятна царевична питка. От ония, дето ги правиш.

– Майната им на питките. Като няма, ще ям пасти.

– Ернандес, трябват ми пълни сведения за един ортопед от Пасифик палисейдс. Имаш ли време?

– Ще намеря, ти само ми донеси френска паста.

В 20:53 Маквей остави слушалката, отключи минибара и откри онова, което търсеше – бутилчица вино, същата като миналия път. Волю-неволю бе взел да се поддава на чара на френското вино.

Той отвори бутилката, наля си половин чаша, смъкна другата обувка и вдигна крака върху леглото.

Какво търсеха всъщност? Защо Озбърн търсеше Мериман толкова

22. Добър вечер (исп.), бел. пр.

отчаяно, че след първото неуспешно нападение не бе пожалил сили и средства, за да го открие с помощта на частен детектив?

Възможно бе Мериман по някакъв начин да е предизвикал Озбърн в Париж. Може би имаше нещо вярно в историята за нападение и опит за обир на аерогарата. Но Маквей дълбоко се съмняваше – в кафенето Озбърн се бе нахвърлил върху Мериман прекалено внезапно и свирепо. Макари и избухлив по природа, Озбърн все пак беше лекар и имаше достатъчно разсъдък, за да знае, че един побой на публично място в чужбина може да му докара сериозни неприятности, особено ако човекът само се е опитал да му отмъкне портфейла.

И тъй, ако през онзи ден Мериман не бе извършил нещо наистина чудовишно, с което да си навлече гнева на Озбърн, би било разумно да търсят причината другаде. Точно това му подсказваше шестото чувство. Че каквото и да е станало между двамата, корените му се крият в миналото.

Но каква връзка можеше да има между един лекар от Лос Анджелис и професионален убиец, който бе фалшифицирал собствената си смърт и живееше в сянка вече почти три десетилетия – последното от тях във Франция под името Анри Канарак? Доколкото бе успял да установи Лебрюн, Анри Канарак имаше съвършено чисто минало през тия десет години. Това означаваше, че връзката между двамата трябваше да е възникнала още когато Мериман е бил в Щатите.

Маквей стана, отиде до писалището и отвори куфарчето си. Откри записките от разговора с Бени Гросман и плъзна пръст надолу по листа, докато намери датата, на която Мериман се смяташе за убит в Ню Йорк.

– Шейсет и седма? – сам се запита той.

Отпи от чашата и си наля още малко вино. Озбърн беше на не повече от четирийсет години. За да се запознае с Мериман през 1967, трябваше да го е сторил още като хлапе.

С кисела гримаса Маквей обмисли вероятността Мериман да се окаже баща на Озбърн. Баща, който е зарязал семейството си. Веднага отхвърли идеята; това би означавало, че Мериман е станал баща още като юноша. Не, трябваше да има нещо друго.

Замисли се за препаратата наречен сукцинилхолин, който бяха открили хората на Лебрюн. Питаше се дали лекарството има някаква връзка с отношенията между Озбърн и Мериман.

Изведнъж се сети, че отдавна не е имал вести от Нобъл. Е, не чак толкова отдавна, беше напуснал Лондон преди двайсет и четири часа. Но едно денонощие би трябвало да стигне на Специалния отдел, за да

открие кои болници и медицински институти в Южна Англия се занимават с нови хирургични технологии. Виж, другата задача – търсенето на пациент с метална плочка в черепа сред безследно изчезналите през последните години – можеше да отнеме цяла вечност, тъй че навярно още нямаха резултат.

Освен това бе помолил Ричман и Майкълс да потърсят по обезглавените трупове следи от инжекции, които биха могли да останат незабелязани досега поради напредналата степен на разлагане. Например инжекции със сукцинилхолин.

Точно това най-много мразеше в занаята. Предпочиташе да работи сам, да осмисля фактите без да бърза и после да действа в съответствие с изводите си. Но все пак не можеше да се оплаче от екипа. Хората на Нобъл и медицинските експерти в Лондон вършеха всичко, което искаше. Лебрюн също. Бени Гросман от Ню Йорк му правеше огромни услуги, а сега навярно и Рита Ернандес щеше да събере изчерпателна информация за Озбърн, в която би могъл да се крие някакъв намек за отдавнашни събития, обясняващи връзката между хирурга и Мериман.

Но точно тук бе проблемът. Озбърн и Мериман, мъртвият частен детектив Жан Пакар, светкавичните убийства на високия мъж и тайните интриги в Интерпол – всичко това беше част от един случай. Обезглавените трупове, пръснати из Северна Европа и отрязаната глава в Лондон трябваше да са нещо съвсем отделно.

Нещо му подсказваше, че не е така, че по някакъв странен начин две съвсем различни разследвания се преплитаха в едно цяло. И общата точка – макар че нямаше абсолютно никакво доказателство за това – беше Озбърн.

Това не му харесваше. Имаше чувството, че губи контрол над ситуацията.

– Разчепкаш ли връзката Озбърн-Мериман, ще разкриеш и всичко останало – изрече той на глас.

Забеляза, че палецът на левия му крак се подава от чорапа. И изведнъж за пръв път от години насам се почувства ужасно самотен.

Ненадейно на вратата се почука. Озадачен, Маквей стана и тръгна натам.

– Кой е? – запита той и откряна, без да сваля веригата.

В коридора стоеше униформен полицаи.

– Първа парижка префектура, полицаи Сико. В апартамента на госпожица Монере е станала престрелка.

60.

Маквей огледа автоматичния пистолет, който Бара бе сложил грижливо върху салфетка на масата в столовата. Извади от джоба си химикалка, пъкна я в дулото и повдигна оръжието. Беше американски колт 45-ти калибър, произведен поне преди десет-петнайсет години.

Маквей остави пистолета, прибра химикалката и се загледа в трескавата активност наоколо. Макар че беше неделя вечер, апартаментът гъмжеше от полицейски експерти.

От другата страна на коридора инспекторите Бара и Метро разговаряха в хола с Вера Монере. В креслото от Страната на чудесата седеше портиерът, когото изведнъж всички бяха взели да наричат Филип.

Маквей излезе в коридора и видя мършав очилат техник да стърже засъхнала кръв от стената. По-нататък плешив фотограф правеше последни снимки, а до него мъж с фигура на професионален борец деликатно вадеше куршум от разцепеното черешово дърво на малка масичка.

След време цялата тази дейност щеше да пресъздаде доста точно какво е станало тук. Но засега Маквей се интересуваше главно от пистолета в столовата.

Би могъл да разбере наличието на мъничък дамски пистолет, 25-ти или 32-ри калибър. Германски валтер, италианска берета. Или най-вероятно френски модел. Тъкмо такова оръжие би пъкнал един виден френски държавник под възглавницата на своята приятелка за непредвидени случаи. Но колт 45-ти калибър беше чисто мъжко оръжие. Голям, тежък, с отвратителен откат. Тук просто нямаше място за него.

Минавайки покрай фотографа, който сега се занимаваше с отворената врата, Маквей надзърна в хола. Очевидно Бара току-що бе попитал Вера Монере за нещо, защото тя клатеше глава. После погледна настрана, забеляза Маквей и веднага се завъртя към Бара.

Преди малко Бара бе казал на Маквей още от прага, че Франсоа Кристиан е уведомен и е разговарял с Вера по телефона, но няма да дойде. Типично за френската полиция – да му покажат, че са замесени висшите кръгове и че ще е най-добре да стои настрана от разследването, поне докато става дума за госпожица Монере.

Лебрюн би могъл да промени нещата, но той не беше тук. Тази вечер бил напуснал Париж по личен въпрос – не, никой не знаел къде е, дори жена му – и не можели да се свържат с него даже по

радиотелефона. Затова бяха повикали Маквей. Очевидно решението бе взето неохотно, защото Бара и Метро бяха пристигнали на място веднага след стрелбата, а полицаят Сико бе тръгнал за хотела на Маквей цели два часа по-късно.

Това не го изненадваше. Така е с всички полицейски централи в света. Може и да си ченге, но не си свой човек. Ако искаш да хвърлиш поглед отвътре, трябва да чакаш покана, а за това се изисква време. Най-често колегите се държат сърдечно, но те оставят сам да си блъскаш главата и обикновено се озоваваш последен в списъка за повиквания.

Маквей се отдалечи от хола и влезе в кухнята. Из целия град бе пусната заповед за издирване на рус мъж с ръст около метър и деветдесет, сив панталон, тъмно сако и немски или холандски акцент. Оскъдни, но все пак конкретни сведения. Поне доказваха, че високият мъж наистина съществува, освен ако Вера бе измислила цялата история – нещо, в което Маквей се съмняваше.

Той прекоси кухнята, мина през отворената врата в дъното и се озова на служебното стълбище. Група техници изследваше стъпалата, водещи към задния изход два етажа по-долу. Маквей предпазливо се спусна на долната площадка и надникна към улицата. Отвън пазеха униформени полицаи.

Вера бе казала на Бара и Метро, че е напуснала болницата поради остри менструални болки. Прибрала се у дома, взела болкоуспокояващо и си легнала. След малко се почувствала по-добре и решила да се върне на работа. Помолила Филип да поръча такси и когато той се обади, че колата я чака, излязла в коридора да си вземе чантичката. Учудила се защото антрето е толкова тъмно, после разбрала, че лампата в хола не свети. Точно тогава човекът я грабчил.

Изскубнала се и изтичала в хола да вземе пистолета, който Франсоа Кристиан бил оставил за в случай на опасност. Завъртяла се, насочила оръжието и стреляла няколко пъти – не помни точно колко – по високия мъж, който избягал през задната врата към служебното стълбище. После тръгнала след него, предполагайки, че го е улучила. Така Бара и Метро я намерили до служебния изход с пистолет в ръка. Преди това чула шум от двигател, но не видяла колата.

Маквей излезе под синкавия блясък на полицейските прожектори и видя група техници да измерват следи от гуми почти срещу самата врата.

Той слезе на тротоара, направи няколко крачки по улицата и се загледа в посоката, накъдето бе изчезнала колата. После продължи натам,

докато се озова в мрака отвъд кръга на прожекторите. Мина още петнайсет метра и се обърна. Приклепна да огледа уличното покритие. Асфалт, вероятно положен върху стария паваж. Докато вдигаше глава, очите му се изравниха с прожекторите отсреща. В същия миг нещо проблесна върху асфалта на пет метра от него. Изправи се и отиде да го вземе. Беше късче от разбито автомобилно огледало.

Маквей грижливо прибра парченцето в малкото джобче на самото си, после се върна към прожекторите, докато стигна точно пред служебния изход и се озърна през рамо. В отсрещната сграда светеха всички прозорци и любопитни физиономии надничаха към улицата.

Като се старяеше да остане точно срещу служебния изход, той тръгна към другата сграда. Тук единственото осветление идваше от самотна улична лампа на десетина крачки встрани. Заобикаляйки прясно боядисаната желязна ограда, Маквей стигна до сградата и с помощта на фенерчето внимателно огледа тухлената стена. Търсеше следи от евентуален куршум, изстрелян отсреща по минаваща кола. Не откри нищо и помисли, че може да е сгрешил. Може би късчето огледало лежеше на улицата отдавна и нямаше нищо общо със стрелбата.

Техниците бяха приключили с измерването и се прибираха в сградата. Маквей се канеше да ги последва, когато забеляза, че върху боядисаната ограда липсва един от железните шипове. Той мина зад оградата, приклепна и се втренчи в земята под липсващия шип. После го забеляза да лежи до самата стена в сянката на една водосточна тръба. Пристъпи нататък и го вдигна. Шипът беше смачкан и изкривен от мощен удар. Под пресния слой черна боя блестеше метал.

61.

Решението на Бернхард Офен да се оттегли бе правилно. Макар и отклонен поради кинжала в дланта, първият изстрел на американеца бе издълбал кървава бразда по линията на челюстта му. Невероятен късмет. Без удара с ножа Озбърн сигурно щеше да го простреля право между очите. Ако имаше в ръката си пистолет вместо кинжал, Офен би сторил същото, а после би убил и момичето.

Но нещата се бяха развили зле и той нямаше никакво намерение да се бие с американеца, защото полицаите несъмнено бяха хукнали към апартамента още при първия изстрел. За нищо на света не би желал да се изправи срещу побеснял тип с пистолет в ръка, зад който всеки момент може да изскочи полицейско подкрепление.

Дори да убиеше Озбърн, полицаите вероятно щяха да го заловят – ранен или невредим. При такъв случай не би имал шанс да преживее в затвора повече от едно денонощие, докато Организацията открие начин да премахне проблема. Това бе една от основните причини да се оттегли предпазливо и своевременно.

Но бягството бе създадо нов проблем. За пръв път оставяше очевидци. Озбърн и Вера Монере щяха да го опишат пред полицията като мъж с руса коса, руси вежди и ръст над метър и деветдесет.

Наближаваше 21:30, от престрелката бяха минали над два часа. Прекъсвайки размишленията си, Офен стана от стола и мина в спалнята на малкото апартаментче на рю дьо л'Еглиз, за да извади от гардероба чифт наскоро изгладени джинси с доста къси крачоли. Остави ги върху леглото, събу сивия фланелен панталон, грижливо го сложи на закачалка и прибра закачалката в гардероба.

След като обу джинсите, той седна на ръба на леглото и разкопча ремъците, които свързваха чифт протези с остатъците от краката му, ампутирани на средата между коляното и глезена. От куфара си извади нови протези – съвсем като първите, но с петнайсет сантиметра по-къси. Надяна ги и притегна ремъците, после си обу бели спортни чорапи и чифт високи бели маратонки.

Изправи се, прибра другите протези и мина в банята. Там си сложи къса черна перука и замаза веждите си с черен грим.

В 21:42, след като бе сложил марлен тампон върху драскотината на челюстта си, един нов Бернхард Офен с черна коса, черни вежди и ръст

метър и седемдесет и пет напусна апартамента на рю дьо л'Еглиз. Отпраща се към близкия ресторант на Джо Гулденбург, където избра маса до витрината и си поръча бутилка израелско вино със специалитета за вечерта – лозови сърми.

Пол Озбърн се свиваше в мрака над вехтата пещ в мазето на Кей дьо Бетюн 18 – единственото тясно местенце, където не можеха да го забележат отдолу. Главата му почти опираше в облепените с паяжини греди на старинния таван. Бе открил това място само секунди преди първите полицаи да нахлуят в мазето и вече трети час лежеше неподвижно. Отдавна бе престанал да брои за кой път плъховете идват да го подушат и да се втренчат насреща му с грозните си червени очи. Благодареше на съдбата само за едно – нощта беше сравнително топла и никой от наемателите не бе поръчал на портиера да пусне парното.

През първите два часа му се струваше, че мазето гъмжи от полицаи. Униформени и цивилни със служебни пропуски на ревера. Едни излизат, други пристигаха. През цялото време разговаряха оживено на френски, веднъж даже се разсмяха на някаква шега, която Озбърн не успя да разбере. Имаше късмет, че не бяха довели кучета.

Кръвоизливът бе спрял, но ръката го болеше жестоко. Освен това започваше да се схваща, беше жаден и невероятно изморен. От време на време задрямваше, после пак го събуждаха полицаите, претърсващи навсякъде, освен там, където се криеше.

От известно време в мазето царуваше тишина и Озбърн почваше да се пита дали полицаите още са тук. Вероятно да, иначе Вера щеше да го потърси. После му хрумна, че може да е възпрепятствана. Може би полицаите бяха оставили охрана за в случай, че високият мъж се върне. Какво да прави тогава? Колко време да чака тук, преди да се измъкне?

Изведнъж чу как горе се отваря врата. Вера! Сърцето му подскочи и той се надигна на лакти. По стълбата бавно слизаха стъпки. Озбърн искаше да се обади, но не смееше. Стъпките спряха на площадката. Трябваше да е Вера. Защо ще слиза полицаи, след като цялото мазе вече е претърсено основно? Може би някой идваше да провери дали служебната врата е заключена. В такъв случай след малко щеше да се върне горе.

Неочаквано стъпалата изскърцаха под тежестта на човек, слизащ към мазето. И стъпката не беше женска.

Високият!

Ами ако и той бе успял да се укрие като Озбърн и все още дебнеше тук? Или ако бе намерил начин да се върне? Озбърн панически се

огледа за оръжие. Наоколо нямаше нищо подходящо.

Стъпалата отново изскърцаха и стъпките приближиха. Затаил дъх, Озбърн протегна шия и успя да види най-долното стъпало. Върху него се появи мъжка обувка, после още една и човекът прекрачи в мазето.

Беше Маквей.

Озбърн притисна парещото си лице в студения метал на пещта. Чу как Маквей се приближи, после стъпките спряха. След миг отново тръгнаха към дъното на дългото, мрачно мазе.

За няколко секунди се възцари тишина. Сетне Озбърн чу щракане и лампата светна. Последва второ щракане и почти цялото мазе се освети. Озбърн вече знаеше какво може да види. Мазето приличаше на малък склад. Покрай двете стени чак до мрака в дъното се простираха стари дъсчени отделения за въглища, натъпкани сега с безполезни вещи и счупени мебели. Озбърн помисли, че ако бе успял да стигне до неосветения край, можеше да се скрие където и да било. Или дори да намери страничен изход.

Отгоре се раздаде шумолене и нещо тупна върху него. Беше плъх. Топъл и тлъст. Усети ноктите му през ризата си, докато животното тичаше по него, за да подуши напоения с кръв шал на Вера.

– Доктор Озбърн!

Гласът на Маквей отекна из цялото мазе. Озбърн трепна и плъхът скочи на пода. Маквей чу шума, после забеляза гризача да изчезва в сянката под стъпалата.

– Не си падам много по плъховете. А вие? Когато попаднат натясно, хапят много зле, нали?

Озбърн леко надигна глава и видя Маквей да стои на половината път между пещта и мрака в дъното на мазето. От двете му страни се издигаха чак до тавана призрачните очертания на прашни сандъци и мебели в избелели калъфи. В сравнение с тях Маквей изглеждаше съвсем дребен.

– Ако не броим униформените постове от двете страни на сградата, френските полицаи си тръгнаха. Госпожица Монере е с тях. В управлението. Искат да видят дали ще разпознае високия мъж на някоя от архивните снимки. Ако и тук е като в Лос Анджелис, доста ще я забавят. В архивите има купища албуми.

Маквей се завъртя и огледа мебелите зад себе си.

– Нека ви кажа какво знам, докторе. – Той отново се обърна и тръгна към пещта. Стъпките му тихо кънтяха под тавана, а очите му шареха за най-малкия признак на движение. – Госпожица Монере излъга

френските полицаи като каза, че е стреляла по високия мъж. Тя е образована жена с много високи връзки и бъдеща лекарка. Но дори да бе успяла да вдигне тежкия пистолет срещу нападателя, дори да бе стреляла по него, лично аз се съмнявам, че би дръзнала да го подгони по паянтовото стълбище. А още по-малко да изскочи на улицата и да обстрелва колата му.

Маквей спря за момент и се озърна през рамо, после бавно продължи към скривалището на Озбърн, говорейки високо, за да се чува до всички краища на мазето.

– Между другото тя казава, че чула шум от автомобил, но не го видяла. В такъв случай как е успяла да строши огледалото му с един куршум и да открие парче от оградата отсреща с друг?

Маквей трябваше да знае, че полицията е претърсила цялото мазе, без да открие никого. Значи само предполагаше, че Озбърн е тук. Предполагане, нищо повече.

– Върху вратата на апартамента имаше прясна кръв. Други петна открихме на кухненския под и на площадката до служебния изход. Техниците от парижката префектура са много добри. Бързо установиха, че кръвта е от две групи. Група О и група В. Госпожица Монере не беше ранена. Обзалагам се, че от вас двамата с високия мъж единият е група О, другият В. Надявам се скоро да установим доколко сериозни са раните.

Маквей вече бе точно под Озбърн. Стоеше на място и се оглеждаше. Озбърн неволно се усмихна. Ако Маквей носеше мека шапка като холивудските ченгета от 40-те години, би могъл да се пресегне и да я дръпне от главата му. Представяше си каква гримаса би направил полицаят.

– Между другото, докторе, в момента колегите от Лос Анджелис ми подготвят подробно досие за вас. Когато се прибера, в хотела ще ме чака факс с първоначалните данни. Между тях сигурно ще е и кръвната ви група.

Маквей помълча и се послуша. После бавно и търпеливо тръгна пак към дъното на мазето, очаквайки ако Озбърн наистина е тук, да допусне грешката, която ще го издаде.

– Ако случайно ви интересува, все още не знам кой е високият мъж и какво смята да прави. Но би трябвало да чуете, че е отговорен за смъртта на доста хора, които са познавали човек на име Албърт Мери-ман или Анри Канарак. Анес Демблон, приятелка на Мериман, изгоря при пожар в нейния жилищен блок, запален от високия. Освен нея в

пламъците загинаха две деца и деветнайсет възрастни, от които навярно нито един не е чувал за Албърт Мериман. После високият замина за Марсилия, където намери жената на Мериман, сестра ѝ, съпруга на сестрата и петте им деца. Всички бяха простреляни в главата.

Маквей спря, пресегна се и изключи едната лампа.

– Той е търсил вас, доктор Озбърн. Не госпожица Монере. Но разбира се, след като го видя тази вечер, тя също ще влезе в списъка.

С глухо щракане изгасна и втората лампа. Озбърн чу как Маквей се задава към него през сенките.

– Честно казано, доктор Озбърн, положението ви става адски напечено. Аз ви преследвам. Парижката полиция ви преследва. И високият също. Ако ви спипа полицията, можете спокойно да се обзаложите, че високият ще намери начин да ви очисти в затвора. А след това ще се заеме с госпожица Монере. Не веднага, защото известно време ще я охраняват. Но някой ден в магазина, в метрото, във фризьорския салон или в болничното кафене в три часа през нощта... – Маквей се приближаваше. Когато достигна точно под Озбърн, той спря и се обърна към мрачното мазе. – Никой не знае, че съм тук. Никой, освен нас двамата. Ако поговорим, може би ще открия начин да ви помогна. Как ви се струва, а? Помислете.

Отново настана тишина. Озбърн затаи дъх, защото разбираше, че Маквей се вслушва напрегнато. Минаха цели четирийсет секунди, докато го чу да тръгва по скърцащото стълбище, после пак да спира.

– Отседнал съм в един евтин хотел, „Старият Париж“ на улица Жильо Кьор. Стаите са малки, но не им липсва мухлясал френски чар. Оставете ми вест къде да се срещнем. Няма да доведе никого. Ще бъдем само аз и вие. Ако ви е страх, не използвайте името си. Просто кажете, че се обажда Томи Ласорда. И оставете място и час.

Маквей изкачи останалите стъпала и изчезна. Озбърн чу как задната врата се отвори и пак се затвори. После го обгърна тишина.

62.

Казваха се Ерик и Едуард. Джоана никога не бе виждала тъй съвършени мъже. На двацет и четири години двамата изглеждаха безупречни образци на силната половина от човешкия род. Бяха еднакви на ръст и тегло: сто седемдесет и осем сантиметра, седемдесет и три килограма.

За пръв път ги видя рано следобед, докато работеше с Елтон Либаргер в плиткия край на басейна в гимнастическия салон. Басейнът беше с олимпийски размери – петдесет на двацет и пет метра. Ерик и Едуард плуваха бъртерфлай по часовник. Джоана бе виждала този стил и преди, но само за кратко, защото малцина издържаха натоварването. В единия край на басейна автоматичен часовник отчиташе времето и дистанцията.

Когато Джоана и Либаргер влязоха във водата, младежите вече бяха минали по осем дължини в двете посоки, тоест по осемстотин метра. Когато привършиха процедурите, двамата все още плуваха бъртерфлай рамо до рамо. Циферблатът показваше 62 – повече от шест километра. Шест километра бъртерфлай без почивка? Изглеждаше невероятно, дори невъзможно. Но нямаше никакво съмнение, защото го бе видяла със собствените си очи.

Час по-късно, докато един слуга отвеждаше Либаргер на говорна терапия, Ерик и Едуард излязоха от басейна. Готвеха се за бягане през гората, когато Фон Холден ги запозна с Джоана.

– Племенниците на господин Либаргер – обясни той с усмивка. – Бяха студенти в източногерманския Институт по физкултура, докато се разчу, че ще го закриват. Затова се прибраха.

Двамата бяха крайно любезни. Изрекоха в един глас: „Здравейте, много ми е приятно“, после хукнаха към гората.

Джоана запита дали не тренират за Олимпийските игри и Фон Холден отново се усмихна.

– Не. Никакви игри. Политика! Господин Либаргер ги насочва на там още от детството, когато почина баща им. Смяташе, че един ден Германия ще се обедини. И се оказа прав.

– Германия ли? Мислех, че е швейцарец.

– Германец. Роден е в индустриалния град Есен.

Точно в седем вечерта роднини и гости заеха местата си в празничната столова на имението, за което Джоана вече бе узнала, че се нарича

„Анлегеплац“. На немски това означаваше нещо като „отправна точка“ – намек, че човек може да го напусне, но рано или късно ще се завърне.

Когато се завърна в стаята след напрегнатата работа с Либаргер, Джоана откри официална вечерна рокля, изработена безупречно само по нейни снимки от знаменитата моделиерка Ута Баур, с която я бяха запознали снощи на яхтата. Както разбра по-късно, Ута Баур също гостуваше в Анлегеплац. Роклята беше дълга, плътно прилепнала по тялото; вместо да прикрива пищната ѝ фигура, тя подчертаваше и изтъкваше формите по най-изгоден начин. Предвидена да се носи без бельо, чиито очертания биха нарушили чистотата на линията, дрехата беше предназначено дръзка и елегантно еротична.

Към черното кадифе бе пришита пухкава златиста материя, която започваше отзад край шията, минаваше под плиткото деколте и се спускаше от другата страна като небрежно наметнато боа. И един последен съвършен шрих – на раменете висяха две мънички златни пискюлчета.

Отначало Джоана се поколеба. Никога не си бе въобразявала, че ще носи подобна рокля. Но в багажа си нямаше нищо представително, а в Анлегеплац всяка вечеря беше официална. Тъй че не ѝ оставаше друг избор. Роклята я преобрази. Това бе истинска магия. След като се гримира и направи косата си на френска плитка, тя изведнъж престана да бъде предишната пухкава, невзрачна рехабилитаторка от Ню Мексико. От огледалото я гледаше елегантна и съблазнителна светска лъвица, надарена с небрежна, предизвикателна грация.

Голямата столова на Анлегеплац би могла да послужи за сцена на средновековна пиеса. Дванайсетте гости седяха по двойки един срещу друг на изящно резбовани столове с високи облегалки около дългата маса, предвидена поне за трийсет души; шестима сервитьори имаха грижата да изпълнят всяко тяхно желание. Залата заемаше два етажа и беше изградена изцяло от камък. От тавана като бойни знамена се спускаха флагове с гербовете на знатни родове, подсилвайки впечатлението, че това място е предназначено за рицари и крале.

Елтон Либаргер заемаше почетното място. Отдясно Рита Баур разговаряше с него в характерния си енергичен стил, сякаш наоколо нямаше жива душа. Беше облечена изцяло в черно – предпочитаният ѝ цвят, както вече бе разбрала Джоана. Черни ботуши до коленете, тесен черен панталон и еднореден блейзър, придържан от едно-единствено копче на гърдите. Кожата на ръцете, лицето и гърдите ѝ беше обтегната и полупрозрачна, сякаш недокосвана от слънчев лъч. Трапчинката между

миниатюрните ѝ гърди, повдигнати от плитък сутиен, имаше същия млечнобял цвят, прошарен с бледосини вени като едва забележими пукнатини по изящен порцелан. Под изключително късата бяла коса се тъмнееха само тънко изскубаните вежди. Не носеше нито грим, нито бижута и тъкмо това правеше поразително впечатление.

Вечерята се проточи и въпреки присъствието на другите гости – доктор Залетл, близнаците Ерик и Едуард, още неколцина, чиито имена не бе успяла да запомни – Джоана посвети почти цялото си време на разговор с Фон Холден за Швейцария, нейната история, география и железопътна мрежа. Фон Холден изглеждаше познавач на всички тия теми, но със същия успех би могъл да говори за обратната страна на луна-та. Тазсутрешното студено, рязко нареждане да се приготви за напускане на хотела бе накарало Джоана да се почувства грозна и евтина, сякаш предната вечер я бяха използвали като хартиена носна кърпа. Но когато след пладне се срещнаха в градината, Фон Холден отново беше мил и сърдечен както снощи, такъв си остана и на вечерята. И макар че се мъчеше да прикрие това, с всяка изминала минута тя все по-силно копнееше за неговото докосване.

След вечерята Либаргер, Ута, доктор Залетл и останалите гости се оттеглиха на кафе в библиотеката на горния етаж, където Ерик и Едуард обещаха да им посвирят на пиано.

Като служители Джоана и Фон Холден не бяха поканени, тъй че можеха да разполагат с останалата част от вечерта.

– Доктор Залетл ми каза, че очаква до петък господин Либаргер да се движи без бастун – каза Джоана, докато гледаше как Ута Баур подкрепя Либаргер по стъпалата.

– Ще може ли? – бързо запитва Фон Холден.

– Надявам се, но всичко зависи от господин Либаргер. Не знам защо толкова държат на петъка. Какво значение имат няколко дни в повече?

– Искам да ти покажа нещо – пренебрегна въпроса Фон Холден и я поведе към една странична врата в дъното на столовата. По дълъг коридор с дървена ламперия стигнаха до нова врата, от която се спускаха стъпала. Фон Холден предложи ръка на Джоана и я поведе надолу към трета врата и тесен тунел, насочен нейде настрани от сградата.

– Къде отиваме? – тихо запитва тя.

Фон Холден мъчеше и Джоана усети как я побиват тръпки на възбуда. Като мъж Паскал Фон Холден би могъл да притежава почти всяка жена. Той живееше в свят на изключително богати и красиви, едва ли не

царствени хора. Джоана беше най-обикновена рехабилитаторка с тексаски акцент. Снощи бе спала с него и знаеше, че не му е предложила кой знае какво. Тъй че защо би могъл да я пожелае отново?

В дъното на тунела нови стъпала ги изведоха нагоре. Фон Холден отвори поредната врата, отдръпна се да пропусне Джоана и след като влезе на свой ред, затвори вратата.

Джоана гледеше със зяпнала уста. Почти до тавана на залата се издигаше огромна турбина, задвижвана от течението на дълбока подземна река.

– Тук е автономното електрозахранване на имението – обясни Фон Холден. – Внимавай, подът е хлъзгав.

После я поведе за ръка към вратата в другия край. Отвори, пресегна се навътре и включи осветлението. От другата страна имаше квадратно помещение шест на шест метра със стени от камък и дърво. Между каменни скамейки в средата бълбукаше басейн с вода от реката. Фон Холден посочи дървената врата отстрани.

– Отгатак има сауна. Приятно, полезно и здравословно занимание.

Джоана усети, че се изчервява и в същото време я побиха тръпки.

– Не си нося нищо за преобличане – каза тя.

Фон Холден се усмихна.

– А, виждаш ли, тъкмо тук е чудото на моделите на Ута Баур.

– Не те разбирам.

– Роклята прилепва по тялото и е превидена да се носи без бельо, нали?

Джоана отново се изчерви.

– Да. Но...

– Формата винаги съответства на функцията. – Фон Холден протегна ръка и докосна едно от златните пискюлчета. – Например този пискюл.

Джоана разбираше, че той прави нещо, но нямаше представа какво точно.

– Ако се дръпне съвсем лекичко...

Изведнъж роклята се разкопча и грациозно плъзна надолу като театрална завеса. Фон Холден отстъпи крачка назад и я огледа от глава до пети.

– Виждаш ли, вече си готова за баня и сауна.

Джоана усети, че желанието я изпълва както никога през живота ѝ – по-силно дори от снощи, ако изобщо бе възможно подобно нещо. За пръв път мъжко присъствие ѝ се струваше тъй опияняващо и еротично.

В този момент с радост би изпълнила всяко желание на Фон Холден.

– Искаш ли и ти да ме съблечеш? Всеки на свой ред, такива са правилата на играта, нали?

– Да – чу Джоана собствения си шепот. – Господи, да.

Сетне Фон Холден я докосна, тя се хвърли към него, разсъблече го и двамата се любиха в басейна, върху каменните скамейки и накрая в сауната.

Накрая останаха да лежат изтощени, като се докосваха галъвно, след това Фон Холден отново я облада бавно и умело, както не би могла да си въобрази и в най-жарките фантазии. Когато погледна нагоре, Джоана видя отражението си в огледалния таван, после се зърна в огледалната стена отляво и тия видения я накараха да се размее от радост и изумление. За пръв път през своя живот се чувстваше привлекателна и желана. Наслаждаваше се на това чувство, а Фон Холден я оставяше да го изпита докрай. Сега ѝ принадлежеше цялото време на света.

В един кабинет с тъмна дъбова ламперия на втория етаж на главната сграда Ута Баур и доктор Залетл търпеливо седяха в креслата и наблюдаваха цялата сцена върху три големи телевизионни монитора, които получаваша сигнали от камерите, монтирани зад огледалата. Всяка камера си имаше отделен монитор, като по този начин се осигуряваше пълно наблюдение на действието.

Едва ли гледката възбуждаше някого от двамата – не защото бяха надхвърлили седемдесетте, а защото наблюдаваха с чисто клинична цел.

Фон Холден не представляваше нищо друго, освен инструмент за изследване. Вниманието им се насочваше изцяло към Джоана.

Най-сетне дългият показалец на Ута Баур се протегна и натисна един бутон. Мониторите изгаснаха и моделиерката се изправи.

– Ja²³ – каза тя на Залетл – Ja.

И излезе от кабинета.

63.

Часовникът на Озбърн показваше 2:11 през нощта срещу понеделник, 10 октомври.

Преди половин час бе изкачил последните стъпала на тайната стълба към скривалището под стряхата на Кей дьо Бетюн 18. Първата му работа бе да изтича в банята и жадно да се напие от крана. После да свали окървавения шал и да изчисти наранената си длан. Тъпото пулсиране в раната ставаше непоносимо и трябваше да положи огромни усилия, за да разгъне китката. Но болката беше добре дошла, защото доказваше, че не са засегнати нито нерви, нито сухожилия. Кинжалът на високия се бе забил между костите на дланта, малко под ставите на показалеца и средния пръст.

Тъй като можеше да разтваря и свива китката си, Озбърн бе почти уверен, че няма сериозни увреждания. Все пак за по-сигурно трябваше да се направи рентгенова снимка. Ако имаше счупена или пукнатата кост, щеше да се наложи операция и гипсиране. Без медицински грижи съществуваше риск костта да зарасне накриво и да го превърне в еднорък хирург, което на практика би означавало край за кариерата му. Ако изобщо можеше още да се надява на кариера.

Като намери дезинфекциращия мехлем, с който Вера бе обработвала раната на бедрото му, той намаза цялата длан, после я превърза с чист бинт. После мина в стаята, просна се на леглото и неловко смъкна обувките си с една ръка.

След излизането на Маквей бе чакал цял час, преди да се смъкне от пещта и да изкачи мрачното служебно стълбище. Движеше се внимателно, стъпка по стъпка, очаквайки всеки момент насреща му да изскочи униформен полицаи с пистолет в ръка. Но моментът така и не настъпи – очевидно полицейската стража беше само отвън.

Маквей имаше право. Ако попаднеше в ръцете на френската полиция, високият мъж щеше да открие начин да го премахне и в затвора. А после щеше да се заеме с Вера. И последният връх от триъгълника щеше да бъде самият Маквей.

Озбърн разхлаби яката на ризата, изгаси лампата и се отпусна в мрака. Макар че раната на бедрото заздравяваше, кракът му бе почнал да се вдървява от претоварване. Откри, че при повдигане болката в дланта отслабва. Придърпа възглавницата и положи ръка върху нея. От

изтощение беше готов да заспи за секунда, но в главата му се въртяха прекалено много мисли.

Внезапната му поява пред Вера и високия мъж беше чисто съвпадение. Уверен, че тя е на работа и в апартамента няма никого, Озбърн бе слязъл да използва телефона. Дълги часове се бе мъчил в нерешителност, преди да стигне до извода, че най-разумното ще е да позвъни в американското посолство, да обясни кой е и да помоли за помощ. Тоест, изцяло да се постави в зависимост от правителството на Съединените щати. Ако имаше късмет, щяха да го защитят от френските закони, а в най-добрия случай – да го оправдаят с оглед на обстоятелствата. В края на краищата, не той бе убил Анри Канарак. Нещо повече, с това действие щеше да привлече цялото внимание към себе си и така би отклонил от Вера сянката на скандала, който можеше да я съсипе. Неговата лична война продължаваше вече почти трийсет години. Каквото и да имаше между тях, не бе нито честно, нито справедливо да разрушава живота на Вера със своите демони.

Но тия мисли бяха само докато отвори вратата и видя кинжала на високия върху гърлото ѝ. В онзи миг простичката яснота на плана изчезна и всичко се промени. Независимо дали искаше или не, Вера беше замесена. Ако сега отидеше в американското посолство, това щеше да бъде краят – също както ако попаднеше в ръцете на полицията. При най-добрия случай щяха да го задържат под охрана докато нещата се прояснят. А поради интереса към убийството на Канарак-Мериман вестниците щяха да вдигнат шум, подсказвайки на високия и неговите съучастници къде да търсят. След това, както казваше Маквей, щеше да дойде ред и на Вера.

Легнал с изтръпнала ръка в мрака на този тесен гълъбарник над парижките покриви, Озбърн отново си спомни Маквей и неговото обещание да помогне. Колкото повече претегляше фактите, колкото повече се питаше дали предложението е истина или само опит да го подмамят в лапите на френската полиция, толкова по-ясно осъзнаваше, че не му остава друг избор.

В 6:45 Маквей лежеше по корем, облечен само с долнището на пижамата и единият му крак стърчеше изпод одеялото. Искаше да заспи, но не можеше.

Беше се поддал на внезапното хрумване просто защото нищо друго не му идваше на ум. Без присъствието на Лебрюн френските полицаи не биха му позволили да разпитва Вера Монере. Затова не си и направи труда да опита. Даже с помощта на Лебрюн трудно би изкопчил

истината за станалото, защото госпожица Монере хитроумно се прикриваше зад всеобщото уважение към Gаmouг, или по-точно към министър-председателя на Франция.

Дори да грешеше, дори да се окажеше, че тласкана от страх, гняв или възмущение – бе срещал подобни случаи – тя е подгонила високия, гърмейки на поразия с тежкия пистолет, целият разказ ставаше на пух и прах от твърдението, че не е забелязала колата. Защото определено някой бе излязъл навън и бе стрелял по минаващия автомобил.

Ако наистина бе извършила каквото твърдеше, защо да лъже за колата? Имаше само един отговор – че е пристигнала твърде късно, за да узнае какво точно е станало. А това означаваше, че по колата е стрелял някой друг.

И след като техниците бяха открили кръв от две различни групи, след като Вера не беше наранена, значи по време на престрелката в апартамента бе имало най-малко трима души. Един избягал и един в апартамента. Третият липсваше.

Първият изстрел бе накарал Бара и Метро да подскочат. При втория и третия двамата вече тичаха, като Бара в движение се обади до централата за помощ. Високият мъж бе успял да избяга само мигове преди униформени полицаи да блокират района. В радиус от три пресечки се проверяваха всяка сграда, всеки апартамент, всеки двор, всеки покрив, всяка паркирана кола и дори всеки шлеп по Сена с надеждата, че някой може да е видял беглеца да скача от мост.

Липсата на резултат означаваше само едно. Третият човек беше все още тук. Някъде. Поради бързината на полицейската акция и поради факта, че престрелката бе станала край задния изход, най-вероятното скривалище беше мазето.

Но мазето беше проверено от край до край. Само че без кучета. Маквей знаеше от опит, че в отчаяно положение хората често стават невероятно хитри или имат поразителен късмет. Затова бе изчакал французите да си свършат работата и после бе слязъл в мазето.

В 6:50 той отвори едно око, погледна часовника и изстена. Лежеше от четири часа и половина, но едва ли бе спал два. Някой ден непременно щеше да си отспи цели осем часа. За жалост нямаше ни най-малка представа кога ще настане този ден.

Знаеше, че доста хора му дават отсрочка до седем, преди да грабнат телефона. Лебрюн с обаждане от Лион и уговорка за среща след като пристигне. Нобъл и Ричман с вести от Лондон.

А чакаше и две обаждания от Лос Анджелис. Едното от Ернандес,

на която бе позвънил тая нощ, защото в хотела не го чакаше факс със сведения за Озбърн. Оказа се, че Ернандес не е на работа и никой не знае къде е.

Другото обаждане щеше да е от водопроводчика, когото съседите бяха повикали, защото автоматичните пръскачки в двора на Маквей взели да се включват на всеки четири минути. Водопроводчикът трябваше да му съобщи колко ще струва монтирането на нова система вместо старата, която Маквей бе сглобил преди двайсет години с подръчни средства и комплект инструменти от „Направи сам“.

И още едно обаждане, което очакваше – или поне се надяваше да дойде – и заради което не бе мигнал цяла нощ. Обаждане от Озбърн. Мислите му отново се върнаха към мазето. Помещението беше грамадно и разделено на безброй претъпкани килийки. Но може и да грешеше. Кой знае дали не бе говорил само на сенките...

6:52. Още осем минути, Маквей. Хайде, затвори очи и се опитай да не мислиш, остави мускулите, нервите и всичко останало да се отпусне.

В този момент се раздаде телефонен звън. Той изръмжа, превъртя се и вдигна слушалката.

- Маквей на телефона.
- Обажда се инспектор Бара. Извинявайте, че ви безпокоя.
- Няма нищо. Какво се е случило?
- Инспектор Лебрюн е бил застрелян.

64.

Беше станало в Лион, на гарата в квартал Пар Дийо, малко след шест сутринта. Лебрюн тъкмо бил слязъл от такси и вървял към входа на гарата, когато неизвестен мотоциклетист открил огън с автоматично оръжие и веднага избягал. Имало още трима улучени. Двама мъртви и един тежко ранен.

С рани в гърлото и гърдите Лебрюн бил откаран незабавно в районната болница. Според първоначалната диагноза бил в критично състояние, но имал изгледи да оживее.

Маквей изслуша подробностите, помоли да го държат в течение и бързо затвори телефона. После набра номера на Йън Нобъл в Лондон.

Нобъл тъкмо бе пристигнал на работа и пиеше сутрешния си чай, когато от слушалката долетя гласът на Маквей. Веднага усети, че американецът грижливо подбира всяка дума.

Маквей вече нямаше представа на кого може да се довери и на кого не. Ако високият мъж не бе потеглил за Лион веднага след бягството от апартамента на Вера Монере – нещо твърде невероятно, защото би следвало да знае, че полицията ще организира незабавна хайка – това означаваше, че зад събитията стои някой, способен не само да организира убийства, но и да следи всяка крачка на полицията. Никой освен Маквей не знаеше, че Лебрюн заминава за Лион, но все пак го бяха проследили толкова умело, че знаеха дори с кой влак ще отпътува за Париж.

Напълно объркан, Маквей се губеше в догадки кои са тия хора, какво вършат и защо. Но едно можеше да предположи със сигурност: щом бяха елиминирали Лебрюн когато пристъпи прекалено близо до техния човек в Лион, сигурно знаеха, че двамата работят съвместно по случая Мериман. И след като все още не го бяха докоснали с пръст, трябваше да допусне поне, че хотелският му телефон се подслушва. Приемайки хипотезата за факт, Маквей съобщи на Нобъл онова, което би очаквал да чуе някой страничен човек. Че Лебрюн е застрелян и в тежко състояние е приет в лионската болница „Пар Дийо“. Че лично той смята да се изкъпе, да се избърсне, да закуси набързо и да изтича в управлението. Ще се обади като узнае нещо повече.

В Лондон Йън Нобъл бавно остави слушалката и събра връхчетата на пръстите си. Току-що Маквей му бе казал две неща: че Лебрюн е в тежко състояние и че ще се обади от обществен телефон, защото стаята

вероятно се подслушва.

Десет минути по-късно личният му телефон иззвъня.

– В лионската централа на Интерпол има двоен агент – съобщил Маквей от телефонната кабина на едно кафене близо до хотела. – Всичко се върти около убийството на Мериман. Лебрюн отиде да провери дали може да се открие нещо. Щом разберат, че е жив, ще повторят.

– Разбирам.

– Можеш ли да го прехвърлиш в Лондон?

– Ще видя какво може да се направи...

– Предполагам, че това означава „да“ – отсече Маквей и затвори телефона.

Два часа и седемнайсет минути по-късно реактивен санитарен самолет на Британските военновъздушни сили кацна на летище Лион-Брон. Насреща му веднага се устреми по пистата линейка с английски дипломат, получил наскоро сърдечен удар.

След петнайсет минути Лебрюн летеше за Лондон.

В седем и пет една кола спря пред сградата на Кей дьо Бетюн 18 и отвятре излезе Филип, брадясал и грохнал след цяла нощ безрезультатно разглеждане на престъпни физиономии. Той кимна на униформения пост край входа и влезе във фойето.

– Bonjour, Морис – каза Филип на нощния пазач и го помоли да постои още час, за да може да се избърсне и да подремне малко.

Като мина през страничната врата към служебното стълбище, той слезе надолу и тръгна по коридора към скромното си партерно жилище в края на сградата. Вече вадеше ключа, когато зад гърба му се раздаде тих шум и някой го повика по име. Филип трескаво се завъртя, очаквайки да види високия мъж с пистолет, насочен към сърцето му.

– А, мосю Озбърн – въздъхна той с облекчение, когато американецът се появи иззад вратата на помещението с електромерите. – Не биваше да напускате стаята. Полицаяте са навсякъде. – После Филип забеляза, че Озбърн притиска към гърдите си бинтованата лява ръка. – Мосю...

– Къде е Вера? Няма я в апартамента. Къде е?

Озбърн сякаш не бе мигнал цяла нощ. Нещо повече, изглеждаше изплашен.

– Елате да влезем, s'il vous plait²⁴.

Филип бързо отключи вратата и двамата влязоха в малкия

24. Ако обичате (фр.), бел. пр.

апартамент.

– Полицаите я отведоха на работа. Тя настояваше. Тъкмо смятах да се избърсна и после да проверя дали сте горе. Госпожицата се тревожеше за вас.

– Трябва да говоря с нея. Имате ли телефон?

– Оуі, разбира се. Но полицията сигурно подслушва. Ще разберат откъде се обаждате.

Филип имаше право. Щяха да разберат.

– Тогава се обадете вие. Кажете й, че много се тревожите да не би високият мъж да я открие. Нека помоли охраната да я отведе при баба й в Кале. Не приемайте възражения. Кажете й да остане там докато...

– Докато?

– Не знам. – Озбърн го погледна отчаяно. – Докато... опасността премине.

65.

– Сега ще можем да говорим спокойно. – Маквей натисна един бутон върху грамадния „безопасен телефон“ в кабинета на Лебрюн и сигналната лампичка потвърди, че линията не се подслушва. – Чуваш ли ме?

– Да – потвърди Нобъл от подобен телефон в свързочната централа на Специалния отдел в Лондон. – Нашите приятели от Кралските военновъздушни сили докараха Лебрюн преди четирийсет минути. Настанихме го в Уестминстърската болница под фалшиво име. Не е в най-добра форма, но докторите смятат, че ще прескочи трапа.

– Може ли да говори?

– Все още не. Но с известно усилие може да пише. Даде ни две имена. „Клас“ и „Антоан“... след „Антоан“ има въпросителна.

Очевидно ставаше дума за доктор Хуго Клас, германският експерт по отпечатъци в лионската централа на Интерпол.

– Иска да ни подсказе, че Клас е подал заявката до нюйоркското полицейско управление – установи Маквей. – Антоан е братът на Лебрюн, началник на вътрешната охрана в централата.

Питаше се дали въпросителната означава, че Лебрюн се тревожи за брат си, или че Антоан може да е свързан с атентата.

– Между другото искам да те осведомя за още нещо – каза Нобъл. – Вече разполагаме с име за нашата симпатична отрязана глава.

– Ами!

Маквей вече бе почнал да вярва, че думата „късмет“ е напълно изчезнала от речника му.

– Тимоти Ашфорд, бояджия от Южен Клапъм. Ако случайно не знаеш, това е работнически квартал в южната част на Лондон. Живеем сам и работел ден за ден. Няма роднини, освен сестра в Чикаго, но явно не са поддържали оживена връзка. Другия месец ще станат две години откак е изчезнал. Хазайката му уведомила полицията, че вече няколко седмици не го е виждала и не си е платил наема. Вече била намерила нов наемател, но не знаела какво да прави с вещите. Черепът му е пуснат с щека за билиард при сбиване в кръчмата. Имаме късмет, че и той е опердалшил един полицаи. В архивите има пълни сведения за операцията и металната пластина.

– Значи имате и отпечатъци от пръстите му.

– Абсолютно си прав, Маквей. Имаме отпечатъци. Лошото е, че разполагаме само с главата.

Раздаде се бръмчене и Маквей чу как Нобъл вдига другия телефон.

– Да, Елизабет. – Нобъл помълча, после благодари и отново се върна на телефона. – Обажда се Каду от Лион.

– От „безопасен телефон“ ли?

– Не.

– Йън – тихо каза Маквей. – Само един въпрос. Можеш ли да му вярваш? Безрезервно.

– Да – каза Нобъл.

– Питай го дали се обажда от Интерпол. Ако е така, намери начин да му намекнеш, че трябва да напусне сградата и да позвъни от обществен телефон. Когато се свържете, включи и мен.

Петнайсет минути по-късно телефонът извънтя и Нобъл бързо вдигна слушалката.

– Ив, на другия телефон е Маквей от Париж. Сега ще го свържа.

– Каду, обажда се Маквей. Лебрюн е в Лондон, прехвърлихме го, за да предотвратим нови атентати.

– Очаквах нещо подобно. Трябва да ви кажа, че лекарите и лионските колеги са доста разтревожени. Още се чудят как е станало. В какво състояние е Лебрюн?

– Ще се оправи. – Маквей помълча. – Каду, слушайте внимателно. В Интерпол има двоен агент. Името му е доктор Хуго Клас.

– Клас? – смаяно възкликна Каду. – Та той е един от най-блестящите ни учени! Същият, който откри отпечатъка на Албърт Мериман върху стъклото от апартамента на Жан Пакар. Защо...

– Не знаем. – Маквей си представи как Каду е сврял масивната си фигура в телефонна кабина нейде в Лион и с разбираема тревога опипва засуканите си мустаци. – Но едно знаем: че чрез вашингтонската централа на Интерпол той е поискал досието на Мериман от полицията в Ню Йорк цели петнайсет часа преди да уведоми Лебрюн за съществуването на отпечатъка. Двайсет и четири часа по-късно Мериман беше мъртъв. Почти веднага след това същото сполетя неговата приятелка в Париж и всички роднини на жена му в Марсилия. Вероятно Клас по някакъв начин е разбрал, че Лебрюн е пристигнал в Лион и е проучил заявката. За това е побързал да му затвори устата.

– Сега вече ми става ясно.

– Кое? – запита Нобъл.

– Братът на Лебрюн, шефът на вътрешната охрана. Тази сутрин го

намериха прострелян в главата. Прилича на самоубийство, но може и да не е.

Маквей мислено изруга. Само това липсваше – в сегашното състояние Лебрюн да узнае за смъртта на брат си.

– Каду, никак не ми се вярва да имате работа със самоубийство. Смъртта на Мериман е свързана с нещо много по-голямо. И ония, които стоят зад цялата работа, вече започват да убиват полицаи.

– Ив, смятам, че ще е най-добре час по-скоро да поставиш Клас под стража – намеси се Нобъл.

– Извинявай, Йън, но не съм съгласен. – Маквей стана и се разгъпка зад бюрото на Лебрюн. – Каду, намерете верен човек. Може би даже от друг град. Клас не подозира, че сме го разкрили. Подслушвайте домашния му телефон и го дръжте под наблюдение. Установете кого посещава, с кого разговаря. После се заемете със смъртта на Антоан. Вижте дали ще успеете да проследите всяка минута от неделната му среща с Лебрюн до момента, в който е застрелян. Не знаем на чия страна е бил. И накрая много предпазливо проверете с кого се е свързал Клас във Вашингтон, за да поиска досието на Мериман от Ню Йорк.

– Разбирам – каза Каду.

– Капитане... пазете се – предупреди го Маквей.

– Ще се пазя. Merci. Au revoir.

Раздаде се щракане и линията на Каду се прекъсна.

– Кой е този доктор Клас? – запита Нобъл.

– Питаш за нещо извън очевидното? Не знам.

– Ще се свържа с военното разузнаване. Може и сами да открием нещо повече за доктор Клас.

Нобъл прекъсна и Маквей се втренчи в стената, кипнал от ярост, че не открива нито една пукнатина в загадъчните събития. Имаше чувството, че изведнъж е загубил цялото си професионално умение.

На вратата се почука и някакъв униформен полицаи надникна в кабинета, за да му съобщи на английски, че се обажда портиерът от неговия хотел.

– На втора линия.

– Merci. – Полицаят излезе и Маквей вдигна слушалката. – Маквей слуша.

– Дейв Гифърд, хотел „Старият Париж“ – изрече мъжки глас.

На излизане от хотела Маквей бе връчил двеста франка на портиера, бивш американец, с молба да му телефонира за всяко обаждане.

– Има ли факс от Лос Анджелис?

– Не, сър.

Къде се мотаеше Ернандес с информацията за Озбърн? На ръка ли я носеше до Париж? Маквей седна, отвори бележника си и взе молив от бюрото. Имаше две обаждания от инспектор Бара. Освен това го бе търсил водопроводчикът от Лос Анджелис, за да съобщи, че пръскачките са монтирани и работят. Очаквал указания на какъв режим да ги настрои.

– Господи – прошепна Маквей.

За последното обаждане портиерът имаше съмнения. Всъщност човекът звънял вече за трети път и настоявал да разговаря лично с Маквей. Не оставял никакво съобщение, но гласът му звучал все по-отчаяно.

Представял се под името Томи Ласорда.

66.

Джоана имаше чувството, че в наркотичен транс е преживяла някакъв неописуем кошмар.

След сексуалния марафон в огледалната зала Фон Холден я покани да дойде с него в Цюрих. Първата ѝ реакция бе да откаже с усмивка. Чувстваше се напълно изтошена. Днес бе работила седем часа с господин Либаргер, полагайки упорити усилия да му втълпи, че може да върви и без бастун. Искаше да се справи в безумния срок, поставен от Залетл – до идния петък. В 15:30 разбра, че силите му са на изчерпване и го изпрати да почива. Очакваше Либаргер да подремне, после да поръча лека вечеря в стаята и да си легне рано. Но ето че той се появи на вечеря с официален костюм, весел и достатъчно издръжлив, за да понесе безкрайното бръщолевене на Рита Баур, а после да се изкачи до втория етаж, където щяха да свирят Ерик и Едуард.

Щом господин Либаргер може, подкачи я Фон Холден, защо пък Джоана да не отскочи до Цюрих за един-два швейцарски шоколада? Още нямаше десет вечерта.

Първата им спирка бе на Рамищрасе, в любимия ресторант на Джеймс Джойс, където си поръчаха шоколад и кафе. После Фон Холден я откара да види нощния живот в някакво смахнато кафене на Мунцплац, близо до Банхофшрасе. След това пиха шампанско в бара на хотел „Централ Плаза“ и минаха през някаква кръчма на Пеликаншрасе. Накрая се отправиха да погледат луната над Цюрихското езеро.

– Искаш ли да видиш къде живея?

С лукава усмивка Фон Холден се облегна на парапета и хвърли монета във водата.

– Шегуваш се! – възкликна Джоана. Имаше чувството, че вече не е в състояние да направи и крачка.

– Няма шега.

Фон Холден посегна да я погали по косата. Джоана с изумление усети как отново я обзема възбуда и се изкиска.

– На какво се смееш?

– На нищо...

– Ела тогава.

Джоана го погледна.

– Ти си мръсник.

– Такъв съм си – усмихна се той.

Пиха коняк на терасата в апартамента му над Стария град и той й разказа за детството си в огромно аржентинско ранчо. После я отнесе в леглото и отново се любиха.

Джоана смътно си спомняше как се запита за кой път го правят. Спомняше си още как той се изправи над нея с отпуснат, но все още огромен пенис и смутено усмихнат я запита дали ще му се сърди много, ако завърже ръцете и краката ѝ за колоните на леглото. После Фон Холден изрови от гардероба четири дълги ивици меко кадифе, които смяташе да използва. Каза, че сам не знаел защо, но открай време изпитвал такова желание. Мисълта го възбуждала неимоверно. А когато го погледна и видя какво означава „неимоверно“, тя се изкиска и отвърна, че няма нищо против, щом му доставя удоволствие.

Точно тогава, преди да го направи, той ѝ каза, че никога не е срещал жена като Джоана. После обля гърдите ѝ с коняк и бавно облиза всяка капка като разгонен Чеширски котарак. Когато легна до нея, в очите ѝ вече танцуваха ослепителни искрици и главата ѝ се замайваше както никога до днес. После усети тежестта му върху себе си, усети го как потъва в нея с цялата си огромна дължина. И с всеки тласък искриците ставаха все по-големи и по-ярки, а зад тях се рееха странни, фантастични купища от неописуемо пъстри облаци. Някъде, ако изобщо можеше да има „някъде“ сред сюрреалистичния калейдоскоп – в самия център на вихъра, в самия център на нейното съществуване – възникна чувството, че Фон Холден е изчезнал и на мястото му идва друг мъж. Борейки се срещу съня, тя опита да отвори очи, да види дали е вярно. Но будното съзнание бе нейде безкрайно далече и тя пропадна още по-дълбоко в еротичния водовъртеж от светлини и цветове на неописуемото видение.

Когато се събуди, вече приближаваше пладне и тя осъзна, че лежи върху леглото си в Анлегеплац. Когато стана, видя снощните си дрехи грижливо сгънати върху нощното шкафче. Сънувала ли бе?

Едва малко по-късно, докато се къпеше, тя забеляза драскотините по бедрото си. Огледалото ѝ показва, че е издраскана и отзад, сякаш е тичала гола през тръни. После в главата ѝ изплува съвсем неясен спомен как ужасена и гола бяга от апартамента на Фон Холден. Надолу по стълбите, през задния изход. Фон Холден тича подир нея и най-сетне я настига в розовата градина зад сградата.

Изведнъж ѝ призля. Стомахът ѝ се свиваше. Едновременно я обливаха горещи и студени вълни. Задави се, дръпна капака на тоалетната и

повърна останките от снощния шоколад.

67.

Часът бе 14:40. Озбърн бе звънял три пъти пъти в хотела на Маквей и всеки път му отговаряха, че мосю Маквей е излязъл и не се знае кога ще се върне, но ще проверява дали са го търсили. След третото обаждане Озбърн вече подскачаше до тавана от нерви. Изчезването на Маквей правеше тревогата от взетото решение почти непоносима. Беше подготвил разума и чувствата си, за се предаде в ръцете на полицаия, приемайки предварително двата възможни изхода – да срещне съчувствие у своя сънародник или незабавно да попадне във френски затвори. Чувстваше се като балон под тавана, свободен и пленник в същото време. Не искаше нищо друго, освен да го смъкнат долу, но нямаше кой да хване връвчицата.

Изкъпан и гладко избръснат, той стоеше в празния апартамент на Филип и се мъчеше да съобрази какво да предприеме. С охрана от двама полицаи Вера пътуваше към дома на баба си в Кале. Макар че това бе станало по настояване на Филип, Озбърн се надяваше тя да е разбрала от кого идва идеята. Надяваше се да е разбрала, че я моли да замине не само заради нейната безопасност, но и защото я обича.

Филип сам му предложи да се изкъпе тук. Извади от шкафа чисти кърпи, нов сапун и бръснач. После му каза да си вземе от хладилника каквото иска, сложи си вратовръзка и отиде на работа. Преди да излезе, той обеща да наблюдава полицаите от фойето и веднага да позвъни, ако има опасност.

Не ще и дума, Филип беше същински ангел. Но умората си казваше думата и Озбърн имаше чувството, че портиерът няма да издържи още една изненада. Събитията от последните двайсет и четири часа бяха претоварили не само неговата лоялност, но и душевното му равновесие. Макар и благороден по дух, в крайна сметка Филип си оставаше обикновен портиер. Никой не би могъл да очаква от него безпределна храброст. Ако Озбърн се върнеше в таванското скривалище, не можеше да знае докога ще е в безопасност. Особено ако високият мъж откриеше начин да се промъкне през полицейските постове и дойдеше да го потърси.

Накрая той осъзна, че има само една възможност. Набра служебния номер на Филип и запита дали отвън все още пазят полицаи.

– Oui, monsieur. Двама отпред и двама отзад.

– Филип... има ли трети изход от сградата?

– Oui, monsieur. Точно където сте в момента. От кухнята се излиза в малък коридор; накрая има стъпала към тротоара. Но защо? Тук сте в безопасност и...

– Merci, Philippe. Merci beaucoup.

Озбърн прекъсна връзката и се обади в хотел „Старият Париж“. Ако Маквей наистина проверяваше дали са го търсили, вероятно очакваше тъкмо това – час и място за среща.

19:00. Предната тераса на ресторант „Ла купол“ на булевард Монпарнас. Там Озбърн бе срещнал Жан Пакар за последен път преди убийството и това бе единственото място в Париж, за което знаеше със сигурност, че ще бъде претъпкано довечера. Тоест, високият мъж едва ли би рискувал да стреля по него.

Пет минути по-късно той отвори страничната врата и по няколко стъпала се изкачи на тротоара. Следобедът беше прохладен и свеж, по Сена лениво плаваха шлепове. Озбърн забеляза полицейския пост пред сградата. Завъртя се и тръгна в обратна посока.

В 17:20 Пол Озбърн излезе от модния магазин „Троа картие“ на булевард Мадлен и тръгна към близката станция на метрото. Беше токущо подстриган и облечен с нов тъмносин костюм на ситно райе, бяла риза и синя вратовръзка. Изобщо не приличаше на беглец.

На идване бе минал през частния кабинет на доктор Ален Шейсон на улица Басано близо до Триумфалната арка. Урологът Шейсон беше с две-три години по-млад от него и двамата бяха обядвали заедно на конгреса в Женева. Бяха си разменили визитните картички с твърдото обещание да си гостуват, ако Озбърн попадне в Париж или Шейсон в Лос Анджелис. Озбърн напълно бе забравил за това докато не му хрумна, че все пак някой трябва да прегледа наранената китка.

– Какво се е случило? – запита Шейсон, след като помощникът му направи рентгенова снимка.

– Предпочитам да не засягам темата – измъчено се усмихна Озбърн.

– Добре – многозначително кимна Шейсон и се зае да превързва ръката му. – Раната е от нож. Вероятно болезнена, но като хирург имате невероятен късмет.

– Да, знам...

В шест без десет Озбърн излезе от метрото и тръгна по булевард Монпарнас. До „Ла купол“ имаше само три пресечки. Това му оставяше повече от час свободно време. Време да установи, или поне да се опита

да установи дали полицията не подготвя клопка. Той спря в една телефонна кабина, свърза се с хотел „Старият Париж“ и разбра, че Маквей е получил съобщението.

– Merçi.

Озбърн остави слушалката, отвори вратата и излезе на тротоара. Свечеряваше се и улицата гъмжеше от хора, бързащи да се приберат след работа. Малко по-нататък край отсрещния тротоар беше „Ла купол“. Отляво имаше малко кафене с широка витрина, през която да наблюдава какво става по другия тротоар.

Озбърн влезе, избра стратегическо място до витрината и си поръча чаша бяло вино.

Наистина имаше късмет. Както бе очаквал, рентгеновата снимка потвърждаваше, че раната не е сериозна, а Шейсон, макар да беше само уролог, категорично го увери, че всичко ще мине без трайни последици. Благодарен за помощта и разбирането, Озбърн опита да му плати, но Шейсон не пожела и да чуе.

– Mon ami – невъзмутимо заяви той, – ако някой ден ме подгони полицията в Лос Анджелис, ще знам, че имам приятел, който да ме излекува. Без да разпитва и без да записва в книгата за пациенти. Нали?

Шейсон го бе приел по спешност и бе обработил раната, като знаеше през цялото време, че Озбърн е търсен от полицията и с тази намеса рискува кариерата си. Но не бе казал нищо. Накрая се прегърнаха, Шейсон разцелува пациента си с чисто френска сърдечност и му пожела успех. Изрази съжаление, че не може да стори нещо повече за един приятел и колега, с когото са делили масата в Женева.

Внезапно Озбърн рязко остави чашата и се надигна. Отсреща бе спряла полицейска кола. Двама униформени полицаи изскочиха отвътре и нахълтаха в „Ла купол“. След малко изведоха елегантен мъж с белезници на ръцете. Очевидно пиян, човекът шумно протестираше. Минувачите спираха да гледат как полицаите го вкарват в колата. Единият се настани до него на задната седалка, другият мина зад волана. Синята лампа се завъртя и колата потегли с вой на сирена.

Така можеше да стане. Съвсем бързо.

Озбърн отпи глътка вино и погледна часовника. Беше 18:15.

68.

В 18:50 таксито на Маквей още пъплеше сред гъмжилото от коли. Но все пак предпочиташе това, отколкото да си проправя път с опела по задръстените парижки улици.

Като разгърна оръфания си бележник, той огледа записките за днес – 10 октомври, понеделник. Най-вече последната: Озбърн – „Ла купол“, бул. Монпарнас, 19 ч. Малко по-горе бяха надраскани бележки от разговора с Бара. Представителят на „Пирели“ бил разгледал гипсовия отпечатък от следата в крайбрежния парк. Според него такава шарка се срещала само върху гумите, произвеждани за един търговец на едро, с когото поддържали периодични контакти и който снабдявал салоните за нови автомобили. В момента подобни гуми имали двеста нови автомобили модел форд сиера, осемдесет и седем от тях продадени през последните шест седмици. Списъкът на купувачите щял да бъде готов във вторник сутринта. Парченцето от огледало, намерено след престрелката, вече било минало през лабораторията. То също било от форд, но нямало начин да се определи моделът. Пътните полицаи и пазачите във всички паркинги били предупредени да съобщават за всички фордове със счупено външно огледало.

На страницата за 10 октомври имаше още една бележка – данни от лабораторното изследване на клечката за зъби, която бе открил между боровите иглички. Човекът, който бе държал в уста клечката, спадаше към онези шейсет процента от населението, чиято кръвна група може да се определи и по други телесни течности – урина, сперма или слюнка. Кръвната група на горския скитник съвпадала с тази от кървавите петна върху кухненския под на Вера Монере. Група О.

Таксито спря пред „Ла купол“ точно в седем и седем минути. Маквей плати на шофьора, излезе и тръгна към входа.

Голямата зала в дъното все още се подготвяше за вечерния наплив и имаше само няколко заети маси. Но остъклената тераса откъм улицата беше претъпкана и шумна.

Маквей спря на прага и се огледа. След малко се провря между група бизнесмени, намери свободна маса край стената и седна. Изглеждаше точно така, както желаше – напълно сам.

Пипалата на Организацията се простираха далеч извън кръга на нейните членове. Както често правят подобни групировки, тя наемаше

хора, които нямаха ни най-малка представа за кого работят.

Гимназистките Колет и Сами бяха наркоманки от богати семейства, тоест готови на всичко, само и само да си набавят дрога, без близките им да узнаят. Приемаха почти всякакви задачи по което и да било време.

В понеделник поръчката беше проста: да отидат на Кей дьо Бетюн 18 и да наблюдават единствената врата, край която няма полицейски пост – изходът от жилището на портиера. Ако излезе симпатичен мъж на около трийсет и пет години, веднага да съобщят и да тръгнат след него.

Двете момичета проследиха Озбърн до кабинета на доктор Шейсон на улица Басано. После Сами влезе след него в магазина „Троа картие“ на булевард Мадлен и даже кокетно го помоли да ѝ помогне да избере вратовръзка за чичо си, докато той чакаше да му довършат костюма. Накрая Колет слезе с Озбърн в метрото и не се отдели от него чак до кафенето срещу „Ла купол“.

От този момент на сцената излезе Бернхард Офен, който видя как в 19:05 Озбърн напуска кафенето и пресича булевард Монпарнас, за да влезе в ресторанта.

Висок само метър и седемдесет и пет, тъмнокос, облечен с джинси, кожено яке, маратонки „Рийбок“ и диамантена обица на лявото ухо, Бернхард Офен нямаше нищо общо с дългия рус мъж. Но беше също тъй смъртоносно опасен. В десния джоб на якето му лежеше автоматичният пистолет CZ със заглушител, който бе използвал успешно в Марсилия.

В 19:20, убеден, че Маквей е пристигнал сам, Озбърн стана от мястото до витрината, заобиколи няколко заети маси и се приближи към детектива, държейки неловко настрани превързаната си ръка.

Маквей погледна бинтовете, после му направи знак да седне.

– Казах, че ще дойда сам. Не водя никого.

– Казахте още, че можете да помогнете. Какво имахте предвид? – запита Озбърн.

Разбираше, че напразно се е надявал на подстригването и новия костюм. Маквей отдавна знаеше, че той е тук.

– От коя кръвна група сте, докторе? – прекъсна го Маквей, без да обръща внимание на въпроса.

Озбърн се поколеба.

– Мислех, че вече знаете.

– Искам да го чуя от вас.

В този момент до масата спря келнер с бяла риза и черен панталон.

Маквей отрицателно поклати глава. Озбърн поръча кафе и келнерът се отдалечи.

– Група В.

Предварителният доклад на Ернандес за Озбърн най-сетне бе присигнал по факса малко преди Маквей да напусне префектурата. Между другото в него се споменаваше и кръвната група – В. Което означаваше не само че Озбърн казва истината, но и че високият мъж е от нулева група.

– Доктор Хуго Клас. Разкажете ми за него – нареди Маквей.

– Не познавам никакъв доктор Клас – бавно отговори Озбърн, като все още се питаше нервно дали залата не е пълна с цивилни полицаи, очакващи сигнал от Маквей.

– Той ви познава – излъга Маквей.

– Значи съм го забравил. Каква специалност практикува?

Озбърн беше или много опитен, или съвършено невинен. Но вече бе излъгал за калта по маратонките, следователно можеше да лъже и сега. С надеждата да го изкара от равновесие, Маквей направи рязък завой:

– Той е доктор по философия. Приятел на Тимоти Ашфорд.

– На кого?

– Е, хайде, докторе. Тимоти Ашфорд. Бояджия от Южен Лондон. Симпатичен младеж. На двацет и четири години. Знаете го.

– Съжалявам, не ми е познат.

– Никак?

– Никак.

– В такъв случай вероятно няма да се развълнувате ако ви кажа, че видях главата му в един хладилник.

На съседната маса някаква възрастна жена със светъл кариран костюм ахна от ужас. Маквей не изпускаше Озбърн от поглед. Нарочно бе поднесъл вестта по най-грубия начин, за да предизвика реакция. Но Озбърн даже не мигна.

– Докторе, веднъж вече ме излъгахте. Искате да ви помогна. В такъв случай ми дайте нещо полезно. Докажете, че мога да ви вярвам.

Келнерът донесе кафето, сложи го на масата и се отдалечи. Маквей се загледа подир него. След като отмина няколко маси, келнерът спря до тъмнокож мъж с кожено яке. Човекът седеше сам вече от десет минути, без да поръчва нищо. В лявата си ръка държеше цигара и имаше диамантена обича на лявото ухо. Веднъж келнерът вече бе спрял до него, но човекът го отпрати. Този път той погледна към Маквей и каза нещо.

Келнерът кимна и тръгна между масите.

Маквей отново се обърна към Озбърн.

– Какво, докторе, май не ви се говори тук? Искате ли да идем другаде?

Озбърн не знаеше какво да мисли. Също както първия път, Маквей му задаваше загадъчни въпроси. Очевидно го смяташе за замесен в нещо, от което Озбърн нямаше ни най-малка представа. А това само усложняваше положението, защото всеки откровен отговор придобиваше вид на хладнокръвно пресметнато увъртане.

– Маквей, повярвайте ми, че не знам за какво говорите. Ако знаех, може би щях да помогна, но наистина не знам.

Маквей машинално подръпна ухото си и се озърна настрани. После пак погледна Озбърн.

– Дали пък да не опитаме друг подход? – той помълча. – Как тъй стана, че напомнимте Албърт Мериман със сук-ци-нил-холин? Правилно ли го произнасям?

Озбърн не се стресна, сърцето му продължи да бие равномерно. Маквей бе прекалено умен, за да не е съобразил досега. Беше предвидил подобен вариант и имаше подготвен отговор.

– Знаят ли френските полицаи?

– Моля, отговорете на въпроса.

– Албърт Мериман... уби баща ми.

– Баща ви?

Този път Маквей наистина се изненада. Трябваше да го предвиди, но някак бе изпуснал най-очевидното – че може да става дума за отмъщение.

– Да.

– И наехте високия мъж да го убие?

– Не. Той се появи изневиделица.

– Преди колко време бе убит баща ви?

– Когато бях на десет години.

– На десет?

– В Бостън. На улицата. Бях там. Стана пред очите ми. Запомних лицето му завинаги. И повече не го видях... допреди една седмица тук, в Париж.

За миг Маквей сглоби отделните части от мозайката.

– Не казвате на парижките полицаи, защото имате други планове. Наемате Пакар да го открие. После търсите подходящо място и избирате парка край Сена. Биете му една-две дози от препаратата. Когато го

хвърляте във водата, той не може нито да диша, нито да се движи. Отива към дъното и се удавя. Течението е силно, препаратът се разпада в организма, а след ден-два трупът е толкова подпухнал, че на никой не му хрумва да търси следи от спринцовка. Това е било в най-общи линии.

– В известен смисъл.

– В какъв смисъл?

– Най-напред исках да разбера защо е убил баща ми.

– Тъй ли?

Маквей отново стрелна очи настрани. Човекът с коженото яке вече не беше на същата маса. Сега седеше много по-близо. Само на две маси вляво от Озбърн. Продължаваше да държи цигара в лявата си ръка, но дясната бе изчезнала под масата.

Озбърн извърна глава, за да види какво е привлякло вниманието на Маквей, но преди да довърши движението, Маквей скочи на крака и заста на между него и човека с якето.

– Станете и вървете пред мен. Към онази врата. Не питайте защо. Просто го направете.

Озбърн се изправи. В този момент най-сетне видя кого бе гледал Маквей.

– Маквей, това е той. Високият!

Маквей се завъртя. Бернхард Офен вече стоеше прав и автоматичният CZ бе изникнал в ръката му. Някой изпищя.

Изведнъж два оглушителни изстрела разтърсиха залата и почти веднага след тях се посипа градушка от разбито стъкло.

Бернхард Офен така и не разбра защо по-старият американец трябваше да го удря толкова силно в гърдите. И то два пъти. После осъзна, че лежи по гръб на тротоара, а краката му все още са в ресторанта, закачени за рамката на витрината, през която бе прелетял. Наоколо всичко бе обсипано със стъкла. Чуваше хората да крещат, но нямаше представа защо. Озадачен, той погледна нагоре и видя над себе си същия американец. Стоманеносиният „Смит енд Уесън“ 38-ми калибър сочеше право към сърцето му. Той безсилно поклати глава. После всичко помръкна.

Озбърн пристъпи напред и докосна сънната артерия на Офен. Наоколо беше същинска лудница. Хората крещяха. Викаха. Пищяха от потресение и ужас. Някои наблюдаваха от разстояние. Други опитваха да се измъкнат през тълпата, докато трети любопитно си пробиваха път понапред. Най-сетне Озбърн извърна глава към Маквей.

– Мъртъв е.

– Сигурен ли сте, че е високият?

– Да.

През главата на Маквей едновременно прелетяха две мисли. Първата бе, че някъде наблизко е паркиран нов форд сиера с гуми „Пирели“ и счупено огледало. И втората: „Та той не е висок метър и деветдесет“.

Маквей приклезна и дръпна крачола на мъртвеца над чорапа.

– Протези – каза Озбърн.

– Само такъв номер още не ми бяха правили.

– Да не мислите, че го е сторил нарочно?

– Питате дали краката му не са ампутирани нарочно, за да може да променя ръста си?

Маквей извади кърпичка от задния си джоб и я разпъна над автоматичния пистолет в ръката на мъртвеца. После издърпа оръжието и го огледа. Дръжката беше омотана с лейкопласт, номерата изпилени. Заглушител на дулото. Инструмент на професионалист.

Маквей вдигна глава към Озбърн.

– Да – каза той. – Точно така. Мисля, че краката му са отрязани нарочно.

69.

– Покрийте му лицето, ако обичате.

Маквей се отдръпна от трупа и погледна Озбърн. После показа значката си на група келнери, зяпнали от боязливо любопитство и им нареди да разпръснат тълпата и да повикат полицията, ако някой вече не го е сторил.

Озбърн дръпна от близката маса бяла престилка и покри лицето на Бернхард Офен, докато Маквей претърсваше трупа. След като не откри нищо, той измъкна бележника от вътрешния си джоб и откъсна твърдата картонена корица. Хвана ръката на Офен, разтърка палеца по окървавената риза и го притисна към картона, върху който остана ясен отпечатък.

– Да се махаме оттук – подхвърли той на Озбърн.

Като си пробиваха път през зяпачите, двамата бързо прекосиха ресторанта, влязоха в кухнята и през задната врата се измъкнаха на тясна уличка. От далечината долетя воят на полицейски сирени.

– Насам – каза Маквей, макар че сам не знаеше накъде отиват.

От момента на първата си реакция бе смятал твърдо, че Офен се капи да застреля Озбърн. Но докато излизаша на Монпарнас и се отправяха към булевард Распай, изведнъж му хрумна, че със същия успех мишената би могъл да се окаже самият той. Високият мъж бе убил Мериман броени часове след като стана ясно, че човекът все още е жив и се намира в Париж. После приятелката на Мериман, жена му и нейните роднини бяха светкавично открити и унищожени. Последното убийство бе станало в Марсилия, на седемстотин и петдесет километра южно от Париж. А убиецът мигновено бе цъфнал отново в Париж, за да търси Озбърн в апартаментата на Вера Монере.

Как бе успял да открие всички толкова бързо? Например жената на Мериман, след като цялата френска униформена полиция я търсеше без успех. И Озбърн... Как бе успял високият да разбере толкова бързо, че именно Вера Монере е „загадъчната жена“, прибрала Озбърн от голф-клуба след неговото излизане от Сена, докато цялата преса все още се губеше в догадки и само полицията знаеше със сигурност? А почти по същото време, едва ли не със същия удар, Лебрюн и брат му бяха застреляни в Лион. Макар че това вероятно не беше работа на високия. Дори и той не би могъл да се намира на две места едновременно.

Очевидно събитията се развиваха със все по-главоломна бързина. И смъртоносният обръч неумолимо се свиваше. Това, че високият внезапно бе излязъл от играта, вероятно нямаше да има никакво значение. Той не би могъл да свърши всичко сам, без помощта на голяма и изключително ефикасна организация, разполагаща с много високи връзки. Щом имаха агенти в Интерпол, защо да ги нямат и в Парижката полицейска префектура?

По булеварда прелетя полицейска кола, после още една. Из целия квартал виеха сирени.

– Как е разбрал, че ще бъдем там? – запита Озбърн, докато си пробиваха път през вечерната тълпа, настръхнала от възбуда.

– Не спирайте! – изръмжа Маквей и Озбърн го видя как се озърта през рамо към полицейските постове, които блокираха булеварда зад тях.

– Боите се от полицията, нали? – подхвърли Озбърн.

Маквей мълчеше.

Завиха надясно по булевард Распай. Наблизо имаше станция на метрото. Маквей се поколеба дали да не слязат в нея, после отхвърли идеята и двамата продължиха напред.

– Защо един полицаец ще се бои от полицията? – настоя Озбърн.

Внезапно един камион на сини и черни шарки изскочи от пресечката и закова на кръстовището зад тях. Капакът на каросерията изтрака и отвътре се изсипаха десетина командоси от Организацията за републиканска сигурност с автомати в ръце и защитни жилетки върху десантните комбинезони.

Маквей тихичко изруга и се огледа. Само на няколко крачки зърна малко кафене.

– Вътре – прошепна той и дръпна Озбърн към входа.

Вътре хората се бяха скупчили около прозорците към улицата и почти не обърнаха внимание на влизането им. Маквей избра маса в ъгла до бара, блъсна Озбърн на стола и вдигна два пръста към бармана.

– Vin blanc²⁵.

Озбърн се облегна назад.

– Ще ми обясните ли какво става?

Барманът сложи две чаши пред тях и наля бяло вино.

– Merci – каза Маквей, взе едната чаша и я подаде на Озбърн. После отпи голяма глътка от своята и се завъртя с гръб към вратата. – Ще

25. Бяло вино (фр.), бел. пр.

повторя въпроса, който зададохте преди малко. Как е разбрал, че ще бъдем там? Отговор: проследили са ни. Мене или вас. Или пък някой е подслушал телефонните разговори в хотел „Старият Париж“ и е допуснал, че едва ли отивам да се срещна на чашка с истинския Томи Ласорда. Тази сутрин един мой приятел от парижката полиция бе тежко ранен, а брат му, също ченге, беше убит, защото се мъчеха да открият кой освен вас тъй внезапно се е заявил с Албърт Мериман почти четвърт век след неговото изчезване. Полицията може да е замесена, може и да не е. Не знам. Едно обаче знам: става нещо, поради което не бих заложил пукната пара за живота на всеки, свързан дори съвсем слабо с Албърт Мериман. А за момента това сме ние с вас и най-разумното ще е да си плюем на петите.

– Маквей! – трепна Озбърн. – Още някой знае за Мериман.

– Вера Монере.

Сред хаоса от събития Маквей напълно бе забравил за нея.

Озбърн усети, че изтръпва от ужас.

– Френските полицаи, които я пазят... Аз уредих да я отведат при баба й в Кале.

70.

– Вие ли? – смаяно възкликна Маквей.

Вместо отговор Озбърн остави чашата си и се втурна покрай тоалетните към телефона в дъното на мрачния коридор. Вече почти бе стигнал, когато Маквей го догони.

– Вие какво, да не мислите да й звъните?

– Да – отсече Озбърн и продължи напред. Още не бе обмислил всичко, но непременно трябваше да узнае дали Вера е в безопасност.

– Озбърн! – Маквей грубо го дръпна за ръката. – Ако тя е там, вероятно всичко е наред, но охраната ще подслушва телефона. Ще ви оставят да разговаряте докато проследят обаждането. Ако френската полиция е замесена, ние с вас няма да направим и пет крачки отвъд тази врата. – Маквей кимна към изхода. – А ако не е там, нищо не можете да сторите.

– Не ги разбирате тия неща, нали? – избухна Озбърн. – Трябва да знам.

– Как?

Но Озбърн вече имаше отговор.

– Филип.

Щеше да му се обади с молба да телефонира на Вера и после да позвъни на Озбърн. Полицията нямаше как да проследи и второто обаждане.

– Портиерът на сградата ли?

Озбърн кимна.

– Той ви помогна да се измъкнете, нали?

– Да.

– И може би ви е лепнал опашка.

– Не, не би го сторил. Той е...

– Какъв е? Някой е осведомил високия, че загадъчната жена се казва Вера Монере. Някой му е съобщил адреса. Защо не Филип? Озбърн, засега душевното ви спокойствие ще трябва да изчака.

Маквей се вторачи свирепо в него, за да подчертае думите си, после огледа дъното на коридора, търсейки задния изход.

Половин час по-късно, след като плати в брой и се представи под измислено име, Маквей нае две свързани стаи на петия етаж в хотел „Сен Жак“ – туристически хотел на булевард Сен Жак, само на

километър и половина от „Ла купол“.

Не можеше да скрие, че е американец и не носи багаж, затова реши да заложи на френската благосклонност към всичко свързано с любовта. Докато влизаха в стаите, Маквей връчи на пиколото грамаден бакшиш и помоли срамежливо, но напълно искрено, да не ги безпокоят в никакъв случай.

– Oui, monsieur – многозначително се усмихна пиколото, после излезе и затвори вратата.

Маквей незабавно провери двете стаи, гардеробите и баните. Успокоен, той дръпна завесите и се обърна към Озбърн.

– Сега ще слеза във фоайето да се обадя по телефона. Предпочитам да не звъня оттук, защото не искам нищо да води към тази стая. Когато се върна, ще искам отново да си припомните всичко за Албърт Мериман – от момента, в който уби баща ви до последната му секунда в реката.

Маквей измъкна от джоба си автоматичния CZ на Бернхард Офен и го подаде на Озбърн.

– Бих попитал дали знаете как да си служите с това, но вече знам отговора. – Погледът му беше достатъчно ясен, нотките в гласа само подчертаваха допълнително какво има предвид. Той се обърна към вратата. – Не пускайте никого освен мен. Каквото и да се случи.

Като отвори вратата, Маквей се огледа и бързо пристъпи в пустия коридор. Асансьорът беше свободен. Долу във фоайето видя само група японски туристи, слизачи от автобуса си подир водач с бяло-зелено флагче.

Маквей прекоси фоайето, озърна се и забеляза телефон до щанда за сувенири. Използвайки телефонна кредитна карта, зачислена към една пощенска кутия в Лос Анджелис, той набра номера на автоматичния секретар на нобъл в Скотланд Ярд и предаде съобщение.

Остави слушалката, мина на щанда, порови из пощенските картички и купи поздравителен плик с голямо жълто зайче. После се отдръпна във фоайето, пхна корицата с кървавия отпечатък в плика и го адресира до поискване за Били Нобъл в Лондон. Отиде на рецепцията и помоли портиера да изпрати плика с вечерната поща.

Тъкмо бе платил на портиера и се обръщаше към фоайето, когато двама полицаи влязоха и застанаха край вратата, оглеждайки бавно наоколо. Маквей зърна отдясно куп туристически проспекти. Небрежно пристъпи натам. В този момент единият полицай погледна към него. Без да му обръща внимание, Маквей взе да преглежда проспектите. Накрая

избра три и прекоси фоайето под носа на полицаите. Седна на масичката до телефона и започна да чете. Екскурзии с шлепове. Обиколки на Версай. Посещения на винарски области. Преброи до шейсет, после вдигна глава. Полицаите бяха изчезнали.

Четири минути по-късно Йън Нобъл позвъни от една частна резиденция, където бе поканен с жена си на прием по случай пенсионирането на някакъв генерал от Британската армия.

– Къде се намираш?

– Париж. Хотел „Сен Жак“. Джак Бригс, бижутер от Сан Диего – монотонно съобщи Маквей името, под което се бе регистрирал.

Някакво движение отядно привлече погледа му. Леко се завъртя и видя как през фоайето се задават трима мъже с делови костюми. Единият гледаше право към него, другите двама разговаряха.

– Абе, ти нали го помниш Майк? – фамилиарно запита той и леко откряна самото си, разигравайки ролята на недодялан американски търговец. Ръката му беше само на сантиметри от револвера под колана. – Ами да, доведох го тука!

– Намерил си Озбърн.

– Че как иначе!

– Оказва ли съпротива?

– Не бе, човек. Поне засега.

Мъжете го подминаха и продължиха към асансьора. Маквей изчака вратата да се затвори, после се приведе над телефона и набързо изложи събитията, като добави накрая, че току-що е пуснал с вечерната поща отпечатък от палеца на високия.

– Веднага ще се заемем с него – каза Нобъл и добави, че е имал неприятности с френския военен аташе, който настоявал да знае какво си въобразяват тия англичани, та откъват тежко ранен полицейски инспектор от болничната му стая в Лион. Освен това настоявал отвлеченият да бъде върнат незабавно. Нобъл заявил, че е изумен, че никога не е чувал за подобно нещо и веднага ще проучи въпроса. След колоритното описание на разговора, той смени темата и съобщи, че не са постигнали нищо с издирването на експерименти по криохирургия в Англия. Или нямаше такива, или бяха дълбоко законспирирани.

Маквей огледа фоайето. Мразеше манията за преследване. Тя осакатяваше човека, караше го да вижда несъществуващи неща. Но трябваше да приеме реалността, че всеки човек, бил той в униформа или не, може да се окаже агент на загадъчната група. Високият мъж не би се поколебал да го застреля тук, във фоайето, а заместникът му едва ли щеше

да е по-различен. Или ако не го застреляше на място, поне щеше да докладва къде се намира. И в двата случая всяка секунда забавяне намаляваше шансовете му.

– Маквей, чуваш ли ме?

Той пак се обърна към телефона.

– Какво откри за Клас?

– От военното разузнаване получихме само похвални отзиви. Женен, с две деца. Роден в Мюнхен. Детство във Франкфурт. Капитан от германската авиация. Вербуван за Бундеснахрихтендийнст, западногерманското разузнаване, в което си спечелил репутацията на отличен специалист по отпечатъците. След това прехвърлен в лионската централа на Интерпол.

– Не. Слаба работа – отсеке Маквей. – Изтървали са нещо. Трябва да задълбаете. Проверете с кого общува в извънработно време. Чакай... – Маквей се напрегна да си припомни кабинета на Лебрюн в деня, когато получиха от Интерпол отпечатъка на Мериман. Заедно с Клас бе работил и още някой... Хал... Халд... Халдер! – Халдер, малко име Рудолф. Интерпол, Виена. Работил е с Клас по отпечатъка на Мериман. Слушай, Йън, познаваш ли Мани Ремер?

– От Германската федерална полиция.

– Той ми е стар приятел, работи в Бад Годесбург. Живее в някакво си градче на име Рунгсдорф. Още не е много късно. Обади му се у дома. Кажу, че аз съм те помолил. Поискай да ти даде всичко, с което разполагат за Клас и Халдер. Ако имат такава информация, ще я изрови. Вярвай му.

– Маквей... – В гласа на Нобъл прозвуча тревога. – Мисля, че си спипал за опашката някакъв много голям и адски неприятен дявол. На твоето място бих се измел от Париж час по-скоро.

– Как? С ковчег или лимузина?

– Къде мога да ти позвъня след деветдесет минути?

– Никъде. Аз ще те потърся.

Когато Маквей почука на вратата, вече минаваше 21:30. Озбърн отвори без да сваля веригата и надникна навън.

– Надявам се, че обичате пилешка салата.

С едната си ръка Маквей крепеше върху поднос две пластмасови панички с пилешка салата, в другата стискаше кафеник и две чаши – само толкова бе успял да изкопчи от свадливия служител в хотелското кафене, който вече се канеше да затваря.

До десет приключиха с кафето и пилешката самата и Озбърн

крачеше напред-назад из стаята, разтривайки разсеяно пръстите на бинтованата си ръка, а Маквей седеше прегърбен на леглото и препрочиташе записките в бележника си.

– Значи Мериман ви е казал, че през шейсет и шеста някой си Ервин Шол – пише се с „Е“, нали? – от Уестхамптън Бийч, Ню Йорк, му платил, за да убие баща ви и още трима души.

– Точно така – потвърди Озбърн.

– От тия трима единият живеел в Уайоминг, другият в Калифорния и третият в Ню Джърси. Мериман свършил работата и получил възнаграждение. След това хората на Шол се опитали да го убият.

– Да.

– Само толкова, три щата и нищо повече. Не е ли споменал имена, градове?

– Само толкова.

Маквей се изправи и влезе в банята.

– Преди почти три десетилетия някой си мистър Ервин Шол наема Мериман да извърши няколко убийства. После заповядва да го очистят. Добрата стара игра „убий убиец“. Гаранция, че работата е свършена докрай и няма кой да проговори. – Маквей махна целофановата опаковка на една от чашите, наля вода от крана и се върна на леглото. – Обаче Мериман се изплъзва от хората на Шол, инсценира собствената си смърт и изчезва. Шол решава, че човекът е мъртъв и забравя за него. Чак до момента, когато вие излизате на сцената и наемате Жан Пакар.

Маквей млъкна и отпи глътка вода само миг преди да бе споменал за доктор Клас и лионската централа на Интерпол. Засега нямаше смисъл да казва на Озбърн повече, отколкото му се полагаше.

– Мислите ли, че Шол стои зад сегашните събития в Париж? – запитва Озбърн.

– И в Марсилия, и в Лион след цели трийсет години? Все още не знам кое този мистър Шол. Може да е мъртъв, може изобщо да не е съществувал.

– Тогава кой върши всичко това?

Маквей се прегърби, надраска още нещо в оръфания бележник и вдигна глава към Озбърн.

– Докторе, кога видяхте за пръв път високия мъж?

– На реката.

– А преди това?

– Не.

– Помислете внимателно. Предния ден, по-предния...

– Не.

– Стрелял е по вас, защото сте били с Мериман и не е искал да остане свидетел. Така ли мислите?

– Иначе защо ще го прави?

– Ами например може да е точно обратното, да е искал да убие вас, а не Мериман.

– Защо? Откъде ще ме познава? И дори да е така, защо ще избива после всички роднини на Мериман?

Озбърн имаше право. Очевидно никой не бе подозирал, че Мериман е жив, докато Клас не откри отпечатъка. А после всичко бе избухнало като бомба. Най-вероятно Лебрюн бе прав, че са искали да запушат устата на Мериман, защото беше ясно, че щом получи отпечатъка, полицията ще го спипа за нула време. Клас можеше да забави доставката на отпечатъка, но не и да го унищожи, защото прекалено много хора в Интерпол знаеха за съществуването му. Следователно Мериман трябваше да бъде премахнат, заради онова, което би могъл да каже след арестуването. А тъй като бе напуснал бизнеса преди повече от четвърт век, можеше да разкаже само неща от периода, когато е бил в бизнеса. Тоест, приблизително времето, когато е работил за Ервин Шол. Тъкмо затова някой бе ликвидирал Мериман и всички негови близки, на които би могъл да се довери. За да не проговорят какво е вършил по заповед на Шол, или изобщо да не стане дума, че Шол е замесен в наемни убийства. Това означаваше, че неизвестните или не знаят кой е Озбърн, или някак са пропуснали връзката му с една от жертвите на Мериман и...

– По дяволите! – глухо изпъшка Маквей.

Дявол да го вземе, как не бе съобразил досега? Ключът към събитията не бе нито Мериман, нито Озбърн, а четирите жертви на Мериман преди трийсет години – включително и бащата на Озбърн!

В пристъп на бясна енергия Маквей скочи от леглото.

– От какво си изкарваше хляба баща ви?

– За професията ли питате?

– Аха.

– Ами той... измисляше разни неща – каза Озбърн.

– Какво означава това, по дяволите?

– Доколкото си спомням, той работеше в нещо, което днес бихме нарекли мозъчен тръст за нови технологии. Изобретяваше разни неща, после ги изработваше в прототип. Мисля, че най-често проектираше медицински инструменти.

– Помните ли името на компанията?

– „Майкротаб“. Добре си го спомням, защото изпратиха за погребението грамаден венец. Бяха прикрепили картичка с името на компанията, но не дойде нито един човек – безучастно допълни Озбърн.

Сега Маквей разбра цялата безпределна мъка на Озбърн. Разбра, че той вижда погребението, сякаш е било вчера. Навярно го бе видял и при първата среща с Мериман в кафенето.

– В Бостън ли беше тази компания?

– Не, в Уолтъм, предградие на Бостън.

Маквей взе химикалката и надраска: „Майкротаб“ – Уолтъм, Маса-чузетс – 1966.

– Имате ли представа как е работил? Сам? Или са майсторили тия неща на групи по четирима-петима?

– Татко работеше сам. Другите също. На служителите им беше забранено да разговарят за работата, дори помежду си. Спомням си как веднъж майка ми го заяде на тая тема. Казваше, че е смешно човек да не може да си поговори с колегата от съседната стая. По-късно предположих, че трябва да е било заради патентите.

– Имате ли представа върху какво работеше, преди да го убият?

Изведнъж Озбърн се усмихна широко.

– Да. Тъкмо беше свършил и го донесе у дома, за да ми покаже. Гордеше се и затова искаше да видя. Макар да съм сигурен, че не е било редно.

– Какво беше?

– Скалпел.

Маквей усети как косъмчетата по тила му настръхват.

– Скалпел?... За хирургия?

– Да.

– Помните ли как изглеждаше? По какво се различаваше от другите скалпели?

– Беше отлян. От специална сплав, която да издържа изключителни температурни колебания и въпреки това да остава хирургически остра. Трябваше да се използва в комбинация с електронна ръка, управлявана от компютър.

Освен настръхналата коса Маквей имаше чувството, че надолу по гръбнака му пълзят ледени кубчета.

– Някой е възнамерявал да оперира при невероятни температури. Чрез някаква компютърна джунджурия, която да работи със скалпела на баща ви, така ли?

– Не знам. Не забравяйте, че по онова време компютрите бяха

огромни, заемаха цели зали, тъй че не знам доколко практично би било и дали изобщо е изпробвано.

– Температурите.

– Какви температури?

– Споменахте за изключителни температури. Горещина, студ или и двете едновременно?

– Не знам. Но по онова време вече бяха започнали експерименти с лазерна хирургия, която всъщност представлява превръщане на светлинната енергия в топлина. Тъй че ако са търсили неизследвани области на хирургията, вероятно биха тръгнали в обратната посока.

– Тоест студ.

– Да.

Изведнъж ледените кубчета изчезнаха и Маквей усети как по вените му плъзва гореща вълна. Това бе нещото, което непрестанно го теглеше към Озбърн. Връзката между Озбърн, Мериман и обезглавените трупове.

71.

Берлин, понеделник, 10 октомври

22:15

– Es ist spat, Uta²⁶ – раздражено каза Конрад Пайпер.

– Извинявайте, хер Пайпер. Но вярвам, че разбирате, нищо не мога да сторя – отвърна Ута Баур. – Сигурна съм, че ще пристигнат всеки момент.

Тя се озърна към доктор Залетл, който продължаваше да мълчи.

Тази вечер двамата бяха пристигнали с личния реактивен самолет на Елтон Либаргер и от летището бяха дошли право тук за последни приготовления преди появата на останалите. При други обстоятелства Ута би започнала още преди половин час. Гости като тези, които се бяха събрали в частната зала на петия етаж на „Галерие Памплемус“ – пететажна галерия за „neue kunst“²⁷ на Курфюрстендам – не бяха свикнали да ги карат да чакат, особено толкова късно вечерта. Но и двамата закъснели не бяха от ония, които някой би дръзнал да оскърби, като си тръгне, без да ги дочака. Особено ако поканата идва от тях.

Облечена както винаги в черно, Ута стана и прекоси залата към страничната маса, където имаше грамадна сребърна кана с прясно бразилско кафе, подноси с разнообразни миниатюрни сандвичи, сладкиши и бутилки минерална вода, за чието непрестанно подновяване се грижеха две красиви млади сервитьорки с тесни джинси и каубойски ботуши.

– Сменете кафето, моля – подхвърли Ута с камшичен тон на едната от тях. – Не е достатъчно свежо.

Момичето незабавно грабна каната и изчезна в служебната кухничка.

– Давам им още петнайсет минути, не повече. Не разбират ли, че и аз съм зает? – Ханс Дабриц включи хронометъра си, сложи няколко сандвича върху чиния и се върна на място.

Ута си наля минерална вода и огледа нетърпеливите гости. Имената им бяха като справочник на видните личности в днешна Германия. Представяше си кратките им описания в подобен справочник.

Ханс Дабриц – дребен, брадат, петдесетгодишен. Бизнес с недвижими имоти и задкулисни политически игри. Недвижимите имоти

26. Късно е, Ута (нем.), бел. авт.

27. Ново изкуство (нем.), бел. авт.

включват големи жилищни комплекси в Кил, Хамбург, Мюнхен и Дюселдорф, индустриални складове и многоетажни административни сгради в Берлин, Франкфурт, Есен, Бремен, Щутгарт и Бон. Притежава цели квартали в центровете на Бон, Франкфурт, Берлин и Мюнхен. Един от директорите на най-голямата банка в Германия – франкфуртската „Дойче банк“. Неуморен и щедър спонсор на множество местни политици; контролира повечето от тях. Според една често подхвърляна шега най-голямо влияние в германския Бундестаг има един от най-дребните германци. В хладнокръвните и трезвомислещи среди зад кулисите на германската политика Дабриц се смята за кукловод номер едно. Почти никога не пропуска да постигне каквото е решил.

Конрад Пайпер, трийсет и осем години (който преди два дни бе посетил с жена си Маргарете тържествената вечеря на яхтата по случай завръщането на Елтон Либаргер), президент и главен изпълнителен директор на „Голц дивелопмънт груп“ (ГДГ) – втората по големина германска търговска компания. Под прикритие основал в Лондон холдинговата група „Люсън интернешънъл“. Чрез „Люсън“ ГДГ създава мрежа от петдесет малки и средни германски компании, които стават основни доставчици на „Люсън интернешънъл“. От 1981 до 1990 под прикритието на „Люсън“ ГДГ продава на богатия Ирак стратегически материали за производство на химическо и биологично оръжие, компоненти за баллистични ракети и ядрени технологии. По време на операция „Пустинна буря“ Ирак загубва почти всичко получено, но това няма значение. Пайпер е утвърдил ГДГ като оръжеен доставчик от световен мащаб.

Маргарете Пайпер, двајсет и девет години, съпруга на Конрад Дребничка, чаровна, страстно посветена на работата си. Още на двајсет години е композитор, продуцент и личен мениджър на три от най-известните рок-групи в Германия. На двајсет и пет притежава изцяло най-голямото германско звукозаписно студио „Синдерела“, две запазени марки за звукозапис и къщи в Берлин, Лондон и Лос Анджелис. В момента президент, основен акционер и движеща сила на Агенцията за електронни изкуства – огромна световна организация за издирване на таланти, включваща знаменити писатели, певци и специалисти по звукозапис. Според познавачите гениалността на Маргарете Пайпер идва от факта, че душата ѝ е винаги настроена на „вълната на младостта“. Злонамерените критици се отнасят към нейната способност да задържа властта си над непрестанно растяща младежка аудитория не толкова с изумление, колкото с ужас, защото онова, което върши, балансира на ръба между творчески гений и открито манипулиране на масите.

Обвинение, което тя категорично отхвърля. Твърди, че просто се е отда-ла изцяло и завинаги на изкуството и народа.

Запасният генерал-майор от авиацията Матиас Нол, шейсет и две години. Уважаван политик. Блестящ оратор. Привърженик на мощното германско движение за мир. Отявлен критик на всякакви бързи промени в конституцията. Дълбоко уважаван от значителен брой германци в напреднала възраст, все още измъчвани от вина и срам за престъпленията на Третия райх.

Хенрик Щайнер, четирийсет и три. Размирник номер едно сред кло-кочещите профсъюзни борби в нова Германия. Баща на единайсет деца. Широкоплещест, невероятно приятен събеседник. Сякаш излян по каль-па на Лех Валенса. Динамичен и извънредно популярен политически ор-ганизатор. Разполага с моралната и физическа подкрепа на на неколкос-тотин хиляди работници от автомобилната и стоманодобивна промиш-леност в новите източни провинции, водещи борба за икономическо оцеляване. Осъден на осем месеца лишаване от свобода за подтикване на триста шофьори към протестни стачни действия срещу опасните и лошо поддържани магистрали. Само две седмици след излизането му от затвора петстотин полицаи от Потсдам организират под негово ръковод-ство символично спиране на уличното движение, чрез което протести-рат срещу бюрократичното забавяне на заплатите им с повече от месец.

Хилмар Грунел, петдесет и седем години, главен директор на „ХГС-Байер“ – най-голямото германско издателство за вестници и спи-сания. Бивш посланик в Съединените щати и гръмогласен консерватор, лично упражнява всекидневен контрол над отпечатването и съдържани-ето на единайсет големи вестника, всичките с подчертано десни позиции.

Рудолф Кес, четирийсет и осем години. Специалист по монетарни-те проблеми от Института за икономически проучвания в Хайделберг и пръв икономически съветник в правителството на Кол. Единствена кан-дидатура за представител на Германия в ръководството на новата цент-рална банка на Европейската икономическа общност при нейното отк-риване на 1 януари 1994. Горещ поддръжник на идеята за единна евро-пейска валута, отлично знае до каква степен германската марка вече е завладяла Европа и смята, че новата единна валута само ще допринесе за укрепване на германската икономическа мощ.

Гертруде Бирман (също гостенка на яхтата в Цюрих), трийсет и де-вет години. Неомъжена, с две деца. Водеща сила в Зелената партия – ра-дикално левичарско движение, възникнало в началото на 80-те години

при опитите да бъдат премахнати от Западна Германия американските ракети „Пършинг“. Силно влияние над германското обществено мнение, изпитващо тревога от всеки опит за по-тясно военно привързване на Германия към западните съюзници.

Раздаде се тихо бръмчене и Ута видя как Залетл вдига телефонната слушалка. Той послуша за миг, после затвори и се обърна към нея.

– Ja.

След секунда вратата се отвори. Фон Холден влезе, бързо огледа залата и се дръпна настрани.

– Hier sind sie²⁸ – обяви Ута на гостите, като същевременно хвърли строг поглед към сервитьорките, които незабавно изчезнаха през страничния изход.

След миг в залата влезе поразително красив и елегантен мъж на седемдесет и пет години.

– Дортмунд ще се забави в Бон. Започваме без него – изрече Ервин Шол на немски, без да се обръща конкретно към някого, после отиде да седне до Щайнер.

Ставаше дума за Густав Дортмунд, председател на централната германска банка „Федерал бундесбанк“.

Фон Холден затвори вратата и пристъпи до масата. Наля чаша минерална вода, подаде я на Шол и пак се отдръпна към изхода.

Шол беше висок и слаб, с късо подстригана побеляла коса, загоряло от слънцето лице и поразително сини очи. Възрастта и богатството само бяха подсилили волевите черти на неговото скулптурно лице с широко чело, аристократичен нос и дълбока трапчинка на брадичката. С маниерите си на военен от старата школа бе завладял всеобщото внимание още от първия миг.

– Започнете, ако обичате – тихо каза той на Ута.

С тази странна смес от грижливо репетирана скромност и абсолют-но високомерие Ервин Шол бе типична илюстрация на мита за страната на неограничените възможности: беден германски имигрант успява да изгради огромна издателска империя и се превръща във филантроп, основател на фондации и личен приятел на всички американски президенти от Дуайт Айзенхауер до Бил Клинтън. Както повечето присъстващи, той дължеше богатството и властта си на масите, но бе избрал чрез грижлива манипулация да остане почти напълно неизвестен.

– Bitte²⁹ – изрече Ута в микрофона.

28. Ето ги (нем.), бел. авт.

Стаята незабавно притъмня и абстрактната картина върху стената в дъното се раздели на три части, разкривайки плосък телевизионен екран с размери два и половина на три и половина метра.

Мигновено се появи кристално ясна картина. Футболна топка в едър план. Внезапно в кадъра стремително нахлу нечий крак. Камерата рязко разшири ъгъла, обхващайки безупречно поддържаната морава на Анлегеплац и племенниците на Елтон Либаргер, увлечени в закачлива игра. Сетне се завъртя настрани, където стояха Либаргер и Джоана. Не-надейно един от младежите ритна топката към тях и Либаргер с енергичен шут я върна на племенниците си. После погледна Джоана и се усмихна с нескрита гордост. Джоана му отговори със същата победоносна усмивка.

После кадърът прекъсна и Либаргер се появи в своята аристократична библиотеката. Облечен с обикновен пуловер и панталон, той седеше пред камината и подробно разговаряше с някого извън обхвата на камерата за новата ос, която бяха изковали помежду си Париж и Бон в борбата за изграждане на Европейската икономическа общност. Доказваше съвършено ясно и убедително, че избраната от Великобритания роля на „необвързано морално превъзходство“ просто превръща тази страна във „вечен недоволенник“. Подобно поведение не би подпомогнало нито самата Великобритания, нито Икономическата общност. Според него, за да се превърне Общността в икономически гигант, както е замислена, трябва непременно да има сближаване между Бон и Лондон. Разсъжденията му завършваха с шеговитата нотка, но това съвсем не бе шегата. „Естествено, исках да кажа, че трябва да има сближаване между Берлин и Лондон. Защото както знаят всички, мъдрите законодатели не пожелаха да спрат часовника на германското единство и в отговор на четирийсетгодишните всеобщии молби обещаха до 2000 година да върнат столицата в Берлин. Като по този начин отново го превърнаха в сърце на Германия.“

После образът на Либаргер се замъгли и бе заменен от нещо друго. Отвесно и леко извито, то заемаше почти цялата височина на екрана. За момент не се случи нищо, после предметът се завъртя, трепна и решително се насочи напред. В този миг всички разбраха какво е това. Напълно възбуден, ереграл пенис.

Камерата рязко се прехвърли към силуета на мъж, наблюдаващ неподвижно от полумрака. После нов кадър разкри пред зрителите

29. Моля (нем.), бел. авт.

Джоана, гола и разпъната върху грамадно старинно легло, с ръце и крака вързани за колоните на леглото. Пълните ѝ гърди висяха настрани като зрели плодове, краката ѝ бяха широко разтворени и тъмният триъгълник между тях лекичко потръпваше от инстинктивния ритъм на бедрата ѝ. Устните ѝ бяха влажни. Очите ѝ, отворени и изцъклени, бяха отменати назад, може би в очакване на приближаващия екстаз. Същинско възплъщение на доброволно желана наслада, тя с нищичко не подсказваше, че събитията се развиват против нейната воля.

После мъжът и неговият penis се озоваха над нея и тя го пое изцяло и охотно. Сложна комбинация от зрителни точки регистрираше автентичността на акта. Тласъците на penisа бяха дълбоки и мощни, целенасочени и спокойно деловити, а Джоана реагираше само с нарастващо удоволствие.

Нов кадър показва другия мъж, застанал на втори план. Беше Фон Холден, съвършено гол. Скръстил ръце на гърдите си, той безучастно наблюдаваше акта.

После камерата се върна към леглото и в горния десен ъгъл на екрана се появи електронен часовник, отчитащ до стотна от секундата времето от проникване на penisа до настъпване на оргазъм.

4:12:04, визуално се регистрира първият оргазъм на Джоана.

6:00:03, горе в средата на екрана се появява електроенцефалограма на нейните мозъчни вълни. От 6:15:43 до 6:55:03 се регистрират седем отделни скока на бурна мозъчна активност.

6:57:23, в горния ляв ъгъл на екрана се появява електроенцефалограма, отразяваща мозъчните вълни на партньора ѝ. До 7:02:07 те са нормални. Междувременно при Джоана се отбелязват още три скока на мозъчна активност.

7:15:22, мозъчната активност на мъжа нараства трикратно. Камерата се прехвърля към лицето на Джоана. От очите се вижда само бялото, зениците са изчезнали под горните клепащи, устата е разтворена в безмълвен вик.

7:19:19, мъжът изпитва пълен оргазъм.

7:22:22, Фон Холден пристъпва в кадъра и извежда мъжа от стаята. Докато двамата излизат, две камери едновременно се насочват към човека, който е извършил полов акт с Джоана. Няма съмнение в документалното доказателство, че мъжът от леглото е същият, който сега напуска стаята. Неоспорима е неговата самоличност, както и фактът, че изцяло и докрай е извършил половия акт.

Това е Елтон Либаргер.

– Eindrucksvoll!³⁰ – изрече Ханс Дабриц, когато лампите светнаха и триъгълниците от абстрактна живопис се върнаха на място пред екрана.

– Но ние няма да показваме видеозапис, нали, хер Дабриц? – рязко отвърна Ервин Шол. Погледът му се стрелна към Залетл. – Ще може ли да изпълни каквото трябва, докторе?

– Бих предпочел да разполагам с повече време. Но както видяхте, той е забележителен.

Във всяка друга компания забележката на Залетл би предизвикала смях, но не и тук. Тия хора не бяха настроени за веселие. Току що бяха видели медицинско изследване, върху което да основат решението си. Нищо повече.

Синият поглед на Шол пронизваше Залетл като папира.

– Докторе, запитях ви дали ще бъде готов да извърши каквото трябва.

– Да, ще бъде.

– Без бастун! Без някой да го подкрепя! – настоя Шол.

– Да. Без бастун. Без някой да го подкрепя.

– Danke³¹ – високомерно изрече Шол. Стана и се обърна към Ута. – Нямам забележки.

След тия думи Фон Холден бързо отвори вратата пред него и той напусна залата.

30. Впечатляващо! (нем.), бел. авт.

31. Благодаря (нем.), бел. пр.

72.

Пренебрегвайки асансьора, Шол слезе пеш от петия етаж на галерията, следван неотстъпно от Фон Холден. Когато достигнаха партера, Фон Холден отвори външната врата и двамата излязоха в прохладната нощ.

Униформен шофьор отвори вратата на черния мерcedes. Шол се настани пръв, след него влезе Фон Холден.

– Към Савиниплац – изрече Шол и колата потегли.

– По-бавно – нареди той, когато излязоха на обкръжения с дървета площад.

Мерцедесът запъпли съвсем бавно покрай препълнени ресторанти и барове. Приведен напред, Шол се вираше в хората по тротоара, следеше ги как крачат и разговарят, проучваше всяко лице, всеки жест. Вършеше го съсредоточено, сякаш гледката бе съвършено нова за него, сякаш за пръв път виждаше всичко това.

– Завийте по Кантцрасе.

Шофьорът зави към светлините на луксозни нощни клубове и шумни кафенета.

– Спрете, ако обичате – каза най-сетне Шол. Макар че говореше любезно, тонът му беше отсечен и рязък като военна заповед.

Малко преди следващата пресечка шофьорът намери свободно място край тротоара и спря. Шол се облегна назад, подпря брадичката си с длани и впи поглед в гъмжилото от млади берлинчани, сновящи неуморно из неоновото пъстроцветие на своя шумен музикален свят. Зад затъмнените стъкла той приличаше на воайор, съзерцаващ страстно насладите на света, но в същото време запазващ дистанция от него.

Фон Холден се питаше какво става. Още в мига, когато посрещна Шол на летище Тегел, за да го придружи до галерията, бе разбрал, че нещо не е наред. Подозираше какво, но Шол мълчеше и Фон Холден бе почнал да мисли, че може да се е разминало.

Но никой не бе в състояние да разбере Шол. Той беше загадка, скрита зад маската на безкомпромисна надменност. Навярно не можеше, или не искаше да промени своя характер, който го бе извел до сегашните върхове. Нерядко работеше заедно със сътрудниците си седмици наред по осемнайсет часа дневно, а после или ги мъмреше за липса на усърдие, или ги награждаваше с луксозни почивки нейде на другия

край на света. Понякога напускаше изключително важни преговори с профсъюзите в най-решителния момент и отиваше сам в някой музей или даже на кино. Отсъстваше с часове, а когато се завръщаше, очакваше спорът да е разрешен в негова полза. И обикновено се оказваше точно така, защото и двете страни знаеха, че в противен случай ще уволни целия персонал. После щеше да наеме нов и да започне преговорите от нулата – нещо, което би означавало и той, и противниците му да прахосат цяло състояние за съдебни разноски. Само че за разлика от тях, Шол можеше да си го позволи.

При всички случаи поведението му не бе просто стремеж да постигне от хората каквото желае – то бе контролен механизъм, целенасочена демонстрация на едно колосално его. Шол не само разбираше това, но и се наслаждаваше.

Вече от осем години Фон Холден беше Leiter der Sicherheit³² за цялата европейска дейност на Шол: два печатарски комплекса в Испания, четири телевизионни станции, от които три в Германия и една във Франция плюс дюселдорфската „Голц дивелопмънт груп“ с президент Конрад Пайпер; лично той назначаваше цялата охрана и надзираваше нейното обучение. Отговорността му обаче не свършваше дотук. Шол имаше други, далеч по-мрачни и дългосрочни инвестиции. Тяхната охрана също спадаше към задълженията на Фон Холден.

Например случаят в Цюрих. Ощастливяването на Джоана бе типична манипулация, изискваща умение и деликатност. Залетл вярваше, че Елтон Либаргер е способен напълно да се възстанови във всички отношения – емоционално, психологическо и физическо. Но преди време бе изразил тревога, че поради липсата на жени в живота му, когато дойде време да се изпробват неговите възпроизводителни функции, смущението от появата на непозната жена може да доведе до непълноценно извършване на акта, или дори до категоричен отказ.

Жена, която е била негов личен лекар за дълъг период от време и го е придружила чак до Швейцария, за да продължи грижите си, несъмнено би спечелила доверието и обичта на Либаргер. Той би я познавал по допира, даже по миризмата. И макар че навярно никога не би имал сексуални планове спрямо нея, по време на половия акт можеше да бъде под влияние на силни стимулиращи средства. Напълно възбуден, но без да осъзнава докрай обстоятелствата, той инстинктивно би усетил нещо познато и спокойно би пристъпил към действие.

32. Отговорник по безопасността (нем.), бел. авт.

Именно затова бяха избрали Джоана. Без близки роднини, далече от къщи и не твърде привлекателна, тя щеше да бъде физически и емоционално податлива на прелъстяване. Прелъстяване, чиято единствена цел беше да я подготви за съвкупление с Елтон Либаргер. Залетл хладнокръвно бе пресметнал необходимостта от измама и съобщи за това на Шол, който пък се обърна към своя *Leiter der Sicherheit*. Чрез личното си участие Фон Холден не само щеше да гарантира спокойствието и безопасността на Либаргер, но и да докаже още веднъж своята преданост към Организацията.

Неоновият часовник над входа на отсрещната дискотека показваше 22:55. Пет минути до единайсет. Бяха тук вече половин час, а Шол продължаваше да мълчи, гледайки като омагьосан тълпите младежи по улицата.

– Масите – тихо изрече той. – Масите.

Фон Холден не бе сигурен дали това е предназначено за него или не.

– Извинете, господине. Не ви чух добре.

Шол завъртя глава и впи поглед в очите на Фон Холден.

– Хер Офен е мъртъв. Какво стана с него?

Значи догадката на Фон Холден бе правилна. От самото начало Шол се тревожеше за провала на Бернхард Офен в Париж, но едва сега бе решил да го обсъди.

– Бих казал, че е допуснал погрешна преценка.

Шол рязко се приведе напред, нареди на шофьора да потегли и продължи разговора едва когато навлязоха в движението.

– Много дълго няхаме никакви проблеми. Чак докато се появи Албърт Мериман. Това, че той и факторите около него бяха елиминирани тъй бързо и ефикасно, доказва само едно: нашата система продължава да работи както трябва. А сега Офен е убит. Неизбежен риск в неговата професия, но и тревожен намек, че системата може да не е толкова ефикасна, колкото предполагаме.

– Хер Офен работеше сам, въз основа на информацията, която му осигуряваха – каза Фон Холден. – Парижкият сектор вече напълно владее положението.

– Офен беше обучен от теб, не от парижкия сектор! – гневно го сряза Шол. Както винаги прехвърляше грешката в личен план. Бернхард Офен работеше за Фон Холден, следователно и провалът беше на Фон Холден. – Разбираш ли, че дадох на Ута Баур пълномощия да започне?

– Да, господине.

– В такъв случай разбираш, че механизмите за петъчната вечер са задвижени. Да ги спрем би било извънредно трудно и неприятно. – Синият поглед на Шол пронизваше Шол също както бе пронизал Залетл преди час. – Вярвам, че разбираш.

– Разбирам...

Фон Холден се облегна назад. Чакаше го тежка нощ. Току-що бе получил заповед да замине за Париж.

73.

Влажната мъгла прииждаше на валма, отново бе почнало да ръми. Жълтите фарове на няколко окъснели автомобиля по булевард Сен Жак хвърляха призрачни сенки покрай телефонната кабина.

– Ой, Маквей! – гласът на Бени Гросман долетя през петте хиляди километра подводен кабел по-ясно от майско утро. Петнайсет минути след полунощ в Париж означаваше седем и петнайсет вечерта в Ню Йорк; след тежък ден в съда Бени току-що бе отскочил до управлението да види дали няма вести за него.

През дъждовната завеса и дърветата по средата на булеварда Маквей едва различаваше силуета на хотела. Не бе посмял да звъни от стаята, а и не искаше да рискува с разговор от фоайето.

– Бени, знам, че те побърквам...

– Няма начин, Маквей! – разсмя се Бени. Винаги се смееше. – Ще ми пратиш за Коледа малко финикийски знаци. Хайде сега, побъркай ме.

Маквей се озърна към улицата и усети под самото си успокояващия натиск на револвера, после заби поглед в записките.

– Слушай, Бени. Шейсет и шеста година. Уестхамптън бийч. Някой си Ервин Шол... кой е той? Жив ли е още? Ако да, къде се намира? Пак през шейсет и шеста... пролетта, или може би даже късната есен на шейсет и пета. Три неизяснени убийства, професионална работа. В следните щати... – Той пак погледна бележките. – Уайоминг, Калифорния, Ню Джърси.

– Дребна работа, бубала. Както сме тръгнали, защо не поръчаш да открия кой всъщност е пречукал Кенеди?

– Бени, ако не се нуждаеш от това...

Маквей погледна към хотела. Както миналия път, беше оставил Озбърн в стаята с пистолета на високия и със строга инструкция да не вдига телефона и да не отваря на никого. Маквей от сърце ненавиждаше подобни истории – да се крие, без да знае откъде може да изникне опасност и под каква форма. През последните години се бе занимавал главно със събиране на факти и скърпване на доказателства след като разни наркотрафиканти са си разчистили сметките. Обикновено това беше спокойна дейност, защото мъртвите не закачат никого.

– Бени – Маквей отново се обърна към телефона. – Жертвите

трябва да са работили в някоя област на авангардните технологии. Изобретатели, проектанти на прецизни инструменти, учени, може би даже професори. Експерименти с извънредно ниски температури – сто, двеста, триста градуса под нулата. Или обратното – проучване на високите температури. Кой са били? Върху какво са работили преди смъртта си? И последно: „Майкротаб корпорейшън“. Уолтъм, Масачузетс, 1966. Работят ли още? Ако да, кой ги управлява и кой е собственикът. Ако не, какво е станало и кой ги е притежавал през шейсет и шеста?

– Маквей... аз да не съм ти Уолстрийт? Да не ме мислиш за данъчна служба или бюро за безследно изчезнали? Какво си въобразяваш, че ще го натракам в компютъра и всичко ще изскочи на тепсия? За кога го искаш, по дяволите? За Новата 1995?

– Ще ти се обадя утре сутринта.

– Какво?

– Бени, въпросът е много, много сериозен. Ако закъсаш, ако ти трябва помощ, обади се на Фред Ханли от ФБР в Лос Анджелис. Кажи му, че е за мен, че го моля за съдействие. – Маквей помълча. – И още нещо. Ако не позвъня до утре по обед, твое време, свържи се с Йън Нобъл от Скотланд ярд и му предай всичко, което си изровил.

– Маквей... – Хлапашкото веселие се бе изпарило от гласа на Бени Гросман. – Неприятности ли имаш?

– Доста.

– Доста? Какво означава това, по дяволите?

– Хей, Бени. Ще имам да те черпя...

Озбърн стоеше край прозореца на мрачната стая и гледаше надолу към улицата. Мъглата се сгъстяваше, почти не минаваха коли. По тротоарите нямаше жива душа. Хората спяха по домовете си, събирайки сили за вторника. После вид как един неясен силует мина под уличната лампа, пресече булеварда и тръгна към хотела. Стори му се, че е Маквей, но не беше съвсем сигурен. Веднага дръпна завесата, седна и щракна нощната лампа, до която лежеше пистолетът на Бернхард Офен. Имаше чувството, че се крие от векове, макар всъщност да бяха минали само осем дни от момента, в който надигна глава и зърна Албърт Мериман на една от масите в кафене „Стела“.

Колко души бяха загинали през тези осем дни? Десет, дванайсет? Не, много повече. Ако не бе срещнал Вера, ако не бе дошъл в Париж, всички те щяха да са живи. Негова ли бе вината? Нямаше отговор, защото въпросът беше безсмислен. Той беше срещнал Вера и беше дошъл в Париж, тъй че нищо не можеше да се промени.

През последните часове, докато Маквей не беше в стаята, Озбърн се мъчеше да не мисли за Вера. А когато не успееше, когато неволно се сетеше за нея, упорито си повтаряше, че тя е добре, че инспекторите, които я придружават в Кале, са сигурни, верни ченгета, а не пипала на тая гнусна каша, в която се бе забъркал.

Насилието се бе стоварило върху него в най-ранна възраст и последиците го гонеха до днес. Кошмарите след убийството на Мериман, тежкия емоционален припадък, който бе завършил в прегръдките на Вера върху пода на таванското скривалище – всичко това бе просто отчаяна борба срещу чудовищната истина, че смъртта на Мериман не е променила нищо. Ужасният убиец с белязано лице, когото преследваше още от детството си, бе заменен с празен етикет – име и почти нищо друго. Когато напусна жилището на Вера – поемайки при това риска да се сблъска с високия, с парижката полиция и Маквей – той бе признал, че вече не може да се справи сам. Не бе дошъл да търси от Маквей милост, а помощ.

Почукването на вратата го стресна като pistolетен изстрел. Той подскочи и рязко врътна глава, сякаш го бяха изненадали със смъкнати гащи. Вгледа се във вратата, като се питаше дали не е било халюцинация.

Ново почукване.

Ако беше Маквей, щеше да каже нещо или просто да отключи. Дръжката бавно се завъртя и в същия миг Озбърн склочи пръсти около pistolета. Някой бутна вратата само колкото да установи, че е заключена. В следващата секунда натискът престана.

Озбърн пресече стаята и се притисна към стената до вратата. Усещаше как потта му се стича по дръжката на pistolета. Сега всичко зависеше от онзи в коридора.

– Извинявай, маце. Май си объркала стаята, мама му стара – долетя отвън провлаченият глас на Маквей.

Женски глас изписука нещо на френски.

– Бъркаш, бе маце. Мене слушай. Опитай горе, може пък да си объркала етаж.

Този път отговорът беше възмутен и сърдит.

В ключалката изтрака ключ. Вратата се отвори и Маквей застана на прага. Водеше за ръка тъмнокосо момиче, а от джоба на самото му стърчеше сгънат вестник.

– Хайде, влизай, щом си рекла – каза той на момичето и се обърна към Озбърн. – Заключи.

Озбърн затвори вратата, превъртя ключа и закачи веригата.

– Добре, маце, пуснахме те. И какво сега? – обърна се Маквей към гостенката, която стоеше сред стаята с ръка на кръста. Очите ѝ спряха върху Озбърн. Изглеждаше на двайсетина години, висока около метър и петдесет и пет и изобщо не се боеше. Беше облечена с тясна копринена блуза, съвсем къса черна поличка, мрежести чорапи и обувки с висок ток.

– Чуки-чуки – заяви тя на развален английски и се усмихна съблазнително първо на Озбърн, после на Маквей.

– Значи искаш да ни изчукаш и двамата. Така ли?

Тя се усмихна и английският ѝ стана малко по-добър.

– Че защо не?

– Кой те праща?

– Хванахме се на бас.

– Какъв бас?

– Нощният портиер рече, че сте обратни. Пиколото вика, че няма такава работа.

Маквей се разсмя.

– И те пратиха да провериш.

– Оу! – кимна тя и измъкна за доказателство няколко банкноти от сутинена си.

– Какво става, по дяволите? – възкликна Озбърн.

Маквей се усмихна широко.

– Мама му стара, бе маце, само рекохме да си направим майтап с тях. Пиколото е прав. – Той се обърна към Озбърн. – Ти ли ще я опънеш пръв?

– Какво? – подскочи Озбърн.

– Че какво толкоз, щом вече са ѝ платили. – Маквей я погледна с усмивка. – Съблечи се...

– Дадено.

Беше сериозна и си разбираше от работата. През цялото време ги гледаше в очите. Първо единия, после другия, след това пак първия, сякаш сваля всяка дрешка единствено за негово удоволствие. Малко по малко остана съвършено гола.

Озбърн гледаше със зяпнала уста. Нима Маквей наистина щеше да го стори? Ей-така, в негово присъствие? Беше чувал всеизвестните ключки за ченгета, попаднали в подобни ситуации. Но никога не им бе вярвал, а още по-малко бе допускал, че някой ден ще се окаже участник в такава история.

Маквей го погледна.

– Аз почвам, бива ли? – Той се ухили. – Нали нямаш нищо против да идем в банята, докторе?

Озбърн го изгледа втренчено.

– Моля.

Маквей отвори вратата и момичето влезе в банята. Маквей се вмъкна на свой ред и затвори вратата. След миг отвътре долетя остър писък и шум от падане на нещо тежко. После вратата се отвори и Маквей излезе напълно облечен.

– Дошла е, за да ви види. Мене ме видя в коридора, тъй че друго не й трябваше.

Маквей измъкна вестника от джоба си и му го подхвърли, после се наведе да събере дрехите на момичето. Озбърн разгъна вестника. Дори не забеляза името на изданието. Насреща му изпъкна огромно заглавие на френски: ХОЛИВУДСКИ ДЕТЕКТИВ СЕ ИЗДИРВА ЗА СТРЕЛБАТА В „ЛА КУПОЛ“! Отдолу беше изписано с малко по-дребен шрифт: „Свързан с американския лекар от убийството на Мери-ман!“ Под заглавието отново видя полицейската си снимка, която бе отпечатана неотдавна във „Фигаро“, а до нея – усмихнатата физиономия на Маквей отпреди две-три години.

– Измъкнали са я от „Лос Анджелис Таймс мегазин“. Интервю за всекидневие на един инспектор в отдел „Убийства“. Търсеха нещо пикантно, намериха само скука. Но все пак го отпечатаха.

Маквей пхна дрехите в хотелски плик за химическо чистене и отключи вратата. Предпазливо надникна в коридора, после закачи плика отвън.

– Откъде са разбрали? Как успяха да ни открият? – все още не можеше да повярва Озбърн.

Маквей затвори вратата и превъртя ключа.

– Знаели са, че техният човек следи един от нас. Знаели са, че работя с Лебрюн. Трябвало е само да пратят някого в ресторанта с двете снимки да попита: „Тия ли са?“. Лесна работа. Затова пратиха момичето. Искали са да бъдат сигурни, че не бъркат, преди да повикат тежката артилерия. Тя сигурно се е надявала да надникне, да ни забаламоса и да се измъкне. Но явно е била готова и на повече, ако номерът не мине.

Озбърн погледна към затворената врата на банята.

– Какво й направихте?

Маквей сви рамене.

– Рекох си, че не би било много умно да я пускаме долу.

Озбърн подаде вестника на Маквей и отвори банята. Гостенката седеше чисто гола върху тоалетната, прикована с белезници за водопроводната тръба. В устата ѝ беше натъпкана изтривалка, а очите ѝ едва не изхвъркваха от ярост. Озбърн мълчаливо затвори вратата.

– Много е опърничава – лекичко се усмихна Маквей. – Като я намерят, ще се разфучи за дрехите и няма да ги остави да телефонират, докато не се облече. Дано това да добави по няколко секунди към живота ни.

74.

Десет секунди по-късно Маквей и Озбърн предпазливо пристъпиха в коридора и затвориха вратата. И двамата държаха пистолети, но това се оказа излишно – наоколо нямаше никого.

Доколкото можеха да преценят, онези, които бяха пратили проститутката, все още чакаха долу. Това означаваше, че само предполагат, но не знаят със сигурност дали са се натъкнали на търсените двама. Оставяха ѝ време за действие. Тя беше професионалистка и ако се наложеше, щеше да мине през леглото с двамата заподозрени. Но Маквей знаеше, че отсрочката няма да е дълга.

Вътрешните коридори на петия етаж имаха сиви стени и тъмночервени пътеки. Пожарните стълби бяха в края на коридора и в центъра на сградата, близо до асансьорната шахта. Маквей избра стълбата в края. Ако нещо се случеше, поне нямаше да попаднат между два огъня.

Трябваша им четири минути и половина, за да се спуснат до мазето и през служебния изход да излязат на тясна уличка зад хотела. Завиха надясно и закрачиха през гъстата мъгла по булевард Сен Жак. Беше 2:15 през нощта срещу вторник, 11 октомври.

В 2:42 червеният телефон върху нощното шкафче на Йън Нобъл избръмча два пъти и млъкна, но лампичката продължи да мига. Като внимаваше да не събуди жена си, която страдеше от тежък артрит и едва успяваше да заспи, той се измъкна от леглото и мина през черната орехова врата към кабинета си. След малко вдигна слушалката.

– Да.

– Маквей.

– Адски дълги бяха тия деветдесет минути. Къде си, по дяволите?

– Обикалям из Париж.

– Още ли си с Озбърн?

– Като сиамските близнаци сме.

Нобъл натисна един бутон под бюрото и плотът се отдръпна, разкривайки въздушна карта на Великобритания. С ново натискане се появи списък на кодове. Третото натискане му осигури подробна карта на Париж и околностите.

– Можете ли да се измъкнете от града?

– Къде?

Нобъл отново огледа картата.

– На около двайсет и пет километра източно по шосе N3 е градчето Мо. На влизане в него се минава край малко летище. Търсете цивилен самолет „Сесна“ с номер ST95. Ако времето позволи, ще бъде там от осем до девет сутринта. Пилотът ще чака само един час. Ако закъснеете, търсете го утре по същото време.

– Gracias, amigo³³.

Маквей остави слушалката и излезе при Озбърн. Бяха в коридора край пероните на Гар дьо Лион на булевард Дидро, близо до Сена в северозападната част на Париж.

– Е? – запита Озбърн с надежда.

– Какво ще речете за малко сън? – отвърна Маквей.

След петнайсет минути Озбърн мрачно оглеждаше новия им приют – каменна площадка под моста Аустерлиц с изглед към Сена и кей Анри IV.

– За няколко часа попадаме в армията на бездомните – обяви Маквей в тъмното, после вдигна яката на шлифера и се превъртя настрани.

Озбърн също би трябвало да си легне, но не го стори. Като надигна глава, Маквей го видя да седи подпрян на гранитната подпора и да се взира във водата, сякаш току-що го бяха запокитили в ада с присъда да остане така навеки.

– Докторе – тихо каза Маквей, – все е по-добре, отколкото в моргата.

* * *

В 2:50 след полунощ реактивният самолет на Фон Холден се приземи на частно летище северно от Париж. В 2:37 бе получил радиograma, че парижкият сектор е засякъл обектите да напускат хотел „Сен Жак“ около 2:10. По-нататък следите им се губят. За всяка нова информация ще бъде съобщено незабавно.

Организацията имаше очи и уши по улиците, в полицейските участъци, обществените сгради, болниците, посолствата и транспортните възли на десетина от най-големите градове в Европа и още пет-шест из целия свят. Чрез тях бяха открили Албърт Мериман, Анес Демблон, жената на Мериман и Вера Монере. Пак чрез тях щяха да открият Озбърн и Маквей. Въпросът бе кога.

В 3:10, настанен на задната седалка на тъмносино БМВ, Фон Холден навлезе в Париж по магистрала N2 през Обервилие. Чувстваше се

33. Благодаря, приятелю (исп.), бел. пр.

като главнокомандващ, който нетърпеливо очаква доклада на своите генерали от бойното поле.

За да убие Бернхард Офен, тоя американски полицай трябваше да е или много добър, или голям късметлия, а може би и двете едновременно. Същото се отнасяше и до неочакваното изплъзване. Неприятно. Парижкят сектор разполагаше с първокласни сътрудници, високо ценени и дисциплинирани, а Бернхард Офен беше най-добрият от тях.

Фон Холден знаеше това най-добре. Макар и няколко години по-млад, беше работил като началник на Офен както в Съветската армия, така и в Щази – източногерманската тайна полиция преди обединението.

Кариерата на Фон Холден бе започнала рано. На осемнайсет години той напусна Аржентина и замина да следва в Москва. После премина обучение в ленинградската школа на КГБ. Петнайсет месеца по-късно беше ротен командир от 4-та гвардейска танкова армия, отговарящ за охраната на съветското посолство във Виена. Там бе вербуван в Спецназ – отрядите със специално предназначение, обучавани за саботажи и тероризъм. Пак там срещна Бернхард Офен – един от неколцината лейтенанти в неговата част.

Две години по-късно Фон Холден бе официално уволнен от Съветската армия и стана заместник-директор на източногерманския Комитет по въпросите на спорта. Отговаряше за подготовката на елитни атлети в лайпцигския Институт по физкултура; между тях бяха Ерик и Едуард Клайст, племенниците на Елтон Либаргер.

Пак в Лайпциг Фон Холден стана „доброволен сътрудник“ на Министерството за държавна сигурност – Щази. Благодарение на богатия си опит от Спецназ той обучаваше вербуваните за тайни операции срещу източногермански граждани и създаваше „специалисти“ по тероризъм и убийства. По това време реши да изиска прехвърлянето на Бернхард Офен от 4-та танкова армия. Високо ценеше неговия талант. След осемнайсет месеца Офен беше най-добрият убиец и един от най-добрите агенти на Щази.

Фон Холден отлично си спомняше за онзи далечен следобед в Аржентина, когато избра своята кариера още на шестгодишна възраст. Беше излязъл да пояде с деловия партньор на баща си и по някое време гостенинът го попита какъв ще стане като порасне. Най-обикновен въпрос на възрастен мъж към малко момче. Необикновен бе отговорът на момчето и онова, което направи после.

– Много ясно, ще работя за теб – широко се усмихна малкият

Паскал, сетне пришпори коня и препусна през пампата.

Мъжът зад него остана да седи върху спрелия кон и да гледа как дребното момче насочва със сигурна ръка и вече узряла властност своя грамаден жребец напред по пресечения терен, докато накрая изчезна с мощен скок зад стена от високи храсти. В онзи миг се реши цялото бъдеще на Фон Холден. Мъжът, който му зададе този въпрос по време на ездата, беше Ервин Шол.

75.

Равномерното тракане на колелата по релсите го унасяше и Озбърн замаяно се облегна назад. Не си спомняше да е мигнал през двата часа, прекарани под моста Аустерлиц. Чувстваше се безкрайно уморен, брадясал и мръсен. Отреща Маквей клюмаше до стъклото и Озбърн неволно се зачуди на неговата способност да спи където и да било.

В пет часа сутринта двамата напуснаха скривалището над Сена и се върнаха на гарата, където откриха, че влаковете за Мо тръгват от Гар дьо л'Ест, на петнайсет минути път с такси. Тъй като времето напредваше, решиха да поемат риска, като се надяваха, че случайно избран шофьор едва ли ще се окаже нещо повече от това, което изглежда.

На гарата влязоха през различни входи. Павилионите за вестници бяха отрупани с ранни издания, от които ги гледаха собствените им ретуширани снимки, придружени с огромни заглавия за стрелбата в „Ла купол“.

Малко по-късно двамата нервно посегнаха за билети на различни гишета, но и на двете места касиерите невъзмутимо приеха парите и се обърнаха към следващите пътници.

През следващите двадесет минути чакаха поотделно, но без да се изпускат от поглед. Единственият тревожен миг бе когато петима униформени полицаи поведоха към перона четирима оковани мъжаги. Вървяха право към влака за Мо, но в последния момент свърнаха настрани и се качиха на друг.

В 6:25 двамата прекосиха навалищата по перона и заеха различни места в един и същи вагон на влака, който потегляше в 6:30 и пристигаше в Мо четирийсет минути по-късно. Имаха предостатъчно време да се доберат до летището преди пилотът на Нобъл да кацне със своята „Сесна“ ST95.

Влакът имаше осем вагона и беше част от местните парижки линии. В техния второкласен вагон пътуваха още двајсетина души, повечето с редовни карти. Първа класа беше празна, затова се отказаха от нея. Двама самотни пътници се запомнят лесно, дори ако седят в едно и също купе. Същите двама пътници са много по-трудни за забелязване в пълен вагон.

Озбърн дръпна ръкава си и погледна часовника. Седем без една минута. Още единайсет минути до Мо. Навън, в мрачното утро, френските

нива изглеждаха непривично зелени и красиви.

Контрастът между този пейзаж и сушавите неплодни равнини на Южна Калифорния навяваше тревога. Без сам да знае защо, Озбърн мислеше за Маквей и високия мъж, за смъртоносния ореол, който се излъчваше около двамата. Но тук смъртта нямаше място. Този влак, тия зелени нива, тая зора на новия ден – всичко беше обгърнато в обич и радостно изумление. Изведнъж го обзе почти непоносим копнеж по Вера. Искаше да я усеща до себе си. Да я докосва. Да вдъхва нейния аромат. Затвори очи и видя блясъка на нейната коса, гладката ѝ кожа. И с усмивка си спомни за почти незабележимия пух по ушите ѝ. Вера бе единствено важна. Това бе нейна страна. Нейно утро. Неин ден.

Нейде далече се раздаде приглушен мощен тътен. Влакът потрепера и изведнъж непреодолима сила тласна Озбърн настрани върху един млад свещеник, който допреди секунда четеше вестник. После вагонът се преобърна и двамата пропаднаха надолу. Продължаваха да се премятат като в някакво обезумяло влакче на ужасите. Трясък на стъкла и вой на изкривена стомана се смесваха с човешки писъци. В тила на Озбърн се блъсна алуминиева патерица и за част от секундата той зърна тавана. После се озова проснат с главата надолу под товара на нечие тяло. Горе избухнаха стъкла и го обля кървав дъжд. Вагонът се килна отново и тялото падна от гърдите му. Беше половина от женски труп. Раздаде се ужасяващо скърцане на стомана. Оглушителен гръм. Озбърн отхвъркна назад и всичко изчезна.

Секунди или минути по-късно той отвори очи. През дървесните корони виждаше птица в сивото небе. Дълго лежа, полагайки усилия да диша. Най-сетне опита да помръдне. Първо левия крак, след това десния. После лявата ръка, докато успя да види бинтованата китка. Накрая раздвижи дясната ръка. По някакво чудо бе оцелял.

Надигна се и видя плетеница от смачкан метал. Останките от вагона лежаха на една страна върху насипа. Едва сега осъзна, че е бил изхвърлен навън.

По-нататък зърна останалите вагони – смачкани на хармоника, натрупани един върху друг. Навсякъде се търкаляха тела. Някой мърдаха, други лежаха неподвижно. От близкия хълм група хлапета гледаха катастрофата и сочеха с ръце.

Озбърн бавно осъзна какво се е случило. „Маквей!“ – чу той собствения си глас.

– Маквей! – повтори той и с усилие се изправи на крака. После видя как първите спасители изскачат до хлапетата и се втурват надолу по

хълма.

От изправянето му се зави свят. Той затвори очи, вкопчи се в близкото дърво и дълбоко пое дъх. Вдигна ръка и опипа пулса на шията си. Беше силен и равномерен. Някой, вероятно пожарникар, го запита нещо на френски.

– Добре съм – отвърна той на английски и човекът изтича по насипа.

Письците на жертвите проясниха съзнанието му и той разбра, че наоколо царува хаос. Спасителите тичаха по хълма. Катереха се към вагоните. Започваха да вадят хора през разбитите прозорци, измъкваха ги изпод обломките. Върху мъртвите мятаха набързо одеяла. Цялата област гъмжеше като мравуняк.

И над всичко това – над рева, писъците, далечния вой на сирени, виковете за помощ – се носеше острият, непоносим мирис на гореща спирачна течност, изтичаща от скъсаните маркучи.

Озбърн запуши ноздри и закрачи покрай трагедията.

– Маквей! – отново извика той. – Маквей! Маквей!

– Саботаж – изрече някой наблизно.

Завъртя се и зърна пред себе си лицето на един от спасителите.

– Американец – каза Озбърн. – Възрастен мъж. Не го ли видяхте?

Човекът гледаше с недоумение. После един пожарникар го дръпна и двамата хукнаха нагоре.

Пристъпвайки през разбито стъкло и смазана стомана, Озбърн тръгна от жертва на жертва. Гледаше как лекарите превързват живите, вдигаше одеялата от лицата на мъртвите. От Маквей нямаше следа.

Когато повдигна одеялото от лицето на поредния труп, внезапно видя клепачите да потрепват. Опипа шията и усети пулс. Бързо вдигна глава и забеляза наблизно санитар.

– Помощ! – изкрещя той. – Този човек е жив!

Санитарят дотича и Озбърн се отдръпна. Отново го обля студена, замайваща вълна. Разбираше, че шокът започва да го надвива. Първата му мисъл бе да попита някой санитар за одеяло, но в някакво внезапно просветление осъзна, че ако това наистина е саботаж, целта са били двамата с Маквей. Помолеше ли за одеяло, щяха да разберат, че е пътник. Щяха да питат за име и да го запишат между живите.

„Не – помисли той и се отдръпна. – По-добре да стоя настрана.“

Огледа се и видя близо на склона гъста горичка. Санитарят клечеше с гръб към него, а останалите спасители бяха далече. Трябваше да напегне сетни сили, за да измине тия няколко метра. Обзе го страх, че се

бави, че ще го забележат. Най-сетне достигна укритието и се обърна. Все още никой не гледаше към него. Успокоен, той се вмъкна в храсталака. И тук, далече от истерията, легна върху влажната шума, подложи ръка под главата си и затвори очи. Почти мигновено потъна в дълбок сън.

76.

Вестта за катастрофата на влака Париж-Мо стигна до Йън Нобъл по-малко от час след произшествието. Първите сведения говореха за саботаж. Малко по-късно бе потвърдено, че под локомотива е имало взривно устройство.

Прекалено наивно би било да се сметне за просто съвпадение, че Маквей и Озбърн пътуваха по същата линия за среща с пилота на летището в Мо. А след като пилотът бе изчакал уговорения срок и бе излял без да ги види, можеше да се предположи, че двамата са били във влака.

Нобъл незабавно се свърза с домашния телефон на капитан Каду в Лион и го информира за произшествието. Държеше да узнае резултатите от проучването на германския експерт Хуго Клас и анкетата около смъртта на Антоан Лебрюн. Беше решил да смята за утвърден факт, че Маквей и Озбърн са били във влака и че катастрофата е дело на неизвестната организация, за която работеше Клас или братът на Лебрюн. По този начин противниците отново доказваха колко широка е тяхната разузнавателна мрежа. Не го учудваше, че бяха открили Мериман, Анес Демблон и останалите, нито че знаеха името и адреса на Вера Монере. Но да засекат тайната среща на Маквей и Озбърн в „Ла купол“, а после да ги открият сред пътниците на влака за Мо – това граничеше с невъзможното.

Каду бе поразен и не криеше отчаянието си. Човекът, когото пуснал по дирите на Клас, засега не бил открил нищо повече от факта, че в събота заподозреният отвел жена си на ресторант, в неделя ходил на църква, а в понеделник отишъл на работа както винаги. Подслушването на телефона не дало резултат. Колкото до Антоан, в неделя той се прибрал у дома след късна вечеря с брат си и веднага си легнал. По неизвестна причина станал рано и отишъл в кабинета, макар че нямал подобен навик. Там го открила жена му в 7:30. Лежал на пода до бюрото, а до него се търкалял служебният му пистолет марка „Берета“. Бил изстрелян само един патрон и смъртта била причинена от рана в дясното слепоочие. Аутопсията и балистичното проучване потвърждавали, че куршумът е от същия пистолет. Външната врата била заключена, но имало открит прозорец в кухнята. Поради това не било изключено някой да е влязъл и излязъл оттам, макар че липсвали доказателства.

– Или само да е излязъл – подхвърли Нобъл.

– Да, и ние помислихме за това – каза Каду с подчертания си френски акцент. – Че Антоан може да е пуснал някого в къщата. Би трябвало да познава човека много добре, за да го приеме по това време. После онзи го убива и се измъква. Но така или иначе нямаме доказателства и съдебният лекар официално обяви случая за самоубийство.

Нобъл се чувстваше озадачен както никога през живота си. Всички около Мериман бяха мъртви или преследвани, а човекът, който бе открил неговия отпечатък, се оказваше напълно невинен.

– Каду, вашингтонската централа на Интерпол... с кого се е свързал Клас за досието на Мериман?

– С никого.

– Какво?

– Заявката не е регистрирана във Вашингтон.

– Невъзможно. Досието им е било пратено по факс направо от Ню Йорк.

– Стари кодове, драги мой – каза Каду. – Навремето големите клечки от Интерпол имаха лични кодове, осигуряващи достъп до най-секретната информация. Практиката отдавна е отменена. Но някои все още помнят кодовете и ги използват, без да оставят следа. От Ню Йорк може да са подали факс до Вашингтон, но по някакъв електронен канал той е кривнал направо към Лион.

– Каду... – Нобъл се поколеба. – Знам, че Маквей е против, но времето не чака. Тихичко прибери Клас и го разпитай. Ако искаш, ще дойда и аз. Той е единствената ни нишка.

– Разбирам, приятелю. И съм напълно съгласен. Чакам веднага да ми съобщиш, ако узнаеш нещо за Маквей. Пък да става каквото ще, а?

– Да, разбира се. Да става каквото ще.

Нобъл остави слушалката, позамисли се, сетне извърна глава към стойката за лули зад бюрото. Избра най-опушената, марка „Калабаш“, напълни я, грижливо утъпка тютюна и драсна клечка кибрит.

Ако Маквей и Озбърн не бяха пътували с влака Париж-Мо, ако само бяха закъснели за срещата с пилота, значи утре щеше да ги завари там. Но двайсет и четири часа бяха нетърпимо дълъг срок. Нобъл бе казал на Каду, че ги смята за загинали при катастрофата. От това предположение щеше да тръгне и сега. За мъртвите не можеше да стори нищо, но ако бяха оцелели, трябваше да ги измъкне незабавно, преди противникът да е разбрал.

* * *

Около единайсет без четвърт, почти четири часа след катастрофата, една висока, стройна и много привлекателна репортерка със служебна карта от вестник „Монд“ спря колата си на тесния път до други вестникарски автомобили и се вмъкна сред по-рано пристигналите журналисти.

Части на френската Национална гвардия се бяха присъединили към местните полицаи и пожарникари в борбата за спасяване на жертвите от катастрофата, наброяващи досега тринайсет загинали, включително машинистът. Трийсет и шест души бяха откарани в болница, дванайсет от тях в тежко състояние. Още петнайсет леко ранени бяха получили медицински грижи на място. Останалите жертви продължаваха да лежат под обломките и според мрачните прогнози щяха да минат часове, може би дни до пълното приключване на списъка.

– Има ли вече списък по имена и народност? – запита репортерката, влизайки в голямата палатка, служеща като пресцентър само на двайсетина метра от релсите.

Пиер Андре, застаряващ лекар от Националната гвардия, натоварен с първоначалното идентифициране на жертвите, откъсна поглед от масата и се втренчи в служебната карта от „Монд“. После вдигна глава към лицето на посетителката и се усмихна за пръв и единствен път през този ден. Аврил Рокар беше истинска хубавица.

– Oui, madame. – Той бързо се завъртя към един от своите подчинени. – Лейтенант, списък на жертвите за мадам, s'il vous plait.

Младият офицер измъкна лист от папката пред себе си, стана и учтиво го подаде на журналистката.

– Merci – кимна тя.

– Трябва да ви предупредя, мадам, че списъкът далеч не е окончателен – каза Пиер Андре, вече без усмивка. – И не бива да се публикува преди уведоим близките.

– Разбира се.

Аврил Рокар беше сътрудничка на парижката полиция, работеща с френското правителство като специалист по фалшификациите. Но присъствието ѝ тук в ролята на репортерка от „Монд“ не бе по поръчка на на правителството или Парижката полицейска префектура. Беше пристигнала заради Каду. От десет години между тях имаше любовна връзка и в цяла Франция тя бе единственият човек, на когото Каду би могъл да се довери безусловно.

Тя се отдръпна и прегледа списъка. Повечето от идентифицираните пътници бяха французи. Имаше двама германци, швейцарец, южноафриканец, двама ирландци и един австралиеца. Нито един американец.

Аврил се върна при колата си, отключи и седна вътре. Взе радиотелефона, набра един парижки номер и изчака автоматичното превключване към Лион.

- Оуі – долетя съвършено ясно гласът на Каду.
- Засега нищо. Нито един американец в списъка.
- Как изглежда?
- Истински ад. Какво да правя?
- Някой да се е усъмнил в документите ти?
- Не.
- Тогава остани до приключване на списъка.

Аврил Рокар изключи телефона и бавно върна слушалката на мястото. Беше на трийсет и шест години. Отдавна би трябвало да си има семейство и деца. Или поне съпруг. За какъв дявол вършеше всичко това?

77.

Беше осем сутринта и Бени Гросман току-що се бе прибрал у дома. На вратата бе срещнал синовете си Мат и Дейвид, бързащи за училище. Подхвърлиха му само по едно кратко: „Здрасти, тате, чао тате“. А сега и жена му Естел се готвеше да тръгва на работа – беше фризьорка в Куинс.

– Мама му стара! – чу тя гласа му от спалнята.

С бира в едната ръка и сандвич в другата Бени седеше по гачета пред телевизора. Цяла нощ бе прекарал в отдел „Архиви и информация“, тракайки като луд на компютъра и търсейки помощ от неколцина извънредно опитни компютърни мошеници, за да събере на Маквей информация за убийствата през 1966 година.

– Какво има? – запита Естел, влизайки в спалнята. – На кого мама му стара?

– Шшшшт! – прекъсна я Бени.

Естел се обърна към телевизора да види какво го е развълнувало. По Си-Ен-Ен предаваха за някаква железопътна катастрофа край Париж.

– Ужасно – въздъхна тя, гледайки как двама пожарникари мъкнат окървавена жена на носилка. – Но защо толкова се вълнуваш?

– Маквей е в Париж – отвърна той, без да откъсва очи от екрана.

– Маквей е в Париж – безизразно повтори Естел. – Както и милиони други. Де да бяхме и ние в Париж.

Той рязко се завъртя към нея.

– Естел, защо не вземеш да идеш на работа?

– Знаеш нещо, нали?

– Естел, скъпа. Върви на работа. Моля те...

Естел Гросман погледна съпруга си. Когато говореше така, той се превръщаше в ченге, което недвусмислено ѝ намекваше да не си пъха носа в чужди работи.

– Гледай да поспиш.

– Добре, добре.

Естел го погледа още малко, после поклати глава и излезе. Понякога мислеше, че мъжът ѝ безкрайно обича приятелите и близките си. Ако го помолеха, би сторил всичко, без да пести и сетните си сили. Но когато беше уморен, въображението му почваше да работи извънредно. Почти като самия него.

– Мистър Нобъл, обажда се Бени Гросман от нийоркската полиция.

Все още по бельо, Бени Гросман бе разхвърлял бележките си по кухненската маса. Обаждаше се на Нобъл, защото Маквей му бе поръчал да го стори, ако не получи вест от него. А Бени имаше мощно, почти свръхестествено предчувствие, че Маквей няма да позвъни. Поне днес.

За десет минути той изложи какво бе открил:

Александър Томпсън, специалист по експериментални компютърни програми. През 1962 година се пенсионира по здравословни причини и напуска Ню Йорк. Заселва се в Шеридан, щат Уайоминг, където среща писател, работещ върху сценарий на научно-фантастичен филм за холивудско студио. Името на писателя е Хари Симпсън, а на студиото „Американ пикчърс“. Срещу двайсет и пет хиляди долара в брой Александър Томпсън е помолен да състави компютърна програма за машина, способна да насочва прецизно скалпела по време на операция, като по този начин напълно замества хирурга. Разбира се, всичко това е чиста теория, фантастика, футуризм. Но все пак трябва да е нещо, което наистина да работи, макар и несъвършено. През януари 1966 Томпсън предава програмата. Три дни по-късно е открит прострелян на един селски път. Разследването установява, че в Холивуд няма нито Хари Симпсън, нито „Американ пикчърс“. Компютърната програма на Александър Томпсън изчезва безследно.

Дейвид Брейди проектира прецизни инструменти за една малка фирма в Глендейл, Калифорния. През 1964 година основният пакет акции на фирмата е закупен от „Алама стийл лимитед“ със седалище в Питсбърг, Пенсилвания. Брейди получава задачата да проектира механична ръка с електронно управление. Ръката трябва да има същата свобода на движение като човешката китка и да е в състояние да насочва скалпел с изключителна точност по време на операция. Завършва работните проекти и ги предава за оценка само четирийсет и осем часа преди да го открият в басейна му. За удавяне не може да става и дума. В сърцето на Брейди е забит алпинистки пикел. Две седмици по-късно „Алама стийл“ фалира и прекратява своята дейност. Проектите на Брейди изчезват безследно. Никакви следи и от „Алама стийл“, сякаш компанията изобщо не е съществувала. Банковите преводи на суми за заплати водят към „Уентуърт продъктс лимитед“ със седалище в Онтарио, Канада. „Уентуърт продъктс“ фалира по-малко от седмица след „Алама стийл“.

Мери Рицо Йорк, доктор по физика, работи за „Стандард текнолъджис“ в Пърт Амбой, Ню Джърси. Фирмата е специализирана в

изследване на ниските температури и има договор с „ТЛТ интернешънъл“ от Манхатън – компания за превоз на замразено месо от Австралия и Нова Зеландия до Великобритания и Франция. През лятото на 1965 година ТЛТ решава да разшири своята дейност и Мери Йорк е помолена да разработи програма, която би дала възможност за превоз на втечен природен газ с хладилни супертанкери. Общата идея е, че при ниски температури газът се втечнява и тъй като не съществуват презокеански тръбопроводи, може да бъде превозван с танкери. За целта Мери Йорк започва експерименти със свръхниски температури. Отначало работи с азот, който се втечнява при 196 градуса под нулата по Целзий. По-късно експериментира с течен водород, а накрая с хелий, който се втечнява при 269 градуса под нулата. С помощта на течен хелий други материали също могат да бъдат охладени до тази температура. Мери Йорк е бременна в шестия месец и работи до късно в лабораторията. На 16 януари 1966 година внезапно изчезва. Лабораторията е подпалена. Четири дни по-късно вълните изхвърлят близо до Атлантик сити нейния труп с отчетливи следи от удушаване. Всичките ѝ записки, формули и планове са изгорели в пожара или отнесени от неизвестния убиец. Два месеца по-късно „ТЛТ интернешънъл“ фалира, а президентът на компанията се самоубива.

– Маквей искаше да знае още две неща – продължи Бени. – Компанията „Майкромат“ от Уолтъм, Масачузетс, е хвърлила топа през май същата година. Второто, което го интересуваше...

Йън Нобъл бе записал целия разговор с Бени Гросман. Когато свършиха, той направи копие за личния си архив и с касетофон под мишница се отправи към строго охраняваната стая на Лебрюн в Уестминстърската болница.

След като затвори вратата, Нобъл седна на леглото и включи касетофона. Макар че кислородните тръбички още не бяха извадени от носа му, Лебрюн слушаше внимателно. Накрая стигнаха до момента, в който Бени Гросман завърши:

– Второто, което го интересуваше, беше какво знаем за някой си Ервин Шол, който през 1966 година притежавал голямо имение на Уестхамптън бийч в Лонг айланд... Е, човекът все още притежава имението. Плюс още две – в Палм Бийч и Палм спрингс. Старее се да остава в сянка, но е могъща фигура в издателския бизнес и хвърля огромни пари за произведения на изкуството. Играе голф с Боб Хоуп, Джери Форд, а понякога и със самия президент. Предайте на Маквей, че ще си вземе белята с тоя Шол. Той е много голям. Много. И недосегаем. Между другото,

това ми го каза един приятел на Маквей, Фред Ханли от ФБР в Лос Анджелис.

Нобъл изключи касетофона. Не искаше Лебрюн да чуе как в края на разговора Бени се тревожи за Маквей. Все още не му бяха казали за железопътната катастрофа. И без това беше приел много тежко известието за смъртта на брат си, тъй че нямаше смисъл да го товарят допълнително.

– Йън – прошепна Лебрюн. – Знам за влака. Може и да съм гръмнат, но още не съм умрял. Лично разговарях с Каду преди двайсетина минути.

– Правиш ми се на кораво ченге, а? – усмихна се Нобъл. – Е, чуй сега нещо, което не знаеш. Маквей застреля онзи тип, дето уби Мери-ман и се опита да убие Озбърн и Вера Монере. Изпрати ми отпечатък от палеца му. Проверихме го и не открихме нищо. Човекът е чист, без полицейско досие. Никаква самоличност. По обясними причини не исках да ползвам услугите на Интерпол. Обърнах се към приятелите от военното разузнаване, които любезно ми съобщиха следното... – Нобъл извади малък бележник и прелисти страниците. – Името на нашия стрелец е Бернхард Офен. Адрес неизвестен. Все пак успяха да изровят един стар телефонен номер: 0372-885-7373. Многозначителна подробност, телефонът се оказа на някаква месарница.

– Нула-три-седем-две беше кодът на Източен Берлин преди обединението – каза Лебрюн.

– Точно така. А нашият приятел Бернхард Офен е заемал ръководен пост в Щази чак до нейното разпускане.

Лебрюн вдигна ръка към тръбичките в носа си и дрезгаво прошепна:

– Какво, за Бога, ще търси във Франция източногерманската тайна полиция? Особено пък сега, след като вече не съществува?

– Искрено се моля Маквей скоро да ни го каже – мрачно отвърна Нобъл.

78.

Сред нощния мрак останките от влака Париж-Мо изглеждаха още по-страшни, отколкото през деня. Под светлината на мощни прожектори два грамадни крана върху ниски железопътни платформи се мъчеха да изместят от насипа смазаните вагони.

Привечер бе започнало да ръми и влажният студ събуди Озбърн в неговото укритие под дърветата. Той седна, опипа пулса си и откри, че е нормален. Мускулите го боляха и имаше контузия на дясното рамо, но иначе беше в учудващо добро състояние. Стана и се придвижи към края на горичката, откъдето можеше да наблюдава спасителните работи, без да го забележат. Нямаше как да разбере дали са намерили Маквей жив или мъртъв, а не смееше да излезе и да разпитва – така би рискувал да се разкрие. Можеше само да наблюдава от скривалището си с надеждата, че ще види или чуе нещо. Чувстваше се ужасно безпомощен, но нищо друго не му оставаше.

Когато се стъмни, Озбърн вече бе разбрал по откъслечни реплики на спасители и гвардейци, че влакът наистина е унищожен от бомба. Не се съмняваше, че атентатът е бил насочен срещу него и Маквей. Питаше се дали да не отиде при командира на гвардейците и да разкрие кой е с надеждата, че ще узнае нещо повече за Маквей, когато наблизо един пожарникар свали шапката и наметалото си, метна ги върху временната полицейска ограда и се отдалечи. Озбърн не можеше да изпусне подобен случай. Бързо изскочи навън и ги грабна.

Надяна наметалото, прихлупи шапката ниско над лицето си и тръгна през развалините, твърдо уверен, че официалният му вид няма да предизвика съмнения. Близо до една палатка, приспособена за пресцентър, той се промъкна между тълпата от журналисти и откри списък на жертвите. Прегледа го набързо, но засега бе идентифициран само един американец – петнайсетгодишно момче от Небраска. Когато надигна глава, забеляза красива стройна жена с журналистическа карта на ревера. Тя очевидно го наблюдаваше и внезапно тръгна към него. Без да губи време, Озбърн грабна една пожарникарска брадва, метна я на рамо и се върна към спасителните работи. Озърна се да види дали жената го следва, но тя бе останала при палатката. Захвърли брадвата настрани и се отдалечи през мрака.

В далечината блестяха светлините на Мо. Озбърн си спомни, че

някъде бе прочел бройката на населението – четирийсет и няколко хиляди. От време на време малкото летище край градчето приемаше самолети. Там трябваше да отиде утре призори. Нямаше представа с кого се е свързал Маквей в Лондон. Без паспорт, почти без пари, можеше само да се добере до летището и да се надява, че самолетът ще пристигне по плана.

Внезапно зад гърба му се раздадоха викове. Сред скърцане на метал единият кран измъкна от купчината смачкан вагон и го прехвърли отвъд насипа. След малко вторият кран се приближи на свой ред и неколцина работници се изкатериха да прикрепят стоманените въжета към следващия вагон. Озбърн безнадеждно се завъртя и тръгна обратно към горичката на възвишението. Между дърветата приклепна и се загледа настрани.

От колко време познаваше Маквей? Пет или шест дни откакто се бяха срещнали пред хотелската стая в Париж. В главата му изведнъж нахлуха спомени. Тогава беше изплашен до смърт, не знаеше какво иска този полицай и защо изобщо е дошъл да разговаря с него, но твърдо бе решил да не издава страха си. Спокойно отбягваше преките въпроси, даже излъга за калта по маратонките, като през цялото време се молеше Маквей да не му нареди да изпразни джобовете си, а после да запита за сукцинилхолина и спринцовките. Откъде можеха да знаят тогава колко бързо ще бъде изтъкана мрежата, която да ги запокити стремглаво в кървавия вихър на заговори и престрелки, завършил тъй ненадейно сред ужасяващия лабиринт от купища изкривен метал. Искаше му се да вярва, че нощта ще мине без произшествия и утре призори ще види на писатата край Мо как Маквей му маха с ръка към самолета, който ще ги отнесе далеч от заплахата. Но сам разбираше, че това е само мечта. С всяка изминала минута на нейно място идваше суровата истина: колкото по-късно е открит човек при масова злополука, толкова по-малки са шансовете му да оцелее. Да, Маквей беше някъде там, може би само на крачка от Озбърн и рано или късно щеше да бъде открит. Оставаше му само да се надява, че е загинал бързо, без да се мъчи.

И с тази надежда дойде чувството за обреченост, сякаш Маквей вече беше открит и вписан сред загиналите. Това бе краят на човека, с когото се познаваха съвсем отскоро и когото би искал да опознае по-добре. Както малко момче с годините опознава своя баща. Изведнъж Озбърн усети съзри в очите си и се запита откъде му бе хрумнала подобна мисъл. Маквей не му беше баща. Просто странна, причудлива мисъл, която упорито се въртеше из главата му. И колкото повече време

минаваше, толкова повече се засилваше усещането за безвъзвратна загуба.

Докато се мъчеше да прогони натрапчивата мисъл, той осъзна, че от доста време насам е обърнал гръб на спасителните работи и гледа към подножието на хълма, приковал поглед върху нещо сред група дървета близо до насипа. През деня ниската облачност и гъстите клони бяха прикривали странния предмет. Едва сега, в тъмнината, далечните лъчи на прожекторите очертаваха ъгловатата му сянка.

Озбърн бързо се спусна надолу по склона. Подхлъзваше се и падаше по сипея, диреше опора в корените и се прехвърляше от дръвче на дръвче, но въпреки всичко продължаваше да слиза.

Когато се озова долу, видя пред себе си част от пътнически вагон – откъсната, но иначе удивително запазена. Лежеше на една страна сред храстите, обърната с разкъсаната част нагоре към насипа. Като пристъпи по-близо, Озбърн разбра, че всъщност е цяло купе и вратата е заклещена от парче изкривен метал. След малко осъзна какво точно представлява. Тоалетна.

– О, не! – високо изрече Озбърн. Но вместо ужас в гласа му се прокрадваше съдържан смях. – Невъзможно. – Той пристъпи още по-близо и се разкиска. – Маквей, вътре ли сте?

За момент никой не отговори. После...

– Озбърн? – долетя отвътре приглушен, колеблив глас.

Страх. Облекчение. Абсурд. Каквато и да бе причината, балонът се спуска изведнъж и Озбърн избухна в див смях. Задъхан, той се подпря на тоалетната, заблъска по нея с юмруци, после взе да се пляска с длани по бедрата, бършейки сълзи от бузите си.

– Озбърн! Какво правите, дявол да ви вземе? Отворете тая проклета врата!

– Добре ли сте? – подвижна Озбърн.

– Нищо ми няма, по дяволите, само ме измъкнете отук!

Смехът секна също тъй бързо, както бе налетял. Все още облечен като пожарникар, Озбърн изтича нагоре по насипа. С деловита крачка мина покрай група войници с автомати и се отправи към спасителите. Под блясъка на прожекторите откри къс железен лост. Скри го под наметалото и тръгна обратно. Преди да слезе надолу, той спря и се озърна. Никой не го наблюдаваше.

Пет минути по-късно с трясък и скърцане на метал вратата изхвъркна от пантите и Маквей излезе на чист въздух. Беше омачкан и чорлав, вонеше ужасно и под окото му тъмнееше грамадна синина. Но ако

се изключи наболата четина по брадата, изглеждаше невероятно добре.

Озбърн се ухили.

– Случайно да се казвате Ливингстън?

Маквей искаше да каже нещо, но в този миг зърна горе на насипа двата огромни крана да разчистват останките под ярките прожекторни лъчи. Не трепна, просто погледът му остана прикован.

– Боже Господи – прошепна той.

Най-сетне извърна очи към Озбърн. Нямахше значение кои са, нито защо са тук. Бяха живи, докато други нямаха това щастие. Двамата се прегърнаха и останаха така безкрайно дълго. Това бе нещо повече от спонтанен жест на дружба и облекчение. Беше духовна подялба на оно-ва загадъчно чувство, което могат да разберат само хора, минали под сянката на смъртта и излезли невредими.

79.

Фон Холден седеше самичък в барчето на хотел „Мо“, пиеше перно със сода и слушаше как група гръмогласни журналисти си разменят истории за катастрофата. Привечер заведението бе станало пристанище за най-опитните репортери и повечето от тях все още поддържаха по радиотелефоните връзка със своите колеги на местопроизшествието. Ако се случеше нещо, те – а заедно с тях и Фон Холден – щяха да узнаят след част от секундата.

Фон Холден погледна ръчния си часовник, после часовника над бара. От пет години насам неговият „Лекутр-аналог“ не бе показал нито секунда отклонение от берлинския цезиев часовник. А цезиевите часовници отмерват времето с точност плюс-минус една секунда на три хиляди години. Беше 21:17. Часовникът над бара изоставаше с минута и осем секунди. Отсреща някакво момиче с късо подстригана руса коса и още по-къса поличка пушеше и пиеше вино с двама мъже на около двацет и пет години. Единият беше мършав, носеше очила с масивни рамки и приличаше на студент от горните курсове. Другият беше по-едър, облечен със скъп панталон и кафяв кашмирен пуловер, по раменете на който се спускаха дълги черни къдрици. Както беше отметнал стола върху двата задни крака и жестикулираше непрестанно по време на целия разговор, спирайки само колкото да запали цигара и да метне кибритената клечка в пепелника, той приличаше на богат и разглезен плейбой. Младата жена се казваше Одет. Беше на двацет и две години, отлична специалистка по взривно дело. Именно тя бе заредила експлозива на релсите. Плейбоят и мършавият очилат младеж бяха международни терористи. Тримата работеха в парижкия сектор и очакваха заповеди от Фон Холден в случай, че Озбърн и Маквей бъдат открити живи.

Фон Холден разбираше, че самото им присъствие тук е изключителен късмет. Парижкия сектор бе загубил няколко часа в търсене на Маквей и Озбърн. Едва малко след шест сутринта един касиер ги засече на Гар дьо л'Ест и Фон Холден бе предупреден, че имат билети до Мо за влака в 6:30. Отначало Фон Холден се поколеба дали да не ги убие на гарата, но веднага отхвърли мисълта. Времето не достигаше за подготовка на нападението. А дори и да имаше време, нямаше никаква гаранция за успех, отгоре на всичко рискуваха да попаднат под ударите на специалните части. По-добре беше да изберат друг подход.

В 6:20, десет минути преди влакът да тръгне от Гар дьо л'Ест, един самотен мотоциклетист напусна Париж по магистрала N3. Носеше четири пакета пластичен експлозив С4 за Одет, която го чакаше върху насипа на три километра източно от Мо.

Броени минути преди влакът да достигне насипа, двамата с общи усилия успяха да заредят експлозива и незабавно побягнаха през полето. Три минути по-късно тежестта на локомотива задейства детонаторите и целият влак полетя надолу по насипа със сто и двацет километра в час.

Някой би възразил, че със същия успех можеха да изместят една от релсите – така биха постигнали подобен резултат, но всичко би приличало на нещастен случай.

И да, и не.

Случайна или предизвикана, сама по себе си една катастрофа не гарантира смъртта на всички пътници. При първоначалното разследване изместената релса лесно може да остане незабелязана. А един отявлен терористичен акт може да се припише на стотици различни организации. Мощна бомба, подхвърлена по-късно в болничната палата при оцелелите, само би потвърдила, че става дума за типичен тероризъм.

След като погледна часовника още веднъж, Фон Холден стана, излезе от бара, без да поглежда триото и се изкачи с асансьора към стаята си. Преди да напусне Париж бе поръчал да му доставят ретушираните снимки на Озбърн и Маквей, които бяха отпечатали вестниците. По пътя за Мо ги бе проучил внимателно, тъй че сега усещаше много по-ясно с кого си има работа.

Беше решил, че ако му се наложи да вземе пряко участие в акцията, Пол Озбърн ще е сравнително безопасен противник. Бяха приблизително на една и съща възраст и по слабо лице можеше да се предположи, че Озбърн е в сравнително добра физическа форма. Но приликите свършваха дотук. Човек, трениран в приемите на ръкопашния бой, има характерен поглед. При Озбърн нямаше подобно нещо. Погледът му по-скоро би могъл да се нарече „завейн“.

С Маквей не беше така. Възрастта и наднорменото тегло нямаша значение. Фон Холден мигновено видя онова, което му бе позволило да убие Бернхард Офен. Около него се излъчваше нещо, неприсъщо на обикновените хора. Всичко видяно и извършено през дългата полицейска кариера се бе събрало в очите му и Фон Холден инстинктивно усети, че щом захапне веднъж в пряк или преносен смисъл, този човек никога не пуска. В Спецназ го бяха учили, че има само един начин да се

справиш с противник като Маквей – да го убиеш още в първия миг. Не го ли сториш, ще съжаляваш завинаги.

Фон Холден влезе в стаята, заключи вратата и седна до масичката. Извади от куфарчето си миниатюрна късовълнова радиостанция. Включи я, набра кода и зачака. За да получи свободен канал бяха необходими осем секунди.

– Луго – изрече той кодовото си име.

– Екстаз – добави след миг наименованието на операцията, която бе започнала с Албърт Мериман и сега се концентрираше около Маквей и Озбърн.

– СЕО – завърши той със съкращението за „Сектор Европейска общност“ – Nichts³⁴.

След тия думи Фон Холден набра кода за край на съобщението и изключи радиостанцията. Току-що бе информирал Сектор Европейска общност в Организацията, че няма потвърждение за ликвидирането на бегълците от операция „Екстаз“. Официално двамата продължаваха да се водят „в неизвестност“ и всички сътрудници на СЕО трябваше да бъдат в бойна готовност.

Фон Холден остави радиостанцията, изгаси лампата и погледна през прозореца. Чувстваше се изморен и излъган. Досега трябваше да са открили поне един от двамата. Бяха ги видели да се качват на влака, а между Париж и Мо нямаше спирки. Или все още лежах под останките, или бяха изчезнали като магьосници.

Той седна на леглото и включи нощната лампа, после се пресегна към телефона и набра номера на Джоана в Цюрих. Не беше я виждал от онази нощ, когато тя избяга от апартамента му гола и истерична.

– Джоана, обажда се Паскал. По-добре ли си? – За миг не чу нищо. – Джоана?

– Не се чувствах добре – каза тя.

Фон Холден усети в гласа ѝ отчуждение и страх. Разбира се, тя знаеше, че нещо е станало през онази нощ. Но нямаше истински спомени, тъй като предварително бе получила сложна комбинация от упойващи препарати. Не можеше да помни нищо друго, освен че е изпитала халюцинации, напомнящи ефекта на ЛСД.

– Много се тревожех за теб. Исках да позвъня по-рано, но няха възможност... Право да си кажа, оная вечер ми заприлича на ненормална. Сигурно е от часовата разлика, пък и май беше попрекалила с

34. Нищо (нем.), бел. авт.

коняка. – Той се разсямя. – И със страстите, не мислиш ли?

– Не, Паскал – гневно отвърна тя. – Не беше това. Налага се да работя изключително много с господин Либаргер. Изведнъж на някой му скимна, че до петък трябвало да върви без бастун. Изобщо не ми казват защо. Не знам какво стана оная вечер. И не ми харесва да претоварвам господин Либаргер. За него е вредно. А най-много ме дразни тоя господарски тон на доктор Залетл.

– Джоана, чакай да ти обясня. Моля те. Мисля, че доктор Залетл се държи така, защото е нервен. В петък господин Либаргер ще трябва да говори пред най-големите акционери на своята корпорация. Успехът и бъдещите насоки на цялата компания зависят от това, дали ще повярват, че е способен отново да заеме предишния ръководен пост. Залетл е напрегнат, защото отговаря за цялостното възстановяване на господин Либаргер. Разбираш ли?

– Да... Не. Съжалявам, не знаех... Но това все още не е причина за...

– Джоана, господин Либаргер ще трябва да говори в Берлин. В петък всички отлитаме за там с личния му самолет – ти, аз, господин Либаргер, Ерик и Едуард.

– Берлин?

Джоана бе чула само тази дума. По реакцията ѝ Фон Холден разбра колко я тревожи идеята. Усещаше, че тя вече не иска нищо друго, освен час по-скоро да се върне в Ню Мексико.

– Джоана. Разбирам те, сигурно си уморена. Може би съм виновен, че те претоварих с лични отношения. Държа на теб, знаеш го. Боя се, че по природа съм склонен да се поддавам на чувствата. Моля те, Джоана стискай зъби още съвсем малко. Докато се усетиш, ще дойде петък, а в събота ако искаш, ще отлетиш за дома направо от Берлин.

– У дома? В Таос? – В гласа ѝ нахлу радостна възбуда.

– Щастлива ли си сега?

– Да, щастлива съм.

Най-сетне бе решила, че замъците и модните рокли не са за нея. Беше обикновено тексаско момиче и предпочиташе простотата на предишния си живот в Таос. Не желаше нищо друго, освен да се завърне там.

– Значи мога да разчитам на теб? – Гласът на Фон Холден стана топъл и ласкав. – Ще се справиш, нали?

– Да, Паскал. Разчитай на мен, ще дойда.

– Благодаря, Джоана. Извинявай, ако сме те притеснили, не искахме да е така. Ако нямаш нищо против, очаквам с нетърпение последната

ни вечер в Берлин. Съвсем сами. Може да потанцуваме някъде, преди да си кажем сбогом. Лека нощ, Джоана.

– Лека нощ, Паскал.

Фон Холден си представи как тя се усмихва и оставя слушалката. Беше казал достатъчно.

80.

Звукът на звънеца изтръгна Бени Гросман от дълбок сън. Беше три и четвърт следобед. Кой звънеше, дявол да го вземе? Естел още беше на работа. Маг трябваше да е в еврейското училище, а Дейвид на футболна тренировка. Нямаше настроение да разговаря с когото и да било. Нека вървят да чукат на някоя друга врата. Вече започваше пак да се унася, когато звънецът отново издрънча.

– Божичко – промърмори той.

Стана и погледна през прозореца. На двора нямаше никого, а входната врата беше точно под него и не се виждаше от спалнята.

– Добре де! – подвикна той при третото позвъняване.

Нахлузи анцуга, слезе по стъпалата и надникна през шпионката. Отвън стояха двама равини – единият млад и гладко избръснат, другият стар, с дълга прошарена брада.

„О, Боже – помисли той. – Какво се е случило?“

С разтуптяно сърце дръпна вратата.

– Да?

– Детектив Гросман? – запита старият равин.

– Да. Аз съм. – Въпреки всичко, което бе видял през дългата си полицейска служба, Бени беше плашлив като дете, щом станеше дума за близките му. – Какво има? Какво се е случило? Да не е Естел? Маг? Да не би да е Дейвид...

– Боя се, че сте вие, детектив Гросман – каза старият равин.

Бени не успя да реагира. Младият равин вдигна ръка и го простреля между очите. Бени рухна като камък. Младият равин пристъпи напред и за по-сигурно го простреля още веднъж.

Без да изчаква, старият равин тръгна из къщата. Върху нощното шкафче в спалнята откри бележките, които бе използвал Бени при разговора със Скотланд ярд. Грижливо ги съгна, прибра ги в джоба си и слезе долу.

Съседката мисис Грийнфилд се зачуди като видя двама равини да напускат по никое време къщата на Гросман.

– Има ли нещо? – запита тя, когато двамата излязоха от двора и минаха покрай нея към колата си.

– Нищо особено. Шалом³⁵ – любезно отвърна младият равин.

35. Привет...

– Шалом – каза мисис Грийнфилд.

Младият равин отвори вратата на автомобила пред своя спътник. После седна зад волана и подкара напред.

Шестместната „Сесна“ проби гъстата облачност и се спусна над френското поле.

Кларк Кларксън, бивш пилот на военен бомбардировач с грамадни длани, и красиво усмихнато лице под гъстата кестенява коса, уверено снижаваше малкия самолет през коварните вихри. Здравно пристегнат в креслото до него, Йън Нобъл напрегнато се взираше към земята. Зад Кларксън седеше облеченият в граждански костюм майор Джофри Авнъл, военен хирург от британските десантни части и отличен познавач на френския език. Нито британското военно разузнаване, нито специалната пратеничка на капитан Каду Аврил Рокар бяха успели да узнаят нещо за съдбата на Маквей и Пол Озбърн. Ако двамата наистина бяха пътували с влака, сега от тях нямаше и следа.

Нобъл бе решил да приеме за факт, че поне един от двамата е ранен и за да избегнат ново нападение на терористите, са се отдалечили от катастрофата. Знаеха, че днес самолетът ще дойде да ги вземе, тъй че ако предположението му бе вярно, двамата можеха да са във всяка точка от трите километра между летището и мястото на злополуката. Точно затова се налагаше присъствието на майор Авнъл.

Пред тях се появиха сградите на Мо, отдалечно беше летището. Кларксън се свърза с кулата и получи разрешение за кацане. Пет минути по-късно, точно в 8:01, колелата на самолет ST95 докоснаха пистата.

Щом самолетът спря близо до контролната кула, Нобъл и майор Авнъл изскочиха навън и се отпавиха към малката сграда, служеща за чакалня.

Нобъл нямаше представа с какво ще се сблъска. Още от първия си работен ден всяко ченге на света опознава на свой гръб капризната полицейска съдба. В това отношение Лондон не се различава от Детройт или Токио. С гибелта на който и да било полицай при изпълнение на служебните задължения загива частица от всички негови униформени колеги, защото биха могли да са на негово място. Това може да сполети всеки от тях – всеки ден, по всички краища на света. Ако в края на дежурството още си жив и здрав, значи имаш късмет. И така продължаваш – ден за ден. Ако издържиш докрай, пенсионираш се и навлизаш в старостта, като се мъчиш да не мислиш за всички други ченгета, които може да нямат твоя късмет. Такъв е полицейският живот, независимо от поста. Но не и за Маквей. Той беше друг – от ония ченгета, които

надживяват всички и продължават да служат, ако ще да са навършили деветдесет и пет. Неоспорим факт. Такъв го виждаха всички, такъв се виждаше и самият той, въпреки непрестанното си мърморене. Лошото бе, че Нобъл имаше мрачно предчувствие. Наоколо надвисваше трагедия. Може би затова бе решил да дойде с Кларксън и да доведе майор Авнъл – защото се чувстваше длъжник на Маквей.

Краката му сякаш се наляха с олово, докато пристъпваше към граничното гише да покаже на дежурния офицер служебната си карта от Специалния отдел. Още по-зле се почувства, когато двамата с Авнъл бутнаха стъклената врата и влязоха в чакалнята.

Тъкмо затова последното нещо, което очакваше да види, бе как Маквей чете сутрешния вестник на отсрещната пейка, нагизден с каскетче „Мики Маус“ и пуловер с емблемата на „Евро-Дисни“.

– Мили Боже! – възкликна Нобъл.

– Добро утро, Йън – усмихна се Маквей. Стана, прибра вестника под мишница и протегна ръка.

На пет-шест метра от тях, прилично сресан и все още облечен като пожарникар, Озбърн видя иззад вестника си как Нобъл стиска ръката на Маквей, после поклаща глава, отдръпва се и представя своя спътник. Маквей леко се завъртя към Озбърн и кимна. Веднага след това Нобъл, Маквей и майор Авнъл се отправиха към пистата.

Озбърн ги догони и четиримата заедно се качиха в самолета. Кларксън включи двигателя и поиска разрешение за излитане. В 8:27 машината се издигна без произшествия.

81.

Когато самолетът се гмурна в облаци над Мо, Маквей разказа как двамата избягаха от мястото на катастрофата и след като прекараха нощта в гората пристигнаха на летището малко преди седем и половина. Разигравайки ролята на турист, той купи каскетчето, пуловера и комплект за бръснене, после отиде в мъжката тоалетна, където го чакаше Озбърн. След грижливо избръсване Маквей замени самото си с новия пуловер. Озбърн само се среса. С наболата брада и зацапаното пожарникарско наметало приличаше на изморен спасител, дошъл да посрещне някого. След това им оставаше само да чакат.

Нобъл поклати глава и се усмихна.

– Маквей, ти си невероятен тип. Невероятен.

– Ами! – възрази Маквей. – Просто късметлия.

– То си е същото.

Нобъл го остави да си почине няколко минути, после извади фонограма от разговора с Бени Гросман. През двата часа полет Маквей изчете всичко от край до край, препрочете го, обмисли фактите и накрая обяви на всеослушание изводите си.

Фактите бяха следните:

Бащата на Пол Озбърн проектира и създава прототип на скалпел, който може да остава изключително остър дори при невероятно ниски температури. Категория: ИНСТРУМЕНТИ.

Следващият факт според Бени Гросман: Александър Томпсън от Шеридан, Уайоминг, разработва компютърна програма за управление на машина, която може да насочва скалпел при фантастични микрохирургически операции. Категория: ПРОГРАМНО ОСИГУРЯВАНЕ.

Дейвид Брейди от Глендейл, Калифорния, проектира и създава електронен механизъм, който не отстъпва на човешка ръка и може да контролира скалпела по време на операция. Категория: ИНСТРУМЕНТИ.

Мери Рицо Йорк от Ню Джърси експериментира с газове, които могат да охладят околната среда поне до 269 градуса под нулата. Категория: ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКА И РАЗВОЙНА ДЕЙНОСТ.

Всичко това става през периода от 1962 до 1966 година. Всеки учен работи сам. При завършването на всеки проект неговият автор бива ликвидиран от Албърт Мериман. Както признава самият Мериман пред

Озбърн, човекът, което го наема за тази работа, е Ервин Шол. Бивш имигрант, който по онова време вече разполага със средства и делови опит, за да финансира експерименталните проекти чрез подставени компании. Според ФБР въпросният Ервин Шол от десетилетия насам е личен приятел на всички американски президенти, което го прави почти недосегаем.

Но с какво разполагат в хладилниците на лондонската морга? Седем обезглавени тела и една отрязана глава. За пет от тях е доказано, че са били замразени при температури, близки до абсолютната нула – знаменателно съвпадение с проучванията на Мери Рицо Йорк.

Въпрос на Маквей към видния микропатолог доктор Стивън Ричман: „Защо някой ще вземе да замразява глави и обезглавени тела при подобна температура, ако абсолютната нула изобщо е достижима?“

Категоричен отговор на Ричман: „За да ги съедини.“

Нима преди почти трийсет години Ервин Шол е хвърлял огромни средства в експериментални изследвания по микрохирургия с намерението да присажда замразени глави върху замразени тела? И ако да, защо е държал всичко в такава тайна, че дори заповядал да бъдат убити изследователите?

Заради патентите?

Може би.

Но както знаят всички – благодарение на проучванията, извършени от лондонската полиция из цяла Великобритания и неотдавнашните телефонни разговори на Нобъл с доктор Едуард Л. Смит, президент на Американското крионично дружество и Акито Сато, президент на Далекосточния крионичен институт – никъде по света не са правени подобни криохирургични експерименти.

Докато здрачът се спускаше над Лондон, тримата седяха един срещу друг в служебния кабинет на Нобъл. Маквей бе захвърлил каскетчето, но още носеше пуловера „Евро-Дисни“, а Озбърн бе сменил френското пожарникарско наметало с вехт мундир на лондонски полицай.

По време на разговора бяха получили съобщение, че след щателно проучване по целия свят не е открит нито един патент за програмно осигуряване или апаратура, свързана с микрохирургични операции от въпросната категория.

Отдел „Борсови машинации“ бе натоварен да проучи подробно компаниите, в които са работили жертвите на Мериман, но все още нямаше резултат.

На вратата лекичко се почука и в кабинета влезе секретарката на

Нобъл Елизабет Уелс – метър и осемдесет, четирийсет и три години, стара мома. Носеше върху поднос чашки, лъжички, каничка мляко, сребърна захарница, чайник и кафеник.

– Благодаря, Елизабет – каза Нобъл.

– Няма защо, сър.

Тя се изпъна в пълен ръст, стрелна поглед към Озбърн и излезе.

– Май че ѝ допаднахте, доктор Озбърн. Между нас казано, много е сексуална. Чай или кафе?

– Чай, моля – усмихна се Озбърн.

Край прозореца Маквей разсеяно гледаше как долу някакъв дребен мъж разхожда две кучета и почти не усети забавната сценка зад гърба си.

– Кафе, Маквей? – запита Нобъл малко по-високо.

Той рязко се обърна и тръгна към бюрото. Стъпваше решително, в очите му пламтеше хладен блясък.

– През всички тия години неведнъж ми се е случвало в един или друг момент на разследването да се почувствам пълен идиот, защото внезапно нещо ме цапардосва по главата, а би трябвало да го забележа от самото начало. Обаче този път ще ти кажа, Йън, че всички заедно изтървахме най-важното. Ти, аз, доктор Майкълс, даже доктор Ричман.

Бучката захар в ръката на Нобъл застина над чашката.

– За какво говориш?

– За живота, по дяволите! – Маквей се озърна към Озбърн, сякаш го приканваше да се включи в разговора, после решително опря длани върху бюрото пред Нобъл. – Не би ли допуснал, че ако някой работи толкова години, за да усъвършенства метод за съединяване на глава и тяло, крайната цел ще бъде не самата операция, а съживяването на получения резултат. Това ново същество, този Франкенщайн да се събуди за живот.

Нобъл пусна бучката в чая си.

– Да, но защо?

– Нямам представа. Но иначе защо ще го правят? – Маквей се завъртя към Озбърн. – Представете си целия процес от медицинска гледна точка. Как би протекъл?

– Просто. Поне на теория. – Озбърн се облегна назад в червеното кожено кресло. – Възстановяваме температурата на замразеното тяло. От минус двеста и седемдесет до 36.6 над нулата. За да се извърши операцията, кръвта трябва да бъде източена. При размразяването тя се подава отново. Най-сложното ще е да се постигне равномерно размразяване.

– Но все пак е възможно? – запита Нобъл.

– Бих казал, че ако са намерили начин да преодолеят първата трудност, втората вече е била преодоляна.

В този момент от факса върху старинното писалище зад Нобъл долетя шум. Сигналната лампичка светна и машината започна да подава текст.

Беше докладът на отдел „Борсови машинации“.

Маквей и Озбърн едновременно пристъпиха зад гърба на Нобъл, за да следят пристигащата информация.

„Майкротаб“, Уолгъм, Масачузетс. Дейността прекратена през юли 1966. Контролирана от „Уентуърт продъктс лимитед“, Онтарио, Канада. Директори: Ърл Семюълс, Еван Харт, Джон Харис. И тримата от Бостън, Масачузетс. Починали през 1966.

„Уентуърт продъктс лимитед“, Онтарио, Канада. Дейността прекратена през август 1966. Частна компания. Собственост на Джеймс Толмидж от Уиндзър, Онтарио. Починал през 1967.

„Алама стийл лимитед“, Питсбърг, Пенсилвания. Дейността прекратена през 1966. Финансирана от „Уентуърт продъктс лимитед“, Онтарио, Канада. Директори: Ърл Семюълс, Еван Харт, Джон Харис.

„Стандард текнолъджис“, Пърт Амбой, Ню Джърси. Финансирана от „ТЛТ интернешънъл“, Парк авеню 10, Ню Йорк, Ню Йорк. Директори: Ърл Семюълс, Еван Харт, Джон Харис.

„ТЛТ интернешънъл“, собственик на презокеански линии „Омега“, Хановер скуеър 17, Мейфеър, Лондон, Великобритания. Главен акционер Харалд Ервин Шол, Хановер скуеър 17, Мейфеър, Лондон, Великобритания.

– Ето го! – победоносно възкликна Нобъл.

Факсът продължаваше:

ТЛТ прекратява дейността през 1967. Закупена от акционерно дружество „Голц дивелопмънт груп“, Дюселдорф, Германия през 1966.

„Голц дивелопмънт груп“ (ГДГ) – акционерно дружество. Главни акционери: Харалд Ервин Шол, Хановер скуеър 17, Мейфеър, Лондон, Великобритания; Густав Дортмунд, Фридрихщадт, Дюселдорф, Германия. Президент от 1978 – Конрад Пайпер, Райхщрасе 52, Шарлотенбург, Берлин, Германия. (Забележка: през 1981 ГДГ закупува холдинговата компания „Люсън интернешънъл“, Бейсуотър роуд, Лондон, Великобритания.)

КРАЙ

Нобъл се завъртя на стола и погледна Маквей.

– Е, скъпият мистър Шол може да се окаже не чак дотам недосегаем, колкото смята вашето ФБР. Знаеш кой е Густав Дортмунд...

– Шеф на централната германска банка – каза Маквей.

– Правилно. А през осемдесетте години „Люсън интернешънъл“ беше основен доставчик на стомана, оръжейни части и строителни специализирани за Ирак. Обзалагам се, че по онова време господата Шол, Дортмунд и Пайпер са станали много богати хора, ако вече не са били такива.

– Ако разрешите – пристъпи към тях Озбърн с новия брой на „Пипъл“, който бе открил между пресата върху страничната масичка.

Под озадачения поглед на Маквей той отмести чашата на Нобъл и разтвори списанието. Върху две вътрешни страници бе отпечатана голяма рекламна снимка за новата плоча на една от най-популярните рок-певици. Облечена с мокра прозрачна рокля, младата звезда яздеше огромна косатка, изхвъркнала над водата.

Нобъл и Маквей гледаха с недоумение.

– Не знаете, а? – усмихна се Озбърн.

– Какво да знаем? – запита Маквей.

– Вашият Конрад Пайпер.

– Какво общо има това с Конрад Пайпер? – изръмжа Маквей. Нямаше ни най-малка представа накъде бие Озбърн.

– Съпругата му е Маргарете Пайпер, една от най-могъщите жени в шоу-бизнеса. Ръководи огромна агенция за издирване на таланти и стои зад младата дама върху косатката, както навярно и зад още дузина от най-прочутите млади фигури в сферата на рока и видеото. И... – Озбърн помълча, – върши всичко това от таванския кабинет на своята реставрирана резиденция от XVII век в Берлин.

– Откъде знаете, за Бога? – смая се Нобъл.

Озбърн затвори списанието и го метна върху страничната масичка.

– Мистър Нобъл, аз работя като хирург-ортопед в Лос Анджелис. Половината ми пациенти са хлапета под двайсет години, пострадали на игрището. Да не мислите, че подбирам списания за чакалнята както ми падне?

– Да не би наистина да ги четете?

– И още как – ухили се Озбърн.

82.

Поради намалена видимост Кларксън бе променил плана за полета и кацна край Рамсгейт, малко отвъд Ламанша, тоест на сто и петдесет километра югоизточно от първоначалната си цел. Тази случайна промяна обърка цялата операция на Фон Холден.

Един час след като ST95 излезе от Мо, чистачът на аерогарата откри сакото на Маквей в кофата за смет в мъжката тоалетна. След броени минути парижкият сектор сектор бе уведомен, а четвърт час по-късно Фон Холден пристигна да търси „сакото на чичо си“ в бюрото за намерени вещи. Преди да се отърве от дрехата, Маквей благоразумно бе откъснал етикета. Но не бе съобразил, че хастарът е протрит едва забележимо от постоянното търкане в дръжката на револвера, а Фон Холден знаеше от опит, че нищо друго не може да протрие хастара на сако по този начин.

Фон Холден се върна в хотела, докато парижкият сектор започваше да проверява маршрутните планове на всички самолети, напуснали Мо през този ден. В 9:30 установиха, че английска „Сесна“ с номер ST95 от Бишоп'с Стортфорд е кацнала в 8:01 и двайсет и шест минути по-късно е отлетяла обратно по същия маршрут. Не можеха да бъдат сигурни, но имаха пълно основание да вдигнат по тревога лондонския сектор. Около три следобед оперативните сътрудници откриха ST95 на летище Рамсгейт, а лондонските служби установиха собственика – малка земеделска кооперация в западното градче Бат. Оттам нататък следата се губеше. След кацането пилотът бе обещал, че ще дойде да прибере самолета веднага, щом времето се оправи. После се бе качил на автобуса за Лондон заедно с още един мъж. Нито един от двамата не съвпаднаше по описание с Маквей или Озбърн. Информацията веднага бе предадена на парижкия сектор, откъдето я препратиха до „Луго“, който вече пътуваше за Берлин. В 18:15 лондонският сектор получи снимките на двамата бегълци с изрична заповед да ги издирва навсякъде.

Около 20:35 Маквей седеше по бельо на ръба на леглото в хотела си – модернизирана сграда от XVIII век в Найтсбридж. Обувките му се търкаляха на пода, а до телефона стоеше недокосната чаша шотландско уиски „Феймъс граус“. Специалният отдел го бе настанил тук под псевдонима Хауард Никъл от Сан Хосе, Калифорния. Озбърн беше записан с името Ричард Грийн от Чикаго в хотел „Форум“, близо до Кенсингтън, а

Нобъл се бе прибрал у дома, в Челси.

В ръката си Маквей държеше факс, с който старшият детектив Бил Удуард от Лос Анджелис го уведомяваше за убийството на Бени Гросман. Първоначалните поверителни сведения от Ню Йорк се въртяха около подозрението, че убийството е дело на двама души, преоблечени като равини.

Маквей опита да се постави на мястото на Бени. Да отхвърли чувствата и да разсъждава логично. Бени беше убит в дома си, около шест час след като бе предал на Нобъл търсените от Маквей сведения. Останалото нямаше значение. Например това, че Бени бе прекарал цялата последна нощ от живота си в събиране на сведения, защото Маквей му бе казал, че е спешно. Или че бе позвънил на Нобъл, защото бе видял по сателитната програма кадри от катастрофата на влака Париж-Мо и бе изпитал предчувствие, че Маквей е бил в този влак, следователно Нобъл много скоро ще се нуждае от информацията.

Неумолимият факт беше там, че Бени бе предал на Нобъл цялата информация от домашния си телефон. Коего означаваше, че противникът не само разполага с оперативни работници, свръхмодерни информационни технологии и достъп до засекретени полицейски компютри в Щатите, но и знае каква информация е събрана, кога и от кого. Щом можеха да направят това, значи не би ги затруднило да проверят телефонната мрежа и да узнаят къде точно се е обаждал Бени и с кого е разговарял, тъй като разговорът бе станал по личния телефон на Нобъл. А след като успешно организираха операции във Франция и Щатите, несъмнено разполагаха с подобна възможност и в Англия.

Маквей отпи голяма глътка уиски, остави чашата, наядна чиста риза и измъкна от гардероба единствения си костюм. Няколко минути по-късно той закачи кобура на колана си, гаврътна останалото уиски и излезе. Излишно бе да обръща очи към огледалото; знаеше какво ще види.

Като излезе през лъскавата бронзова врата на хотела, той се отправи към метрото. След двацет минути беше в Челси и изчакваше Нобъл да поръча за жена си кола от Скотланд ярд. Четвърт час по-късно двамата се сбогуваха и тя отпътува под охрана за дома на сестра си в Кембридж.

– Всичко това вече й е минавало през главата по един или друг повод – каза Нобъл, когато колата се отдалечи. – Сам знаеш как е с ИРА. Гадост, откъдето и да го погледнеш.

Маквей кимна. Тревожеше се за Озбърн. При настаняването му във „Форум“ бе предупредил цивилните полицаи да не мърдат от стаята до

ново нареждане. Преди да напусне хотела бе позвънил, но никоой не му отговори. Сега опитваше отново – и пак без резултат.

– Пак ли нищо? – запита Нобъл.

Маквей поклати глава и остави слушалката. В този момент иззвъня червеният телефон. Пряката връзка със Скотланд ярд.

Нобъл посегна към телефона.

– Да. Да, тук е. – Той погледна Маквей. – Търси те някоя си Дейл Уошбърн от Палм Спрингс.

– Има ли връзка с нея?

Нобъл предаде въпроса, но му отвърнаха, че е оставила номер. Той го записа, остави слушалката и подаде листчето на Маквей.

В хола Маквей откри домашния телефон и набра Палм Спрингс.

– Опитай пак с Озбърн – подхвърли той на Нобъл.

По лондонско време беше единайсет вечерта, значи три следобед в Палм Спрингс.

– Дейл слуша – изрече мелодичен глас.

– Здравсти, ангелче, тук е Маквей. Какво имаш?

– Веднага ли да ти кажа?

– Веднага.

– Ей-така, направо? Ами че тук има още няколко души.

– Щом ги търпиш, значи са ти приятели. Казвай какво имаш.

– Два чифта, любими. Взятката на покойника, аса и осмици. Е, доволен ли си сега, че ме издъни?

– Покер...

– Много си ми умничък, сладурче. Покер играя. Или по-точно играех, преди да се обадиш. Чакай да мина в другата стая. – Маквей я чу да казва нещо неясно. След минута тя се обади от съседната стая и някой затвори другия телефон.

Дейл Уошбърн сякаш излизаше направо от романите на Реймънд Чандлър. Беше на трийсет и пет години, с естествена платиненоруса коса, страхотно тяло и не по-малко страхотен мозък. Беше работила в полицията на Лос Анджелис пет години, докато партньорът ѝ загина при неуспешна полунощна хайка за наркотици. Самата тя получи за спомен куршум в долната част на гръбнака, който лекарите така и не се престрашиха да извадят. След пенсиониране по болест се засели в Палм Спрингс, където играеше покер само с богати и разведени партньори от двата пола. Освен това си докарваше по някой долар с извънредно дискретни детективски разследвания. Маквей ѝ се обади веднага след настаняването в хотела. Искаше всичко, което може да се събере за Харалд

Ервин Шол в срок от два часа.

– Нищо.

– Хайде де, нищо... – Маквей усети, че в гласа му се прокрадна гняв. Не се справяше добре с убийството на Бени Гросман.

– Нищо, душице. Съжалявам. Ервин Шол е това, за което го смятат. Адски богат издател, колекционер на картини и първо другарче с разните му там президенти и министър-председатели. Можеш да си го запишеш с главни букви, обич моя. Ако има нещо друго, значи е закопано в пясъка на площадката, където играят само големи момченца и момиченца. Малките дечица като теб и мен няма как да се доберат дотам.

– А нещо в миналото? – запита Маквей.

– Беден имигрант пристига от Германия малко преди Втората световна война, изгърбва се от бачкане и резултатът е както вече ти казах.

– Женен?

– Нито веднъж, скъпи. Поне доколкото успях да разбера за два часа. А ако случайно се питаеш дали не е обратен, сладурче, ще ти кажа, че си има работа с жени, дето се къпят в диаманти и изумруди. Едно време такива жени са управлявали цели империи, а и до днес предпочитат да слагат рога на короновани глави.

– Не ми даваш кой знае какво, ангелче.

– Едно мога да ти дам, пък ти го прави каквото си шеш. Твоят човек е в Берлин до неделя. За някакво голямо събитие в... чакай да видя как го записах... тук някъде беше... А, ето го... някакъв си дворец на име Шарлотенбург.

– Дворецът Шарлотенбург? – озърна се Маквей към Нобъл.

– Музей в Берлин.

– Бягай да си доиграеш, ангелче. Като се върна, ще те покания на вечеря.

– Маквей, за теб по всяко време.

Маквей затвори телефона. Нобъл го гледаше с лукава усмивка.

– Ангелче, а?

– Да, ангелче – предизвикателно отвърна Маквей. – Какво става с Озбърн?

Усмивката изчезна и Нобъл поклати глава.

– Нищо.

83.

– Вера...

– Боже мой, Пол!

Озбърн долови в гласа ѝ нотки на радост и облекчение. Въпреки всички изпитания не я бе забравил нито за миг. На всяка цена трябваше да се свърже с нея, да чуе гласа ѝ, да узнае, че е добре.

Отлично разбираше, че не може да позвъни от стаята. Затова слезе във фойето. Ако узнаеше, Маквей не би одобрил тази постъпка, но Озбърн просто нямаше друг избор.

Телефоните във фойето се оказаха до самия вход. Реши да рискува и запита на рецепцията дали има други. Администраторът го насочи към един коридор до бара, където откри няколко старомодни телефонни кабинки.

Влезе в една от тях, затвори вратата и извади малкия азбучник, в който бе записал телефонния номер на бабата на Вера. Кой знае защо, старинното полирано дърво и затворената врата му вдъхваха чувство за безопасност. Чу как в съседната кабинка някой довърши разговора си, остави слушалката и излезе. Като погледна през стъклото, видя млада двойка да се отдалечава към асансьорите. Сега коридорът беше съвсем пуст. Отново се обърна към телефона, набра номера и прехвърли разговора за сметка на кредитната си карта.

Отсреща се раздаде сигнал. Известно време нямаше никакъв резултат и той вече се канеше да затвори, когато за негова изненада старицата все пак се обади. Единственото, което успя да разбере в крайна сметка бе, че Вера не е там и изобщо не е идвала. Чувствата му започваха да излизат от контрол, ако не ги овладееше веднага, щеше да се побърка. Изведнъж му хрумна, че може изобщо да не е напускала Париж и сега да е в болницата. Бързо набра служебния ѝ номер. Чу сигнала и после отсреща заговори нейният глас.

– Вера... – изрече той.

Сърцето му биеше лудо. Но Вера продължи да говори на френски и Озбърн разбра, че слуша запис от телефонния секретар. После се чу щракане и гласът му предложи да набере нула. След миг се обади някаква жена.

– Parlez-vous anglais? – запита той.

Да, жената говореше английски, макар и не много добре. От два

дни Вера била в провинцията по семейни причини; не се знаело кога ще се върне. Би ли желал да разговаря с друг лекар?

– Не, благодаря – каза той и затвори телефона.

Дълго стоя неподвижно, забил поглед в стената. Оставаше само една възможност. Може би по някаква причина се бе върнала в апартамента.

За трети пореден път използва кредитната си карта и неволно се запитва дали не трябваше да потърси друг телефон, извън хотела. Но преди да остави слушалката, телефонът даде свободно и почти незабавно се обади мъжки глас:

– Домът на госпожица Монере, bonsoir.

Обаждаше се Филип от входа. Озбърн мълчеше. Защо трябваше Филип да приема обажданията до Вера, защо отговаряше толкова бързо, без да ѝ остави време да вдигне слушалката? Може би Маквей имаше право, че точно Филип е осведомил „групата“ коя е Вера и къде живее, а по-късно е помогнал за бягството на Озбърн, но не без да предупреди високия мъж.

– Домът на госпожица Монере – повтори Филип.

Този път гласът му бе станал безизразен, сякаш подозираще заплаха. Озбърн се поколеба още миг, после реши да рискува.

– Филип, обажда се доктор Озбърн.

Тревогата на Филип изчезна незабавно. Беше развълнуван, просто щастлив да го чуе. Говореше тъй, сякаш досега бе примирал от страх за него.

– О, мосю. Стрелбата в „Ла купол“. Говориха за това по телевизията. Били замесени двама американци. Добре ли сте? Откъде се обаждате?

А, не, каза си Озбърн. Не бива да знае.

– Къде е Вера, Филип? Имате ли вести от нея?

– Oui, oui!

Оказа се, че Вера е позвънила на Филип преди няколко часа и му оставила телефонен номер със строга заръка да не го предава на никой, освен на Озбърн.

Някакъв шум накара Озбърн да извърне глава. Дребна негърка с униформа на камериерка чистеше коридора с прахосмукачка. Беше стара и с яркосиния шал върху къдравата си коса приличаше на хайтянка. Бръмченето на прахосмукачката постепенно се засилваше. Озбърн се завъртя с гръб към вратата.

– Номера, Филип!

Изрови от джоба си химикалка и потърси листче. Не откри нищо, затова надраска номера върху дланта си, после повтори за всеки случай.

– Мерси, Филип.

И без да оставя на портиера време за нови въпроси, той затвори телефона. Под звуците на прахосмукачката отново се поколеба дали да не отиде на друго място, после реши да прати всичко по дяволите. Набра номера и изчака сигнала.

– Оуі – стресна го грубоват и напрегнат мъжки глас.

В далечината чу как Вера казва нещо на френски, наричайки мъжа Жан Клод. После връзката се прехвърли на друг телефон и гласът на Вера произнесе името му.

– Господи, Вера... – задъха се той. – Какво става? Къде си?

Сред всички жени в своя живот не бе срещал нито една, която да го вълнува тъй силно като Вера. Духовно, емоционално, физически... и той изведнъж освободи цялото натрупано напрежение в несвързан юношески брътвеж:

– Изплашен до смърт за теб се обаждам на баба ти, а нейният английски е по-лош и от моя френски, тъй че разбирам само едно: изобщо не те е виждала. Почвам да си мисля за парижките полицаи. Че са замесени и тъкмо аз те тласнах в ръцете им... По дяволите, Вера, къде си? Каж ми, че си добре...

– Добре съм, Пол, но... – Тя се поколеба. – Не мога да ти кажа къде съм.

За миг Вера хвърли поглед из спретнатата стаичка с жълто-бели тапети и единствено прозорче, отвъд което се виждаше дълга осветена алея. По-нататък имаше само дървета и мрак. Когато отвори вратата, видя нисък набит мъж с черен пуловер и пистолет на колана да записва разговора на миниатюрен касетофон. На стената до него беше подпрян автомат. Човекът надигна глава и я видя да стои на прага, прикривайки слушалката с длан.

– Жан Клод, моля те... – каза Вера на френски.

Той се подвоуми, после изключи касетофона.

– С кого разговаряш? – рязко повиши глас Озбърн. – Не са от полицията. Кой вдигна телефона?

Усещаше как ревността се надига в него като грозна, нечиста вълна. Бръмченето на прахосмукачката отвън му се стори нетърпимо. Гневно се завъртя и видя, че старата негърка го зяпа. Когато погледите им се срещнаха, тя бързо наведе глава и се отдалечи, отнасяйки шума със себе си. Озбърн пак се обърна към телефона. Чувстваше се объркан, наранен

и гневен.

– По дяволите, Вера! Какво става там?

Вера мълчеше.

– Защо не можеш да ми кажеш къде си? – настоя той.

– Защото...

– Защо?

Озбърн хвърли поглед през стъклото. В коридора вече нямаше никого. Изведнъж сърцето му изтръпна и той осъзна.

– Ти си с него! С „Френчо“ си, нали?

Вера чу зададения изблик на неговия гняв и внезапно я обзе ненавист. Та той чисто и просто заявяваше, че не ѝ вярва.

– Не, не съм – кресна тя. – И повече да не си го нарекъл така!

– По дяволите, Вера. Недей да ме лъжеш. Не сега. Ако е там, просто ми кажи!

– Пол! Престани! Инак ще те пратя по дяволите и това ще е краят на всичко между нас.

Ненадейно той осъзна, че не я слуша, дори е престанал да мисли и вместо това постъпва както бе постъпвал открай време след смъртта на баща си – подава се на парализиращия страх, че може да загуби обичта. Ярост, гняв и ревност – така отблъскваше болката, за да се защити. Ала в същото време отблъскваше ония, които биха могли да го обикнат и да превърнат непоносимото страдание в простичка човешка печал. А сетне прехвърляше върху тях цялата вина и бягаше да се спотаи в познатото мрачно кътче на доброволното изгнание, съсипан и опустошен, отчужден от всички човешки същества на този свят.

Като наркоман в миг на внезапно просветление, той разбра, че ако иска да спре самоунищожението, не ще има друг шанс да го стори, освен сега, в тази секунда. Колкото и трудно да бе, не му оставаше друг изход, освен да плюе на последниците и да намери куража да ѝ се довери.

Той стисна зъби и вдигна слушалката към ухото си.

– Извинявай...

Вера прокара пръсти през косата си и седна зад малкото писалище. Пред нея имаше глинена фигурка на магаренце, очевидно изработена от дете. Беше недодялана и примитивна, но в същото време неопишуемо чиста. Вера взе фигурката, огледа я и в търсене на утеха я притисна към гърдите си.

– Страхувах се от полицията, Пол. Не знаех какво да правя. Бях отчаяна и се обадих на Франсоа. Знаеш ли колко трудно ми беше да го сторя след раздялата? Той ме доведе тук, в провинцията и се върна в

Париж. Остави трима агенти от секретните служби. Никой не бива да знае къде съм, затова не мога да ти кажа. Ако ни подслушват...

Изведнъж Озбърн се ободри. Ревността бе изчезнала, отстъпвайки място на предишната дълбока загриженост.

– В безопасност ли си, Вера?

– Да.

– Мисля, че би трябвало да прекъснем. Ще ти се обадя утре.

– Пол, в Париж ли си?

– Не. Защо?

– Там сега е опасно за теб.

– Високият мъж е мъртъв. Маквей го застреля.

– Знам. Ти обаче не знаеш, че той е бил агент на Щази, бившата източногерманска тайна полиция. Разправят, че била разпусната, но не им вярвам.

– Франсоа ли ти каза?

– Да.

– Откъде накъде Щази ще иска да убие Албърт Мериман?

– Пол, изслушай ме, моля те. – Вера говореше настоятелно, но в гласа ѝ се долавяше объркване и страх. – Франсоа си подава оставката. Утре сутрин ще бъде оповестено. Прави го, защото е под натиск от собствената си партия. Нещо свързано с новата икономическа общност, новата европейска политика.

– Какво искаш да кажеш? – запита с недоумение Озбърн.

– Франсоа смята, че Германия ни залива и в крайна сметка ще стисне здраво кесията на цяла Европа. Това не му харесва и той е на мнение, че Франция се забърква прекалено дълбоко в тия опасни истории.

– Всъщност ми казваш, че е принуден.

– Да... много неохотно, но няма друг избор. Стават ужасно грозни неща.

– Вера, бои ли се Франсоа за живота си, ако не подаде оставка?

– Не ми е говорил за това...

Озбърн усети, че е бръкнал в раната. Може и да не бяха обсъждали темата, но Вера бе мислила за това. Навярно просто не можеше другояче. Франсоа Кристиан я укриваше нейде в провинцията с охрана от трима тайни агенти. Означаваше ли това, че връзката на високия мъж с Щази някак се преплита с подмолните събития във френската политика? И че Франсоа се бои да не би Вера да попадне под удар заради него, да не би да ѝ сторят нещо, за да го предупредят? Или просто я укриваха и закриляха заради нейната връзка с Озбърн и Маквей, а по-късно и заради

нападенията в Лион срещу Лебрюн и брат му Антоан?

– Вера, не ме интересува дали ни подслушват – каза той. – Искам да помислиш внимателно. От онова, което ти каза Франсоа, можеш ли да предположиш някаква връзка между ситуацията около него и моята история с Мериман?

– Не знам... – Вера отново огледа крехката глинена фигурка, после внимателно я остави на бюрото. – Спомням си как баба ми каза, че напоследък е станало като през войната. По време на фашистката окупация. Всеки момент бил изпълнен със страх. Хората изчезвали без никакво обяснение и вече не се завръщали. Всички се шпионирали взаимно, даже следели близките си и докладвали на властите. Навсякъде имало хора с пушки. Пол... – Тя се поколеба и Озбърн долови в гласа ѝ отзвук от непоносим страх. – Същата сянка усещам сега...

Внезапно зад гърба му се раздаде шум. Той трескаво завъртя глава. До телефонната кабина стоеше Маквей. Зад него Нобъл. Маквей яростно дръпна вратата.

– Прекъсвай! – нареди той. – Веднага!

84.

Изтласкаха го през бара и Озбърн се озова на улицата. Не бе успял да се сбогува с Вера, защото Маквей го изпревари и натисна вилката.

– Тя беше, нали? Вера Монере – запита Маквей, докато отваряше вратата на паркирания наблизо джип „Ровър“.

– Да – каза Озбърн. Дразнеше го, че Маквей се бърка в личните му отношения.

– Парижката полиция ли я охранява?

– Не. Секретните служби.

Вратата се затръшна и шофьорът подкара напред. Пет минути по-късно заобиколиха Пикадили съркъс и завиха по Хеймаркет към Трафалгар скуеър.

– Едва ли сте взели това от указателите – безизразно изрече Маквей, гледайки номера, надраскан върху дланта на Озбърн.

– Накъде биете? – подозрително запита Озбърн и пхна ръце под мишниците си?

Маквей го изгледа втренчено.

– Просто се надявам, че не сте я убил.

Нобъл се извърна от предната седалка.

– Сам ли открийте телефонната кабина, или някой ви насочи към нея?

Озбърн се завъртя към него.

– Какво значение има?

– Питахте ли за кабината?

– На телефоните във фойето имаше хора. Попитах дали има други.

– И някой ви каза.

– Естествено.

– Видя ли ви някой да звъните? Видяха ли в коя кабина влизате?

– Не – бързо отвърна Озбърн, после внезапно си спомни. – Да, една чистачка от хотела. Чистеше коридора с прахосмукачка.

– Не е трудно да се засече разговор от обществен телефон – каза Нобъл. – Особено ако знаеш точно къде се намира. Все едно дали събседникът е в указателите или не, с петдесет лири в шепата получаваш номера, града, адреса, а евентуално и какво е вечерял снощи. За нула време.

Озбърн дълго седя мълчаливо, загледан към нощните лондонски

улици. Разговорът го дразнеше, обаче Нобъл имаше право. Беше постъпил като последен идиот. Но какво да прави, това не беше неговият свят. Свят, в който всяка постъпка трябва да се обмисля предварително и абсолютно всеки може да бъде заподозрян.

Най-сетне той погледна към Маквей.

– Кой върши това? Що за хора са?

Маквей само поклати глава.

– Знаехте ли, че човекът, когото застреляхте, е бил сътрудник на Щази? – настоя Озбърн.

– Тя ли ви каза?

– Да.

– Права е.

– Знаели сте? – смаяно възкликна Озбърн.

Маквей и Нобъл мълчаха.

– Добре, нека тогава да ви кажа нещо, което вероятно не знаете. Френският министър-председател е подал оставка. Утре сутрин ще бъде обявено. Изтласкват го хора от собствената му партия, защото се противопоставя на по-задълбочено френско участие в новата европейска общност. Според него германците получават прекалено голяма власт.

– Нищо ново – сви рамене Нобъл и каза нещо на шофьора.

– Новото е страхът му, че ще го убият, ако откаже. Или че ще убият Вера като предупреждение срещу него и неговото семейство.

Маквей и Нобъл се спогледаха.

– Вие ли мислите така, или тя ви го каза? – запита Маквей.

Озбърн яростно се втренчи насреща му.

– Тя се бои, разбрахте ли? По ред причини.

– Не й помогнахте много. Следващия път като ви кажа да направите нещо, не се слушайте!

Маквей завъртя глава и се загледа през прозореца. В колата настана тишина, нарушавана само от свистенето на гумите. Купето тънеше в мрак, само от време на време насрещни фарове осветяваха четиримата пътници.

Озбърн се облегна назад. Чувстваше се изтощен както никога през живота си. Крайниците го боляха от умора. При всяко вдишване усещаше дробовете си тежки като олово. Сън. Не помнеше откога не е спал. Той разсеяно плъзна длан по наболата си брада и стигна до извода, че е забравил да се избърсне. Когато погледна Маквей, забеляза, че той е също тъй изтощен. Под очите му се тъмнееха синкави кръгове, брадата му беше покрита с прошарена четина. Макар и нов, костюмът му

изглеждаше тъй, сякаш е спал с него цяла седмица. А и Нобъл май беше в същото състояние.

Ровърът намали скорост, зави по тясна уличка и след малко хлътна в подземен гараж. Едва сега Озбърн се сети да попита къде отиват. Отговорът на Маквей го поразя.

– В Берлин.

– В Берлин?

Двама униформени полицаи пристъпиха да отворят вратите на колата.

– Моля, насам, джентълмени.

Униформените ги поведоха по коридора, отвориха нова врата и внезапно цялата група излезе на бетонна писта. Намираха се в края на малко летище. Отреща ги чакаше двумоторен самолет с включени светлини и сгъваема стълбичка до задната врата.

Докато крачеха към него, Маквей деловито обясни:

– Идвате с нас, за да направите изявление пред германски съдия. Искам да изложите всичко, което ви е казал Албърт Мериман преди смъртта си.

– Имате предвид Шол?

Маквей кимна. Сърцето на Озбърн подскочи.

– Значи той е в Берлин.

– Да.

Нобъл вече се изкачваше по стълбичката.

– Искате да получите заповед за неговото арестуване.

– Искам да поговоря с него – отсеке Маквей и на свой ред пое по стълбичката.

Изведнъж Озбърн се почувства щастлив. Тъкмо затова бе поел риска да се срещне с Маквей. За да преодолее с негова помощ следващата крачка и да се добере до Шол.

– Държа да присъствам на разговора.

– Точно това имах предвид.

Маквей изчезна в самолета.

85.

– Сам виждате, никакви следи от борба или чуждо проникване. Оградата се наблюдава с видеокamери и вече бе проверена от патрули с кучета. Няма признаци за какъвто и да било пропуск на охраната.

Слушайки забързаните приказки на въоръжения пазач, мършавият и плешив Георг Шпрингер, шеф на охраната в Анлегепац, прекоси грамадната спалня на Елтон Либаргер и се втренчи в разхвърляното легло. Беше 3:25 през нощта срещу четвъртък.

Малко след три го бяха събудили с известието, че Либаргер е изчезнал от спалнята си. Веднага се бе свързал с охранителния център, чиито камери държаха под наблюдение главния вход, цялата трийсеткилометрова ограда и единствения служебен вход към гаражите, на около километър от централната сграда. През последните четири часа никой не бе влизал или излизал от имението.

Шпрингер огледа още веднъж празната спалня и се отправи към вратата.

– Ако му е прилошало, може да се е залутал в търсене на помощ, или изобщо да не осъзнава къде се намира. С колко души разполагате в момента?

– Седемнайсет.

– Вдигнете ги на крак. Претърсете сградата стая по стая. Изобщо не ме интересува дали хората спят или не. Аз отивам да събудя Залетл.

Елтон Либаргер седеше на стола и гледаше Джоана. Ако не беше лекото повдигане на гърдите ѝ под ношницата, би потърсил лекарска помощ независимо от риска.

Беше открил касетата преди по-малко от час. Не можеше да спи и отиде в библиотеката да потърси нещо за четене. Напоследък трудно заспиваше. А когато успяваше да задреме, налягаха го кошмарни сънища, в които бродеше между странни хора и места – уж познати, но в същото време лишени от връзка с реалността. Различни изглеждаха и епохите на действието – ту събития от довоенна Европа, ту случки от миналата сутрин.

В библиотеката Либаргер прелисти новите вестници и списания. Все още не му се спеше и той излезе да се поразтъпче. В бунгалото на Ерик и Едуард забеляза светлина. Отиде до вратата и почука. След като не получи отговори, реши да влезе.

Не откри никого в разкошния хол с огромна камина, скъпа мебел, модерна електронна апаратура и десетки спортни трофеи. Вратите към спалните бяха затворени.

Либаргер реши, че племенниците му спят и вече се канеше да излезе, когато забеляза на лавицата до вратата голям плик, вероятно оставен за някого. Върху плика бе написано „Чичо Либаргер“. Допускайки, че пратката е предназначена за него, той я отвори и намери вътре видеокасети. Обзе го любопитство. Върна се в кабинета си, пхна касетата във видеото, включи телевизора и седна да види какво му пращат момчетата.

Видя самия себе си: първо как рита футболна топка към Ерик и Едуард, после по време на политически разговор, който бе репетирил старателно заедно със своя наставник – преподавател по актьорско майсторство от Цюрихския университет. И изведнъж бе потресен да се види в леглото с Джоана, докато по екрана се сменяха някакви цифри, а Фон Холден наблюдаваше отстрани гол, както майка го е родила.

Джоана беше за него нещо повече от приятел. Чувстваше я като своя сестра или дори дъщеря. Онова, което видя, го ужаси. Как беше възможно? Как бе станало? Изобщо не помнеше подобен момент. Разбираше само едно: че има някаква трагична грешка.

Въпросът бе знае ли Джоана за това. Дали двамата с Фон Холден не водеха някаква гадна игра? Възмутен и разтърсен до дъното на душата си, той веднага изтича в нейната спалня. Събуди я и с негодувание настоя незабавно да изгледа записа.

Объркана и доста разтревожена от неговото поведение, Джоана се подчини. А когато картината се появи на екрана, бе потресена също както Либаргер. Оказваше се, че страховитият сън отпреди няколко вечери не е бил кошмар, а ярък спомен за нещо, станало в действителност.

Когато записът свърши, Джоана изключи видеото и се обърна към Либаргер. И двамата бяха пребледнели и разтреперани.

– Не знаехте, нали? – запита тя. – Нямахте представа какво се е случило?

– Вие също...

– Да, мистър Либаргер. Категорично не знаех.

Изведнъж на вратата се почука. След миг в стаята нахълта Фрида Фослер, млада мускулеста сътрудничка на охраната.

Няколко минути по-късно Залетл и Шпрингер завариха в стаята на Джоана възмутения Либаргер да блъска с длан по видеото и да крещи на Фрида Фослер, настоявайки да узнае какво означава цялата тази гадост.

Залетл невъзмутимо прибра касетата и помоли Либаргер да се успокои, като го предупреди, че вълнението може да му навлече нов инсулт. После остави Джоана под надзор и върна Либаргер в спалнята, където измери кръвното му налягане, сложи го да си легне и му инжектира успокоително, смесено с лек наркотик. Сега Либаргер щеше да спи дълго и да сънува причудливи, свръхестествени видения. Залетл се надяваше тия видения да замъглят спомена за касетата и посещението при Джоана.

Тя обаче нямаше да е толкова послушна и на връщане към нейната стая Залетл се запита дали не би било най-добре веднага да я уволни и да я прати в Америка с първия полет. Но съзнаваше, че липсата ѝ може да се окаже още по-пагубна. Либаргер бе свикнал да свързва с нея физическото си състояние. Тя го бе довела дотук, благодарение на нея вече ходеше без бастун и никой не би могъл да предскаже какво ще направи, ако бъде лишен от присъствието ѝ. Не, реши Залетл, за изгонване не можеше и дума да става. Тя трябваше на всяка цена да придружи Либаргер в Берлин и да остане до него докато тръгне към подиума. Затова любезно я помоли да поспи – не толкова заради себе си, колкото заради пациента. Обеща, че на сутринта ще ѝ осигури обяснение на това, което е видяла.

Ужасена, възмутена и емоционално съсипана, Джоана все пак запази достатъчно присъствие на духа, за да не настоява.

– Кажете ми само едно – помоли тя. – Кой знаеше освен Паскал? Кой засне проклетите кадри?

– Нямам представа, Джоана. Изобщо не съм виждал тази касета, тъй че дори не знам какво толкова има в нея. Тъкмо затова моля да изчакате до сутринта, когато ще бъда в състояние да ви дам конкретен отговор.

– Добре – каза тя, после изчака всички да напуснат и заключи вратата.

Залетл веднага заповяда на Фрида Фослер да охранява стаята и да не допуска никого без негово разрешение.

Пет минути по-късно той седна зад бюрото в кабинета си. Вече беше четвъртък сутрин. След по-малко от трийсет и шест часа Либаргер трябваше да говори в двореца Шарлотенбург. Никой не бе допускал, че след толкова дълги усилия нещо може да се обърка точно в Анлегеплац и то само броени часове преди събитието. Залетл вдигна телефона и набра берлинския номер на Ута Баур. Очакваше да я събуди, но го свързаха с кабинета.

Денят след утре

– Guten morgen³⁶ – долетя от слушалката бодър и енергичен глас. В четири сутринта работният ѝ ден вече бе започнал.

– Мисля, че трябва да знаеш... тук, в Анлегеплац, имаме неприятности.

36. Добро утро (нем.), бел. пр.

86.

Според часовника на Озбърн приближаваше два и половина през нощта срещу четвъртък, 13 октомври.

До себе си различаваше в мрака как Кларксън се вира в червените и зелени светлини по таблото на самолета, летящ с 350 километра в час. Отзад Маквей и Нобъл дремеха неспокойно. Приличаха не толкова на опитни полицаи, колкото на добродушни старци, изтощени от грижи за вироглавите си внучета. Далече долу вълните на Северно море искряха под бледия лунен сърп и продължаваха своя неуморен бяг към бреговете на Холандия.

След малко самолетът зави надясно и навлезе в холандското въздушно пространство. После преминаха над черното огледало на Иселското езеро и продължиха на изток към германската граница.

Озбърн опита да си представи Вера, скрита нейде във Франция. Къщата трябваше да е селска, с дълъг и открит път към нея, тъй че охраната отдалече да вижда кой се приближава. Или не. Можеше да е модерна двуетажна къщичка близо до железопътната линия в малко градче, край която минават по десетина влака дневно. Или пък съвсем обикновена сграда като хиляди други във Франция – невзрачна, с паркирана отпред вехта кола. Последното място, в което агентите на Щази биха потърсили своята жертва.

Навярно бе задремал, защото внезапно осъзна, че на хоризонта вече мъждука зора и Кларксън спуска самолета през редките облаци. Под тях, докдето им стигаше погледът, се простираше като пътеводна нишка тъмната, гладка повърхност на Елба.

Слизайки още по-ниско, продължиха трийсетина километра над южния бряг, докато в далечината се появиха светлините на Хавелберг.

Вече будни, Маквей и Нобъл следяха как Кларксън рязко накланя лявото крило. След завоя той изключи двигателя и безшумно спусна машината над мрачното поле. Отсреща два пъти примига светлината на ръчен прожектор.

– Кацаме – каза Нобъл.

Кларксън кимна и вдигна носа нагоре. Отново включи двигателите с цялата им мощност от 300 конски сили, рязко зави надясно, после отпусна лоста и пак започна да снижава. С глух шум колесниците излязоха от гнездата си. Кларксън веднага изравни и продължи на бръснещ

полет над дърветата. Изведнъж отпред припламнаха сини лампи от двете страни на затревена писта. Минута по-късно задните колела се разтърсиха, носът се отпусна и предното също докосна земята. Сигналните светлини мигновено изгаснаха и сред оглушителен рев Кларксън даде обратен ход на витлата. Самолетът измина още стотина метра и спря.

– Маквей! – извика някой с подчертан немски акцент и се разсмя гръмогласно.

Маквей пристъпи през росната трева на ливадата край Елба, стотици километра северозападно от Берлин, и тутакси попадна в мечешките обятия на грамаден мъжага с кожено яке и джинси.

Лейтенант Манфред Ремер от Бундескриминаламт – германската федерална полиция – беше висок метър и деветдесет и тежеше над сто килограма. Емоционален и приказлив, той приличаше на централен нападател от професионалната лига по американски футбол. Беше все тъй як и деловит, както го помнеше Маквей. На трийсет и седем години вече имаше четири дъщери. Познанството му с Маквей датираше отпреди дванайсет години, когато го бяха изпратили в Лос Анджелис по международната програма за обмяна на полицейски опит.

Изпратен за три седмици в отдел „Убийства“, Мани Ремер още от втория ден бе станал неотлъчен спътник на Маквей. За тия три седмици взе участие в шест съдебни дела, девет аутопсии, седем ареста и двайсет и два разпита. Работеше на шестдневна седмица по петнайсет часа дневно (седем от тях неплатени) и вместо в хотела си, спеше на кушетка в кабинета на Маквей, за в случай, че се наложи веднага да потеглят към някое произшествие. За тия шестнайсет работни дни, прекарани заедно, двамата заловиха петима търговци на наркотици със задочни присъди за убийства. Освен това проследиха, арестуваха и получиха пълни самопризнания от човек, отговорен за смъртта на осем млади жени. Днес този човек на име Ричард Хоумър лежеше в смъртното отделение на затвора Сан Куентин и чакаше изпълнение на присъдата си, след като през отминалите години бе изчерпал всички възможности за обжалване.

– Радвам се, Маквей. Радвам се да те видя жив и здрав и бях щастлив да чуя, че пристигаш – каза Ремер, докато караше сребристия си мерцедес през ливадата към близкия черен път. – Защото открих малко информация за твоите приятели от Интерпол, господата Крас и Халдер. Не беше лесно. Предпочетох да ти го кажа лично, отколкото по телефона. – Ремер хвърли поглед през рамо към задната седалка, където се бях настанили Озбърн и Нобъл. – Тоя е наш, нали?

– Наш е – потвърди Маквей и намигна на Озбърн. Вече нямаше

смисъл да крие от него.

– Хер Хуго Клас е роден в Мюнхен през 1937 година. След войната заминава с майка си за Мексико сити. По-късно се преселват в Бразилия. Рио де Жанейро, след това Сао Паулу.

Мерцедесът подскочи, мина през канавката и ускори по асфалта. Отпред небето просветляваше и на хоризонта едва прозираха барокови-те сгради на Хавелберг.

– През 1958 се завръща в Германия и постъпва във военната авиация, а по-късно в Бундеснахрихтендийнст, където си спечелва репутацията на отличен експерт по отпечатъците. След това...

Нобъл протегна глава откъм задната седалка.

– След това е прехвърлен в Интерпол. Точно същата информация получихме от нашето военно разузнаване.

– Много добре – усмихна се Ремер. – А сега разкажете другото.

– Какво друго? Няма повече.

– Ами нещо за детството? За семейната среда?

Нобъл се облегна назад.

– Съжалявам – сухо каза той. – Само с това разполагам.

– Стига си ни тормозил – подхвърли Маквей и си сложи тъмни очила, защото слънцето бе изгряло на хоризонта.

Озбърн видя как в далечината пред тях един сив мерцедес излезе на пътя и се отправи в същата посока. Движеше се малко по-бавно, но когато го настигнаха, увеличи скоростта и Ремер остана плътно зад него. След малко друг сив мерцедес се лепна зад тях. Като се завъртя, Озбърн различи двама мъже на предната седалка. И чак сега забеляза, че отвътре на вратата вляво от Ремер е прикрепен кобур с автомат. Очевидно в колите отпред и отзад имаше агенти на федералната полиция. Ремер предпочиташе да не рискува.

– Истинската му фамилия не е Клас, а Хаусман. По време на войната баща му Ерих Хаусман е бил член на Шущафел, или по-просто казано на СС. Личен номер 337795. Освен това е бил и в Зихерхайтсдийнст – СД. Службата за вътрешна безопасност на нацистката партия.

Ремер последва първия мерцедес към междуградския аутобан и трите коли увеличиха скорост.

– Два месеца преди края на войната хер Хаусман изчезва. Фрау Берта Хаусман си връща моминската фамилия, Клас. Когато през 1946 година напуска Германия заедно със сина си и се заселва в Мексико сити, тя е бедна жена. Но там живее в луксозна вила с готвач и камериерка, които по-късно я придружават и в Бразилия.

– Мислиш, че след войната са ѝ помагали нацистки бегълци? – запита Маквей.

– Може би, но как да го докажем? Загинала е през 1966 при автомобилна катастрофа в покрайнините на Рио. Ще ти кажа обаче, че Ерих Хаусман я е посещавал поне двайсет и пет пъти.

– Нали казахте, че бил изчезнал преди края на войната? – отново се приведе напред Нобъл.

– И поел право към Южна Америка заедно с бащата и по-големия брат на хер Рудолф Халдер, вашият човек от виенската централа на Интерпол. Същият, който помогнал на Клас тъй умело да възстанови отпечатъка на Албърт Мериман върху парче стъкло, намерено в апартамента на убития парижки детектив Жан Пакар. – Ремер извади от жабката пакет цигари, изтръска една, запали я и продължи да говори сред облаче дим. – Истинското име на Халдер е Ото. Баща му и по-големият му брат също са били членове на СС и СД. Халдер и Клас са връстници, наскоро навършиха петдесет и пет. Прекарвали са най-ранните си години не просто в нацистка Германия, а в семействата на фанатични нацисти. После заминават за Южна Америка, където нацистки емигранти имат грижата за тяхното възпитание и образование.

Нобъл погледна Маквей.

– Да не мислите, че имаме работа с някакъв неонацистки заговор...

– Интересна идея – кимна Маквей. – Стига само да събереш две и две. Агент на Щази убива Мериман още същия ден, когато го открива един човек, заемащ стратегически пост, през който всеки ден преминават стотици полицейски разследвания от цял свят. После светкавично са намерени и унищожени приятелката на Мериман и жена му заедно с всичките ѝ роднини. Лебрюн и брат му са застреляни, когато опитват да разберат какво си е наумил Клас, та изтегля от Ню Йорк досието на Мериман с помощта на стари кодове, за чието съществуване малцина подозират. След това взривяват влака, с който пътуваме аз и Озбърн. Застрелват Бени Гросман в дома му, защото е събрал и предал на Нобъл сведения за хората, убити по поръчка на Ервин Шол преди трийсет години... Прав си, Йън. Щом събереш две и две, всичко заприличва на мощна шпионска операция в стил КГБ. – Маквей се завъртя към Ремер. – Ти как мислиш, Мани? Дали ще се окаже, че зад връзката Клас-Халдер се крие някаква неонацистка история?

– Какво разбираш под неонацистка, дявол да го вземе? – гневно възкликна Халдер. – Наперени зиг-хайловчета с бръснати глави, дете мъкнат по джобовете си картофи, набодени с пирони? Отрепки, дете

пребиват емигранти, подпалват общезития и всяка вечер се пъчат по телевизията? – Ремер прехвърли поглед от Маквей към Нобъл, после към Озбърн. Изведнъж бе побеснял. – Мериман, Лебрюн, влакът Париж-Мо, Бени Гросман, който като го попитах къде да се настана в Ню Йорк с дечурлигата, рече направо: „При мен“... Казвате „неонацисти“ също тъй небрежно, както казвате „КГБ“, но според мен забравяте, че неонацистите работят със стари нацисти! Това е продължение на оная шибана гадост, която изстреби шест милиона евреи и унищожи цяла Европа. Неонацистите са пълен боклук, но те са само върхът на айсберга. Засега създават дребни неприятности. Нищо повече. Но там, долу, болестта все още е жива, крие се зад лицата на банковите чиновници и сервитьорките, без самите те да усещат, лежи като семе, чакащо новия сезон и подходящата смес от елементи, за да се възроди. Ако бродиш като мен дълги години из улиците и тайните свърталища на Германия, рано или късно ще го разбереш. Никой не споменава за това, но то съществува.

Ремер яростно погледна Маквей, после смачка цигарата и се обърна напред.

– Мани – тихо изрече Маквей. – Ти ми говориш за своята лична война. За вината, срама и всичко останало, което ти е натрапило едно друго поколение. Отговорността за ония събития е тяхна, не твоя, обаче ти все пак си надянал хомота. Може би така е трябвало. Не споря за онава, което казваш. Но Мани, емоциите не са факти.

– Питаш дали разполагам с конкретна информация. Отговорът е: не, не разполагам.

– А колегите от Бундескриминаламт или Бундеснах... и още как там му викахте на вашето разузнаване?

Ремер пак се обърна към него.

– Събирани ли са някога сериозни доказателства за съществуването на организирано пронацистско движение?

– Събирани ли са?

– Същият отговор. Не. Поне доколкото знаят моите началници, защото тази тема непрекъснато се обсъжда между полицейските служби. Правителствената политика е да бъдем је wachsam. Това означава винаги бдителни, винаги нащрек.

Маквей го огледа внимателно.

– Но лично ти смяташ, че положението е назряло...

Ремер се поколеба, после кимна.

– За това няма да се говори. Когато дойде, никой няма да произнесе думата нацисти. Но властта ще бъде тяхна. Давам им още две-три

години, най-много пет.

След тия думи в колата настана тишина и Озбърн си помисли, че Вера бе казала същото за новата Европа и оставката на Франсоа Кристиан. Зловещите спомени на баба ѝ от нацистката окупация на Франция: хората изчезват без обяснение и вече не се завръщат, съседи и близки се шпионират взаимно, навсякъде има хора с пушки. „Същата сянка усещам сега...“ – чу той гласа ѝ тъй ясно, сякаш стоеше до нея и изтръпна от нотките на ужас в този глас.

Намалиха скоростта и навлязоха в малко градче. Утринното слънце надничаше между покривите. Есенните листа обагряха всичко в червено и златисто. Група деца с ученически чанти чакаха на ъгъла, по тротоара крачеха двама старци – жената се подпираше на бастун, гордо хванала съпруга си под ръка. На кръстовището пътен полицай спореше с шофьора на спрял камион, наоколо търговците започваха да излагат на показ своите стоки.

Трудно бе да се каже колко жители има градчето. Може би две или три хиляди, ако се брояха страничните улици и крайните къщи, които не се виждаха откъм шосето, но все пак съществуваха. Колко подобни градчета се събуждаха из Германия? Стотици, хиляди? Села, градчета, градове; навсякъде хората навлизаха в познатото всекидневие, правеха още една крачка по дългия път от раждането до смъртта. Възможно ли бе някой от тях все още тайно да копнее за гледката на маршируващи щурмоваци с кафяви ризи и свастики на ръкавите, за тътена на лъснати ботуши, който разтърсва всички врати и прозорци в Германия?

Как биха могли? Оная страшна епоха бе отминала преди половин век. Нейните морални плюсове и минуси бяха само изтъркани всекидневни теми. Колективна вина и позор продължаваха да тегнат над поколения, родени десетки години след края. Третият райх беше мъртъв, както и всичко, свързано с него. Може би светът искаше да помни завинаги, но Германия – гледайки наоколо, Озбърн изведнъж се увери в това – желаше да забрави. Ремер трябваше да греши.

– Открих още едно име – наруши тишината Ремер. – Човекът, чрез когото са осигурили на Клас и Халдер високи постове в Интерпол. Сегашният директор по кадровите въпроси, бивш офицер от Парижката полицейска префектура. Мисля, че всичко го познавате?

– Каду? – смая се Нобъл. – Не. Невъзможно! Познавам го от години!

– Правилно. – Ремер се облегна назад и запали нова цигара. – Каду.

87.

В 6:45 Ервин Шол стоеше край прозореца на кабинета в своя апартамент на последния етаж на гранд хотел „Берлин“ и гледаше как слънцето изгрива над града. Разсеяно галеше сгушената в ръцете му сива ангорска котка.

Зад него Фон Холден говореше по телефона със Залетл. През затворената врата се чуваше как секретарките приемат международни обаждания едно след друго и обясняват, че господин Шол не може да отговори.

На балкона Виктор Шевченко пушеше цигара и гледаше бившия Източен Берлин, очаквайки нареждания. Шевченко беше на трийсет и две години и имаше суховата, мускулиста фигура на уличен бияч. Също като Фон Холден, той бе минал през Съветската армия, за да попадне по-късно в Щази. След обединението бе включен в Организацията като отговорник на берлинския сектор.

– Nein! – възрази Фон Холден и острият му тон накара Шол да извърне глава. – Не е необходимо!

Продължавайки да гали котката, Шол пак се обърна към прозореца. Още в началото на разговора бе чул всичко, което го интересуваше. Елтон Либаргер си почиваше и утре щеше да пристигне в Берлин според плана.

След трийсет и шест часа сто от най-влиятелните граждани на Германия щяха да се съберат в двореца Шарлотенбург, за да го видят. Малко след девет вечерта вратите на частната банкетна зала щяха да се отворят и сред настаналата тишина величествено щеше да се появи Либаргер. Облечен във великолепен вечерен костюм, той щеше да мине без бастун по украсената с гирлянди централна пътека, близък и в същото време безкрайно далечен от смаяните зрители. В дъното на залата щеше да изкачи шестте стъпала към подиума и оттам да се обърне величаво под грохота на бурни овации. Накрая щеше да вдигне ръце за тишина и да започне най-важната, най-великолепната реч в своя живот.

Краят на телефонния разговор изтръгна Шол от унеса. Той пусна котката върху едно кресло и седна зад бюрото.

– Господин Либаргер случайно открил записа и го показал на Джона – каза Фон Холден. – Тази сутрин не си спомня почти нищо. Тя обаче все още създава неприятности. Залетл ще се погрижи за нея.

– Искал е ти да изгладиш нещата. За това ли разговаряхте?

– Да, но не е необходимо.

– Паскал, доктор Залетл е прав. Ако момичето продължава да се вълнува, ще прехвърли тревогата си върху Либаргер, което е абсолютно недопустимо. Залетл може да я поукроти, но далеч не тъй добре, както би го сторил ти. Това е като разликата между мисъл и чувство. Опитай да си представиш колко по-трудно за промяна е чувството от мисълта. Дори Залетл да я убеди, тя просто може отново да промени мнението си и да предизвика смут, какъвто не сме в състояние да си позволим. Но ако някой я погали ласкаво, тя ще се сгуши и ще замърка, досущ като котката, която виждаш да дреме на онова кресло.

– Може и да сте прав, господин Шол, но за момента моето място е в Берлин – решително го изгледа Фон Холден. – Вие се тревожехте, че нашата система може да се окаже не толкова ефикасна, колкото предполагаме. Така е и в същото време не е така. Лондонският сектор откри, че раненият френски полицаи Лебрюн е настанен в Уестминстърската болница. Местната полиция му осигурява денонощна охрана. Чрез съвместни усилия лондонският и парижкият сектор са проследили телефонен разговор на онзи американец, Озбърн, с някаква ферма близо до Нанси. Вера Монере е настанена там под охраната на френските секретни служби.

Шол седеше неподвижно, преплел пръсти върху бюрото пред себе си.

– Към Озбърн и Маквей се е присъединил офицер от Специалния отдел на лондонската полиция – продължаваше Фон Холден. – Името му е Нобъл. Тази сутрин преди разсъване са кацнали на частно летище край Хавелберг, където ги е посрещнал инспектор Ремер от Бундескриминаламт. Охраняват ги още две полицейски коли. Трябва да предполагаме, че са на път за Берлин. – Фон Холден стана и отиде до страничната масичка да си налее чаша минерална вода. – Не е от най-добрите новини, но поне я получихме навреме. Въпросът е какво са успели да разкрият досега. Тъкмо там започва да куца системата. Бернхард Офен трябваше да ги ликвидира в Париж. Вместо това самият той бе застрелян от американския полицаи. Трябваше да бъдат унищожени при експлозията във влака или от парижките сътрудници, които чакаха заедно с мен списъка на оцелелите, за да пристъпят към действие. И това не стана. Сега идват тук само ден и половина преди речта на господин Либаргер. – Фон Холден допи чашата и я остави на масичката. – Не мога да се справа с този проблем, ако замина за Цюрих.

Шол се облегна назад и огледа Фон Холден. В това време котката слезе от канапето и с изящен скок се озова в skuta му.

– Ако тръгнеш веднага, Паскал, ще се върнеш до вечерта.

Фон Холден го гледаше тъй, сякаш се питаше дали не е полудял.

– Господин Шол, тези хора са опасни. Не разбирате ли?

– Знаеш ли защо идват в Берлин, Паскал? Мога да ти го обясня с две думи: Албърт Мериман. Той им е казал за мен. – Шол лекичко се усмихна, сякаш мисълта го ласкаеше. – Когато за пръв път пристигнах в Палм Спрингс през лятото на 1946, срещнах един деветдесетгодишен старец. Още като хлапе през 1870 бил ловец на индианци. Сред многото неща, които ми разказа, спомена и това, че избивали малките индианчета без оглед на възрастта. Защото знаели, че ако ги пощадят, един ден момчетата ще станат мъже.

– Господин Шол, какво искате да кажете?

– Искам да кажа, Паскал, че когато наех Албърт Мериман, трябваше да си спомня тази история. – Дългите пръсти на Шол плъзнаха като бръсначи през котешката козина. – Наскоро прегледах личния си архив. Един от хората, за които се погрижи хер Мериман, проектиреше хирургически инструменти. Името му беше Озбърн. Склонен съм да вярвам, че именно неговият син пристига заедно с двамата полицаи.

Придържайки котката с една ръка, Шол стана и се отправи към балконската врата. Докато посягаше да отвори, Виктор Шевченко го изпревари.

– Остави ни сами – нареди Шол и пристъпи навън под слънчевите лъчи.

За околния свят Ервин Шол беше елегантен старец, надарен с обаяние и невероятна работоспособност, благодарение на която бе достигнал върха. Запазвайки собствената си личност в пълна сянка, той притежаваше почти магическа способност да разгадава чуждия характер. За президенти и държавници това бе скъпоценна дарба, защото им даваше възможност да проникнат в най-потайните амбиции на своите противници. Но към ония, които не желаше да очарова, Шол проявяваше ледено високомерие, предпочитайки да ги покори чрез жестокост и страх. А шепата приближени – между тях и Фон Холден – подчиняваше на най-мрачната част от своята натура.

Шол се озърна през рамо и видя, че Фон Холден е излязъл след него на балкона. За момент зарея поглед осем етажа по-надолу, към оживеното движение по Фридрихщрасе. Питаше се защо толкова цени младите мъже и в същото време не им се доверява. Може би по същата

причина не ги допускаше до себе си в сексуално отношение. Само след няколко години щеше да навърши осемдесет, а сексуалните му желания си оставаха все тъй силни. Но истината бе, че през целия си живот нито веднъж не бе оставал гол по време на секс, било то с мъж или жена. Естествено, партньорът му се разголяваше, но да го стори сам беше немислимо, защото би изисквало да допусне неопишуема вяра и уязвимост. Възрастността още от детството си не бе оставал гол в присъствието на друго човешко същество. А единственото дете, което го видя в това състояние, отдавна не беше сред живите – Шол разби главата му с чук и зарови трупа в мазето. Тогава беше на шест години.

– Те не идват в Берлин заради господин Либаргер или защото имат представа какво става в Шарлотенбург. Идват заради мен. Ако полицията разполагаше с доказателства за връзките ми с Мериман, отдавна щеше да предприеме мерки. В най-добрия случай знаят нещичко, казано вероятно на Озбърн от човек, който вече е мъртъв. И в резултат организират полицейска разузнавателна акция. Стратегически пресметнатата, но напълно прозрачна, тъй че адвокатите лесно ще я осуетят по един или друг начин... Съгласен съм, Озбърн е нещо друго. Той идва заради баща си. Не дължи нищо на полицаите и допускам, че просто ги е използвал с надеждата да се добере до мен. Пристигне ли, той ще рискува. А това, боя се, означава намеса на безумство и страст, която може да обърка събитията. – Шол се обърна и под ярките слънчеви лъчи Фон Холден видя дълбоките бръчки на старостта по лицето му. – Те идват тук добре защитени. Открий ги, наблюдавай. В един момент ще опитат да се свържат с мен, да уговорят място и час за разговор. Това ще е нашата възможност да ги изолираме. И тогава двамата с Виктор ще извършите каквото е необходимо. А междувремево заминаваш за Цюрих.

Фон Холден извърна глава, после отново го погледна.

– Господин Шол. Подценявате тези хора.

Досега Шол се държеше спокойно и небрежно. Просто галеше котката и излагаше своя план за действие. Но внезапно лицето му почервенея.

– Може би смяташ, че ми харесва тези хора, както ги нарече, да са още живи, а оная жена при Либаргер да ни създава неприятности? За всичко това, Паскал, за всичко си отговорен ти! – Разтревожена, котката се дръпна от ръцете на Шол, но той я удържа и машинално продължи да я гали. – И след целия този провал дръзваш да спориш. Ти ли откри защо идват в Берлин тия хора? Ти ли разбра какво са замислили? Ти ли предложи план за тяхното премахване?

Прикован под свирепия поглед на Шол, Фон Холден не смееше да помръдне. Любимият син, който не може да стори зло, изведнъж се бе провинил. Това бе нещо повече от разочарование – беше измяна и Фон Холден го знаеше. За да го въведе в най-тесния кръг и да го направи отговорник по сигурността на цялата Организация, Шол трябваше да се пребори с Дортмунд, Залетл и Ута Баур. Това му отне месеци, но в крайна сметка той успя да ги убеди, че са последните оцелели от някогашната йерархия. Вече остаряват, твърдеше Шол, а не са се погрижили за бъдещето. Най-великите империи са рухвали за броени дни само защото не е имало ясен план за наследяване на властта. След време други ще заемат техните места начело на Организацията. Може би съпрузите Пайпер, Ханс Дабриц, Хенрик Щайнер или дори Гертруде Бирман. Но това време още не е дошло, а дотогава Организацията се нуждае от вътрешна защита. Шол познава Фон Холден още от дете. Той има необходимото образование и закалка, отдавна се е доказал като способен и верен сътрудник. Трябва да му се доверят и да го направят отговорник по безопасността – ако не за друго, то поне заради бъдещото спасяване на всичко, към което се стремят.

– Съжалявам, че ви разочаровах, господине – прошепна Фон Холден.

– Паскал – омекна Шол. Гласът му отново стана тих. Котката в ръцете му се отпусна и той продължи да я гали. – Знаеш, че те обичам като син, какъвто нямам. Но днес не мога да си позволя да ти говоря като на син. Ти си *Leiter der Sicherheit* и отговаряш за сигурността на цялата операция.

Внезапно Шол стисна котката за врата. Рязко я дръпна и протегна ръка настрани от балкона, на двайсет и пет метра над уличното движение. С див писък животното размаха лапи. После се сви на топка и задраска ръката на Шол в отчаян опит да се удържи над бездната.

– Никога не бива да оспорваш моите заповеди, Паскал.

Дясната лапа на котката се стрелна нагоре, оставяйки назъбена кървава дияра по китката на Шол.

– Никога. Ясно ли е?

Шол сякаш не забелязваше котката. Лапите удряха, раздираха отново и отново, докато цялата му ръка се обля в кръв. Но погледът му продължаваше да се впива в очите на Фон Холден. Нямахше болка, защото не съществуваше нищо друго. Нито котката. Нито уличното движение. Единствено Фон Холден. Искаше пълното му подчинение. Не само в този миг, а до последен дъх.

– Да, господине. Ясно е – едва прошепна Фон Холден.

Шол го погледа още малко.

– Благодаря ти, Паскал – тихо изрече той.

После разтвори пръсти и котката с неистов вой полетя като камък надолу. Шол дръпна ръка над парапета и я протегна напред с дланта нагоре. Кръвта описваше тъмен полукръг около китката му, преди да попи в белоснежния маншет на ризата.

– Паскал – произнесе той, – когато му дойде времето, отнеси се с дълбоко уважение към младия доктор. Убий го пръв.

Фон Холден погледна ръката пред себе си, после вдигна очи към Шол.

– Да, господине – отново прошепна той.

Сетне като в някакъв дивен и зловещ ритуал Шол отпусна ръка, а Фон Холден рухна на колене и я сграбчи. Притегли я към устните си и започна да ближе кръвта. Първо пръстите. След това по дланта и още по-нагоре, към китката. Вършеше всичко бавно, с отворени очи, осъзнавайки, че Шол го гледа като омагьосан. Продължи да засмуква раните с устни и език отново и отново, докато най-сетне мощна тръпка разтърси тялото на Шол и той се отдръпна.

Фон Холден бавно се изправи, погледна го за момент, после бързо се завъртя и влезе в апартамента, оставяйки Шол да се опомня в самота от шемета на осъщественото желание.

88.

Лондон, 7:45

От всички сестри Лебрюн най-много харесваше Мили Уайтхед заради невероятния ѝ бюст. Мили тъкмо го бе избърсала с влажна гъба и оправяше възглавниците, когато в стаята влезе Каду, облечен с парадна униформа.

– Така по-лесно се минава през митниците – обясни той с широка усмивка.

Лебрюн подаде ръка на стария си приятел. Все още беше на кислородни системи и тръбичките в носа му пречеха да говори.

– Да не мислиш, че съм дошъл специално заради теб? Имам среща с една дама – гордо заяви Каду и се усмихна на сестра Уайтхед.

Изчервена, тя се изкиска, намигна на Лебрюн и излезе. Каду придържа стол до леглото.

– Как си, приятелю? Добре ли те гледат?

През следващите десетина минути Каду се разприказва за старите времена – как бяха израсли в един и същ квартал, как станеха неразделни приятели, как тичаха след момичетата, как се ожениха и отгледаха деца. Със звучен смях си припомни как бяха избягали, за да се запишат в Чуждестранния легион, но веднага потеглиха обратно с охрана от двама истински легионери, защото бяха само на четиринайсет години. Усмиваше се широко и често избухваше в смях, опитвайки да ободри ранения другар.

През целия разговор десният показалец на Каду не се отлепи от стоманения спусък на автоматичния пистолет 25-ти калибър, насочен изпод завивката към гърдите на Каду. Кодираното предупреждение на Маквей беше недвусмислено. Нямаше значение, че Каду е стар и верен приятел; всичко доказваше, че участва в заговора на „групата“, както я наричаха сега. Най-вероятно именно той контролираше тайните операции в лионската централа на Интерпол и бе дал заповедта за ликвидиране на двамата братя Лебрюн.

Ако Маквей не грешеше, сегашното посещение на Каду имаше само една цел – да довърши Лебрюн.

Но в хода на разговора Каду ставаше все по-сърдечен и Лебрюн започна да се пита дали Маквей не е сбъркал, дали не разполага с погрешни сведения. А и кой би дръзнал да предприеме нещо, когато само на

няколко крачки отвъд постоянно отворената врата денонощно дежуреше въоръжена полицейска охрана?

– Приятелю – каза Каду и се изправи. – Извинявай, но трябва да изпуша една цигара, а знам, че тук не бива. – Той си сложи фуражката и тръгна към вратата. – Отивам до фойето и ще се върна след малко.

Когато Каду излезе, Лебрюн се отпусна. Маквей сигурно грешеше. След миг един от полицаите влезе в стаята.

– Наред ли е всичко, сър?

– Да, благодаря.

– Дойдоха да ви оправят леглото.

Полицаят се отдръпна и в стаята влезе едър санитар с чисти чаршафи под мишница.

– Добър ден, сър – грубовато изрече човекът и остави чаршафите на стола до леглото.

Полицаят се върна в коридора.

– Да не ни безпокоят, а, сър? – подхвърли санитарят и затвори вратата.

В съзнанието на Лебрюн отекна тревожен сигнал.

– Защо затваряте вратата? – изкрещя той на френски.

Санитарят се завъртя с усмивка. После внезапно протегна ръка и дръпна тръбичките от носа на Лебрюн. В следващата секунда стовари възглавницата върху лицето му и я притисна с цялата си тежест.

Лебрюн отчаяно се бореше, търсейки пистолета с дясната си ръка. Но собствената му слабост и огромната тежест на противника бяха предрешили схватката. Най-сетне пръстите му стиснаха дръжката на пистолета и той се напрегна да завърти дулото към корема на врага. Внезапно санитарят помръдна настрани и оръжието се омота в завивката. Лебрюн изпъшка и трескаво се опита да измъкне пистолета. Дробовете му крещяха за въздух, но не го получаваха. В един кратък миг осъзна, че ще умре, а наоколо всичко ставаше все по-сиво, почти черно, но не съвсем. Не беше напълно сигурен, но някой като че издърпа пистолета от пръстите му. После чу глух пукот и видя невъобразимо ярка светлина.

Би било невъзможно да види как санитарят дръпва завивките, изтръгва пистолета и го притиска към ухото му под възглавницата. Също тъй невъзможно би било да види как кървав фонтан от мозък и натрошена кост бликва към бялата стена и полепва по нея като пурпурно желе.

Пет секунди по-късно вратата се отвори. Стреснатият санитар завъртя пистолета. Каду влезе, вдигна ръка и невъзмутимо затвори

вратата зад гърба си. Успокоен, санитарят отпусна оръжието и кимна към Лебрюн. Още не бе довършил жеста, когато зърна служебния револвер на Лебрюн да изскача от кобура.

– Какво бе? – изрева санитарят.

Викът му заглъхна сред оглушителен трясък.

Тичащите по коридора полицаи чуха още два изстрела и завариха Каду да стои над мъртвия санитар, който все още стискаше пистолета на Лебрюн.

– Този човек току-що застреля инспектор Лебрюн – обяви Каду.

Бранденбург, Германия

Ремер следваше челната кола по булевард, окичен с пищни есенни дървета, покрай старинните къщи на средновековния Бранденбург. Под ярките слънчеви лъчи пътят водеше право на изток, към Берлин. Маквей се приведе напред.

– Този Шарлотенбург, където Шол си организира сборището... Какво представлява?

– Какво представлява ли? – Ремер го стрелна с очи през огледалото. – Съкровищница на бароковото изкуство. Музей, мавзолей, дом на безброй богатства, особено скъпи за германската душа. Лятна резиденция на почти всички пруски крале от Фридрих Първи до Фридрих Вилхелм Четвърти. Ако днес канцлерът живееше там, щеше да е нещо като сбор от Белия дом и най-големите американски музеи.

Озбърн погледна настрани. Утринното слънце бавно се издигаше, обгаряйки близките езерца във всички цветове на дъгата от тъмен пурпур до ярка синева. Чувстваше се зашеметен от преосмислянето на всичко станало през последните десет дни – тъй бързо, тъй брутално... и в същото време тъй късно, след повече от четвърт век. Още по-замайваща бе мисълта за онова, което го чакаше в Берлин. От една страна усещаше, че се носи по гребена на вълна, над която вече няма никаква власт. Но от друга страна го обземаше странното, успокояващо чувство, че е доведен дотук от някаква незнайна десница и че бъдещето, дори да е гибелно и ужасно, крие свой собствен, дълбок смисъл, тъй че вместо да се противи, трябва да вярва в него. Питаше се дали и с другите е така. Маквей, Нобъл и Ремер бяха различни хора, родени в различни светове и години. Дали жизнените им пътища бяха обединени от незнатната сила, която усещаше Озбърн? Как бе възможно това, след като само преди седмица даже не бе чувал за тях. Но нима имаше друго обяснение?

Унесен в неясни мисли, Озбърн отново върна поглед към отминаващия пасторален пейзаж – гористи хълмове и равнини, осеяни с безброй езерца. За миг гледката потъна зад гъста борова гора. После боровете изчезнаха и в далечината проблеснаха под слънцето куличките на катедрала от XV век. И в този момент го обзе твърдата увереност, че е прав, че всички – той, Маквей, Нобъл и Ремер – са тук заради някакъв висш замисъл, че са частици от една обща съдба, неподвластна на техния

разум.

Нанси, Франция

Утринното слънце надничаше над хълмовете, превръщайки кафеникаво-бялата селска къща в пейзаж от Ван Гог.

Отвън тайните агенти Ален Котрел и Жан Клод Дюма седяха на верандата. В едната си ръка Дюма държеше чаша кафе, в другата стискаше 9-милиметрова карабина. На четиристотин метра от тях, близо до средата на пътя към магистралата, беше се подпрял на едно дърво агентът Жак Монтан с праметнат през рамо френски автомат „Фама“. Гледаше как мравките деловито сноват напред-назад около корените.

Вера седеше до старинното писалище срещу прозореца в предната спалня и пишеше вече пета страница от дългото си любовно писмо до Пол Озбърн. Опитваше се да преосмисли всичко станало от момента на тяхната среща и същевременно да прогони тревогата от внезапния край на снощния разговор.

Отначало бе помислила, че връзката просто е прекъснала и скоро Пол ще позвъни отново. Но телефонът мълчеше и тя постепенно разбра, че е станало нещо. Не желаше да мисли какво точно. Стоически преодоля вечерта и част от нощта, четейки две медицински списания, които бе взела съвсем случайно при внезапното напускане на Париж. Тревогата и страхът бяха непоносими спътници, а се боеше, че тъкмо тия чувства няма скоро да я напуснат.

Когато нощта отмина без нови вести, тя реши да поговори с Пол. Да изложи на хартия онова, което би му казала, ако бяха заедно и можеха да останат насаме. Сякаш нищо не се е случило, сякаш са най-обикновени хора в най-обикновени обстоятелства. Разбира се, вършеше всичко това само за не даде воля на въображението си.

Тя остави писалката, препрочете написаното и изведнъж избухна в смях. Онова, което би трябвало да извира от сърцето ѝ, всъщност се оказваше нескопосан, претенциозен, псевдоинтелектуален трактат за смисъла на живота. Бе искала да напише любовно послание, но резултатът по-скоро напомняше писмена работа от изпит за преподавателки по литература в английско девическо училище. Усмивната, тя скъса листовете на четири и ги захвърли в кошчето. И в този момент забеляза как една кола отби по дългото отклонение към къщата.

Когато колата дойде по-близо, Вера различи, че е черно пежо със сини лампи на покрива. В средата на пътя Монтан излезе изпод дървото и размахна ръце. Пежото спря и той мина от лявата му страна. След

малко съобщи нещо по радиостанцията, изчака отговор, кимна и колата продължи напред.

Ален Котрел излезе напред и също като Монтан направи на шофьора знак да спре. Жан Клод Дюма пристъпи зад него, сваляйки карабината от рамото си.

– Oui, madame – каза Ален, когато лявото стъкло се спусна надолу и отвътре надникна красива тъмнокоса жена.

– Името ми е Аврил Рокар от Първа парижка полицейска префектура – каза жената, вадейки полицейско удостоверение. – Идвам да отведе госпожица Монере в Париж при детектив Маквей. Тя знае за кого става дума. – Аврил извади официално нареждане, отпечатано върху правителствена бланка. – По заповед на капитан Каду от Интерпол. И със съгласието на министър-председателя Франсоа Кристиан.

Котрел пое заповедта, изчете текста и я върна на посетителката. Дюма заобиколи колата и надникна вътре. Жената беше сама.

– Един момент – каза Котрел.

Той извади от джоба си радиостанция и се отдалечи. Дюма пак ми на от лявата страна на колата.

След миг Котрел рязко прибра радиостанцията и тръгна обратно. Изведнъж цялото му поведение се бе изменило и Аврил забележа, че посяга под самото си.

– Нали ще разрешите да си взема цигара от чантата? – вдигна тя очи към Дюма.

– Oui – кимна той и внимателно се вгледа в дясната й ръка, протегнатата към чантата.

Но не дясната, а лявата ръка го изненада. Нещо изпука два пъти и Дюма залитна заднешком към Котрел. За момент Котрел загуби равновесие и успя само да забележи пистолета в ръката на Аврил. Дулото подскочи. Котрел се хвана за шията. Следващият куршум го улучи смъртоносно между очите.

Монтан вече тичаше към нея, смъквайки автомата от рамото си, когато Аврил се прицели. Първият изстрел го улучи в бедрото. Той рухна на пътя и автоматът изхвъркна от ръцете му. Докато пълзеше напред, скърцайки със зъби от болка, Аврил пристъпи към него. Погледна го от високо и бавно насочи пистолета. Даде му миг за размисъл, после натисна спусъка два пъти. Един куршум под лявото око. И още един в сърцето.

След това приглади костюмчето си, обърна се и тръгна към къщата.

90.

Вера бе видяла всичко от прозореца на спалнята. Веднага посегна към телефона, но линията даваше само сигнал „свободно“. Въпреки отчаяните си опити, не успя да набере номер или да се свърже с централата.

Когато я доведоха тук, тя бе помолила Франсоа да ѝ даде пистолет за в случай, че нещата тръгнат зле. Няма начин да тръгнат зле, увери я той. Охраната е подбрана от най-добрите агенти на тайните служби. Тя възрази, че ония хора определено умеят да обръщат всичко в своя полза. Франсоа категорично отвърна, че тъкмо затова я е скрил тук, на триста и петдесет километра от Париж, под грижата на своите най-опитни и най-верни хора. И с това спорът приключи.

Сега неговите най-опитни и най-верни хора лежаха във вана, а жената, която ги уби, приближаваше къщата.

Аврил Рокар достигна края на алеята, прекоси малката моравка и стъпи на верандата. Дотук разузнаването на Организацията бе предвидило всичко. Охраната наистина се оказа от трима души. Бяха я предупредили, че не е изключено да са пропуснали съществуването на четвърти пазач, скрит някъде в къщата. Освен това вторият агент бе разговарял по радиото, преди да загине. Ако бе успял да вдигне тревога, задачата трябваше да се приключи час по-скоро, независимо дали има четвърти човек или не.

След като зареди нов пълнител, Аврил пристъпи отстрани на вратата, завъртя дръжката с лявата си ръка и леко побутна. Масивната дъбова врата се откряна. Вътре царуваше тишина. Само откъм полето отново долитаха птичи песни, замлъкнали за минута след стрелбата.

– Вера – високо изрече тя. – Името ми е Аврил Рокар. Работя в полицията. Телефоните са повредени. Франсоа Кристиан ме праща да те спася. Хората от охраната бяха престъпници, вражески агенти.

Тишина.

– Има ли някой при теб, Вера? Затова ли не можеш да отговориш?

Аврил бавно побутна вратата още малко, колкото да се вмъкне вътре. Отляво край стената имаше дълга скамейка. Отпред беше холът. Отвъд него започваше дълъг коридор, чийто край чезнеше в полумрака.

– Вера? – отново подвикна тя.

Никакъв отговор.

Вера стоеше в дъното на коридора. Беше се накарала да избяга през задната врата, но в последния момент бе съобразила, че отзад има само просторна ливада и езеро. На открито щеше да представлява лесна мишена.

– Вера – долетя пак гласът на Аврил и дъските на пода изскърцаха. – Не се бой, Вера. Дойдох тук, за да ти помогна. Ако при теб има някой, не мърдай. Недей да се бориш. Просто остани там. Аз ще те намеря.

Вера затаи дъх. Отдясно имаше малко прозорче и тя погледна навън с надеждата да види как някой се задава по алеята. Нови агенти, пощальон, минувач, който и било.

– Вера.

Гласът звучеше малко по-ясно. Аврил се приближаваше. Вера наведе глава. Беше лекарка и знаеше само как се спасява човешки живот. Но нямаше да умре тук, щеше да стори всичко възможно, за да се спаси. В ръцете си държеше парче тъмносин шнур, откъснат от завесата в спалнята.

– Ако си сама и се криеш, моля те, излез, Вера. Франсоа чака да му съобщи, че си в безопасност.

Вера се послуша. Гласът на Аврил се отдалечаваше. Може би към хола. Тя въздъхна тихичко, освобождавайки събраното напрежение. И в този момент прозорецът отдясно се пръсна на парчета.

Аврил беше отвън! Раздаде се изстрел и наоколо избухнаха късчета дърво. Вера изкрещя, когато няколко трески се впиха в шията и лицето ѝ. После Аврил протегна пистолета през прозореца за последния изстрел. Вера слепешком замахна напред и обви китката с тъмносиния шнур. Рязко пристегна примката и дръпна назад с всички сили. Изненадана, Аврил заби лице в счупеното стъкло. Пистолетът глухо тупна край краката на Вера.

С обляно в кръв лице, Аврил яростно опитваше да се освободи. Но съпротивата само укрепи и без това твърдата решителност на Вера. Дърпайки с всички сили, тя изтегли в коридора цялата ръка. Когато усети, че Аврил е притисната към външната стена, Вера опъна още по-жесток. Раздаде се неясен пукот, после пронизителен писък и раменната кост изхвъркна от ставата. Едва сега Вера пусна шнур и Аврил бавно се свлече под прозореца, продължавайки да крещи от болка.

– Коя си ти? – запита Вера, когато излезе и заобиколи покрай стената.

Пистолетът в ръката ѝ бе насочен право към повалената дългокрака

жена с тъмен костюм, подвила неловко под себе си изкълчената ръка.

– Отговаряй. Коя си? За кого работиш?

Аврил мълчеше. Вера предпазливо пристъпи напред. Тази жена беше професионалистка. През последните пет минути бе застреляла хладнокръвно трима мъже.

– Протегни настрани здравата си ръка и се завърти така, че да те виждам добре – заповяда тя.

Аврил не помръдна. После Вера видя алена струйка кръв да попива в земята под шията ѝ. Пристъпи напред и ритна крака на Аврил.

Нищо.

Разтреперана и готова за стрелба, тя направи още една крачка. Бавно се приведе, хвана Аврил за рамото и я обърна по гръб. Изпод брадичката бликна кръв по бялата блуза. Лявата ръка бе стисната в юмрук. Вера внимателно коленичи и се опита да разтвори пръстите. Когато успя, тя изкрещя и отскочи назад. Върху дланта лежеше ножче от самобръсначка-еднодневка. За кратките секунди докато Вера вземе пистолета и заобиколи къщата, Аврил Рокар си бе прерязала гърлото.

91.

Берлин, 11:00

Русата сервитьорка с баварски костюм се усмихна на Озбърн, сложи върху масата димящ кафеник и излезе. След пристигането в Берлин четиримата веднага се бяха отправили към това ресторантче на Вайзенщрасе, което се славеше като едно от най-старите в града. Собственикът Герд Еплеман, дребен плешив човечец с колосана бяла престилка, незабавно ги отведе в служебното сепаре под общата зала, където чакаше Дитрих Хониг.

Хониг имаше черна чуплива коса и грижливо подстригана прошарена брада. Беше висок почти колкото Ремер, но с по-крехко телосложение, а прекалено късите ръкави на сакото около костеливите му китки сякаш го правеха още по-висок. С маниера си да стои прегърбен, свил шия между раменете, той поразително приличаше на Ейбрахам Линкълн в модерен германски вариант.

– Хер Маквей, хер Нобъл, искам добре да обмислите риска – каза Хониг, крачейки напред-назад из сепарето, без да изпуска от поглед събеседниците си. – Ервин Шол е един от най-влиятелните хора в западния свят. Ако се захванете с него, ще бръкнете в змийско гнездо, каквото не можете дори да си представите. Рискувате да предизвикате ужасни неприятности. За себе си и за своите служби. Ще бъдете уволнени или принудени да подадете оставка. И няма да се отървете само с това, защото излезете ли изпод крилото на полицията, цяла армия от адвокати ще се заеме да ви съди за нарушаване на закони, които не сте и сънували. Ще ви стрият на прах. Ще намерят начин да ви отнемат колите, къщите, всичко. Невероятен късмет ще е, ако си запазите поне пенсиите. Такава е властта на подобни хора.

След тия думи Хониг седна на дългата маса и си наля от силното черно кафе, което бе донесла сервитьорката. Бивш директор на берлинската полиция, той беше непрестанно ухажван от най-богатите и могъщи хора в германската промишленост. Краят на студената война не бе повлиял ни най-малко върху жестоката решителност на международните терористи. Поради това всеки висш европейски чиновник държеше преди всичко да осигури безопасност за себе си и своето семейство. В Берлин със защитата на най-видните финансови особи се занимаваше Хониг. Тъй че ако някой можеше да знае как се държат всемогъщите

богаташи при схватка без правила, особено пък в Берлин, това бе тъкмо Дитрих Хониг.

– Моите уважения, хер Хониг – настръхна Маквей. – Бил съм заплашван и преди, но както виждате, все още кретам. Същото се отнася до господата Нобъл и Ремер. Затова нека оставим празните приказки и да се заемем с онова, заради което сме дошли. Убийства. Цяла поредица от убийства, започнала преди трийсет години и продължаваша до днес. Едно от тях стана в Ню Йорк преди по-малко от двайсет и четири часа. Убитият беше дребничък евреин на име Бени Гросман. Освен това беше ченге и мой добър приятел. – Гласът на Маквей бе натежал от гняв. – От доста време работим по случая, но едва от един ден насам започнахме да се ориентираме. Колкото повече ровим, толкова по-често се натъкваме на името Ервин Шол. Платено убийство, хер Шол. Почти навсякъде по света за това се полага дългосрочна, дори смъртна присъда.

Над главите им се раздаде смях и подът заскърца под стъпките на голяма компания, идваща за обяд. Из въздуха се понесе апетитният аромат на наденички с кисело зеле.

– Искам да разговарям с Шол – каза Маквей.

Хониг се поколеба.

– Не знам дали е възможно, хер детектив. Вие сте американец. В Германия нямате никаква власт. Освен ако разполагате с категорични доказателства за извършено престъпление, в което се съмнявам.

Маквей не обърна внимание на възраженията.

– Ще го направим така. Заповед за арест, издадена на името на инспектор Ремер, според която Шол трябва да се предаде на германската полиция за екстрадиране в Съединените щати. Обвинява се в организиране на наемно убийство. Американското посолство ще бъде уведомено.

– За човек като Шол подобна заповед е пълна нула – спокойно каза Хониг. – Адвокатите му ще я изхрупат за закуска.

– Знам – кимна Маквей. – Но все пак я искам.

Хониг кръстоса ръце върху масата пред себе си и сви рамене.

– Господа, мога само да обещаая, че ще сторя каквото е по силите ми.

Маквей се наведе към него.

– Ако не можете да го уредите, кажете си направо и намерете някого, който ще може. Трябва да стане още днес.

92.

Фон Холден напусна гранд хотел „Берлин“ в 7:50. В 10:20 частният реактивен самолет вече се спускаше над летище Клотен край Цюрих.

В 10:52 лимузината му прекоси входа на Анлегеплац, а точно в 11:00 Фон Холден чукаше на вратата на Джоана. Трябваше да я гали, да я утешава, да стори всичко необходимо, за да ѝ възвърне предишното настроение на отзивчивост и неуморни грижи за Елтон Либаргер. Тъкмо затова носеше малкото черно санбернарче, което бе наредил да осигурят до пристигането му.

– Джоана – високо изрече той, след като не получи отговор. – Аз съм, Паскал. Знам, че си разстроена. Трябва да поговорим.

– Нямам за какво да говоря с теб или с когото и да било! – кресната иззад вратата.

– Моля те...

– Не, дявол да го вземе! Махай се!

Фон Холден посегна към дръжката на вратата.

– Заклучено е – дрезгаво се обади дежурната Фрида Фослер.

Фон Холден се завъртя към нея. Беше сурова и властна, с масивна челюст и също тъй масивна фигура. За да предизвика в който и да било мъж нещо повече от погнуса, би трябвало да поне да се усмихне и да стане малко по-женствена, ако изобщо бе способна на това.

– Можете да си вървите – каза Фон Холден.

– Имам заповед да...

Погледът му стана суров.

– Можете да си вървите.

– Да, хер Фон Холден.

Фрида Фослер изключи радиостанцията на колана си, изгледа го накриво и се отдалечи. Фон Холден се навъси. Ако не беше жена и ако бяха в Спецназ, би я застрелял на място за този поглед.

Кученцето в ръцете му заскимтя и той пак се обърна към вратата.

– Джоана. Имам подарък за теб. Всъщност за Хенри...

– Какво е станало с Хенри?

Вратата изведнъж се разтвори и Джоана застана на прага боса, по джинси и тениска. Беше ужасена от мисълта, че някой може да е сторил зло на кучето ѝ в Таос. После видя какво държи Фон Холден.

Пет минути по-късно Фон Холден вече бе пресушил сълзите ѝ с

целувки и я остави да си играе на пода с невръстния санбернар. Обясни, че видеозаписът на унизителната сексуална игра с нейно участие всъщност е бил жестока проверка, срещу която той енергично протестираше, но с нищо не можел да промени заповедта на управителния съвет, издадена поради сериозни съмнения дали Либаргер ще бъде в състояние отново да поеме ръководството на своята международна корпорация с капитал петдесет милиарда долара. Застрахователните им партньори се страхували от нов удар и настоявали за недвусмислена проверка на физическата му издръжливост при максимално натоварване. Обичайните тестове не ги удовлетворявали, тъй че партньорите настояли техният главен лекар и доктор Залетл да организират ново изпитание.

Залетл отлично знаел, че в момента Либаргер няма нито съпруга, нито приятелка, но за сметка на това изпитва дълбока обич и доверие към Джоана. Очевидно единствено с нея можел да се почувства спокоен и уверен. Тъй като се боял, че едно откровено предложение ще бъде отхвърлено, Залетл наредил двамата тайно да бъдат упоени. Експериментът бил извършен, записан на видеолента и докладван пред управителния съвет. След това единствената касета била унищожена. На изпитанието не присъствал никой друг, камерите се управлявали от разстояние.

– Джоана, за тях това беше бизнес и нищо повече. Опитях да се боря, докато накрая ми препоръчаха да напусна компанията. Не можех да напусна заради господин Либаргер. И заради теб. Защото знаех, че поне ще съм аз, а не някой непознат. Съжалявам... – Той нежно избърса от бузите ѝ бликналите сълзи. – Моля те, Джоана, само още един ден. Заради господин Либаргер. Само това пътуване до Берлин и оттам отлиташ право за Ню Мексико. – Фон Холден седна на пода до нея и почеса кученцето по корема. – Бих те разбрал, ако желаш да си заминеш още сега. Дори ще ти дам кола до аерогарата. Ще намерим отнякъде друг рехабилитатор и криво-ляво ще изкараме до утре.

Джоана гледаше Фон Холден и се питаше как да постъпи; макар и безкрайно оскъргена от безмилостната манипулация, тя осъзнаваше, че Елтон Либаргер също е бил жертва, а неговото здраве все още дълбоко я вълнуваше.

Фон Холден протегна ръка. Косматото черно топче скочи на крака и близна пръстите му. Той на свой ред погали кученцето зад ушите и се усмихна с оная топла, любяща усмивка, която бе разтопила сърцето на Джоана още от първата среща. В този миг тя реши, че всичко казано е истина и че при дадените обстоятелства може да приеме молбата му.

– Ще дойда в Берлин – промълви тя с печална, боязлива усмивка.

Фон Холден се приведе напред, докосна челото ѝ с устни и благодарно за добрината.

– Джоана, сега трябва незабавно да се върна в Берлин за последните приготовления. Извинявай, но нямам избор. Ти ще пристигнеш утре с господин Либаргер и останалите.

Джоана се поколеба и за момент Фон Холден помисли, че ще промени решението си, но тя изведнъж омекна.

– Там ще се видим, нали?

– Естествено – широко се усмихна той.

Джоана неволно отвърна на усмивката. И за пръв път откакто бе видяла записа, усети че се отпуска. Фон Холден погали още веднъж кученцето зад ушите, после стана и помогна на Джоана да се изправи. Преди да тръгне към вратата, извади от джоба си плик и го остави на масата.

– От корпорацията с надежда, че така ще облекчат притеснението и душевните рани. Не особено деликатен жест, бих казал, но без съмнение твърде полезен. Ще се видим в Берлин – прошепна той и излезе.

Докато кученцето скимтеше край краката ѝ, Джоана се загледа към масата. Накрая взе плика и го отвори. Когато видя какво има вътре, ахна от изненада. Беше чек на нейно име за петстотин хиляди долара.

93.

Мерцедесът се спусна в гаража под модерната общинска сграда от стъкло и бетон на Харденбергщрасе 15. Една от придружаващите коли го последва и спря наблизко. Докато излизаше заедно със своите спътници, Озбърн различи зад стъклото й лицата на охраната. Полицаяте се оказаха много по-млади, отколкото бе очаквал, навярно нямаха и трийсет години. Без сам да знае защо, това го изненада и той си представи цяла армия от млади професионалисти, застанали зад гърба му. От тази мисъл не се почувства по-стар, просто изведнъж светът наоколо се обърка. До днес полицаите винаги бяха по-стари от него, а самият той стоеше някъде в челната редица на младежта, всички останали бяха просто хлапета и ученици. И ето че всичко внезапно се променяше. Нямахме представа защо го открива тъкмо сега – може би се опитваше да не мисли къде отиват и какво може да ги очаква там.

Бяха останали в сепарето повече от два часа, като междувременно пиха кафе и обядваха. Най-сетне Хониг се обади, че съдията Ото Гравениц ще ги чака в кабинета си точно в три.

По пътя насам Маквей го бе посъветвал какво да каже в показанията си. Единствено важни бяха предсмъртните разкрития на Мериман, останалото трябваше да се изложи в най-общи линии. С други думи, Озбърн не биваше да споменава за частния детектив Жан Пакар. Нито пък за спринцовките и препаратата, който бе използвал. Всъщност по този начин Маквей успокояваше неговия неизречен, но твърде реален страх, че ще бъде принуден да се признае за виновен в опит за убийство.

Подобен жест можеше да се сметне за великодушен и Озбърн би трябвало да изпитва благодарност, но знаеше, че Маквей има по-друга цел. Тревожеше го не толкова, че Озбърн ще попадне под удар, колкото да не би по този начин да пропадне единственият му шанс за получаване на заповедта. Това означаваше, че показанията трябва да бъдат ясни и насочени само срещу Шол – както заради съдията, така и заради Хониг, чието мнение явно тежеше в тукашните среди. Ако Озбърн не си държеше езика зад зъбите, цялата тежест на разговора можеше да се прехвърли върху него и сериозно да застраши главната им цел.

– Как мислиш? – обърна се Маквей към Ремер, докато влизаха в асансьора. – Знаят ли, че сме тук?

Ремер сви рамене.

– Мога само да кажа, че не бяхме следени от летището до Берлин. Нито от ресторанта дотук. Но знае ли някой колко неща не сме забелязали? Най-сигурното е да смятаме, че ни следят, нали?

Нобъл се озърна към Маквей. Ремер беше прав: по-добре да са нащрек. Дори ако „групата“ не подозираше, че са тук, скоро щеше да узнае. Противникът вече неведнъж бе доказал своите възможности.

На шестия етаж асансьорът спря и четиримата излязоха в приемна. Секретарката ги въведе в кабинета и помоли да почакаат.

Маквей огледа типичния кабинет на държавен служител. Обикновено стоманено бюро, няколко метални стола – съвсем като някоя кантора в Лос Анджелис.

– Познаваш ли този съдия? – запита той. – Гравениц, нали така му беше името?

Ремер кимна.

– Не много добре, но го познавам.

– Какво можем да очакваме?

– Зависи какво му е казал Хониг. Несъмнено е голям успех, че се съгласи да ни приеме. Но това още не означава, че всичко е гарантирано. Гравениц ще се нуждае от доказателства.

Маквей погледна часовника си, седна на ръба на бюрото и се втренчи в Озбърн.

– Добре съм – промърмори Озбърн и се подпря на стената до прозореца.

Маквей не бе забравил за неговото нападение срещу Мериман и никога нямаше да забрави. Това бе още едно от нещата, за които предпочиташе да не мисли сега. Но въпреки всичко то продължаваше да го измъчва, защото знаеше, че рано или късно ще изплува на повърхността.

Вратата се отвори и в кабинета влезе Дитрих Хониг с новината, че Гравениц се извинява за закъснението, но след малко ще ги приеме. После предаде на Нобъл, че е пристигнало съобщение незабавно да позвъни в Лондон.

– Дали пък най-сетне не ни е потръгнало?

С тия думи Нобъл мина зад бюрото и посегна към телефона. След трийсет секунди разговаряше със Скотланд ярд. Още двайсет секунди по-късно го свързаха с шефа на отдел „Убийства“ към лондонската полиция.

– О, Господи! Не! – изведнъж възкликна той. – Как е станало? Нали имаше денонощна охрана!

– Лебрюн – прошепна Маквей.

– Добре де, къде е сега, дявол да го вземе? – гневно запитва Нобъл. – Намерете го и го задръжте в строга изолация. Когато получите някакви сведения, предайте ги чрез службата на инспектор Ремер в Бад Годесбург.

Той затвори телефона и описа на Маквей как е бил убит Лебрюн. Накрая добави, че в суматохата Каду успял да застреля санитаря и да изчезне.

– Няма смисъл да питам дали санитарят още е жив – процеди през зъби Маквей.

– Прав си, няма смисъл.

Приглаждайки машинално косата си, Маквей прекоси стаята. Когато се завъртя, гледаше право към Хониг.

– Случвало ли ви се е да загубите приятел и колега, хер Хониг?

– В тая игра е неизбежно... – тихо отвърна Хониг.

– В такъв случай колко още трябва да чакаме съдията Гравениц?

Не беше въпрос, а заповед.

94.

Грандиозен, нисък и червендалест под буйната си сребристо-бяла коса, областният криминален съдия Ото Гравениц кимна към няколко кресла от кожа и бирманско тиково дърво и покани на немски посетителите да седнат. После мина пред тях и се настани зад масивно бюро в стил рококо, при което подметките му увиснаха на два пръста над дебелия ориенталски килим. В сравнение със спартанския декор на цялата сграда, кабинетът му беше истински оазис на богатство и изтънчен вкус към старинните мебели. Освен това целенасочено подчертаваше властта и високия пост на своя собственик.

Като се обърна към останалите, Хониг обясни на английски, че поради общественото положение на Шол и сериозните обвинения срещу него, съдията Гравениц е решил да изслуша показанията без присъствие на прокурор.

– Чудесно – съгласи се Маквей. – Да започваме.

Гравениц се пресегна напред, включи касетофона и в 15:25 заседанието започна.

В кратко предварително изявление, превеждано на немски от Ремер, Маквей обясни кой е Озбърн, как е забелязал убица на баща си в едно парижко кафене и как го проследил до един парк край Сена, тъй като наоколо нямало полиция, а се боял, че може да изгуби следите му. Там най-сетне събрал смелост да го разпита, но след броени секунди Мериман бил застрелян от човек, за когото имат основания да смятат, че също е наемник на Ервин Шол.

След като свърши, Маквей погледна втренчено Озбърн, отстъпи му мястото пред бюрото и седна. С помощта на Ремер свидетелят положи клетва пред Гравениц и започна показанията си. Отначало Озбърн повтори разказа на Маквей, а по-нататък не бе необходимо да се отклонява от истината.

Облегнат назад, Гравениц слушаше и в същото време внимателно изучаваше лицето на Озбърн. Когато разказът приключи, съдията се озърна към Хониг, после отново погледна свидетеля.

– Сигурен ли сте, че Мериман беше убиецът на баща ви? Изминали са почти трийсет години.

– Да, сър – каза Озбърн.

– Сигурно сте го ненавиждал.

Маквей стрелна очи към Озбърн. Внимавай, казваше погледът. Съдията опипва почвата.

– На мое място и вие щяхте да го ненавиждате – невъзмутимо отвърна Озбърн.

– Знаете ли защо Ервин Шол би могъл да желае смъртта на баща ви?

– Не, сър – отговори Озбърн и Маквей въздъхна от облекчение. Дотук всичко вървеше добре. – Не забравяйте, че бях дете. Видях лицето на убиеца и го запомних завинаги. Но повече не го видях до онази вечер в Париж. Не знам какво друго да ви кажа.

Гравениц изчака още малко, после се обърна към Маквей.

– Сигурен ли сте, че именно онзи Ервин Шол, който сега се намира в Берлин, е наел Албърт Мериман?

Маквей се изправи.

– Да, сър.

– Защо вярвате, че убиецът на хер Мериман също е бил наемник на хер Шол?

– Защото хората на Шол са се опитвали да убият Мериман, с което са го принудили да мине в нелегалност за дълги години. Най-сетне са го открили.

– И вие сте твърдо уверен, че зад всичко това стои Шол?

Маквей се бе опитал да избегне тъкмо това, но както всички талантиви съдии на този свят Гравениц имаше шесто чувство, близко по дух до родителската прозорливост. Както за децата, така и за подсъдимите предупреждението е едно: излъжеш ли, с тебе е свършено.

– Питате дали мога да го докажа? Не, сър. Все още не.

– Разбирам... – промърмори Гравениц.

Шол беше грамадна, влиятелна фигура в международните финансови среди и Гравениц се двоумеше. Маквей отлично знаеше, че всеки здравомислещ съдия би предпочел да подпише заповед за арестуване на германския канцлер, но не и да се захваща с човек като Ервин Шол. А показанията на Озбърн въпреки цялата си сила бяха само приказки и нищо повече. Трябваше незабавно да изкарат Гравениц от равновесие, иначе би се наложило най-неприятното – да отидат при Шол без заповед за арестуване. Ремер навярно мислеше същото, защото внезапно бутна креслото назад и се изправи.

– Ваше благородие – изрече той на немски. – Доколкото разбирам, една от основните причини да ни приемете толкова спешно е фактът, че са застреляни двама полицейски служители, работещи по случая. Един

може да се окаже случайност, но двама...

– Да, това беше сериозен довод – съгласи се Гравениц.

– В такъв случай трябва да знаете, че единият беше нюйоркски полицай, убит в собствения си дом. Вторият, уважаван сътрудник на парижката полиция, бе тежко ранен на железопътната гара в Лион, а покъсно прехвърлен тайно в Лондон и настанен в болница под денонощна охрана. – Ремер помълча. – Преди малко е бил убит в болничната стая.

– Съжалявам – искрено въздъхна Гравениц.

Ремер кимна и продължи:

– Имаме сериозни основания да вярваме, че убиецът е работил за организацията на Шол. Налага се да разпитаме хер Шол лично, Ваше благородие, а не да се разправяме с адвокатите му. Без заповед за арест това е невъзможно.

Гравениц събра длани, облегна се и извърна глава към Маквей, който го гледаше втренчено, очаквайки решението. После невъзмутимо се приведе напред и записа нещо в бележника върху бюрото. Приглади с пръсти сребрилата си грива, стрелна с поглед Хониг и обърна очи към Ремер.

– Окей – каза той на английски. – Окей.

95.

Маквей, Нобъл и Озбърн изчакаха Гравениц да подпише *Haftbefehl*³⁷ за Ервин Шол и да я връчи на Ремер. След това благодариха на съдията, сбогуваха се с Хониг и слязоха в гаража с личния асансьор на Гравениц.

Всички, включително Озбърн, разбираха, че стъпват по тънък лед. Както бе изтъкнал Хониг, заповедта в джоба на Маквей беше почти безполезна. Разбира се, нищо не им пречеше да почукат на вратата на Шол и да заявят: „Добър вечер, сър, ние сме от полицията и носим заповед за арест по следните причини...“ Най-вероятно Шол щеше да попадне зад решетките като всеки обикновен гражданин, но само след час щеше да налети цял орляк гръмогласни адвокати и в крайна сметка арестуваният щеше победоносно да излезе, без да е казал и дума.

През следващите седмици щяха да завалят заявления, подписани от Шол и десетки високопоставени лица, гарантиращи за него; клетвени декларации, че изобщо не е замесен, не е познавал, не е имал работа или основания за работа с бащата на Озбърн и който и да било от убитите; доказателства, че не е чувал, познавал или търсил по какъвто и да било повод човек на име Албърт Мериман; свидетелски показания, че през въпросните дни е бил другаде и не е припарвал до имението си в Лонг Айланд; категорични твърдения, че изобщо не е чувал за бивш агент от Щази на име Бернхард Офен и че по време на парижките събития се е намирал в Съединените щати. Всички тия клетвени декларации, скрепени с най-авторитетни подписи, щяха да гарантират пълната невинност на Шол. И тъй като липсваха конкретни доказателства, обвинението щеше да отпадне.

А после, след година или две, когато времето постепенно прикрие името на Шол и целият епизод бъде почти забравен, щеше да дойде ред на хладнокръвното, обмислено отмъщение, за което предупреждаваше Хониг. Маквей, Нобъл, Ремер и Озбърн щяха да видят как животът им се превръща в руини. Приятели, колеги и съвсем непознати хора щяха да ги обвинят в кражби, корупция, сексуални извращения, злоупотреби със служебното положение и още по-страшни неща. Семействата им щяха да станат за присмех, имената им нямаше да слизат от вестникарските страници, докато не бъдат напълно съсипани. В сравнение с тях

37. Заповед за арест (нем.), бел. авт.

Хъмпти-Дъмпти би изглеждал същинска гранитна канара, изсечена на веки между другите величави ликове върху скалите на Маунт Ръшмор.

Сред скърцане на гуми Ремер изкара мерцедеса от гаража и потегли по Харденбергщрасе, следван от колата на охраната.

Пет минути по-късно минаха край двайсет и двата етажа от стъкло и стомана на Европейския център и като свърнаха по близката уличка, слезоха в нов гараж.

– Auf Wiedersehen. Danke³⁸ – каза Ремер по радиостанцията.

– Auf bald.³⁹

Колата на охраната ускори ход и изчезна зад ъгъла.

– Доколкото разбирам, смятате, че сме в безопасност – подхвърли Нобъл, докато Ремер паркираше мерцедеса срещу входа.

– Съвършено правилно.

Ремер излезе от навън, пресегна се за автомата и го заключи в багажника. После запали цигара и ги поведе надолу към дебела стоманена врата. Отвъд нея започваше дълъг коридор, изпълнен с кабели и водопроводни тръби, който минаваше под улицата и стигаше до подземията на Европейския център.

– Знаем ли къде е Шол? – прокътят под бетонния свод гласът на Маквей.

– Гранд хотел „Берлин“. На Фридрихщрасе, срещу Зоологическата градина. Оттук е доста път за престарял джентълмен като теб.

Ремер се ухили на Маквей и отвори огнеупорната врата в дъното на коридора. Загаси цигарата си в стенния пепелник, спря пред служебния асансьор и натисна бутона. Вратата веднага се отвори и четиримата влязоха. Ремер натисна копчето за шести етаж, вратата се затвори и кабината пое нагоре. Едва сега Озбърн забеляза, че Ремер през цялото време е стискал пистолет.

Гледайки тримата си безмълвни спътници под бледата светлина в кабината, той изведнъж се почувства излишен като пети човек в компания за бридж или неканен гост на сватбата на бившата си съпруга. Тия хора бяха професионални полицаи, ветерани, чиито съдби се преплитаха като мускули и кости. Заповедта в джоба на Маквей беше издадена от най-влиятелния криминален съдия в Германия, а човекът, срещу когото се изправяха, беше фигура от световна величина и разполагаше със собствена армия. Маквей му бе казал, че идва в Берлин, за да даде

38. Довиждане. Благодаря (нем.), бел. пр.

39. До скоро (нем.), бел. авт.

показания. Сега това бе сторено и тримата повече не се нуждаеха от него. Би било наивно да вярва, че Маквей ще изпълни обещанието да го допусне до разговора си с Шол. Изведнъж стомахът му се сви на топка. Маквей не даваше пукната пара за личната война на Озбърн. Имаше свои планове и не възнамеряваше да ги споделя с когото и да било.

Маквей забеляза погледа му.

– Какво има?

– Просто си мислех – тихо каза Озбърн.

– Не прекалявайте – посъветва го Маквей без усмивка.

Асансьорът спря. Вратата се отвори и Ремер излезе пръв. Огледа се, после ги поведе по коридор, застлан с дебела пътека. Намираха се в хотел. Хотел „Палас“ – Озбърн забеляза името на една брошура върху масичката, край която минаха.

Пред стая 6132 Ремер спря и почука на вратата. Широкоплещест цивилен полицай ги въведе в голям апартамент с две съседни спални. Отвъд прозорците се зеленееше паркът на Зоологическата градина, а от страни имаше фасада, вероятно по-ново крило на хотела.

Ремер прибра пистолета под самото си и размени няколко думи с полицаия, който ги бе посрещнал. Маквей мина по коридора да огледа втората спалня. След малко се върна. Нобъл не бе очарован от близостта на новото крило, откъдето, макар и под ъгъл, можеха да ги наблюдават. Когато изказа съмненията си, Маквей го подкрепи.

Едрият полицай разпери ръце и обясни със силен немски акцент, че в момента било почти невъзможно да се намери свободна стая, камо ли апартамент. Берлин просто кипял от търговски изложби и международни конгреси. Даже федералната полиция не разполагала с кой знае какъв избор, след като стаите се резервирани три месеца предварително.

– Манфред, в такъв случай ние сме просто щастливци – възкликна Маквей.

Ремер кимна, после каза нещо на немски и полицаят излезе. Ремер заключи вратата след него.

– Двамата с теб ще се разположим тук – реши Маквей. – Нобъл и Озбърн ще вземат другата спалня. – Той пристъпи към прозореца, дръпна ефирната завеса и огледа движението по Курфюрстендам, после се възря в тъмните корони на отсрещния парк. – Телефоните обезопасени ли са?

– Две линии.

Ремер запали цигара и свали коженото сако, разкривайки масивен гръден кош и старомоден кобур под мишницата, от който стърчеше –

Озбърн едва сега забеляза размерите – грамаден автоматичен пистолет.

Маквей също свали самото си и погледна Нобъл.

– Провери положението с Лебрюн, ако обичаш. Разбери дали вече знаят кой е убиецът. Как е влязъл? Какво ново около Каду? Знае ли някой къде се укрива? Трябва да разберем дали е бил там случайно или по план. – Той закачи самото в гардероба и се обърна към Озбърн. – Настявайте се. Доста ще повисим тук.

И той мина в банята да се измие. Когато излезе с кърпа в ръцете, вече имаше нова задача за Ремер.

– Оная история в Шарлотенбург утре вечер. Дай да разберем какво представлява и кой ще присъства. Вярвам, че твоите хора в Бад Годесбург ще ни направят тази услуга.

Озбърн мина в другата спалня и се огледа. Отчаяно се бореше да овладее пристъпа на безумие в душата си. Две легла с масленозелени покривала. Малка масичка между тях. Две нощни шкафчета. Телевизор. Прозорец с изглед към парка. Отделна баня. Знаеше, че мозъкът на Маквей разиграва безумно рискован план като генерал с мизерен коз в ръкава, който праща малоброен отряд срещу кралската армия и се мъчи по всички възможни начини да обърне хода на битката. В тия мисли нямаше място за него. Затова двамата с Нобъл бяха настанени отделно – Маквей не искаше да остава насаме с въпросите на Озбърн. Иначе би изпаднал в твърде неудобно положение, ако му се наложеше да обяснява защо няма да вземе Озбърн на срещата с Шол. Хитро измислено. Да протака. Да отлага до последния момент. И да подхвърли от прага: „Съжалявам, това е работа за полицаи“. А после да го повери на германските полицаи в коридора.

96.

– Вечеря в тесен кръг. Официално облекло. Точно сто гости. Вход само с покана.

Ремер седеше по риза до масичката с чаша кафе в едната ръка и цигара в другата. През последния час бе провел шест разговора със сътрудници на разузнавателния отдел към Бундескриминаламт – БКА – в Бад Годесбург, които се опитваха да изяснят какво точно ще става в двореца Шарлотенбург.

Също по риза, Озбърн седеше в ъгъла и гледеше как Маквей крачи по чорапи напред-назад из стаята. Беше решил, че ще е най-добре да отвърне по същия начин – да използва Маквей за своите цели. Кротко, незабележимо. Да открие как да обърне положението в своя полза, без да събуди подозренията на полицаите. Вече знаеше, че хотел „Палас“ е част от Европейския център – огромен комплекс от магазини и игрални зали в центъра на Берлин. Паркът отсреща до голяма степен напомняше Централ парк в Ню Йорк – гъст, обширен, прорязан от улици и безброй пътечки. Доколкото бе разбрал от разговорите между другите трима и телефонните им обаждания, освен цивилните сътрудници на БКА в коридора, екипи от по двама души дежуреха във фойето и горе на покрива, а по близките улици дежуреха коли в пълна бойна готовност. Шестте стаи от съседното крило с пряка видимост към апартаментата бяха проверени. В четири имаше японски туристи от Осака, в другите две – бизнесмени, пристигнали за изложение на компютърна техника. Единият беше от Мюнхен, другият от Дисни Уърлд в Орландо. И шестимата бяха точно това, за което се представяха. Следователно можеха да разчитат на безопасност, дори ако „групата“ узнаеше къде се намират и опиташе да предприеме нещо. Проблемът бе, че при това положение шансовете на Озбърн да предприеме нещо без знанието на Маквей спадаха почти до нула.

– Организира се от швейцарска корпорация, наречена „Бергхаус груп“ – четеше Ремер от служебния си бележник. Вдясно от него Нобъл оживено разговаряше по телефона, размахвайки подобен бележник. – Поводът е завръщането на... Ремер се вгледа в записките – някой си Елтон Карл Либаргер. Индуриалец от Цюрих, който преди година бил претърпял тежък инсулт в Сан Франциско, но вече е напълно здрав.

– Кой е тоя Елтон Либаргер, по дяволите? – запита Маквей.

Ремер сви рамене.

– Изобщо не съм чувал за него. Нито пък за „Бергхаус груп“. Разузнавателният отдел има грижата да изясни, ще ни осигурят и списък на гостите.

Нобъл затвори телефона и се обърна.

– Каду ми е пратил кодирано съобщение. Бил избягал от болницата, защото се боял, че полицайте са пуснали в стаята убиеца на Лебрюн. Че са агенти на „групата“ и ще се заемат с него. Обещава пак да ми се обади при първа възможност.

– Кога го е пратил и откъде? – запита Маквей.

– Пристигнало е по факса преди около час. От летище Гатуик.

Поради мъглата самолетът на Фон Холден кацна на летище Темпелхоф едва в 18:35 – три часа по-късно от предвиденото. В 19:30 той слезе от таксито на Шпандауердам и пресече улицата. Отсреща дворецът Шарлотенбург беше затворен и мрачен. Изкушаваше се да заобиколи през страничния вход и лично да провери мерките за безопасност. Но днес Виктор Шевченко вече бе проверявал два пъти и му докладва по радиото, че всичко е наред. А на Виктор спокойно би поверил и живота си.

Фон Холден се спря пред железните решетки, опитвайки да си представи онова, което щеше да стане тук след по-малко от двайсет и четири часа. Виждаше го като наяве. А мисълта, че е дочакал навечерие-то, го трогваше почти до сълзи. Най-сетне той се завъртя и тръгна по тротоара.

В пет часа следобед берлинският сектор бе установил, че Маквей, Озбърн и другите са пристигнали в Берлин и са се настанили в хотел „Палас“ под усилена полицейска охрана. Всичко ставаше точно според предвижданията на Шол, сигурно щеше да излезе прав и в това, че идват да се срещнат с него. Едва ли ги интересуваше Либаргер и церемонията в Шарлотенбург.

Открий ги, наблюдавай, бе казал Шол. В един момент ще опитат да се свържат с мен, да уговорят място и час за разговор. Това ще е нашата възможност да ги изолираме. И тогава двамата с Виктор ще извършите каквото е необходимо.

Да, помисли Фон Холден, крачейки напред, ще извършим каквото е необходимо. Ще го сторим бързо и изобретателно.

И все пак изпитваше тревога. Знаеше, че Шол ги подценява, особено Маквей. Те бяха хитри, опитни и досега имаха изключителен късмет. Лоша комбинация, означаваща, че ще трябва да подготви особено

изобретателен план, в който да няма място за опит и късмет. Би предпочел да поеме инициативата и да свърши всичко час по-скоро, преди да са пристъпили към собствените си планове. Но да се ликвидират четирима мъже, от които поне трима носят оръжие и се намират под полицейска охрана в огромния Европейски център – задачата изглеждаше почти невъзможна. Би се наложило да организират масирана акция на открито. Прекалено кървава, прекалено шумна и без никаква гаранция за успех. Освен това, ако нещо се объркаше и някой от участниците попаднеше в плен, рискуваха да поставят Организацията под удар в най-неподходящия момент.

Оставаше му само да се надява, че все пак ще допуснат невъобразимата глупост да се изложат на риск. Ако ли не, щеше да им отстъпи първия ход, както бе наредил Шол. От опит знаеше, че успехът на всяка мярка е почти гарантиран, ако лично ръководи операцията. Знаеше още, че е по-добре да насочи енергията си към разработването на боен план, отколкото да се тормози с догадки за противника. И все пак присъствието им го безпокоеше дотолкова, че бе готов едва ли не да помоли Шол за отлагане на церемонията в Шарлотенбург докато отстранят всички пречки. Но това беше невъзможно. Шол го бе подчертал от самото начало.

Фон Холден зави по Софие-Шарлотенщрасе и след петдесетина метра спря пред номер 37. Изкачи се по стъпалата на тихия жилищен блок и натисна един звънец.

– Ja? – долетя глас от домофона.

– Фон Холден – отвърна той.

С рязко бръмчене вратата се отключи и той изкачи стълбите до голям апартамент на втория етаж, където беше настанен временният щаб за охрана на Либаргер. Униформен пазач му отвори вратата и той мина по коридора покрай няколко все още работещи секретарки.

– Guten Abend⁴⁰ – тихо подхвърли Фон Холден и отвори вратата на малък, но удобен кабинет.

Мислите му не спираха. Проблемът бе, че колкото по-дълго противниците останат в хотела, преди да се свържат с Шол, толкова по-кратък срок му оставят за подготовка на план за действие, а в същото време разработват собствените си замисли. Но и това щеше да обърне в своя полза. Времето беше нож с две остриета. Колкото по-дълго останеха там, толкова по-дълъг срок му даваха, за да задвижи силите, чрез които

40. Добър вечер (нем.), бел. авт.

Денят след утре

щеше да разбере какво знаят и какво са замислили.

97.

– Густав Дортмунд, Ханс Дабриц, Рудолф Кес, Хилмар Грунел... – Ремер остави факса и погледна към Маквей, който четеше друг екземпляр от списъка на поканените в Шарлотенбург. – Хер Либаргер има много богати и влиятелни приятели.

– Някои не са чак толкова богати, но по влияние не отстъпват на другите – обади се Нобъл и сведе очи към своя екземпляр. – Гертруде Бирман, Матиас Нол, Хенрик Щайнер.

– Целият политически спектър, от крайно леви до крайно десни. Обикновено човек не може и с топ да ги събере на едно място.

Ремер изтърси цигара от пакета, запали я и се пресегна да си налее чаша минерална вода.

Облегнат на стената, Озбърн наблюдаваше останалите. Не му бяха дали екземпляр от списъка, а и той не бе настоял. През последните часове детективите почти не му обръщаха внимание, изцяло заети с непрестанно постъпващата информация. Това още повече го отчужди и засили предишното му убеждение, че когато тръгнат за срещата с Шол, той няма да бъде между тях.

– Натурализиран или не, Шол май е единственият американец. Прав ли съм? – обърна се Маквей към Ремер.

– Засега сме идентифицирали само германци – потвърди Ремер.

В Бад Годесбург все още нямаха резултат за седемнайсет имена от списъка. Но с изключение на Шол всички проверени бяха високо уважавани, макар и твърде разнородни по убеждения, германски граждани.

Докато отново се навеждаше над списъка, Ремер издиша грамаден облак дим и Маквей се опита да го разпръсне с длан.

– Манфред, ако обичаш! Защо не вземеш просто да ги откажеш, а? – Ремер го изгледа сърдито и искаше да отговори нещо, но Маквей вдигна ръка. – Добре, знам, че тъй и тъй ще се мре. Ама не искам тъкмо ти да ме вкараш в гроба.

– Извинявай – сухо каза Ремер и смачка цигарата в пепелника.

Нарастващото раздражение и дългите мълчаливи периоди издаваха общото разочарование на тримата изтощени мъже, опитващи да проумеят какво става. Ако се изключеше фактът, че събитието ще се проведе в двореца Шарлотенбург, а не в ресторантска зала, на повърхността всичко изглеждаше съвършено нормално – обикновено събиране на група

влиятелни личности. Подобни неща ставаха стотици, може би хиляди пъти годишно по целия свят. Но повърхността си беше само повърхност, интересното лежеше под нея. Тримата разполагаха общо с повече от век професионален полицейски опит. Инстинктивно усещаха неща, които никой друг не би забелязал. Бяха пристигнали в Берлин заради Ервин Шол, а по всичко личеше, че той от своя страна идва заради Елтон Либаргер. Оставаше да намерят отговор на главния въпрос: защо?

Въпросът ставаше още по-интригуващ поради факта, че сред всичките тия знаменитости, поканени в негова чест, най-невзрачната фигура беше самият Либаргер.

Архивните проучвания на Бад Годесбург бяха установили, че е роден през 1933 година в град Есен, единствено дете в семейството на беден зидар. След завършване на гимназия през 1951 година бе изчезнал сред бурния живот на следвоенна Германия. Три десетилетия по-късно, през 1983, внезапно бе изплувал от сянката, но вече като мултимилionер. Обкръжен от десетки слуги, той живееше в имението Анлегепац на двайсет минути път от Цюрих и контролираше солидни пакети от акциите на множество могъщи европейски корпорации.

Нов въпрос: как?

В данъчните му декларации от 1956 до 1980 бе вписана професия „счетоводител“, а посочените адреси бяха мизерни жилищни квартали в Ханوفر, Дюселдорф, Хамбург, Берлин и накрая, през 1983 – Цюрих. През всичките тия години доходите му едва се добираха до нивото на средната работна заплата. Но през 1983 изведнъж рязко политаха нагоре. През 1989 – годината на неговия инсулт – бяха достигнали невъобразимата сума от четирийсет и седем милиона долара.

И абсолютно никъде не се откриваше каквото и да било обяснение. Да, хората постигат успех. Понякога за броени дни. Но как можеше човек изведнъж да изплува в света на богатите и властните след дълги години работа като дребен счетоводител, живеещ почти на ръба на мизерията?

До ден днешен Либаргер оставаше загадка. Името му не се срещаше в управителните съвети на корпорации, университети, болници или благотворителни организации. Не членуваше в частни клубове, не проявяваше политически пристрастия. Нямахше нито шофьорска книжка, нито свидетелство за брак. На негово име не бе издадена дори кредитна карта. Кой беше той, в крайна сметка? И защо сто от най-богатите и влиятелни граждани на Германия идваха от всички краища на страната, за да приветстват неговото оздравяване?

Логичното предположение на Ремер бе, че през всички тия години Либаргер тайно е въртял търговия с наркотици от град на град, изпирайки богатството си в швейцарски банки, докато е натрупал достатъчно, за да излезе на открито през 1983.

Маквей поклати глава. Имаше нещо, което двамата с Нобъл бяха забелязали още от пръв поглед към списъка на гостите. Нещо, което не бяха споделили с Ремер. Двама от поканените, Густав Дортмунд и Конрад Пайпер, участваха заедно с Шол в ръководството на „Голц дивелопмънт груп“ – компанията, която бе закупила „Стандард текнолъджис“ от Пърт Амбой, Ню Джърси. Именно „Стандард текнолъджис“ бе наела през 1966 година Мери Рицо Йорк за експерименти със свръхниски температури. Същата Мери Рицо Йорк, която вероятно бе убита от Албърт Мериман по заповед на Ервин Шол.

Наистина, сделката бе станала по време, когато в ръководството участваха само Шол и Дортмунд. Конрад Пайпер се бе присъединил едва през 1978. Но в ролята си на президент той бе успял чрез незаконни машинации да превърне ГДГ в оръжеен доставчик от световна величина. Изглеждаше очевидно, че както преди, така и след появата на Пайпер „Голц дивелопмънт“ едва ли е била почтена търговска компания.

Когато Маквей запита Ремер какво знае за Дортмунд, немският полицаи отвърна шеговито, че независимо от сиромашкия си ръководен пост в Бундесбанк, Дортмунд е един от най-богатите германци. Също като фамилията Ротшилд, неговият род вече два века заемаше видно място в най-влиятелните банкови среди на Европа.

– Значи и той е недосегаем като Шол – каза Маквей.

– Във всеки случай, падането му би предизвикало страхотен скандал, ако това имаш предвид.

– А Конрад Пайпер?

– За него не знам почти нищо. Богат е и има невероятно красива съпруга, която разполага със собствен капитал и влияние. Но ще ме разбереш като ти кажа, че братът на дядо му, Фридрих Пайпер, доставял оръжия на половината свят през двете световни войни. Днес същата компания благополучно търгува с кафеварки и съдомиялни машини.

Маквей се озърна към Нобъл, който мълчаливо поклати глава. Нещата оставаха все тъй неразгадаеми. В Шарлотенбург се събираха личности като Шол, шефът на Бундесбанк, президентът на огромна международна компания за търговия с оръжие и цяла поредица от свръхбогати, влиятелни и политически обвързани германски граждани; при други обстоятелства за мнозина от тях срещата би завършила със словесна, а

може би и физическа саморазправа. И все пак те бяха готови да застанат рамо до рамо в старинния дворец на пруските крале, за да приветстват оздравяването на един човек с неясна, почти несъществуваща биография.

От другата страна беше случаят Мериман и ужасяващата вълна от насилие, включваща дерайлирането на влака Париж-Мо, убийствата на Лебрюн в Лондон, на брат му в Лион и на Бени Гросман в Ню Йорк. Към това се прибавяше тайното нацистко минало на уважавания експерт от Интерпол Хуго Клас и неговия виенски колега Рудолф Халдер.

– Първият убит е бащата на Озбърн през април 1966, веднага след създаването на своя изключителен скалпел. – Маквей пристъпи по килима, седна на перваза и горчиво добави: – Последният е Лебрюн, тази сутрин. Малко след като откри връзката между Хуго Клас и убийството на Мериман... И от първия до последния единствената връзка по веригата е...

– Ервин Шол – довърши Нобъл.

– Ето ни пак на първото квадратче със същия въпрос. Защо? По каква причина? Какво става, по дяволите?

През целия си полицейски живот Маквей неуморно бе обикалял в кръг, задавайки стотици пъти едни и същи въпроси. Това беше нормалната практика в отдел „Убийства“, освен ако имаха късмета да спипат някого с димящ пистолет в ръката. И почти винаги търсенето завършваше с някоя дребна пропусната подробност, която изведнъж ставаше ясна и многозначителна като гранитна канара с грамаден червен надпис: **ТЪРСИ ТУК!**

Но не и този път. Бяха попаднали в кръг с начало, но без край. Можеха да обикалят из него до безконечност. Колкото повече информация събираха, толкова по-голям ставаше кръгът, но нищо не се променяше.

– Обезглавените трупове – подхвърли Нобъл.

Маквей отчаяно вдигна ръце.

– Добре де, защо пък не? Да опитаме и от този ъгъл.

– Какъв ъгъл? За какво говорите? – изненада се Ремер, гледайки ту единия, ту другия си колега.

Както всички полицейски организации на страните, в които бяха намерени труповете, Бундескриминалаamt бе получила копия от докладите на Маквей до Интерпол. Но той съзнателно бе пропуснал да спомине за замразяването при свръхниски температури и предполагаемата експериментална цел. Недоумението на Ремер беше напълно обяснимо, той просто не знаеше достатъчно. И при дадените обстоятелства

моментът изглеждаше крайно подходящ, за да го осведомят.

98.

Герд Ланг беше симпатичен къдрав програмист от Мюнхен, присигнал в Берлин за тридневното изложение на компютърна техника. Отседнал бе в стая 7056 на новото крило на хотел „Палас“. За един мъж на трийсет и две години, преживял наскоро тежък развод, беше съвсем нормално да поговори на чашка, а после и на вечеря с привлекателната млада блондинка, която още в изложбената зала започна да го разпитва какво върши, как точно го върши и как би могла да напредне в тази област. За жалост решението се оказа съдбоносна грешка, защото след като пи доста и хапна съвсем малко, той изобщо не бе готов за онова, което се случи след поканата му да пийнат по още едно горе в стаята.

Докато се опипваха взаимно върху канапето в полумрачната стая, първата му мисъл бе, че тя просто посяга да го погали по шията. После пръстите ѝ се стегнаха и блондинката се усмихна, сякаш закачливо питаше дали му харесва. Преди да отговори, пръстите стиснаха като менгеме. Първата му реакция бе да дръпне ръцете ѝ. Но не успя – тя беше невероятно силна и гледаше отчаяните му опити с усмивка, като че всичко ставаше на игра. Герд Ланг се напъна да я събори, да се изтръгне от железната хватка. Напразно. Лицето му стана червено, после мораво. Последната му мисъл бе колко нелепо е, че тя продължава да се усмихва.

След малко блондинката пренесе трупа във ваната и дръпна завесата. Върна се в стаята, извади от чантичката си мощен бинокъл за нощно виждане и го насочи към осветения прозорец на апартамент 6132. Като фокусира изображението, тя различи полупрозрачна завеса и мъж с побеляла коса, седнал отвътре на перваза. После превключи бинокъла и го завъртя към покрива. Сред мътното зеленикаво сияние видя на самия ръб човек с автоматична пушка на рамото.

– Полиция – прошепна тя и отново насочи бинокъла към прозореца.

Озбърн седеше до масичката и слушаше как Маквей излага на Ремер основните положения от физиката на ниските температури, а след това и останалото: предполагаемият опит за присаждане на отрязана глава върху чуждо тяло чрез атомна хирургия при температури близки до абсолютната нула. Макар че Озбърн вече бе чувал всичко това, то все още му звучеше като научна фантастика. Но не беше – някой го бе постигнал, или поне опитваше да го постигне. А Ремер, застанал прав с

крак върху стола, слушаше като омагьосан всяка дума.

Изведнъж всичко помръкна. Обзе го твърда увереност, че Маквей няма да се справи. Въпреки целия си полицейски опит, този път бе налетял на костелив орех и Шол щеше да победи, както предсказваше Ремер. А после какво?

Въпросът всъщност не беше никакъв въпрос, защото Озбърн знаеше отговора. Беше пълзял сантиметър по сантиметър, беше стигнал почти до края, но в последния миг всичко щеше да рухне. И така щеше да загуби сетната капчица надежда в своя живот. Защото от този миг вече никой нямаше да се добере толкова близо до Ервин Шол.

– Извинете ме – рязко каза той.

Изправи се, заобиколи Ремер, мина в съседната спалня и спря там сред мрака. От другата стая продължаваха да долитат гласове. Тримата разговаряха все тъй оживено. Нямаше значение дали е с тях или не. И утре щеше да е същото, когато със заповед в ръка тръгнеха към Шол, оставяйки Озбърн в хотела под охраната на полицаите от БКА.

Стаята изведнъж му се стори непоносимо, мъчително тясна. Той мина в банята, светна лампата и потърси чаша. Нямаше. Завъртя крана, наведе се и пи от шепа. После плъзна мократа длан по врата си и усети хлад. В огледалото зърна как Нобъл влезе в спалнята, взе нещо от нощното шкафче, хвърли поглед към него и се върна при другите.

Без да откъсва поглед от своето отражение, той посегна да спре водата. Лицето му беше пребледняло, по челото и горната устна избиваха капчици пот. Вдигна ръка и видя, че трепери. Както стоеше неподвижно, той осъзна мисълта, която отдавна напираше в съзнанието му и същевременно чу собствения си глас. Чу го толкова ясно, че за момент се запита дали наистина не бе проговорил.

– Шол е тук, в Берлин. В хотел отвъд парка.

Изведнъж цялото му тяло потрепера и Озбърн помисли, че ще припадне. Сетне слабостта отмина и той ясно осъзна още нещо. След всичко преживяно Маквей нямаше право да му отнеме истината. Шол беше прекалено близо. Каквото и да му струваше, както и да му пречеха мъжете в съседната стая, нямаше да изтърпи още двайсет и четири часа, без да узнае защо са убили баща му.

99.

Гледката на трима мъже, разговарящи в хотелска спалня, обикновено е твърде скучна, но може да бъде и интересна, особено ако се фотографира под ъгъл от затъмнена стая през телеобектива на автоматичен фотоапарат.

Внезапно камерата отстъпи място на бинокъла, когато в спалнята влезе четвърти човек, надяващ в движение самото си. Един от тримата стана и пристъпи към него. Размениха няколко думи, после седящият до тях вдигна телефона. След малко той остави слушалката и първият човек тръгна към вратата. Почти на прага се обърна и каза нещо на онзи, с когото бе говорил. Другият се поколеба, после изчезна някъде настрана. След малко се върна и подаде нещо на първия, който веднага отвори вратата и излезе.

Докато само на няколко крачки от нея мъртвият програмист постепенно се вкочаняваше в елегантната мраморна вана, симпатичната блондинка остави бинокъла и посегна към радиостанцията.

- Наталия – изрече тя.
- Луго – долетя отговорът.
- Озбърн току-що излезе.

Озбърн беше уверен, че Маквей не би му дал пистолета и изобщо не би го пуснал да припари навън от стаята, ако знаеше какво е замислил. Затова просто каза, че с нищо не може да помогне в полицейските работи, а напоследък се чувства малко потиснат и замаян, тъй че би желал да се поразходи на чист въздух.

Беше десет без пет. Преуморен и загрижен за куп неща, Маквей се позамисли и даде съгласие. Помоли Ремер да осигури полицейски придружител, а на Озбърн строго заръча да не напуска комплекса и да се прибере до единайсет.

Озбърн послушно кимна и тръгна към вратата. Точно в този момент се обърна и помоли за пистолета. Ходът беше добре обмислен. Маквей трябваше да прецени положението и да стигне до извода, че Озбърн просто иска допълнителна гаранция за сигурност. Но въпреки това за няколко секунди настана напрегнато мълчание, докато полицаият найсетне омикна и му подаде автоматичния CZ на Бернхард Офен.

Преди да измине десетина крачки по коридора, Озбърн бе посрещнат от инспектор Йоханес Шнайдер – висок трийсетгодишен мъж със

сплескан, явно неведнъж чупен нос.

– Значи искате да подишате чист въздух – добродушно подхвърли полицаят със силен немски акцент. – Да вървим.

Още при настаняването в апартаментата Озбърн бе открил рекламна брошура, в която Европейският център се описваше като комплекс от над сто заведения – магазини, ресторанти, барове и казино. Имаше и подробни схеми с входовете и изходите на сградите.

– Бил ли сте някога в Лас Вегас, инспектор Шнайдер? – запита с усмивка Озбърн.

– Не, не ми се е случвало.

– Знаете ли, малко си падам по хазарта. Как е тукашното казино?

– Казино „Шпилбанк“ ли? – ухили се Шнайдер. – Разкошно и скъпо.

– Значи не е за изпускане – бодро заяви Озбърн.

Слязоха с асансьора до рецепцията, където Озбърн обмени последните си франкове, после Шнайдер го поведе към казиното.

Петнайсет минути по-късно Озбърн помоли полицаия да си изпробва късмета на масата за бакара, докато той отскочи до тоалетната. Шнайдер го видя как запита един пазач за посоката и се отдалечи.

След като прекоси казиното, Озбърн свърна зад ъгъла, провери дали Шнайдер не е тръгнал след него и бързо се отправи напред по коридора. От вестникарския шанд във фоайето си купи туристическа карта на града, прибра я в джоба си и излезе през страничния изход към Нюрнбергщрасе.

Виктор Шевченко го забеляза от другия тротоар. Облечен с джинси и черен пуловер, Виктор стоеше в сянката на няколко крачки от витрината на един гръцки ресторант и слушаше хейви метъл от слушалките на нещо, напомнящо уокмен „Сони“. Повдигайки длан пред устата си, като че искаше да се изкашля, той тихо изрече:

– Виктор.

– Луго – изпраща в слушалките гласът на Фон Холден.

– Току-що Озбърн излезе сам. Пресече Будапешерщрасе и се отправя към Зоологическата градина.

Озбърн се промъкна между колите по Будапешерщрасе и когато достигна отсрещния тротоар, хвърли поглед назад към Европейския център. Не забеляза някой да го следи. Напускайки блясъка на уличните лампи, той се отправи към Зоологическата градина, но веднага усети, че е сбъркал посоката и се върна обратно. Леко ръмеше, тротоарът беше покрит с хлъзгави листа и студеният въздух превръщаше дъха му в

облачета пара. Като се озърна видя някакъв мъж с шлифер и мека шапка да разхожда куче, което явно държеше да подуши всяко дърво. Озърн ускори крачка и двеста метра по-нататък спря под една лампа в парка, за да се ориентира по картата.

Трябваша му няколко минути, докато откри каквото търсеше. Фридрихщрасе беше отвъд Бранденбургската врата. По негова преценка до там имаше десет минути път с такси или половин час пеш през парка. Таксито можеше да се проследи. Следователно пътят през парка беше за предпочитане. А и щеше да има време за размисъл.

– Виктор.

– Луго – отвърна гласът на Фон Холден.

– Не го изпускам. Отива на изток. Навлезе в Зоологическата градина.

Фон Холден се намираше в малкия кабинет на Софие-Шарлотенщрасе. Беше скочил на крака и докато говореше по радиото, все още не смееше да повярва на късмета си.

– Още ли е сам?

– Да – долетя съвършено ясно гласът на Виктор.

– Какъв глупак!

– Инструкции?

– Следвай го. Пристигам след пет минути.

100.

Нобъл остави слушалката и се обърна към Маквей.

– Все още никакви новини за Каду. Секретният му телефон в Лион не отговаря.

Объркан и разгневен, Маквей се втренчи в Ремер, който пиеше вече трета чаша кафе за последните четирийсет минути. Бяха прегледали списъка на поканените поне двайсет пъти и с изключение на имената, за които все още чакаха резултат от Бад Годесбург, всичко останало беше както в началото. Може би щяха да открият ключ към загадката някъде между тия последни имена. Може би не. Маквей смяташе, че трябва да хвърлят всички усилия към това, с което вече разполагат, а не към неизвестното. Беше помолил Ремер за по-подробно проучване на идентифицираните гости. Навярно тайната се криеше не в личността и професията на тези хора, а нейде по-дълбоко, например в техните семейства и биографии, както се бе изяснило за Клас и Халдер.

Може би от самото начало не разполагаха с достатъчно данни, за да задвижат нещата и да открият гранитната канара с червения надпис: ТЪРСИ ТУК! Възможно бе и да няма нищо за откриване. Кой знае дали цялата история около Либаргер нямаше да се окаже точно това, което изглеждаше: невинно посрещане на един кротък човек след тежка болест. Но Маквей нямаше да се успокои, преди да узнае със сигурност. А докато чакаха нещо повече от Бад Годесбург, тримата отново разговаряха, този път за Каду.

– Нека да разгледаме Каду през призмата на случая Клас-Халдер – предложи Маквей, като се отпусна в креслото и вдигна крака върху близкото легло. – Има ли вероятност някой от неговите роднини – баща, брат, братовчед, който и да било – да е сътрудничил с нацистите по време на войната?

– Чувал ли си за „Аякс“? – запита Ремер.

Нобъл надигна глава.

– „Аякс“ е тайна организация на френски полицаи, работили за Съпротивата. След войната станало ясно, че само пет процента от тях наистина са се борили. Останалите се занимавали с контрабанда и доносничество за правителството във Виши.

– Чичото на Каду е бил полицай в Ница – добави Ремер. – Член на „Аякс“. След войната бил уволнен при прочистването на полицията от

колаборационисти.

– А баща му? И той ли е бил в „Аякс“?

– Бащата на Каду е починал една година след раждането му.

– Искаш да кажеш, че е отгледан от чичо си – обади се Маквей и кихна.

– Точно така.

Маквей се загледа настрани, после стана и закричи из стаята.

– Около това ли се върти всичко, Мани? Нацисти? Нацист ли е Шол? Или Либаргер? – Той вдигна списъка от леглото. – Това ли са всички тия видни, богати, образовани хора – ново поколение германски нацисти?

В този момент лампичката на факса светна. Раздаде се бръмчене и хартиената лента плъзна надолу. Ремер дръпна листа и бързо го изчете.

– В Есен няма сведения за раждане на Елтон Либаргер през 1933 или някоя съседна година. Проверката продължава. А замъкът в Цюрих...

– Какво?

– Замъкът е собственост на Ервин Шол.

Озбърн нямаше представа какво ще предприеме, когато стигне до гранд хотел „Берлин“. В Париж нещата бяха съвсем различни. Тогава имаше време да размишлява, да си състави план за действие, докато Жан Пакар издирваше Мериман. А сега, крачейки по осветената алея през сенките на Зоологическата градина, той осъзнаваше, че трябва да отговори не на един, а на цели три въпроса: как да остане насаме с Шол, как да изтръгне истината и какво да направи след това.

Високопоставен човек като Шол несъмнено щеше да бъде обкръжен от сътрудници, познати и поне един телохранил. Това означаваше, че би било почти невъзможно да остане насаме с него.

Но дори да допуснеше, че останат насаме, как би могъл да изтръгне истината от Шол? Да го накара да проговори? Както вече бе казал Дитрих Хониг, Шол категорично щеше да заяви, че не е чувал нито за Албърт Мериман, нито за бащата на Озбърн или някой от другите. Сукцинилхолинът можеше отново да свърши работа, но Озбърн нямаше съюзници в Берлин, чрез които да си го набави. За миг мислите му се устремиха към Вера. Как беше тя, къде се намираще? Защо бе станало всичко това? Но той побърза да прогони мислите. Сега трябваше да се съсредоточи върху Шол. Останалото нямаше значение.

Виждаха го на около двеста метра пред себе си. Все още беше сам и продължаваше да върви по алеята, която след няколко минути щеше да

го изведе при Бранденбургската врата.

– Как искате да стане? – запита Виктор.

– Искам да го погледна в очите – каза Фон Холден.

Озбърн погледна часовника си. Беше 22:35.

Дали Шнайдер още го търсеше или вече бе докладвал на Ремер? Може би вече го издирваха по целия град, тъй че трябваше да се пази и от полицията. Нямаше паспорт, а Маквей като нищо би го зарязал в ареста, за да не се пречка.

Внезапно му мина мисълта, че може и да не е така. А заедно с нея дойде въпросът дали не греша и за всичко останало. Може би напразно се страхуваше, че Маквей ще го остави в хотела, когато тръгне за разговора с Шол. Доброволно бе потърсил помощта на Маквей, по своя воля бе дошъл с него дотук. Защо сега му обръщаше гръб и се опитваше да свърши цялата работа сам? Всичко бе станало толкова набързо. Чувствата бяха взели връх както винаги през последните трийсет години. Но сега беше прекалено близо до успеха, за да им позволи да го тласнат към провал. Нима не разбираше? Бе пожелал да бъде силен, да поеме в свои ръце цялата отговорност и обичта към баща си, за да свърши веднъж завинаги. Но беше тръгнал по грешен път; не притежаваше нито опита, нито средствата да се справи самостоятелно с човек като Шол. Беше разбрал това още в Париж. Защо не искаше да го разбере сега?

Внезапно се почувства безкрайно объркан. Всичко, което до неотдавна изглеждаше ясно и категорично очертано, сега се размиваше като полузабравен спомен. Трябваше да успокои мозъка си. Поне за миг да престане да разсъждава.

Той хвърли поглед наоколо и опита да се съсредоточи върху мисълта къде е попаднал. Все още беше студено, но вече не валеше. Паркът беше пуст и мрачен. Само осветените алеи и високите сгради в далечината потвърждаваха, че се намира наред града, а не в затънтени горски дебри. Като погледна назад, видя кръгла площадка, в която се събираха пет алеи. По коя от тях бе дошъл? Накъде точно отиваше?

Пристъпи към близката скамейка и седна. Щеше да даде на мозъка си кратък отдих, а след това да вземе решение. С наслада вдъхна прохладния, свеж въздух. После разсеяно пхна ръце в джобовете на самото, за да ги стопли. И внезапно напипа пистолета като нещо прибрано преди години и напълно забравено.

В този момент нещо го накара да вдигне глава.

По алеята се задаваше мъж. Беше вдигнал яката на шлифера си и пристъпваше леко изкривен настрани, сякаш страдеше от някакъв

недъг. Когато човекът наближи, Озбърн разбра, че е по-висок, отколкото изглежда, строен, широкоплещест и късо подстриган. Беше само на няколко крачки, когато завъртя глава и погледите им се срещнаха.

– Guten Abend – каза Фон Холден.

Озбърн леко кимна, после извърна очи и плъзна пръсти около дръжката на пистолета. Човекът отмина още десетина крачки, после рязко спря и се завъртя. Стреснат от този ход, Озбърн реагира незабавно. Измъкна пистолета от джоба си, насочи го право в гърдите на непознатия и отсечено заповяда на английски:

– Ма-хай се!

Фон Холден го погледна за миг, после сведе очи към пистолета. Озбърн беше развълнуван и нервен, но ръката му не трепереше, показалецът лекичко притискаше спусъка. Пистолетът беше чешки CZ. Малък калибър, но изключително точен от близко разстояние. Фон Холден се усмихна. Бе познал пистолета на Бернхард Офен.

– Какво се смееш? – кресна Озбърн.

Изведнъж разбра, че човекът се вглежда в нещо зад гърба му. Веднага отстъпи настрани, без да го изпуска от прицел. Лекичко завъртя глава и погледна надясно. Само на пет-шест метра от тях в сянката на едно дърво се прикриваше втори човек.

– Кажй му да дойде до теб – нареди Озбърн, гледайки непознатия право в очите.

Фон Холден мълчеше.

– Sprechen Sie English?⁴¹

Отново никакъв отговор.

– Sprechen Sie English? – повтори Озбърн, този път по-високо.

Фон Холден кимна едва забележимо.

– Тогава му кажи да дойде до теб. – Озбърн бе натиснал спусъка и придържаше ударника с палец. Ако се нахвърлеха върху него, трябваше само да плъзне палеца настрани и пистолетът щеше да стреля от упор. – Веднага!

Фон Холден изчака още една-две секунди, после изрече на немски:

– Прави каквото казва.

След тази заповед Виктор излезе изпод дървото и тръгна по тревата към Фон Холден.

Озбърн ги погледа мълчаливо, после бавно отстъпи назад, продължавайки да държи Фон Холден под прицел. Измина заднешком

41. Говорите ли английски? (нем.), бел. пр.

двайсетина метра. После в сянката на едно дърво се завъртя и побягна. Прекоси осветена алея, изтича нагоре по някакви стъпала и продължи да тича между дърветата. Когато се озърна, видя, че двамата го гонят. Тъмните им силуети се очертаха за миг на фона на нощното небе, докато изскачаха от горичката, която бе прекосил току-що.

Отпред блестяха светлините на уличното движение. Озбърн отново се озърна. Дърветата тънеха в мрак. Навярно двамата продължаваха преследването, но нямаше как да разбере. Задъхан, с разтуптяно сърце, той побягна напред, като се подхлъзваше по мокрите листа. Най-сетне усети под краката си плочки и разбра, че е достигнал края на парка. Уличните лампи и фаровете на колите бяха съвсем наблизо. Без да спира, той изскочи на асфалта. Наоколо се раздаде воят на клаксони. Озбърн отскочи от една кола, после от друга. Изскърцаха спирачки. Едно такси рязко зави настрани и с трясък се вряза в паркиран автомобил. В следващата секунда нова кола връхлетя върху таксито и запрати към мрака парче от задната му броня.

Озбърн не погледна назад. С пламнали дробове се хвърли зад редица паркирани коли, пробяга още стотина крачки и свърна по първата пресечка. Забеляза пред себе си ярко осветено кръстовище. Със сетни сили зави зад ъгъла и потъна в гъмжило от пешеходци.

Пъхна pistolета под колана си, прикри го със сакото и продължи напред, като се мъчеше да прогони паниката. Край един павилион за хамбургери спря и погледна назад. Нищо. Дали изобщо го бяха преследвали, или само си въобразяваше? Той въздъхна и продължи напред през тълпата.

Насреща се зададоха неколцина предизвикателно облечени младежи и едно тъмнокосо момиче му се усмихна. Защо бе извадил pistolета? Онзи човек само се бе обърнал. А другият можеше да е просто случаен минавач. Но неестествената походка на непознатия, поздравът, рязкото му обръщане – всичко това бе накарало Озбърн да сметне, че го нападат. Затова бе постъпил така. И правилно. По-добре да сбърка, отколкото да лежи с куршум в главата.

Часовникът на една витрина показваше 22:52.

До този момент бе забравил за Маквей. Но след осем минути трябваше да е в хотела, а нямаше представа къде се намира. Какво да прави? Да позвъни? Да измисли нещо, да каже, че...

Ненадейно иззад близкия ъгъл се появи Европейският център. Върху фасадата светеше името на хотел „Палас“.

Шест минути преди единайсет Озбърн влезе в асансьора и натисна

бутона за шести етаж. Вратата се затвори и кабината потегли. Беше сам и в безопасност.

Опитвайки да забрави двамата от парка, той огледа кабината. Отляво имаше огледало. Озбърн се среса с пръсти и приглади самото си. На другата стена имаше туристически плакат с най-важните забележителности на Берлин. Една от централните снимки показваше двореца Шарлотенбург. Изведнъж Озбърн си спомни какво бе казал Ремер. „Поводът е завръщането на някой си Елтон Карл Либаргер. Индустриалец от Цюрих, който преди година бил претърпял тежък инсулт в Сан Франциско, но вече е напълно здрав.“

– Дявол да го вземе! – шепнешком изруга той. – Дявол да го вземе!
Как не се бе сетил досега!

101.

Точно в 22:58 Озбърн почука на вратата на стая 6132. След малко Маквей му отвори. Зад него имаше още пет души и всички те гледаха мълчаливо новодошлия. Нобъл, Ремер, Йоханес Шнайдер и двама униформени полицаи.

– Завръщането на Пепеляшка – мрачно обяви Маквей.

– Загубих се. Търсих хер Шнайдер навсякъде. Какво друго можех да направя?

Без да обръща внимание на навъсените погледи, Озбърн прекоси стаята вдигна телефона и набра номер. Отначало не чу нищо, после се раздаде сигнал.

– Доктор Мандъл, моля – каза той.

Ремер сви рамене, благодари на полицаите и ги изпрати до вратата.

– Благодаря, ще се обадя по-късно. – Озбърн остави слушалката и се обърна към Маквей. Когато заговори гласът му звучеше бодро и енергично. – Поправете ме, ако греша, но според всичко, което видях досега, шансовете Шол да стигне до съд са почти нулеви. За присъда не си струва и да говорим. Той е прекалено могъщ, прекалено влиятелен, с две думи – стои над закона. Нали така?

– Вие сте на ход, докторе.

– Тогава дайте да погледнем от другата страна и да се запитаме защо човек като Шол идва от другия край на света да почете някаква почти несъществуваща личност, а в същото време очевидно организира поредица от убийства, прерастващи в истинска лавина с приближаването на приема в Шарлотенбург. – Озбърн огледа другите двама, после отново се обърна към Маквей. – Обзалагам се, че Либаргер е ключът към всичко. И ако узнаем кой е той, непременно ще разкрием и доста неща за Ервин Шол.

– Ако мислите, че можете да откриете нещо повече от германската полиция – заповядайте!

– Мисля, че мога, Маквей. – Озбърн кимна към телефона. Целият трепереше от възбуда. Сега твърдо знаеше, че е невъзможно да се справи сам, но вече нямаше да го държат настрана от играта. – Обадох се на доктор Хърб Мандъл. Той не само е най-добрият сърдечно-съдов хирург, когото познавам, но и един от директорите на Областната болница в Сан Франциско. Ако Либаргер наистина е претърпял инсулт, трябва да

има история на заболяването. И тя ще започва от Сан Франциско.

Фон Холден кипеше от гняв. Трябваше да застреля Озбърн още докато се приближаваше към пейката. Обаче бе поискал да се увери, че не грешат. Виктор и Наталия бяха надеждни сътрудници, но разполагаха само със снимка на Озбърн. Проблемът бе не толкова, че можеха да убият невинен човек, колкото в опасността да сметнат, че са свършили работата, докато човекът е още жив. Затова бе пристъпил толкова близо до Озбърн и даже го бе поздравил. После Озбърн го изненада с пистолета. А би трябвало да е подготвен за този вариант – той напълно потвърждаваше преценката на Шол, че Озбърн е емоционално претоварен и поради това абсолютно непредсказуем.

Въпреки всичко Фон Холден можеше да го убие. Погледът му към Виктор не беше случаен, по този начин искаше да отклони вниманието на Озбърн. Нуждаеше се само от един-единствен миг. Но вместо да се озърне, Озбърн отстъпи настрана, продължавайки да го държи под прицел. Беше освободил ударника, което означаваше, че ако бъде убит, пистолетът му ще стреля право в гърдите на Фон Холден. А Фон Холден не можеше да поеме подобен риск.

Вярно, докато гонеха Озбърн през парка, имаше възможност за точен изстрел. И ако американецът бе спрял дори за част от секундата, вместо да се хвърли между колите по Тиргартенщрасе, с него щеше да бъде свършено. Но той не спря, а сблъсъкът между двете коли зад гърба му провали и втория шанс за стрелба.

Докато изкачваше последните стъпала към апартамента на Софие-Шарлотенщрасе, Фон Холден се тревожеше не толкова от провала, защото подобни неща можеха да се случат. Мъчеше го някакво неопределено безпокойство. Изолирането на Озбърн беше същински небесен дар и тъкмо той би трябвало да знае как да го използва. Но не бе успял. Сякаш всичко ставаше по някаква скрита закономерност. Бернхард Офен трябваше да го ликвидира в Париж. Не успя. Взривяването на влака Париж-Мо трябваше да причини смъртта на Озбърн и Маквей – или при самата катастрофа, или от куршумите на екипа, който бе довел за всеки случай. Но двамата останаха живи. Това вече не беше късмет, а нещо повече. И лично за Фон Холден то бе познато и зловещо.

Vorahnung.

Тази дума не му даваше покой още от най-ранно детство. Означаваше „предчувствие“ и той откриваше в нея прокоба за ранна и страховита смърт. Нямаше власт над това усещане. То като че съществуваше само по себе си в околното пространство. И странно – колкото повече

работеше за Шол, толкова по-силно осъзнаваше, че Шол също е под властта на тази магия; че в крайна сметка е обречен на катастрофа заедно с всички, които го следват. Разбира се, липсваха каквито и да било доказателства, нямаше ни най-малък повод за съмнение, защото всичко докоснато от Шол тръгваше покорно в избраната посока. Така бе от години. Ала предчувствието оставаше.

Понякога то започваше да избледнява. За дни, даже за месеци. Но после се завръщаше. И заедно с него идваха страшните сънища, в които огромни неземни завеси с призрачните зелено-пурпурни багри на северното сияние се издигаха на хиляди метри височина, тръпнеха, люшкаха се и блъскаха кипналия му мозък като чудовищни чукове. Ужасът идваше от самите им размери и Фон Холден се чувстваше безпомощен да стори каквото и да било против тяхното съществуване.

А когато разтреперан и облян в студена пот се събуждаше от тия „неша“, както ги наричаше, вече не смееше да заспи, защото се боеше, че могат да дойдат отново. Често се питаше дали не страда от някакво хормонално заболяване или дори мозъчен тумор, но знаеше, че не е така – през дългите периоди между пристъпите беше напълно здрав.

После „нешата“ изчезнаха. Просто изчезнаха. Цели пет години нямаше помен от тях и Фон Холден реши, че е излекуван. Напоследък дори не си спомняше за тях. До снощи, когато узна, че Маквей и останалите са излетели от Лондон с частен самолет. Нямаше нужда да му казват накъде са се отправили, той вече знаеше. Легна си, но не посмя да заспи, защото усещаше, че „нешата“ ще се завърнат. И те се завърнаха. По-страшни от всеки друг път.

Фон Холден влезе в апартамента, кимна на пазача и тръгна по дългия коридор. Когато наближи секретарските бюра, една висока възпълна жена с боядисана в червено коса откъсна поглед от компютъра, с който проверяваше електронните охранителни системи в Шарлотенбург.

– Тук е – каза тя на немски.

– Danke.

Фон Холден отвори вратата на кабинета и насреща му се усмихна познато лице.

Каду.

102.

Минаваше два през нощта. След десетина телефонни разговора през последните три часа Озбърн и Маквей с помощта на доктор Хърб Мандел от Сан Франциско и специалния агент Фред Ханли от Лос Анджелис бяха успели да изяснят сравнително добре какво се е случило с Елтон Либаргер в Съединените щати.

Нито една болница в района на Сан Франциско не разполагаше със сведения за приемане на подобен пациент след прекаран инсулт. Но през септември 1992 някой си Е. Либаргер беше докаран с частна линейка в скъпата болница „Пало Колорадо“ в Кармел, Калифорния. Останал там до март 1993, след което бил прехвърлен в също тъй скъпия санаториум „Ранчо де пиньон“ близо до Таос, Ню Мексико. Само преди седмица отлетял за дома си в Цюрих, придружен от рехабилитаторка на име Джоана Марш.

Болницата в Кармел осигурявала апаратура и услуги, но без персонал. С линейката на Либаргер пристигнали лекар и медицинска сестра. На следващия ден към тях се присъединили четирима санитарни. Сестрата и санитарите имали швейцарски паспорти. Лекарят бил австриец на име Хелмут Залетл.

В 3:45 получиха от Бад Годесбург биографията на доктор Хелмут Залетл в четири екземпляра и Ремер ги раздаде на всички, този път без да пропуска Озбърн.

Залетл беше стар ерген на седемдесет и девет години, живеещ със сестра си в Залцбург, Австрия. Роден през 1914. Втората световна война го заварва като млад хирург в Берлинския университет. По-късно става групенфюрер от СС и Хитлер го назначава за комисар по въпросите на общественото здравеопазване. В последните дни на войната е арестуван за опит да предаде на американците секретни документи. Осъден на смърт по лична заповед на Хитлер. В очакване на екзекуцията е поставен под охрана в една вила близо до Берлин, после внезапно го прехвърлят в Северна Германия, където бива освободен от настъпващите американски части. Разпитван от съюзническото разузнаване в Камп Оберурзел близо до Франкфурт, след това изпратен в Нюрнберг. Обвинен в „подготовка и водене на агресивна война“, но получава оправдателна присъда. След освобождаване от затвора се завръща в Австрия, където практикува медицина до седемдесетгодишна възраст. Пенсионира се,

запазвайки само неколцина подобрани пациенти. Един от тях е Елтон Либаргер.

– Ето го пак! – възкликна Маквей и захвърли листовете върху леглото.

– Нацистката връзка – подметна Ремер.

Маквей погледна Озбърн.

– Защо един лекар ще прекара седем месеца в болница на десет хиляди километра от дома си, само за да се грижи за възстановяването на един пациент след мозъчен удар? Има ли някакъв смисъл според вас?

– Само ако ударът е бил изключително тежък, а Либаргер – крайно ексцентричен и податлив на невроза. Или ако близките му са толкова разтревожени, че да плащат скъпо и прескъпо за подобни грижи.

– Докторе – натърти Маквей. – Либаргер няма близки. Забравихте ли? А ако е бил толкова болен, че седем месеца да се нуждае от непрестанен лекарски контрол, едва ли би могъл да уреди това сам, поне в началото.

– Някой го е направил. Някой е пратил доктор Залетл и неговия скип в Щатите, поемайки всички разноски – добави Нобъл.

– Шол – обади се Ремер.

– Защо не? – Маквей разроши косата си. – Имението в Швейцария е негова собственост. Защо тогава да не предположим, че Шол движи и всичко останало? Особено щом става дума за здравето на Либаргер.

Нобъл уморено се пресегна към подноса за чаша чай.

– От което се връщаме на познатия въпрос. Защо?

Маквей седна на ръба на леглото и за пореден път вдигна петте гъсто изписани страници със сведения за поканените в Шарлотенбург. Нищо не подсказваше, че тия хора могат да бъдат друго, освен почтени и преуспели германски граждани. За момент мислите му се стрелнаха към няколкото имена, които все още не бяха идентифицирани. Да, ключът можеше да се крие там, но шансовете изглеждаха твърде малки. Шестото чувство упорито му подсказваше, че отговорът е пред тях, някъде в информацията, с която разполагаха.

– Манфред – обърна се той към Ремер. – Въртим се, ровим, душим, спорим, издирваме поверителна информация за частни лица с помощта на една от най-добрите полицейски служби в света. И какво? Пак сме с празни ръце. Не можем дори да открянем вратата. Обаче знаем, че има нещо. Може да е свързано с утрешната вечер, може и да не е. Но така или иначе, утре по някое време ще си размърдаме дебелия задници и със заповед в ръка ще притиснем Шол в ъгъла, за да му зададем два-три

въпроса. Имаме един-единствен шанс, преди да налетят адвокатите. И ако не го изпотим дотам, че да рухне и да признае всичко, или поне да ни даде някакво основание за нови атаки, ако и в края на разговора знаем колкото сега...

– Маквей – боязливо запита Ремер, – защо ме наричаш Манфред? Нали винаги си ми казвал Мани?

– Защото си германец и искам да подчертая това. Ако тази история с Либаргер се окаже сборище на някаква политическа сила от нацистки тип... какво може да са замислили? Ново изстребване на евреите? – Глазът на Маквей омекна, без да губи нито частица от силата си. Не търсеше отговор, а обяснение. – Създаване на военна машина, която да смаже Европа и Русия, а след време и всичко останало? Нова премиера на старата трагедия? Защо биха го пожелали? Каж ми, Манфред, защото не знам.

– Аз... – Ремер стисна юмруци. – И аз не знам...

– Така ли?

– Да.

– Мисля, че знаеш.

Настана мъртвешка тишина. В стаята имаше четирима мъже и нито един от тях не помръдваше. Бяха затаили дъх. После Озбърн сякаш видя как Ремер едва доловимо се люшва назад.

– Хайде, Манфред – добродушно подхвърли Маквей.

Но в този момент той нямаше намерение да бъде добродушен. Целенасочено бъркаше в раната, заварвайки Ремер неподготвен.

– Знаем, Манфред, не е честно – тихо добави Маквей. – И все пак те питам. Заради последната надежда, че именно това ще ни помогне.

– Маквей, не мога...

– Можеш.

Ремер се озърна из стаята.

– Weltanschauung⁴² – изрече той почти шепнешком. – Хитлеровата представа за живота като вечна борба, в която само силните оцеляват, а най-силните властват. Според него германците някога са били най-силни сред силните. И следователно избрани да управляват. Но с поколенията тази сила почнала да запада, защото чистата германска раса се смесвала с други, по-низши. Хитлер е вярвал, че в цялата човешка история смесването на расите е единствената причина за гибелта на древните култури. Затова Германия загубила Първата световна война – защото

42. Мироглед (нем.), бел. пр.

арийците вече не пазели чистотата на своята кръв. Според Хитлер германците са били висша раса и можели отново да си възвърнат някогашното величие... но само чрез извънредно грижлив расов подбор.

Хотелската стая се бе превърнала в театър с трима зрители и един-единствен актьор. Ремер стоеше изпъчен. Очите му блестяха, по челото му избиваше пот. Вече не шепнеше, гласът му се бе издигнал в твърд и безпогрешен монолог, сякаш предварително учен наизуст.

– В началото на нацисткото движение германците са осемдесет милиона; след сто години Хитлер предвижда двеста и петдесет милиона, дори повече. Затова Германия се нуждае от Lebensraum – жизнено пространство. Много жизнено пространство, чрез което нацията да си осигури правото на пълна свобода и независимост. Но жизнено пространство и земя, казва Хитлер, има единствено за народите, притежаващи силата да ги извоюват. Тоест, новият райх трябва пак да поеме по пътя на тевтонските рицари. Да извоюва с меч земя за германския плуг и хляб за германския стомах.

– Значи решили набързо да оправят работата като изстребят шест милиона евреи, за да не кръшкат с германките? – запита Маквей с гласа на стар провинциален съдия, който е изтървал нещо и се опитва да разбере. Нарочно поддържаше шеговит тон, защото знаеше, че Ремер ще се опита да отвърне на удара, да защити миналото. И своята вина.

– Трябва да разберете обстоятелствата. Това става след жестокото поражение в Първата световна война. Версайският договор е отнел нашата гордост, инфлацията достига чудовищни размери, безработицата е масова. Кой би дръзнал да спре един водач, дошъл да ни върне гордостта и самоуважението? Той ни обгръща в чара си и ние потъваме, изчезваме. Погледнете старите филми, старите снимки. Вижте лицата на хората. Те обичат своя фюрер. Обичат неговите думи и огъня в тях. И затова няма значение, че са думи на необразован, безумен човек...

Изведнъж лицето на Ремер стана безизразно и той млъкна, сякаш бе забравил какво иска да каже.

– Защо? – изсъска Маквей като суфлър в евтин театър. – Чухме урока по история, Манфред. А сега ни кажи истината. Защо сте потънали в чара на Хитлер? Защо сте повярвали в идеите и страстите на необразован, безумен човек? Нима прехвърляш цялата вина върху него?

Ремер отчаяно стрелна поглед из стаята. Беше достигнал последния предел.

– Нацистите са нещо повече от Хитлер, Манфред. – Маквей вече не беше стар провинциален съдия. Гласът му се връзваше в подсъзнанието

на Ремер, заповядваше да потърси по-надолу. – Въпреки цялата си власт, не е бил само той...

Ремер бе забил поглед в килима. Когато надигна глава, в очите му блестеше ужас.

– Както други народи вярват в религия, ние вярваме в митове. Те са древни, първични, вродени... и лежат под самата повърхност, очаквайки историческия миг, когато обаянието на нов водач ще им вдъхне живот... Хитлер е последният и до ден днешен бихме го последвали, както дето и да ни поведе... Това е древна култура, Маквей – идва от Прусия и много преди нея. Тевтонски рицари препускат в мъглата. Покрити с брони. Мечове литват нагоре в железни юмуруци. Тътнещи копита разтърсват земята, газейки всичко по пътя си. Завоеватели. Господари. Наша земя. Наша съдба. Ние сме висшите. Раса на господари. Чистокръвни германци. Руса коса, сини очи и тъй нататък.

Ремер изглежда втръчено Маквей. После се завъртя, измъкна цигара, запали я и отиде да седне на канапето, колкото се може по-далече от другите. Придърпа един пепелник и наведе глава. Цигарата остана забравена между пожълтелите му пръсти. Димът ѝ бавно се виеше към тавана.

103.

Озбърн лежеше в мътните лъчи на новото утро и слушаше тежкото дишане на Нобъл, долитащо от съседното легло. Маквей и Ремер спяха в другата стая. Бяха загасили лампата в три и половина, сега приближаваше шест без четвърт. Беше спал по-малко от два часа.

Откакто бяха пристигнали в Берлин, Озбърн усещаше как яростта на Маквей постепенно се превръща в отчаяние, докато се мъчи да разкъса защитните слоеве около Шол. Именно затова бе атакувал Ремер, опитвайки, макар и с цената на грубост, да разкрие нещо, което не са схванали досега. И бе успял – защото всъщност Ремер не говореше за тевтонски рицари, препускащи в мъглата. Говореше за надменност. Мисълта, че която и да било раса може да се обяви за „висша“ и като доказателство да се заеме с изтреблението на всички останали. Тази идея пасваше на Шол като презерватив – идеята за човек, способен безмилостно да убива и в същото време да се гордее с ролята на баща и изповедник на крале и президенти. Щяха да се сблъскат с тази представа, когато застанеха пред Шол. Но въпреки всичко тя си оставаше само представа, гледна точка и нищо повече. Не беше конкретна.

Конкретното се наричаше Либаргер. И Озбърн твърдо вярваше, че именно той стои в центъра на всичко. За жалост досега не бяха открили нищо повече от кратките първоначални данни. Единственият обнадеждаващ факт беше, че доктор Залетл също трябваше да присъства в Шарлотенбург, но засега БКА не можеше да го открие нито в Австрия, нито в Германия или Швейцария. Къде се криеше?

Някъде трябваше да има още нещо. Но какво? И как да го открият?

Когато Озбърн влезе в съседната спалня, Маквей вече беше буден и пишеше нещо в бележника си.

– През цялото време смятахме, че Либаргер няма роднини – заяви Озбърн още от прага. – Но можем ли да сме сигурни? Нека си представим, че аз съм австрийски лекар и седем месеца наред работя в Калифорния с тежко болен швейцарец. Малко по малко положението му се подобрява. Опасността е отминала. Ако той има съпруга, дете, брат...

– Ще иска да им съобщи как е – довърши Маквей.

– Да. Но ако е прекарал тежък инсулт като Либаргер, ще има затруднения с говора, а вероятно и с писането. Трудно би осигурил връзка с близките си, затова ще се обърне към мен. И аз ще му помогна. Няма

да пиша писма, но ще се обаждам по телефона. Поне веднъж месечно, може би и по-често.

Ремер отметна завивката и скочи от леглото.

– Архивите на телефонните компании!

След един час получиха факс от специалния агент на ФБР Фред Ханли.

Страница след страница бяха изписани с телефонните поръчки от личния телефон на доктор Залетл в болницата „Пало Колорадо“. Общо седемстотин трийсет и шест разговора. Ханли бе оградил петнайсет от тях, водени с Ервин Шол по всички краища на света. Повечето от останалите разговори бяха с номера в Калифорния, Австрия и Цюрих. Сред всички тия поръчки бяха разхвърляни двама и пет обаждания до страна с телефонен код 49 – Германия. Кодът на града беше 30 – Берлин.

Маквей остави страниците.

– Имате късмет, докторе – подхвърли той и се обърна към Ремер. – Тук сме на твоя територия. Какво ще правим?

– Каквото и в Лос Анджелис. Отиваме да проверим.

7:45

– Тази Каролин Хенигер... – промърмори Маквей, докато Ремер спираше мерцедеса пред изисканата антикварна галерия на Кантцра-се. – Не ми се вярва да е пряко свързана с Либаргер. Може да е роднина на Залетл, приятелка, дори любовница.

– След малко ще разберем, нали така?

Озбърн отвори вратата и излезе. Планът му бе получил одобрение-то на Маквей. Щеше да се представи като американски лекар, търсещ доктор Залетл по молба на свой колега от Калифорния. Колкото до Ремер – той беше просто приятел, дошъл да превежда в случай, че Каролин Хенигер не говори английски. Нататък щяха да действат в зависимост от обстоятелствата.

Маквей и Нобъл останаха да ги чакат в мерцедеса. До отсрещния тротоар бе спряло светлозелено БМВ с полицаите от охраната.

Още в хотела, докато Ремер издирваше адреса на Каролин Хенигер, Маквей се обади в Лос Анджелис на своя стар приятел кардинал Чарлс О'Конъл. Знаеше, че Шол е католик и щедър дарител на архиепископствата в Ню Йорк и Лос Анджелис, следователно трябваше да се познава с О'Конъл. А поне в едно отношение всички католици са равни, независимо от ранга си. Когато кардиналът лично помоли за нещо, то бива изпълнено незабавно и без въпроси. Маквей каза на О'Конъл, че се намира

в Берлин и го запита дали ще може да му уреди за днес следобед среща с Шол, който също е тук. По изключително важен въпрос. Без да разпитва повече, О'Конъл обеща да стори каквото е по силите му.

Докато се изкачваха по тясното стълбище към апартаментите над галерията, Ремер завъртя глава към Озбърн:

– Трябва да разберете, че тази жена не е извършила престъпление и не е длъжна да отговаря на въпроси. Ако откаже да говори, това е нейно право.

– Добре – кимна Озбърн.

В момента изобщо не му се мислеше за правни подробности. Времето им изтичаше, трябваше на всяка цена да открият оръжие срещу Шол.

Апартаменти 1 и 2 бяха от двете страни на площадката. В дъното на късия коридор беше апартамент 3, където живееше Каролин Хенигер.

Озбърн пръв стигна до вратата. Озърна се към Ремер и почука. За момент не чуха нищо, после отвътре долетяха стъпки, ключалката изцрака и вратата се откряна. Отвътре надникна привлекателна жена, облечена с делови костюм. Имаше леко прошарена червеникава коса и изглеждаше на около четирийсет и пет години.

– Каролин Хенигер? – любезно запита Озбърн.

Тя го огледа, после надигна очи към Ремер.

– Да.

– Говорите ли английски?

– Да – тя отново погледна Ремер. – Кои сте вие? Какво искате?

– Името ми е Озбърн. Лекар съм и идвам от Съединените щати. Мъчим се да открием един човек, когото навярно познавате... доктор Хелмут Залетл.

Жената изведнъж пребледня.

– Не познавам такъв човек – отсече тя. – Съжалявам, изобщо не го познавам. Auf Wiedersehen!

Тя направи крачка назад и затръшна вратата. Ключалката щракна и двамата я чуха отвътре да вика някого.

Озбърн заблъска с юмруци по вратата.

– Моля ви, трябва да ни помогнете!

Вътре жената продължаваше да говори, но гласът ѝ постепенно затихваше. После чуха как някъде хлопна врата.

– Измъква се от другата страна! – възкликна Озбърн и се завъртя към стълбището.

Ремер протегна ръка да го спре.

– Предупредих ви, докторе. Тя има права, тъй че нищо не можем да сторим.

– Вие може и да не можете! – кресна Озбърн и се гмурна под ръката му.

Маквей и Нобъл тъкмо спореха дали Залетл може да се окаже пряко свързан с обезглавените трупове, когато Озбърн изхвъркна от входа.

– Идвайте! – изкрещя той и хукна към съседната пресечка.

Тичаше с всичка сила и изведнъж ги видя. Каролин Хенигер бе отключила бежов фолксваген и подканваше някакво момче да влезе вътре.

– Чакайте! – извика Озбърн. – Чакайте! Моля ви!

Беше на крачка от колата, когато двигателят заработи.

– Моля ви, трябва да поговорим!

Гумите изскърцаха и колата се стрелна напред. Озбърн се втурна след нея.

– Недейте! Няма да ви сторим нищо...

Късно. Видя как в края на уличката Маквей и Нобъл отскачат настрани. После фолксвагенът излетя на булеварда и изчезна.

– Опитавме си късмета и нищо не стана. Понякога е така – каза Маквей след няколко минути, докато Ремер подкарваше мерцедеса.

Озбърн се вторачи в тила на Ремер; беше кипнал от гняв.

– Видяхте лицето ѝ като чу за Залетл. Тя знае, по дяволите. Познава Залетл, а бас държа, че познава и Либаргер.

– Може би, докторе – тихо каза Маквей. – Но тази жена не е Албърт Мериман и няма как за я заплашите с убийство, за да разберете.

104.

През илюминаторите изведнъж нахлу ярка слънчева светлина, докато малкият реактивен самолет се измъкваше от облаците и поемаше курса, по който след деветдесет минути щеше да стигне до Берлин.

Джоана се облегна назад, затвори очи и въздъхна от облекчение. Швейцария с всичките си хубости вече бе минало. Утре по това време щеше да чака на берлинското летище Тегел самолета за Лос Анджелис.

Отсреща Елтон Либаргер дремеше най-спокойно. Не личеше да се тревожи за предстоящите събития. До него бледият, изморен Залетл записваше нещо в черния си бележник. От време на време надигаше глава и разменяше по някоя дума на немски с Рита Баур, която бе прекъснала ревюто си в Милано, за да ги придружи до Берлин. На задните седалки Ерик и Едуард мълчаливо си разменяха светкавични ходове по шахматната дъска.

Както винаги присъствието на Залетл тревожеше Джоана и за да се разсее, тя насочи мислите си към Келсо – така бе нарекла черното санбернарче. Преди да напусне Анлегеплац, тя нахрани кученцето и го разцелува за сбогом. Утре то трябваше да замине с директен полет за Лос Анджелис, а след няколко часа Джоана щеше да си го прибере. После заедно щяха да отлетят за Албукерк. Оттам имаше само три часа път с кола до Таос.

След като видя записа, първата ѝ мисъл беше да наеме адвокат и да осъди виновниците. Но после се запита какво ще постигне с това. Процесът можеше само да нарани мистър Либаргер и даже сериозно да се отрази на здравето му. А тя не желаше подобно нещо, защото искрено го обичаше и знаеше, че е невинен като нея. Бе видяла ужасената му реакция. Искаше само час по-скоро да напусне Швейцария и да забрави за станалото. А после Фон Холден се появи с кученцето, обясни колко съжалява и накрая ѝ връчи чек за огромна сума. Компанията се бе извинила, Фон Холден също. Какво повече можеше да очаква?

И все пак тя се питаше дали бе постъпила правилно като прие чека. Чудеше се разумно ли бе обаждането до „Ранчо де пиньон“, че не знае точно кога ще се върне на работа и дали изобщо ще се върне. Може би трябваше да постъпи другояче. Но толкова много пари... Боже мой, половин милион долара! Знаеше как да постъпи – щеше да си намери финансов консултант и да вложи парите най-изгодно, а после да живее от

лихвите. Е, можеше и да си купи това-онова, но без да прекалява. Разумни инвестиции – там беше истината.

Внезапно на телефона пред нея замига червена лампичка. Не знаеше как да постъпи и предпочете да изчака.

– Вас търсят – обади се изотзад Ерик.

– Благодаря – каза тя и вдигна слушалката.

– Добро утро. Как си? – бодро запита Фон Холден.

Тя се усмихна.

– Добре съм, Паскал.

– Как е господин Либаргер?

– Много добре. В момента спи.

– След един час трябва да качнете. Ще ви пратя кола.

– Няма ли да ни посрещнеш?

– Джоана, твоето разочарование ме ласкае, но за съжаление ще мога да те видя едва по-късно. Боя се, че ще имам куп неща за уреждане. Искях само да проверя дали всичко е наред.

Топлината в гласа му я накара да се усмихне.

– Всичко е наред. Не се безпокой.

Фон Холден закачи радиотелефона на таблото, после завъртя вола на и подкара по Фридрихщрасе. Пред него някакъв камион рязко отби към тротоара и той натисна спирачките. Изруга, заобиколи камиона и разсеяно протегна ръка да провери дали правоъгълният пластмасов калъф не е паднал от съседната седалка. Неоновият електронен часовник на една бижутерска витрина показваше 10:39.

През последните часове бе настъпила драматична промяна. Може би за добро. Берлинският сектор бе успял да се включи към двата „обезопасени“ телефона в апартамент 6132 чрез свръхмодерен микровълнов приемник, разположен в отсрещната сграда. Разговорите се записваха и веднага пристигаха в апартамента на Софие-Шарлотенщрасе, където секретарките незабавно изготвяха фонограми за Фон Холден. Апаратурата бе монтирана едва в единайсет вечерта, тъй че бяха пропуснали значителна част от разговорите. Но онова, което стана известно, накара Фон Холден да настои за незабавна среща с Шол.

Колата мина покрай хотел „Метропол“, пресече Унтер ден линден и спря пред гранд хотел „Берлин“. Фон Холден грабна калъфа, изтича навътре и се изкачи със специалния асансьор право в апартамента на Шол.

Секретарят съобщи за пристигането му и го въведе в кабинета. В момента Шол разговаряше по телефона. Срещу бюрото седеше един

човек, към когото Фон Холден изпитваше дълбока неприязън – Луис Гьоц, американският адвокат на Шол.

– Мистър Гьоц.

– Фон Холден.

Лукав и нахален, Гьоц изглеждаше прекалено строен и изискан за своите петдесет години. Имаше вид на човек, който по цял ден се грижи за външния си вид. Всичко в него биеше на очи – изящният маникюр, слънчевият загар, тъмносиният костюм от Армани, грижливо сресаната черна коса с едва забележими, сякаш нарочно търсени бели нишки на слепоочията. Човек би си помислил, че току-що е долетял от някой тенис-корт в Палм спрингс. Или от погребение в Палм бийч. Носеха се слухове, че е свързан с мафията, но засега Фон Холден знаеше само едно – че е ключова фигура в стремежите на Шол и Маргарете Пайпер да закупят една от най-големите посреднически агенции в Холивуд, чрез която Организацията щеше да си осигури решаващо влияние върху звукозаписната, филмовата и телевизионната продукция. А по този начин – и върху милиони зрители и слушатели.

Да се нарече Гьоц „студен“ би било твърде меко. Той беше просто парче лед с вечно отворена уста.

Фон Холден изчака Шол да привърши разговора, после сложи кафявата на бюрото и го отвори. Вътре имаше малък касетофон със записи от разговорите.

– Те вече разполагат с пълен списък на гостите и сведения за Либаргер. Знаят за Залетл. Освен това Маквей помоли кардинал О'Конъл от Лос Анджелис да му уреди среща с вас в Шарлотенбург тази вечер, един час преди пристигането на гостите. Знае, че ще бъдете разсеян и се надява да изкопчи нещо.

Без да обръща внимание на Фон Холден, Шол взе фонограмите и ги прегледа. После подаде листовите на Гьоц, сложи се слушалките и прослуша записа на бърз ход, като спираше само тук-там. Накрая изключи касетофона.

– Всичко върви точно според предвижданията ми, Паскал. Както очаквах, те използват всяка възможност да съберат сведения за онова, което върша в Берлин, а после ще потърсят среща с мен. Няма значение, че знаят за Либаргер и Залетл, нито че разполагат със списък на гостите. Но след като вече сме сигурни в тяхното идване, време е да предприемем своя ход.

Гьоц надигна глава. Прочетеното никак не му харесваше.

– Ервин, нали нямаш намерение да ги пречукаш? Три ченгета и

доктор!

– Не е изключено, мистър Гьоц. Защо, има ли някакви проблеми?

– Проблеми ли? В Бад Годесбург имат списък на гостите, мама му стара. Ако очистиш тия образи, ще те налети цялата шибана федерална полиция. Ти какво, да не искаш да ни се лепнат за задниците?

Фон Холден мълчеше. Тия американци ужасно си падаха по мръсните приказки.

– Мистър Гьоц – спокойно изрече Шол. – Обяснете ми как ще се намеси федералната полиция. Какво биха могли да открият? Един човек на средна възраст след прекарана тежка болест излиза с малко невъздържана, но и доста банална реч пред стотина скучаещи доброжелатели в Шарлотенбург, а после всички се разотиват по домовете. Германия е свободна страна и нейните граждани имат правото да вярват в каквото си искат.

– Да, ама за чий ти е притрябвало да лепнеш на цялата работа три претрепани ченгета и един мъртъв доктор? Да не мислиш, че в полицията ще рекат само „лека им пръст“?

– Мистър Гьоц. Също като вас, мен и Фон Холден, въпросните господа се намират в голям европейски град, населяван от значителен брой амбициозни и злонамерени люде. До края на деня мистър Маквей и неговите приятели ще се озоват в ситуация, която няма да има нищо общо с Организацията. А когато властите започнат разследване, с изненада ще открият, че тези привидно почтени граждани всъщност са имали най-долно минало, изпълнено с позорни тайни, които досега са успявали да укрият от своите близки и колеги. По принцип подобни хора не би трябвало да сочат с пръст най-достоините германски граждани, освен ако са решили да го сторят за лична облага, например чрез шантаж и изнудване. Прав ли съм, Паскал?

– Разбира се – кимна Фон Холден.

Неговата задача бе да изолира и ликвидира Маквей, Озбърн, Нобъл и Ремер. За другото щяха да имат грижа оперативните сътрудници в Лос Анджелис, Франкфурт и Лондон.

– Ето, сам виждате, мистър Гьоц. Няма за какво да се тревожим. Ни най-малко. Тъй че ако не сте забелязал в разсъжденията ми някакъв сериозен пропуск, бих предпочел да се върнем към въпроса за агенцията в Холивуд.

Телефонът иззвъня и Шол вдигна слушалката. След миг погледна Гьоц и се усмихна.

– Разбира се! – възкликна той. – Винаги съм на разположение за

кардинал О'Конъл.

105.

Озбърн стоеше под душа и се мъчеше да прогони вълнението. Беше девет сутринта на 14 октомври, петък. Оставаха още единайсет часа до началото на церемонията в Шарлотенбург.

С Каролин Хенигер пак бяха ударили на камък. След завръщането в хотела Ремер отново бе проверил данните за нея. Германска гражданка, неомъжена с единайсетгодишен син. През седемдесетте и осемдесетте години живяла в Австрия. През лятото на 1989 се преселва в Берлин. Редовно гласува, плаща си данъците, няма полицейско досие. Ремер имаше право – нищо не можеха да направят.

И все пак тя знаеше. А Озбърн знаеше, че знае.

Внезапно вратата на банята се разтвори с трясък.

– Озбърн! – кресна Маквей. – Излизайте! Веднага!

Трийсет секунди по-късно мокрият Озбърн стоеше пред телевизора с кърпа около кръста. Предаваха на живо от Париж. Мрачни мъже излизаха един след друг на трибуната на френския парламент, казваха по няколко думи и се връщаха на местата си. Зад кадър вървеше задъхан коментар на немски. После започна интервю на френски с някаква видна личност и Озбърн дочу името на Франсоа Кристиан.

– Подал си е оставката.

– Не – каза Маквей. – Намерили са трупа му. Смятат, че е самоубийство.

– О, Господи – изохка Озбърн.

Ремер разговаряше по единия телефон с Бад Годесбург, до него Нобъл звънеше в Лондон. И двамата търсеха повече подробности. Маквей превключи звука и от телевизора се раздаде английски превод.

– Трупът е открит случайно от любител на спорта при сутрешния му крос през една гора недалеч от Париж – говореше женски глас, докато на екрана показваха гориста местност, обградена от полицейски кордон. – Твърди се, че през последните дни Кристиан е бил в депресия. Натискът за създаване на обединена европейска държава предизвикал вътрешни противоречия във френското правителство и съпротивата на Кристиан го поставила в малцинство. Чрез отказа да промени позицията си той загубил доверието на министрите. Правителствени източници твърдят, че е бил принуден да подаде оставка, която трябвало да бъде оповестена тази сутрин. Но според непотвърдени изказвания на

съпругата му в последния момент Кристиан е решил да отхвърли оставката и да свика днес заседание с представители на водещите партии. – За няколко секунди гласът замлъкна. Кадрите се смениха и коментарът продължи. – В цялата страна флаговете са спуснати наполовина. Френският президент обяви национален траур.

Озбърн осъзнаваше, че Маквей говори нещо, но не чуваше нито дума. Можеше да мисли само за Вера. Питаше се дали вече знае и откъде е научила. Или ако още не знае, как и къде ще чуе новината. И как ще се чувства след това. Мина му мисъл колко е нелепо да се вълнува за съдбата на бившия ѝ любовник. Но истината бе, че я обичаше прекалено много. Нейните тревоги, нейните страдания бяха и негови. Искаше да бъде до нея, да сподели мъката. Изобщо не го интересуваше какво приказва Маквей.

– Млъкнете за момент и ме изслушайте, ако обичате – внезапно кресна той. – Вера Монере... Франсоа Кристиан я беше скрил на онова място, където се обадох от Лондон. То е някъде в провинцията. Може още да не е чула. Искам да ѝ позвъня. И искам да ми кажете дали е безопасно.

– Вече не е там – подхвърли Нобъл и остави слушалката.

– Какво говорите? – Озбърн изтръпна от тревога. – Как можете да...

Той не довърши. Нямаше смисъл да пита. Беше затънал до гърло. И Вера също.

– Преди малко ни съобщиха от Бад Годесбург – тихо каза Маквей. – Била е в една ферма близо до Нанси. Тримата телохранители от тайните служби са намерени мъртви около къщата. Заедно с полицейска служителка на име Аврил Рокар. По всичко изглеждало, че сама си е прерязала гърлото. Никой не знае защо и какво е търсила там. Знаят само, че вашата госпожица Монере е взела нейната кола и по-късно я изоставила на гарата в Страсбург, откъдето си купила билет за Берлин. Ако не е слязла някъде по пътя, можем да предполагаме, че в момента е тук.

Лицето на Озбърн пламна. Не можеше да повярва. Не го интересуваше какво знаят и откъде са узнали. Нямаха право да мислят онова, което си мислеха.

– Изчезнала е и вие веднага решавате, че е от ония! Просто така! Сътрудничка на „групата“! Какви доказателства имате? Хайде де! Кажете. Искам да знам.

– Озбърн, разбирам какво ви е. – Маквей говореше спокойно, почти със съчувствие. – Просто ви съобщавам фактите.

– Тъй ли? Тогава вървете по дяволите!

– Маквей! – обади се Ремер откъм телефона. – Малко след седем тази сутрин някоя си Аврил Рокар е отседнала в хотел „Кемпински“.

Когато влязоха, стаята беше празна. Най-отпред вървеше Ремер с пистолет в ръка, след него идваха Маквей, Нобъл и Озбърн. Отвън край вратата пазеха двама полицаи от БКА.

Ремер бързо мина в спалнята, после провери и банята. Не откри никого. След като стана ясно, че наемателката е излязла, Нобъл нахлузи гумени ръкавици и влезе в спалнята. Маквей последва примера му и се зае с хола. Стаята беше луксозно обзаведена, с изглед към Курфюрстендам. По килима още личаха следи от прахосмукачка, значи чистачката бе минала неотдавна. Върху масичката до канапето имаше поднос с чаша портокалов сок, няколко недокоснати препечени филийки, сребърен кафеник и чаша изстинало черно кафе. До него лежеше новият брой на „Хералд трибюн“ с огромно черно заглавие за самоубийството на Франсоа Кристиан.

– Черно ли го пие?

– Какво?

Озбърн стоеше като замаян. Не можеше да повярва, че Вера е тук, в Берлин. А още по-невероятно му се струваше да е свързана с „групата“.

– Вера Монере – поясни Маквей. – Черно кафе ли пие?

– Н-не знам – заекна Озбърн. – Да. Може би. Не съм сигурен.

Откъм спалнята долетя писукане. След миг Ремер излезе с ръкавици на ръцете както всички останали и отиде до телефона. Набра номер, изчака и каза няколко думи на немски. След това записа нещо в бележника си, благодари и затвори.

– Кардинал О'Конъл се е обадил – обърна се той към Маквей. – Шол чака да му позвъниш. Ето номера. – Той откъсна лист от бележника. – Може пък да не ни потрябва заповед.

– Но може и да потрябва.

Ремер се върна в спалнята, а Маквей отново се зае с хола. Особено внимание обърна на канапето и килима пред масичката с подноса и вестника.

– Тази Аврил Рокар... – Озбърн се мъчеше да бъде учтив, логичен, да проумее някак зашеметяващите вестии. – Казвате, че е от парижката полиция. Сигурно ли е? Дали не са намерили трупа на друга жена? Може би тук наистина е пристигнала Аврил Рокар, а не Вера.

– Господа – обади се Нобъл откъм вратата на спалнята. – Елате, ако обичате.

Застанал зад другите, Озбърн видя как Нобъл отвори гардероба. Вътре бяха закачени два комплекта всекидневно облекло, вечерна рокля от черно кадифе и наметка от сребърна норка. След това Нобъл се прехвърли към скрина. В най-горното чекмедже имаше няколко комплекта дантелено бельо, пет неотваряни плика с чорапогачи „Армани“ и прозрачна копринена нощница. В по-долното бяха оставени две дамски чанти – официално черно портмоне в тон с вечерната рокля и кафява кожена чанта с презрамка.

Нобъл взе черната чанта и я отвори. Вътре имаше две плоски кутии за бижута и кадифена торбичка. Първата кутия съдържаше дълга диамантена огърлица, втората – чифт диамантени обици. В торбичката лежеше малък посребрен пистолет 25-ти калибър. Нобъл прибра всичко обратно и взе кожената чанта. Най-отгоре в нея имаше няколко неплатени сметки, пристегнати с ластиче. Всички бяха адресирани до Аврил Рокар, улица Сен Жил 17, Париж 75003. Под тях откриха полицейско удостоверение и черен найлонов плик. От плика Нобъл извади паспорта на Аврил Рокар, прозрачно пластмасово калъфче с германски марки, неизползван самолетен билет първа класа от Париж до Берлин и резервация за нощувка на 14 октомври в хотел „Кемпински“. Нобъл огледа лицата на останалите, после отново бръкна в плика и извади великолепно отпечатана покана за празничната вечеря в чест на Елтон Либаргер.

Маквей машинално бръкна в джоба си за списъка на гостите.

– Няма нужда. Вече проверих. Пет-шест реда над доктор Залетл е вписана А. Рокар, едно от имената, за които нямахме сведения. – Нобъл се изправи. – И още нещо... Беше пхнато под дюшека. – Той отиде нощното шкафче, взе някакъв предмет, омотан в копринен шал и го разгъна. Отвътре се появи дълъг, протрит кожен калъф. Озбърн трепна и това не убугна от погледа на Нобъл. – Сигурно знаете какво е, докторе...

– Да – глухо каза Озбърн. – Знам какво е...

Беше го виждал преди. В Женева. В Лондон. И в Париж. Калъфът, в който Вера държеше задграничния си паспорт.

106.

Озбърн не беше единственият отчаян човек в Берлин.

Очаквайки Фон Холден да се появи в кабинета на Софие-Шарлто-нещрасе, Каду бавно се превръщаше в развалина. През изминалите два тревожни часа беше се оплаквал на всеослушание от немското кафе, от липсата на френски вестници, от всичко, което му дойдеше на ум, само и само да пропъди тревогата за Аврил Рокар. Вече двайсет и четири часа откакто Аврил трябваше да приключи със задачата в Нанси и да му докладва, но още нямаше никаква вест от нея.

Четири пъти бе звънял безуспешно на домашния ѝ телефон в Париж. След една безсънна нощ бе телефонира на „Ер Франс“ да провери дали е излетяла с първия полет за Берлин. Когато получи отрицателен отговор, нервите му не издържаха. Беше отлично обучен терорист, убиец и професионален полицаи; от високия си пост в Интерпол цели трийсет години бе отговарял за сигурността на Ервин Шол по целия свят. Но вътре в душата си Каду беше пленник на любовта. Аврил Рокар беше неговият живот.

Накрая пое огромния риск да се свърже със своя агент във френските тайни служби, който потвърди, че край Нанси са били убити трима мъже и една жена, но засега няма повече данни. Почти обезумял, Каду предприе последния и всъщност най-логичен ход. Телефонира в хотел „Кемпински“.

За негово огромно облекчение Аврил Рокар бе пристигнала в 7:15 с такси от гарата. Каду затвори телефона и запали цигара. Издиша дима, усмихна се блажено и заблъска с юмрук по бюрото.

Беше точно 10:59. Тъй като Фон Холден все още се бавеше при Шол, Каду взе телефона и опита да се свърже със стаята на Аврил в хотел „Кемпински“. Но не му провървя, линията даваше заето.

Линията даваше заето, тъй като Маквей говореше с Шол по същия телефон. Първата част от разговора им беше съдържана и любезна. Поприказваха за общия си познат кардинал О'Конъл, сравниха времето в Германия с климата на Южна Калифорния и се учудиха как тъй са попаднали едновременно в Берлин. След това стигнаха до причината за обаяването на Маквей.

– Бих предпочел да го обсъдим лично, мистър Шол. Не желая да има недоразумения.

- Не ви разбирам.
- Да речем, че става дума за личен въпрос.
- Мистър Маквей, денят ми е запълнен до предел. Не можете ли да изчакате докато се завърна в Лос Анджелис?
- Боя се, че не.
- Колко време ще трае разговорът според вас?
- Половин час, може би малко повече.
- Ясно...
- Знам, че сте много зает и високо оценявам добрата ви воля, мистър Шол. Доколкото знам, тази вечер ще бъдете на приема в Шарлотенбург. Защо да не се срещнем там малко по-рано? Например около...
- Ще ви чакам точно в пет на Хауптщрасе 72. Това е частна резиденция в квартала Фриденау. Сигурен съм, че ще я откриете. Приятен ден, мистър Маквей.
- Шол остави слушалката и се завъртя към Фон Холден, който не бе пропуснал нито дума от разговора.
- Това ли искаше?
- Това исках – каза Фон Холден.

107.

Макар че Каду така и не успя да се свърже със стаята на Аврил Рокар в хотел „Кемпински“, телефонистката бе получила нареждане от БКА да задържи връзката докато полицията засече откъде идва обаждането.

Именно поради това Озбърн беше отново в компанията на инспектор Йоханес Шнайдер. Само че този път с тях имаше още един агент от БКА на име Литбарски – едър, плешив вдовец с две деца. Седнали в тясното сепаре на една близка кръчма, тримата пиеха кафе и чакаха Маквей, Нобъл и Ремер да проверят апартамента на Софие-Шарлотеншрасе.

През открянатата врата на апартамента надникна жена на средна възраст с боядисана в червено коса и слушалки на ушите, сякаш токущо бе станала от телефонното табло. Ремер показва полицейската си карта и се представи на немски. После обясни, че полицията иска да разбере кой се е обаждал преди около час до хотел „Кемпински“.

– Нищо не мога да ви кажа – отсече жената.

– Тогава намерете някой, който може.

Жената се поколеба и заяви, че всички са отишли да обявват. Ремер любезно предложи да почака. А ако има някакви проблеми, да дойде пак със заповед за обиск. Внезапно жената надигна глава, сякаш се вслушваше в нечий далечен глас. После го погледна и се усмихна.

– Извинявайте – каза тя. – Просто сме ужасно заети. Грижим се за организацията на една частна вечеря тази вечер в двореца Шарлотенбург. Непрекъснато идват видни личности и ние се мъчим да координираме всичко. Много от тях са настанени в хотел „Кемпински“. Вероятно аз съм се обадила. Да проверя кои гости са пристигнали и дали всичко е наред.

– Кои гости проверявахте?

– Аз... аз вече ви казах. Много са.

– Избройте ги.

– Трябва да проверя в книгата.

– Проверете.

Тя кимна и ги помоли да почакаат. Ремер отвърна, че би било по-добре да влязат с нея. Жената отново вдигна глава и се загледа настрани.

– Добре – кимна тя след малко и ги поведе по тесен коридор към

бюрото си, разположено в малка странична ниша.

Върху бюрото имаше голям телефонен разпределител и ваза с жълта роза. Жената седна, бутна вазата настрани и разгърна дебела папка. Откри списъка за хотел „Кемпински“ и рязко го поднесе пред лицето на Ремер. Бяха вписани шест имена, включително Аврил Рокар.

Оставяйки Ремер да се разправя с жената, Маквей и Нобъл отстъпиха назад и се огледаха. Отляво имаше друг коридор с две врати. И двете бяха затворени. Отсреща беше холът. Две жени и един мъж седяха зад бюра, явно донесени от другаде. Едната жена пишеше на компютър, другата и мъжът говореха по телефона. Маквей пхна ръце в джобовете си и се престори на отегчен.

– Някой я командва чрез слушалките – тихо подхвърли той, сякаш разговаряха за времето или за курса на борсата.

Нобъл се озърна към жената тъкмо навреме, за да я види как кимва на мъжа в хола. Ремер, който също бе забелязал, пристъпи към мъжа и му показа полицейското си удостоверение. Поговориха няколко минути, после Ремер се върна при двамата си колеги.

– Твърди, че той се е обаждал до стаята на Аврил Рокар. Никой няма представа къде ще отседнат Залетл и Либаргер. Жената смята, че ще пристигнат в Шарлотенбург направо от летището.

– По кое време трябва да кацнат? – запита Нобъл.

– Не знаят. Задачата им била само да се грижат за настаняването.

– Има ли хора в другите стаи?

– Казват, че нямало никой освен тях четиримата.

Маквей кимна към другия коридор.

– Можем ли да влезем?

– Не без сериозна причина.

Маквей огледа обувките си.

– А заповед за обиск?

– На какво основание? – печално се усмихна Ремер.

Маквей вдигна глава.

– Да се махаме.

Фон Холден наблюдаваше на екрана как полицаите се спускат по стъпалата и излизат навън. Само преди десет минути се бе завърнал от срещата с Шол, за да завари в кабинета си Каду, който продължаваше да върти номера на хотел „Кемпински“. Като го видя, Каду ядно тресна слушалката. Отначало заето! А сега никой не отговаря! Фон Холден гневно му каза да престане с тия глупости, защото не е дошъл да се забавлява. Точно в този момент пристигнаха полицаите и Фон Холден

веднага разбра какво ги е довело. Трябваше да действа бързо. Нареди да ги задържат на входа, докато замени една от секретарките с телохранител.

Когато най-сетне видя как външната врата се затваря зад натрапниците, Фон Холден яростно се завъртя към Каду. В синкавата светлина на мониторите чертите му изглеждаха още по-остри.

– Ти си невероятен глупак! – Ледения му глас режеше като с нож. – Да звъниш отгук!

– Съжалявам, хер Фон Холден.

Каду наистина съжаляваше, но за нищо на света не би разкрил душата си пред човек, с петнайсет години по-млад от него. Щом ставаше дума за Аврил Рокар, целият свят можеше да върви по дяволите.

Фон Холден го изгледа малко по-спокойно.

– Нищо. До утре вече няма да има значение.

Преди миг беше готов да каже, че Аврил Рокар е мъртва. Да хвърли небрежно истината в лицето му и да се наслаждава на болката. А можеше да спомене и за друго. Аврил Рокар беше нещо повече от красива жена и отличен стрелец. Тя заемаше поста на таен надзирател в парижкия сектор и беше не само доверен човек на Фон Холден, но и негова любовница. Именно затова я бе поканил в Берлин. За допълнителна охрана на Либаргер по време на церемонията, а по късно – за свое лично удоволствие. Можеше да разкаже всичко това на Каду, за да засили болката, но нямаше да го стори, поне засега. Каду се намираще в Берлин по съвсем друга причина, която щеше да изисква цялото му внимание. Затова Фон Холден предпочете да премълчи.

Озбърн се мъчеше да не мисли за Вера. Не можеше да повярва, че тъкмо тя е свързана с „групата“, но иначе защо трябваше да се представя под името Аврил Рокар? Имаше чувството, че всичките му нерви са оголени до живо месо и с недоумение чуваше как собственият му глас обяснява на Шнайдер и Литбарски какво представлява американският футбол през врявата на тази задимена кръчма, където сякаш си бяха дали среща всички чуждестранни туристи в Берлин.

Отначало бръщолеветането откъм радиостанцията на Шнайдер му се стори обикновено полицейско съобщение. Звукът беше доста силен и хората от съседните маси извърнаха любопитно глави. Шнайдер веднага завъртя копчето. В този момент Озбърн чу името на Вера и сърцето му заподскача до гърлото.

– Какво става, по дяволите? – запита той и сграбчи Шнайдер за китката.

– Sich schonen!⁴³ – настръхна Литбарски.

Озбърн дръпна ръка и Литбарски се поотпусна.

– Какво казват за нея?

Шнайдер видя, че мускулите по шията му са обтегнати до скъсване.

– Двама полицаи са задържали госпожица Монере на излизане от църквата „Дева Мария, закрилница на мъчениците“.

Църква ли? Какво търсеше Вера в църква? Озбърн трескаво ровеше из паметта си. Не помнеше да е говорила за църква и изобщо за религия.

– Къде са я отвели?

– Не знам – поклати глава Шнайдер.

– Лъжете!

Литбарски отново настръхна. Шнайдер взе радиостанцията и се нагани да става.

– Имам заповед ако нещо се случи, да ви върна в хотела.

Без да обръща внимание на Литбарски, Озбърн отново го хвана за ръката.

– Шнайдер, не знам какво става. Искам да вярвам, че е грешка, но не мога да бъда сигурен, преди да я видя. Да поговоря с нея. Не искам Маквей да я докопа пръв. По дяволите, Шнайдер. Моля ви... помогнете.

Шнайдер го погледна.

– По очите ви виждам, че сте луд по нея. Нали така казвате в Америка – „луд по нея“?

Озбърн все още опитваше да се съдръжа, но почти бе готов да падне на колене.

– Да, така казваме. Луд съм по нея. Отведете ме там, където са я завели...

– Вече веднъж ме преметнахте.

– Няма вече, Шнайдер. Няма вече.

43. По-полека! (нем.), бел. авт.

108.

Градът се размазваше пред погледа му. Фон Холден управляваше колата машинално – ту забавяше, ту ускоряваше, ту почти спираше сред натовареното движение. Мозъкът му се гърчеше от възмущение и ярост. Трима от четиримата мъже, които се бе заклел да убие, бяха нахълтали най-нагло в неговия офис, като че имаха работа с някакъв амбулантен търговец. Нещо по-лошо – самият той не бе в състояние да стори каквото и да било, освен да ги наблюдава иззад затворената врата, тъй като се боеше, че иначе би могло да се стигне до масово полицейско нахлуване.

А най-безумното бе, че всичко идваше от любовните страсти на Каду към една жена, чийто единствен интерес спрямо него се ограничаваше до сведения за верността на сътрудниците в Интерпол. И тъкмо яростта от идиотското поведение на французина сложи на място последните подробности от плана за предстоящата операция.

Хаунтицъраце 72

12:15

Джоана видя как колата зави, спря за момент пред пазачите, после пресече портата и спря до входа на резиденцията. Самият вход почти не се виждаше от прозореца на спалнята, но беше сигурна, че е зърнала Фон Холден да излиза и да тръгва нагоре по стъпалата.

Тя изтича пред огледалото и си сложи от скъпото червило, което й бе подарила Ута Баур. Сама не знаеше защо, но въпреки всичко преживяно се чувстваше по-възбудена от когато и да било през живота си. Сякаш я бе обзела някаква неутолима, могъща жажда, която само сексът можеше да прогони поне за миг.

Отвори вратата, пристъпи към стълбището и видя долу Фон Холден да разговаря с Ерик и Едуард. След малко той се обърна и изчезна от поглед. Искаше й се да хукне по стъпалата след него, но не можеше да постъпи така пред племенниците на Либаргер.

Опитвайки да се освободи от тия чувства, тя прекоси коридора и тихо почука на една затворена врата. Незабавно й отвори белокос мъж с розова свинска физиономия, облечен в смокинг. Навярно беше албинос.

– Аз... аз съм... – заекна Джоана, стресната от външността и властния поглед на непознатия.

– Знам коя сте – прекъсна я той с гърлен глас.

– Бих искала да видя господин Либаргер – каза тя и албиносът веднага я въведе в стаята.

Седнал в креслото до прозореца, Елтон Либаргер четеше куп омачкани листове с едро отпечатан текст. Това беше речта му за тази вечер – през последните дни се занимаваше почти само с нея.

– Исках да проверя как сте и дали всичко е наред, господин Либаргер – каза Джоана.

Едва сега забеляза, че още един мъж в смокинг стои до прозореца към задния двор. Нямаше представа защо господин Либаргер може да се нуждае от двама телохранители в тази тъй елегантна и приятна къща с охрана на входа.

– Благодаря, Джоана, всичко е наред – отвърна той, без да надига глава.

– По-късно пак ще намина – усмихна се тя.

Либаргер кимна разсеяно и продължи да чете. Джоана се усмихна любезно на телохранителя със свинската физиономия и излезе.

Фон Холден беше сам в кабинета с тъмна дъбова ламперия, когато Джоана влезе и внимателно притвори вратата зад себе си. Седеше с гръб към нея и разговаряше на немски по телефона. Кабинетът изглеждаше мрачен в сравнение с ясният слънчев ден. Навън дворът беше покрит с ослепително ярка зеленина, по която живописно се червенееха опаднали листа от вековния бук край стената. Вляво от дървото имаше голям гараж и желязна врата, водеща вероятно към задния двор.

Изведнъж Фон Холден остави слушалката и се завъртя.

– Не бива да идваш, когато разговарям по телефона, Джоана.

– Исках да те видя.

– Е, виждаш ме.

– Да – усмихна се тя. Фон Холден ѝ се стори по-уморен от всеки друг път. – Обядвал ли си?

– Не помня.

– Закусва ли?

– Не знам.

– Уморен си. Даже не си се избърснал. Ела в моята стая. Изкъпи се, почини малко.

– Не мога, Джоана.

– Защо?

– Защото имам да върша много неща. – Той рязко се изправи. – И не ми дръж майчински тон, мразя това.

– Не ти държа майчински тон. Искам... искам да се любим. – Тя се

усмихна и облиза устни. – Ела горе. Моля те, Паскал. Може би вече никога няма да останем насаме.

– Говориш като ученичка.

– Не съм ученичка... знаеш много добре... – Тя пристъпи плътно до него. Ръката ѝ плъзна към слабините му. – Нека да го направим тук. Още сега.

Всичко в нея – позата, мъркащият глас, движенията, с които се притискаше към него – беше наситено с необузdana сексуалност.

– Влажна съм – прошепна тя.

Изведнъж Фон Холден посегна надолу и блъсна ръката ѝ.

– Не. Върви си сега. Довечера ще дойда.

– Паскал... Аз... аз те обичам...

Фон Холден я гледаше мълчаливо.

– Не си ли го разбрал вече?

Внезапно зениците му се свиха като точки, очите сякаш хлътнаха навътре в черепа. Джоана се задъха и отстъпи назад. Никога, никога не бе виждала тъй свиреп и опасен човек.

– Вън! – изсъска той.

Тя отскочи със задавен вик, блъсна се в някакво кресло, заобиколи го и изтича навън, оставяйки вратата отворена. Фон Холден я чу как бяга по каменните плочки на коридора и после нагоре по стълбището. Канеше се да затвори вратата, когато в кабинета влезе Залетл.

– Гневен сте – каза докторът.

Фон Холден му обърна гръб и се загледа през прозореца. Още от колата бе съобщил на Шол за плана си. Шол го изслуша и одобри. Но веднага след това изключи Фон Холден от списъка на изпълнителите. Заяви, че е прекалено опасно. Твърде много хора познаваха Фон Холден като негов европейски координатор по сигурността и Шол не можеше да си позволи риска при един евентуален провал да го обвинят в съучастничество. Полицията ги дебнеше по петите. Не, реши Шол, Фон Холден ще планира всичко, но за изпълнението ще се погрижи Виктор Шевченко. Вечерта всички ще видят как Фон Холден придружава Либаргер в Шарлотенбург. А после незабелязано ще се измъкне, за да свърши „другото“. След тази заповед Шол затвори телефона.

– Нали знаете, хер Leiter der Sicherheit – тихо каза Залетл. – Именно днес вашата лична безопасност е неоценима.

– Да, знам – кимна Фон Холден и се обърна.

Очевидно Залетл беше в течение на разговора му с Шол, защото наекваше за „другото“. Веднага след края на тържеството в

Шарлотенбург щеше да има втора церемония за шепа най-отбрани гости. Тайна и необявена предварително, тя щеше да се състои в мавзолея с гробниците на пруските крале. Фон Холден трябваше да донесе свръхсекретния материал, който щеше да бъде демонстриран там, и кодовете за достъп до този материал бяха програмирани единствено за него, без никаква възможност да бъдат променени.

Изборът показваше колко високо го ценят и каква власт му е поверена. Можеше да се сърди, но Шол и Залетл имаха право. По много причини именно днес личната му безопасност беше неоценима. Трябваше да осъзнае, че в жилите му вече не тече кръвта на прост войник от Спецназ като Бернхард Офен или Виктор Шевченко. Той беше *Leiter der Sicherheit*. Отговорник по безопасността – това вече не беше просто професия, а врата към бъдещето. Като човек, който един ден щеше да надзирава смяната на властта в цялата Организация, той се превръщаше в „пазител на пламъка“. Ако все още не бе разбрал това, именно днес трябваше да го разбере.

Стаята за разпити под сградата на Кайзер Фридрихщрасе беше ослепително бяла. Бял под, бял таван, бели стени. Също тъй бели бяха и шестте тесни килии до нея. Дори сред хората, които работеха горе в общинския отдел за благоустройство, малцина знаеха за нейното съществуване. Повечето изобщо не подозираха, че една трета от седемстотинте квадратни метра на сутерена приютява специален разузнавателен отдел на БКА. Изграден през 1972 година, веднага след кървавата баня на Олимпийските игри в Мюнхен, този комплекс беше предназначен първоначално за разпити на заловени терористи и техни осведомители. В миналото бе служил като временен арест за членове на групата Баадер-Майнхоф, Червените бригади, Фронта за освобождение на Палестина и неколцина заподозрени във връзка с взривяването на самолета на Пан Ам. Освен ослепителната белота другата характерна черта беше, че лампите никога не изгасваха. Само за трийсет и шест часа арестуваните губеха всякаква ориентация и следствието обикновено потръгваше.

Вера седеше сама върху бяла пластмасова пейка, закрепена за пода. Нямаше нито маси, нито столове. Само пейката. Вече я бяха фотографирали и взеха отпечатъци от пръстите ѝ. Беше облечена в светлосив, почти бял найлонов гаширизон с фосфоресциращ оранжев надпис на гърба: GEFANGER – Bundesrepublik Deutschland⁴⁴. Когато Озбърн влезе, тя изглеждаше стресната и уморена, но все още в ясно съзнание. За момент ниската, мускулеста надзирателка остана на прага зад него. После се отдръпна в коридора и затвори вратата.

– Боже мой... – прошепна Озбърн. – Добре ли си?

Вера отвори уста, помъчи се да каже нещо, но не успя. От очите ѝ бликнаха сълзи, в следващия миг двамата вече се прегръщаха и плачеха. Между риданията и плахите ласки Озбърн неясно чуваше гласа ѝ:

– Франсоа мъртъв.... Защо съм тук?... Всички в къщата мъртви... Какво... направих?... Дойдох... в Берлин.... само... тук... можех... да... те... намеря.

– Вера. Шшшшшт. Всичко е наред, скъпа. Всичко ще се оправи. – Той я притискаше към себе си като изплашено дете. Отметна косите ѝ, разцелува я по очите и избърса сълзите с ръка. – Виждаш ли, взеха ми даже носната кърпа.

44. ЗАТВОРНИК – Федерална република Германия (нем.), бел. авт.

Едва сега Вера забеляза, че Озбърн е без колан и връзки на обувките.

– Не ме пускай – прошепна тя. – Никога, никога...

– Вера, кажи ми какво се случи...

Хванати за ръце, двамата седнаха на пейката. Вера избърса сълзите, затвори очи и се помъчи да си припомни какво бе станало от вчера насам.

Видя селската къща край Нанси и телата на тримата агенти, просна-ти там, където ги бе заварила смъртта. Близко до тях Аврил Рокар гледаше към небето с невидящи очи и кръвта продължаваше да се стича от гърлото ѝ.

Когато влезе вътре, телефоните не работеха. Не успя да намери ключовете от форда на охраната, затова взе полицейското пежо на Аврил Рокар и потегли към града, откъдето опита да се обади до Париж. Но и домашният, и служебният телефон на Франсоа даваха заето. Навярно защото вече е станало известно за оставката, реши Вера. Все още потресена от убийствата, тя се върна в пежото и подкара към един парк край града.

И там, докато седеше в колата и се мъчеше през вихъра от страх и вълнение да реши какво ще прави сега, внезапно забеляза на пода пред съседната седалка чантата на Аврил. Вътре откри паспорт, полицейско удостоверение, самолетен билет до Берлин и резервация за хотел „Кемпински“. Имаше и изящно отпечатана покана за тържествена вечеря в 20:00 на 14 октомври, петък, в чест на някой си Елтон Либаргер. Между спонсорите се споменаваха Ервин Шол. Същият човек, който бе пратил Албърт Мериман да убие бащата на Озбърн.

Единствената ѝ мисъл бе, че щом Шол се намира в Берлин, може би Озбърн знае и също е заминал за там. Не беше кой знае каква идея, но нищо друго не ѝ оставаше. Макар и няколко години по-млада, все пак донякъде приличаше на Аврил Рокар, тъй че би могла да мине за нея. Беше четвъртък, тържествената вечеря трябваше да се състои в петък. Най-бързият начин да стигне до Берлин беше с влак от Страсбург и тя потегли натам.

На два пъти опита да се свърже с Франсоа. Първия път телефоните пак даваха заето. При втория опит около четири следобед успя да се свърже с кабинета му от един крайпътен паркинг. Никой не го бе виждал, откакто напуснал дома си в седем сутринта. Журналистите още не знаели за изчезването, но полицията и тайните служби били вдигнати по тревога, а президентът заповядал семейството на Франсоа да бъде

укрито под въоръжена охрана.

Спомняше си как замаяна и вцепенена остави слушалката. Нищо не съществуваше. Нито Франсоа Кристиан. Нито доктор Пол Озбърн от Лос Анджелис. Нито Вера Монере, която да се върне в Париж и да продължи предишния си живот, сякаш нищо не се е случило. Четирима души лежах мъртви в селската къща зад нея, а единствените мъже, които бе обичала от цялото си сърце, сега бяха изчезнали като дим. Изведнъж я обзе предчувствие, че станалото досега е само прелюдия към нещо още по-страшно. И отново усети ужасния, смътен отзвук от миналото на баба си, изпълнено с вечен страх. Както преди половин век, единственият отговор беше в Берлин. Само че днес нещата я засягаха пряко.

Когато пристигна в хотел „Кемпински“, откри, че дрехите на Аврил вече са в стаята. Донесоха ѝ закуска. На подноса лежеше вестник с новини за самоубийството на Франсоа. Напълно отчаяна, тя разбра, че трябва да се разходи на чист въздух и да обмисли как би могла да постъпи, ако я потърсят. Или ако не я потърсят и се наложи довечера да отиде сама на онова тържество в Шарлотенбург. От страх, че някой може да разкрие коя е всъщност, тя скри паспорта си под дюшека и излезе.

По някое време се озова пред църквата „Дева Мария, закрилница на мъчениците“. С изненада разбра, че тази църква е построена в памет на загиналите за свобода на съвестта и вратата от 1933 до 1945 година. Това ѝ се стори истинско знамение. Може би вътре щеше да открие отговор на въпросите, които я измъчваха.

Но вместо отговор срещна германските полицаи.

Шнайдер бе излъгал, че трябва да върне Озбърн в хотела. Полицайте от охраната имаха нареждане ако Вера бъде открита, незабавно да го отведат при нея. Маквей искаше двамата да повярват, че са сами, за да изкопчи някаква информация от развълнувания разговор при подобна среща. Идеята беше предложението да дойде от Озбърн, а Шнайдер неохотно да се съгласи. И Озбърн се хвана на въдицата.

Внезапно вратата на стаята за разпити се отвори. Озбърн се завъртя и зърна на прага Маквей.

– Хайде, разкарайте го! – ядосано нареди детективът.

Веднага двама униформени полицаи сграбчиха Озбърн за лактите и го помъкнаха навън.

– Вера! – изкрещя той, опитвайки да погледне назад. – Вера!

Тръсъкът на масивната стоманена врата заглуши втория му вик. Полицайте го изтласкаха по коридора, после по някакви стъпала и накрая го блъснаха в друга бяла стая. Ключалката щракна зад гърба му.

Десет минути по-късно в килията влезе Маквей. Беше зачервен и дишаше тежко, сякаш току-що бе изкачил дълго стълбище.

– Е, какво записахте? – ледено запита Озбърн. – Има ли нещо интересно? Много беше удобно да ви изпреваря, нали? Току-виж споделила с мен нещо повече, отколкото би казала на германската полиция, а пък микрофоните тъкмо затова са създадени. Обаче май нищо не излезе. Чухте само истината от устата на една изплашена жена.

– Откъде знаете, че е истината?

– Знам, по дяволите!

– Говорила ли е някога за капитан Каду от Интерпол, споменавала ли е името му?

– Не. Никога.

Маквей го изгледа свирепо, после омекна.

– Добре. Нека да й повярваме. И двамата.

– Пуснете я тогава.

– Озбърн, вие сте тук благодарение на мен. Иначе щяхте да лежите на пода в някое парижко бистро с куршум между очите.

– Маквей, това няма нищо общо и вие много добре го знаете. Няма те повод да я държите под стража. Това също го знаете.

Маквей го гледаше право в очите.

– Нали искате да узнаете защо е убит баща ви.

– Смъртта на баща ми няма нищо общо с Вера.

– Откъде знаете? Как можете да сте сигурен? – Маквей не беше жесток, просто опипваше почвата. – Казахте, че сте се запознали в Женева. Вие ли я потърсихте или тя вас?

– Това... това няма никакво...

– Отговорете.

– Тя... ме потърси...

– Била е любовница на Франсоа Кристиан. Точно в деня на шарлотенбургското сбирание Кристиан внезапно умира, а тя изниква в Берлин с покана за бала.

Озбърн беше разгневен и напълно объркан. Какво се мъчеше да докаже Маквей? Че Вера работи за „групата“? Невъзможно! Вярваше на онова, което му бе казала преди малко. Обичаше я прекалено много, за да се усъмни.

Обърна се и погледна нагоре. Високо под тавана бяха прикрепени няколко мощни лампи, които не изгасваха никога.

– Може и да е невинна докторе – каза Маквей. – Но ние вече нямаме думата, всичко е в ръцете на германската полиция.

Вратата зад тях се отвори и в килията влезе Ремер.

– Заснехме къщата на Хауптщрасе. Нобъл ни чака.

Маквей се завъртя към Озбърн.

– Искам да видите записа.

– Защо?

– Защото това е къщата, в която ще се срещнем с Шол. Имам предвид нас двамата, докторе. Аз и вие.

110.

Джоана хвърляше последните вещи в куфара върху леглото, когато вратата се отвори и в стаята влезе Фон Холден.

– Джоана, извинявай. Прости ми...

Без да му обръща внимание, тя извади от гардероба роклята, която Ута Баур ѝ бе ушила специално за тази вечер. Върна се при леглото и започна да я сгъва. Фон Холден постоя мълчаливо, после пристъпи зад нея и сложи ръка на рамото ѝ. Джоана застина.

– Денят е много напрегнат за мен, Джоана... И за теб, и за господин Либаргер. Моля те, прости ми, че се държах така в кабинета...

Джоана не помръдваше, загледана в блясъка на някакъв далечен прозорец.

– Трябва да ти кажа истината, Джоана... Откакто се помня, никой не ми е казал, че ме обича. Ти... ти ме изплаши...

– Аз да съм те изплашила? – ахна Джоана.

– Да...

Тя бавно се завъртя. Нямаше и следа от страшния, ненавиждащ поглед, който я бе ужасил преди по-малко от час. Сега очите на Фон Холден бяха нежни и плахи.

– Недей да ме измъчваш...

– Джоана, не знам дали съм способен да обичам...

По бузата ѝ се плъзна сълза.

– Недей...

– Вярно е. Не знам дали...

Тя решително притисна устата му с длан.

– Способен си.

Фон Холден бавно разтвори ръце и Джоана се хвърли в прегръдките му. После той я целуна, тя отвърна на целувката и го усети как се възбужда. По тялото ѝ плъзна гореща вълна, прогонваща всякакви мисли. Онова, страшното, беше изчезнало. Беше забравено и дори нещо повече – просто преставаше да съществува.

Хеликоптерът бе прелетял над Хауптштрассе 72 само веднъж, на височина сто и петдесет метра. Видеозаписът показваше триетажна вила от XIX век с голям гараж в двора. Алеята откъм улицата минаваше през порта от ковано желязо и покрай помещение за охраната. Гаражът се намираше вдясно от къщата, отляво имаше корт за тенис. Целият двор

беше обкръжен от висока каменна ограда, гъсто обрасла с бръшлян.

– До гаража също има врата – обади се Нобъл. – Изглежда, че води към някаква странична уличка.

– Така е – потвърди Ремер. – Използват я от време на време.

Четиримата седяха във видеозалата над нивото на килиите. Озбърн се бе привел напред и подпираше брадата си с юмрук. Долу разпитваха Вера. Нямахме сили да си представим какво правят с нея. Но не можеше и да прогони натрапчивите мисли. Ами ако в крайна сметка Маквей се окажеше прав и тя наистина работеше за „групата“? Какви ли тайни можеше да е изтръгнала от Франсоа Кристиан? И ако беше вярно, какво общо имаше Озбърн? Какво бе търсила от него? Връзката му с Албърт Мериман беше случайност, чисто съвпадение. Вера не би могла да узнае в Женева, защото всичко започна едва след пристигането му в Париж.

На екрана се появи ново цветно изображение.

– Това е заснето от пикапа на служба за химическо чистене, изпълняващ поръчка в отсрещната сграда – обясни Ремер. – Разполагаме само с още няколко кадъра, направени от минаващи коли. Не искаме да усетят, че са под наблюдение. Затова хеликоптерът прелетя само веднъж.

Образът постепенно растеше. До главното стълбище бе спрял мерцедес. Градинарят работеше сред моравата. Това беше всичко. За момент камерата остана неподвижна, после започна да се оттегля.

– Какво е това? – внезапно запита Маквей. – Нещо се движи на горния етаж, вторият прозорец отдясно.

Ремер спря записа, върна го и пусна на бавен ход.

– Някой стои на прозореца – каза Нобъл.

Ремер отново върна кадъра, този път съвсем бавно и със специално увеличение на интересувашата ги част.

– Жена е. Не се вижда много добре.

– Може ли да се увеличи още? – запита Нобъл.

– След малко.

Ремер се обади на техниците, извади касетата и зареди нова. Кадърът беше почти същият, но заснет от малко по-друг ъгъл. Леко движение в прозореца на горния етаж потвърждаваше, че Маквей е прав – някой наблюдаваше оттам. Изведнъж едно сиво БМВ зави откъм улицата и спря пред пазачите. След малко портата се отвори и колата продължи по алеята. Когато спря край сградата, отвътре излезе висок мъж, който бързо изтича по стъпалата.

– Кой ли може да бъде? – запита Маквей.

Ремер мълчаливо поклати глава.

– Жалко, щеше да е голям късмет – мрачно подхвърли Нобъл и разгърна папка с фотографии, подредени по азбучен ред. Досега Бад Годесбург им бе изпратил снимки на шейсет и трима от стоте поканени. Повечето бяха от шофьорски документи, но имаше и изрезки от вестници и списания. – Аз поемам от А до F, а вие можете да се карате за остатъка от азбуката.

– Първо да го увеличим.

Ремер върна кадъра и натисна бутона за бавен ход. Когато колата плавно спря пред стълбището, образът започна да расте. Човекът излезе и...

– Боже Господи! – възкликна Озбърн.

Маквей светкавично въртна глава към него.

– Познавате ли го?

Ремер върна назад и спря кадъра в момента, когато Фон Холден излизаше от колата. Но Озбърн вече не гледаше екрана. Беше се обърнал към Маквей.

– Този човек ме следеше в парка.

– Какъв парк? Какви ги дрънкате, дявол да го...

– Снощи, когато излязох. Нарочно се изплъзнах от Шнайдер. – Озбърн беше настръхнал от вълнение. Лъжата му излизаше наяве, но това изобщо не го интересуваше. – Тръгнах през Зоологическата градина към хотела на Шол. Изведнъж осъзнах, че нямам представа какво върша. Че мога да проваля всичко. Канех се да поема обратно, когато този тип – той посочи екрана с пръст – се зададе към мен. Знаете, че носех пистолет. Сигурно съм се изплашил. Извадих пистолета. Още един се криеше в храстите... казах им да се махат. После си плюх на петите.

– Сигурен ли сте, че е той?

– Да.

– Значи наблюдават хотела – констатира Ремер.

Нобъл се обърна към него.

– Може ли да видим как влиза в къщата? С нормална скорост, ако обичате.

Изображението се раздвижи. Фон Холден затвори вратата на автомобила, прекоси алеята и изтича нагоре по стъпалата. Отвътре някой му отвори.

– Още веднъж, моля – обади се Нобъл.

Ремер повтори целия кадър и спря лентата, след като Фон Холден изчезна в къщата.

– Обзалагам се сто към едно, че е обучен в Спецназ – каза Нобъл. –

Саботьор и терорист от специалните разузнавателни части на бившата Съветска армия. Човек трябва да има опит, за да ги различи. Те сигурно не подозират, но обучението в Спецназ им създава особена, балансираща походка, сякаш вървят по въже. – Нобъл се завъртя към Озбърн. – Ако този човек ви е следил, значи имате невероятен късмет, че още сте сред живите. – Той погледна Маквей и Ремер. – Ако Либаргер е настанен в къщата, нашият приятел може да се окаже негов телохранител или дори шеф на охраната.

– Или подготвя терена за Шол – добави Ремер.

– Или нещо съвсем друго – изръмжа Маквей, гледайки втречено застиналия образ на Фон Холден.

– Капан за нас? – запита Нобъл.

– Не знам. – Маквей неуверено поклати глава, после погледна Ремер. – Изкарай увеличение и да видим дали ще открием кой е. Току-виж сме мръднали още крачка напред.

Телефонът до Ремер избръмча и той вдигна слушалката.

– Ja.

Когато пристигнаха, приближаваше два и петнайсет. Пред антикварния магазин на Кантцрасе стояха униформени полицаи. Водени от Ремер, четиримата влязоха вътре и цивилните детективи от отдела за разследване на убийства им сториха път към стаичката в дъното.

Каролин Хенигер лежеше на пода, покрита с чаршаф. До нея, също покрит с чаршаф, лежеше единайсетгодишният ѝ син Йохан.

Ремер приклекна и дръпна единия ъгъл.

– О, Боже – прошепна Озбърн.

Маквей повдигна чаршафа от момчето и се озърна през рамо.

– Точно така, докторе. О, Боже.

Майката и синът бяха простреляни в главата.

111.

Час и половина по-късно, в 15:55, Озбърн стоеше до прозореца в една голяма стая на старинния хотел „Майнеке“ и гледаше навън към града. Както всички останали, опитваше да прогони ужаса от преживяното и да мисли за предстоящата задача. Трябваше да се съсредоточат върху Шол. Нищо друго нямаше значение. Но въпреки това мислите продължаваха да го мъчат.

Коя бе тази Каролин Хенигер, та да извършат такова нещо с нея и сина ѝ? Дали убиецът подозираше, че е казала нещо на полицията тази сутрин? И ако да, какво толкова е знаела? А имаше още един недоизказан въпрос, който бе забелязал в очите на Маквей: щяха ли да са живи Каролин Хенигер и нейният син, ако не беше днешното посещение? Знаеше, че товарът е негов – бе причинил гибелта на още двама души. Но сега не биваше да мисли за това.

Мина в банята и се напписа със студена вода. Цялата операция беше прехвърлена в „Майнеке“, тъй като в новото крило на „Палас“ бяха открили труп в една стая с пряка видимост към техния апартамент. Със случая се занимаваше специално пристигнал екип от Бад Годесбург.

Избраха „Майнеке“ защото нямаше пристройки и цялата сграда се обслужваше от един-единствен престарял асансьор. Не само враг, но дори и приятел би минал доста трудно през полицаите във фоайето, а след това би трябвало да се справи с Литбарски и Шнайдер, които дежуреха до вратата на асансьора. Така осигурени, Маквей и останалите можеха изцяло да се посветят на едно внезапно усложнение.

Каду.

Изневиделица той бе предал чрез Лондон вест до Нобъл, че се намира – поразително съвпадение! – в Берлин. Животът му бил под заплаха и трябвало непременно да разговаря с Нобъл или Маквей. Щял да се обади след час.

Маквей още си блъскаше главата над това обаждане. Докато вадеше от джоба си найлоново пликче с фъстъци и лешници, зърна неодобрителния поглед на Озбърн.

– Знам, знам. Много мазнини, много сол. Добре де, няма да ги ям. – Маквей внимателно подбра най-големия лешник, лапна го и продължи да говори с пълна уста. – Ако Каду не лъже и „групата“ се е заела с него, значи животът му наистина е под заплаха. Ако лъже, вероятно

работи за тях. В такъв случай знае, че сме в Берлин. Работата му ще е да ни забаламоса да отидем на някое място, където...

На вратата се почука и Маквей млькна наскред изречението. Ремер стана, измъкна пистолета изпод сакото си и пристъпи към вратата.

– Ja?

– Шнайдер.

Ремер отвори и Шнайдер влезе в стаята, следван от красива брюнетка на средна възраст. Жената беше висока и пищна. Бледо червило подчертаваше пухкавите ѝ устни, разтеглени във весела усмивка. Под мишница носеше голям плик.

– Това е лейтенант Кирш от службата за компютърна обработка на изображения – обясни Шнайдер.

Жената кимна на Ремер и заговори на английски:

– Радвам се, че мога да ви съобщя кой е човекът от резиденцията. Нарича се Паскал Фон Холден и отговаря за сигурността на всички делови операции на Шол в Европа. В момента събираме данни за него.

Тя отвори плика и извади две големи гланцови фотографии, направени от видеозаписа. На първата Фон Холден излизаше от колата. Снимката беше едрозърнеста, но все пак лицето му се различаваше ясно. Втората фотография се оказа по-мъглява. Млада тъмнокоса жена стоеше до прозореца и гледаше надолу.

– С жената беше доста по-трудно, но малко преди да потегля насам, получихме потвърждение от ФБР – продължи лейтенант Кирш. – Тя е американка. Името ѝ е Джоана Марш, дипломирана рехабилитаторка от Таос, Ню Мексико.

– Елементарна полицейска работа, а, Маквей? – възхитено намигна Нобъл.

– Късмет – усмихна се Маквей.

От БКА бяха изпратили снимките по факс до полицейските управления в Берлин и Цюрих, а Маквей настоя да включат в издирването и Фред Ханли от бюро на ФБР в Лос Анджелис. Догадката му беше твърде несигурна, но предполагаше, че ако Либаргер наистина е в резиденцията на Хауптшрасе, то вероятно ще го придружава и неговата рехабилитаторка. А сега спокойно можеше да направи обратния извод – щом тя беше там, значи и Либаргер трябваше да е нейде наблизо.

– Danke – каза Ремер и Шнайдер изведе посетителката.

Парното отопление се включи с глухо бучене. Маквей огледа внимателно двете снимки, после ги подаде на Нобъл и пристъпи към прозореца. Опитваше да се постави на мястото на Джоана Марш. За какво бе

мислила, гледайки през онзи прозорец? Доколко бе в течение на събитията? И какво можеха да научат, ако успееха да се доберат до нея?

Споделяше мнението на Озбърн, че Либаргер е ключът към загадката. Но ситуацията беше поразително нелепа – от един-единствен видеозапис бяха успели да осигурят снимка на рехабилитаторката и да я идентифицират с помощта на сътрудници от другия край на света, а за самия Либаргер разполагаха само с една стара паспортна фотография, изровена от архивите на Бад Годесбург. И нищо повече. Никаква друга снимка. Което беше чисто безумие. Снимката на една толкова важна личност би трябвало да е отпечатана поне веднъж. В списание, във вестник, или поне в специализиран икономически бюлетин. Но не беше. Сякаш колкото повече търсеха, толкова по-неуловим ставаше този човек. Отпечатъци от пръстите му биха били истински небесен дар – ако не за друго, то поне за да проучат в архивите и най-вероятно пак да стигнат до задънена улица. Очевидно Елтон Либаргер беше най-потайният, най-добре охраняваният човек в целия цивилизован свят.

Маквей погледна часовника си. Беше 16:27.

До срещата с Шол оставаше едва половин час. Единствената им надежда беше Залетл, с когото Маквей отчаяно искаше да разговаря преди решителния момент. Може би днес бяха пропуснали шанса да го открият чрез Каролин Хенигер. Кой знае... Така или иначе, само Залетл би могъл да им даде сведения за Либаргер. А имаше вероятност и да е свързан с обезглавените трупове. Но ако в близките минути не настъпеше драматичен обрат, подобен разговор щеше да остане само мечта и трябваше да разчитат на онова, което вече знаеха. А то бе отчайващо малко.

Внезапно му хрумна да позвъни на Джоана Марш и да се опита да изкопчи нещо от нея, преди тя или някой друг да прекъсне връзката. Струваше си да опита. В сегашното положение нито един шанс не беше за подценяване. Канеше се да поиска от Ремер телефонния номер на резиденцията, когато един от двата обезопасени телефона иззвъня. Ремер се озърна към Маквей и вдигна слушалката.

– Имаме връзка с Каду. Прехвърлят ни го от службата на Нобъл в Лондон.

Маквей грабна слушалката, кимна на Нобъл да поеме другата и като прикри микрофона с длан, прошепна на Ремер:

– Засечете го.

Ремер кимна и мина на друг телефон в спалнята.

– Каду, обажда се Маквей. Нобъл също слуша. Къде се намирате?

– Телефонна кабина в малко магазинче. Северната част на града. – Каду не знаеше добре английски и подбираше думите с труд. Изглеждаше изплашен и говореше съвсем тихо, почти шепнешком. – Клас и Халдер са вражески агенти в Интерпол. Те организираха убийствата на Мериман, Лебрюн и брат му.

– Каду, за кого работите?

– Аз... не мога да ви кажа.

– Какво означава това, по дяволите? Не знаете ли?

– Маквей, моля ви, разберете... много ми е трудно...

– Добре. Карайте по-спокойно.

– Те... Клас и Халдер... ме принудиха да участвам в убийството на Лебрюн. Разполагаха с компрометиращи сведения за семейството ми. Доведоха ме в Берлин, защото знаят, че сте тук. Искаха с моя помощ да ви организират засада. Веднъж им помогнах, но разбрах, че няма спасение. Казах им... че излизам от играта...

– Каду – запита Маквей с внезапно съчувствие, – знаят ли къде сте?

– Може би, но не вярвам. Поне засега. Те имат очи навсякъде. Затова разбрах, че Лебрюн е в Лондон. Моля ви, изслушайте ме. – Гласът на Каду стана настоятелен. – Знам, че тази вечер преди приема в Шарлотенбург имате среща с Ервин Шол. Трябва да разговарям с вас. Разполагам с информация, която ще ви потрябва. Става дума за човек на име Либаргер и неговата връзка с обезглавените трупове.

Маквей и Нобъл се спогледаха с изненада.

– Каду, кажете каква е тази връзка.

– Опасно е, не бива повече да стоя тук.

– Каду, говори Нобъл. Свързан ли е доктор Залетл с обезглавяването?

– Отседнал съм в хотел „Борггреве“. Борггревещресе 17, стая 412, най-горният етаж в дъното. Трябва да свършваме. Ще ви чакам.

Нобъл остави слушалката и погледна Маквей.

– Е, светлина ли виждаме в края на тунела, или връхлитащ влак?

– Нямам представа – сви рамене Маквей. – Поне част от това, което ни каза, беше истина.

Ремер излезе от спалнята.

– Обаждал се е от магазин за хранителни стоки в квартал Шонхолц. Изпратихме хора да проверят.

Маквей сложи ръце на кръста си и погледна настрани.

– Добре де, значи и това е било вярно.

– Страхуваш се от засада – каза Ремер.

– Да, страхувам се от засада. Но много повече ме тревожи това, че не разполагаме с никакво обвинение срещу Шол, освен показанията на Озбърн.

– Искаш да кажеш, че Каду може да запълни празнините – тихо подхвърли Нобъл. – И според теб трябва да се срещнем с него, независимо от риска.

Маквей помълча.

– Мисля, че просто нямаме друг избор.

112.

16:57

Под бледите червеникави лъчи на залязващото слънце сребристите лимузина „Ауди“ отби от Хауптштрассе и спря пред железната порта на номер 72. Шофьорът отвори страничния прозорец и показа полицейското си удостоверение на човека от охраната.

– Името ми е Шнайдер. Нося съобщение за господин Шол.

От полумрака веднага изникнаха още двама пазачи, единият от които водеше германска овчарка. Помолиха посетителя да излезе от колата и старателно я претърсиха. Пет минути по-късно портата се отвори и Шнайдер подкара към сградата.

Във фоайето го посрещна едър мъж със свинска физиономия, облечен в смокинг.

– Имам съобщение за хер Шол.

– Предайте го на мен.

– Заповядано ми е да говоря лично с хер Шол.

Минаха в малка стая с дъбова ламперия, където телохранителят претърси Шнайдер.

– Не е въоръжен – каза той, когато в стаята влезе още един човек.

Новодошлият беше висок, красив мъж, също облечен в смокинг. Шнайдер веднага разбра, че това е Фон Холден. Стори му се по-млад, отколкото изглеждаше на снимката. Трябва да са връстници с Озбърн, помисли Шнайдер.

– Седнете, моля – каза Фон Холден и излезе през страничната врата.

Десетина минути Шнайдер седя под зоркия поглед на телохранителя. Най-сетне страничната врата се отвори и в стаята влезе Шол, следван от Фон Холден.

– Аз съм Ервин Шол.

Шнайдер стана от креслото.

– Шнайдер от Бундескриминаламт. За съжаление хер Маквей е възпрепятстван да дойде. Помоли ме да се извиня от негово име и да ви запитам дали има друга възможност за среща.

– Съжалявам – отсече Шол. – Тази вечер отлитам за Буенос Айрес.

– Жалко.

Шнайдер помълча, опитвайки да прецени събеседника си.

– И без това разполагам с твърде малко време. Маквей знаеше.

– Разбирам. Приемете още веднъж нашите извинения.

Шнайдер леко се поклони и тръгна към изхода.

Малко по-късно железната порта се отвори и той изкара колата на Хауптштрасе. Бяха му заръчали да се опита да види Либаргер или жената от снимката. Но не бе видял нищо освен фойето и малката приемна. Шол се бе отнесъл към него с пълно безразличие. Фон Холден се държеше любезно и нищо повече. Двамата се оказаха на място в уговорения час и по всичко личеше, че са очаквали срещата. Това означаваше, че вероятно не знаят за Каду. Шнайдер облекчено въздъхна. Може би нямаше да има засада.

От пръв поглед Шол изглеждаше просто бодър старец, свикнал на непрекословно подчинение. И все пак имаше нещо странно – не толкова мрежата от дълбоки драскотини по лявата му китка, колкото гордостта, с която ги излагаше на показ, сякаш искаше да каже: на мое място всеки друг би изпитвал болка и би търсил съчувствие; аз обаче изпитвам наслада, която вие никога не ще разберете.

113.

Потеглиха с две коли. Нобъл и Ремер бяха с мерцедеса. Озбърн караше бял форд, а Маквей седеше до него. Около хотела вече чакаха още две коли на БКА – в едната бяха опитните инспектори Келерман и Зайденберг, в другата Литбарски и младолик полицай на име Холт. Първата двойка наблюдаваше сградата откъм задната страна, втората чакаше срещу входа. Келерман и Зайденберг вече бяха проверили малката бакалия, откъдето идваше обаждането на Каду. Собственикът успя да си припомни, че човек с подобно описание наистина е използвал телефона. Бил сам и излязъл веднага след разговора.

Ремер отби към тротоара и изключи фаровете.

– Продължете до ъгъла и намерете място за паркиране – каза Маквей на Озбърн.

Малкият хотел „Борггреве“ се намираше на една мрачна уличка северозападно от Зоологическата градина. Четириетажната сграда заемаше пространство от около двайсет и пет метра между два по-високи жилищни блока. Изглеждаше стара и доста занемарена. Стая 412, бе казал Каду. На-горният етаж, в дъното.

Озбърн зави зад ъгъла и паркира до бяла алфа-romeo. Маквей разкопча сакото си, измъкна револвера и провери дали е зареден.

– Не обичам да ме лъжат – каза той.

Досега не бе обелил нито дума за признанието на Озбърн във видеозалата. Споменаваше за това само защото искаше да напомни, че е господар на положението.

Озбърн го изгледа мрачно.

– Нали не са убили вашия баща...

Нямаше намерение да се извинява или да отстъпва. Все още се сърдеше на Маквей за начина, по който го бе използвал с надеждата да изкопчи нещо от Вера. И беше просто вбесен от полицейското отношение към нея. Цялата тази история с Вера – потресаващото вълнение от възможността да я види, да я докосне – бе разсеяла и последните му съмнения. Вече осъзнаваше пределно ясно в какъв лабиринт от емоции го е тласнал животът. Срещата с Вера при тия трагични обстоятелства бе опростила всичко и сега той знаеше кое е най-важно. Преди дори да се замисли коя е тя и какво означава за него, трябваше да получи отговор от Шол. Затова нямаше да се извини на Маквей. В този момент двамата

бяха или равни, или напълно чужди един за друг.

– Чака ни дълга нощ, докторе, много нещо има да се случи. Нали знаете приказката за жабата и гъола... – Маквей прибра револвера, вдигна радиостанцията от седалката и натисна бутоната. – Ремер?

– Чувам те, Маквей – долетя ясно гласът на Ремер.

– Всички ли са на линия?

– Да.

– Кажете им, че не знаем какво е положението, затова да си опичат ума.

Чуха как Ремер предава съобщението на немски, после Маквей отвори жабката. Извади автоматичния CZ и го подаде на Озбърн.

– Заклучете вратите и стойте на тъмно.

Той изгледа втрънено Озбърн и излезе на тротоара. В купето нахлу студен въздух, после вратата хлопна и Маквей се отдалечи. В огледалото Озбърн го видя как разкопчава сакото си и изчезва зад ъгъла. Улицата опустя.

Зад хотел „Борггреве“ имаше тясна уличка, засенчена от короните на стари дървета. От другата ѝ страна се издигаха само жилищни блокове. За този сектор отговаряха инспекторите Келерман и Зайденберг. Прикрит в сянката до един контейнер за смет, Келерман наблюдаваше с бинокъл втория прозорец отляво на най-горния етаж. Не виждаше нищо друго, освен че лампата свети. От слушалката в ухото му долетя гласът на Литбарски:

– Келерман, влизаме вътре. Нещо ново?

– Nein – тихо изрече той към миниатюрния микрофон, прикрепен на ревера му.

Келерман погледна настрани и различи масивния силует на Зайденберг край дънера на един дъб. С едрокалибрена пушка в ръцете той наблюдаваше задната врата на хотела.

– И тук нищо – обади се Зайденберг.

В една от големите спални на Хауптштрассе Залетл гледаше как Ерик и Едуард весело си помагат в нагласянето на папийонките. Помисли си, че ако не бяха близнаци, човек би могъл да ги помисли за двойка влюбени хомосексуалисти.

– Как се чувствате? – запита той.

– Добре – веднага се завъртя Ерик и едва не застана мирно.

– Аз също – добави Едуард.

Залетл постоя още малко, после излезе.

На долния етаж той мина по коридора, украсен с великолепна

дъбова ламперия и влезе в разкошен хол, където официално облеченият Шол стоеше с чаша коняк в ръката пред разпалената камина. Ута Баур, както винаги в черно, седеше до него и пушеше турска цигара с изящно цигаре.

– Фон Холден е при господин Либаргер – каза Залетл.

– Знам – кимна Шол.

– Жалко, че онзи полицаи намеси кардинала...

Шол се усмихна хладно.

– Нищо не бива да ви вълнува освен Ерик, Едуард и господин Либаргер. Тази нощ е наша, добри ми докторе. Изцяло наша. – Внезапно той се загледа настрани. – Не само на живите, но и на онези мъртви, които имаха вярата, дързостта и себеотрицанието да започнат. От тяхно име днес ще изпитаме всичко, ще се насладим на допира до бъдещето. – Шол погледна Залетл право в очите. – И нищо, добри ми докторе, не ще ни го отнеме.

114.

– Ключа от стая 412, ако обичате – обърна се Ремер на немски към дежурната.

Жената беше възрастна, с прошарена коса, дебели очила и кафяв шал върху раменете.

– Тази стая е заета – възмутено отвърна тя и стрелна поглед към Маквей, който стоеше вляво от асансьора.

– Името ви?

– Откъде накъде ще ви отговарям? За какъв се мислите, по дяволите?

– БКА – отсече Ремер, измъквайки удостоверението си.

– Ана Шубарт – веднага отговори жената. – Какво искате?

Маквей и Нобъл стояха между входа и стълбището, покрито с протрита тъмночервена пътека. Фойето беше тясно, с кафеникави стени. В ъгъла пред запалената камина имаше кадифено канапе и две избелели кресла. На едното от тях дремеше старец с разгърнат вестник в скута.

– Достига ли стълбището до четвъртия етаж?

– Да.

– Освен асансьора има ли някакъв друг изход?

– Не.

– Онзи старец наемател ли е?

– Баща ми. Какво става?

– Тук ли живеете?

Ана Шубарт кимна към затворената врата зад бюрото.

– Отзад.

– Събудете баща си и влезте вътре. Ще ви кажем кога да излезете.

Лицето на жената пламна. Навярно се канеше да го прати по дяволите, когато вратата се отвори и във фойето влязоха Литбарски и Холт. Литбарски стискаше полицейска едрокалибрена пушка. На рамото на Холт висеше картучен пистолет „Узи“.

Гордостта на Ана Шубарт моментално се изпари. Тя взе от таблото ключа за стая 412 и го подаде на Ремер. После бързо пристъпи към стареца и го разтръска.

– Kommst, Vater.⁴⁵

Примигвайки учудено, старецът се надигна. Ана Шубарт го поведе

45. Ела, татко (нем.), бел. пр.

под ръка към задната стая, озърна се злобно към полицаите и затвори вратата.

– Кажи на Холт да стои тук – обърна се Маквей към Ремер. – Ти и Литбарски тръгвате по стълбите. Ние, старите хора, взимаме асансьора. Ще ви чакаме горе.

Маквей натисна бутона на асансьора. Вратата се отвори веднага и двамата с Нобъл влязоха в кабината. Ремер и Литбарски тръгнаха нагоре по стълбището.

Отвън Келерман като че забеляза нещо да просветва в прозореца до стаята на Каду, но дори с бинокъла не успя да различи дали наистина е така. Във всеки случай едва ли беше чак толкова сериозно, че да докладва.

На четвъртия етаж кабината се разтърси и спря. Вратата се отвори. С револвер в ръка Маквей надникна навън. Коридорът беше полумрачен и пуст. Маквей блокира асансьора и излезе. Нобъл го последва, стискайки черен „Магнум“ 44-ти калибър.

На пет-шест метра от асансьора Маквей спря и кимна към една от вратите.

Стая 412.

Изведнъж по тавана в дъното на коридора трепна сянка и двамата се притиснаха към стената. В следващия миг на стълбището изникна въоръженият Ремер, следван плътно от Литбарски. Маквей пристъпи напред, посочи вратата и двете групи бавно тръгнаха към нея – отляво Маквей и Нобъл, отдясно Ремер и Литбарски.

Когато се сближиха, Маквей направи на Литбарски знак да застане в средата на коридора, тъй че да има сигурен прицел срещу вратата. После прехвърли револвера в лявата си ръка, внимателно пъкна ключа в ключалката и го превъртя.

Щрак.

Ослушаха се.

Тишина.

Литбарски напрегна мускули и насочи дулото право към центъра на вратата. Отдясно Ремер се притискаше към стената и по лицето му се стичаха едри капки пот. Отляво, на крачка зад Маквей, Нобъл стискаше с две ръце тежкия „Магнум“.

Маквей дълбоко си пое дъх и посегна към дръжката на вратата. Завъртя и побутна. Вратата се откряна десетина сантиметра, после спря. През процепа виждаха само част от едва мъждукащ лампион и ъгъла на диван. Радиото тихо свиреше валс от Щраус.

– Каду! – подвикна Маквей.
 Никакъв отговор освен валса.
 – Каду! – повтори той.
 Мълчание.

Маквей хвърли поглед към Ремер, после блъсна вратата и пред тях се появи Каду, седнал на дивана. Беше с тъмно кадифено сако, синя риза и тясна вратовръзка, леко разхлабена на гърлото. По ризата се разливаеше пурпурно петно, а на вратовръзката тъмнееха три кръгли дупки, разположени точно една над друга.

Маквей огледа двата края на коридора. Останалите пет стаи бяха затворени и под вратите не прозираше светлина. Единственият звук долиташе от радиото в стаята на Каду. Вдигнал високо револвера, Маквей прекрачи напред и бутна вратата докрай. Отстрани имаше двойно легло и евтино нощно шкафче. Зад него се тъмнееше полуотворената врата към банята. Маквей се озърна през рамо към Литбарски, който стисна още по-здраво пушката и кимна. После погледна Ремер и Нобъл.

– Каду е мъртъв – изрече на немски Ремер към микрофончето върху ревера си. – Застрелян.

Долу във фойето Холт отстъпи назад, държейки под прицел входната врата. На задната улица Зайденберг разтърка очи и се притисна още по-плътнo към дървото, готов за стрелба срещу задния вход. Келерман отново насочи бинокъла към прозореца.

– Влизаме в стаята – долетя по радиото гласът на Ремер.

Всички се напрегнаха, сякаш изведнъж бяха изпитали предчувствие за нещо страшно.

Литбарски продължаваше да стои на пост в коридора. Водени от Маквей, останалите пристъпиха в стаята. И неочаквано блесна ослепителна светлина.

– Пазете се! – изкрещя Литбарски.

Раздаде се чудовищен взрив. Литбарски рухна на пода. Целият прозорец на стая 412 изхвъркна заедно с рамката към задната улица. Веднага след него към небето полетя грамадно огнено кълбо, сподирено от колона черен пушек.

В същия миг вратата зад бюрото се разтвори и Ана изскочи във фойето.

– Какво беше това? – кресна тя на Холт.

– Марш вътре! – изрева той, гледайки към тавана, от който се сипеше мазилка.

С крайчеца на окото си забеляза, че жената вече е без очила.

Завъртя се, но вече беше късно. Ана стискаше десантен автомат 45-ти калибър със заглушител на дулото.

ТУ-ТУ-ТУ-ТУ-ТУ.

Автоматът в ръката ѝ заподскача и Холт залитна назад. Опита се да надигне картечния пистолет, но не успя. Долната му челюст бе изчезнала заедно с лявата половина от лицето.

Маквей лежеше по гръб на пода. Наоколо бушуваха пламъци. Чу нечии писъци, но не успя да разпознае гласа. През огъня зърна над себе си Каду – усмихнат, с пистолет в ръката. Претъркаля се настрани и стреля два пъти. Чак тогава разбра, че от Каду е оцеляла само горната половина, а вместо пистолет в ръката му имаше нещо друго, кой знае какво.

– Йън! – изкрещя той, опитвайки да се надигне. Горещината беше непоносима. – Ремер!

Стори му се, че чува през рева на пламъците автоматичен откос, последван от два гръмотевични изстрела на Литбарски. Надигна се на лакти и опита да си представи къде трябва да се намира вратата. Наблизо някой стенеше и кашляше. Маквей закри с длан лицето си от пламъците и пропълзя към звука. След миг зърна как коленичилият Ремер, превит на две от кашлицата, се мъчи да стане. Добра се до него, подложи рамо под мишницата му и напъна с последни сили.

– Мани! Ставай! Всичко свърши!

Пъшкайки от болка, Ремер се изправи и Маквей го помъкна през пушека натам, където би трябвало да е вратата. Изведнъж се озоваха в коридора. Литбарски лежеше на пода и от дупките в гърдите му бликаше кръв. На няколко крачки от него се търкаляше трупът на млада жена с автомат в ръцете. Изстрелите на Литбарски я бяха обезглавили.

– Господи! – прошепна Маквей и се озърна.

Пламъците вече бяха избили в коридора и пълзяха по стените. Ремер отново стоеше на колене и кривеше лице от болка. Лявата му китка висеше под неестествен ъгъл.

– Къде е Йън, по дяволите? – промърмори Маквей и тръгна обратно към стаята. – Йън! Йън!

– Маквей! – Ремер се вкопчи в стената и успя да стане. – Трябва да бягаме оттук!

– ЙЪН! – изкрещя Маквей към огнения ад в стаята.

Ремер стисна ръката му и го задърпа по коридора.

– Ела, Маквей! Боже Господи! Остави го! И той би те оставил!

Маквей го погледна в очите. Ремер имаше право. Мъртвите бяха мъртви, вече нищо не можеха да сторят за тях.

В този момент край краката им се раздаде тих шум и Нобъл пропълзя през прага. Косата и дрехите му горяха.

Два изстрела със снайперска карабина „Щайр-Манлихер“ от един покрив зад хотела бяха достатъчни за Келерман и Зайденберг. Виктор Шевченко мигновено смени карабината с автомат „Калашников“ и се втурна да помогне на Наталия и Ана. Неприятното бе, че в играта влезе фигура, която не бяха разчитали да срещнат – чул тътена на експлозията, към хотела се задаваше Озбърн с пистолета на Бернхард Офен.

Първата среща на Озбърн бе с някакъв старец до самата кола. Мигът на изненада му позволи да види оръжието в ръката на непознатия, да вдигне пистолета и да стреля. След това изтича към хотела и нахълта във фойето тъкмо когато Ана довършваше агонизиращия Холт. Щом зърна новодошлия, Ана завъртя автомата, стреляйки в движение. Озбърн нямаше друг избор, освен да стои неподвижно и да натиска спусъка. Първият куршум я улучи в гърлото. Вторият се плъзна по черепа ѝ. Ана се завъртя и рухна в креслото до трупа на Холт.

Оглушал от трясъка на изстрелите, Озбърн внезапно усети, че трябва да се обърне. Още преди да бе довършил движението, през вратата се втурна Виктор с готов за стрелба автомат. Той видя Озбърн, но закъсня с част от секундата и докато прекоси прага, в гърдите му се забиха три куршума от чешкия CZ. За миг Виктор остана неподвижен, напълно изненадан, че са го застреляли и то толкова бързо. После лицето му се изкриви, той залитна назад, опита да се хване за парапета и се свлече на външните стъпала.

Задавен от задушливия дим, Озбърн погледна мъртвия противник и се върна във фойето. Всичко изглеждаше някак странно и условно, като че бе попаднал сред кървава абстрактна композиция. Холт лежеше на една страна до камината. До него Ана бе провиснала върху облегалката на креслото. Изпод запретнатата ѝ пола се виждаше черен чорап и бледо, месесто бедро. През отворената врата подухваше свеж ветрец, но не успяваше да прочисти въздуха. За броени секунди Озбърн бе убил двама мъже и една жена. Опита се да го проумее, но мозъкът му отказваше да работи. От далечината долиташе вой на сирени.

После времето изведнъж си възвърна нормалния ход.

Отдясно се раздаде скърцане и глух удар. Озбърн се завъртя и видя, че вратата на асансьора започва да се отваря. Сърцето му подскочи. Докато отстъпваше назад, той се запита дали има още патрони. Внезапно някой излезе от асансьора.

– HALT!⁴⁶ – изкрещя той и отчаяно се напрегна да си припомни

още някоя немска дума. Пръстът му прилепна за спусъка, дулото се надигна, готово за стрелба.

– ОЗБЪРН! ЗА БОГА, НЕ СТРЕЛЯЙТЕ! – долетя викът на Маквей.

Кашляйки, гълтайки жадно чистия въздух, тримата се измъкнаха от асансьора. Окървавени, парцаливи, опушени, Маквей и Ремер влачеха помежду си обгорелия Нобъл.

Озбърн се хвърли към тях. Когато видя Нобъл отблизо, той прехапа устни.

– Сложете го на креслото. По-леко!

Възпалените от дима очи на Маквей се насочиха към Озбърн.

– Включете пожарната тревога – бавно изрече той, сякаш искаше да бъде сигурен, че са го разбрали. – Целият горен етаж е в пламъци.

46. Стой! (нем.), бел. пр.

115.

18:50

– Тази вечер се чувствам много добре – каза Елтон Либаргер и доволно се усмихна на Фон Холден и Джоана.

Седяха в средния от трите бронирани мерцедеса, летящи един след друг през Берлин. В челната кола пътуваха Шол и Ута Баур, най-отзад бяха Залетл и двамата близнаци.

– Чувствам се спокоен и уверен – добави Либаргер. – Благодаря и на двама ви.

– Затова сме тук, господине – отвърна Фон Холден. – За вашето спокойствие.

Лимузините завиха по Лиценбургерщрасе и се понесоха към двореца Шарлотенбург.

Фон Холден изтръска някаква пращинка от ревера си, вдигна телефонната слушалка и набра номер. Джоана се усмихна. Ако не беше толкова зает, той сигурно щеше да оцени външния ѝ вид, защото се бе постарала заради него. Имаше безупречен грим и великолепна прическа. Навлажнена и сресана настрани, косата ѝ се спускаше като водопад върху зашеметяващо еротичното модно творение на Ута Баур – дълга, изумруденозелена рокля, плътно затворена около шията, но по-надолу разцепена почти до пъпа, тъй че разкриваше изкусително по-голямата част от бюста. С къса наметка от черна норка върху раменете, в тази последна нощ Джоана изглеждаше не гостенка на европейската аристокрация, а част от нея.

Фон Холден разсеяно ѝ се усмихна, слушайки как отсреща телефонът продължава да дава свободно. Внезапно се раздаде тих пукот и автоматичен глас произнесе на немски:

– Моля, позвънете отново, номерът не отговаря.

Фон Холден бавно остави слушалката, като се мъчеше да прикрие раздражението си. Отново го обземаше чувството, че не биваше да се съгласява с Шол и че сега трябваше да ръководи операцията в хотел „Борггреве“, вместо да придружава Либаргер в Шарлотенбург. Но вече нищо не можеше да промени.

В три следобед бе уточнил последните подробности с изпълнителите от Щази – Каду, Наталия и Виктор Шевченко. Освен тях за участие в акцията бяха пристигнали с влак от Полша Ана Шубарт и Вилхелм

Подл – специалисти по взривното дело и опитни терористи, обучени в Либия.

Проведоха срещата в схлупена работилничка за ремонт на мотоциклети близо до Остбанхоф – една от двете големи берлински гари. Фон Холден описа минута по минута цялата операция, използвайки снимки и чертежи на хотел „Борггреве“, чиято сграда всъщност бе собственост на фиктивна компания, управлявана от берлинския сектор. Прецизният план навлизаше в такива подробности като облеклото на Ана и „нейния престарял баща“ Вилхелм, броя и точната марка на оръжията, количеството експлозив и начина на взривяване.

Маквей и останалите бяха поставени в ситуация, от която не можеха да се откажат. Огромното предимство на Фон Холден се криеше в онова, което изтъкваше и Шол: въпреки целия си опит, противниците бяха обикновени полицаи. Те щяха да мислят и да се подготвят като полицаи – много внимателно, но без въображение. Фон Холден знаеше това отдавна, защото мнозина от собствените му сътрудници бяха вербувани сред полицейските кръгове и мисленето им неизменно се оказваше толкова отдалечено от миогледа на един терорист, че се налагаше да започват обучението от самото начало.

Оттук нататък всичко беше сравнително просто. Каду трябваше да се обади по телефона и да подаде на противниците грижливо подготвена частица от реалната информация, като признае съучастието си в убийството на Лебрюн, а после да обещае важни сведения срещу Шол. Под предлог, че животът му е под заплаха, щеше набързо да уговори среща и да прекъсне връзката.

След пристигането им в хотела, той щеше да започне разговора, после щеше да се извини и да отиде до тоалетната. Разбира се, щяха да изпратят човек с него. Той нямаше да възрази. Веднага след това Наталия щеше да взриви заряда от разстояние. Каду щеше да застреля човека до себе си, а Наталия щеше да се заеме с охраната в коридора. Виктор, Ана и Вилхелм Подл щяха да имат грижата за файето и околностите на сградата. Като цяло планът беше пределно прост – вкарваха жертвите в капан и ги изтребваха бързо и ефикасно.

Точно в 15:45 съвещанието свърши. Докато другите напуснаха работилницата, Фон Холден откара Каду да телефонира от близката бакалия. Веднага след това се отправиха към „Борггреве“, където повториха още веднъж всички подробности и заредиха експлозива. Накрая Фон Холден каза, че трябва да поговори с Каду насаме и затвори вратата на стая 412.

Започна с това, че държи извънредно много на Каду и не му се сърди за предишната грешка, защото разбира дълбоките му чувства към Аврил Рокар. След това му пожела успех и се накани да тръгва, но внезапно си спомни, че трябва да го снабди с оръжие. Отвори куфарчето си и извади отвътре деветмилиметров австрийски пистолет „Глок 18“. Този модел имаше пълнител с 32 патрона и можеше да се превключва на автоматична стрелба. Очите на Каду светнаха.

– Добър избор – каза той.

– И още нещо – добави Фон Холден, преди да му подаде оръжието. – Госпожица Рокар е мъртва. Убили са я в къщата край Нанси.

– Какво? – смаяно възкликна Каду.

– Много печално. Особено от моя гледна точка.

Лицето на Каду посивя.

– От ваша гледна точка?

– Тя трябваше да дойде в Берлин по моя покана. Не знаете ли, че бяхме любовници? Аврил обичаше святното чукане, а не тая жалка пародия, която трябваше да търпи с теб.

С яростен рев Каду се нахвърли върху него. Фон Холден изчака за секунда, после просто вдигна пистолета и три пъти натисна спусъка. Тялото на Каду заглуши изстрелите.

После Фон Холден го сложи върху дивана и излезе.

В далечината се появи ярко осветената фасада на Шарлотенбург. Фон Холден отново набра номера и зачака. Никой не отговаряше. Той остави слушалката и се загледа настрани. Инструкциите му бяха ясни и категорични. Веднага след експлозията и ликвидирането на оцелелите, групата да напусне хотела и да се изтегли на юг със син товарен фиат, паркиран до отсрещния тротоар. Да изчакат обаждането му, след това да изоставят камиона близо до летище Темпелхоф и да се пръснат в различни посоки. Най-късно в десет вечерта всички да са напуснали страната.

– Има ли нещо, Паскал? – запита Джоана.

– Не, нищо – усмихна се Фон Холден.

Джоана отвърна на усмивката. Мерцедесът прелетя през желязната порта, продължи по павирания двор на Шарлотенбург и заобиколи конната статуя на Фридрих Вилхелм Първи. Отпред първата лимузина вече бе спряла и от нея излизаха Шол и Ута Баур. След миг спряха и те. Вратата се отвори и широкоплещест телохранител в смокинг протегна ръка на Джоана.

Три минути по-късно бяха въведени в Историческите покои –

великолепните лични апартаменти на Фридрих Първи и неговата съпруга Софие-Шарлоте. Внезапно развълнуван като театрален режисьор пред премиера, Шол избута Либаргер, Ерик и Едуард настрани от останалите и започна да търси фотограф.

Фон Холден тихо помоли Джоана да се погрижи за Либаргер и да му осигури място за отдих докато бъде повикан.

– Случило се е нещо, нали?

– Нищо сериозно – бързо отвърна Фон Холден. – След малко ще се върна.

Заобикаляйки отдалече Шол, той излезе през една странична врата и изтича по коридора за обслужващия персонал. Малко преди залата за приеми спря в една странична ниша и опита да се свърже по радиото с хотел „Борггреве“. Отново никакъв отговор.

Фон Холден изключи радиостанцията, кимна на един от пазачите и излезе през главния вход, където вече прииждаха първите гости. Видя как дребният брадат Ханс Дабриц излиза от лимузината и подава ръка на висока, изумително стройна негърка, поне с трийсет години по-млада от него. Като се стараше да остава в сянка, Фон Холден закрочи към улицата. Пресичайки двора, зърна в една минаваща лимузина Конрад и Маргарете Пайпер. Зад тях се бе оформила дълга опашка от автомобили, чакащи да прекосят портата.

Ако поръчаше да му докарат кола, щеше да чака поне десет минути. А в момента не можеше да си позволи подобно забавяне.

Край отсрещния тротоар спря някакво такси. Активистката Гертруде Бирман слезе от него и решително пресече улицата, развявайки около дебелите си прасци полите на дълго зелено палто с военна кройка. Когато наближи портата, войнствената ѝ външност предизвиква струпване на пазачи, а тя реагира с възмутени крясъци, размахвайки високо поканата. Таксито все още стоеше до тротоара, изчакайки удобен момент да се вмъкне между минаващите коли. Фон Холден бързо изтича натам, дръпна вратата и се настани на задната седалка.

– Накъде? – запита шофьорът, после се озърна през рамо към потока от фарове и рязко потегли.

Днес следобед, след като се любиха с Джоана, Фон Холден бе задремал. И макар че спа само няколко минути, това бе достатъчно, за да се завърне видението. Обзет от ужас, той изкрещя и се събуди облян в пот. Джоана се опита да го успокои, но той я блъсна настрани и изтича в банята. Леденият душ и липсата на време бързо го ободриха. Реши да припише всичко на умората. Но знаеше, че се самозалъгва. Сънят беше

истински. Die Vorahnung, предчувствието, бе дошло отново. После го бе усетил още веднъж, когато посегна към телефона в лимузината и изтръпна от страх, че няма да получи отговор. Защото още преди да се обади знаеше, че е станала някаква ужасна грешка.

– Попитах ви накъде – повтори шофьорът. – Или да обикалям в кръг докато решите?

Фон Холден вдигна очи към отражението му в огледалото. Шофьорът беше млад, на не повече от двайсет и две години. Откъде можеше да знае, че в този момент за неговия пътник съществува само една посока?

– Хотел „Борггреве“ – каза Фон Холден.

116.

След по-малко от десет минути таксито зави по Борггревешрасе и веднага спря. Улицата беше преградена с полицейски бариери, отвъд които се тълпяха пожарникарски машини, линейки и полицейски коли. В далечината Фон Холден различи пламъци на фона на нощното небе. Всичко изглеждаше точно тъй, както би трябвало да бъде. Но без връзка с екипа не можеше да знае дали планът е изпълнен.

Изведнъж го изби студена пот и сърцето му яростно заподскача. Сякаш някой връзваше всичко в гърдите му на възел. Гълтайки жадно въздух, той се подпря с длани на седалката, обзет от ужас, че всеки миг може да припадне. Стори му се, че чува шофьора да пита накъде да кара сега, защото полицията връща колите обратно. Без да обръща внимание на въпроса, той трескаво вкопчи пръсти във вратовръзката. Най-сетне успя да я смъкне и задъхан се облегна назад.

Шофьорът се завъртя и го изгледа през рамо.

– Какво ви става?

В този момент наблизко спря линейка и мигащите лампи се врязаха като кинжали в очните нерви на Фон Холден. С отчаян крясък той захлупи лицето си с длани и завъртя глава, търсейки спасителния мрак.

И те дойдоха.

Обагрени в сладникави зелени и червени оттенъци, чудовищните ленти ритмично се люшкаха нагоре-надолу. Грамадни, демонични чукове премазваха основите на съзнанието му. Фон Холден се изцъкли, езикът му хлътна в гърлото, готов да го задуши. За пръв път видението бе дошло наяве. По-страшно от когато и да било.

Твърдо уверен, че ще умре, ако не излезе от колата, той напипа вратата с треперещи пръсти. Блъсна я, пролази по седалката и изскочи в прохладната нощ.

– Хей! Накъде така? – изкрещя шофьорът. – Да не мислиш, че съм благотворително дружество?

Изведнъж усмихнатият хлапак се бе превърнал в див, свиреп капиталист. Чак сега Фон Холден разбра, че всъщност шофьорът е жена. Не бе забелязал преди, защото косите ѝ бяха прибрани под каскетчето.

Той дълбоко пое дъх и се върна в таксито.

– Знаете ли къде е Беренщрасе?

– Да.

– Откарайте ме на номер 45.

Насрещните фарове осветяваха четиримата мъже в колата. Зад волана седеше Шнайдер, до него Ремер. Маквей и Озбърн бяха на задната седалка. Дясната буза и почти цялата долна устна на Маквей бяха жестоко обгорени и сега мътно блестяха под дебел слой защитен мехлем. Косата на Ремер беше напълно изгоряла, а китката му счупена на няколко места от голямо парче мазилка. Тъй като той категорично заяви, че не позволява да го отписват докато се държи на крака, Озбърн бе принуден да му окаже първа помощ и да бинтова колкото се може по-стегнато счупената китка.

Всички мислеха за Нобъл, когото преди малко бяха изпратили до линейката. С изгаряния над шейсет процента, поставен на системи, той би трябвало да е на границата между живота и смъртта. Но за тяхна изненада Нобъл внезапно отвори очи, огледа ги и дрезгаво прошепна през кислородната маска:

– Пластичен експлозив. Ама и ние сме едни тъпи копелета... – Гласът му стана по-силен и той добави с гневен блясък в очите: – Открийте ги. Открийте ги и ги размажете.

Докато Шнайдер правеше рязък завой, Ремер се подпря със здравата ръка, после завъртя глава към Маквей.

– Знаеш, че няма да изненадаме Шол. Охраната ще му съобщи още преди да сме пристигнали.

Маквей мълчаливо гледаше настрани. Нобъл имаше право. Само тъпи копелета можеха тъй слепешком да се хвърлят в капана. Но за всичко беше виновна тревогата, липсата на време, стремежът да се доберат до Каду преди „групата“. Сега беше лесно да се разсъждава, че при подобна ситуация би трябвало да повикат не полицаи, а взвод морски пехотинци или поне подкрепления от специалните служби. Но не го бяха сторили и Нобъл бе платил най-скъпо от четиримата. Заедно с убитите берлински полицаи. Маквей кипеше от гняв, ала вече нищо не можеше да се промени. Единствената мизерна утеха бе, че са унищожили четирима от „групата“. Може би идентифицирането на труповете щеше да ги насочи по нова следа.

Ремер не го остави на мира.

– Освен това охраната изобщо няма да ни пусне вътре. Имаме заповед само за Шол. Ще заявят, че той не е вътре. Не можем да използваме заповедта, без да се доберем до него.

Маквей надигна глава.

– Кажи им, че ако се опитат да ни забавят, ще накараме

противопожарните служби да опразнят сградата. Ако и това не помогне, измисли нещо друго. – Той рязко се завъртя и приближи лице към Озбърн. Въпреки жестоките изгаряния очите му бяха бодри и енергични. Говореше бързо и решително. – Шол може да отрича колкото си иска, но той несъмнено знае кой сте. Знае, че цялата каша започва от вашата среща с Албърт Мериман в Париж. Ще предположи, че Мериман ви е признал всичко, а вие сте казал на мен. Но няма да знае, или поне аз смятам, че няма да знае най-главното – докде сме разплели кълбото. Дори охраната да го предупреди, той все пак ще бъде изненадан, защото вече ни мисли за мъртви. А освен това е достатъчно високомерен, за да се възмути от нашето нахълтване на тържеството. Именно на това разчитам. По все още не съвсем ясни причини днешната вечер е извънредно важна за него и той ще иска да ни пропъди час по-скоро, за да се върне при гостите. Ние обаче няма да му позволим. Това ще го ядоса още повече. А ние ще се помъчим да го вбесим.

Озбърн поклати глава.

– Нещо не ви разбирам.

– Ще му кажем всичко, което знаем. За убийството на баща ви. За скалпела. За разработките на останалите хора, убити през онази година. И по някое време ще подхвърлим с категорична увереност две-три неща, които все още не знаем. Целта е да го подложим на такъв натиск, че да се пречупи. Да го изстискаме като лимон, докато пропее. И се признае за съучастник в наемни убийства. – Маквей се завъртя към Ремер. – Колко подсигуриващи екипа си поръчал?

– Шест. И още шест чакат в пълна готовност. Осигурили сме и униформени отряди, ако се наложи да предприемем масови арести.

– Маквей – обади се Озбърн. – Споменахте, че ще му кажем неща, които не знаем. Какво имате предвид?

– Поставете се на мястото на хер Шол когато узнае, че сме проучвали неговия почетен гост хер Либаргер и резултатът е пълна нула. Любопитни сме и искаме да видим този загадъчен човек. Естествено, той ще откаже по ред причини. Добре, казваме ние, щом не ни разрешавате да го видим, можем да предположим, че неуспешните ни проучвания имат съвсем просто обяснение – горкият човечец отдавна е мъртъв.

– Мъртъв ли? – трепна Ремер.

– Да. Мъртъв.

– Тогава кой разиграва неговата роля и защо?

– Не съм казал, че това не е Либаргер. Казах просто, че проучването завърши с неуспех, защото човекът е мъртъв. Или поне част от

него...

Озбърн усети как по гърба му пролазват ледени тръпки.

– Мислите, че експериментът е успял. Че главата на Либаргер е присадена върху чуждо тяло. Чрез атомна хирургия при свръхниски температури.

– Не знам дали го мисля, но не е лоша теория, нали? Лъжа или не, сам Каду ни подхвърли тая мисъл, когато каза, че разполага с информация, свързваща Шол, Либаргер и обезглавените трупове. Иначе защо ще е цялата тайнственост около инсульта на Либаргер, изолацията му в Кармел под надзора на доктор Залетл и дългото възстановяване в Ню Мексико? Доктор Ричман казваше, че ако подобна операция сполучи, няма да има шев и всичко ще изглежда тъй, сякаш е сътворено от самата природа. Дори онази рехабилитаторка не би го забелязала. Не би и сънувала подобно нещо.

Ремер запали цигара и я стисна между бинтованите си пръсти.

– Маквей, мисля, че прекалено дълго си се мотал около Холивуд. Защо не им продадеш идеята?

– Сигурно Шол ще каже същото, но смятам, че сме длъжни да проверим.

– Как?

– Отпечатъците на Либаргер.

Ремер го изглежда втренчено.

– Маквей, това вече не е теория. Ти наистина вярваш.

– Във всеки случай не го отхвърлям, Манфред. Твърде съм стар. Мога да повярвам в каквото и да било.

– Добре, да речем, че вземем отпечатъци от Либаргер, което съвсем няма да е лесно. И каква полза? Ако твоята франкенщайновска теория е вярна, ако тялото му е мъртво и заровено Бог знае къде, просто няма да има с какво да ги сравним.

– Манфред, ако решиш да си сменяш тялото, няма ли да избереш много по-младо от сегашното?

– Чак толкова смахнат не съм те виждал – усмихна се Ремер.

– Представи си, че не съм смахнат. Представи си, че е най-обикновена операция.

– Ами... ако... Да, разбира се, много по-младо тяло. – Ремер се ухили. – Както съм насъбрал опит, нямаш представа колко младички хубавици бих могъл да сваля.

– Добре. А сега нека ти кажа, че в една лондонска морга лежи замразената отрязана глава на двайсетинагодишен младеж. Името му е

Тимоти Ашфорд. Навремето е натупал двама-трима пазители на реда, тъй че лондонската полиция разполага с отпечатъците му.

Усмивката на Ремер изчезна.

– И ти наистина вярваш, че отпечатъците на Тимоти Ашфорд могат да съвпадат с тия на Либаргер?

Маквей вдигна ръка, намръщи се и опипа мехлема по раните си.

– Тия хора са хвърлили огромни усилия, за да запазят всичко в тайна. Мнозина загинаха заради нея. Да, само предполагам, Манфред. Но Шол няма да знае, нали?

117.

Стените на шарлотенбургската Галерия за романтична живопис бяха покрити с картини на художници-романтици като Рунге, Овербек и Каспар Давид Фридрих, чиито платна представяха нищожни човешки фигурки сред потресаващото величие на природата. Струнен квартет със съпровод на пиано свиреше творби от Бетховен за да създаде подходящо настроение сред всемогъщите гости, дошли да почетат Елтон Либаргер. Струпани на групички, поканените шумно разговаряха за бъдещата икономика и политика на Германия, докато келнерите разнасяха между тях подноси, отрупани с напитки и оръдъври.

Залетл гледаше този светски водовъртеж. Доколкото можеше да прецени, бяха дошли почти всички и това го накара да се усмихне. Пресичайки залата, той забеляза Ута Баур и Конрад Пайпер. Наблизо Шол, вестникарският магнат Хилмар Грунел и Маргарете Пайпер слушаха как адвокатът Луис Гьоц разпалено говори на английски. Четири думи, долетели през глъчката, бяха достатъчни, за да се разбере за какво става дума. Холивуд. Агенция. Таланти. Страхотно.

Внезапно на входа се появи Густав Дортмунд със съпругата си – строга белокоса жена, облечена в тъмнозелена вечерна рокля, чиято подчертано семпла кройка подчертаваше великолепие то на диамантените накити. Почти веднага Шол се отправи насреща им и двамата с Дортмунд се оттеглиха на разговор в ъгъла.

Залетл взе от един минаващ келнер чаша шампанско и погледна часовника си. Беше 19:52. В 20:05 гостите щяха да бъдат поканени да се изкачат по парадното стълбище към Златната галерия, където ги очакваше вечерята. Точно в 21:00 Залетл щеше да се извини и да мине в мавзолея, за да провери докъде е стигнала подготовката за тайната церемония след речта на Либаргер. В 21:10 щеше да се изкачи до апартамента, където Либаргер се подготвяше за решителния момент в компанията на Джоана и двамата близнаци.

Щеше да отдели Джоана настрани и да ѝ каже, че нейната задача вече е изпълнена. След това щеше да я освободи, като заръча строго на шофьора незабавно да я изведе от двореца. Това означаваше, че след нейното напускане в Шарлотенбург ще останат само гостите и грижливо провереният персонал. В 21:15 Либаргер щеше да се появи в

Златната галерия. Речта му щеше да продължи до 21:30, а в 21:45 всичко щеше да бъде свършено.

От двете страни на Беренщрасе се издигаха стари градски къщи и вековни дървета. Когато таксито спря пред номер 45, двойка старци минаха в светлината на уличната лампа и продължиха вечерната си разходка.

Като заръча на шофьорката да почака, Фон Холден слезе от колата, мина през железната порта и изтича нагоре по стъпалата на четириетажната сграда. Натисна звънеца, отстъпи две крачки и погледна нагоре. Небето започваше да се заоблачава, а по радиото бяха предсказали лек дъжд и мъгла. Неприятно. Мъглата често пречеше на полетите, а Шол трябваше да отлети за имението си в Аржентина незабавно след церемонията. Тъкмо тази вечер не биваше да има мъгла.

Раздаде се бръмчене, вратата рязко се отвори и отвътре надникна късоглед мършав мъж на около шейсет години.

– Guten Abend – поздрави той след като разпозна Фон Холден и се отдръпна настрани.

– Добър вечер и на вас, хер Фрацен.

Две застаряващи жени и един мъж на възрастта на Фрацен откъснаха погледи от масата за карти докато Фон Холден минаваше по коридора край хола. Жените се разкискаха като гимназистки, коментирайки колко страхотно му стои смокингът. Мъжете им казаха да млъкват. Не беше тяхна работа как е облечен Фон Холден и какво търси тук по това време.

В дъното на коридора Фон Холден отключи една врата и влезе в малък кабинет. Нетърпеливо затвори вратата, заключи я и пристъпи покрай бюрото към старинния часовник в ъгъла. Отвори предното стъкло, взе ключа за навиване и го пхна в почти незабележим отвор отляво. Завъртя го на деветдесет градуса и часовникът се измести заедно с част от стената, разкривайки полирана стоманена врата с десет цифрови бутона в горния десен ъгъл. Фон Холден натисна няколко от тях и вратата мигновено се плъзна настрани. Зад нея имаше тясна асансьорна кабина. След като Фон Холден влезе вътре, стената веднага се върна на място.

Слизането продължи цели три минути. Най-сетне кабината спря и Фон Холден излезе в просторна правоъгълна зала на сто и двама метра под Беренщрасе. Наоколо нямаше абсолютно нищо освен таван, под и стени, изградени от един и същ материал – големи квадрати от черен мрамор с дебелина двама метра и пет сантиметра.

В дъното на залата имаше лъскаво стоманено пано, напомнящо

някаква абстрактна скулптура. Докато Фон Холден крачеше нататък, стъпките му отекаха под тавана. Пред паното той спря и изрече:

– Луго.

После добави десетцифрения си личен номер и завърши с името на майка си – Берта.

Плочата вляво от него се измести и Фон Холден прекрачи в дълъг, слабо осветен коридор. И тук стените бяха от полиран мрамор, само че синкавобял на цвят, което създаваше странен, почти призрачен ефект.

Коридорът беше дълъг седемдесет метра, без никаква следа от украса, врати или разклонения. В дъното имаше нов асансьор. Тук Фон Холден пак трябваше да се идентифицира, но сега добави и вторичния си номер – 86672.

Сто и петдесет метра по-долу кабината спря.

– Луго – произнесе Фон Холден.

Вратата се отвори и той прекрачи в *das Garten*⁴⁷ – място, за чието съществуване в момента знаеха само дванайсет души на този свят. При всяко посещение го обземаше чувството, че е попаднал в някакъв фантастичен филм за далечното бъдеще. Дори потайното влизане през частния дом със скритата врата за часовника беше като епизод от театрална мелодрама.

Но въпреки цялата си фантастичност този комплекс нямаше нищо общо с киното. Първоначално замислен през 1939, той беше построен през периода 1942–1944, когато чуждите разузнавания проникваха до най-високите нива на германския генерален щаб, а противниковите бомбардировачи нанасяха все по-жестоки удари в сърцето на Третия райх.

Съществуването на това място с тъй простичко и мирно име се смяташе за толкова важна тайна, че в началото на проекта бе прокопан страничен тунел към близката станция на метрото. Линията беше затворена „за ремонт“ и изкопаната пръст от подземните помещения се изкарваше с миньорски вагонетки по релсите. По същия път пристигаха хора, материали и инструменти.

И макар че за изпълнението на проекта бе необходима денонощната работа на четиристотин души в течение на двайсет и един месеца, нито един от жителите на Беренщрасе не заподозря какво става дълбоко под земята. Като последна предпазна мярка всичките четиристотин строители – архитекти, инженери и работници – бяха отровени с газ и погребани под стотици кубически метри бетон в подножието на втората

47. Градината (нем.), бел. авт.

асансьорна шахта, докато пиеха шампанско по случай завършването. На въпросите на близки и роднини се отговаряше, че хората са загинали при бомбардировка. Ония, които продължаваха да разпитват, биваха разстреляни. През следващите десетилетия, когато се налагаха електронни и структурни усъвършенствания, подобна съдба постигна известен брой грижливо проверени майстори, инженери и специалисти. Разбира се, нещата ставаха далеч по-умерено и незабележимо. Автомобилна катастрофа, повреден електроуред, случайно отравяне, грешка по време на лов – все трагични, но напълно разбираеми произшествия.

Ако не се брояха шепата посветени от най-високите нива на нацисткото ръководство, този грамаден комплекс, наречен *das Garten*, просто не съществуваше. И днес, половин век по-късно, за него знаеха само Шол, Фон Холден и още неколцина от висшето ръководство на Организацията.

Вратата пред Фон Холден се отвори и той пристъпи в дълъг коридор с кръгло сечение, облицован с хиляди бели керамични плочки. Часът беше 20:10. Каквото и да се бе случило в хотел „Борггреве“, сега трябваше да го изхвърли от мислите си. Не разполагаше с друга информация освен онова, което бе видял; следователно му оставаше единствен избор – да изпълнява инструкциите.

В средата на коридора той спря пред масивна врата от титан, покрити с червени керамични плочки. Плъзгайки пръсти по едва забележими издатини, набра секретния код и изчака над вратата да се появи зелена светлина. Веднага след това натисна още три знака. Зелената светлина изгасна и металната плоча се вдигна нагоре. Привел глава, Фон Холден пристъпи напред и вратата се затвори зад гърба му.

Измина доста време, докато очите му привикнаха към неясното сребристосинкаво сияние, което изпълваше залата. А дори и след това не успя да си възвърне чувството за обем и пространство. Сякаш бе попаднал няде извън реалното битие, в късче от нечий сън.

Право пред себе си смътно различаваше очертанията на стена. Отвъд нея се намираще сектор F, най-дълбокото помещение на комплекса. Таванът, подът и четирите стени бяха защитени с плочи от титанова стомана, дебели по четирийсет сантиметра. Зад стоманата имаше три метра бетон, в който на всеки половин метър се отваряха кухни, запълнени със специално желеобразно вещество, тъй че помещението да издържи дори пряко попадение на водородна бомба или земетресение от десета степен.

– Луго – изрече високо Фон Холден и изчака гласът му да бъде

електронно обработен и сравнен с оригинала в компютърната памет.

След миг част от стената се плъзна настрани, разкривайки осветен полупрозрачен екран. Фон Холден заговори бавно и внимателно:

– Zehn-Sieben-Sieben-Neun-Null-Null-Neun-Null-Vier.⁴⁸

Три секунди по-късно на екрана се появиха черни букви:

LETZTE MITTEILUNG/LEITER DER SICHERHEIT FREITAG/
VIERZEHN/ОКТОBER⁴⁹

После буквите изчезнаха. Фон Холден протегна ръце, плътно притисна длани към стъклото и отстъпи назад. Стъклото мигновено потъмня и стената отново го скри. Изминаха десет секунди, докато компютърната памет проверяваше отпечатъците от пръстите му. Още седем секунди по-късно върху пода се появиха четири редици тъмносини точки, които бавно запълзяха към центъра, докато се сляха в правилен квадрат с размери с шейсет на шейсет сантиметра.

– Луго – повтори Фон Холден.

Квадратът изчезна и на негово място от пода се издигна малка платформа. Върху нея, защитена от прозрачен капак, стоеше сива, мътно блестяща кутия, изработена от карбонови нишки, кристални полимери и кевлар. Именно заради нея бе дошъл – нейното съдържание трябваше да бъде показано на шепата избраници по време на тайната церемония в мавзолея, само няколко минути след речта на Елтон Либаргер.

Още от самото начало то бе получило кодовото име ÜBERMORGEN – „денят след утре“. Обединило в себе си безумие и мечта, то от половин век стоеше в центъра на всичко и щеше да тласне Организацията към бъдните векове. Щом напуснеште das Garten, Фон Холден щеше да го защитава с цената на живота си.

48. Десет-седем-седем-девет-нула-нула-девет-нула-четири (нем.), бел. авт.

49. Последно съобщение/отговорник по безопасността петък/четиринайсети/октомври (нем.), бел. авт.

118.

Двайсетгодишната Грета Щасел чакаше в таксито си пред сградата на Беренщрасе 45. На идване бе забелязала, че Фон Холден се вглежда в разрешителното ѝ, прикрепено отстрани на таблото. Чудеше се дали е запомнил името ѝ. Човекът изглеждаше разтревожен, обаче беше невероятно секси и Грета тъкмо си мислеше как би могла да прогони всичките му тревоги, когато уличните лампи примигаха и изгаснаха.

Неясна фигура изникна от мрака и почука на стъклото. Грета трепна, но после разбра, че това е същият непознат. Сочеше към багажника. Тя взе ключовете от таблото, излезе и мина зад колата. Да, наистина беше невероятно секси и много красив, при това вече не изглеждаше разтревожен.

– Къде е? – усмихна се тя, отключвайки багажника.

Фон Холден не отговори. За миг го бе разсеяла нелепата мисъл, че никога не е виждал толкова красива усмивка. После Грета забеляза големия бял пластмасов сак, оставен на тротоара. В неясната светлина на габаритите различи, че отгоре и отстрани е надраскано с флумастер: **ЧУПЛИВО – МЕДИЦИНСКИ ИНСТРУМЕНТИ.**

– Прощавайте, не е това... – възрази Фон Холден, когато тя посегна натам.

Тя се обърна озадачено, но продължи да се усмихва.

– Мислех, че искате да сложите нещо в багажника.

– Така е.

Грета все още се усмихваше, когато деветмилиметровият куршум се заби право между очите ѝ. Фон Холден подхвана безжизненото тяло и го натъпка в багажника. После затръшна капака, взе ключовете, сложи сака на предната седалка и подкара таксито. След две пресечки излезе на ярко осветената Фридрихщрасе. Намери бележника за поръчки, откъсна най-горния лист и го прибра в джоба си. Часовникът на таблото показваше 20:30.

В 20:35 Фон Холден караше по Зибценюнищрасе през мрака на Зоологическата градина. Най-много след пет минути щеше да бъде в Шарлотенбург. Не мислеше за трупа в багажника. Само по себе си убийството не означаваше нищо. То просто беше необходимо средство за постигане на целта.

Übermorgen, най-върховната от всички цели, лекичко се

полюшваше в белия сак на седалката до него. Тази близост го ободряваше и му възвръщаше смелостта. Макар че още два пъти не бе успял да се свърже с екипа, нещата явно потръгнаха. По радиото бяха съобщили, че при експлозия и престрелка в хотел „Борггреве“ са загинали най-малко трима германски полицаи. От пожара били изнесени две напълно изгорели тела. Още два трупа предстояло да бъдат идентифицирани. В телефонно обаждане до полицията неизвестна терористична организация поела отговорността за атентата.

Облекчен от този внезапен обрат на съдбата, Фон Холден се облегна назад и дълбоко въздъхна. Може би се тревожеше напразно, може би всичко бе минало точно по плана.

На километър и половина от него площадът пред Шарлотенбург беше изпълнен с лимузини. Зиморничаво вдигнали яки в студената мъгла, шофьорите се събираха на групички и тихо разговаряха.

На отсрещния тротоар стоеше седемнайсетгодишният холандски китарист Валтер ван Дис с черно кожено яке и коса до кръста. Не беше сам – наоколо се бе струпала тъпна любопитни зяпачи. Не ставаше нищо особено, но хората гледаха жадно целия този лукс, който никога нямаше да бъде техен.

Глуха поредица от трясъци на затръшнати автомобилни врати накара Валтер да завърти глава. Четирима души току-що бяха излезли от черен мерцедес и се отправяха към централния вход на двореца. Той бързо се отдръпна в сянката, вдигна ръка пред устата си и произнесе:

– Валтер.

След миг радиостанцията на Фон Холден записука. Той трескаво натисна бутона, очаквайки да чуе гласа на някой от операция „Борггреве“. Но вместо това от радиостанцията долетя тревожен разговор между Валтер и охраната на двореца. Пазачите настояваха за повече информация. За какви хора говори? Сигурен ли е в броя? Как изглеждат? Откъде се задават?

– Говори Луго! – властно изрече Фон Холден. – Освободете линията за Валтер.

– Тук Валтер.

– Какво става?

– Четирима мъже. Току-що излязоха от черен мерцедес и вървят към главния вход. Единият съпада с описанието на онзи американец, Озбърн. Другият до него може да е Маквей.

Фон Холден тихо изруга.

– Задръжте ги на портала! В никакъв случай не бива да влизат!

Внезапно чу мъжки глас да се представя с името инспектор Ремер от БКА и да заявява, че има заповед да влезе в двореца. Шефът на охраната Папен разпалено възрази, че това е частно събиране и полицията няма работа в двореца. Ремер отвърна, че носи заповед за арестуване на Ервин Шол. Папен, естествено, не бе чувал за никакъв Шол и настояваше да получи заповед за обиск. В противен случай нямаше да допусне никого през портала.

Маквей и Озбърн последваха Ремер и Шнайдер по павирания двор. Когато дори и заплахата с противопожарните служби не стресна охраната, Ремер повика по радиото три полицейски екипа. След броени секунди колите нахълтаха в двора и пазачите бяха арестувани по обвинение в съпротива срещу полицията.

Лъкатушейки между колите, Фон Холден пристигна сред суматохата тъкмо когато полицаите слагаха белезници на съпротивляващия се Папен и неговия помощник. Излезе от таксито и видя как останалите пазачи се отдръпват настрани. Отсреща четиримата натрапници вече се изкачваха по стъпалата на двореца.

Шол щеше да побеснее, но сам си беше виновен. Фон Холден знаеше от самото начало, че не бива да се съгласява с него, но бе проявил малодушие и това правеше истината още по-горчива.

Твърдо вярваше, че ако бе взел участие в операцията, нито Озбърн, нито Маквей, нито някой от другите щеше да дойде в Шарлотенбург.

119.

С широка холивудска усмивка Луис Гъоц слезе към хората, чакащи в подножието на парадното стълбище.

– Детектив Маквей – каза той и протегна ръка. – Аз съм Луис Гъоц, адвокатът на мистър Шол. Елате да поговорим.

Водени от него, четиримата минаха по лабиринт от коридори и се озоваха в дълга зала с полиран под от сивкав мрамор. В двата края имаше огромни мраморни камини. Едната стена беше покрита изцяло с тежки старинни гоблени, а от другата широки остъклени врати водеха към мрачната градина. Над вратата, през която бяха влезли, висеше портрет на дебелата пруска кралица Софие-Шарлоте.

Гъоц посочи високите столове около дълга маса, украсена с изящна дърворезба.

– Седнете, господа... Да му се не види, мистър Маквей, голяма каша забъркахте. – Едва сега Гъоц забеляза изгарянията по лицето на детектива. – Какво ви се е случило?

– Бях невнимателен с кашата – спокойно отвърна Маквей и седна. – Няма страшно, докторите казват, че ще оживея.

Озбърн и Ремер се настаниха срещу Маквей. Шнайдер остана прав до вратата.

– Мистър Шол ви беше определил среща днес следобед – каза Гъоц, сядайки в края на масата. – Боя се, че ще бъде зает през цялата вечер. А веднага след това отлита за Южна Америка.

– Мистър Гъоц, искаме да го видим само за няколко минути преди да отпътува – настоя Маквей.

– Няма начин. Може би след като се върне в Лос Анджелис...

– Кога ще е това?

– Догодина през март. – Гъоц се усмихна самодоволно и побърза да вдигне ръка. – Хей, не си правя майтап. Наистина е така.

– В такъв случай смятам, че ще е най-добре да се срещнем незабавно.

Гъоц усети, че Маквей говори напълно сериозно.

– Знаете ли кой е Ервин Шол? Знаете ли с кого разговаря там вътре? – Гъоц вдигна очи към тавана. – Да не си въобразявате, че ще зареже всичко и ще хукне да ви се порадва?

Някъде горе струнен оркестър свиреше валс от Щраус. Маквей си

спомни радиото в стаята, където бяха открили трупа на Каду. Погледна към Ремер.

– Боя се, че хер Шол ще трябва да промени плановете си – каза Ремер и хвърли на масата пред Гьоц заповедта за арестуване. – Или ще дойде да разговаря с хер Маквей, или отива в затвора. Незабавно.

– Ама какви са тия скапани номера, мама му стара? С кого си мислите, че имате работа?

Дълбоко възмутен, Гьоц взе заповедта, погледна я и с отвращение пусна листа на масата. Всичко беше изписано на немски.

– С малко добра воля от двете страни бихме могли да спестим на вашия клиент значителни неприятности. Дори може изобщо да не нарушим разписанието му. – Маквей се размърда на стола. Болкоуспокояващите, които му бе дал Озбърн, започваха да отслабват, а не смееше да вземе нови. Трябваше да запази ума си бистър. – Защо просто не го помолите да слезе за няколко минути?

– А вие защо не вземете да ми кажете по човешки каква е тая шиба-на история?

– Бих предпочел да го обсъдя с мистър Шол. Разбира се, имате пълното право да присъствате. Или пък... можем всички заедно да придружим инспектор Ремер и да проведем разговора в далеч не тъй изискана обстановка.

Гьоц се усмихна. Насреща му седеше някакъв си държавен служител, който се опитваше да играе на чужда територия срещу един от най-могъщите хора на света. Неприятното беше, че имаха заповед. Никой не бе очаквал подобен ход – не биха могли да си представят, че Маквей ще убеди някой германски съдия да издаде подобен документ. Разбира се, тукашните адвокати на Шол веднага щяха да се заемат с въпроса. Но за това трябваше време, а Маквей явно не възнамеряваше да отстъпва. Гьоц виждаше само два начина за преодоляване на положението. Или да каже на Маквей да се пръждосва, или да помоли Шол да слезе и да омае натрапниците със сладки приказки до пристигането на адвокатите.

– Ще видя какво мога да сторя – каза той.

Стана, хвърли поглед към неподвижния Шнайдер и излезе.

Маквей кимна на Ремер.

– Мисля, че е дошъл моментът да потърсиш Либаргер.

* * *

На десетина пресечки от Шарлотенбург Фон Холден зави по една мрачна уличка. Намери свободно място край тротоара, спря таксито и

изгаси светлините. Кварталът беше тих. В тази влажна мъглива вечер хората предпочитаха да си стоят у дома. Той отвори вратата, излезе и се огледа. Не видя никого. Наведе се, измъкна сака от колата и праметна дългия ремък през рамо. После метна ключовете в таксито и се отдалечи.

Десет минути по-късно пред него се появи Шарлотенбург. Фон Холден мина по пешеходния мост над Шпрее и наближи една малка вратичка в оградата зад двореца. Светлините на сградата едва се различаваха и той чак сега разбра колко се е сгъстила мъглата през последния час. Летищата сигурно бяха затворени и ако не настъпеше промяна във времето, полетите щяха да бъдат отменени до сутринта.

Пазачът го пусна да мине и той тръгна по дълга алея, оградена с кестенови дървета. Прекоси нов мост, зави наляво между високи борове и наближи мавзолея.

– Часът е девет. Къде бяхте? – долетя от мрака гневен глас и доктор Залетл излезе на алеята пред него. Беше мършав като вейка и облечен в черно, тъй че сред тъмнината се различаваше само костеливият му череп. – Дойдоха полицаи. Носят заповед за арестуване на Шол.

Залетл пристъпи напред. Фон Холден различи, че зениците му са се свили като точки и цялото му тяло е настръхнало от напрежение.

– Да, знам.

Залетл стрелна поглед към белия сак, праметнат през рамото му.

– Подмятате го като кошница за пикник.

– Съжалявам. Нямах друг избор.

– Засега церемонията в мавзолея се отлага.

– Кой нареди?

– Дортмунд.

– Тогава ще се върна в *das Garten*.

– Заповядано ви е да чакате в Кралските покои до ново нареждане.

Мъглата прелиташе на парцали между рододендроните около алеята. Отсреща като някакъв готически кошмар се издигаше грамадата на мавзолея и Фон Холден имаше чувството, че някаква невидима ръка го тегли натам. И внезапно пред него отново изникнаха чудовищните воали от зелено и пурпурно сияние, които бавно се люшकाха и изсмукваха разсъдъка му.

– Какво има? – рязко запита Залетл.

– Аз...

– Болен ли сте?

Полагайки отчаяни усилия да се изтръгне от видението, Фон

Денят след утре

Холден поклати глава. После дълбоко вдъхна прохладния нощен въздух. Сиянията изчезнаха.

– Не – отсече той.

– В такъв случай изпълнете нареждането.

120.

20:57

Джоана четкаше тъмносиния фрак на Либаргер и мислеше за кученцето, което в момента летеше нейде над Атлантическия океан. Утре щеше да си го прибере от аерогарата в Лос Анджелис. Внезапно на вратата се почука и в стаята влязоха близнаците, следвани от Ремер и Шнайдер. Зад тях стояха телохраниелите на Либаргер и двама души от охраната на двореца.

– Чичо! – развълнувано възкликна Ерик. – Тези хора са от полицията, искат да те видят за малко.

– Guten abend – усмихна се Либаргер.

В момента той взимаше витамини. Слагаше хапчетата в устата си едно по едно и отпиваше малки глътки вода.

Ремер пристъпи към него.

– Хер Либаргер, моля да ни извините за безпокойството.

Усмихнат и деловит, той внимателно огледа Либаргер. Ръст малко под метър и седемдесет, тегло около шейсет и осем килограма, стройна и мускулиста фигура. Официална риза с колосан нагръдник и бяла папионка. Поне от пръв поглед Либаргер изглеждаше точно това, за което го представяха – мъж в добро здраве на около петдесет и пет години, който се подготвя за реч пред високопоставена аудитория.

Либаргер приключи с хапчетата и се обърна.

– Ако обичаш, Джоана.

Той протегна ръце назад и Джоана му помогна да облече фрака.

Ремер веднага разпозна жената, която според ФБР се наричаше Джоана Марш, рехабилитаторка от Таос, Ню Мексико. Беше се надявал да срещне и другия човек от видеозаписа, за когото Нобъл подозираше, че е обучен в Спецназ. Но Фон Холден не се появи в стаята.

– Какво означава всичко това? – запита Ерик. – Чичо ми се подготвя за важна реч.

Ремер се обърна и пристъпи в средата на стаята, привличайки към себе си вниманието на близнаците и охраната. Шнайдер незабелязано мина назад, озърна се и хлътна в банята. Само след миг отново излезе.

– Получихме информация, че може да има проблеми с личната опасност на хер Либаргер – обясни Ремер.

– Какви проблеми? – сепна се Ерик.

Ремер с усмивка разпери ръце.

– Както виждам, информацията е била погрешна. Още веднъж извинете за безпокойството, господа. Guten Abend. – Докато се обръщаше, Ремер погледна Джоана и се запита какво знае и доколко е замесена в играта. – Приятна вечер – добави той на английски и двамата с Шнайдер напуснаха стаята.

121.

21:00

Маквей и Шол се гледаха мълчаливо. От топлината в залата мехлемът по лицето на полицая се бе превърнал в мазна лепкава течност и раните му изглеждаха още по-нелепо.

Преди малко Луис Гьоц бе посъветвал Шол да не казва нищо преди пристигането на адвокатите, а Маквей бе отвърнал, че господин Шол има пълното право да постъпи така, но отказът да съдейства на разследването би имал твърде неприятни последици, когато съдията трябва да реши дали да го пусне под гаранция. А сигурно още неприятно би станало, когато вестниците узнаят, че толкова видна личност е арестувана по подозрение в убийство и предстои да бъде екстрадирана в САЩ.

– Я не ми дрънкайте врели-некипели! – разбесня се Гьоц. – В тази страна нямате никаква власт. Както виждате, мистър Шол заряза гостите си, за да разговаря с вас. И това ако не е съдействие, здраве му кажи!

– Нека запазим спокойствие, за да приключим по-бързо и всеки да си гледа работата – каза Маквей на Шол, без да обръща внимание на Гьоц. – За мен тази история е не по-малко досадна, отколкото за вас. Лицето ужасно ме боли, а вие навярно бързате да се върнете при гостите.

Шол бе напуснал приема не толкова заради заплахата на Маквей, колкото от любопитство. На излизане спря за момент да съобщи новината на Дортмунд, който веднага се втурна към телефона със закани да доведе цяла армия адвокати. След това Шол напусна Златната галерия през един страничен изход и тъкмо слизаше по стълбата, когато насреща му се втурна развълнуваният Залетл и възмутено го запита как смее да напуска гостите тъкмо в този момент. Беше девет без десет, до появата на Либаргер оставаха цели двацет и пет минути.

– Отивам на кратка среща с един полицаи, който явно води твърде бурен живот. – Шол се усмихна високомерно. – Има време за всичко, добри ми докторе, има време.

Изтънчен и великолепен в елегантния си смокинг, Шол се държа изключително любезно още от влизането в залата и стана дори още по-любезен, когато Маквей го запозна с Озбърн. След като Маквей го запозна с правата му на американски гражданин, той старателно изслуша въпросите и отговори на всеки от тях с явно недоумение.

– Нека да повторим още веднъж – каза накрая Маквей. – Бащата на

доктор Озбърн е убит в Бостън на 12 април 1966 година от професионален убиец на име Албърт Мериман. Преди една седмица доктор Озбърн го среща в Париж и Мериман си признава престъплението. При това твърди, че е бил нает от вас. Вие казвате, че никога не сте чувал за Албърт Мериман.

– Съвършено вярно.

– А познавал ли сте Джордж Озбърн?

– Не.

– Тогава защо е трябвало да пращате наемен убиец срещу човек, когото не познавате?

– Маквей, въпросът е идиотски и вие много добре го знаете – не се стърпя Гьоц. Чудеше се защо Шол разрешава на полицаия подобни волности.

– Слушайте, детектив Маквей – спокойно изрече Шол, без да поглежда към Гьоц. – Никога не съм прашал наемен убиец срещу когото и да било. Подозрението ви е просто възмутително.

– Къде е тоя Мериман? – продължаваше да се перчи Гьоц. – Искам да го видя.

– Там е проблемът, мистър Гьоц. Мериман е мъртъв.

– Тогава няма какво да приказваме. И вие сте тъп, и заповедта ви е пълна тъпотия. Много поздравя на покойника! – Гьоц се изправи. – Мистър Шол, няма какво повече да търсим тук.

– Още нещо, Гьоц... Албърт Мериман беше убит.

– Голяма работа!

– Наистина голяма. Човекът, който го уби, също беше наемник. И също работеше за мистър Шол. Името му е Бернхард Офен. – Маквей погледна Шол. – Бивш сътрудник на източногерманската тайна полиция, преди да се прехвърли при вас.

– Не съм чувал за никакъв Бернхард Офен, мистър Маквей – безразлично заяви Шол.

Часовникът над камината показваше 21:14. След една минута вратите щяха да се разтворят и Либаргер да прекрачи в Златната галерия. За своя изненада Шол откри, че разговорът започва да го интригува. Маквей знаеше удивително много.

– Разкажете ми за Елтон Либаргер – внезапно го изненада Маквей.

– Той е мой приятел.

– Бих желал да се срещна с него.

– Боя се, че няма начин. Той се възстановява от тежка болест.

– Но вече е достатъчно здрав, за да държи реч.

– Да, така е...

– Не разбирам. Значи здравето не му позволява да беседва с един човек, но може да говори пред цяла зала.

– Той е под лекарски надзор.

– Сигурно имате предвид доктор Залетл.

Гьоц гледаше Шол с недоумение. Докога щеше да търпи? Какво ставаше, по дяволите?

– Абсолютно вярно. – Шол оправя левия ръкав на смокинга си, излагайки на показ заздравяващите драскотини. Усмихна се. – Не е ли смешно, че и двамата страдаме в едно и също време от болезнени рани, мистър Маквей? Моите са от игра с котка. Вашите – от игра с огъня. А на стари години би трябвало да сме малко по-умни, нали?

– Не беше игра, мистър Шол. Опитаха се да ме убият.

– Значи сте имал голям късмет.

– Някои от приятелите ми нямаха.

– Съжалявам.

Шол хвърли поглед към Озбърн и отново се завъртя срещу Маквей. Разбираше, че през живота си не е срещал по-опасен човек. Опасен, защото не признаваше нищо друго освен истината и заради нея бе готов на всичко.

122.

21:15

Залата бе притихнала. Всички погледи бяха впити в Елтон Либаргер, който крачеше по централната пътека на изумителната, пищна галерия от зелен мрамор и позлата в стил рококо, наречена „Златна“ още от своя създател Георг Венцеслаус фон Кнобелсдорф. Либаргер стъпваше твърдо. Вече не се нуждаеше от бастун или чужда помощ. Гордо изпъчен в своето великолепно вечерно облекло, той се чувстваше свободен, опитен, самоуверен. Като символичен владетел на бъдещето, минаващ пред ония, благодарение на които бе стигнал дотук.

Ерик и Едуард се задавиха от вълнение, когато го видяха как се отправя към подиума. До тях фрау Дортмунд плачеше, без да крие сълзите си. Внезапно Ута Баур се изправи, размаха ръка към залата и започна да ръкопляска. В другия край Матиас Нол последва примера ѝ. После скочиха на крака Гертруде Бирман, Хилмар Грунел, Хенрик Щайнер, Конрад и Маргарете Пайпер. След миг вече всички гости бяха прави в единодушен жест на преданост. Кимайки с благосклонна усмивка, Либаргер плъзна поглед отляво надясно, докато гръмотевичните ръкопляскания разтърсваха залата и ставаха все по-силни с всяка негова крачка към подиума. Върховният миг приближаваше и възторгът бе неописуем.

Залетл погледна часовника си.

21:19.

Отсъствието на Шол беше непростимо. Надигайки глава, Залетл видя, че Либаргер вече е достигнал подиума и се изкачва по стъпалата. Когато достигна върха и се огледа, оваците станаха оглушителни. Насъпваше прелюдията на Übermorgen. Началото на „деня след утре“.

Навън Ремер и Шнайдер пресичаха двора на Шарлотенбург. Крачеха бързо и мълчаливо. Пред тях някакъв черен мерцедес зави от улицата към портала и пазачите му направиха път. Шофьорът прекоси двора, спря колата пред главния вход и се изкачи по стълбището. Първата мисъл на Ремер бе, че Шол се подготвя за бягство и той се запита дали да не вдигне тревога. Но не се случи нищо повече. Може би мерцедесът чакаше края на церемонията. Ремер измъкна радиостанция от джоба на сакото си и предаде кратко съобщение. Докато минаваха портала, той нарочно погледна към охраната. Пазачите извърнаха глави и ги оставиха да излязат. От мрака незабавно се появи тъмносино БМВ. Двамата се

настаниха на задната седалка и колата потегли.

Ако Ремер, Шнайдер или някой от двамата други полицаи бе погледнал назад, щеше да види как парадният вход на двореца се отваря и шофьорът на черния мерcedes излиза, следван не от Шол, а от Джоана.

След като ѝ помогна да се настани, шофьорът затвори вратата и седна зад волана. Включи двигателя, мина през портала и подкара към Шпандауер дам. Стотина метра по-нататък забеляза зад себе си сребрист фолксваген. Следяха го. Шофьорът се усмихна. Не вършеше нищо противозаконно, просто откарваше дамата до хотела.

На задната седалка Джоана се загърна в кожената наметка и се помъчи да удържи сълзите. Не знаеше какво е станало. В последния момент Залетл я бе прогонил, без да ѝ даде възможност да се сбогува с Елтон Либаргер. Веднага след напускането на полицаите докторът я отведе настрани. Изглеждаше безкрайно нервен, но гласът му звучеше твърдо и повелително:

– Работата ви с господин Либаргер приключи. И за вас, и за него ще е по-добре да не се срещате повече. – Внезапно лицето му стана почти добродушно и той ѝ подаде малко пакетче в лъскава опаковка. – Това е за вас. Обещайте ми, че няма да го отваряте, преди да се приберете у дома.

Объркана и стресната от неговата категоричност, тя не намери сили да възрази. Благодарни и разсеяно прибра подаръка в чантичката си. Мислеше за Либаргер. Заедно бяха преживели много неща – и добри, и лоши. Залетл би могъл поне да ги остави да се сбогуват. Независимо от подаръка, този човек беше ужасно груб. Но онова, което последва, се оказа още по-лошо.

– Знам, че се надявахте да прекарате тази последна вечер с Фон Холден – каза Залетл. – Не се правете на изненадана че знам. За жалост Фон Холден ще бъде много зает с господин Шол и веднага след вечерята отлита с него за Южна Америка.

Сърцето ѝ се сви.

– Няма ли да го видя?

– Не.

Джоана недоумяваше. Трябваше да преношува в хотел и на сутринта да отлети за Лос Анджелис. Фон Холден не бе споменал за пътуване с Шол. Беше обещал да дойде при нея веднага след церемонията в Шарлотенбург. Нощта щеше да бъде само тяхна.

– Вещите ви са събрани. Пред стълбището ви чака кола. Сбогом, мис Марш.

И това бе всичко. Един пазач я придружи до изхода. После колата я отнесе. Когато погледна назад, дворецът едва се различаваше сред гъстата мъгла. Сякаш всичко, станало през последните дни, включително и срещата с фон Холден, беше само сън. Сън, който бавно изчезва в мъглата.

– Hubshrauber⁵⁰ – каза Ремер, подпирайки радиостанцията със счупената си ръка.

Синьото БМВ се стрелна край Шарлотенбургската болница и около километър по-нататък рязко зави към мрачния Рувалд парк. В средата на парка шофьорът спря и изключи фаровете. Почти веднага ослепителните прожектори на полицейски хеликоптер осветиха тревата на петдесетина метра от тях и машината с бучене се спусна надолу. Пилотът изключи двигателя и Шнайдер изтича нататък. Привеждайки глава под витлата, той отвори вратата и се вмъкна в кабината. Двигателят отново изрева, тревата се разлюля като от напор на буря и хеликоптерът бавно се издигна. Над короните на дърветата машината рязко зави наляво и изчезна в нощта.

Седнал до пилота, Шнайдер едва различаваше през мъглата как долу колата поема обратно към Шарлотенбург. Облегна се назад, стегна коланите, после разкопча самото си и извади обвития в носна кърпа трофей, който носеше за лабораториите в Бад Годесбург – водната чаша, от която бе пил Елтон Либаргер.

50. Хеликоптер (нем.), бел. авт.

123.

– Няколко дни преди да бъде убит, бащата на доктор Озбърн е изобретил скалпел. – Маквей бе извадил от вътрешния си джоб орфан бележник и от време на време надничаше в него. – Много особен скалпел. Направен по поръчка на неговите работодатели, малка компания в едно от предградията на Бостън. Тази компания е била ваша собственост, мистър Шол.

– Никога не съм притежавал компания за производство на скалпели.

– Не знам дали са произвеждали скалпели. Знаем само, че са произвели един.

Още в мига, когато Гъоц напусна залата, Маквей бе разбрал, че Шол ще слезе при тях. Самолюбието щеше да го застави. Как би могъл да пропусне възможността за среща с човека, който току-що се е изпълзал от смъртоносна засада и въпреки всичко има нахалството да атакува на чужда територия? Но любопитството е мимолетно. След като видеше достатъчно, Шол щеше да си тръгне. Освен ако Маквей успееше да се възползва именно от това чувство. Това беше главното – да заложил на любопитството, защото на следващото ниво се криеха емоциите, а Маквей подозираше, че Шол е далеч по-емоционален, отколкото изглежда от пръв поглед. Изтърве ли емоциите си, човек престава да мисли какво говори.

– Става дума за компанията „Майкротаб“ със седалище в Уолтъм, Масачузетс. По онова време е била контролирана от канадската частна компания „Уентуърт продъктс“. Собственик е... – Маквей присви очи и отново се вгледа в записките – ... някой си мистър Джеймс Толмидж от Уиндзър, Онтарио. Толмидж и директорите на „Майкротаб“ – Ърл Семюълс, Еван Харт и Джон Харис, всички от Бостън – са починали почти едновременно. Хората от „Майкротаб“ в края на 1966, Толмидж в началото на 1967.

– Никога не съм чувал за компания, наречена „Майкротаб“, мистър Маквей – каза Шол. – А сега мисля, че ви отделих достатъчно време. Мистър Гъоц ще ви прави компания, докато съм при гостите. След час ще пристигнат адвокати и ще можете да обсъдите с тях заповедта за арест.

Шол бутна стола назад и се изправи. Гъоц въздъхна от облекчение.

– Толмидж и останалите са били свързани с още две ваши компании – невъзможно продължаваше Маквей. – „Алама стийл лимитед“ в Питсбърг, Пенсилвания и „Стандард текнолъджис“ в Пърт Амбой, Ню Джърси. Впрочем, „Стандард текнолъджис“ е била финансирана от нюйоркската компания „ТЛТ интернешънъл“, прекратила дейността си през 1967.

Шол го изгледа с хладно любопитство.

– Защо ми изреждате всичко това?

– Просто ви давам възможност да обясните.

– Какво точно искате да обясня?

– Връзката си с всички тези компании и факта, че...

– Нямам никаква връзка с тези компании.

– Никаква?

– Абсолютно – отсече Шол с едва сдържана ярост.

Добре, помисли Маквей. Започва да побеснява.

– Разкажете ми за презокеански линии „Омега“...

Гьоц се изправи. Беше крайно време да прекрати този разговор.

– Боя се, че темата е изчерпана, детектив Маквей. Мистър Шол, гостите ви очакват.

– Питам мистър Шол за презокеански линии „Омега“ – каза Маквей, без да изпуска Шол от поглед. – Доколкото разбрах, нямате никаква връзка със споменатите компании. Нали така казахте?

– Казах край на въпросите, Маквей – повиши глас Гьоц.

– Съжалявам, мистър Гьоц. Опитвам се да предпазя вашия клиент от затвора. Но не мога да изкопча от него ясен отговор. Преди малко ми каза, че не е свързан с „Майкротаб“, „Алама стийл“, „Стандард текнолъджис“ и „ТЛТ интернешънъл“. „ТЛТ интернешънъл“ е контролирала предните три компании и на свой ред е била контролирана от „Омега“. Сигурен съм, че разбирате какво искам да кажа. Средно положение няма. Мистър Шол, или сте свързан с тези компании, или не. Кое от двете?

– „Омега“ вече не съществува – глухо отвърна Шол.

Очевидно бе подценил Маквей. Не бе взел предвид неговото свирепо упорство. Сега отчиташе грешката си, че не остави Фон Холден да действа както сметне за добре. Но положението скоро щеше да се оправи.

– Отделих ви цялото време, за което настоявахте и дори повече. Лека нощ, мистър Маквей.

Маквей се изправи и извади от вътрешния си джоб две снимки.

– Мистър Гьоц, бихте ли помолил своя клиент да погледне това?

Гъоц взе снимките и ги огледа.

– Кои са тези?

– Точно това бих искал да чуя от мистър Шол.

Гъоц пристъпи към своя клиент и му подаде снимките. Шол свирепо изгледа Маквей, после сведе очи. Изведнъж трепна, но веднага се овладя.

– Нямам представа – спокойно изрече той.

– Значи не ги познавате?

– Не.

– Имената им са Каролин и Йохан Хенигер. – Маквей помълча. – Били са убити днес.

Този път Шол не прояви и следа от вълнение.

– Казах ви, че нямам представа кои са.

Той подаде снимките на Гъоц и тръгна към вратата. Озбърн изтръпна. Затвореше ли се тази врата, навярно вече никога нямаше да видят Шол.

– Високо цена вашата готовност да отделите от скъпоценното си време за разговор с нас – бързо изрече Маквей. – Знам също какво уважение изпитвате към доктор Озбърн за това, че не е успял да се примири със смъртта на баща си. Обещах да му дам възможност за един въпрос. Съвсем кратък. Само между нас.

Шол извърна глава.

– Вашето нахалство надхвърля границите на приличието.

Гъоц отвори вратата и Шол вече прекрчваше прага, когато Озбърн запита:

– Защо присадихте върху чуждо тяло главата на Елтон Либаргер?

Шол застина на място. Гъоц също. После Шол бавно се завъртя. Изглеждаше... беззащитен. Сякаш някой внезапно бе смъкнал всичките му дрехи и го бе изнасилил. За част от секундата сякаш беше готов да се прекърши. Но вместо това върху лицето му се появи маска на безразличие. Ударът го бе тласнал към презрително високомерие, сетне към ярост. Ала той бе овладял чувствата с ужасяващо, ледено хладнокръвие.

– Препоръчвам ви да се заемете с писане на научна фантастика.

– Не е фантастика – каза Озбърн.

Внезапно отсрещната врата се отвори и в залата влезе Залетл.

– Къде е Фон Холден? – властно запита Шол, докато Залетл вървеше към тях.

Стъпките на доктора кънтяха по мраморния под.

– Фон Холден е горе, в Кралските покои.

Предишното напрежение бе изчезнало. Сега Залетл изглеждаше напълно спокоен.

– Доведете го незабавно.

Залетл се усмихна.

– Боя се, че това е невъзможно. Вече нямаме достъп до Кралските покои и Златната галерия.

– Какво говорите?

Маквей и Обърн се спогледаха. Ставаше нещо, но нямаха представа какво. Залетл мълчеше и това раздразни Шол.

– Зададох ви въпрос.

– Щеше да е много по-добре, ако и вие бяхте горе.

Залетл вече бе прекосил залата и стоеше само на няколко крачки от Шол и Гъоц.

– Доведете Фон Холден – кресна Шол на адвоката.

Гъоц кимна и тъкмо пристъпваше към вратата, когато се раздаде остър пукот. Той подскочи като ударен. Хвана се за шията, после отдръпна ръка и я огледа. По дланта му се стичаше кръв. Той погледна Залетл с широко разтворени очи. После сведе глава. Докторът стискаше малък пистолет.

– Застреля ме, гадното копеле! – изрева Гъоц, после се сгърчи и рухна до вратата.

– ХВЪРЛИ ПИСТОЛЕТА ВЕДНАГА!

Маквей бе измъкнал револвера с лявата ръка, а с дясната избутваше Обърн настрана. Залетл го изгледа спокойно.

– Разбира се. – Той обърна глава към Шол и се усмихна. – Тия американци без малко да провалят всичко.

– ХВЪРЛИ ГО ВЕДНАГА!

Шол гледаше с неопишимо презрение.

– Вида?

Залетл отново се усмихна.

– Тя живееше в Берлин от четири години насам.

– Как смееш? – Шол се изпъна в цял ръст. Кипеше от ярост. От високомерие. От презрение. – Как смееш да си позволяваш...

Първият куршум го улучи точно над папийонката. Вторият се заби над сърцето, разкъса аортата и оплиска Залетл с кървав фонтан. За момент Шол се полюшна, в очите му проблесна недоумение, после краката му се подгънаха и той рухна на пода.

– ХВЪРЛИ ГО! ЩЕ ТЕ ЗАСТРЕЛЯМ НА МЯСТО! – изрева Маквей, притискайки пръст върху спусъка.

– Маквей... НЕДЕЙТЕ! – раздаде се зад гърба му викът на Озбърн.

В този момент Залетл отпусна оръжието и Маквей разхлаби спуська. Докторът се завъртя към тях. Беше мъртвешки бледен и целият оплискан в кръв. С официалното си облекло приличаше на някакъв нелеп, зловещ клоун. В гласа му прозвучаха нотки на сдържан гняв.

– Не биваше да се месите.

– Разтвори пръсти и пусни пистолета на пода!

Маквей бавно пристъпваше напред, готов да го застреля без колебание, ако се наложи. Озбърн бе изкрещял, защото се боеше, че могат да загубят единствения свидетел, който знае истината. Навярно имаше право. Но Залетл вече бе убил двама души; Маквей нямаше намерение да му даде нова възможност.

Залетл ги гледаше, без да изпуска оръжието.

– Пусни пистолета на пода – повтори Маквей.

– Истинското име на Каролин Хенигер беше Вида – каза Залетл. – Преди време Шол заповяда да бъде убита заедно с детето. Тайно ги доведох в Берлин с фалшиви документи. Тя ми се обади веднага след вашето посещение. Мислеше, че сте от Организацията. Че са я открили. – Залетл помълча, после продължи почти шепнешком: – Организацията знаеше къде сте били. Щяха да я открият много бързо. След това щяха да стигнат до мен. А това би провалило всичко.

– Затова ги убихте – каза Маквей.

– Да.

С пламнали от възмущение очи Озбърн пристъпи напред.

– Казахте, че всичко щяло да се провали. Какво е това всичко? За какво говорите?

Залетл мълчеше.

– Каролин, Вида, няма значение как се е казвала – настояваше Озбърн. – Тя е била съпруга на Либаргер. А момчето е било негов син.

– Освен това беше моя дъщеря – с усилие проговори Залетл.

– О, Господи!

Озбърн се озърна към Маквей. И двамата бяха изтръпнали от ужас.

– Утре сутрин рехабилитаторката на господин Либаргер ще излети за Лос Анджелис – изрече Залетл рязко и съвсем не на място, като че ги подканваше да си заминат с нея.

Озбърн продължаваше да го гледа.

– Що за хора сте всички вие? Убихте баща ми, убихте собствената си дъщеря, внука си и Бог знае още колко хора. – Гласът му трепереше от гняв. – Защо? За какво? Заради Либаргер? Заради Шол? Заради тази

„Организация“?... ЗАЩО?

– Трябваше да оставите Германия на германците, господа – тихо каза Залетл. – Тази вечер оцеляхте в един пожар. Няма да се спасите от следващия, ако веднага не напуснете сградата. – Той опита да се усмихне. Не успя и погледна Озбърн право в очите. – Казват, че това било най-трудно, докторе. Но не е.

После светкавично вдигна пистолета към устата си и натисна спусъка.

124.

– Частното предприятие – изрече Либаргер пред микрофона и гласът му достигна до най-далечните кътчета на приказната Златна галерия, – не може да съществува в епоха на демокрация. То е възможно само когато хората имат ясна представа за власт и лична отговорност.

За момент той спря да говори, опря длани върху катедрата и огледа лицата пред себе си. Макар и леко изменена, речта му не беше оригинална и повечето от тях го знаеха. За пръв път бе прозвучала пред подобна група на 20 февруари 1933 година. Човекът, който в онази зимна вечер бе търсил чрез нея съюз с най-висшите финансови кръгове, се наричаше Адолф Хитлер, новоизбраният канцлер на Германия.

Подпирайки с длан костеливата си брадичка, Ута Баур се бе привела напред, изцяло отдадена на вълшебството да види как пред нея победоносно говори чудото, родено от мъки, съмнения и петдесетгодишен къртовски труд в пълна самота. До нея Густав Дортмунд седеше изпънат, безстрастен като страничен наблюдател. Но под маската на безразличие всичко в него кипеше от предвкушането на идващия миг.

По-назад Ерик и Едуард седяха със стиснати юмруци и изпънати до болка мускулести вратове, попивайки всяка дума на Либаргер. Техният екстаз беше по-различен. След броени дни един от тях щеше да заеме мястото на Либаргер. Кой точно – все още предстоеше да се реши. И сега, когато моментът приближаваше с всяка дума, с всяко изречение, очакването ставаше почти непоносимо.

ЦИАНОВОДОРОД – извънредно отровна, силно летлива течност или газ с миризма на горчиви бадеми; съединява се с кислорода в живите тъкани, при което буквално лишава кръвта от кислород и в крайна сметка предизвиква задушаване на жертвите.

– Всички земни блага дължим на борбата на избраните, на чистата германска раса! – Думите на Либаргер кънтяха не просто между стените на Златната галерия, те разтърсваха сърцата и умовете на всички събрани в нея. – Нека не забравяме, че всички постижения на културата трябва да се налагат с железен юмрук! И че ще възстановим в най-висша степен своята военна и икономическа мощ... Отстъпление няма да има!

Когато той замлъкна, из залата гръмнаха оглушителни овации, в сравнение с които предишните изглеждаха като съдържано ръкопляскане. И в този миг, може би защото стоеше най-близо до задния изход,

Либаргер пръв чу онова, което не чуваха другите.

– Слушайте! – възкликна той пред микрофона, вдигайки високо ръце. – Слушайте! Моля ви!

В първия момент никой не го разбра. Още нещо ли искаше да каже? Какво имаше предвид? После хората проумяха. Той не искаше да говори. Приканваше ги да се ослушат.

Раздаде се глухо бръмчене, последвано от мощни механични удари и цялата зала се разтърси, сякаш някой бе дръпнал тежки метални щори. Сетне настана тишина.

Ута Баур първа скочи на крака. Заобикаляйки Ерик и Едуард, тя мина край Дортмунд и слезе по стъпалата към задния изход. Рязко дръпна вратата... и веднага отстъпи назад, притиснала длан към устата си. Фрау Дортмунд изпищя. На мястото на изхода имаше масивна метална плоча.

Дортмунд бързо се спусна по стъпалата.

– Was ist es?⁵¹

Той пристъпи към вратата и натисна с всичка сила. Никакъв резултат. Из залата плъзна тревожен шепот.

Ерик бързо скочи от стола, мина край изплашената фрау Дортмунд, изкачи се на подиума и взе микрофона от Либаргер.

– Запазете спокойствие. Случайно се е затворила една от противопожарните врати. Молим спокойно да се изтеглите през главния изход.

Но главният изход на Златната галерия се оказа блокиран по същия начин. Както и всички останали врати.

– Was geht hier vor?⁵² – изкрещя Ханс Дабриц.

Генерал-майор Матиас Нол бутна стола си назад и отиде до най-близката врата. Опита се да я отвори с рамо, но усилията му бяха безрезултатни. Хенрик Щайнер се присъедини към него. После на помощ дочаха още двама. Напразно. Вратата не помръдваше.

Внезапно из залата се разнесе едва доловим мирис на горчиви бадеми. Хората се спогледаха, душейки подозрително въздуха. Какво беше това? Откъде идваше?

– Ach, mein Gott!⁵³ – изпищя Конрад Пайпер, когато ситни аметистови кристалчета се посипаха като облак над масата му от вентилационния отвор в тавана. – Цианов газ!

Миризмата постепенно се засилваше, докато кристалчетата във

51. Какво е това? (нем.), бел. авт.

52. Какво става тук? (нем.), бел. авт.

53. Ах, Боже мой! (нем.), бел. пр.

вентилационната система попадна върху памучни тампони, напоени с дестилирана вода и киселина, които ги превръщаха в смъртоносен газ.

Хората като по сигнал се отдръпнаха от вентилационните отвори. Притиснати към стените, един към друг, дори към блокираните стоманени врати, те гледаха с безмълвно изумление нагоре към решетките, укрити тъй изкусно между позлатата и мраморните плочи на старинната зала.

Чакаха да умрат. Но нито един от тях не вярваше в това. Нима бе възможно? Как можеха да умрат най-влиятелните граждани на Германия, отрупани със скъпоценности, чиято стойност би могла цяла година да храни половината свят? Как бе възможно въпреки цялата си армия от телохранители да се окажат пленени в една от най-знаменитите сгради на страната и да чакат ужасна смърт от задушаване?

Взмутително. Невъзможно. Нелепо.

– Es ist ein Streich!⁵⁴ – разсмя се Ханс Дабриц. – Ein Streich!

Наоколо се разсмяха и други. Едуард се върна на място и вдигна чашата си.

– Zu Elton Lybarger!⁵⁵ – извика той. – Zu Elton Lybarger!

– Zu Elton Lybarger! – надигна чаша Ута Баур.

Изправен на подиума, Елтон Либаргер гледаше как Конрад и Маргарете Пайпер, Гертруде Бирман, Рудолф Кес, Хенрик Щайнер и Густав Дортмунд се връщат към масите и надигат чаши.

– Zu Elton Lybarger! – прокълтя из Златната галерия задружната им наздравица.

И изведнъж се започна.

Внезапно Ута Баур отметна глава назад и рухна на пода, разтърсвана от гърчове. В другия край на залата се свлече Маргарете Пайпер. Падайки, тя нададе отчаян вопъл, сгърчи се и мускулите ѝ заподскачаха, сякаш я разтърсваше ток с напрежение петдесет хиляди волта, или като че под кожата бясно се самоизяждаха безброй дребни насекоми.

Онези, които все още можеха, се втурнаха едновременно към главния изход. Драскаха, тъпчеха падналите, блъскаха масивната метална врата и изящната дърворезба около нея. Задъхваха се. Крещяха за милост. Впиваха нокти, пръсти, дори златни часовници в неподатливия метал с надеждата някак да го пробият. Ударите на рамене, юмруци, подметки кънтяха отново и отново, докато един по един всички рухнаха в

54. Това е шега! (нем.), бел. авт.

55. За Елтон Либаргер! (нем.), бел. пр.

ужасяващи конвулсии.

Елтон Либаргер умря последен. Седнал на един стол в центъра на залата, той безучастно гледаше всеобщата гибел около себе си. Най-сетне бе разбрал, както всички останали, че това е възмездие. Бяха позволили да се случи, защото не вярваха, че е възможно. А когато най-последно повярваха, вече бе твърде късно. Също както в лагерите на смъртта.

– Треблинка. Гелно. Собибор – изрече Либаргер, когато газът започна да го надвива. – Белзен, Майданек... – Изведнъж ръцете му затрепераха и той вдъхна дълбоко. Главата му се отметна назад, очите му станаха безжизнени. – Аушвиц, Биркенау... – прошепна той. – Аушвиц, Биркенау...

125.

Ремер нямаше представа какво може да очаква, когато заедно с двамата полицаи от БКА спря в двора на Шарлотенбург и изскочи от колата. Насреща им веднага дотичаха неколцина униформени пазачи.

– Пак сме ние – каза той, размаха полицейската си карта и се втурна към главния вход.

Знаеше само едно: че засега Маквей и Озбърн не са излезли от двореца. В най-добрия случай щеше да се окаже, че Маквей и Шол все още се борят за надмощие. Или пък армията от адвокати вече бе пристигнала и Маквей отчаяно се нуждаеше от помощ.

В този момент избухна първата запалителна бомба. Ремер, двамата полицаи и пазачите се проснаха на паважа под дъжд от тухли и камъни. Веднага след това отекнаха още десетина експлозии. Една след друга. Като някакъв фантастичен фойерверк те обкръжиха цялата горна част на двореца откъм Златната галерия. Тласкайки стените навътре, експлозиите подпалиха десетки газови горелки, прикрити в позлатените цокли на залата и апартаментите над нея.

Маквей дръпна вратата с всичка сила, за да изблъска настрана трупа на Гьоц. От лавиците наоколо се сипеха книги, по пода се разбиваше с трясък скъпоценен порцелан от XVIII век. Опъна още веднъж и вратата най-сетне се отвори. Насреща му лъхна жарка вълна и той видя, че коридорът и стълбището са обгърнати в пламъци. Затръшна вратата и се завъртя тъкмо навреме, за да види как отвън край фасадата избухва огнена вълна, отрязваща пътя за бягство към градината. После зърна, че Озбърн е коленичил край трупа на Шол и трескаво рови из джобовете му като някакъв обезумял мародер.

– Какво правите, по дяволите? Трябва да изчезваме!

Озбърн не му обърна внимание. Изоставяйки Шол, той се зае със Залетл. Раздираше дрехите му съсредоточено и методично, сякаш пожарът наоколо не съществуваше.

– Озбърн! Те са мъртви! Оставете ги, за Бога!

Маквей се вкопчи в него и се напъна да го изправи на крака. Кръвта на мъртвите се размазваше по ръцете и лицето на Озбърн. Той гледаше безумно, като че сам ги бе убил. Търсеше отговор за смъртта на баща си от единствените хора, които го знаеха. Нищо, че бяха мъртви. Нишката свършваше дотук и вече нямаше накъде да продължи.

Изведнъж някъде горе с оглушителен трясък избухна газова тръба. Огромно пламтящо кълбо плъзна по целия таван. След секунда огненият вихър ги повали на пода, засмуквайки към центъра си всичко в залата. Озбърн изчезна от поглед. Маквей се вкопчи в крака на някаква маса и закри лицето си с лакти. За втори път тази вечер попадеше сред пламъци, но сега пожарът беше хилядократно по-страшен.

– Озбърн! – изкрещя той. – ОЗБЪРН!

Жегата беше непоносима. Обгорялата кожа по лицето му буквално започваше да се изпича. Разределеният въздух сякаш долиташе от нажежена пещ. Непоносима болка прорязваше дробовете му при всяко вдишване.

– Озбърн! – отново извика Маквей.

Пламъците тъгнаха като океански прибой. Ревът им заглушаваше всичко друго. Внезапно Маквей усети мирис на горчиви бадеми.

– Цианид! – високо изрече той и в този момент зърна някакво движение. – ОЗБЪРН! ТОВА Е ЦИАНОВ ГАЗ! ОЗБЪРН! ЧУВАТЕ ЛИ?

Не беше Озбърн. Беше жена му Джуди. Тя седеше на верандата пред хижичката край планинското езеро. Зад нея се извисяваха пурпурни върхове, увенчани със снежни шапки. Тревата беше висока и златна, из въздуха летяха дребни мушици. Гледката беше прекрасна и Джуди се усмихваше.

– Джуди? – чу Маквей собствения си глас.

Нечие лице увисна на сантиметри от неговото. Не успя да го разпознае. Очите бяха възпалени, косата обгоряла, кожата приличаше на риба, забравена в тигана.

– Дай ръка! – изкрещя лицето.

Маквей продължаваше да се любува на Джуди.

– Дявол да те вземе! Дай ръка!

Маквей събра сетни сили и посегна напред. Напипа нечия ръка, после чу звън на разбито стъкло. Изведнъж се озова на крака. Някой подложи рамо под мишницата му и двамата заедно се хвърлиха напред през останките от остъклена врата. Сетне видя гъста мъгла и в дробовете му нахлу прохладен въздух.

– Дишай! Дишай дълбоко! Хайде! Дишай, копеле! Не спирай!

Маквей не виждаше нищо, но бе уверен, че това е Озбърн. Знаеше, че е Озбърн. Трябваше да е той. Познаваше гласа му.

126.

Джоана стоеше до прозореца на хотелската стая. Навън Берлин тънеше в мрак под гъстото було на мъглата. Неволно се запита дали самолетът ще може да излети утре сутрин. После мина в банята, изми си зъбите и глътна две хапчета приспивателно.

Нямаше представа защо Залетл тъй внезапно бе променил плановете ѝ. Нито пък защо Фон Холден не бе споменал, че веднага след церемонията ще отпътува заедно с Шол. Това я изпълваше със смут и тя се запита дали не е лъжа.

Кой беше Залетл? Каква власт му даваше правото да командва хора като Фон Холден и Шол? Защо изобщо си бе направил труда да ѝ връчи подарък? За него тя не представляваше нищо повече от дребна твар, буболечка, която може да бъде смазана или пощадена в зависимост от настроението. Този човек беше жесток, безчувствен и Джоана не се съмняваше, че ужасният сексуален експеримент с Елтон Либаргер е измислен от него. Но това нямаше значение. Важен бе само Фон Холден, всичко останало беше като полузабравен сън.

Докато си лягаше, тя продължи да мисли за него. Виждаше лицето му, усещаше ласките му и внезапно разбра, че до края на живота си няма да обикне друг мъж.

Фон Холден се люшкаше на ръба на изтощението. Дори и в най-тежките мигове на обучението си в Спецназ, КГБ и Щази не бе изпитвал подобна умствена и физическа умора. „Даже при максимално натоварване действия спокойно и хладнокръвно“ – така бяха писали някога в характеристиката му от Спецназ. Е, можеха да си вземат тая хартийка и да я използват за други цели.

След срещата със Залетл край мавзолея той незабавно бе отишъл в Кралските покои над Златната галерия, за да изчака Шол. Но още докато затваряше вратата, усети как отново го бодва *Vorahnung* – предчувствието. Пристъпът беше сравнително слаб, но той изпита чувството, че невидим часовник отмерва секундите до някакъв чудовищен взрив. Издържа само пет минути и после напусна апартамента. Залетл беше стар, също като Шол, Дортмунд и Ута Баур. Властта и богатството постепенно ги бяха превърнали в деспоти. Дори Шол, въпреки привидната си тревога, всъщност не вярваше, че Маквей и Озбърн могат да провалят всичко. Отдавна бяха загубили истинската представа за опасност.

Мисълта, че могат да не успеят, им се струваше абсурдна. Даже идването на Маквей и полицаите от БКА със заповед за арест не ги бе стреснало.

Церемонията в мавзолея беше отложена, но не и отменена. Тя щеше да се състои веднага след като адвокатите принудеха полицията да напусне двореца. Върховното високомерие се криеше във факта, че тази церемония не само трябваше да представи на избраниците най-строго охраняваната тайна на Организацията; нещо повече – тя беше свързана с отнемане на човешки живот. Втора фаза на Übermorgen – ритуалното убийство на Елтон Либаргер. Прелюдията към истинската същност на Übermorgen.

Добре, щом не можеха другояче, нека се правят на високомерни глупци, но Фон Холден беше нещо друго – Leiter der Sicherheit, последен защитник на Организацията. Беше се заклел на всяка цена да я пази от външни и вътрешни врагове. Шол му бе попречил да ръководи нападението в хотел „Борггреве“, а Залетл бе предал заповедта на Дортмунд да изчака в Кралските покои до второ нареждане. Докато чакаше в самота и усещаше как зловещият часовник на die Vorahnung тиктака в мозъка му, а от Златната галерия долитаха бурни аплодисменти, той изведнъж разбра, че сега вътрешните врагове са по-опасни от външните. И затова нямаше да им отстъпи последното решение. Слезе по стълбището, измъкна се през един страничен изход, заповяда на охраната да му осигури кола и подкара бялото „Ауди“ към Беренщрасе 45 с намерение да върне кутията в дълбините на das Garten. Но това се оказа невъзможно. Пожарникарски коли преградиха пътя му. Сградата беше обгърната в пламъци.

И там, на мрачната уличка, докато гледаше невъобразимата катастрофа, той отново усети как ужасът се надига в съзнанието му. Отначало пред очите му се разлюляха бледи, полупрозрачни вълни, сетне се появи пурпурът на северното сияние, а след него и свръхестественият зелен блясък.

Напрягайки сили да прогони видението, той измъкна радиостанцията. Не даваше пукната пара за онова, което вършеха в момента. Трябваше да уведоми някого – Шол, Залетл, Дортмунд или дори Ута Баур. Но още докато повдигаше радиостанцията пред лицето си, от нея долетя обаждане.

– Луго! – отчаяно изпраща гласът на Егон Фриш, шеф на охраната в Шарлотенбург.

За момент Фон Холден се поколеба, после отговори:

- Луго.
– Тук е същински ад! Златната галерия е блокирана и гори! Всички изходи са затворени!
– Как тъй затворени?
– Някой е задействал противопожарните врати. Електричеството е прекъснато и няма как да ги отворим!

Напускайки Беренщрасе, Фон Холден подкара като луд през Берлин. Как бе възможно това? Нямаше никакви признаци за саботаж. Стоманените врати бяха монтирани във всички помещения на двореца преди две години като предпазна мярка срещу пожари и вандализъм. Това бе станало цели осемнайсет месеца преди да изберат място и дата за церемонията. Компютърни системи проверяваха денонощно мерките за сигурност в сградата на Беренщрасе, от една седмица насам същата процедура обхващаше и Шарлотенбург. Днес следобед Фон Холден лично бе проверил инсталациите в Златната галерия и съседната зала, където трябваше да се състои коктейлът. Не бе забелязал нищо нередно.

Целият квартал около двореца беше блокиран. Фон Холден успя да стигне само до моста Каприви и то пеша. Но дори и от половин километър разстояние видя огромните пламъци, бушуващи в нощното небе. До сутринта целият дворец щеше да се превърне в пепелище. Това беше истинска национална трагедия и Фон Холден знаеше, че утрешните вестници ще я сравнят с опожаряването на Райхстага през 1933 година. Нямаше представа дали ще открият повод да намекинат и за онова, което се бе случило в Германия веднага след онзи пожар. Знаеше само едно – че ако бе изпълнил заповедта на Залетл да остане в Кралските покои, сега заедно с безценната кутия щеше да се намира сред огнения ад. И всичко щеше да бъде свършено.

Именно в този момент, докато гледаше от моста Каприви пламъците над Шарлотенбург, Фон Холден самоволно реши да задейства Сектор 5, наречен „*Entscheidend Verfahren*“⁵⁶. Планирана през 1942 година като последна отчаяна мярка срещу непреодолими опасности, процедурата бе усъвършенствана и репетирана в течение на половин век. Всички членове на висшия кръг познаваха наизуст нейните подробности, бяха я практикували поне по двайсет пъти и можеха да я осъществят дори със завързани очи. Нарочно бе разработена така, че да бъде по силите на сам човек, действащ в изключително тежки условия, като изборът на маршрут и превозно средство се предоставяше изцяло на изпълнителя.

56. Решителна процедура (нем.), бел. авт.

Чарът на тази операция се криеше в простотата, универсалността и най-вече в това, че неизменно постигаше успех. Дори когато най-опитните сътрудници на Организацията играеха ролята на вражески агенти, опитващи да осуетят процедурата.

След като взе това решение, Фон Холден се върна при колата и подкара през тълпите от зяпачи, прииждащи към пожара. Подпалването на двете сгради очевидно беше вражески саботаж и това означаваше, че трябва час по-скоро да напусне Германия. Който и да бе отговорен за тази акция – БКА, германското разузнаване, ЦРУ, Мосад, френското или английското военно разузнаване – непременно щеше да дебне по изходите от страната, за да ликвидира оцелелите членове на Организацията. Гъстата мъгла правеше невъзможно бягството по въздуха, дори и с частен самолет. Можеше да потегли с автомобил, но пътят беше дълъг и криеше опасност от повреда в двигателя или среща с полицейски патрули. При пътуване с автобус бягството от проверка беше почти невъзможно. Оставаха влаковете. Човек можеше незабелязано да се промъкне през навалищата из чакалнята и да наеме самостоятелно спално купе. През последните години граничните проверки не бяха особено строги, а дори и да възникнеше проблем, винаги му оставаше възможността да дръпне аварийната спирачка и да се измъкне в настаналата паника. Имаше само една неприятна подробност – човек, който купува в последния момент самостоятелно купе, би привлякъл внимание. А това би позволило да го проследят и арестуват. Но Фон Холден разбираше, че няма друг избор. Нуждаеше се от прикритие.

127.

Около огнения ад в Шарлотенбург вече се бяха струпали седемнайсет пожарни коли и от съседните райони продължаваха да пристигат нови. Наоколо прииждаха хиляди любопитни, едва удържани от верига униформени полицаи. Въпреки гъстата мъгла въздушното пространство над пожара гъмжеше от хеликоптери на пресата, полицията и противопожарните служби.

Частите на Втора моторизирана команда Feuerwehrmanns⁵⁷ си пробиваха път откъм задната страна, поваляйки полицейските заграждения и тъпчейки градините. Опитваха се да насочат водните струи към пламтящите горни етажи, когато от мрака изскочи Озбърн с отчаяни викове за помощ.

Беше измъкнал Маквей колкото се може по-далеч от ужасната горещина, после го бе оставил проснат върху тревата. Полицаят бе загубил съзнание и едва дишаше. За да го облекчи поне малко, Озбърн разкъса сакото и ризата му. Но с нищо не можеше да спре гърчовете на шията и ръцете. Атропинът помагаше при отравяне с цианид, но трябваше да се приложи незабавно. Озбърн забеляза тълпата по отсрещния бряг на Шпрее и макар че сам се задъхваше от отравянето, побягна натам, размахвайки ръце. Ала веднага разбра, че има нови неприятели – мракът и разстоянието. Никой не го виждаше, никой не чуваше виковете му. Завъртя глава и зърна Маквей да се гърчи върху тревата на фона на ослепителните пламъци. Умираще, а Озбърн с нищо не можеше да му помогне. И в този момент се появиха пожарникарите.

– Цианов газ! – изкрещя той в лицето на едър млад пожарникар, който притича покрай него под дъжд от искри. Знаеше, че американските противопожарни служби винаги носят средства против отравяне, защото горящите пластмаси отделят цианови съединения. Молеше се на Бога германските им колеги да са също тъй добре подготвени. – Трябва ни средство против отравяне с цианиди! Амил нитрит! Разбирате ли? Амил нитрит! Това е противоотрова!

– Ich verstehe nicht Englisch⁵⁸ – отчаяно отвърна пожарникарят.

– Доктор! Доктор! Моля ви! Цианид! – изрече Озбърн бавно и отчетливо, като се молеше човекът най-сетне да го разбере.

57. Пожарникари (нем.), бел. пр.

58. Не разбирам английски (нем.), бел. авт.

Пожарникарят кимна.

– Arzt! Ja!⁵⁹

Той извърна глава към микрофона върху ревера си и бързо заговори нещо, сред което Озбърн разбра само думите: „Ich brauche schnell einen Arzt!“⁶⁰

– Амил нитрит – едва изрече Озбърн, после се завъртя настрана и повърна върху тревата.

Освен тях двамата, в линейката пътуваха Ремер и трима санитарии. Лекарството вече започваше да действа. Носът и устата на Маквей бяха покрити с кислородна маска. Дишането му постепенно се нормализираше. Легнал до него, Озбърн гледаше Ремер и се вслушваше в развълнуваните гласове, които долитаха от радиостанцията през воя на сирени. Макар че говореха на немски, някак успяваше да разбере за какво става дума. Почти всички гости на двореца бяха загинали в пламъците. Освен него и Маквей бяха успели да се спасят само няколко души от обслужващия персонал. Златната галерия все още беше блокирана от автоматичните врати, превърнати в безформена, разтопена маса. Щяха да минат часове, дори може би дни, докато вътре успеят да проникнат спасители с газови маски.

Озбърн се помъчи да прогони спомена за Маквей, разтърсван от гърчове сред тревата. В онзи момент нямаше никакво значение, че вече е възрастен мъж и опитен лекар. Не бе в състояние да стори друго, освен да гледа отчаяно... и накрая да побегне с викове за помощ. Беше безсилен, също както преди години, докато собственият му баща умираше на улицата в Бостън.

Разтърси го горчиво ридание, защото внезапно бе осъзнал, че загатката около смъртта на баща му е погребана завинаги под огнените останки на Шарлотенбург. Не бе успял да узнае нищо друго, освен че баща му и мнозина други са станали жертви на зловеща конспирация, прикриваща някакъв фантастичен експеримент на тайна нацистка организация. Но и сега нямаше отговор защо е било всичко това. Кой знае, може би вече бе узнал прекалено много. Отново си спомни как Каролин Хенигер и синът ѝ бягаха от него. Колко хора бяха загинали заради неговото упорство? И повечето от тях бяха напълно невинни. Вината за тяхната смърт падаше върху него. Без капчица справедливост собственият му кошмар се бе стоварил върху другите. По една трагична

59. Лекар! Да! (нем.), бел. авт.

60. Спешно се нуждая от лекар! (нем.), бел. авт.

случайност съдбите им бяха пресекли неговата.

На десетгодишна възраст Бог бе извърнал лице от него и това продължаваше до днес. Прехвърляше се дори върху Вера, която за няколко кратки дни бе хвърлила светъл лъч сред мрака на неговия живот. Какво друго бе получила за своята добрина, освен затвор, изгнание и клеймо на конспираторка?

Изведнъж той си я представи под страшния блясък на мощните електрически лампи. Къде ли беше сега? Какво й причиняваха? Как се справяше с изпитанията? Би искал да протегне ръка и да я погали, да я утеши, да й каже, че в края на краищата всичко ще се оправи. А сетне му мина мисълта, че дори да го стори, тя навярно ще се отдръпне с ужас, загубила напълно доверие към него. Нима и това бе загубил през последните дни?

– Озбърн... – изхриптя внезапно Маквей през кислородната маска.

Озбърн завъртя глава и зърна лицето на Ремер, осветено от жълтеникавите лампички. Ремер гледаше Маквей с неопишуемо желание да го види отново здрав.

– Озбърн е тук, Маквей – каза немецът. – Нищо му няма.

Озбърн дръпна кислородната маска от лицето си, протегна ръка към Маквей и видя, че детективът го гледа.

– Скоро ще пристигнем в болницата – каза Озбърн, опитвайки да го успокои.

Маквей болезнено се закашля и затвори очи.

Ремер погледна санитаря.

– Ще се оправи – каза Озбърн, продължавайки да стиска ръката на Маквей. – Оставете го да почива.

– По дяволите почивката. Слушайте. – Изведнъж Маквей стисна здраво ръката на Озбърн и отвори очи. – Залетл... – Той дълбоко си пое дъх. – Залетл каза... рехабилитаторката на Либаргер... онова момиче... утре сутрин...

– Ще излети със самолета за Лос Анджелис! – задъхано довърши Озбърн. Боже Господи, той не го каза случайно! Тя трябва да е жива. Някъде тук, в Берлин!

– Да...

128.

Самостоятелната стая на шестия етаж в Берлинската университетска клиника беше мрачна и тиха. След прегледа бяха откарали Маквей в интензивното отделение, а Ремер бе отишъл за рентгенова снимка и наместване на костите. Сега Озбърн беше сам. С изгорялата си коса и вежди би могъл да мине за двойник на Юл Бринър или новобранец от морската пехота. След прегледа и банята лекарите му бяха предложили успокоителни, но той отказа.

Знаеше, че берлинската полиция издирва Джоана Марш из целия град. Тази мисъл би трябвало да го успокои, но въпреки всичко не можеше да заспи. Може би се дължеше на преумората, или пък слабото отравяне с цианид проявяваше неподозиран страничен ефект на възбуда. Така или иначе, Озбърн се чувстваше удивително бодър. Виждаше в гардероба изпоцапаните си дрехи и смачкания костюм на Маквей. Малко по-настрани виждаше през отворената врата стаята на дежурните сестри. Някаква висока блондинка разговаряше по телефона и в същото време нанасяше данни в компютъра. После към нея пристъпи дежурният лекар и сестрата разтърка очи, докато той прелистваше документите върху бюрото ѝ. Изведнъж Озбърн се запита откога не е бил на дежурство. И дали изобщо някога е бил. Имаше чувството, че е пристигнал в Европа преди векове. От влюбен лекар светкавично се бе превърнал в преследвач, жертва, беглец и отново преследвач, но вече в екип с полицаи от три държави. В този нов живот бе застрелял трима терористи, между тях и една жена. Лекарската му практика в Калифорния съществуваше само като неясен спомен. Реална и в същото време нереална. Но не беше ли такъв и целият му живот? Реален и в същото време нереален. Всичко бе станало само защото нямаше сили да превъзмогне смъртта на баща си. И все още нищо не се бе променило. Точно това не му позволяваше да заспи. Беше опитал да открие отговора от трупове на Шол и Залетл. Напразно. И всяка надежда изглеждаше загубена, докато Маквей не му припомни думите на Залетл. Може би докторът наистина ги насочваше към рехабилитаторката, а може и да бе имал предвид нещо съвсем друго. Тя можеше да се окаже свързана със загадката, или пък да е напълно невинна. Но така или иначе, Джоана Марш беше липсващо парче от мозайката – също като Шол след смъртта на Мериман. Значи все още имаше надежда. Но след като Маквей бе излязъл от играта за

неизвестно време, възникваше новият безмилостен въпрос.
Как да продължи?

129.

Придържайки кученцето си за каишката, Бербел Брахер разговаряше с инспекторите от берлинския отдел за разследване на убийства. Фрау Брахер беше на осемдесет и седем години и изглеждаше странно, че е излязла на улицата половин час след полунощ. Обяснението беше просто – откакто навърши шестнайсет години, кученцето ѝ Хайнц имаше проблеми с бъбреците и трябваше да го извежда по четири пъти на вечер. Понякога даже пет или шест пъти. Тази вечер Хайнц беше зле; фрау Брахер го извеждаше вече за шести път, когато забележа полицейските коли и любопитните младежи, струпани около таксито.

– Да, видях го. Беше млад и красив, облечен със смокинг. – Тя млъкна за момент, докато от пристигналата линейка слизаха двама санитарии с бели престилки. – Стори ми се малко странно, че такъв симпатичен и официално облечен младеж зарязва таксито и хвърля ключовете вътре.

Санитарите извадиха от багажника трупа на млада жена и го прибраха голям найлонов плик.

– Но в края на краищата това не е моя работа, нали? – каза Фрау Брахер. – А, да, човекът носеше на рамо голям бял сак. И това ми се стори странно. Младеж със смокинг да носи толкова неудобна чанта. Но какво ли не става в днешно време... Вече на нищо не се учудвам.

Смокингът подсказваше връзка между убийството и трагедията в Шарлотенбург. Половин час по-късно фрау Брахер седеше в централното полицейско управление и разглеждаше купчина снимки. За всеки случай уведомиха БКА, а оттам незабавно се свързаха с Ремер.

– Прибавете снимката от видеозаписа – нареди той от болничната си стая. – Не я изтъквайте, просто я пхнете между останалите.

След двайсет минути от Бад Годесбург му се обадиха, че резултатът е положителен. Това означаваше, че един от висшите ръководители на „Организацията“ е успял да избяга от пожара в Шарлотенбург и в момента се намира на свобода. Незабавно по цялата страна бе разпратен циркуляр за издирване на Паскал Фон Холден, аржентинец с швейцарско поданство, заподозрян в убийство. Ремер настоя да бъде издадена международна заповед за арестуване.

След по-малко от час заповедта бе подписана и факсът разпрати снимката на Фон Холден към всички полицейски служби в Европа,

Великобритания, Северна и Южна Америка с кодово обозначение „Червено“, което означаваше „да се задържи незабавно“. Следваше забележка: „въоръжен и крайно опасен“.

Когато Ремер влезе в болничната стая, вече минаваше два след полунощ. Озбърн бе задремал, но се събуди веднага.

– Как се чувствате? – запита инспекторът.

– Добре. А вашата китка?

Ремер надигна ръка.

– Гипсираха я.

– Маквей?

– Спи.

Ремер пристъпи напред и Озбърн забеляза напрегнатия блясък в очите му.

– Открили сте рехабилитаторката!

– Не.

– Какво има тогава?

– Човекът от Спецназ. Онзи, с когото се срещнахте в Зоологическата градина. Успял е да се измъкне от пожара.

Озбърн трепна. Значи нишката не беше прекъсната докрай.

– Фон Холден?

– В 22:48 човек с неговото описание е потеглил с влака за Франкфурт. Не сме сигурни дали е той, но смятам да потегля натам. Времето е прекалено мъгливо за полети. Влакове няма. Ще тръгна с кола.

– Идвам с вас.

Ремер се усмихна широко.

– Знаех си.

Десет минути по-късно един тъмносив мерцедес напусна Берлин по магистралата. Беше специален полицейски модел с V-образен осемцилиндров двигател с обем шест хиляди кубически сантиметра. Максималната му скорост се пазеше в тайна, но слуховете твърдяха, че на права отсечка можел да достигне триста и петдесет километра в час.

– Прилошава ли ви в автомобил? – сериозно запита Ремер.

– Защо?

– Влакът пристига в 7:04. Остават ни около пет часа. По магистралата опитен шофьор може да стигне до Франкфурт за пет часа и половина. Аз съм опитен шофьор. И освен това полицай.

– Какъв е рекордът?

– Засега няма рекорд.

Озбърн се усмихна.

Денят след утре

– Значи вече ще има.

130.

Фон Холден се облегна назад и се вслуша в равномерното потрачване на колелата по релсите. През мрака отвън прелетяха светлините на малко градче. Катастрофата в Берлин бе останала далече назад и сега можеше да се съсредоточи изцяло върху предстоящата задача. Той вдигна глава и забеляза, че спътничката му го гледа от съседното легло.

– Спете – прошепна Фон Холден.

– Добре... – каза Вера, после се преобърна на другата страна и се помъчи да заспи.

Малко след десет вечерта бяха дошли да я вземат. Изведоха я от килията и я въведоха в някаква канцелария, където ѝ върнаха дрехите и наредиха да се преоблече. Пред сградата чакаше кола. Човекът в нея се представи като Hauptkommissar⁶¹ Фон Холден от федералната полиция. Обясни, че я освобождават по негово нареждане и трябва да му се подчинява безпрекословно.

Няколко минути по-късно, свързани с безезници ръка за ръка, двамата се качиха на влака за Франкфурт.

– Къде ме водите? – тревожно запита Вера, когато Фон Холден заключи отвътре вратата на спалното купе.

Той мълчаливо остави на пода големия черен калъф, който носеше. После се пресегна, отключи безезниците и чак тогава отговори:

– При Пол Озбърн.

При Пол Озбърн! Тия три думи я зашеметиха.

– Прехвърлихме го в Швейцария – добави Фон Холден.

В главата ѝ избухнаха хиляди мисли. Швейцария! Защо? Господи, какво се бе случило?

– Добре ли е той?

– Нямам никакви сведения. Само заповеди – отсече Фон Холден, после ѝ предложи да си легне.

След малко влакът потегли и Фон Холден изгаси лампата.

– Лека нощ – каза той.

– Къде точно отиваме?

– Лека нощ.

Фон Холден се усмихна в полумрака. Реакцията на Вера беше спонтанна и естествена – дълбока тревога, последвана веднага от надежда.

61. Старши инспектор (нем.), бел. авт.

Въпреки страха и умората, всичките ѝ мисли бяха насочени към Озбърн. Значи нямаше да създава никакви неприятности, докато вярваше, че я водят при него. Особено щом се намираще под охраната на Hauptkommissar от БКА.

Днес следобед сътрудници от берлинския сектор бяха съобщили на Фон Холден за нейното арестуване. В онзи момент информацията нямаше особена стойност, но при новите обстоятелства ставаше изключително ценна. По негова заповед берлинският сектор уреди освобождаването ѝ само за половин час. През това време Фон Холден се преоблече, получи документи на инспектор от БКА и прехвърли кутията в черен найлонов калъф, който можеше да се носи през рамо или на гръб като раница.

По ирония на съдбата тъкмо Маквей бе осигурил на Фон Холден необходимото прикритие. Беглецът вече не пътуваше сам, а споделяше първокласното спално купе с извънредно красива жена. Освен това при необходимост Вера щеше отлично да му послужи като заложница.

Фон Холден погледна часовника си. След пет часа трябваше да пристигнат във Франкфурт. Сега щеше да поспи четири часа, а после да вземе решение.

131.

Фон Холден се събуди точно в шест. Отсреща Вера продължаваше да спи. Той стана, мина в тясната тоалетна и затвори вратата.

Докато се бръснеше, мислите му се върнаха към Шарлотенбург. Колкото повече разсъждаваше, толкова по-силно ставаше убеждението му, че ударът е бил дело на предател или дори група предатели в най-висшите кръгове на Организацията. Спомни си за зловещата поява на Залетл край мавзолея. Докторът беше прекалено нервен, докато му съобщаваше, че са пристигнали полицаи със заповед за арест на Шол. И прекалено категорично му бе наредил да чака в Кралските покои, с което го обричаше на неминуема гибел, ако Фон Холден не бе напуснал двореца на своя глава.

Но мисълта за предателство на Залетл изглеждаше абсурдна. Докторът участваше в Ü bermorgen още от самото начало на плана в края на 30-те години. Лично бе надзиравал цялата медицинска част, включително обезглавяването на набелязаните индивиди и експерименталните операции. Как би могъл да унищожи в най-върховния момент онова, за което се бе борил повече от половин век? Абсурд! Ала кой друг освен него можеше да има свободен достъп не само до Шарлотенбург, но и до най-съкровениите тайни на Ü bermorgen?

Свирката на влака го изтръгна от размислите. След четирийсет минути щяха да пристигнат във Франкфурт. Вече бе решил да избягва лежищата и да разчита на влаковете докдето е възможно – тоест до крайната цел, ако не се случеше нещо непредвидено. В 7:46 от Франкфурт тръгваше експрес за Берн. Щяха да пристигнат там в 12:12. След това имаха още час и половина път до Интерлакен, където трябваше да се прехвърлят на зъбчатата железница за последното шеметно изкачване по алпийските склонове към връх Юнгфрау.

132.

През последните две денонощия Ремер бе спал само три часа и затова не успя да реагира веднага на предупредителните знаци по хлъзгавата магистрала северно от Бад Херсфелд. Озбърн изкрещя пръв и Ремер автоматично натисна спирачките. За броени секунди скоростта спадна от триста на сто и шейсет километра в час.

Озбърн впи до болка пръсти в седалката, когато задницата на мерцедеса поднесе и колата се завъртя като пумпал. Сред този вихър успя да зърне катастрофата отпред. Два товарни камиона и пет-шест леки коли преграждаха платното от край до край. До първия преобърнат камион оставаха не повече от петдесет метра. Мерцедесът продължаваше да се върти, летейки напред със сто и трийсет километра в час. Озбърн се стегна в очакване на удара и хвърли поглед наляво. Ремер седеше зад волана съвършено неподвижно, сякаш отиваха към пропаст и не бе в състояние да стори каквото и да било. Изведнъж Озбърн разбра, че трябва да изтръгне управлението от ръцете му и да насочи колата вляво от камиона. Но преди да го стори, носът на мерцедеса се извъртя право напред. В същия миг десният крак на Ремер натисна педала. Гумите захапах мокрия бетон, въртенето спря и мерцедесът се стрелна напред. Ремер отпусна газта, леко натисна спирачките и прелетя на сантиметри от смачкания камион. С ново натискане на спирачките и леко извъртане на волана заобиколи едно преобърнато волво. Изведнъж отсреща връхлетя чакълестият насип; мерцедесът се изправи на две колела, за миг остана в равновесие, после се отпусна обратно и спря.

Влакът бавно пълзеше през гъстата мрежа от коловози около Hauptbahnhof – централната гара на Франкфурт. Фон Холден стоеше до прозореца и гледаше приближаващия перон. Беше напрегнат, сякаш очакваше нещо.

Вера седеше на леглото до него. Беше прекарала безсънна нощ, измъчвана от догадки. Защо бяха прехвърлили Пол в Швейцария? Защо я водеха при него? Дали не беше ранен, на смъртно легло...

Влакът се разтърси и спря. Раздаде се съскане на спирачки, после затракаха вратите на вагоните.

– Когато слезем, ще се прехвърлим на друг влак – рязко каза Фон Холден. – Напомням ви, че все още сте подчинена на федералната полиция.

– Нали ме водите при Пол... Да не мислите, че ще избягам?

Внезапно на вратата се почука.

– Полиция. Моля, отворете!

Полиция ли? Вера погледна Фон Холден.

Без да ѝ обръща внимание, той надникна към гарата. По перона имаше много хора, но не забеляза полицаи.

Чукането се повтори.

– Полиция. Отворете незабавно!

Фон Холден се обърна.

– Грешка, сигурно търсят някого.

Той пресече купето, леко откряна вратата и надникна навън, като в същото време си сложи очила, сякаш искаше да различи по-добре полицаите.

– Я?

В коридора стояха двама цивилни, висок и нисък. Зад тях бе застанал униформен полицаи с автомат в ръцете.

– Излезте, ако обичате – нареди високият.

– Аз съм от БКА – отвърна Фон Холден и откряна вратата още малко, за да могат да видят Вера.

– Излезте от купето – повтори високият.

Бяха ги изпратили да търсят беглец на име Фон Холден. Можеше да се окаже, че са го намерили, но можеше и да грешат. Разполагаха само със снимка, а на нея човекът беше без очила. Освен това БКА... Каква беше тази история? И коя беше жената?

– Разбира се – кимна Фон Холден и излезе в коридора.

Ниският детектив гледеше Вера. Униформеният не изпускаше Фон Холден от поглед. Фон Холден му се усмихна.

– Коя е тази жена? – запита високият.

– Задържана по подозрение в тероризъм. Прехвърляме я.

– Къде?

– В Бад Годесбург.

– А защо няма униформена полицейска сътрудничка?

Вера погледна Фон Холден. За какво говореха?

– Нямаше време – спокойно отвърна Фон Холден. – Трябваше да бързаме. Свързано е с пожара в Шарлотенбург.

– Документи.

Фон Холден забеляза, че униформеният хвърли поглед към една красива жена, крачеща по перона. Отпусаха се, започваха да му вярват.

– Разбира се. – Той измъкна от малкото джобче на самото си тънък

кожен калъф и го подаде на ниския. После се озърна към Вера. – Добре ли сте, госпожице Монере?

– Не разбирам какво става.

– Аз също.

Фон Холден се завъртя и в коридора отекна странен звук, напомнящ задавена кашлица. Очите на униформения полицаи се разшириха и той рухна на пода. В същия миг дулото на заглушителя се опря в челото на дребния детектив. Раздаде се нов пукот и той залитна назад с пръснат череп. Преди високият да измъкне пистолета си, Фон Холден отскочи настрани и го простреля два пъти – над гръдната кост и в слънчевия възел. За момент лицето на детектива се изкриви от гняв, после той залитна и бавно се свлече надолу.

След секунди Фон Холден и Вера потънаха в тълпата по перона и се отправиха към чакалните. Той бе праметнал калъфа през лявото си рамо; с дясната ръка здраво я стискаше за лакътя. Вера бе пребледняла от ужас.

– Слушайте – прошепна Фон Холден, гледайки право напред, сякаш говореше за нещо незначително. – Тия хора не бяха полицаи.

Вера продължаваше да крачи като насън.

– Забравете какво видяхте. Изтрийте го от паметта си.

Вече бяха в чакалнята. Фон Холден се озърна, но не видя полицаи. Часовникът над щанда за вестници показваше 7:25. Фон Холден спря и набързо огледа разписанието на влаковете. Когато откри каквото му трябваше, той въведе Вера в малката закувалня и поръча кафе.

– Изпийте това. – Забеляза, че тя се колебае и настоя с усмивка. – Моля ви.

Вера взе чашата. Ръцете ѝ трепереха. Едва сега осъзна колко е изплашена. Отпи глътка кафе и усети как топлата течност плъзва надолу по гърлото ѝ. Фон Холден я остави сама и след минута се върна с вестник в ръката.

– Казах ви, че ония хора не бяха полицаи – изрече той тихо, привел глава плътно до нея. – След обединението в Германия се оформи ново нацистко движение. Засега то е в нелегалност, но създателите му твърдо са решили отново да го превърнат в могъща политическа сила. Снощи в двореца Шарлотенбург се събраха сто от най-влиятелните привърженици на демокрацията в Германия. Те трябваше да узнаят какво се подготвя и да дадат своята подкрепа в борбата срещу заговора.

Фон Холден се озърна към часовника и разгъна вестника. На първа страница имаше снимка на пламтящия дворец под огромно заглавие:

Charlottenburg Brent!⁶²

– Дворецът беше взривен със запалителни бомби. Всички в него загинаха. Това е дело на неонацистите.

– Защо ми казвате всичко това? – запита Вера. Усещаше, че той крие нещо.

Фон Холден забеляза група полицаи да тичат по перона към влака, който бяха напуснали преди малко. Отново погледна часовника. Беше 7:33.

– Елате с мен, моля – каза той и поведе Вера към коловозите. – Пол Озбърн откри, че хората около него не са това, за което се представят.

– Маквей? – смаяно възкликна Вера.

– Да, той също.

– Невъзможно! Та той е американец, също като Пол.

– Съвпадение ли е, че френският полицай, с когото Маквей работеше в Париж, бе убит в една лондонска болница почти по същото време, когато откриха трупа на министър-председателя?

– О, Боже...

Вера си спомни как Лебрюн стоеше до Маквей в апартаментата ѝ. Отново се бе възродил ужасът на германската окупация. Страх и смразяващо недоверие. Тъкмо срещу това се бореше Франсоа Кристиан. Тъкмо това го плашеше най-много – че сантименталните французи могат неусетно да попаднат под германско влияние. А самата Германия, раздирана от вътрешни борби и гражданско недоволство, да попадне в ръцете на фашистите.

– Това е истината – продължаваше Фон Холден. – Срещу нас са застанали опитни и добре организирани терористи, разполагащи с мрежа от агенти в Европа и Америка. Озбърн откри това и потърси помощ. Прехвърлихме го в чужбина, за да спасим живота му. Същото се отнася и за вас.

– За мен ли? – изненада се Вера.

– Тримата преди малко не търсеха мене, а вас. Знаят за връзката ви с Франсоа Кристиан. Може би грешат, но са решили, че знаете твърде много.

Пред погледа на Вера отново се появи Аврил Рокар, крачеща към къщата, след като само преди миг бе убила трима тайни агенти.

– А вие откъде знаете за Франсоа Кристиан? – запита тя.

– Озбърн ни каза. Затова ви измъкнахме от затвора, преди Маквей и

62. Шарлотенбург гори! (нем.), бел. авт.

неговите съучастници да се доберат до вас.

Завиха по един перон сред тълпа от забързани пътници. Фон Холден оглеждаше номерата на вагоните. От високоговорителите обявяваха заминаващи влакове. Откъде бе разбрала полицията, че е потеглил за Франкфурт? Погледът му дебнеше лицата и движенията наоколо. Нападението можеше да връхлети изневиделица. В далечината се раздаде вой на сирени. И изведнъж Фон Холден забеляза вагона, който търсеше.

Експресът потегли в 7:46. Вера тревожно седеше на червеното плюшено кресло до Фон Холден. Докато влакът се откъсваше от перона, тя приведе глава към прозореца и погледна назад. Не можеше да повярва, че Маквей е агент на нацистите. Но Лебрюн и Франсоа Кристиан бяха мъртви. А Фон Холден знаеше прекалено много. Нямаше откъде да го е научил, освен от Пол. Вече сто души бяха загинали при пожара в Шарлотенбург, още трима бе видяла да загиват в коридора на влака. В друго време, при други обстоятелства би могла да размисли и да се усъмни. Но събитията се развиваха прекалено бързо, прекалено жестоко.

И най-страшното – всичко това ставаше под сянката на едно толкова зловещо политическо движение, че тя дори не смееше да мисли за него.

133.

За един час Озбърн забрави всичко друго, освен жестоката касапница наоколо. Отначало с помощта на Ремер, а после със съдействието на първите пристигнали санитарии той полагаше отчаяни усилия да спаси жертвите, проснати върху кървавия бетон на автострадата. Трябваше да напрегне цялото си умение на хирург, всичко, което бе научил още от първия ден в медицинския колеж. Без инструменти, без лекарства и упойка.

Швейцарското ножче на един шофьор, стерилизирано върху пламъчето на клечка кибрит, му послужи за скалпел, с който да извърши трахеотомия на седемдесетгодишна монахиня.

След като привърши операцията, Озбърн се зае с една жена на средна възраст. Невръстният ѝ син истерично крещеше, че имала ужасна рана в крака и щяла да умре от загуба на кръв. Не беше рана. Кракът се оказа откъснат. Озбърн смъкна колана си, пристегна го около бедрото и нареди на момчето да държи импровизирания турникет. Веднага след това Ремер го повика да измъкнат млада жена изпод една толкова смачкана кола, че изглеждаше невъзможно някой да е оцелял вътре. Проснат по корем на бетона, Озбърн бавно я изтегли навън, докато легналият по гръб Ремер повдигаше с крака купчината ламарини и говореше нещо на немски. Едва сега забелязаха, че жената стиска в прегръдките си бебе. Бебето беше мъртво. Когато разбра това, тя просто стана и се отдалечи по пътя. След малко шофьорът на един смачкан микробус изтича подир нея, защото жената вървеше слепешком към идващите автомобили. По магистралата продължаваха да пристигат полицейски коли и линейки, а от Франкфурт бяха съобщили, че изпращат санитарен хеликоптер. Ремер вече стискаше измършавялото тяло на един младеж в последния стадий на СПИН, докато Озбърн наместваше изкълченото му рамо. Болката навярно беше непоносима, но младежът дори не изохка. Накрая се отпусна и едва доловимо прошепна:

– Danke.⁶³

Оттук нататък с пострадалите се заеха екипите от „Бърза помощ“. Бяха започнали още по тъмно, сега вече настъпваше утрото. Наоколо магистралата приличаше на бойно поле. Докато двамата вървяха по чакъла към мерцедеса, от небето с рев се спусна санитарен хеликоптер.

63. Благодаря (нем.), бел. пр.

Веднага към него се спуснаха двама спасители с носилка, трети санитар тичаше край тях, вдигнал високо банка с кръвна плазма.

Озбърн погледна Ремер и спокойно подхвърли:

– Мисля, че изтървахме влака.

– Ја.

Ремер отвори вратата на мерцедеса и в този момент от радиостанцията се раздаде поредица от кодови цифри, последвани от неговото име. Той веднага грабна микрофона и отговори. Отсреща развълнувано заговориха на немски. Ремер изслуша съобщението, потвърди, че е приел и прекъсна връзката.

– Преди малко Фон Холден е застрелял трима полицаи на гарата във Франкфурт. И тримата са мъртви. Фон Холден е избягал.

Ремер не каза нищо повече, но продължаваше да го гледа втренчено. Озбърн изтръпна от лошо предчувствие.

– Не ми казахте всичко. Какво има?

– Заедно с Фон Холден е пътувала жена.

– Значи...

– Снощи в 22:37 Вера Монере е била освободена от затвора – каза Ремер, докато се отдалечаваха с бясна скорост от мястото на катастрофата. – Преди час в една кола близо до централната берлинска гара са открили трупа на служителя, който е подписал заповедта.

– Да не би да намекувате, че тя е била жената с Фон Холден? – гневно запита Озбърн.

– Нищо не намеквам, просто ви съобщавам фактите. Смятам, че при сегашните обстоятелства трябва да знаете.

– Значи са я освободили, но никой не знае какво е станало след това.

Ремер мълчаливо поклати глава.

– Ремер... какво става, по дяволите?

– И аз това бих искал да знам.

Трима свидетели бяха забелязали мъж и жена да слизат от берлинския влак малко след пристигането във Франкфурт. Двойката прекосила перона и влязла в чакалнята. По-нататък мненията на свидетелите се разминаваха. В едно обаче бяха единодушни – че мъжът е този от снимката и че е носил на рамо някаква голяма чанта.

По фактите и свидетелските показания мрачните франкфуртски полицаи възстановиха картината на престъплението. Тримата им колеги бяха посрещнали влака в 7:04. Пет-шест минути по-късно някой ги бе застрелял от купето, в което пътуваше издирваният Фон Холден.

Трупове бяха открити в 7:18 от италиански бизнесмен, напускащ съседното купе. Човекът бе чул разговор в коридора, но не и изстрели, което подсказваше, че убиецът е използвал пистолет със заглушител. В 7:25 бе пристигнал първият полицейски патрул. В 7:45 районът беше блокиран. През следващите три часа бяха проверени всички пътници, напускащи гарата с влак, автобус, такси или пеш.

Ремер бе приел обаждането в 7:34. В 8:10 двамата с Озбърн пристигнаха на гарата.

Най-напред Ремер обсъди подробно произшествието с франкфуртските полицаи, след това лично разпита свидетелите. Озбърн слушаше внимателно и се мъчеше да разбере за какво става дума. Но не схвана почти нищо. Както му бе казал Ремер още по пътя, всичко беше въпрос на логика. Като важен транспортен възел, Франкфурт навярно беше само междинен пункт, а не крайна цел на Фон Холден. Летището се намираще само на десет километра от гарата и дотам имаше пряка линия на метрото. Но по всичко личеше, че Фон Холден е бил изненадан от полицаята, иначе би слязъл на някоя от предишните спирки. Убийството го е поставило в отчаяно положение. Едва ли би поел риска да потърси самолет, особено във Франкфурт. Следователно са му останали две възможности. Да се укрие в града за известно време, или незабавно да избяга. Самото бягство би могло да стане по три начина: с автобус, кола или влак. Ако не бе откраднал кола, този вариант отпаднаше, защото в бюрата за наемане на автомобили щяха непременно да си спомнят за него. Оставаха две възможности – автобус или влак. Тук вече полицията заставаше пред сериозен проблем, защото Франкфурт имаше автобусна връзка с над двеста градове в Европа. Дори при внимателно претърсване на автобусите не беше изключено двойката да се е изплъзнала. Същото се отнасяше и до влаковете. Проверките бяха започнали едва след блокирането на гарата в 7:45. През трийсетте минути от 7:15 до 7:45 бяха потеглили шестнайсет влака. Автобусните билети се закупуваха предварително и нито един от касиерите не си спомняше за човек с външността на Фон Холден. Но с влаковете не беше така. Пътниците често си купуваха билет от кондуктора след потеглянето.

Нищо нямаше да бъде пропуснато – франкфуртската полиция щеше да претърси града къща по къща, летището щеше да остане под наблюдение още няколко дни, влаковете и автобусите щяха да бъдат проверявани най-внимателно. Но интуицията подсказваше на Ремер, че Фон Холден е отпътувал с един от онези шестнайсет влака, потеглили преди гарата да бъде блокирана.

– Какво казаха за жената? – тревожно запита Озбърн, като си проби път през свидетелите.

– Описанията им не съвпадат – тихо каза Ремер. – Може да е госпожица Монере, може и да не е тя.

– Хей! Този човек ги е видял! – извика един униформен полицаи, влачейки през тълпата мършав негрър с бяла престилка.

Ремер бързо се завъртя.

– Видяхте ли ги?

– Да, господине – отвърна негрърът, без да надигне глава.

– Около седем и половина е сервирал кафе на жената – добави полицаят, който стърчеше с две глави над изплашения негрър.

– Защо не казахте веднага? – запита Ремер.

– Той е от Мозамбик. Наскоро го пребиха някакви хулигани и сега се страхува от всички бели.

– Слушай – кротко изрече Ремер. – Никой няма да те бие. Просто кажи какво си видял.

Негрърът го погледна и отново наведе глава.

– Мъж поръчал кафе за жена – отговори той на развален немски. – Тя много хубав, много изплашен. Ръце трепери, едвам пие кафе. Той отива, връща с вестник. Показва на жена. После двамата излиза...

– Накъде тръгнаха?

– Натам, на влак.

– Кой влак?

Негрърът кимна към два съседни коловоза и сви рамене.

– Натам или натам. Не помни. Не гледал подир тях.

Внезапно Озбърн не издържа и сграбчи негръра за раменете.

– Как изглеждаше жената?

– По-кротко, докторе – обади се Ремер.

– Питайте го каква коса е имала! Питайте!

Ремер преведе на немски.

Негрърът леко се усмихна и вдигна ръка към косата си.

– Schwarz.

– Боже Господи! – възкликна Озбърн.

Знаеше какво означава тази дума. Черна. Като косата на Вера.

– Да вървим – каза Ремер и го дръпна през тълпата.

След малко двамата нахълтаха в кабинета на началник-гарата. Ремер погледна часовника. Беше 8:47.

– Кои влакове са потеглили от коловози С-3 и С-4 от 7:20 до 7:45? – кресна Ремер на слисания железничар. – Mach schnell!⁶⁴

Човекът се изправи пред голямата железопътна карта на Европа и започна да изрежда с точността на компютър:

– Коловоз С-3... Експрес за Женева. Пристига в 14:06 с прехвърляне в Базел. Коловоз С-4. Бърз влак за Страсбург. Пристига в 10:37 с прехвърляне в Офенбург.

Ремер се навъси.

– Швейцария или Франция. И в двата случая напускат страната. По кое време пристигат влаковете в Базел и Офенбург?

В следващите няколко минути Ремер окупира кабинета и предупреди по телефона германската полиция в Офенбург, френската полиция в Страсбург и швейцарската полиция в Базел и Женева. В Базел и Офенбург всички слизачи пътници щяха да бъдат грижливо проверени, а в същото време на влаковете щяха да се качат групи цивилни полицаи. Ако Фон Холден и жената се опитаха да слязат на някоя от междинните гари, щяха да бъдат обкръжени и арестувани. Ако останеха във влака, рано или късно щяха да бъдат открити.

Когато Ремер остави слушалката, Озбърн пристъпи към него.

– Какво ще стане... с нея?

– Ще бъде задържана. Също като Фон Холден.

Ремер разбираше за какво става дума. Сега се издирваше убиец на трима полицаи. Ако бегълците се намираха в един от двата влака, шансовете им за повторно бягство бяха почти нулеви. А ако окажеха дори и най-малка съпротива, щяха да бъдат убити на място.

Озбърн го изгледа втренчено.

– А ние какво ще правим? Дали да не си поделим посоките? Вие в едната, аз в другата.

– Докторе... – Ремер се запъна и Озбърн усети, че след миг ще го изхвърлят от играта. – Знам, че искате да присъствате. Знам колко е важно за вас. Но не бих искал да попаднете между два огъня.

– Ремер, готов съм да поема риска. Не се тревожете.

– Не става дума за вас, докторе. Но в момента сте прекалено напрегнат и можете да съсипете всичко. Онзи човек е убил хладнокръвно трима полицаи и едно двайсетгодишно момиче. Методите му подсказват, че Нобъл навярно е прав и имаме работа с боец от Спецназ. Минал е специално обучение в Съветската армия, а може би и в ГРУ, което го поставя поне шест нива над най-добрите агенти на КГБ. Подобни хора са сред елита на най-опасните убийци в света и нормален човек просто

не е в състояние да разбере техния начин на мислене. Залавянето му няма да е лесно. Не бих искал заради вас, или заради когото и да било да загинат още полицаи. Върнете се в Берлин, докторе. Обещавам, че когато му дойде времето, ще ви уредя разговор с двамата.

С тия думи Ремер стана иззад бюрото и тръгна към вратата на кабинета. Озбърн го сграбчи за ръката.

– Ремер, не можете да ме прогоните просто така. Маквей не би го сторил.

– Не би го сторил ли? – мрачно се разсмя Ремер и бутна ръката му настрана. – Маквей ви доведе заради своите цели, доктор Озбърн. Само заради тях. Тъй че не се зальгвайте. А сега направете каквото ви казах. Върнете се в Берлин и се настанете на старото място, в хотел „Палас“. Ще ви потърся при първа възможност.

Ремер отвори вратата, мина край началник-гарата и се отправи към перона. Озбърн изчака малко и го последва. Видя как Ремер се приближи към струпаните полицаи и размени няколко думи със свидетелите. После групата се разпадна. Напълно. На нейно място нахлуха безименни хора, сякаш изобщо нищо не се беше случило. И Озбърн се озова съвсем сам сред франкфуртската гара. Отстрани биха могли да го сметнат за безгрижен турист, който се вълнува единствено от разписанието на влаковете. Но вълненията му бяха далеч по-сериозни.

Вече бе решил твърдо, че спътничката на Фон Холден не е Вера – може би имаше черна коса и приличаше на нея, но не можеше да е тя. Двамата пътуваха за Франция или Швейцария. А след това накъде?

И кое беше по-лошо? Да бъдат настигнати от полицията или да избягат?

Дори ако успееш да открият Джоана Марш, дори ако се окажеше, че тя знае нещо, Фон Холден си оставаше последният ръководител на Организацията, последната пряка нишка към смъртта на баща му. Ако попаднеш на полицейска засада, Фон Холден щеше да се бие. И да бъде убит. А това означаваше край на всичко.

Ремер му бе заръчал да се върне в Берлин. Да се настани в хотела и да чака. Но Озбърн бе чакал цели трийсет години. Стига толкова!

Изведнъж осъзна, че без да усети е прекосил гарата и приближава изхода към улицата. В този момент нещо привлече погледа му. Завъртя глава и видя, че откъм перона се задава с бърза крачка черният сервитьор. Негърът смъкваше в движение бялата си престилка и непрестанно се озърташе през рамо, сякаш се боеше от преследвачи. Когато стигна до изхода, той се озърна за последен път, захвърли престилката в

близкото кошче и изтича навън. За момент Озбърн се запита какво става. После разбра.

– Кучият син ни е излъгал!

134.

Ярките слънчеви лъчи го блъснаха като стена и за момент той спря заслепен. Засенчи очите си с длан и се помъчи да открие беглеца в навалищата пред гарата, но не успя. После го видя как тичешком пресича улицата и изчезва зад ъгъла. Озбърн се втурна след него.

Когато зави зад ъгъла, той отново забеляза негъра да крачи по отсрещния тротоар покрай витрините на малки кафенета и ресторанчета. Веднага прекоси уличката и забърза напред. Изведнъж му се стори, че отново е в Париж и преследва Анри Канарак. Тогава Канарак бе изчезнал в метрото и Жан Пакар го откри едва след три дни. Този път не мога да си го позволя, помисли Озбърн. След три дни Фон Холден и неговата спътничка ще бъдат на другия край на света.

Озбърн се хвърли напред. В същия момент негърът се озърна, видя го и побягна. След двайсетина крачки отново зави и изчезна.

Възрастна жена с очила се изпречи на пътя на Озбърн. Издутата ѝ пазарска чанта отхвъркна на тротоара. Без да обръща внимание на гневните крясъци, Озбърн продължи да тича. Когато достигна ъгъла, видя, че негърът прескача висока ограда. Озбърн незабавно го последва. От другата страна имаше двор и заден изход на някакъв ресторант.

След миг Озбърн нахълта вътре. Изтича по къс коридор, мина край склад за продукти и се озова в кухнята. Трима готвачи изненадано надигнаха глави. Единствената друга врата водеше към ресторанта. Озбърн изтича през нея и се озова сред сватбено тържество. Младоженците позираха пред фотографа, преграждайки пътя към изхода. Озбърн се завъртя и изтича обратно.

– Преди малко тук влезе един негър – изкрещя той, когато отново се озова в кухнята. – Къде е, по дяволите?

Готвачите се спогледаха. Най-едрият от тях, облечен с мазна прес-тилка, стисна сатъра и пристъпи напред.

– Какво искате? – запита готвачът на немски.

Озбърн се озърна надясно, към коридора, по който бе дошъл.

– Извинявайте – каза той и изскочи от кухнята.

В средата на коридора той рязко спря и блъсна вратата на склада за продукти. Не видя никого. Завъртя се, като че искаше да излезе и изведнъж скочи настрани. Негърът с отчаяна бързина изпъзля иззад куп чували, но Озбърн го сграбчи за яката. Разтръска изплашения човек и наведе

лице към него.

Негърът се задърпа, вдигна лакът над главата си и жално изхленчи на английски:

– Недей бий!

– Говориш ли английски? – запита Озбърн, гледайки яростно пленника.

– Малко... Недей бий.

– Мъжът и жената от гарата. На кой влак се качиха?

– Два коловоз. – Негърът сви рамене и опита да се усмихне. – Не знае. Не видял.

– Ти излъга полицаите – изръмжа Озбърн. – Недей да лъжеш и мен! Иначе ще ги повикам и отиваш право в затвора. Разбра ли?

Негърът го погледна и бавно кимна.

– Онзи човек рекъл, ако аз каже, той повика бръснати глави. Те бие мен. И семейство.

– Значи те е заплашил! Не ти е платил!

Негърът енергично тръсна глава.

– Не, не платил. Казва бръснати глави. Дойде бие. Пак.

– Никакви бръснати глави няма да дойдат – кротко каза Озбърн, после отпусна човека и бръкна в джоба си. С жален вик негърът опита да отскочи назад, но Озбърн го сграбчи отново и вдигна пред лицето му смачкана банкнота от петдесет марки. – На кой влак се качиха? За къде потеглиха?

Негърът се вторачи в банкнотата, после завъртя очи към Озбърн.

– Няма бой – каза Озбърн. – Плаща.

Долната устна на негъра затрепера. Все още се боеше.

– Моля те, много е важно. За моето семейство. Разбираш ли?

Човекът бавно надигна глава.

– Берн.

Озбърн разхлаби пръсти.

135.

Маквей лежеше по гръб и се взираше в тавана. Ремер бе заминал. Озбърн също. И никой не му казваше какво става. Беше десет без пет сутринта, а не разполагаше с нищо, освен вестници и телевизия. Половината му лице беше покрито с марлена превръзка и непрекъснато му се гадеше, но иначе се чувстваше сравнително добре. Само дето не знаеше нищо и го държаха в неизвестност.

Изведнъж се запита къде ли са личните му вещи. Виждаше костюма и обувките си в отворения гардероб. Отстрани имаше шкафче с две чекмеджета. Куфарът, записките и международният му паспорт навярно бяха в хотела. Но къде беше портфейлът с полицейската му значка, дявол да го вземе? Къде беше револверът?

Той отметна завивките, смъкна крака на пода и се изправи. Зави му се свят и трябваше няколко секунди да постои неподвижно, докато се опомни.

С три неуверени крачки се добра до шкафчето. В горното чекмедже откри бельото и чорапите си. В долното лежаха ключовете, гребенът, очилата и портфейлът. Но от револвера нямаше и следа. Сигурно бяха прибрали оръжието в някоя каса, или пък Ремер го бе взел. Маквей затвори чекмеджето, направи крачка към леглото и изведнъж спря. Нещо не беше наред. Завъртя се, дръпна отново чекмеджето и отвори портфейла. Значката и препоръчителното писмо от Интерпол бяха изчезнали.

– Озбърн! – възкликна Маквей. – Мътните да го вземат!

Беше сам. Без Ремер. Без Маквей. Без германските полицаи. Озбърн се облегна назад, докато самолетът на швейцарските авиолинии бавно набираше скорост по пистата.

След разговора с черния сервитьор Озбърн бе постъпил така, както навярно щеше да постъпи Маквей на негово място. Обади се в представителството на „Сунсеър“, помоли да го свържат с отговорника по охраната и обясни, че е полицейски инспектор от Лос Анджелис, работещ съвместно с Интерпол. В момента преследва един от виновниците за пожара в Шарлотенбург. Човекът е пристигнал с влак от Берлин, убил е на гарата трима полицаи и сега пътува за Швейцария. Трябва да бъде достигнат на всяка цена. Има ли начин да се осигури едно място за полета до Цюрих в 10:10?

В десет и три минути командирът на полет 533 го посрещна на аерогарата. Озбърн се представи под името Уилям Маквей, инспектор от полицейското управление в Лос Анджелис. Показа револвера, значката и препоръчителното писмо от Интерпол, като обясни, че в бързината не е имал време да вземе от берлинския си хотел паспорта и полицейското удостоверение. Носеше и още нещо – фотографията на Фон Холден.

Пилотът огледа снимката, прочете внимателно писмото и вдигна очи към човека, който се представяше за полицейски служител. Да, несъмнено беше американец, а наболата брада и тъмните сенки под очите му подсказваха, че отдавна е на крак.

Часът беше 10:06. До излитането оставаха четири минути.

– Мистър Маквей...

– Да, сър.

„Какво мисли? Че лъжа? Че може би аз съм беглецът и по някакъв начин съм успял да се сдобия с револвера и значката? Не, дръж се! Ако те обвини, отричай всичко! Притискай го, не му оставяй време да спори!“

– Никак не обичам огнестрелните оръжия.

– Аз също.

– В такъв случай, ако нямате нищо против, ще взема револвера в кабината докато пристигнем.

Това бе всичко. Капитанът се върна на борда, а Озбърн изтича до касата за билет и се настани в туристическия салон на самолета. Затвори очи и зачака тласъка на ускорението, който щеше да го увери, че командирът не е размислил. Изведнъж самолетът се устреми напред и след трийсет секунди вече бяха във въздуха.

Докато се издигаха през рядката облачност, Озбърн гледаше към земята. После насреща блеснаха ослепителни слънчеви лъчи и самолетът навлезе в синевата над облаците.

Някой леко го докосна по рамото. Озбърн стреснато надигна глава и видя, че до него стои усмихната стюардеса.

– Сър, в първа класа има свободни места. Командирът ви предлага да се преместите.

– Благодаря – кимна той и се изправи.

Полетът нямаше да трае повече от час, но в първа класа можеше да се настани удобно и да подремне. Освен това в първокласната тоалетна осигуряваха комплекти за бръснене.

Командирът на екипажа навярно изпитваше най-топли чувства към полицията или към американците, защото освен топлите грижи по

време на полета, след кацането оказа на Озбърн една неоценима услуга – представи го на швейцарските полицаи, като лично гарантира за него и подчерта колко е важно незабавно да тръгне по следите на престъпника от Шарлотенбург. Само след няколко минути Озбърн бе изведен навън с най-сърдечни пожелания за успех.

Пред аерогарата пилотът му върна револвера и предложи да го откара донякъде.

– Не, благодаря – отвърна Озбърн. Въпреки облекчението си предпочиташе да не разкрива накъде е тръгнал.

– В такъв случай всичко хубаво.

Озбърн се усмихна и протегна ръка.

– Ако някой ден минавате през Лос Анджелис, обадете се да пийнем заедно.

– Непременно.

Беше 11:20 сутринта на 13 октомври, събота.

В 11:35 Озбърн напусна Цюрих с експреса за Берн. Щеше да пристигне в 12:45, трийсет и четири минути след влака от Франкфурт. Влаковете за Женева и Страсбург навярно вече бяха проверени и Ремер знаеше за провала. Щеше да продължи издирването – но в коя посока?

Внезапно му хрумна, че негърът може да е излъгал и него. Дали наистина бе успял да намали преднината на Фон Холден, или в Берн щеше да открие, че отново е останал с празни ръце?

136.

След четирийсет и пет минути щеше да пристигне в Берн. Трябваше да обмисли какво ще прави след това. Въпреки цялата си бързина, все още изоставаше от Фон Холден с повече от половин час. Освен това нямаше ни най-малка представа каква е крайната цел на беглеца. Трябваше да се постави на мястото на Фон Холден. Откъде идваше, накъде бягаше и защо?

Още във Франкфурт бе разбрал, че в Берн има малко международно летище, приемащо самолети от Лондон, Париж, Ница, Венеция и Лугано. Но полетите не бяха редовни. А и малкото летище лесно можеше да се постави под наблюдение. Фон Холден не би поел подобен риск. Освен ако в Берн го чакаше частен самолет...

По съседния коловоз с грохот прелетя насрещен влак. После изчезна и зад прозореца отново се появиха зелени полета и стръмни хълмове, обрасли с гъсти гори. За момент Озбърн потъна изцяло в красотата на този пейзаж с ясно синьо небе и свежа зеленина, по която танцуваха лъчите на обедното слънце. Отминаха някакво малко градче, после влакът описа широк завой и върху отсрещното възвишение Озбърн видя мрачния силует на средновековен замък. Искаше му се някой ден отново да дойде тук.

Изведнъж пак си спомни за Вера и твърдо реши, че спътничката на Фон Холден трябва да е някоя друга жена. Без съмнение Вера беше освободена съвсем законно и в момента навярно пътуваше за Париж. Мисълта, че тя се завръща към предишния си спокоен живот, го изпълваше с болка и радост едновременно. Това беше не просто завръщане, а крачка към общото им бъдеще. На фона на швейцарския пейзаж прелетя група деца, Озбърн чу звънкия им смях и отново видя лицето на Вера, отново усети нейното докосване. Двата крачеха усмихнати, ръка за ръка...

– Fahrkarte, bitte.⁶⁵

Озбърн надигна глава. До него стоеше млад усмихнат кондуктор с черна кожена чанта през рамо.

– Извинявайте, аз малко...

Кондукторът се усмихна още по-широко.

– Билета, ако обичате.

65. Билета, моля (нем.), бел. прев.

– Да.

Озбърн бръкна в джоба си и подаде в билета. В този момент му хрумна идея.

– Извинете. Трябва да се срещна с един човек в Берн. Той пристига с влака от Франкфурт в 12:12. Обаче... не знае, че идвам... исках да го изненадам...

– Знаете ли къде ще отседне?

– Не, аз...

Точно там беше целият въпрос. Фон Холден едва ли смяташе да отседне в Берн; вероятно главната му цел беше час по-скоро да се измъкне от Германия. И в такъв случай отпаднаше вероятността да го чака частен самолет.

– Мисля, че ще продължи с друг влак. Може би за... – За къде всъщност? Не за Германия. Не и за източните страни; пътуването натам би усложнило нещата. – Може би за Франция. Или Италия. Той е... търговец.

Кондукторът леко се навъси.

– Всъщност какво точно ме питате?

– Аз... – Озбърн се усмихна глуповато. Разговорът му бе помогнал да проясни мислите си, но кондукторът имаше право. Какво можеше да очаква от него? – Аз май просто се мъчех да реша как да постъпя, ако се разминем. Нали разбирате, ако вече е потеглил, преди да пристигна.

– Според мен най-добре ще е да вземете европейското разписание и да видите кои влакове са потеглили от Берн между 12:10 и 12:44. Освен това бих ви препоръчал веднага щом слезете, да дадете обявление по радиоуредбата.

– По радиоуредбата ли?

– Да, сър.

Кондукторът кимна, подаде му разписание на влаковете и продължи по коридора.

Озбърн се загледа навън.

– Значи по радиоуредбата... – промърмори той.

Фон Холден чакаше пред павилионче за сладкиши на бернската гара. Вера бе отскочила до тоалетната. Беше уморена и почти през целия път бе мълчала, но Фон Холден знаеше, че мисли за Озбърн. И точно защото вярваше, че я водят при него, тя щеше да се върне, както бе обещала.

Първият час от пътуването с експреса за Берн беше най-тревожен. Фон Холден разчиташе на страха на черния сервитьор, когото бе

заплашил, че посмее ли да се разприказва, ще си има работа с бръснатите глави. Ако бе надценил заплахата и негърът бе проговорил, влакът скоро щеше да бъде спрян и ограден от полицията. Но не се случи нищо подобно.

В 12:53 Вера се върна от тоалетната и Фон Холден я отведе до касата, където закупи две седмични карти за всички направления на европейските железници. С тях можеха да пътуват по целия континент. Обясни й, че така ще имат пълна свобода на придвижването. Пропусна да спомене само това, че предпочиташе тя да не знае къде отиват.

– Achtung! Herr Von Holden, Telefon anruf, bitte. Herr Von Holden, Telefon, bitte.⁶⁶

Фон Холден трепна. Бяха обявили името му по високоговорителите. Какво ставаше? Кой можеше да знае, че е тук?

– Achtung! Herr Von Holden, Telefon anruf, bitte.

* * *

Озбърн стоеше край телефоните, с гръб към стената. Оттук виждаше почти цялата гара. Билетните гишета, магазинчетата, ресторантите, валутните бюра. Ако Фон Холден още се намираше на гарата – което съвсем не беше сигурно, защото през последния половин час бяха потеглили тринайсет влака: шест за различни швейцарски градове, един за Амстердам и останалите за Италия – и ако решише да отговори на повикването, Озбърн непременно щеше да го забележи. Другата вероятност бе да чака на някой перон. На идване Озбърн бе преброил поне осем коловоза.

– Съжалявам, сър, хер Фон Холден не отговаря – изрече в слушалката учтив женски глас.

– Моля ви, опитайте още веднъж. Много е важно.

Обявлението прозвуча отново. Фон Холден сграбчи Вера за лакътя и бързо я поведе по коридора към пероните.

– Кой е? – запита тя. – Кой ви търси?

– Не знам.

Фон Холден се озърна през рамо. Не забележа познато лице. Завиха зад ъгъла и започнаха да се изкачват към перона. В края на коловоза вече чакаше влак.

Озбърн остави слушалката и тръгна към пероните. Фон Холден не бе отговорил на повикването. Колкото и да се вглеждаше, Озбърн не го

66. Внимание! Господин Фон Холден, обадете се на телефона, моля. (нем.), бел. прев.

бе видял между хората в чакалнята. Ако Фон Холден все още беше на гарата, трябваше да е на перона или в купето на някой влак, очаквайки да потегли.

Озбърн тръгна по коридора към коловозите. Отляво и отдясно се появиха стълби. Трябваше да избере един от четирите перона. Реши да излезе на третия, така щеше да попадне почти в средата на коловозите.

Когато изтича нагоре по стъпалата, сърцето му заподскача от вълнение. Очакваше да срещне тълпа от пътници, но за негова изненада перонът се оказа почти пуст. Изведнъж забеляза влак в края на съседния перон. Мъж и жена бързо крачеха към него. Не можеше да ги види ясно, но различи, че мъжът носи на рамо някаква масивна чанта. Озбърн се втурна напред по своя перон. Не смееше да прескочи релсите, защото се боеше, че между тях може да има кабели за високо напрежение. Мъжът и жената вече приближаваха влака; бяха с гръб към него. Озбърн тичаше с всичка сила. Вече се изравняваше с тях, когато двамата достигнаха последния вагон и мъжът помогна на жената да се качи, после хвърли бърз поглед назад. Озбърн застина на място. За миг погледите им се срещнаха, после мъжът изчезна във вагона. Влакът се люшна, бавно набра скорост и започна да се отдалечава.

Озбърн стоеше като вкаменен. От другия перон го бе погледнало лицето, което помнеше от Зоологическата градина в Берлин. Лицето от видеозаписа на Хауптшрасе. Лицето на Фон Холден.

Колкото до жената, Озбърн бе успял да я види само за част от секундата. Но за тази част от секундата бе рухнал целият му свят. Вече нямаше ни най-малко съмнение коя е тя.

Вера.

137.

– Паскал – бе казал Шол, – отнеси се с дълбоко уважение към младия доктор. Убий го пръв.

– Да, господине – бе отговорил Фон Холден.

Но не го бе сторил. По безброй причини не бе успял да го стори. А причините нямат значение, когато се превръщат в оправдания. Озбърн беше жив и бе успял да го проследи до Берн. Как? Пълна загадка, но фактът си оставаше факт. Както и още нещо – Озбърн щеше да потегли със следващия влак.

– Интерлакен – отговори един железничар, когато Озбърн го запита закъде е потеглил влакът преди малко. После добави, че влаковете за Интерлакен се движат на всеки половин час.

– Danke – каза Озбърн.

Замаян, той слезе по стъпалата и тръгна към чакалнята. Искеше да вярва, че Вера е пленничка на Фон Холден и пътува с него против волята си. Но знаеше, че не е така – личеше от начина, по който вървяха към влака. Вече нямаше значение в какво иска да вярва. Фактите бяха неумолими и Маквей имаше право. Вера беше агент на Организацията и придружаваше Фон Холден към неизвестната му цел. А Озбърн се бе влюбил в нея като последен глупак.

Пристъпи към едно от гишетата и се нареди да купи билет за Интерлакен, когато внезапно му хрумна, че това навярно е само междинна спирка. Те можеха да се прехвърлят на друг влак и то неведнъж. Ако трябваше всеки път да си набавя билет, щеше да ги изпусне. Решението дойде веднага. Озбърн извади кредитната си карта и закупи петдневна карта за всички направления. Часът беше 13:15, до следващия влак оставаха още петнайсет минути.

Озбърн седна в ресторанта и си поръча кафе. Трябваше да обмисли нещата. Почти веднага осъзна, че няма представа къде се намира Интерлакен. Ако знаеше, би могъл да предвиди следващия ход на Фон Холден. Стана, отиде до вестникарския щанд и помоли за пътеводител и туристическа карта на Швейцария. По радиоуредбата обявиха на немски следващия влак. Озбърн разбра само една дума, но тя беше достатъчна.

Интерлакен.

– Има ли още много път до това място, където отиваме? – запита Вера през тракането на колелата, докато влакът бавно навлизаше в

малкото градче Тун.

Откакто напуснаха Берн, тя бе гледала разсеяно през прозореца, но сега изведнъж се разсъни и зададе въпроса категорично. Отвън някакъв огромен средновековен замък надвисваше над линията като задремал каменен великан, още пазещ спомени отпреди осем века.

Докато приближаваха гарата, Фон Холден напрегнато се оглеждаше за признаци на полицейска активност. Ако Озбърн бе предупредил властите, Тун беше първото място за претърсване на влака. Трябваше да бъде готов. Знаеше, че Вера не е забелязала Озбърн, иначе нямаше да се държи толкова спокойно. Тъкмо затова я водеше със себе си – за да я използва като коз срещу противниците.

След броени секунди се изравниха с гарата. Сега щеше да се реши всичко. Сетне гарата изостана назад и влакът ускори ход. Фон Холден въздъхна от облекчение. Градчето изчезна и отпред се появиха водите на Тунското езеро.

– Попитах ви още колко...

Фон Холден я погледна право в очите.

– Не мога да разкрия къде отиваме. Забранено ми е.

Той рязко стана и тръгна към тоалетната. Вагонът беше почти празен. Сутрин навярно имаше повече пътници. Съботните планински излети започваха рано, за да могат хората да се наслаждават цял ден на великолепните алпийски пейзажи.

В Интерлакен трябваше да сменят влака. До идването на следващия влак от Берн имаше достатъчно време за действие. Щяха да се прехвърлят, после Фон Холден щеше да си измисли претекст да остави Вера във вагона – телефонно обаждане или нещо подобно – и щеше да се върне на гарата, за да убие Озбърн.

138.

На излизане от Берн влакът мина по мост над стоманеносивите води на река Аар. Високо горе на стръмния склон над града се издигаше великолепна готическа катедрала. После влакът ускори ход и катедралата изчезна зад силуетите на фабрични сгради и складове. Край прозорците прелетя малка горичка и изведнъж се ширнаха алпийски ливади.

Озбърн се облегна назад, пхна ръка под сакото си и опипа масивната дръжка на револвера. Знаеше, че Маквей вече е открил липсата на оръжието, значката и писмото. Сигурно веднага бе разбрал кой ги е задигнал. Но сега яростта на Маквей нямаше значение. Тя беше част от един друг, далечен свят.

Според картата Интерлакен се намираше на югоизток от Берн. Фон Холден не бягаше от Швейцария. Напротив – навлизаше все по-навътре в страната. Какво можеше да го води към Интерлакен?

През клоните на дърветата Озбърн зърна слънчеви отблясъци по някакво езеро, после мислите му се насочиха към черната раница, която носеше Фон Холден, докато се качваше на влака. В нея имаше нещо голямо и ръбесто. Спомни си разговора с Ремер по пътя за Франкфурт. Старицата, която бе видяла Фон Холден да напуска таксито, говореше за голям бял сак. Свидетелите от франкфуртската гара също споменаваха за обемист багаж. Това означаваше, че Фон Холден носи нещо със себе си още от Берлин.

„Щях ли да се обременявам с багаж, ако бях убил трима полицаи и трябваше да се спасявам с бягство? Да, ако този багаж е нещо изключително важно.“

Каквото и да бе, то продължаваше да лежи в черната раница. Така или иначе, крайната цел на Фон Холден си оставаше пълна загадка, както и намеренията му след като я достигне.

Внезапно Озбърн осъзна, че през цялото време неволно е разлиствал пътеводителя. Осъзна го, защото нещо привлече погледа му. Една-единствена дума.

Отново прочете целия текст.

От най-високата европейска гара Юнгфрауйох започва скален коридор, водещ към хотел-ресторант „Бергхаус“ – също най-висок в Европа. През 1972 година сградата бе унищожена от пожар и днес на нейно място е построен великолепният ресторант „Над облаците“.

– Бергхаус... – изрече на глас Озбърн и изтръпна. Така се наричаше швейцарската група, която бе организираща приема в Шарлотенбург.

Бързо разгърна картата и плъзна пръст по нея. Гарата Юнгфрауйох беше под самото било на Юнгфрау – един от най-високите алпийски върхове след Монблан и Айгер. Пътеводителят поясняваше, че дотам се стига с най-високата зъбчата железница в Европа. Изведнъж Озбърн усети, че косата му настръхва.

Зъбчатата железница тръгваше от Интерлакен.

139.

Маквей държеше на всяка цена да се свърже с Ремер и най-сетне успя. В 13:45.

– Къде е Озбърн, дявол да го вземе?

Ремер беше в Страсбург и по линията имаше смущения.

– Не знам – долетя гласът му през пукот и прашене.

– Ремер! Онова копеле ми е задигнало значката, револвера и писмото от Интерпол! Къде е, по дяволите?

Смущенията се засилиха, после прозвуча оглушително прашене, три такта от Бетховен и свободен сигнал. Маквей ядно затръшна слушалката.

– Да му се не види!

Под ярките слънчеви лъчи влакът от Берн бавно навлезе в гарата на Интерлакен. Раздаде се металическо скърцане и влакът спря. От първия вагон слезе кондукторът, следван от три момичета с униформи на енорийското средно училище. Още пет-шест души слязоха от втория вагон, пресякоха перона и изчезнаха в гарата. Третият вагон се оказа най-пълнен – от него с весела глъчка се изсипаха двайсетина американски туристи и вкупом поеха напред. Над перона отново се възцари тишина. Опустелият влак стоеше на фона на алпийските склонове като забравена играчка.

Внезапно отсрещната врата на средния вагон се отвори и нечий крак бавно стъпи върху чакъла. След кратко колебание слезе и вторият крак. Прикрит зад вагоните, Озбърн бързо закрачи към края на влака. Когато го достигна, той предпазливо надникна иззад ъгъла. Перонът беше пуст. Релсите пред него също. Озбърн отново опипа револвера под колана си. Не се съмняваше, че Фон Холден го е познал на гарата в Берн. А Фон Холден от своя страна едва ли се съмняваше, че Озбърн ще го последва с първия влак. Сега Озбърн съжаляваше, че бе послушал съвета на кондуктора. С обявлението само бе подсказал на Фон Холден, че го следи. И защо изобщо си бе въобразил, че онзи ще е толкова глупав да отговори на повикването? Обявлението беше грешка, също като онзи нелеп бяг по перона след влака за Интерлакен. Още една подобна грешка можеше да му струва живота.

В далечината изсвири влак. От високоговорителя подканиха пътниците за Юнгфрау да се подготвят. Ако изпуснеше влака, щеше да се

наложи да чака още половин час. И Фон Холден щеше да има цял час преднина... освен ако го чакаше някъде тук.

Отново обявиха влака за Юнгфрау. Ако искаше да го хване, трябваше да излезе на перона и да мине пред гарата. Фон Холден несъмнено бе съобразил това. Единственият съюзник на Озбърн беше яркото слънчево пладнe. Фон Холден би трябвало да е крайно самоуверен, за да предприеме толкова дръзко нападение. Но нима не бе станало точно така с Джордж Озбърн преди трийсет години?

След като огледа гарата още веднъж, Озбърн излезе иззад влака и тръгна към другия край на перона. Крачеше бързо, докосвайки с пръсти дръжката на револвера под разкопчаното сако. Сетивата му бяха напрегнати до предел. Очакваше всеки момент да зърне нечия сянка, да чуе стъпки или някой да изскочи пред него. За миг отново се озова в Париж, на тротоара пред „Ла купол“, докато Маквей надигаше крачолата на мъртвия убиец, за да разкрие протезите, с които бе променил ръста си. Дали и Фон Холден прибягваше към подобни трикове? Или разполагаше с други, още по-странни и изобретателни?

Старяеше се да върви на открито, по самия край на перона. Мина край някакъв старец с бастун и неволно се запита дали ще доживее до неговата възраст.

Старец с бастун!

Озбърн трескаво се завъртя, готов да измъкне револвера и да стреля. Но старецът беше истински старец и невъзмутимо куцукаше напред. Влакът отново изсвири и Озбърн се обърна към него. Американските туристи се качваха в последния вагон. Значи и те пътуваха за Юнгфрау. Ако решеше да хване влака, можеше да се присъедини към тях.

– Achtung! Achtung! Doctor Osborn. Telefon, bitte! – раздаде се от високоговорителите.

Озбърн застина на място. Фон Холден не само знаеше, че е тук. Знаеше и името му.

– Доктор Озбърн от Съединените щати, обадете се на телефона, моля!

Озбърн се огледа. Видя телефоните в края на гарата. Две кабинички една до друга. И двете бяха празни. Хрумна му да попита откъде се подава обявлението, но нямаше време за това. Последните американци се качваха на влака. Какво правеше Фон Холден? Дали се укриваше някъде срещу телефоните със снайперска карабина в ръце? Дали не бе заредил в кабината експлозив, който да се взриви при вдигане на слушалката? Или щеше да го задейства от разстояние, както в хотел „Борггреве“?

От високоговорителите долетя последно предупреждение за пътниците до Юнгфрау. После обявиха пристигащ влак. Отново повикаха доктор Озбърн на телефона. Кондукторите приканваха последните пътници да се качват.

Мисли! Мисли, заповяда си Озбърн. Не знаеш нищо за Юнгфрау, не знаеш какво ще предприеме Фон Холден, когато пристигне там. Ако това е трик и изпуснеш влака, той ще има цял час преднина. Достатъчно време, за да изчезне. Но ако той дебне тук, а ти се качиш на влака, просто ще те изчака да потеглиш и е напълно свободен. Хваща първия обратен влак и повече няма да чуеш за него. Може изобщо да не е отивал към Юнгфрау. Ами ако все пак е пътувал натам? Юнгфрау е последната спирка. Ако Фон Холден отива към „Бергхаус“, трябва да разбереш защо! Каква е целта му? Щом мъкне тази раница чак от Берлин – дори след пожара в Шарлотенбург и убийствата във Франкфурт – значи в нея има нещо извънредно важно, дори съдбоносно за Организацията. В такъв случай може би го носи на някого. Може би там чака някой, по-мощен даже от Шол. И тогава кое е по-важно – мисията или самотният преследвач? Ако ме убие тук, вече няма да има проблеми. Но ако нещо се обърка, ако бъде заловен, задачата му пропада.

– Внимание, доктор Озбърн. Обадете се на телефона, моля!

Не! Не се поддавай! Обявлението е измама! Той вече пътува с предния влак!

Изведнъж Озбърн се втурна напред. С няколко скока достигна последната врата, сграбчи перилото и се хвърли във вагона. Почти веднага влакът потегли. Зад него бавно се смаляваха живописните хотелчета и къщички на Интерлакен. После наклонът се увеличи и влакът навлезе сред пламналите багри на есенни гори, отвъд които в далечината се синееше Тунското езеро.

140.

Другарю старши лейтенант, така го наричаха в Спецназ. Но кой беше сега? Още ли беше Leiter der Sicherheit, или се бе превърнал в последен самотен боец, тръгнал на най-важната мисия в своя живот? И двете, помисли Фон Холден. И двете.

До него Вера гледаше през прозореца. Навярно просто се мъчеше да убие времето. Фон Холден се завъртя и също погледна навън. Преди малко бяха сменили влака в Гринделвалд и сега зъбчатите колела със скърцане тласкаха вагона нагоре през стръмни алпийски ливади, осеяни с диви цветя и пасящи крави.

След още двама минути щяха да достигнат Клайне Шайдег, където ливадите рязко свършваха. Там отново щяха да се прехвърлят и да продължат към сърцето на Алпите – през Айгерванд и Айсмеер до последната спирка, Юнгфрау. Отляво се издигаше връх Айгер, иззад него надничаше заснеженият Монх. А още по-нататък беше Юнгфрау – невидим засега, но познат до най-малките подробности. Самият връх, висок повече от четири километра, се извисяваше на осемстотин метра над последната гара. Фон Холден се вгледа в шеметната северна стена на Айгер – хиляда и осемстотин метра гладка отвесна скала от алпийските пасища до върха – и помисли за петдесетината професионални алпинисти, които бяха загинали при опитите да я покорят. Това беше риск, несравним с нищо друго. Подготвяш се търпеливо, полагаш всички усилия, после връхлита нещо непредвидено и падаш. Смъртта просто протяга ръка и те сграбчва.

Фон Холден бе очаквал полицията да го пресрещне в Тун. После в Интерлакен. Но от полицията нямаше и следа, а това означаваше, че Озбърн е сам. Фон Холден не знаеше колко влака минават дневно през Интерлакен. Знаеше обаче, че десет минути след пристигането им бе потеглил влак за Люцерн. Люцерн беше важен транспортен възел, осигуряващ връзка за Амстердам, Белгия, Австрия, Люксембург и Италия. Юнгфрау беше само странично разклонение за туристи и алпинисти. Едва ли някой би очаквал един беглец от закона да тръгне на екскурзия из планините, особено след като знае, че линията води към задънена улица. Не, беглецът би бързал да се откъсне от преследвачите, а ако е възможно – и да напусне страната.

Фон Холден бе отхвърлил идеята за засада в Интерлакен като

прекалено рискована. Вместо това бе решил да отвърне на Озбърн със собствения му трик. Обявлението преследваше двойка цел – да обърка противника и в същото време да го изплаши. Озбърн бе стигнал дотук с инстинкт и лукавство, но сега щеше да изпадне в паника и да потърси последната опора. Логиката. След пристигането от Берн оставаха само два пътя – със зъбчатата железница към върховете или с теснолинейката към Люцерн. Озбърн щеше да узнае, че влакът за Люцерн е потеглил само десет минути след идването на Фон Холден. И нямаше да има друг избор, освен да изчака следващия влак, за да се втурне по дирите на една сянка.

Озбърн скочи на перона на гринделвалдската гара и изтича към влака, който щеше да го откара до Клайне Шайдег за последното прехвърляне по пътя към Юнгфрауйох. Вече не се боеше от засада. Беше сигурен, че противникът е потеглил с предния влак. А Фон Холден с цялото си високомерие навярно мислеше, че го е заблудил в Интерлакен и че сега Озбърн стои съвсем объркан на гарата или пътува с теснолинейката за Люцерн.

От краткия разговор с един от американските туристи бе узнал, че на последната гара има малка пощенска служба, магазинче за сувенири, ресторант, автоматична метеостанция и специална атракция за туристите, наречена „Ледения дворец“ – тунел с множество скулптури, изсечени от самия ледник. Всички тия забележителности се намираха на различни нива и бяха свързани с асансьори. Освен тях наоколо имаше само върхове и ледници. Ако Фон Холден носеше съдържанието на раницата за някого, срещата трябваше да се състои около гарата. Какво точно носеше, кой щеше да го чака? Озбърн не знаеше и нямаше шанс да узнае преди края на пътуването.

С пронизително скърцане на зъбчатки вагонът преодоля поредния завой и Озбърн за пръв път видя изцяло острите, заснежени върхове. Най-близко беше Айгер и дори от това разстояние се различаваха малките снежни вихрушки по склоновете му.

– Минем ли Клайне Шайдег, душко, поемаме право нагоре – посочи нататък една изрусена американка от групата. Не беше трудно да се забележи, че си е правила пластична операция, а липсата на халка върху лявата ръка, с която го потупваше по коляното, недвусмислено показваше, че е неомъжена. – Ще се изкачим по тунел през стената на Айгер, а пък отгоре се вижда цялата долина чак до Интерлакен.

Озбърн с усмивка благодари за информацията, после я загледа втренчено, докато тя най-после се сети да дръпне ръка. Не че мразеше

агресивните жени, просто мислите му бяха заети с друго. Съжаляваше, че освен револвера на Маквей не носи поне една от спринцовките със сукцинилхолин, които бе приготвил в Париж за отвличането на Албърт Мериман.

141.

Фон Холден също гледаше върховете, дебнейки за облаци или поголеми снежни вихрушки – първите признаци, че времето може да се развали. Не забеляза нищо подобно и това беше добър знак. Така щеше да е по-лесно, ако възникнеха проблеми и му се наложеше да тръгне през планините.

Седнала отсреща, Вера го наблюдаваше внимателно. От известно време нещо в него я смущаваше, но беше толкова неопределено, че не можеше да определи какво е то. Да, той беше полицаи. Да, водеше я при Пол Озбърн. Трябваше да е така, защото от затвора я бяха предали на него и защото знаеше неща, които нямаше откъде другаде да научи. Ала въпреки всичко имаше нещо нередно и тя се мъчеше да го изясни. Вдигна глава към черната найлонова раница върху багажника. Фон Холден я носеше още от Берлин и досега не ѝ бе хрумвало да се запита какво има вътре.

– Доказателства – тихо каза Фон Холден, който бе забелязал погледа ѝ.

Влакът се изкачваше стръмно нагоре между отвесни зъбери, планински потоци и водопади.

– Документи и други улики срещу ядрото на неонацистското движение. Имена, адреси, финансови данни...

В двата вагона на малкото влакче имаше само по пет-шест пътници. Зъбчатият двигател беше отзад. Вера започваше да става агресивна и това не се хареса на Фон Холден. Очевидно тя малко по малко превъзможваше шока от арестуването и убийствата във Франкфурт. Започваше да осъзнава, да обмисля положението, може би даже да се съмнява. Значи трябваше отново да я изпревари, да подхвърли нещо, с което да спечели доверието ѝ.

– Мисля, че вече е безопасно да ви разкрия крайната цел – усмихна се Фон Холден. – Отиваме към гарата на Юнгфрау. Наричат я Покрива на Европа. Ще можете да изпратите картички от най-високата пощенска станция на континента.

– Значи там ще намерим Пол.

– И безопасно място за документите.

– Какво ще стане, когато пристигнем?

– Не зависи от мен. Моята задача беше да се погрижа за вас и

документите. – Фон Холден отново се усмихна. – След това се прибирам у дома... ако имам късмет.

Изведнъж влакчето навлезе в мрачен тунел и лампите светнаха.

– Още двайсет минути – каза Фон Холден.

Успокоена, Вера се облегна назад. Засега е доволна, помисли Фон Холден. Щом стигнеха до последната гара, щяха да излязат заедно с другите пътници и веднага да тръгнат към метеорологичната станция. А после нямаше да има значение какво мисли Вера, защото влезеха ли вътре, щяха да изчезнат в дълбоките тунели и вече никой не би могъл да ги открие.

Внезапно влакът намали ход и отпред се появи Айгерванд – малка спирка, изсечена в северната стена на Айгер. Отбиха в съседния коловоз и спряха, за да освободят релсите за слизаща композиция. Машинистът отвори вратите и покани пътниците да се насладят на великолепната гледка.

– Елате – усмихна се Фон Холден. – Засега сме туристи като всички други. Нека не пропускаме това удоволствие.

Слязоха от вагона и прекосиха площадката, от която няколко къси тунела водеха към огромни прозорци, изсечени в отвесната скала. В далечината под тях се виждаше слънчевата долина с целия път, който бяха изминали през Клайне Шайдег, Гринделвалд и Интерлакен. Фон Холден бе идвал тук повече от двайсет пъти, но всеки път гледката му се струваше все по-вълнуваща, сякаш започваше да вижда света с очите на самата планина. Зад тях прозвуча свирката на влакчето и останалите пътници тръгнаха обратно.

В този момент Фон Холден зърна долу двата вагона, приближаващи Клайне Шайдег. Изведнъж дъхът му спря, сърцето му бясно заподскача в гърдите. Зад клепачите му потръпна светлина и от пустотата бавно изплуваха огромните пурпурно-зелени драперии.

– Добре ли сте? – запита Вера.

За миг Фон Холден се олюля, после дълбоко въздъхна и с усилие на волята се изтръгна от видението.

– Да, благодаря... – Той ѝ подаде ръка и двамата тръгнаха назад. – Сигурно от височината...

Лъжеше. Пристъпът не се дължеше нито на височината, нито на изтощението или тревогата. Беше истински. Die Vorahnung – предчувствието. И можеше да означава само едно.

Озбърн идваше с онзи влак.

142.

Озбърн усети как облегалката го притисна изотзад, когато влакчето се отдалечи от Клайне Шайдег и пое нагоре по стръмния склон към стената на Айгер. Изрусената дама – казваше се Кони и беше разvejдана два пъти – продължаваше да му досажда. Накрая той се извини и мина в предния вагон. Трябваше да размисли. След малко повече от четирийсет минути щяха да стигнат до Юнгфрауйох. Трябваше да реши какво ще прави още от първата крачка по перона. Отново пхна ръка под сакото си и опипа револвера на Маквей. Кой знае защо му мина мисълта за лавини. Неведнъж се бе случвало един-единствен изстрел да предизвика чудовищна лавина. Планинските спасители използваша гранатомети и минохвъргачки, за да разчистват опасните места, преди да допуснат скиори по пистите. Но все още беше средата на октомври, до истинската зима оставаше доста време. Изобщо не би трябвало да мисли за лавини.

И все пак мислеше.

Подсъзнанието му упорито преследваше някаква идея. Каква? Беше средата на октомври, но Фон Холден се стремеше нагоре, към снеговете. Юнгфрауйох се намирал на височина три хиляди и триста метра. Сградите бяха изградени върху самия ледник. Имаше тунел за туристи със статуи, изсечени от вечния лед.

Лед.

Студ. Невъобразим студ. Ледникът е най-студеното място, което може да съществува в природата. Особено ако проникнеш навътре в него. Неведнъж са намирани трупове на хора и животни, запазени от векове насам. Възможно ли бе именно Юнгфрау да е мястото, където бяха извършвани експерименталните операции? Дали под маската на туристическа атракция не се криеше тайна медицинска лаборатория, изградена в недрата на ледника?

Тракането на зъбчатите колела се засили.

Изведнъж Озбърн скочи и мина в задния вагон. Изрусената дама беше сама.

– Кони – каза той, сядайки до нея. – Нали вече си идвала на Юнгфрауйох?

– Ами да, душко.

– Има ли място, което да е забранено за туристите?

– Какво ти е хрумнало, душко? – усмихна се Кони и шеговито

плъзна по бедрото му яркочервените си изкуствени нокти.

Озбърн помисли, че след две чаши мартини тая жена е същинска фурия, но за нищо на света не би желал да го провери на практика.

– Слушай, Кони. Просто се мъча да събера информация. И нищо повече. С главно „Н“. Разбрахме ли се? Хайде сега, бъди добро момиче и опитай да си припомниш.

– Харесваш ми.

– Знам.

– Добре де, чакай да помисля.

Тя стана и се загледа през прозореца. Не беше лесно да се държи на крака, защото влакчето се изкачваше под наклон почти четирийсет и пет градуса. Изведнъж потънаха в мрака на тунела.

Пет минути по-късно двамата гледаха през скалните прозорци към Айгерванд. Кони бе хванала Озбърн под ръка и стискаше здраво.

– Срам ме е да си призная, но ми се вие свят.

Озбърн погледна часовника си. Фон Холден трябваше вече да е пристигнал. Може би нямаше никаква тайна лаборатория. Може би щеше да се окаже вярна предишната идея – че има среща с някого. В такъв случай Фон Холден щеше да предаде пратката и да хване обратния влак. Всичко би станало за броени минути.

– Горе има метеостанция.

– Какво? – сепна се Озбърн. Подканващата свирка на влакчето бе заглушила гласа на Кони.

– Метеостанция. Нали знаеш, за наблюдения на времето.

Докато вървяха обратно по перона, откъм Юнгфрауйох се зададе настречно влакче. Слизаше съвсем бавно.

– Ама, душко, ти слушаш ли ме, или само си дрънкам на вятъра?

– Да, слушам те.

Озбърн напрегнато се вгледа в прозорците на влакчето. Отлично различаваше пътниците, но не видя нито едно познато лице.

След минута отново седяха във вагона и влакчето пое нагоре по тунела.

– Извинявай. Казваше нещо за...

– За метеостанцията. Нали ме питаше дали има място, където не пускат туристи. Знам, че има метеостанция. Май се намира най-отгоре. Сигурно е държавна или нещо такова. Е, и кухнята, разбира се.

– Каква кухня?

– На ресторанта. Ама ти защо питаш?

– Прочувам. Аз... такова... пища книга...

– Душко... – Кони отново го потупа по бедрото и се приведе толкова близо, че докосна с устни ухото му. – Знам, че не пишеш книга. Щото ако беше така, щеше да изчакаш докато пристигнем и сам да провериш. – Тя лекичко подухна в ухото му. – Освен това знам, че под колана ти е затъкнат пищов. Какво смяташ да правиш? Ще трепеш ли някого? – Тя го погледна и се усмихна. – Обещай ми нещо, душко. Като ти дойде времето, викни по-якичко, че да си плюя на петите.

143.

Айсмеер беше последната спирка преди Юнгфрауйох и също както на Айгерванд, влакчето се задържа за няколко минути, предоставяйки на туристите възможност да щракат с фотоапарати и да ахкат от възхищение пред изсечените в скалата прозорци. Но тукашната панорама нямаше нищо общо с гледката от другите спирки. Вместо стръмни ливади, езера и тъмнозелени гори, окъпани в мека есенна светлина, от Айсмеер се виждаше само бял, застинал пейзаж. Докъдето стига поглед се спускаха само необятни потоци от сняг и лед, преградени тук-там с черни, настръхнали зъбери. В далечината залязващото слънце обагреше в розово заснежените върхове, а бездънната синева на небето над тях се нарушаваше само от няколко ефирни облачета. Сутрин или по пладне гледката навярно беше по-различна. Но сега, в последния час преди мръкване, мястото беше студено и зловещо – сурови, загадъчни простори, сред които нямаше място за човешки същества. Сякаш самата природа предупреждаваше човека: ако по някаква случайност се залута нататък, далече от влаковете и другите хора, скоро ще разбере, че това място не е негово. Ще бъде безкрайно сам. И Господ няма да го закриля.

Влакчето изсвири и пътниците тръгнаха обратно. Озбърн погледна часовника си. Беше пет без десет. Точно в пет щяха да пристигнат на Юнгфрауйох, а последният обратен влак тръгваше в шест. По това време мракът щеше да е непрогледен. В най-добрия случай разполагаше само с един час, за да открие Фон Холден и Вера. А после, ако още е жив, да хване последния влак.

Озбърн влезе последен. Вратата веднага се затвори, влакчето се люшна и колелата застъргаха по зъбчатата релса. Той се облегна назад, въздъхна дълбоко и разсеяно огледа вътрешността на вагона.

Седнала в дъното, Кони разговаряше с другите американци, без да поглежда към него. Добре, помисли той, една грижа по-малко. И в същия миг го обзе необяснимото желание да бъде до нея. Мина му мисълта, че ако седне сам, тя ще дойде да му прави компания. Стана и отиде да се настани на една свободна седалка близо до групата. Но Кони продължаваше да говори, сякаш изобщо не го бе забелязала. Озбърн я гледаше как размахва ръце и внезапно се запита защо ли си слага тия дълги изкуствени нокти. И защо си изрусяваше косата почти до бяло. Едва сега осъзна, че е изплашен до смърт. Ремер категорично го бе

предупредил да стои настрана от Фон Холден. Нобъл му бе казал, че има невероятен късмет, щом е останал жив след срещата в Зоологическата градина. Онзи човек беше отлично трениран убиец, доказал способностите си през последните двайсетина часа със смъртта на трима германски полицаи и едно деветнайсетгодишно момиче. Знаеше, че Озбърн е по петите му. И след като преследвачът бе стигнал дотук, Фон Холден едва ли би бил толкова наивен да смята, че се е втурнал слепешком към Люцерн.

Фон Холден не бе слязъл с обратния влак. Значи все още беше на Юнгфрауйох. А горе нямаше нищо друго, освен самия връх.

След по-малко от пет минути Озбърн щеше да попадне право в ада, който сам си бе сътворил. През главата му прелетяха мисли за безброй недовършени неща. Пациентите... къщата... вноските за колата... застраховката... кой щеше да получи всичко? След последния развод май не бе правил ново завещание. Напуши го смях. Това беше същинска комедия. Раздърпаните нишки на живота. Беше дошъл в Европа, за да изнесе медицински доклад. Беше се влюбил. И всичко бе тръгнало право надолу. Стори му се, че чува как Вера изрича на френски: *La descente infernale* – спускане към ада.

Вера... Чуваше я така, както я помнеше – не такава, каквато бе сега. От време на време тя изплуваше в мислите му, но всеки път Озбърн я прогонваше. Фактите си бяха факти и нищо не можеше да ги промени. Когато му дойдеше времето, когато накрая се изправеше пред нея, щеше да се пребори с реалността, но засега трябваше да мисли само за Фон Холден...

Влакът забави ход. Край прозореца се мярна табела.

Юнгфрауйох.

– Боже Господи – прошепна той.

Ръката му инстинктивно докосна дръжката на пистолета. Е, поне не беше без оръжие.

„Мисли за баща си! Чуй звука, с който ножът на Мериман се впи в корема му! Виж лицето му! Виж как те гледа, сякаш пита какво е станало. Виж как коленете му се подгъват и той рухва на тротоара. Някой крещи! Той е изплашен. Знае, че ще умре. Виж как протяга ръка към теб. Исква да я стиснеш, да му помогнеш. Виж го, Пол Озбърн. Виж го и не се бой от онова, което те чака.“

Спирачките изскърцаха, влакчето се разтърси и запълзя едва-едва. Вече приближаваха. Отсреща проблесна светлина и релсите се раздвоиха. Кони бе казала, че и тази спирка е в тунела, също като Айгерванд и

Айсмеер. Само че тук релсите свършваха в дъното. Единственият изход беше там, откъдето бяха дошли. Обратно по тунела.

144.

– Пожар в метеостанцията, господине – обясни един железничар купчината почернели обломки, струпани край стената на тунела. – Снощи беше. Никой не пострада, но със станцията е свършено.

Пожар! Снощи! Също като Шарлотенбург. Също като das Garten.

Докато приближаваха Юнгфрауйох, тревогата на Фон Холден ставаше все по-силна. Боеше се от нов пристъп. Предполагаше, че го плаши не толкова Озбърн, колкото Вера. През последната част от пътуването тя беше тиха, разсеяна и явно се мъчеше да преосмисли нещата. Затова още щом влакът спря, Фон Холден я помъкна към асансьора. До метеостанцията им оставаха не повече от три-четири минути. А стигнеха ли там, всичко беше наред, защото Вера щеше да умре почти веднага.

Точно в този момент Фон Холден видя обломките и узна за пожара. Досега нито веднъж не му бе минавала мисълта, че станцията може да бъде унищожена.

– Пол е там, горе, нали?

– Да – каза Фон Холден.

Сред падащия здрач двамата се изкачваха по стръмните стъпала към обгорелите останки на метеостанцията. Зад тях блестяха светлините на масивната бетонна сграда, приютяваща ресторанта и Ледения дворец. В полумрака отдясно се спускаше стръмно надолу безкрайна, назъбена река от сняг и лед. Горе в небето се извисяваше връх Юнгфрау, облян в кръв от последните слънчеви лъчи.

– Защо няма спасители? Къде са пожарникарите?

Фон Холден със задоволство усети в гласа на Вера гняв, възмущение и страх. Значи каквото и да ѝ минаваше през главата, тя се тревожеше най-вече за Озбърн. Това щеше да я разсейва от други мисли, ако не успееш да се доберат до тунелите и се наложи да тръгнат обратно.

– Няма спасители, защото никой не знае, че вътре е имало хора. Станцията работи автоматично. Никой не идва насам, освен техниците по поддръжката. Нашата база е по-надолу. При пожар аварийните генератори изолират всяко ниво.

Стъпалата свършиха. Фон Холден блъсна настрани голям шперплатов лист и двамата прекрачиха през овъглената рамка на входа. Вътре царуваше мрак, наситен с тежкия дъх на пушек и разтопен метал. Тук

бяха бушували свирепи пламъци. Много по-свирепи, отколкото се полага на обикновен пожар. Доказваше го и разтопената стоманена врата в дъното, скрита зад останките от шкаф за инструменти. Фон Холден откри един забравен лост и се опита да я изкърти, но не успя.

– Залетл, копеле мръсно – тихо изруга той и захвърли лоста.

Нямаше смисъл да отваря вратата. Знаеше какво ще намери отвъд нея – тесен тунел от титанова стомана, превърнат в непроходима плетеница от метални буци.

– Елате – каза той. – Има и друг вход.

Ако автоматите бяха изолирали долните нива, все още имаше надежда.

Когато излязоха навън, Фон Холден остави Вера да слиза пред него. Последните слънчеви лъчи хвърляха върху косата ѝ меко медно сияние. За един кратък миг Фон Холден се запита какво ли е да бъдеш обикновен човек. В този миг си спомни за Джоана. Спомни си как ѝ бе казал съвършено искрено, че не знае дали е способен да обича. А тя бе отвърнала: „Способен си“. Тази неочаквана мисъл доведе друга: че въпреки простичката си външност тя е красива по душа, може би най-красивата жена, която някога бе срещал. И Фон Холден с изумление се запита дали Джоана не е била права, дали в крайна сметка не излизаше, че наистина е способен на обич... и готов да отдаде тази обич само на нея.

После погледът му се прикова към големия стенен часовник в подножието на стълбището. Минутната стрелка сочеше право нагоре. Часът беше пет. В същия момент от високоговорителя обявиха пристигането на влака. Унесът мигновено изчезна и на негово място дойде най-важното.

Озбърн.

145.

Озбърн изчака другите пътници да напуснат вагона. Разсеяно избърса потта от горната си устна. Ръката му не трепереше.

– Успех, душко – потупа го Кони по рамото и се отправи след групата към отворената врата на асансьора в края на релсите.

Озбърн се огледа. Вагонът бе опустял. Извади револвера и прегледа барабана. Шест патрона. Маквей се беше погрижил.

Той отново прибра револвера под колана си и го прикри със сакото. После въздъхна дълбоко и слезе от влака. Веднага усети студа – онзи планински студ, който те посреща, когато излизаш от затоплената кабина на лифта и тръгваш към скиорските писти.

С изненада видя на съседните релси още едно влакче. Вероятно то се движеше извън разписанието, за да свали обслужващия персонал.

Озбърн прекоси перона и заедно с неколцина английски туристи се качи в асансьора. Кабината потегли, после спря и вратата се отвори към просторна зала с кафене и щанд за сувенири.

Англичаните излязоха и Озбърн ги последва. Пред щанда спря и разсеяно взе да прехвърля тениски, пощенски картички и сладкиши – все на тема „Юнгфрауйох“. Всъщност сувенирите не го интересуваха, наблюдаваше лицата на хората в кафенето.

По коридора се зададе ниско, пълничко хлапе на десетина години, следвано от родителите си. Майката и бащата явно бяха американци, облечени в еднакви якета с емблемата на „Чикагските биволи“. В този миг Озбърн се почувства по-самотен от когато и да било през живота си. Не знаеше защо. Дали защото сам се бе откъснал от света дотолкова, че ако Вера или Фон Холден сложеше край на живота му, никой нямаше да забележи или поне да си спомни, че е съществувал? Или защото кратката среща с хлапето отново наливаше в сърцето му горчилката на онова, което му бяха отнели? Или пък заради нещо друго – онова незнайно нещо, съсипващо целия му живот и мечтите за семейство?

Озбърн се изтръгна от дълбините на чувствата и отново огледа залата. От Фон Холден и Вера нямаше никаква следа. Той обърна гръб на сувенирите и тръгна към асансьора. Вратата се отвори почти веднага и отвътре излезе възрастна двойка. Озбърн хвърли последен поглед към залата, после прекрачи в асансьора и натисна горния бутон. Вратата се затвори и кабината потегли нагоре.

Няколко секунди по-късно Озбърн стоеше сред призрачна ледена синева. Намираше се в Ледения дворец – дълъг тунел, изсечен в самия ледник и изпълнен с ледени скулптури. Отсреща американските туристи – между тях и Кони – крачеха бавно покрай възхитителните фигури: хора, животни, автомобил в естествен размер, даже цял бар с масички, табуретки и старомодна бъчонка за уиски.

Озбърн се поколеба, после тръгна напред, като се мъчеше да изглежда съвсем обикновен посетител. Вглеждаше се внимателно във всяко ново лице. Дали не бе сбъркал, че се отдели от американците? Протегна ръка и леко плъзна пръсти по стената на тунела, сякаш подозираще, че не е лед, а само изкусна имитация. Но ледът беше истински. Навсякъде – по пода, стените и тавана. Сред всичкия този лед с нова сила го обзе убеждението, че това е най-подходящото място за експерименти със свръхниски температури.

Но къде? Станцията беше съвсем малка. А за хирургически операции – особено толкова деликатни – е необходимо пространство. Помещения за инструменти, за предоперационна подготовка, операционни зали, отделения за реанимация, болнични стаи. Стаи за персонала. Къде можеше да се разположи всичко това?

Кони бе казала, че единственото забранено място е метеостанцията.

Наблизо една швейцарска екскурзоводка изчакваше търпеливо, докато група младежи се снимаха на фона на тунела. Озбърн се приближи до нея и попита за метеостанцията. Горе, отвърна тя. Близко до ресторанта и външната тераса. Но в момента е затворена заради пожара.

– Пожар ли?

– Да, господине.

– Кога?

– Снощи, господине.

Снощи. Също като в Шарлотенбург.

– Благодаря – каза Озбърн и продължи напред.

Едва ли беше съвпадение. Станалото в Берлин се повтаряше тук. Значи най-вероятно всичко беше унищожено. Но Фон Холден не знаеше това, иначе не би се стремил насам... освен ако имаше уговорена среща с някого.

Внезапно нещо го накара да се озърне. Вера и Фон Холден го гледаха от дъното на тунела, обгърнати в призрачното синкаво сияние на ледените стени. Постояха още секунда, после рязко прекрачиха настрана и изчезнаха.

Сърцето на Озбърн биеше бясно. С отчаяно усилие той успя да се

овладее и се върна при екскурзоводката.

– Онзи тунел... Накъде води?

– Навън, към ски-училището и пистата за кучешки впрягове. Но те вече са затворени.

– Благодаря – едва доловимо прошепна Озбърн.

Краката му натежаха като камък, сякаш студът ги бе залепил за ледения под. Той пхна ръка под самото си и напипа револвера. Сред синкавия блясък на леда виждаше как от устата му излитат облачета пара. Хвана се за металния парапет и предпазливо закрочи напред, докато достигна завоя, по който бяха изчезнали Вера и Фон Холден.

В дъното на пустия коридор имаше врата. Табелата върху нея потвърждаваше, че води към ски-училището.

„Значи искаш да ги последваш? Това е идеята, нали? През онази врата. Навън. Далече от хората. Добре, излизай. Сториш ли го, с тебе е свършено. Вече няма да се върнеш. Фон Холден ще отмъкне трупа ти и ще го метне в някоя пропаст. Ще те открият чак напролет. А може изобщо да не те открият.“

– Какво правите? Къде ме водите?

Вера и Фон Холден стояха в тясна ледена ниша настрани от тунела. Само преди минута той я водеше за ръка между статуите и изведнъж спря, когато забелязаха Озбърн. Нарочно изчака до мига, когато усети, че е готова да извика, после бързо я дръпна по тесния проход към нишата.

– Пожарът не е бил случайност. Те са тук, чакат ни. Вас, мене, документите.

– Пол...

– Може би и той е с тях.

– Не. Невъзможно! Успял е да избяга...

– Така ли?

– Трябва да е така...

Внезапно пред погледа на Вера изплуваха тримата мъже от Франкфурт, миг преди Фон Холден да ги застреля. Те бяха запитали защо няма униформена полицейска сътрудничка. А Фон Холден бе отговорил, че не е имало време.

Онези хора се вълнуваха не толкова от пряката си задача, колкото от нарушението на правилника! Забранено е да се превозва арестувана жена без присъствието на униформена полицейска служителка!

– Трябва да разберем кой е Озбърн, иначе няма да излезем живи оттук – усмихна се Фон Холден и пристъпи към нея.

При всяка дума от устата му излитаха бели облачета. Найлоновата раница висеше на лявото му рамо, дясната му ръка беше на кръста. Държеше се спокойно и безгрижно, също както при срещата с хората от влака. Също както Аврил Рокар, докато избиваше охраната пред къщата край Нанси.

В този миг Вера разбра онова, което я смущаваше още в Интерлакен. Онова, което не бе проумяла досега поради умора и нервно изтощение. Да, Фон Холден винаги знаеше верния отговор, но причината бе съвсем различна. Тримата от влака наистина бяха полицаи, а не нацистки убийци. Убиецът беше Фон Холден.

146.

Озбърн бързо крачеше назад по тунела. Видя как група железничари се качват в асансьора. Изтича натам, успя да задържи вратата и се вмъкна в кабината.

– Извинявайте – усмихна се той.

Вратата се затвори и кабината потегли нагоре. Какво щеше да прави сега? Озбърн усети как кръвта бясно пулсира в сънните му артерии. Туптенето ѝ напомняше далечни удари на пневматичен чук. Кабината спря и вратата се отвори към просторен ресторант на самообслужване. През големите прозорци се виждаха далечните върхове над ледника. В призрачния сумрак над тях прииждаха черни облаци.

– Накъде така, душко?

Озбърн завъртя глава. До него стоеше Кони. Внезапен напор на вятъра разтърси прозорците и той едва се удържа да не подскочи.

– Накъде ли? – Озбърн нервно оглеждаше ресторанта, крачейки напред. – Ами, рекох си... че може да пийна чаша кафе.

– Какво става?

– Нищо. Защо трябва да става нещо?

– Загазил си. Полицията ли те гони?

– Не.

– Сигурен ли си?

– Да, сигурен съм.

– Тогава защо си толкова нервен? Трепериш като новородено жребче.

Вече бяха пред шанда. Озбърн отново огледа залата. Железничарите вече се настаняваха около близката маса. На съседната седеше американското семейство, което бе забелязал до шанда за сувенири. Бащата посочи към тоалетните и момченцето се отправи натам. На масата до вратата двама младежи пушеха и разговаряха.

– Ела да седнем. Искам да изпиеш това.

Вече бяха минали касата и Кони го водеше към една от страничните маси.

– Какво е?

– Кафе с коняк. Хайде, бъди добро момче и го изпий.

Озбърн я погледна, после взе чашата. Мислите му прелитаха светкавично. Какво да прави? Те бяха тук, в сградата или някъде около нея.

Не беше тръгнал след тях. Значи те щяха да дойдат.

– Вие ли сте доктор Озбърн?

Озбърн стреснато вдигна глава. До масата стоеше момчето с якето.

– Да.

– Един човек каза, че ви чака отвън.

Изрусените вежди на Кони подскочиха нагоре.

– Какъв човек?

– До пистата за кучешки впрягове.

– Клифърд, какво правиш? Мислех, че си в тоалетната. – Бащата пристъпи към тях и хвана момчето за ръката. – Извинявайте – обърна се той към Озбърн и пак погледна хлапето. – Защо досаждаш на хората, а?

Двамата се отдалечиха.

Озбърн отново видя баща си, проснат на тротоара. Първобитния страх в очите му. Ужаса. Рязко бутна стола назад и се изправи. Без да поглежда Кони, той заобиколи масата и тръгна към изхода.

147.

Фон Холден чакаше в снега край пистите за кучешки впрягове. Черната раница лежеше до краката му. Държеше деветмилиметров картучен пистолет „Скорпион“ със заглушител. Оръжието беше леко, удобно и имаше пълнител с трийсет и два патрона. Озбърн сигурно щеше да бъде въоръжен, както онази вечер в Зоологическата градина. Фон Холден нямаше представа доколко е трениран противникът, но това беше без значение, защото този път щеше да му отнеме всякакъв шанс за съпротива.

Вера стоеше в мрака на петнайсет метра от Фон Холден, точно между него и изхода за ски-училището. Беше прикована с белезници за дървения парапет около пистите. Можеше да крещи колкото си иска. Горе, в ресторанта, вече се канеха да затварят и никой нямаше да я чуе. Никой освен Озбърн, когато излезе навън. Петнайсет метра бяха достатъчни, за да я види от прага, но и твърде много, за да я чуе някой горе. Целта на Фон Холден бе да ги отведе в мрака отвъд пистите и там да ги ликвидира. Точно затова бе приковал Вера към парапета. Тя изпълняваше ролята, която ѝ бе определил от самото начало. Само че от заложницата се превръщаше в примамка.

На четирийсет метра от нея вратата в дъното на Ледения дворец се отвори, за миг бликна светлина и самотен силует прекрачи навън. Ледените висулки край изхода проблеснаха в мрака, вратата се затвори и силюетът спря, смътно очертан на снежния фон. После закрачи напред.

Вера гледаше как Озбърн се приближава по пистата. Знаеше, че е уязвим, защото очите му се нуждаеха от време, за да привикнат към мрака. Озърна се назад. Фон Холден бе нарамил раницата и се отдръпваше зад близките преспи. Преди малко я беше извел от Ледения дворец, за да я прикове към парапета, без да каже нито дума. Клопката беше грижливо подготвена и Озбърн щеше да попадне в нея.

– Пол! – изкрещя Вера в тъмнината. – Той те дебне. Върни се! Телефонирай на полицията!

Озбърн спря и се вгледа в нея.

– Върни се, Пол! Ще те убие!

Озбърн се поколеба още миг, после отскочи настрани и изчезна. Тя веднага извърна глава към преспите, но от Фон Холден нямаше и следа. Настана тишина, нарушавана само от собственото ѝ дишане. Внезапно

усети върху слепоочието си студения допир на метал.

– Не мърдай. Нито звук!

Озбърн стоеше до Вера, притиснал към главата ѝ револвера на Маквей. Напрегнато се вгледа в тъмнината, после извърна очи.

– Къде е? – изсъска той.

В очите му пламтеше жестока, свирепа ярост.

– Пол... – изпищя Вера.

– Попитах къде е.

О, ГОСПОДИ, НЕ! Изведнъж Вера разбра. Озбърн мислеше, че тя е една от тях. От Организацията.

– Пол – умолително изрече тя. – Фон Холден ме освободи от затвора. Казваше, че е полицай, че ме води при теб.

Озбърн леко отпусна револвера. Отново се вгледа в мрака. Изведнъж десният му крак се стрелна напред. С остър пукот дървеният парапет се пречупи и Вера отстъпи настрана, протегнала неловко напред окованите си ръце.

– Върви! – заповяда той и блъсна Вера към пистите, като се стараше да я държи между себе си и невидимия Фон Холден.

– Пол, недей, моля те...

Озбърн не ѝ обърна внимание. Отпред беше затвореното ски-училище. Зад него имаше телени клетки, в които през деня държаха кучешките впрягове. По-нататък през падащите снежинки едва прозираше бледа синкава светлина. Озбърн дръпна Вера назад и се вгледа през рамото ѝ. Нищо не помръдваше.

– Каква е онази светлина?

– Вентилационна шахта... Тунел. По него излязохме от Ледения дворец.

Озбърн я завъртя към себе си.

– Той е там, нали? Казвай! Да или не?

Не виждаше предишната Вера; виждаше само жената, която му бе изменила. Изпълваха го страх и отчаяние, но въпреки всичко щеше да продължи.

– Не знам.

Вера трепереше от ужас. Ако Фон Холден наистина беше там и влезе след него, можеше да ги нападне иззад някой ъгъл.

Озбърн се озърна, после блъсна Вера към светлия кръг. Наоколо се раздаваше само тихият шепот на вятъра и хрущенето на снега под краката им. Светлината идваше все по-близо.

– Той изобщо не е в тунела, нали, Вера? – Озбърн присви очи,

опитвайки да различи нещо през падащия сняг. – Той е някъде в тъмното и чака да ме изведеш на светло. За теб няма никакъв риск. В Спецназ са го учили как да стреля.

Как бе възможно това? Защо не я разбираше? Защо не вярваше, че говори истината?

– По дяволите, Пол! Изслушай ме...

Вера се завъртя към него и изведнъж застина. Под бледата синкава светлина пред тях тъмнееха стъпки в снега. Озбърн също ги различи. Напудрени с пресен сняг, стъпките водеха право към тунела. Само преди секунди Фон Холден бе стоял тук.

Озбърн рязко блъсна Вера в сянката на кучешките клетки. После се озърна към пистите.

Вера разбра, че той се мъчи да реши как да постъпи. Беше изтощен. Готов да рухне всеки момент. Мислеше само за Фон Холден. Изобщо не усещаше, че допуска грешки. И ако продължеше така, скоро Фон Холден щеше да застреля и двамата.

– Пол, погледни ме! – извика тя с треперещ от вълнение глас. – Погледни ме!

Няколко безкрайни секунди той стоя неподвижно. Снегът бавно се сипеше около тях. После Озбърн се завъртя бавно, с усилие. Въпреки студа по челото му се стичаше пот.

– Чуй ме, моля те – каза Вера. – Няма значение как си стигнал до тия изводи. Истината е, че нямам и никога не съм имала нищо общо с Фон Холден и Организацията. Дошло е време да ми повярваш, длъжен си да го сториш. Да повярваш, че всичко между нас е било истина и нищо... нищо друго няма значение...

Гласът ѝ заглъхна в мрака.

Озбърн я гледаше втренчено. Тя бе засегнала нещо в душата му, за което дори не бе подозирал. Ако решише да каже „не“, всичко щеше да бъде просто и ясно. Но за да каже „да“, трябваше да изпитва неописуемо, невъобразимо доверие. Да се откаже от себе си, от баща си, от целия свят. И след всички изпитания да каже: „Вярвам на обичта си към теб... и ако това означава смърт, готов съм да я приема“.

Трябваше да се довери безрезервно. До край.

Вера го гледаше. Чакаше. През падащия сняг зад нея едва се различаваха светлините на ресторанта. Сега всичко зависеше от него. От неговия избор.

Озбърн бавно надигна ръка към лицето ѝ.

– Добре – глухо изрече той. – Добре.

148.

Фон Холден се надигна на лакти и пропъзля напред. Къде бяха те? Бяха дошли почти до самата светлина, а после изчезнаха. Всичко трябваше да е толкова просто... Нарочно беше изчакал Озбърн в Ледения дворец. Ако Озбърн го бе последвал, всичко щеше да свърши в страничната шахта. Но планът не бе успял. Затова Фон Холден реши да използва Вера. Тя беше заблуждаваща карта, нищо повече. Знаеше, че Озбърн ги е видял да се качват на влака в Берн. А преди това Вера беше арестувана от германската полиция. Какво можеше да мисли Озбърн, освен че е съучастничка на Фон Холден, бягаща след провала в Шарлотенбург? Изпълнен с ярост от предателството, щеше да я освободи и без да се подава на молбите ѝ, да я поведе към Фон Холден като заложница.

По снега отпред пробяга вихрушка. Вятърът се засилваше. Снеговалежът също. Фон Холден се намръщи. Погледна нагоре и видя, че откъм запад се задават тежки облаци. Ставаше все по-студено. Трябваше да ги убие по-рано, още докато идваха насам. Но двата трупа толкова близко до сградата бяха неприемлив риск – не толкова за него, колкото за мисията му. Шахтата беше друго нещо. На осемдесет метра от сградата щеше да ги убие спокойно. А Озбърн беше достатъчно объркан, за да тръгне по следите му право към тунела. Никой нямаше да чуе двата заглушени изстрела. После Фон Холден щеше да отмъкне труповете зад писите и да ги хвърли в бездната. Най-напред Озбърн, след това...

– Фон Холден! – долетя от мрака гласът на Озбърн. – Вера отиде да телефонира на полицията. Мисля, че това те интересува.

Фон Холден трепна и бързо пропъзля назад. Изведнъж всичко се обръщаше против него. Но дори Озбърн да казваше истината, полицията щеше да дойде най-малко след час. Трябваше да изостави всичко и да бяга.

Право пред него се извисяваше Юнгфрау, застинал в нощта като призрак страж. Ако минеше стотина метра по-надясно, щеше да открие камениста пътека, слизаща стръмно по канарата под станцията. Далече долу имаше скрита вентилационна шахта, останала още от 1944 година, когато бе създадена тайната мрежа от тунели. Стигнаше ли до нея преди идването на полицията, Фон Холден можеше да се укрие. За седмица, две, дори и повече...

149.

Озбърн приклепна до пистата и се ослуша. Не чу нищо освен тихия вой на вятъра. Преди да потегли с Маквей за Берлин, бе обул чифт високи черни маратонки. Но облеклото му беше все същото – риза, панталон и сако. Твърде малко за една снежна нощ на три хиляди и триста метра над морското равнище.

Само за миг гневът и недоверието бяха изчезнали като по чудо. Не толкова от думите на Вера, колкото от онова, което бе видял в очите ѝ. Предизвикателството да разбере най-сетне самия себе си.

В онзи миг съмнението изчезна и той дръпна Вера в снега отвъд пистите. Минута или две се прегръщаха, разплакани от мисълта за онова, което бе станало и за онова, което би могло да се случи. После Озбърн ѝ нареди да се върне в ресторанта.

Отначало тя не разбра. Трябваше да се върнат и двамата. Фон Холден не би посмял да ги нападне вътре, сред толкова светлини и хора.

– Ами ако посмее? – запита Озбърн.

И беше прав. Фон Холден бе способен на всичко.

– Горѐ има една руса американка – каза Озбърн. – Сигурно чака обратния влак. Казва се Кони. Тя е добра жена. Слез с нея до Клайне Шайдег и оттам се обади на полицията. Кажѐ им да се свържат с инспектор Ремер от Бад Годесбург.

Тя го изгледа мълчаливо. Знаеше, че остава тук не само за да я защити. Имаше още нещо. Онова, заради което бе преследвал Фон Холден. Онова, заради което бе търсил Албърт Мериман в Париж и бе тръгнал с Маквей за Берлин. Оставаше заради себе си, заради баща си и нямаше да се върне назад, преди да е приключил. Вера лекичко го целуна и тръгна към ресторанта.

Внезапно Озбърн я дръпна назад. Очите му пламтяха. Вече беше на скорост. Подготвяше се за сблъсък. С подчертано небрежен глас я попита дали знае какво има в раницата на Фон Холден.

– Той казва, че носи документи, изобличаващи неонацисткия заговор. Но съм сигурна, че лъже.

Озбърн я проследи с поглед, докато крачеше през сенките към спасителната сграда. След секунди вратата се отвори, проблесна светлина и Вера прекрачи прага. После отново настана мрак. Мислите на Озбърн мигновено се насочиха към раницата на Фон Холден. Да, вътре

несъмнено имаше документи, но не за нацистките конспиратори, а за криохирургичните операции. Отчети, чертежи, описания на процедура-та. Начините за замразяване и размразяване. Компютърни програми, схеми на инструментите, може би дори скалпелът на баща му. Всичко това беше уникално, затова Фон Холден пазеше раницата тъй грижливо. Макар и създадена за зловещи цели, тази процедура имаше неопценима медицинска стойност и сведенията за нея трябваше да се съхранят на всяка цена.

Изведнъж Озбърн разбра, че се унася; Фон Холден лесно можеше да го нападне в гръб. Бързо се огледа, но не видя нищо. Провери дали ударникът на револвера не е замръзнал, после отново го прибра под колана си и погледна към сградата. Вера навярно вече търсеше Кони.

Озбърн се промъкна покрай пистите, докато отново видя светлина-та на тунела. Беше сигурен, че следите в снега са измама, целяща да го изведе на открито. Фон Холден бе отишъл към тунела, но не бе влязъл – вътре можеше да се окаже в капан, особено ако някой дойде от дру-гия край.

Отдясно склоновете на Юнгфрау се издигаха почти отвесно нагоре. Отляво, след стръмнината, теренът като че се изравняваше. Озбърн поду-хна върху ръцете си, за да ги стопли и тръгна наляво. Ако не греше-ше, Фон Холден трябваше да е там.

Безценната кутия с Übermorgen си оставаше главна грижа на Фон Холден. Така и трябваше да бъде. Той беше последният оцелял от ръко-водството на Организацията. „Решителната процедура“ бе създадена именно за подобни случаи. Осъществяването ѝ се оказваше по-трудно от предвиденото, но нали тъкмо затова го бяха избрали. И затова бе оце-лял. Мина му оптимистичната мисъл, че може би вече е преодолял най-трудното. По-ниските асансьори навярно бяха оцелели, защото при по-жара тунелите над тях бяха изтеглили топлината като огромен комин.

Мисълта, че може да се добере до асансьорите и чувството за из-пълнен воински дълг го ободряваха, докато се спускаше по тясната скална площадка. Снеговалежът и студеният вятър му пречеа, но щяха да затруднят и Озбърн. А за разлика от него Озбърн не бе преминал обу-чение по оцеляване в планински условия. Все още имаше шанс да стиг-не до отдушника, после снегът щеше да скрие следите му.

Оставаха само тримата. Той, Озбърн и времето.

150.

Пистата рязко зави наляво и Озбърн продължи покрай нея. Търсеше следите на Фон Холден, но досега не бе открил нищо, а снегът не валеше чак толкова бързо, че да ги скрие. Объркан и изплашен, че може да е сбъркал посоката, той се изкачи нагоре и спря. Долу по ръба на скалата се виеше тясна пътека, но не виждаше как да стигне до нея. А и не знаеше дали Фон Холден е тръгнал натам. Това беше само една от десетките възможни посоки.

Канеше се да тръгне обратно, когато ги видя. Пресни следи точно под него, по самия ръб на канарата. Някой бе минал оттам преди минути. Следите се отдалечаваха покрай отвесната скална стена. Може би някъде настрани имаше удобно място за слизане. Но търсенето би отнело часове, а дотогава снегът щеше да затрупа следите.

Озбърн направи няколко крачки покрай пропастта и реши, че би могъл да увисне и да се плъзне надолу. Височината не беше голяма – само пет-шест метра. Но рискът си оставаше. Сред този пущинак от лед и скали нямаше нито клони, нито корени, в които да се вкопчи. Не знаеше какво го чака долу. Ако паднеше прекалено бързо, можеше да прелети през тясната площадка и да рухне като камък в бездната.

Канеше се въпреки всичко да поеме риска, когато забеляза скална издатина, водеща право надолу. През деня топящите се снегове я бяха покрили с огромни ледени висулки. Озбърн се вгледа в тях. Изглеждаха стабилна опора. Той пристъпи по скалата, легна по корем и се прехвърли през ръба. Пътеката беше само на пет метра под него. Ако успееше да се задържи за висулките, щеше да слезе бързо. Пресегна се и предпазливо дръпна една от тях. Висулката не помръдна. Озбърн стисна здраво и се отпусна надолу. Зашари с крака, напипа тясна издатина и се опита да хване следващата висулка. Но ръката му не помръдна. Беше залепнала за леда.

Изпънат на пръсти, с високо протегнатата ръка, той разбра, че е в безизходица. Оставаше му само да се освободи със сила. А това означаваше да пожертва кожата на дланта си. Но друга възможност нямаше. Ако се забавеше тук, скоро щеше да замръзне.

Дълбоко си пое дъх, преброи до три и дръпна с всичка сила. Прониза го огнена болка и ръката му се освободи. Но тласъкът рязко го завъртя настрани и той усети как нещо го блъсна в гърба. Опората изчезна. В

следващата секунда вече летеше надолу по ледената пързалка. Отчаяно се помъчи да спре падането с ръце, пръсти, лакти. Напразно. Тялото му се хлъзгаше все по-бързо. Изведнъж зърна под себе си мрак и разбра, че ще прелети през ръба.

С последно отчаяно усилие сграбчи с лявата си ръка единствената скална издатина. Пръстите му отскочиха, но той успя да преметне лакът през скалата и увисна на сантиметри от ръба.

Лежеше по гръб, задъхан и разтреперан. Заби единия крак дълбоко в снега. После другия. Налетяла вихрушка яростно го обсипа със сняг. Озбърн затвори очи и отправи към небето безмълвна молитва. Не беше дошъл толкова далече само за да замръзне сред тая ледена пустош. Това би превърнало целия му живот в безсмислица. А той не желаше да е живял напразно!

В скалната стена до него тъмнееше широка пукнатина. Озбърн се плъзна на една страна, прехвърли крак върху крак и утъпка стъпало в снега. После се превъртя по корем, сграбчи ръба с две ръце и се изтегли нагоре. Постепенно успя да намести коляно в пукнатината. След това целия крак. Най-сетне успя да се изправи.

Фон Холден се притискаше към отвесната скала на трийсетина метра над него. Ако Озбърн бе прелетял само пет крачки по-близо, щеше да го увлече подир себе си в пропастта.

Като надникна през ръба на пътеката, той видя, че американецът се е вкопчил в някаква пукнатина над бездната. За да се върне горе, трябваше да преодолее почти отвесния заледен склон под ударите на снежните вихрушки. До входа на шахтата оставаха не повече от триста метра по тясната, криволичеща пътека. Нямахше да е лесно, но въпреки снега и леда Фон Холден щеше да се добере дотам за десет-петнайсет минути. За толкова кратко време Озбърн в никакъв случай не би могъл да се изкачи обратно – ако това изобщо бе възможно – камо ли да го настигне. А щом достигнеше шахтата, Фон Холден щеше да изчезне.

Да, полицаите щяха да дойдат, но за да го открият, би трябвало да изчакат поне седмица, докато напусне скривалището си. Едва ли биха го сторили. Най-вероятно щяха да сметнат, че Вера ги е повикала, за да прикрие бягството му в друга посока. Или че е пропаднал в някоя от дълбоките пукнатини по ледника. Така или иначе, щяха да си тръгнат, отвеждайки Вера като съучастничка в убийството на тримата франкфуртски полицаи.

Колкото до Озбърн, дори и да оцелееше до сутринта, разказът му нямаше да е по-убедителен от този на Вера. Бил преследвал някого из

планините. А после? Къде е този „някой“? Какво би могъл да отговори? Разбира се, най-добре би било Озбърн да загине. Фон Холден можеше да пристъпи до ръба и да стреля по него в тъмнината. Но нямаше смисъл. Скалата беше хлъзгава, рискуваше да полети в пропастта, или просто да не улучи. А ако Озбърн паднеше долу – ранен или мъртъв – полиците щяха да разберат, че Фон Холден наистина е бил тук и да повярват на Вера. Тогава нямаше да се откажат толкова лесно от преследването. Не. По-добре да го остави долу и да се надява, че ще загине. Ето, това беше правилният избор. Именно затова Шол го бе избрал за Leiter der Sicherheit.

151.

Озбърн бе притиснал лице към скалата. Върхчетата на маратонките му едва се задържаха в тясната каменна издатина. Под него зееше студена, мрачна пустота. Нямаше представа колко далече е дъното, но преди малко наблизко бе отскочил едър камък. Напразно се вслушваше – така и не чу шум от падането. Горе се виждаше ръбът на пътеката, но една издадена скала преграждаше пътя натам. Пукнатината, върху която стоеше, пресичаше вертикално стръмната каменна стена. Можеше да се придвижи наляво или надясно, но не и нагоре.

След малко установи, че отдясно издатината леко се разширява. Отгоре се появиха остри ръбове, които можеха да послужат за опора. Въпреки студа одраната длан на дясната му ръка пламтеше като обгорена с нажежено желязо. При всяко хващане за скалата го пронизваше непоносима болка. Но това беше добре, защото не му позволяваше да се разсейва. Караше го да мисли само за болката и за това, как най-добре да хване следващия ръб. Дясна ръка. Стисни. Плъзни десния крак, намери опора, изпробвай я. Прехвърли тежестта. Задръж. Сега продължавай с лявата ръка и левия крак.

Скалата пред него постепенно завиваше към стръмен улей. Кулоар, както го наричат алпинистите. Но снежните вихри не му позволяваха да различи дали пукнатината продължава по-нататък или свършва дотук. Ако свършваше, едва ли би могъл да се върне обратно. Озбърн спря и се помъчи да стопли с дъх дясната си длан. После лявата. Не знаеше колко време е минало, а часовникът му бе хлътнал в ръкава и нямаше как да го извади, без да застраши равновесието си. Но отлично разбираше, че до утрото има още часове и ако спре да се движи, след броени минути ще замръзне.

Внезапно облаците се разкъсаха и за момент луната надникна иззад тях. Отдясно, на три-четири метра под него, имаше широка площадка, водеща обратно към склона. Изглеждаше заледена и стръмна, но все пак по нея би могъл да се измъкне. После видя и още нещо. Стръмна пътека, криволичеща надолу към ледника. И върху нея човешки силует с раница на гърба.

В следващия миг луната отново изчезна и вятърът се засили. Снежниците се впиваха в лицето на Озбърн като късчета натрошено стъкло и той се притисна още по-плътнo към скалата. Площадката е реална,

помисли той. На нея ще намериш опора. Незнайната сила, която те доведе дотук, сега ти предлага още един шанс. Вярвай.

Озбърн пролази до края и отпусна крак. Не срещна нищо, освен пустота. Вярвай, Пол. Вярвай в онова, което видя.

И той се отблъсна в мрака.

152.

Без сам да знае защо, Фон Холден мислеше за Шол и неговия жесток, убийствен страх да се покаже без дрехи. Носеха се слухове, че още в детството penisът му бил откъснат при злополука. Или че бил хермафродит с мъжки и женски полови органи и сам се смятал за чудовище...

Фон Холден бе на мнение, че Шол не желае да го виждат гол, защото се гнуса от всяка форма на човешка топлина. За него бе важна само силата на ума и поради това всички телесни и емоционални потребности го отвращаваха, макар че продължаваха да бъдат част от него.

Внезапно унесът отмина и Фон Холден отново видя тясната пътека, отляво на която се простираше стръмната пустош на ледника. Горе в небето луната надникна иззад разкъсаните облаци. Фон Холден вдигна глава и зърна нечия сянка да пълзи по скалата над него. Озбърн! Точно под него имаше широка площадка. Ако я забележеше и успееше да се спусне до нея, след секунди щеше да открие следите на Фон Холден в пресния сняг.

Луната изчезна зад облаците и отново настана мрак. Стори му се, че вижда как силуетът полита надолу. До отдушника оставаха само петдесетина метра и Озбърн лесно щеше да го проследи. Стига толкова, помисли Фон Холден. Убий го сега и пренеси трупа в шахтата. Никой няма да го намери.

Около минута Озбърн лежа замаян от падането. Когато се опомни, той се надигна на коляно и хвърли поглед към мястото, където бе забелязал Фон Холден. Смъртно различни тясната пътека покрай скалата, но от Фон Холден нямаше и следа. Надигна се и изведнъж го обзе страх, че е изгубил револвера на Маквей. Но оръжието си беше на място, под колана му. Извади го и обтегна ударника. После тръгна напред по корнизата, като се придържаеше със свободната ръка за скалата.

* * *

Фон Холден намести раницата по-удобно и отстъпи така, че да вижда ясно пътеката над себе си. После извади картения пистолет и зачака.

Когато Озбърн достигна пътеката, корнизът стана по-тесен. Луната отново надникна между облаците. Светлината ѝ се стовари върху него

като лъч на театрален прожектор. Той инстинктивно се просна на снега и в същия миг автоматичен откос раздроби скалата зад гърба му. Обсипа го дъжд от ситни каменни парченца. После луната изчезна и сред мрака отново се възцари безмълвие, нарушавано само от вятъра. Озбърн нямаше представа откъде бяха дошли изстрелите. Не бе чул нищо. А това означаваше, че оръжието на Фон Холден е със заглушител. Ако противникът се намираще по-горе, Озбърн беше открит като на длан.

Пропълзля напред и надникна през ръба. Около метър и половина по-долу имаше скална издатина. Не беше кой знае какво, но по-добро укритие нямаше да намери. Използвайки прикритието на мрака, той скочи и се хвърли напред. В същия миг нещо го блъсна в рамото и го отметна назад. Раздаде се оглушителен гръм. Озбърн рухна по гръб върху снега и за миг пред очите му причерня.

Когато се опомни, видя над себе си стръмната канапа. В ноздрите му нахлу мирис на барут и той осъзна, че револверът е гръмнал при скока. Разпери ръце и опита да се надигне, но внезапно над него се изправи черен силует.

Беше Фон Холден. С раница на гръб и някакъв странен пистолет в ръката.

– В Спецназ ни учеха, че човек трябва да се усмихва на своя убиец – тихо каза той. – Това го прави безсмъртен.

Изведнъж Озбърн разбра, че ще умре. И всичко, което го бе довело дотук, щеше да свърши след броени секунди. Осъзна простата, трагична истина, че нищо не може да стори. Но все още беше жив и имаше надеждата Фон Холден да му разкрие нещо, преди да го застреля.

– Защо бе убит баща ми? – запита Озбърн. – Заради скалпела, който изобрети? Заради операцията на Елтон Либаргер? Кажете ми. Моля ви.

Фон Холден се усмихна с ледено високомерие.

– Für Übermorgen – победоносно изрече той. – За деня след утре!

Сетне стреснато извърна глава, защото от мрака над тях се раздаде гръмовен тътнеж. Беше като звука на освирепял ураган, който се напъва да изтръгне земята изпод нозете им. Грохотът стана оглушителен и наоколо се посипаха парчета скала. После фронтът на лавината връхлетя върху тях и двамата с Озбърн отхвъркнаха през ръба като парцалени кукли. Премятаха се, летейки надолу по тесен и стръмен улей. В един миг от този кошмарен полет Озбърн зърна лицето на Фон Холден, вкаменено от недоверие и ужас. После лицето изчезна сред ревящия поток от лед, камъни и сняг.

153.

Фон Холден излетя пръв върху почти равна площадка от скали и отделни камъни. Мъчително се изправи на крака и хвърли поглед наоколо. Над него се издигаше стръмният улей, по който бяха пропаднали. Отгоре продължаваха да се сипят снежни потоци. Завъртя се и зърна ледника точно там, където трябваше да бъде. Но всичко останало изглеждаше непознато. Нямаше ни най-малка представа къде може да е пътеката. Вдигна глава с надеждата, че луната ще се покаже иззад облаци, но видя само небето. Беше кристално чисто, без нито едно облаче. Ала нямаше нито луна, нито звезди. Вместо тях високо в небосвода се издигаше зелено-пурпурното сияние. Огромните, ужасяващи, пастелни драпери на неговия кошмар.

Той изкрещя и побягна. Отчаяно диреше с поглед пътеката, водеща към отдушника. Но нищо не беше на място. Никога не бе стъпвал тук. Обзет от непоносим ужас, Фон Холден продължи да тича, докато се натъкна на каменна стена и разбра, че е попаднал в задънена клисура, чиито отвесни стени се издигаха на десетки метри в зелено-пурпурното небе.

Задъхан, разтърсван от ударите на сърцето си, той се върна назад. Сиянието ставаше все по-ярко и титаничните завеси започваха да се спускат към него и същевременно плавно се люшкаха нагоре-надолу като чудовищните чукове от кошмарните сънища.

Драпериите наближаваха, трепереха злокобно, обливаха го с пьст-рото си сияние. Готвеха се да го обвият като саван.

– Не! – изкрещя той, сякаш искаше с този вик да прогони магията.

Крясъкът отекна от канарите и полетя към ледника. Но магията не изчезна. Сиянията продължаваха да слизат, пулсирайки равномерно като някакъв чудовищен жив организъм. Изведнъж станаха полупрозрачни като гнусните пипала на медуза и полетяха надолу, за да го смажат. В безмълвен ужас Фон Холден се завъртя и хукна обратно.

Отново достигна каменните стени в края на клисурата. Обърна се и разтреперан от страх видя, че пипалата идват към него. Прозрачни, блестящи, тръпнещи. Все по-ниско. Какво бяха те? Предупреждение за идващата смърт? Или просто самата смърт? Фон Холден се сви край скалата. Какво искаха? Та той беше обикновен войник и изпълняваше заповеди. Изпълняваше своя дълг.

Внезапно едно ново чувство се надигна в гърдите му и прогони страха. Той беше войник от Спецназ! Беше Leiter der Sicherheit! Нямахте да се остави на смъртта, преди да е изпълнил задачата си!

– Nein! – изрева той. – Ich bin der Leiter der Sicherheit!⁶⁷

Трескаво смъкна раницата, дръпна ремъците и измъкна отвътре кутията. Прегърна я и прекрачи напред.

– Das ist meine Pflicht!⁶⁸

Той протегна ръце и издигна високо кутията.

– Das ist meine Seele!⁶⁹

Сиянието внезапно изчезна и Фон Холден остана разтреперан под лунните лъчи с кутията в ръце. Минаха няколко секунди, преди да чуе собственото си дишане. След още малко пулсът му се успокои. Бавно тръгна към изхода от клисурата. Излезе и се озова на скалния ръб над ледника. Точно под него ясно се виждаше пътеката, водеща към шахтата. Без да губи време, Фон Холден тръгна натам, продължавайки да притиска кутията към гърдите си.

Бурята бе отминала и в небето блестяха безброй звезди. Наклонените лъчи на залязващата луна придаваха на пейзажа някаква странна абстрактност, сякаш тази планина принадлежеше едновременно на миналото, настоящето и бъдещето. Фон Холден имаше чувството, че е помолил за помощ незнани сили и те са му отворили път към един нов свят, съществуващ само в някакво затънтено кътче на битието.

– Das ist meine Pflicht! – повтори той, впил поглед в звездите.

Дългът над всичко! Над света. Над Бог. Над времето.

След няколко минути той достигна скалите, които прикриваха отвора на шахтата. Краят им минаваше по самия ръб на пропастта и Фон Холден трябваше да ги заобиколи внимателно. Докато пристъпваше по ръба, той зърна на десетина метра под себе си Озбърн, проснат по гръб върху тясна заснежена площадка. Левият му крак беше подвит неестествено. Фон Холден разбра, че е счупен. Но Озбърн не беше мъртъв. Отворените му очи гледаха право нагоре.

Вече никакви рискове, помисли Фон Холден. Застреляй го още сега.

Когато пристъпи напред и погледна право надолу, над ботуша му излетя снежно облаче. Беше прекрачил в сянка, луната над него изчезваше зад острия силует на Юнгфрау. Но дори и сред мрака Озбърн го видя

67. Не! аз съм отговорникът по безопасността! (нем.), бел. авт.

68. Това е моят дълг! (нем.), бел. авт.

69. Това е моята душа! (нем.), бел. авт.

как прехвърля тежката кутия в лявата си ръка. После дясната протегна пистолета. Озбърн вече нямаше оръжие – револверът на Маквей бе изчезнал в лавината, която преди малко му спаси живота. Съдбата вече му бе дала един шанс. Нямаше да получи втори, ако не предприемеше нещо.

Хапейки устни от болката в счупения крак, Озбърн заби лакти в снега. Из цялото му тяло избухна непоносимо страдание, но въпреки всичко той пълзеше по гръб като премазано животно през камъни и лед, гърчеше се, лазеше сантиметър по сантиметър, за да се изтръгне от безмилостния прицел. Изведнъж главата му увисна надолу и той разбра, че е достигнал ръба. Отдолу долетя мразовит полъх. Озърна се през рамо и не видя нищо, освен необятна черна пропаст сред ледовете. Бавно завъртя поглед нагоре. Усети как Фон Холден се усмихва, присвивайки пръст около спусъка.

Сетне очите на Фон Холден проблеснаха под лунните лъчи. Тялото му се сгърчи и пистолетът заподскача, разпрашайки към пустотата ветрило от куршуми. Фон Холден продължаваше да стреля, разтърсван от всеки изстрел, докато пълнителят свърши. После ръката му омекна, отпусна се настрани и изтърва пистолета. Още миг той постоя горе с широко разтворени очи, без да изпуска кутията. Полюшна се безкрайно бавно и полетя напред и надолу, отвъд Озбърн – все по-надолу през ясната нощ към зейналия мрак на ледника.

154.

Озбърн помнеше кучешки лай и човешки лица.

Лекар и санитари. Планински спасители, които го измъкнаха на носилка нагоре през мрака. Вера. Станцията. Лицето ѝ – пребледняло и обтегнато от страх. Слизане с влакчето. Униформени полицаи. Те говореха нещо, но не помнеше дали ги е чул. Кони. Седнала до него с окуражаваща усмивка. И пак Вера. Ръката ѝ върху неговата.

После навярно бе загубил съзнание от лекарствата или от изтощение, защото всичко изчезваше.

По-късно като че бе попаднал в болницата на Гринделвалд. Имаше някакъв спор по въпроса кой е всъщност. Беше готов да се закълне, че по някое време в стаята влязоха Ремер и Маквей. Облечен със същия смачкан костюм, Маквей седеше до леглото и го гледаше.

И отново видя Фон Холден сред планините. Видя го как се олюлява на ръба. Как пада. За част от секундата му се стори, че горе на ръба стои още някой. Напрягна памет, помъчи се да разбере кой е това и осъзна, че е Вера. В ръката ѝ блестеше огромна ледена висулка, обляна в кръв. Но това видение изчезна и отстъпи място на друго, далеч по-ясно. Фон Холден беше жив и падаше към него, продължавайки да стиска кутията. Времето не течеше нормално, а бе застинало като в забавен кадър и той падаше по широка дъга, която водеше отвъд Озбърн, към бездънния мрак стотици метри по-долу. Сетне Фон Холден изчезна и остана само онова, което бе казано преди.

– Защо бе убит баща ми? – питаше Озбърн отново и отново.

– Für Übermorgen – отговаряше Фон Холден. – За деня след утре.

Берлин

Понеделник, 18 октомври

Вера седеше сама на задната седалка, докато таксито зави от Клай алее по Меселщрасе и навлезе в Далем – един от най-красивите берлински квартали. Вече втори ден валише студен дъжд и всички се оплакваха от времето. Тази сутрин портиерът на хотел „Кемпински“ ѝ бе донесъл една червена роза, дебел плик и набързо надраскана бележка с молба да отнесе плика на Озбърн, когато го посети в малката клиника за богати пациенти в Далем. Само това и подпис. Маквей.

Поради ремонт на улиците се наложи да заобиколят и таксито мина покрай овъглените останки на Шарлотенбург. Въпреки дъжда работите по разчистването вървяха с пълен ход. Булдозери прегазваха алеите и събираха развалините на купища тухли и камъни, които се извозваха с грамадни самосвали. Трагедията бе отразена по първите страници на световната преса, а в цял Берлин флаговете бяха спуснати. Предстоеше погребение на жертвите с военни почести. На него щяха да присъстват двама бивши американски президенти, президентът на Франция и английският министър-председател.

– Вече веднъж е горял – гордо и твърдо изрече шофьорът. – През 1746 година. Тогава са го построили наново. Пак ще го построим.

Докато таксито завиваше по Кайзер-Фридрихщрасе, Вера затвори очи. Бе слязла с Озбърн от планината и бе останала при него докато не я прогониха. После я изпратиха с усилена охрана до Цюрих, където узна, че той е прехвърлен в Берлин. Веднага потегли насам. Всичко бе станало толкова бързо. Спомени и чувства се сблъскаха – прекрасни, мъчителни, ужасяващи. Любов и смърт вървяха ръка за ръка. Плътно преплетени. Сякаш бе преживяла цяла война.

И навсякъде тегнеше вездесъщата сянка на Маквей. Понякога той изглеждаше строг, но добродушен дядо, загрижен за човешките права и достойнството на всекиго. Друг път се превръщаше в хладнокръвен пълководец. Егоистичен, безмилостен, неуморим, даже жесток. Вечно устремен към истината. На всяка цена.

Таксито спря под козирката на входа и Вера влезе в болницата. С изненада видя, че в малкото топло фоайе стои униформен полицаи. Той нито за миг не я изпусна от поглед, докато се представяше на дежурната

сестра. После веднага повика асансьора и с усмивка я придружи до кабината.

На втория етаж я посрещна друг полицай, а пред вратата на стаята дежуреше цивилен инспектор. Двамата явно знаеха коя е, цивилният даже я поздрави по име.

– Опасно ли е? – запита тя, разтревожена от полицейското присъствие.

– Не, просто предпазна мярка.

– Разбирам.

Вера се обърна към вратата. Зад нея беше човекът, когото почти не познаваше, но го обичаше тъй, сякаш заедно бяха преживели векове. Той бе докоснал в душата ѝ струна, неизвестна дори за самата нея. Може би защото когато се срещнаха, и двамата тръгнаха по дълъг и стръмен път. И онова, което видяха тогава пред себе си, ги сближаваше тъй, сякаш никога нямаше да се разделят. А сетне той бе потвърдил това горе, в планините, при невъобразимо жестоки условия. За себе си и за нея.

Поне така си мислеше тя. Изведнъж я обзе страх, че може би тия чувства са само нейни. Че е разбрала погрешно, че чувствата между тях са били мимолетни и едностранни, че от другата страна на вратата ще открие не Пол Озбърн, а съвършено непознат човек.

– Защо не влизате? – усмихна се инспекторът и отвори вратата.

Той лежеше по гръб, изпънал високо крак сред мрежа от макари, въженца и противотежести. Беше само по тениска и червени шорти и когато го видя такъв, страховете ѝ мигом изчезнаха и Вера избухна в смях.

– Какво ти е толкова смешно, по дяволите? – запита той.

– Не знам... – изкиска се тя. – Нямам представа... Просто всичко е толкова...

После инспекторът затвори вратата, тя изтича през стаята и се хвърли в прегръдките му. И всичко станало през последните дни – на Юнгфрау, в Париж, в Лондон и Женева – връхлетя като бурна вълна. Навън валеше и цял Берлин се оплакваше от времето. Но за тях това нямаше значение.

Лос Анджелис

Пол Озбърн седеше сред тревистото дворче зад своя дом в Пасифик Палисейдс и гледаше дългата дъга от светлини около залива Санта Моника. До Коледа оставаше само седмица, а температурата даже в десет вечерта не спадаше под двайсет и пет градуса.

Онова, което се случи на Юнгфрау, беше прекалено сложно и объркано, за да дири в него някакъв смисъл. Най-силно го смущаваха последните мигове, защото не знаеше със сигурност кое е истина и кое се е разиграло само във въображението му.

Като лекар разбираше, че е преживял тежка физическа и психическа травма. Не само през последните седмици, а през целия си живот още от най-ранно детство, макар че дните в Германия и Швейцария несъмнено бяха най-тежки. Но именно на Юнгфрау тънката нишка между халюцинация и реалност преставаше да съществува. Нощта и снегът се бяха слели със страха и пределното изтощение. Ужасът от лавината, предстоящата неминуема смърт от куршума на Фон Холден и непоносимата болка в счупения крак изтриваха от съзнанието му представата за реалност. Ставаше почти невъзможно да реши къде свършва истината и започва видението. Впрочем имаше ли някакво значение, след като вече си бе у дома – измъчен, но въпреки всичко жив и на път да оздравее?

Озбърн отпи глътка чай с лед и отново погледна към залива. След час Вера щеше да потегли с експреса за Кале. После двете с баба й щяха да се прехвърлят с ферибота до Дувър и оттам да хванат влака за Лондон. Утре в единайсет сутринта щяха да излетят за Лос Анджелис. Вера вече бе посещавала Щатите заедно с Франсоа Кристиан. Баба й идваше за пръв път. Озбърн нямаше представа какво ще помисли старата жена за коледните празници в Лос Анджелис, но не се съмняваше, че ще изрази открито своите впечатления. От празника, от слънчевото време... и от него.

Пристигането на Вера беше вълнуващо събитие. А присъствието на баба й правеше всичко някак официално. Ако решеше да остане и да работи като хирург в САЩ, трябваше да се справи със строгите изисквания на Образователната комисия за чуждестранни лекари. Може би щеше да се наложи отново да държи изпити или да премине дълъг и труден стаж. Подобно начинание би изисквало от нея да пожертва много

време и енергия, при това напълно безсмислено, защото във Франция вече имаше лекарски права. Само че Озбърн я бе помолил да се омъжи за него. Да дойде в Калифорния и да заживеят щастливо.

Направи й предложението в болничната стая, а тя с усмивка отговори, че „ще види“. Точно така каза:

– Ще видя...

– Какво? – запита той.

Наистина, какво искаше да види? Дали иска да се омъжи за него? Да живее в Щатите? В Калифорния? Но колкото и да я разпитваше, не успя да изтръгне нищо освен тези думи. „Ще видя...“ После тя го целуна и замина за Париж.

В плика, който бе донесла, Маквей изпращаше задграничния му паспорт, най-сетне измъкнат от Първа парижка полицейска префектура. Имаше и бележка на френски, подписана от Бара и Метро. Двамата детективи му пожелаваха всичко най-хубаво и изразяваха искрената надежда, че ще стори всичко възможно, за да не идва повече във Франция.

Изписаха го една седмица след събитията на Юнгфрау и два дни след като Вера потегли за Париж.

Ремер го придружи до аерогарата и му разказа последните новини. Нобъл беше прехвърлен със самолет в Лондон и сега лежеше в специализиран център за лечение на тежки изгаряния. Предстояха му множество операции за присаждане на кожа и дълги месеци възстановяване, преди да се завърне към нормалния живот... ако това изобщо се окаже възможно. Самият Ремер, въпреки гипсираната китка, се бе завърнал на работа и разследваше енергично събитията около пожара в Шарлотенбург и престрелката в хотел „Борггреве“. Джоана Марш бе открита в един берлински хотел. След дълги разпити я бяха освободили и тя бе заминала за Щатите, придружена от Маквей. Ремер не знаеше какво е станало след това. Предполагаше, че се е прибрала в Таос.

– Ремер... – предпазливо запита Озбърн, припомняйки си нощта на Юнгфрау. – Знаете ли откъде е повикала полицията? От коя спирка? Клайне Шайдег или Юнгфрауйох?

За момент Ремер откъсна очи от пътя и го погледна.

– За Вера Монере ли питате?

– Да.

– Тя не се е обаждала на полицията.

– Какво искате да кажете? – смая се Озбърн.

– Обадила се е друга американка. Туристка... Някоя си Кони... не помня фамилията.

– Кони?

– Точно така.

– Значи Вера е знаела къде съм. И е казала къде да ме намерят.

– Намериха ви кучетата. – Ремер се навъси. – Защо мислите, че е била госпожица Монере?

– Тя беше там, когато ме донесоха в станцията... – неуверено промърмори Озбърн.

– Както и много други.

Озбърн се загледа настрани. Значи кучетата... Добре, нека да е така. Нека образът на Вера, изправена на пътеката за Фон Холден с огромна окървавена висулка в ръцете, да си остане само илюзия. Част от халюцинациите. И нищо повече.

– Всъщност питате дали е невинна. Искате да вярвате, но все още не смеете.

Озбърн го погледна.

– Сигурен съм, че е невинна.

– И имате право. Открихме нелегалната печатница, в която е изработена фалшивата полицейска карта на Фон Холден. Намираше се в апартамента на надзирателя. Онзи, който предал Вера на Фон Холден. Тя е вярвала, че идва при вас. Фон Холден знаел толкова много, че едва към края започнала да се съмнява.

Озбърн не се нуждаеше от доказателства. Дори да не бе повярвал горе в планината, щеше да повярва при срещата в болницата.

– А Джоана Марш? – запита той. – Разбрахте ли защо Залетл ни насочи към нея?

Ремер помълча, после поклати глава.

– Някой ден може и да узнаем, нали така?

Нещо в поведението му подсказваше, че знае повече, но предпочи-та да не говори по въпроса. И Озбърн осъзна, че каквото и да бяха преживели заедно, Ремер си оставаше полицаи. Стигаше му само един пример – как се бяха отнесли с Вера, макар че навярно от самото начало знаеха, че не е Аврил Рокар и няма нищо общо с Организацията. Подобна власт беше ужасяваща, защото лесно можеше да попадне в нечисти ръце.

– Какво става с Маквей? – запита той.

– Нали ви казах. Замина за Щатите заедно с госпожица Марш.

– Той ми върна паспорта.

– Иначе няма как да напуснете Германия – усмихна се Ремер.

– Не ми каза нищо. Даже когато дойде да ме посети в Гринделвалд,

не изрече нито дума.

– В Берн.

– Какво?

– Откараха ви в бернската болница.

Лицето на Озбърн застина като маска.

– Сигурен ли сте?

– Да. Бяхме при колегите в Берн, когато пристигна новината, че са ви открили на върха.

– Били сте в Берн? Как...

– Маквей откри следата ви – усмихна се Ремер. – Нали си купихте железопътна карта в Берн. И платихте с кредитна карта. Маквей държеше сметките ви под око. За всеки случай. Така разбра къде сте.

– Това е незаконно – възмути се Озбърн.

Гласът на Ремер изведнъж стана твърд.

– А вие му взехте револвера, писмото и значката. Нямате право да се представяте за полицейски служител.

– Ако не го бях направил, къде щеше да е сега Фон Холден? – възрази Озбърн. Изчака малко, но Ремер мълчеше. – И сега какво?

– Нищо не мога да кажа. Случаят не зависи от мен. С него се занимава Маквей.

157.

„Случаят не зависи от мен. С него се занимава Маквей.“ Ден след ден тия думи отекваха в паметта на Озбърн. Какво наказание се полагаше за онова, което бе извършил? Не само бе отнел оръжието и документите на полицейски служител, но и си бе послужил с тях, за да мине през границата. Можеха да го съдят в Лос Анджелис, а после да го екстрадират в Германия или Швейцария. Или дори във Франция, ако се намесеше Интерпол. А не дай си Боже да възникнат и допълнителни обвинения. Но главното бе опитът за убийство на Албърт Мериман. Въпреки всичко Мериман беше американски гражданин. А Маквей не забравяше подобни неща.

Вече приближаваше Коледа, а от детектива още нямаше никаква вест. Но всеки път щом зърнеше полицейска кола, Озбърн неволно трепваше. Не знаеше как да се отърве от подлудяващия страх и чувство за вина. Можеше да потърси адвокат и да си подготви защита, но това само би влошило положението, ако Маквей бе решил да го остави на мира. За да прогони тревогите, той се помъчи да насочи всички мисли към пациентите си. Три вечери седмично ходеше на упражнения за счупения крак. Поне още месец нямаше да се отърве от патериците и още два месеца щеше да накуцва. Но това беше нищо в сравнение с другите възможности.

А времето постепенно заличаваше душевните рани. Част от загадката около смъртта на баща му бе разсеяна, макар че крайният отговор продължаваше да тъне в мъгла. Думите на Фон Холден „Für Übermorgen, за деня след утре“ – ако онази част от спомените му бе истина, а не халюцинация – изглеждаха просто безсмислена абстракция, която не изясняваше нищо.

Заради собствения си разсъдък, заради бъдещето, заради Вера трябваше да отхвърли в миналото Юнгфрау, Мериман, Фон Холден и Шол. Също като трагичната смърт на баща си, с която най-сетне започваше да се примирява.

Маквей се обади в дванайсет без пет, само ден преди пристигането на Вера.

– Искам да ви покажа нещо. Ще можете ли да дойдете?

– Къде?

– Централното управление – поясни Маквей небрежно, сякаш бяха

говорили за това преди четвърт час. – Сградата „Паркър сенчър“.

– Кога?

– След час.

Боже Господи, какво ли си бе наумил? По челото на Озбърн изби пот.

– Идвам – каза той и затвори телефона с трепереща ръка.

Пътуването от Санта Моника до центъра му отне двайсет и пет минути. Беше горещо и хоризонтът около града чезнеше зад гъста завеса от смог. Чувстваше се изплашен до смърт.

Маквей го чакаше на входа. Здрависаха се и тръгнаха към асансьора, където чакаха десетина души. Озбърн се подпря на патериците и заби поглед в земята. Маквей не споменаваше нито дума за онова, което искаше да му покаже.

– Как е кракът? – запита Маквей, когато тръгнаха по коридора на един от горните етажи.

Изглеждаше отпочинал, а изгореното петно на лицето му вече задравяваше. Даже бе успял да хване тен, сигурно пак играеше голф.

– Оправя се малко по малко... – промърмори Озбърн, като се мъчеше да изглежда спокоен. – А и вие май сте добре.

– Доколкото ми позволяват годинките – отвърна Маквей без усмивка и го поведе по лабиринт от коридори, изпълнени с объркани, уморени и гневни хора.

Най-сетне се озоваха в голямо помещение, разделено на две с телена мрежа. Вътре имаше двама полицаи и безброй лавици със запечатани найлонови пликове за веществени доказателства. Маквей се подписа в някаква книга и получи плик с видеокасета. Отново излязоха в коридора и минаха в празен кабинет. Маквей затвори вратата.

Озбърн нямаше представа накъде отиват нещата, но вече не бе в състояние да издържи. Искаше всичко да свърши веднъж завинаги.

– Защо съм тук?

Маквей пристъпи към прозореца и спусна щорите.

– Гледахте ли новините тая сутрин? За виетнамското семейство.

– Да, май имаше нещо такова... – разсеяно отговори Озбърн.

Смътно си спомняше, че бе чул новината, докато се бръснеше. В долината Сан Фернандо било избито цяло виетнамско семейство. Жени, деца, старци...

– Натовариха ме със случая. Бързам за аутопсията, затова дайте да не губим време. – Маквей разпечатва плика и извади касетата. – Съществуват само два екземпляра. Това е оригиналът. Копието е при Ремер в

Бад Годесбург. От ФБР ме натискат за касетата. Обещах да им я дам утре. Заради нея Залетл ни насочи към Джоана Марш. Оказа се, че ѝ е дал подарък. Открихме го в чантичката ѝ. Беше ключ за касетка, скрита в клетката на кученцето, което ѝ подарил Фон Холден. А в касетката имаше друг ключ. За сейф в една тукашна банка. Вътре намерихме тази видеокасета.

В ъгъла на кабинета имаше телевизор и видео. Маквей зареди касетата.

– Не разбирам... – объркано промърмори Озбърн.

– Ще разберете. Но преди това трябва да знаете едно-две неща. Казахте, че след падането на Фон Холден не сте видял нищо повече.

– Беше тъмно.

– Е, смятаме, че е пропаднал в пукнатина, наричана от планинарите „черен лед“. Бездънна пропаст. Група швейцарски спасители слязоха докдето бе възможно, но не откриха нищо. Това означава едно от двете: или е нейде на дъното и ще си остане там още няколко хилядолетия... или не е. Искам да кажа, че не сме напълно сигурни. Това беше едното. Другото е свързано с отпечатъците на човека, който се наричаше Либаргер. Човекът, с когото Ремер и Шнайдер са разговаряли половин час преди Шарлотенбург да се превърне в пепелище. – Маквей се изкашля и леко навъси вежди. Лицето още го наболяваше. – Експерти от БКА сравниха отпечатъците му с тия на Тимоти Ашфорд, обезглавения боятчия от Лондон.

– Господи! – Озбърн усети как косата му настръхва. – Значи сте бил прав...

– Да – кимна Маквей. – Лошото е, че от Либаргер, както и от всички други в оная зала, не е останало нищо освен пепел. Можем само да предполагаме, че човешка глава успешно е била присадена върху чуждо тяло и полученото същество се е завърнало към живота. То е дишало, разговаряло, мислило също като мене и вас. И не е имало никакви белези според Ремер и Шнайдер. Джоана Марш също го потвърди вчера в писмените си показания. Като рехабилитаторка е работила с него няколко месеца, без да забележи каквито и да било следи от операция.

– Симптомите на човек, който е претърпял тежък инсулт – замислено прошепна Озбърн. – Не е било инсулт, а възстановяване след фантастичната операция. – Той погледна Маквей. – Това ли има в касетата?

– Каквото има в касетата, ще си остане между тия четири стени. Ако се каже нещо, то ще дойде от Вашингтон или Бад Годесбург. – Маквей взе дистанционното управление и се втрени в Озбърн. – Този

път, докторе, никой няма да действа на своя глава. Надявам се, че ме разбрахте, защото може да си припомним и други неща. Сигурен съм, че ви е ясно какво имам предвид.

За миг двамата постояха мълчаливо един срещу друг. После Маквей дръпна вратата и излезе. Озбърн го видя как се отдалечава по коридора и изчезва. Просто така. Беше решил да го пусне на свобода, сякаш нищо не се е случило.

158.

Озбърн поседя нерешително, после насочи дистанционното управление към видеото и натисна бутона. Раздаде се тихо бръмчене, телевизорът примига и на екрана се появи някакъв кабинет с празен стол на преден план. Отляво имаше бюро, отдясно книжни лавици. Осветлението идваше откъм прозорец, частично закрит от бюрото. Минаха няколко секунди и в кадъра влезе Залетл, облечен с тъмносин костюм. Вървеше с гръб към камерата. Когато достигна стола, той се обърна и седна.

– Моля да ме извините за примитивното въведение – изрече Залетл. – Сам съм и няма кой друг да включи камерата. – Той преметна крак върху крак, облегна се назад и продължи с официален тон. – Името ми е Хелмут Залетл. Имам лекарско образование. Живея в Залцбург, Австрия, но по рождение съм немец. В момента на записа съм на седемдесет и девет години. Когато го гледате, вече няма да бъде между живите. – Залетл помълча и впи поглед в камерата, като че искаше да подчертае думите си. Мисълта за предстоящата смърт сякаш изобщо не го вълнуваше. – Онова, което ще чуете, е изповед. За убийство. За фанатизъм. За съдбата на едно откритие. Надявам се да ме извините, че не говоря добре английски... През 1939 година бях млад хирург в Берлинския университет. Представител на райхсканцлера ми предложи да стана член на изследователска група по новите перспективи в хирургията. По-късно, като член на нацистката партия и групенфюрер от СС бях назначен за комисар по въпросите на общественото здравеопазване. Може би знаете част от тези подробности, защото те са обществено достояние. По-подробна информация ще откриете във Федералния архив в Кобленц.

Залетл посегна за чаша вода, отпи глътка и отново се обърна към камерата.

– През 1946 година бях изправен пред съда в Нюрнберг по обвинение в подготовка и водене на агресивна война. Бях оправдан и скоро след това се заселих в Австрия, където практикувах медицина до седемдесетгодишна възраст. Поне така изглеждаше отстрани. В действителност продължавах да бъда министър на Райха, макар че той официално бе престанал да съществува.

През 1938 година, под ръководството на Мартин Борман – секретар, а по-късно и заместник на фюрера, твърдо уверен, че Бог помага

само на силните нации – бе започната работа именно върху това: да се съхрани Третият райх. За тази цел Борман създаде както специална програма, така и средствата за нейното осъществяване.

Всичко започна под формата на скъпа, сложна и извънредно подробна социално-икономическа и политическа прогноза за бъдещето. Използвайки труда на огромен брой експерти от всички области на науката, които не знаеха почти нищо за целта на изследването, Борман успя за две години да разработи едно твърде рисковано, но както се оказа удивително точно предсказание за световното развитие от 1940 до края на века.

Без да навлизам в подробности, ще кажа само, че изследването предвиждаше поражението на Райха от съюзническите армии и последвалото разделяне на Германия. Възхода на Съединените щати и Съветския съюз като свръхсили, неизбежната „студена война“ и надпреварата във въоръжаването. развитието на японската икономическа мощ, предизвикано от световното търсене на по-съвършени автомобили и авангардни технологии. Прогнозата за следващия половин век включваше четири най-важни елемента: възраждането на Западна Германия, която отново ще се превърне в промишлен и финансов гигант с най-стабилна икономика в целия западен свят; осъзнатата необходимост от икономическо сътрудничество между европейските държави; обединението на двете германски държави и накрая надпреварата във въоръжаването, която ще разори Съветския съюз и ще предизвика рухването на целия комунистически блок. В тези научни прогнози, които излагам съвсем опростено, тайно бе засято семето, съхраняващо Третия райх.

Шепа богати и могъщи германски финансисти, които оставаха верни до смърт на нацистката кауза, но бяха успели да скрият това, създадоха безименна организация с пипала по целия свят. С годините Организацията се разрастваше, като всеки нов член биваше подложен на строга проверка.

Отначало движението трябваше да излезе най-вече съвсем бавно, като незначителен дял от крайната десница. Девизът му щеше да бъде „национализъм“. Нямаше да се споменават думи като райх, арийци, нацизъм. Всичко щеше да стане тихо, пресметливо, със силата на огромни богатства и изключително влияние върху цялото германско общество, от крайната левица до крайната десница, от старците до възторжените юноши, от богатите банкери и интелектуалци до бездомниците, невежите и безработните. След обединението на Германия шумът постепенно щеше да се засили, използвайки обществения хаос и противопоставянето на

имащите от запада срещу нямащите от бившия комунистически изток. Атмосферата на недоверие и гняв щеше да натежи още повече след нахлуването на емигрантска вълна от развалините на съветския блок.

И това щеше да стане не само в Германия. От години работим с подобни движения в страните от цялата Европейска общност. Първият пътен щеше да долети откъм Франция. По наша заповед щяха да последват безредици и в други държави.

За да покажем на какво сме способни като лидери – първоначално за да се сплотим, а по-късно и да разкрием резултата пред целия свят – ние започнахме работа по една извънредно амбициозна програма.

По време на войната дълбоко под Берлин бе изградена експериментална медицинска лаборатория с кодово име Градината. Именно там, в *das Garten*, щяхме да създадем чудото. Програмата получи свръхсекретното название *Übermorgen*, в превод „денят след утре“ – символ на онзи бъдещ ден, когато Германия ще се възроди като страховита и всемогъща световна сила. Този път нашата мощ щеше да бъде икономическа, армиите щяха да се използват само като обикновени полицейски части.

Изведнъж Озбърн спря записа. Сърцето му биеше лудо. Виеше му се свят, сякаш всеки миг можеше да припадне. Вдъхна дълбоко, после се изправи и закричи из стаята. Обърна се и впи в телевизора недоверчив поглед, като че се питаше дали няма някаква измама. Но не видя нищо освен сивия екран и червената светлинка върху видеокасетофона.

Übermorgen! Денят след утре!

Думите на Залетл висяха в съзнанието му като отровна мъгла. Невъзможно! Немислимо! Трябва да бе чул погрешно. Върна се на стола, взе дистанционното управление и натисна бутона за премотаване на касетата. Раздаде се тихо бръмчене. Той веднага натисна бутона „стоп“ и отново включи записа.

– ... в *das Garten* щяхме да създадем чудото – изрече отново Залетл. – Програмата получи свръхсекретното название *Übermorgen*, в превод „денят след утре“.

Бутонът се изплъзна изпод пръста на Озбърн и образът застина.

Отново беше на Юнгфрау. Видя Фон Холден да насочва пистолета към гърдите му. Чу се как пита за смъртта на баща си. И чу отговора на Фон Холден.

– *Für Übermorgen!* За деня след утре!

Ако тази част от спомените му беше сън, халюцинация, то откъде би могъл да знае тия думи? Залетл сам казваше, че са били свръхсекретни. Известни само на хората от Организацията и пазени в най-строга

тайна. Отговорът бе съвършено прост – нямаше откъде. Освен ако... Фон Холден наистина ги бе казал.

Ремер твърдеше, че са го открили кучетата. И че е видял Вера едва по-късно, в станцията. Но Озбърн знаеше, че насън или найвече я бе видял сред планината. Дали бе имала време да слезе и да се върне обратно преди идването на полицията? И как би могла да открие Фон Холден сред мрака? Озбърн усети, че мислите му се замъгляват. Възможно ли бе всичко това? Той върна записа и отново изслуша Залетл. После още веднъж. И още веднъж. От петдесет години Организацията съхраняваше *Übermorgen* в най-строга тайна. Откъде би могъл да знае, ако не от Фон Холден? Колкото повече размишляваше върху това, толкова по-реални ставаха събитията от видението.

Напрегнат и развълнуван, Озбърн се втрени в екрана. Натисна бутона и образът на Залетл оживя отново.

– Възраждането на Райха трябваше да бъде представено символично чрез нашата способност да управляваме жизнените процеси. Трансплантацията на органи се практикува отдавна. Но още никой не е трансплантирал човешка глава. Именно тази цел си бяхме поставили. И в крайна сметка успяхме.

Решаващият момент дойде през 1963 година, когато след тайни тестове върху хиляди хора бяха избрани осемнайсет обекта от мъжки пол. Критерият бе да са колкото е възможно по-близо до генетичните характеристики на Адолф Хитлер – личност, телосложение, психология и тъй нататък. Нито един от тях не подозираше за нашата намеса. На едни помогнахме да се издигнат като Хитлер от мизерия към могъщество, други оставихме на произвола на съдбата, за да проследим тяхното развитие при естествени условия. Разликата във възрастта им достигаше от една до десет години, което ни оставяше време за експерименти, неуспехи и усъвършенстване на плановете. Десет дни след своя петдесет и шести рожден ден всеки обект биваше инжектиран с мощна упойка. След това замразявахме отрязаната му глава, а тялото изгаряхме. Скоро след това неговите роднини... – Тук Залетл помълча и за миг се поддаде на личната болка, но веднага се опомни и продължи: – ... неговите роднини и всички близки приятели загиваха при нещастен случай или просто изчезваха безследно.

Както вече казах, много експерименти се провалиха. Но най-сетне успяхме с човека, когото знаете под името Елтон Либаргер. Тържеството в Шарлотенбург трябва да бъде демонстрация на този успех. И тържество на нашите привърженици. Ще присъстват най-

високопоставените, най-верните, най-посветените в нашия план.

За да достигнем този фантастичен връх ни бяха необходими петдесет години. През това време много невинни хора, които неволно ни помагаша, бяха унищожени, защото не смеехме да оставим следа. Наемахме професионални убийци, а по-късно Организацията убиваше и тях. За нас работеха огромен брой обикновени хора. Едни вярваха в арийската кауза, други биваха склонени към сътрудничество със сила и заплахи, трети се трудеха в напълно законни фирми и даже не подозираха какво вършат. Процесът, повтарям, ни отне петдесет години. А когато най-сетне успяхме, дойде време за втората фаза на Übermorgen.

Ние отгледахме двама младежи, близнаци. Осигурихме образованието им в най-добрите академични заведения, а после, в годините преди обединението на Германия, ги изпратихме в елитния Институт по физкултура в Лайпциг. Чисти арийци по рождение с грижливо проверена генетична структура, днес те са едни от най-великолепните човешки екземпляри на света. На двайсет и четири години всеки един от тях е готов за върховната саможертва.

Представянето на Елтон Либаргер в Шарлотенбург ще бъде научно и духовно утвърждаване на нашата цел. Доказателство за фанатичния ни стремеж към възраждане на Райха. В края на тържеството е предвидена втора церемония, която ще се състои в мавзолея зад двореца само за най-подбраните гости. Там един от младежите ще бъде избран, за да заеме мястото на Либаргер и да се превърне в месия на новия Райх. В момента на избора той ще убие Либаргер, а после ще бъде подготвен за операцията, благодарение на която след две години ще стане наш водач.

Най-висшият кръг на Организацията се състои от четирима: аз, Ервин Шол, Густав Дортмунд и Ута Баур. Ние сме тези, които продължиха след Нюрнберг, след Борман, Химлер и останалите.

За петдесет години Шол, Дортмунд и Ута Баур постигнаха богатство и власт, докато аз оставах в сянка, за да ръководя експериментите. За петдесет години те остаряха и с приближаването на триумфа ставаха все по-жестоки и горделиви.

Успехът с Либаргер позволи на Шол да избере дата за тържеството в Шарлотенбург. Седем от предварително избраните обекти бяха все още живи, но вече не се нуждаехме от тях. Директивата на Шол бе те да бъдат умъртвени като другите, но вместо да изгорим телата, трябваше да ги разпръснем из Европа. Близките им останаха невредими, за да страдат от ужас, докато вестници, радио и телевизия шумно коментират чудовищните убийства. Това бе израз на върховно презрение,

запоkitено в лицето на целия свят. Човешкият живот губеше всякаква стойност, когато преставаше да служи на Организацията. За Шол това бе ехо от славното минало, в чието възраждане вярваше твърдо.

През тези петдесет години имах достатъчно време да размишлявам върху онова, което извършихме. И продължаваме да вършим. Върху онова, което се крие в бъдещето. Опитахме да постигнем невъзможното и успяхме. Самият факт е свидетелство за нашите способности. Работейки в почти пълна изолация от околния свят ние разработихме процес за хирургически операции на атомно ниво при свръхниските температури – нещо немислимо за съвременната медицина и физика. Целта бе да докажем нашия гений. Нашата изобретателност. Да докажем, че в днешния закъдянал за технологии свят никой не може да се мери с нас. Нито японците. Нито американците. Монополът ни принадлежи без съмнение. А това е само началото.

Но... – Внезапно лицето на Залетл стана замислено и мрачно, като засенчено от облак. За броени секунди той сякаш се състари с десетилетия. – Зад нашето дело стоеше същата цел, която причини смъртта на шест милиона евреи и още безброй милиони по бойните полета и под падащите бомби в хиляди разрушени градове. Същата машинация, която превърна в руини половин Европа.

През 1946 година стоях на подсъдимата скамейка в Нюрнберг, обкръжен от виновниците за това. Гьоринг, Хес, Рибентроп, Фон Папен, Йодл, Редер, Дьониц – от горди и високомерни властници те се бяха превърнали в състарени, грохнали и съсипани мъже. Застанал сред тях, аз си спомних как веднъж ме предупредиха да не посещавам Vernichtungslager, лагерите на смъртта. Не отивайте, казваха ми, защото не ще ви позволят да опишете видяното. Все пак отидох. В Аушвиц. И предупреждението се оказа вярно. Не защото не ми позволиха да опиша видяното, а защото не можех да го опиша. Купищата очила. Купищата обувки. Купищата кости. Купищата човешка коса. Мислех, че никога не съм срещал онзи чудовищен начин на мислене, който бе направил възможно това. Нито в живота, нито в театъра, нито в киното. И все пак то съществуваше.

И ето че се озовах на ръководен пост в секретна организация, планираща възраждането на всичко това още преди неговата смърт. Изглеждаше отвратително. Невъзможно. Но ако бях протестирал, ако бях опитал да се измъкна, щях да загина и друг да заеме моето място. Затова реших да мълча и докато заговорът зрее, да се издигна до най-висок пост. А когато настане времето, да унищожа всичко.

Германският писател Гюнтер Грас е казал, че ние, германците, трябва да разберем самите себе си. Ние сме може би най-умелите майстори на техника в цялата човешка история. Способни сме да постигнем чудеса. Но каквото и да вършим, не ще избягаме от сянката на Аушвиц, Треблинка, Собибор и още десетки други, защото те са наши, те ни принадлежат и ние трябва да помним това, да го разберем и никога... никога... да не му позволим да се повтори.

Когато гледате този запис всичко сътворено от нас ще бъде унищожено. С новия Райх ще е свършено. В Шарлотенбург. В das Garten. В секретната база, скрита дълбоко под ледовете на швейцарския връх Юнгфрау.

Übermorgen няма да съществува.

С тия думи Залетл се изправи, мина край камерата и изчезна от кадъра. След миг екранът изгасна.

159.

Озбърн не усети как е напуснал центъра на града. Зашеметяваше го вихър от мисли и емоции. Мъчеше се да ги раздели. Да осъзнае онова, което бе чул. Да се съсредоточи върху разкритията на Залетл. Да изпита яростен гняв към Третия райх. И към дързостта на онова, което бяха предприели. Искаше да крещи от ужас при мисълта за лагерите на изстреблението. Искаше да види лицата на престъпниците от Нюрнберг и да ги наложи върху лицата на Шол, Дортмунд и другите, които знаеше само по име. Искаше да знае дали тайната намеса на Организацията във френската политика е довела непосредствено до смъртта на Франсоа Кристиан.

В един миг се мъчеше да изпита признателност към смелостта на Залетл сам да влачи непосилния товар толкова години, към зловещия героизъм на неговото лично „окончателно решение“. А в следващия момент срещу него, че не споделя никакви подробности за хирургичния метод. Как са били поддържани температури близки до абсолютната нула? Как са извършвани операциите? Какъв е бил процесът на възстановяване? За медицината, за борбата срещу човешките страдания тези разкрития биха имали неопределима стойност.

По някое време смътно осъзна, че кара по магистралата към Санта Моника. Беше най-натовареният час и колите се движеха плътно една зад друга. Но това не го засягаше, той управляваше механично. Нямаше представа колко време е минало откакто напусна полицейското управление. Вместо на запад, можеше да потегли на север, на юг, на изток. Все едно. Усети, че приближава края на магистралата и навлиза в тунела „Макклоуър“. Сетне тунелът остана назад и той зави по крайбрежната магистрала. Планините отпред сякаш изникваха от самия океан, пламнал в кървавите лъчи на залязващото слънце.

Изведнъж го заля вълна от обич към Маквей. Полицаят му бе показал записа, защото се надяваше, че това най-сетне ще унищожи демона и ще върне покоя в душата му. Помагаше му да създаде реалност и разбиране там, където преди имаше само разхвърляни късчета от живота. Жестът на Маквей беше дълбоко човечен и Озбърн искаше да му каже това. Искаше някак да му благодари. Даже да го обича, ако е възможно. Както син обича баща си, дори ако цял живот са били във вражда.

Но сетне мислите му отново потънаха сред вихъра от чувства. Онзи

вихър, който го тласкаше отвъд ръба на разума.

Имаше още нещо, за което Залетл не споменаваше нито дума. И въпреки цялата съпротива на Озбърн то упорито се изправяше пред него. Маквей не знаеше и никога нямаше да узнае. Нобъл, Ремер, Вера – никой от тях нямаше да научи, тъй като просто не съществуваше разумен начин да се говори за това. Може би Залетл го бе премълчал, защото смяташе, че се е погрижил за него, както за всичко останало.

Изведнъж Озбърн усети, че движението отпред е спряло и трябва да натисне спирачките, за да не се сблъска с предния автомобил. По централното платно прелетя полицейска кола, следвана от два влекача. Това означаваше, че отпред има катастрофа. Задръстването можеше да трае с часове. А той не бе в състояние да седи толкова дълго, без да полудее от собствените си мисли. Трябваше да избяга. Да се движи, все едно накъде.

Озърна се през рамо и видя, че централното платно е свободно. Даде газ, рязко зави назад и се устреми по магистралата. След малко отби на един паркинг край плажа. Минута или две остана да седи неподвижно, загледан към океана.

После излезе. Най напред изкара патериците, след това пролази по седалката, докато успя да се изправи. Без да обръща внимание на отворената врата и изоставените ключове, той бавно тръгна по пясъка. Беше трудно, защото патериците затъваха в пясъка. Все едно. Важното бе да се движи и Озбърн упорито продължаваше напред, към вълните. Когато обувките му се напълниха с пясък, той нетърпеливо ги смъкна. После усети под нозете си твърд, влажен пясък. След секунди бе нагазил до колене и приведен напред се подпираше на патериците, а ниските вълни се полюшваха край мокрия му панталон.

Немислимо бе човек даже да си въобрази подобно нещо, камо ли да го постигне.

След трийсет години смъртта на баща му най-сетне бе разгадана. Но отговорът бе такъв, какъвто не би могъл да предположи даже в най-безумните си фантазии. И ако не беше свидетелството на Залетл, този отговор би останал само част от преживяното на Юнгфрау – илюзия, халуцинация, кошмар, породен от ужасите на собственото му въображение. Но след като бе видял записа, вече не можеше да се съмнява, че всичко е било истина. И то проясняваше не само смъртта на баща му, но и отчаяното пътешествие на Фон Холден към тайните тунели в дълбините на ледника.

Стори му се, че чува гласа на Залетл: „Ние отгледахме двама

младежи... Чисти арийци по рождение, с грижливо проверена генетична структура... едни от най-великолепните човешки екземпляри... на двадесет и четири години... един от младежите ще бъде избран... подготвен за операцията... месия на новия Райх.“

– Хей, мистър, цял се измокрихте! – подвикна откъм брега някакво хлапе.

Но Озбърн не чуваше. Отново беше на Юнгфрау и Фон Холден падаше към него, продължавайки да стиска кутията, която бе донесъл от Берлин.

– Für Übermorgen! За деня след утре! – изкрещя Фон Холден.

После кутията се изплъзна от ръцете му, Фон Холден прелетя отвъд ръба и потъна в ледения мрак, сякаш завинаги изличен от реалността. Но кутията падна в снега близо до Озбърн, продължавайки да се търкаля по инерция. Капакът се разтвори в движение и разкри съдържанието. И миг преди кутията да изчезне в пропастта, Озбърн ясно видя какво има вътре. Онова, което бе премълчал Залетл. Онова, което и Озбърн щеше да премълчи, защото никой не би му повярвал. То бе истинската причина за съществуването на Übermorgen. Движещата сила. Ядрото.

Замразената, отрязана глава на Адолф Хитлер.

КРАЙ

© 1994 Алън Фолсъм
© 1994 Любен Николов, превод от английски

Allan Folsom
The Day After Tomorrow, 1994

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Публикация:

ДЕНЯТ СЛЕД УТРЕ. 1994. Изд. Обсидиан, София. Роман. Превод: от англ. Любомир
НИКОЛОВ [The Day After Tomorrow / Allan FOLSOM]. Печат: Абагар, Велико
Търново. Формат: 20 см. Страници: 543. Цена: 98.00 лв. ISBN 954-8240-19-X.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12>]